CARTEA LUI HIRAM

FRANCMASONERIA, VENUS ŞI SECRETUL VIEŢII LUI IISUS

CHRISTOPHER KNIGHT
& ROBERT LOMAS

COLECŢIA CONFLUENTE

CARTEA LUI HIRAM

Francmasoneria, Venus şi
secretul vieţii lui Iisus

Chritopher Knight şi Robert Lomas

Editura Aquila

Copyright © Christopher Knight and Robert Lomas
THE BOOK OF HIRAM

Titlul în original:
THE BOOK OF HIRAM

de:
Christopher Knight şi Robert Lomas

© 2004 by Editura Aquila '93
Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română
sunt rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil de Editura Aquila '93.

ISBN 973-714-026-5

Traducător: *Mihaela Benchiu*
Consultant ştiinţific: *Marius Tăut*

Pentru Caroline

Soției și copiilor mei ca mulțumire pentru susținerea lor continuă.

MULȚUMIRI

Această carte nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul şi asistența multor masoni şi a unor membri ai familiilor unor masoni morți demult, care au adus copii ale unor cărți de ritualuri uitate. Sunteți prea mulți cei cărora ar trebui să le mulțumim individual, dar vă suntem recunoscători pentru tot materialul pe care ni l-ați procurat pentru a ne ajuta să creăm *Testamentul Masonic.*

Am dori, de asemenea, să mulțumim:

Frăției şi membrilor din conducerea Marii Loji a Ritului Scoțian Antic şi Acceptat al Francmasoneriei, pentru sfaturile şi ajutorul lor.

Lui Jenny Finder şi personalului bibliotecii de la Şcoala de Management a Universității Bradford pentru susținerea lor continuă şi abilitatea de a procura cărți demult pierdute.

Lui Tim Bentley şi Stan Houghton de la Centrul de Computere al Universității Bradford pentru ajutorul acordat în construirea *Paginii web despre Hiram.*

Lui Geraint Lomas şi Josh Gourlay pentru eforturile lor neobosite în scanarea şi corectura vastelor broşuri de ritualuri pentru a construi *Pagina web despre Hiram.*

Lui Niven şi Ian Sinclair de la „Biblioteca Niven Sinclair" şi Centrul de Studiu de la Noss Head, Wick pentru împărtăşirea cunoştințelor lor şi pentru că ne-au prezentat lui Ashley Cowie.

Lui Ashley Cowie pentru că ne-a împărtăşit descoperirile sale legate de Rosslyn.

Profesorului Philip Davies de la Universitatea Sheffield pentru sfaturile lui experte în teme biblice.

Profesorului Jim Charlesworth de la Universitatea Princeton pentru sprijinul acordat atunci când am propus efectuarea de săpături arheologice la Rosslyn.

Doctorului Jack Millar de la Universitatea Cambridge pentru observațiile sale perspicace despre construcția de la Rosslyn.

Lui Robin Heath pentru discuțiile sale care ne-au ajutat în descifrarea călătoriilor lui Enoh.

Lui Corin Wilson pentru încurajările sale de a investiga cu o minte deschisă astrologia.

Lui Alan Butler pentru ajutorul lui în descifrarea legăturilor dintre astronomie și construcțiile megalitice.

Lui Tony Batters pentru expertiza și entuziasmul său.

Agentului nostru, Bill Hamilton de la A. M. Heath Ltd., al cărui entuziasm și concentrare ne-au ajutat să rămânem pe drumul cel bun în timpul conceperii acestei cărți.

Editorului nostru Mark Booth, a cărui îndrumare despre cum să prezentăm o istorie foarte complexă a fost de neprețuit.

Tuturor celor de la Random House care au îndeplinit toate acele sarcini meticuloase care sunt atât de necesare pentru a transforma un manuscris într-o carte. Mai ales am dori să-i mulțumim în mod special lui Hannah Black care a organizat echipa, lui Steve Cox care s-a ocupat de editare și lui Carolyn McAndrew care a făcut corectura întregii cărți.

CUPRINS

Introducere	1
Partea întâi	9
I Moartea constructorilor	10
Cele mai vechi mistere ale naturii şi ştiinţei	10
O problemă de viaţă şi de moarte	12
Întunericul celui de-al treilea grad	15
Ţesând pânza lui Hiram	20
Concluzii	26
II Oamenii Ceramicii Incizate	28
Primii masoni ai epocii pietrei	28
Ghicitoarea yardului megalitic	32
Palatul de Cristal	39
Venus şi reînvierea	49
Concluzii	52
III Lumina cunoştinţelor secrete	54
Cavalerii Templului lui Solomon	54
Secretele de la Rosslyn	63
Dovedind legăturile masonice	69
Concluzii	72
IV Legătura norvegiană	73
Sfânta lumină sclipitoare	73
Regina norvegiană a raiului	77
Primul templu al francmasoneriei	87
Concluzii	89
V Templul lui Solomon	90
Artefactele enohiene	90
Aliniamentul lui Venus al Templului lui Solomon	94
Hiram, maestrul zidar	99
Hiram, fiul lui Venus	105
Concluzii	112

VI Legăturile maritime 114
Ce s-a întâmplat cu Oamenii Ceramicii Incizate? 114
Începuturile Egiptului 121
Fenicienii 124
Preoții regi ai fenicienilor 134
Concluzii 153
VII Cultele gemene ale iudaismului 155
Noua națiune 155
Om bogat, om sărac 167
Concluzii 172
VIII Regi adevărați, sacrificiu uman și invocarea ploii 174
Eșecul ultimei înscăunări 174
Jertfe cu suflet pur 187
Avraam și sacrificarea copiilor 191
Aducătorii de ploaie 179
Concluzii 212
IX Fiii zorilor 213
Cadranul lui Ahaz 213
Întoarcerea din exil 217
Astrologia și venerarea Soarelui 221
Concluzii 235
X Sfântul Shekinah 236
Ciclul lui Venus în iudaism 236
Metatron, Shekinah și Kabbalah 249
Steaua din Betleem 255
Modelul lui Shekinah 260
Concluzii 264
XI Venirea lui Mesia 266
Ridicarea stelei 266
Patruzeci de zile în pustie 273
Omul care avea să fie rege 277
Marele eșec 282
Iisus enohian 287
Cultul lui Pavel 290
Astrologia – marele secret? 298

Datele ciclului lui Venus 299
Concluzii 305
XII Întoarcerea lui Shekinah 308
Mileniumul de sub pământ 308
Spargerea codului Rosslyn 314
Tunelul secret 323
Problema Rosslynului 328
Concluzii 330
XIII Nici inofensivă, nici distractivă 331
Marele secret al religiei astrale 331
Este în stelele noastre? 338
O istorie pierdută printre stele 341
Căutând tipare 353
Concluzii 361
XIV Îndeplinirile stelei 363
Învățând și luptând 363
Urmând ciclurile succesului 370
Sfârșitul călătoriei 384
Ce este francmasoneria? 390
Partea a doua: Testamentul masonic 395
Către cititor 396
I Dumnezeu face omenirea 401
I Enoh îl întâlnește pe Dumnezeu și îi sculptează numele 404
III Noe construiește arca pentru a supraviețui Potopului 407
IV Turnul Babel distrus de către Dumnezeu 411
V Melchisedec îl face pe Avraam Mare Înalt Preot 413
VI Secretele lui Moise 418
VII Construirea Templului lui Solomon 426
VIII Asasinarea lui Hiram Abif 436
IX Terminarea primului Templu din Ierusalim 448
X Întoarcerea din captivitatea babiloniană 453
XI Secretele redescoperite ale Templului regelui Solomon 463
XII Onoarea lui Zerubbabel 472

13 Marele Arhitect al Bisericii 483
14 Primele grade creştine 488
15 Cavalerii Templieri şi Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim 495
16 Francmasoneria evoluată 503
Cronologie 512
Appendix 1 Misterul yardului megalitic dezvăluit 517
Appendix 2 Evaluarea statistică a romburilor de la Rosslyn 522
Appendix 3 Numele lui Venus în diferite tradiţii 524
Bibliografie 525

Introducere

Sunt 13 ani de când ne-am unit forțele pentru a cerceta originile și înțelesul ciudatelor ritualuri folosite de francmasoni. În primii cinci ani nu intenționam să împărtășim descoperirile noastre nimănui – dinăuntrul sau din afara francmasoneriei. Dar deoarece ceea ce am descoperit părea să fie foarte important, ne-am hotărât să scriem o carte despre călătoria noastră de descoperiri și, spre surprinderea noastră, *Secretul lui Hiram* a devenit imediat un bestseller care a fost tradus în peste 30 de limbi.

Ritualurile francmasoneriei alcătuiesc cea mai veche tradiție orală a lumii occidentale. Dar cercetarea noastră nu s-a încheiat nici pe departe prin publicarea primei noastre cărți și am continuat să scriem încă două cărți care ne-au condus înapoi prin istorie până la cultura bazată pe astronomie a Marii Britanii preistorice. Am aflat că ritualurile francmasonice formau o cărare aproape uitată prin trecut, unind oamenii cu evenimente care se presupuneau a nu avea nici o legătură între ele. Multe dintre descoperirile noastre au contrazis idei vechi și „consacrate", dar ne-am bucurat de sprijinul multor oameni de știință în diferitele aspecte ale muncii noastre.

Am fost norocoși să primim un mare ajutor de-a lungul anilor și astfel, cercetarea noastră a făcut progrese uimitoare. Totuși, există două arii unde am întâmpinat o opoziție neașteptată. Prima vine din partea Bisericii Romano-Catolice. Cea de-a doua este legată de încercările noastre de a demara cercetarea arheologică a unei clădiri medievale din Scoția, care devenise de un timp centrul cercetărilor noastre.

Am devenit conştienţi de ostilitatea manifestată de Biserica Catolică încă dintr-o fază iniţială. Imediat după ce *Secretul lui Hiram* (în original *The Hiram Key,* n. ed. rom.) a ajuns în magazine, a apărut un mic articol în publicaţia *„Catholic Herald",* care era atât echilibrat, cât şi lipsit de prejudecăţi. Iniţial, am fost impresionaţi de abilitatea gazetei de a fi obiectivă cu o carte care încerca o abordare nouă în interpretarea istoriei lui Iisus Christos. Dar în următoarea ediţie a apărut o nouă recenzie care cuprindea două pagini doar cu fotografii copiate din cartea noastră şi un titlu stindard proclamând „Aventura lui Chris şi Bob Bogus". De această dată, articolul era departe de a fi nepărtinitor, ci dimpotrivă, plin de venin faţă de cartea noastră, faţă de noi ca indivizi şi faţă de oricine era un francmason „beat". Scopul nu era să dezbată sau cel puţin să menţioneze descoperirile noastre, ci să ne ridiculizeze atât pe noi, cât şi părerile noastre, de la început până la sfârşit.

Următoarea noastră carte a avut parte de acelaşi tratament pe o întindere de două pagini pline de agresivitate, care evita orice comentariu pe marginea problemelor importante pe care le ridicasem. Din nou era clar că criticul citise cartea cu foarte puţină atenţie, deoarece puţinele referiri făcute la părţi nesemnificative ale conţinutului erau total greşite.

Când cea de-a treia carte a noastră a apărut, aşteptam cu interes să citim următorul atac din partea acestei reviste.

Nu am fost dezamăgiţi. Producătorii reuşitei *Catholic Herald* au publicat o recenzie substanţială a *Aparatului lui Uriel* (în original *Uriel's Machine,* n. ed. rom.), cu un subtitlu îngroşat: „Arheologia fictivă". Acest articol le spunea cititorilor că lucrarea noastră este un complet nonsens, fără a menţiona dovezile noastre sau măcar a încerca să dezmintă vreo dovadă.

Ni se pare ciudat că o publicaţie romano-catolică a ales să facă recenzii extinse la trei cărţi succesive doar pentru a le eticheta ca fiind pură ficţiune. De bună seamă, dacă o carte nu este bună de nimic o ignori mai degrabă, decât să pierzi timpul spunându-le cititorilor cât de îngrozitoare este.

Aparatul lui Uriel a primit critici favorabile din partea multor ziare, dar apoi a apărut un ziar care era la fel de agresiv şi de lipsit de ingeniozitate ca şi *Catholic Herald.* La puţin timp după apa-

riția cărții, am fost intervievați de altcineva care a folosit exact aceeași temă pentru un articol dezbătut mai apoi în *Daily Telegraph*. Poate uimitoarea asemănare era doar întâmplare, dar am aflat mai târziu că Damian Thompson, corespondentul religios, nu era deloc străin ziarului *Catholic Herald*.

După ce a petrecut primul sfert de oră demonstrându-și incapacitatea de a folosi un reportofon, Thompson a petrecut restul celor două ore de interviu țipând în mod repetat: „Dar nu puteți face știința în acest mod." Și-a recunoscut ignoranța în astronomie și matematică, dar faptul că era destul de incapabil să înțeleagă metodologia de calcul pe care o folosisem nu l-a împiedicat să respingă descoperirile noastre ca fiind greșite – doar pentru că așa spunea el că sunt. Când a apărut articolul său, el n-a făcut nici o referire la esența tezei noastre, ci doar a suprapus pretențiile ciudate din cărțile altor oameni cu referire la noi, creând astfel falsa impresie că noi am spus aceste lucruri sau le susțineam în vreun fel. Stufosul titlu spunea:

> *Minoicii au construit Stonehenge, Atlantida este situată în Antarctica, Iisus a fost înmormântat în Franța. Bine ați venit în cea mai bine vândută lume, cea a arheologiei fictive.*

Ciudate pretenții, într-adevăr; dintre care noi nu am fi acceptat nici una. Thompson a continuat să încerce să ne discrediteze munca, afirmând că *Secretul lui Hiram* fusese „desconsiderată de istorici și critici deopotrivă." El evidențiа această așa-numită respingere universală a lucrărilor noastre dinainte citând un titlu dintr-o singură publicație. Titlul era „Aventura lui Chris și Bob Bogus." Desigur, citatul, cu deja cunoscutul termen „Bogus" (fictiv), venea de la nimeni altul decât *The Catholic Herald*.

Era posibil să fim pe urma unui lucru atât de important încât unii oameni considerau că trebuia să fim discreditați?

În aprilie 1998, Chris ținea un discurs la un simpozion masonic din Perugia, Italia. Într-o seară, înaintea evenimentului, organizatorul, profesorul Giancarlo Seri, a primit un telefon de la Roma. La celălalt capăt al firului era o figură marcantă a Bisericii Romano-Catolice, care îi cerea să-i spună dacă e adevărat că unul dintre

autorii *Secretului lui Hiram* urma să se adreseze francmasonilor italieni. Profesorul Seri i-a răspuns că aşa era, şi l-a întrebat pe cel care-l sunase dacă el citise cartea şi, dacă da, ce părere avea despre ea. Răspunsul omului Bisericii a fost sincer: „Da, am citit-o. Este o carte excelentă, dar există în ea câteva lucruri ce nu ar trebui spuse." Nu a spus că era inexactă (nici pe departe fictivă), într-adevăr singura lui obiecţie la adresa lucrării părea să fie că noi spuneam oamenilor lucruri care nu trebuiau spuse.

Noi manifestăm un profund respect pentru Biserica Romano-Catolică, dar credem, de asemenea, că nimeni nu are dreptul să interzică opiniile şi cercetările altuia despre trecut. În evul mediu, Biserica nu tolera nici o deviere de la povestea sa despre felul în care era lumea, ucidea populaţii întregi dacă le suspecta că nutresc idei diferite de cele predicate de către ea. După Galileo, ea a dus o bătălie pierdută, dar azi acceptă cu greu concepte cum ar fi evoluţia darwiniană.

Aşadar, ce anume din umilele noastre cercetări în originile ritualului masonic putea să fi atins o coardă atât de delicată? Ne-am decis să aflăm şi această carte descrie eforturile noastre.

Cel de-al doilea lucru cu care a trebuit să ne confruntăm a fost opoziţia faţă de o cercetare arheologică corectă a Capelei Rosslyn din sec. XV, care se găseşte pe Dealurile Lothian, puţin la sud de Edinburgh. În *Secretul lui Hiram*, căutarea noastră se încheia la această clădire medievală din Scoţia care consideram noi că putea conţine documente îngropate iniţial sub Templul din Ierusalim pe vremea când erau scrise primele evanghelii din Noul Testament. Am formulat argumentul că Capela Rosslyn, cum este ea numită astăzi, este depozitara celor mai importante Manuscrise de la Marea Moartă, care e posibil să conţină referiri directe la un individ mesianic care este acum amintit sub denumirea sa grecească „Iisus Christos".

Ne dăm seama că aceasta este, la prima vedere, o pretenţie destul de ciudată, dar ea este foarte bine argumentată de dovezi. Punctele-cheie sunt:

1. Manuscrisul de cupru găsit printre Manuscrisele de la Marea Moartă, la Qumran, enumeră manuscrisele şi comorile templu-

lui care au fost îngropate sub Templul din Ierusalim în sau chiar înainte de anul 68 d.C.

2. Este cunoscut faptul că cei nouă cruciați, fondatori ai Ordinului Cavalerilor Templieri au excavat încontinuu sub ruinele acelui templu între 1118 și 1128 d.C.

3. O expediție din sec. XIX a armatei britanice care a excavat sub templu nu a găsit altceva decât lucrările Cavalerilor Templieri și niște artefacte lăsate de ei.

4. Vechi credințe ale francmasoneriei afirmă că acești cavaleri au găsit documente sub ruinele Templului din Ierusalim și le-au adus cu ei pe proprietățile St Clair din Kilwinning, Scoția, în 1140 d.C.

5. Rosslyn a fost construit de un membru al familiei St Clair între 1441 și 1490 d.C.

6. Aceeași familie a dat mai târziu cei mai importanți francmasoni din lume, ca urmași ai Marelui Maestru Mason.

7. Schița Capelei Rosslyn este o copie foarte bună a Templului lui Irod din Ierusalim.

8. Dr. Jack Miller, geolog de la Universitatea Cambridge, a confirmat că Rosslyn este construită din exact aceeași piatră ca și Templul din Ierusalim.

9. Peretele vestic al „capelei" este mai degrabă o copie a peretelui vestic al Templului din Ierusalim decât o încercare abandonată de a construi o mare biserică (deci a fost construit intenționat să arate ca o ruină).

10. Reverendul James Charlesworth, profesor al Universității Princeton, expert în Manuscrisele de la Marea Moartă și profesor de arheologie în Ierusalim a subliniat ulterior că peretele

vestic afişează trăsături deliberate de proiectare, pentru a-l face să arate ca arhitectura Templului din Ierusalim.

11. Alţi experţi, cum ar fi savantul profesor Philip Davies, au demonstrat că clădirea nu este în mod clar creştină şi că cele mai multe din sutele de figuri încrustate înăuntru ţin în mână ori cărţi, ori manuscrise.

12. Unica inscripţie originală din întreaga clădire este un singur pasaj din Cartea lui Ezdra, care se referă la reconstrucţia Templului din Ierusalim de către Zerubbabel (cunoscut şi ca Zorobabel – n. ed. rom.).

13. Construcţia fundaţiei pare a fi durat patru ani şi este, de asemenea, cunoscut faptul că zidarul ţinea patru cufere mari cu documente în apropierea castelului. Aceste documente erau mai importante pentru el decât femeile din familia sa, deoarece atunci când a izbucnit un incendiu, el a insistat ca aceste cufere să fie salvate înaintea femeilor din familia sa.

14. O sculptură de pe peretele sudic dovedeşte legătura cu francmasoneria. Aşezarea pilonilor înăuntru corespunde ritualurilor francmasoneriei şi este asociată cu ritualul care afirmă că aceasta este „cheia pentru aflarea lucrului preţios".

Când *Secretul lui Hiram* a fost publicată, unul dintre administratorii Capelei Rosslyn a afirmat public că ei ar face o săpătură arheologică a locului dacă o echipă de savanţi de primă clasă, inclusiv academicieni scoţieni iluştri, ar fi formată. După ce l-am adus pe profesorul Charlesworth la Rosslyn, el a făcut exact acest lucru şi a înaintat un plan detaliat pentru cercetarea sitului la începutul lui 1999. Din câte ştim, nici un răspuns nu a fost primit până în prezent.

Am ajuns la concluzia că o investigaţie arheologică a Capelei Rosslyn nu se va produce în viitorul apropiat, aşadar nu vom fi în măsură să recuperăm documentele ascunse şi învăţăturile secrete pe care credem noi că le conţine. Provocarea pe care o înfruntăm

este să rezolvăm această problemă.

Punctul nostru de pornire este cantitatea mare de vechi ritualuri masonice care ne-au fost relatate de-a lungul anilor de susținători ai francmasonilor. Ne-am asumat astfel imensa sarcină de a sorta şi organiza atât material masonic timpuriu cât puteam, şi apoi Robert a continuat să creeze un site web important pentru a facilita vizionarea acestui material într-o ordine diferită. Site-ul web s-a dovedit a fi o unealtă nepreţuită pentru a investiga complexele, întortocheatele şi mai ales îndepărtatele mituri ale francmasoneriei.

O dată ce toate aceste vechi ritualuri francmasonice au fost adunate într-o formă, acolo unde au putut fi scanate şi cercetate uşor, povestea subliniată ieşea cu o nouă claritate. O ciudată povestire istorică a fost înregistrată într-un mod întâmplător printre multele grade masonice, deseori într-o considerabilă repetiție. Conținutul istoric a ajutat ca materialul să fie asemănător unui testament din Biblie, cu multe lucruri ce oglindesc cele două testamente existente, dar care conține, de asemenea, informație adițională înregistrată doar în alte documente evreieşti contemporane, cum ar fi lucrările istoricului evreu din secolul I, Josephus. Dar a mai apărut o a treia parte de informații care nu apare altundeva deloc. Aşadar, aceasta trebuie să fie ori simplă invenție, ori nişte cunoştințe ce pot face lumină atât pentru Vechiul, cât şi pentru Noul Testament. Ne-am convins că este cea de-a doua dintre aceste două opțiuni.

Pe măsură ce începeam să planificăm *Cartea lui Hiram* ne-am decis să restructurăm acest material într-un document pe care noi l-am numit *Testamentul Masonic*. Acesta alcătuieşte partea a doua a acestei cărți şi este format din pasaje din ritualul francmasonic, aşezate în ordine cronologică. Cuvintele originale ale ritualului sunt folosite pe cât posibil cu doar un cuvânt de legătură adăugat, pentru a permite poveştii subliniate să fie revelată. Noi îl vedem ca pe ceva înrudit cu o carte dispărută din Biblie.

Am folosit *Testamentul Masonic* ca document-sursă pentru partea întâi a acestei cărți şi l-am citat la subsol cu abrevierea MT, urmată de capitolul şi versetul implicat. (ex. MT 16:38 înseamnă Capitolul 16 Versetul 38).

Cititorii pot verifica valabilitatea *Testamentului Masonic* căutând cuvintele respective ale fiecărui paragraf la un site web accesibil

publicului, pe care Robert l-a creat la Universitatea din Bradford. Acesta poate fi găsit la http://www.bradford.ac.uk/webofhiram.

Această resursă academică pe care noi am numit-o *The Web of Hiram* (Pagina web despre Hiram) a fost preluată pentru a fi administrată de către Universitatea din Bradford.

Site-ul web ne oferă dovada pentru cererile noastre şi pentru prima dată permite oricărui cititor cu acces la internet să vadă detaliul din spatele poveştii pe care o spunem noi. Acum că cititorii ne pot judeca pretenţiile ei înşişi, nu mai este nevoie să ne bazăm pe părerile celei de-a treia părţi.

Descoperirile noastre la zi ne-au făcut să credem că există o revelare a ştiinţei antice în inima ritualurilor aproape pierdute de francmasonerie. În această ultimă etapă a căutărilor noastre ne-am decis să găsim această ştiinţă pierdută care pare să îngrijoreze Biserica Romano-Catolică atât de mult.

Partea întâi

Capitolul I

Moartea constructorilor

CELE MAI VECHI MISTERE ALE NATURII ŞI ŞTIINŢEI

Francmasoneria moare.

Pentru majoritatea oamenilor, viaţa este mult mai complicată decât fusese pentru generaţia dinainte. Lucrăm mai mult şi avem un venit mult mai mare. Angajamentele pe termen lung sunt, de obicei, evitate cu orice preţ. Într-un secol în care angajarea vine ca o înşiruire de contracte ce pot fi reînnoite şi chiar căsătoria nu mai e la modă, nu este surprinzător faptul că bărbaţii nu mai stau la coadă să semneze pentru o viaţă întreagă de ritualuri ciudate într-o sală fără ferestre. Candidaţii la masonerie trebuie să intre într-o relaţie pentru toată viaţa cu loja masonică înainte de a învăţa ce este francmasoneria. Nu li se oferă nici un avertisment cu privire la ce se aşteaptă din partea lor sau ce vor avea de câştigat. Nu este de mirare că Marea Lojă, care guvernează francmasoneria din întreaga lume, întâmpină dificultăţi atunci când e vorba de a vinde o propunere care nu îndeplineşte întocmai toate criteriile normale ale unui produs comercial.

O întrebare evidentă este: „Contează într-adevăr dispariţia acestui Ordin Secret?" Poate ar trebui să i se permită să piară în liniştc. Dar după cum vom demonstra în această carte, francmasoneria este o importantă sursă nefolosită de informaţii despre trecutul nostru, care este în mare pericol de a se pierde pentru totdeauna. Să pierzi informaţia îngropată în ritualurile ei înainte să fie înţelese pe deplin ar însemna să arunci una dintre adevăratele comori ale lumii occidentale.

Amândoi ne-am alăturat francmasoneriei din acelaşi motiv:

curiozitatea. Vroiam să ştim ce se întâmpla în interiorul acestui club secretos de gentlemeni şi singurul mod de a afla a fost să ne alăturăm lor. Ne-am gândit că a deveni parte din ceva atât de necunoscut nu implica prea multe riscuri, căci puteam să-l părăsim dacă l-am fi considerat lipsit de gust sau chiar plictisitor. Ritualurile au fost toate la fel de ciudate pe cât ne închipuiam că vor fi, dar încet ne-am dat seama că nimeni, indiferent cât de mare ar fi fost în grad, nu ne putea oferi vreun indiciu despre ce era masoneria de fapt. Munca de caritate pe care o efectua ordinul era impresionantă şi moralitatea predicată în timpul ritualurilor era de cel mai înalt ordin, dar acestea nu puteau explica de ce francmasonii practicau aceste bizare ritualuri, care se pretind a fi extrem de vechi şi conţin lecţii neobişnuite despre care se vorbeşte ca de nişte mistere.

Când ne-am alăturat francmasoneriei, primul mister care ne-a fost împărtăşit a fost că tehnologia construcţiei în piatră este un act sfânt care serveşte ca metaforă pentru a ajuta înţelegerea spirituală. Într-adevăr, în timpul iniţierii în Primul Grad masonic ni s-a explicat pe larg că iniţierea noastră în francmasonerie era identică cu aşezarea unei fundaţii din piatră a unei clădiri spirituale. Ritualul spunea:

> *Se obişnuieşte ca la înălţarea tuturor edificiilor superbe şi impozante să aşterni prima dată fundaţia de piatră în colţul nord-estic al clădirii. Voi, fiind proaspăt iniţiaţi în masonerie, sunteţi aşezaţi în partea de nord-est a lojii pentru a simboliza acea piatră; şi din această fundaţie aşezată în această seară voi puteţi să vă ridicaţi ca o super-structură perfectă din toate punctele de vedere şi care îi va face onoare constructorului.*

În 1989, când ne-am unit forţele pentru a cerceta originile ritualului masonic, crezul nostru iniţial a fost că întreaga poveste se dezvolta probabil din bucăţi de tradiţie esoterică inspirat de gânditori romantici din secolele XVI-XIX. La scurt timp, ne-am dat seama că această presupunere era cu totul deplasată.

O PROBLEMĂ DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

În ciuda părerii susținute în întreaga lume că francmasoneria este o frăție internațională care exercită o putere și o influență nevăzută, spre beneficiul propriilor ei membri, realitatea este că nu e o simplă organizație, nu mai mult decât este Biserica Creștină sau mișcarea comunistă. Aceasta este o idee greșită bazată pe sutele de ritualuri ezoterice specifice acestei organizații, misterioase pentru cei din afară. Printr-un consens general, Marea Lojă Unită a Angliei (MLUA – în original U.G.L.E. – United Grand Lodge of England – n. ed. rom.) este autoritatea masonică cea mai înaltă din întreaga lume și totuși, ea recunoaște doar patru mari grade existente ca fiind „cu adevărat masonice."

Termenul organizație pare nepotrivit pentru a denumi un organism răspândit în toată lumea care este atât de diferit și divizat. Nici chiar MLUA nu are o evidență a tuturor membrilor miilor de loji pe care le controlează în mod direct în Anglia și Țara Galilor, fără a vorbi de numeroasele Mari Loji din întreaga lume, care îi sunt afiliate. Această lipsă de informații cu privire la membrii francmasoneriei seamănă cu clasica structură celulară adoptată de marile organizații secrete. Grupurile teroriste, de exemplu, operează pe baza unei legături stratificate. Membrii fiecărui grup au cunoștință doar de ceea ce este strict nevoie, și fiecărui membru i se spune doar identitatea puținilor indivizi cu care el trebuie să aibă contact direct.

Acest lucru protejează organizația pentru a nu suferi pierderi în serie, în cazul în care un străin s-ar infiltra în rândurile sale.

Francmasoneria modernă este adesea descrisă ca fiind o „societate secretă", dar uneori a preferat să se descrie ea însăși ca o „societate cu secrete".

Acesta este și portretul lui MLUA care în aparență este doar un set de amabilități ceremoniale neimportante, cum ar fi parolele și strângerile (strângeri de mână distinctive) care se presupune că încearcă să-i împiedice pe non-francmasoni să reușească să intre pe ascuns în vreo lojă.

Există pedepse tradiționale în fiecare din principalele grade ale francmasoneriei și candidatul jură să țină secretele care urmează

a-i fi împărtăşite departe de oricine nu este membru al acelui grad. Aceste pedepse au fost scoase din ritualurile aprobate de MLUA acum câțiva ani, dar ele au rămas în multe alte Mari Loji, inclusiv în aceea a Scoției.

Potrivit istoriei oficiale a masoneriei, nimic nu este cunoscut cu siguranță despre frăție înaintea instalării lui Anthony Sayer ca Mare Maestru, într-o zi de vară din anul 1717, când un grup de francmasoni care aveau domiciliul în Londra au înființat Marea Lojă. Oricum nu a fost nimic „mare" într-un pumn de oameni din patru baruri, care s-au pus de acord să se unească într-o unitate formală, mai ales că francmasoneria exista şi îi mergea bine în multe alte oraşe, cu precădere în Scoția.

Amnezia autoindusă în legătură cu francmasoneria timpurie care a şocat acest mic grup de londonezi era pe deplin de înțeles. Cu doar trei ani în urmă, George de Hanovra, un vorbitor de limbă germană, devenise rege al Marii Britanii, înlăturând regulile dinastiei catolice a Stuarților. Susținătorii Stuarților detronați (Iacobiții, partizanii fostului rege Iacob al II-lea, detronat în 1688 – n. ed. rom.) au urzit numeroase comploturi pentru a răsturna noua dinastie protestantă. În 1715, un grup de nobili iacobiți au condus o răscoală în Scoția şi au mărşăluit în Anglia în sprijinul fiului lui Iacob al II-lea, James (Iacob) Francis Eduard Stuart cunoscut mai târziu ca Vechiul Pretendent. După o luptă nehotărâtă cu forțele guvernului, Iacobiții s-au predat la Preston în Lancashire.

Francmasoneria a fost asociată îndeaproape cu Stuarții şi cu Scoția în general, deci a accepta că erai membru al ordinului însemna să accepți că susții o organizație teroristă al cărei scop era să răstoarne regele. În acelaşi an în care a fost formată Marea Lojă din Anglia, aşa-numita Triplă Alianță a fost negociată între Marea Britanie, Franța şi Olanda pentru a garanta succesiunea monarhilor în țările lor. Cum partizanii lui Iacob al II-lea pierduseră lupta, nu era un moment bun să fii stigmatizat ca dușman al statului. Era prilejul cel mai bun de a dovedi că nu ai intenții dușmănoase față de noua putere. Cunoscutul arhitect şi membru fondator al Societății Regale, Sir Christopher Wren, era Marele Maestru al francmasoneriei înaintea anului 1717, dar atât el, cât şi mulți alții asemenea lui au renunțat pur şi simplu la Ordin decât să rişte excluderea

socială sau chiar arestarea[1]. Din anumite motive, documentele MLUA au fost modificate la izbucnirea primului război mondial pentru a nega apartenența la organizație a lui Wren, fostul Mare Maestru. Astăzi, acest lucru este negat în mod oficial.

O dată ce francmasoneria engleză și-a renegat moștenirea ei iacobită, nevoia de secrete dispăruse și lipsa unei liste centralizate cu membrii săi reflectă azi mai degrabă lipsa unei nevoi decât o politică deliberată. Când MLUA dorește să comunice cu membrii de rând anunță diferitele Mari Loji provinciale, care scriu secretariatelor lojilor inferioare, care, la rândul lor trimit corespondența masonilor de rând convocați în lojile lor.

Fiind francmasoni, noi înșine suntem legați de obligațiile noastre să păstrăm secretele francmasoneriei. Unii colegi francmasoni ne-au criticat pentru că am dezvăluit detaliile ritualurilor când am publicat *Secretul lui Hiram*. Într-adevăr am descris părți din câteva ritualuri, în special elementele-cheie ale celui mai important grad al ordinului – cel de-al treilea. Oricum, noi am fost extrem de atenți să respectăm regulile exacte ale Marii noastre Loji de aici din Anglia și Țara Galilor și nu am dezvăluit nici o parolă care constituie un „secret" actual al ordinului.

În timp ce majoritatea francmasonilor sunt fericiți să-și accepte calitatea de membru, unii preferă să păstreze întregul subiect privat și, în fața prejudecăților de la locul de muncă, alții se văd uneori obligați să nege că sunt membri. După părerea noastră, impresia de secretomanie care îi învăluie pe francmasoni este datorată reținerii lor de a vorbi despre natura unor ritualuri care în lumina rece a zilei sună extrem de ciudat. Dacă sunt întrebați despre ce sunt aceste ciudate ritualuri, ei trebuie să mărturisească că nu știu.

Cu alte cuvinte, noi considerăm că principalul motiv pentru tăcerea masonilor nu este atât o constrângere de a adera la jurămintele lor sacre sau o frică de macabra respingere a semenilor lor, cât mai degrabă faptul că ei nu înțeleg un cuvânt din ceremoniile la care participă, iar principala lor teamă este că oamenii vor râde de bizarele ritualuri pe care ei continuă să le facă.

[1]Anderson, James: The Book of Constitutions of the Grand Lodge of London (Cartea Constituțiilor Marii Loji a Londrei), 1738

Pare sigur că odată, francmasoneria a avut un scop înalt şi clar, dar acum nu este altceva decât un club social pentru domni mai în vârstă, care îşi restrânge rândurile foarte rapid. În Marea Britanie, el oferă posibilitatea de a încuraja unele spectacole de teatru de amatori, urmate de o masă şi bere din belşug, cu toate că în Statele Unite alcoolul este interzis la întrunirile masonice. Complexul şi obscurul ritual trebuie să fie ţinut minte peste ani de repetiţii, dar numai mici părţi ale ceremoniei pot fi înţelese ca simple mesaje alegorice, care privesc integritatea caracterului moral. Restul este o amestecătură ciudată de cuvinte fără sens şi o sârguincioasă reconstituire detaliată a evenimentelor care s-au întâmplat în trecutul îndepărtat.

Cele trei grade principale sunt: Ucenic, Calfă şi Maestru. În cadrul acestor grade, „adevăratele secrete" ale ordinului se pare că au fost pierdute şi înlocuite cu alte secrete, până când adevăratele secrete vor fi redescoperite.

ÎNTUNERICUL CELUI DE-AL TREILEA GRAD

În primul grad al francmasoneriei, candidatul este adus în Breaslă în aşa-numitul stadiu al „inteligenţei goale", la cel mai de jos nivel al existenţei, asemenea unui copil nou-născut. Detaliile ritualului pot varia, dar mesajul lui rămâne constant. Candidatul este îmbrăcat într-un halat alb şi este pregătit cum se cuvine, cu ştreang şi legat la ochi, înainte de a fi dus în templu pentru a fi făcut Ucenic. Aici, el va îngenunchea înaintea conducătorului lojii din acel an (Maestrul Venerat), având cei doi piloni ai Templului regelui Solomon de-o parte şi de alta a sa. La un anumit moment al ceremoniei, după primirea noului grad, el este aşezat în partea de nord-est a templului pentru a primi instrucţiuni. Această poziţie marchează raza de lumină care vine dinspre soarele care se ridică în ziua solstiţiului de vară, cunoscută francmasonilor ca Sărbătoarea Sf. Ioan; aici se referă la Ioan Botezătorul, despre care se spune că a fost conceput la echinoxul de toamnă şi născut într-o zi de vară.

Câteva luni mai târziu, candidatul accede la al doilea grad. La momentul potrivit, el este aşezat în partea de sud-est a templului

pentru a primi următorul nivel de instrucțiuni care marchează progresul pe care l-a făcut el în știință. Stând în această poziție, candidatul este pe linia primei lumini a răsăritului de soare la solstițiul de iarnă. Această zi din decembrie este o altă zi minunată pentru francmasonerie și este și ea numită Sărbătoarea Sf. Ioan, dar de data aceasta ea aparține Sfântului Ioan cel Divin, autorul Cărții Apocalipsei.

O dată ce candidatul a primit în mod simbolic instrucțiunile la răsărit, atât în solstițiile de vară, cât și în cel de iarnă, el este pregătit pentru a fi Maestru, fiind trecut prin cel de-al treilea grad. Aceasta este o experiență cu totul diferită.

Candidatul este încă o dată îmbrăcat în halatul alb, cu ambii craci ai pantalonilor ridicați și cu ambele părți ale pieptului dezgolite. El nu este legat la ochi, dar pe măsură ce ușile templului se deschid pentru a-l primi, el poate vedea că în cameră este întuneric, cu excepția unei micuțe lumânări ferite care arde pe piedestalul Maestrului Venerat din partea de est. La început, trecerea de la lumina de afară la întunericul dinăuntru îl orbește pe candidat și trebuie să se lase în seama celor doi diaconi să-i călăuzească drumul pe pardoseala templului.

În acest grad, cea mai importantă parte ia loc în est, între cei doi piloni Boaz și Jakin, care odată marcau extremitățile pasajului Soarelui, la nord și sud în timpul solstițiilor, în fața Templului lui Iahweh din Ierusalim. Aici, candidatului i se spune povestea uciderii lui Hiram Abif, care a fost arhitectul Templului regelui Solomon, cu 3.000 de ani în urmă. În mod ciudat, Maestrul Venerat face referire la acest individ, de altfel, necunoscut, ca și cum persoana de rând ar trebui să fie conștientă de importanța acestuia și acesta îi spune candidatului:

...analele francmasoneriei permit un exemplu glorios în nezdruncinata fidelitate și, în cele din urmă, moartea Marelui Maestru Hiram Abif, care și-a pierdut viața chiar înainte de terminarea Templului regelui Solomon, la construcția căruia după cum știți, fără îndoială, el a fost principalul arhitect.

Când am auzit pentru prima dată această presupunere ni s-a pă-

rut ciudată şi în *Secretul lui Hiram* am spus că personajul Hiram Abif pare a nu exista în afara ritualurilor francmasoneriei. Această observaţie a determinat un număr de oameni să ne scrie pentru a ne spune că ne înşelăm, aşadar haideţi să analizăm aici cu mai multă atenţie ce dovadă există în Vechiul Testament despre arhitectul Templului lui Solomon. Mai întâi ni se spune că regele fenician din oraşul numit Hiram a oferit proiectul, muncitorii şi multe materiale pentru lucrările la clădirea lui Solomon. Numele acestui rege este scris în diferite moduri ca: Hiram, Hirom sau Huram şi îşi are probabil originea în „Ahi-ram". Josephus spune că scrisorile dintre Solomon şi acest rege au fost păstrate în arhivele oraşului Tir[2]. El îi citează şi pe istoricii Dioss şi Menandros din Efes care spun că Hiram a fost fiul regelui Abi-baal.

A mai existat un Hiram implicat în crearea templului. Acest Hiram era un lucrător în metale care a deschis o topitorie în valea Iordanului, unde a turnat cei doi piloni, Boaz şi Jakin, precum şi alte mari ornamente ale templului, inclusiv uriaşul vas cunoscut sub numele de „marea de aramă". Acest personaj este menţionat în 2 Cronici 2:11-14, unde Hiram, rege al Tirului îi scrie lui Solomon pentru a-i spune că acest Hiram este fiul fiicelor tribului lui Dan, dar în 3 Regi 7:13-14 ni se spune că el era fiul unei văduve dintr-un alt trib, acela al lui Neftali.

Acest artist în metale ar putea fi considerat arhitectul templului? Un arhitect este designerul întregii clădiri nu doar fabricantul ornamentelor sale, dar în versiunea standard revizuită a Bibliei, acest constructor este cunoscut ca Huram-abi care este într-adevăr foarte aproape de numele lui Hiram Abi.

O altă informaţie a apărut în martie 1999 când am vizitat biblioteca Marii Loji a Scoţiei şi pe faimosul savant biblic, profesorul Philip Davies. Cu această ocazie ne-am uitat la un volum necatalogat scris acum aproape 200 de ani de către dr. Anderson (scriitorul Constituţiilor MLUA şi membru al Lojii din Aberdeen) în care acest istoric mason explica numele lui Hiram Abi, care a fost dat într-o versiune ebraică din 2 Cronici 4:16, după cum urmează:

[2]Josephus, *Antiquities of the Jews* (Antichităţi ale evreilor), ch.viii

Shelomoh lammelech Abhif Churam ghafah

Pe măsură ce Philip studia cuvintele, își ținuia buzele în semn de concentrare înainte de a afirma că acestea par să sugereze că acest Hiram a fost tatăl regelui Solomon. Dar după cum toată lumea știe, tatăl lui Solomon a fost David, deci unicul mod în care Philip ar fi putut să înțeleagă ceea ce a văzut era să sugereze că poate textul vrea să spună că Hiram a fost socrul regelui.

După ce am cântărit posibilitățile, acum acceptăm că personajul la care se face referire în ritualul masonic sub numele de Hiram Abi poate fi lucrătorul în metale angajat să lucreze la templul lui Solomon de către Hiram, rege al Tyrului. Oricum, această posibilă identificare nu ne ajută cu nimic să explicăm relația sa cu regele Solomon sau să înțelegem de ce această legendă este atât de importantă pentru masoni.

La accederea în al treilea grad, candidatului i se spune cum un grup de 15 pietrari au dorit să obțină secretele meseriei de la maestrul lor Hiram Abi, așadar ei au plănuit să-l atace când acesta se odihnea după muncile lui zilnice, și se ruga unui zeu cunoscut sub numele de „Cel Mai Înalt". Cuvintele ritualului afirmă:

> *Cu o zi înainte de a-și duce la bun sfârșit conspirația, 12 din cei 15 au dat înapoi și doar trei cu un caracter mai hotărât și mai atroce au continuat planurile ticăloase și în acest scop s-au așezat la porțile de sud-vest și respectiv est ale templului, unde maestrul Hiram Abi se retrăsese pentru a-și face rugăciunile adresate Celui Mai Înalt, după cum îi era obiceiul, căci era ora 12.*

În timp ce aceasta este considerată a fi o referire la zeitatea Yahweh, care este acum ridicată la gradul pe care noi îl numim simplu „Dumnezeu", este mult mai probabil că acest artist canaanit îl venera pe Zeul Soarelui din înaltul cerului; și de aici denumirea de „Cel Mai Înalt." În acest timp, templul era casa „noului" Dumnezeu al evreilor, care locuia temporar într-un cort. El nu a fost văzut ca fiind foarte important nici măcar de către Solomon, care mai târziu a încetat să-L mai venereze.

Oricum, alegerea lui Hiram în privința zeității nu-l va deranja prea mult pe candidat, deoarece în acest punct al ritualului, el își dă seama brusc că este pe cale să devină „victima unei crime". Pe măsură ce Maestrul Venerat povestește cum Hiram a primit o lovitură în frunte la poarta sudică, o lovitură este aplicată într-o parte a capului candidatului și apoi procedeul este repetat la poarta vestică. Apoi, la poarta estică se dă lovitura de grație și candidatul primește lovitura „fatală" în mijlocul capului. Aceasta poate fi dată ușor sau tare. Francmasonii scoțieni sunt cunoscuți mai ales pentru că intră în „joc" mai dur și, de multe ori, bietul candidat s-a aruncat pe podea, temându-se pentru viața sa.

Candidatul este ținut drept, pentru ca el să fie prins într-un giulgiu funerar așezat dinainte pe podea și care este imediat înfășurat pe lângă el și doar ochii îi rămân descoperiți. În acest moment, masonii din lojă se plimbă în jurul marginilor „mormântului" și în final sunt făcute trei încercări pentru a-l salva pe frate din mâinile morții. Primele două eșuează, pentru că ei folosesc metode din gradele anterioare, dar cea de-a treia tehnică, specifică celui de al treilea grad reușește.

Cu ajutorul asistenților, „cadavrul" este „reînviat" din mormântul lui cu o strânsoare specială aplicată de „Maestrul Venerat". Încă într-un întuneric aproape total, corpul este balansat în sus pentru a fi ținut într-o complicată poziție ceremonială, poziție în care Maestrul și Candidatul se ating unul pe celălalt în cinci puncte diferite. Numele ritualic pentru această îmbrățișare este „Cele Cinci Puncte ale Frăției". În timp ce se află în această poziție, o incantație este șoptită la urechea candidatului, căruia i se arată mai apoi mormântul negru din spatele și din vestul său, care conține un craniu uman adevărat și oase amestecate, puse peste el pentru a reprezenta chiar rămășițele pământești ale candidatului. Mai apoi, Maestrul Venerat îndrumă privirea candidatului spre est, unde el poate vedea o stea formată din cinci puncte care strălucește în întuneric între pilonii gemeni Boaz și Jakin. Această stea, i se spune lui, este „steaua luminoasă a dimineții" – care este planeta Venus ridicându-se cu câteva minute înainte de răsăritul Soarelui.

Din acest moment, omul, ridicat din întunericul mormântului său ritual, va fi maestru mason pentru tot restul vieții sale. Este

important să notăm că, în timp ce Candidatul reprezenta personajul lui Hiram Abi, până la momentul ritualului uciderii, noi nu mai avem nici o dovadă că Hiram ar fi fost odată reînviat. Cea mai importantă informație oferită noului mason „ridicat" este că secretele adevărate ale unui Maestru Mason au fost pierdute „o dată cu moartea Marelui Nostru Maestru Hiram Abi". Actualele ritualuri folosite în cele trei grade ale Frăției nu oferă nici o lumină în această problemă, și pentru o bună perioadă de timp am crezut că ritualurile originale care prezentau aceste probleme trebuie să fi fost distruse în totalitate în timpul perioadei de cenzură care a urmat creării Marii Loji Unite a Angliei în 1813. (Aceste evenimente sunt descrise în *Al doilea Mesia*[3] și *Colegiul Invizibil*[4].)

ȚESÂND PÂNZA[5] LUI HIRAM

Când am scris *Secretul lui Hiram* știam doar puține lucruri despre conținutul așa-numitelor „Grade Înalte" ale francmasoneriei, dar după publicarea acestei cărți am fost contactați de sute de oameni care ne-au adus noi informații. Uneori, acestea soseau prin poștă și câteodată, când vorbeam la întâlnirile lojii primeam documente vechi ale ritualului ce fuseseră ținute în sertare prăfuite de multe generații. În timpul cercetărilor pentru *Al doilea Mesia* am dat peste o sursă destul de importantă de materiale care ne-au fost de folos în cercetările noastre. Aceasta este intitulată „Francmasoneria și catolicismul", scrisă de un savant balcanic din Bosnia-Herțegovina, cu numele de Dimitrije Mitrinovic.

Mitrinovic a venit să locuiască în Londra cam în vremea primului război mondial și a continuat să fie o figură marcantă în cadrul „Grupului Bloomsbury", o colectivitate de intelectuali care și-au luat numele de la districtul din apropierea British Museum din centrul Londrei, unde locuiau majoritatea membrilor. Afirmația

[3]Knight, C și Lomas, R: *The Second Mesiah* (Al doilea Mesia), Ed. Aquila '93, 2004.
[4]Lomas, Robert: *The Invisible College* (Colegiul invizibil), Headline, 2002
[5]În limba engleză, „web" mai înseamnă și țesătură, pânză țesută, astfel, *The Web of Hiram* poate fi tradus și cu sensul figurat de „Pânza lui Hiram"

care ne-a atras atenția a fost următoarea:

> *Christos a trădat cuvântul secret al masoneriei... oamenilor și l-a proclamat în Ierusalim, dar atunci când propovăduia cuvântul Senatului printre semeni, el se situa înaintea timpului său...Permiteți-le Masonilor să-L primească pe Christos înapoi în masonerie... masoneria a fost expresia creștinătății în ultimii 2.000 de ani*[6].

Mitrinovic nu a fost francmason și ne-au luat 7 ani de căutări asidue, folosind cunoștințele noastre de specialiști masoni pentru a ajunge la această părere, și ne-am întrebat, deci, cum se face că el a ajuns la aceeași concluzie. Mai apoi am descoperit că aceasta se datora studiului intens al unei considerabile biblioteci personale pe care o construise și am început astfel să-i căutăm cărțile. Într-un final am reușit să dăm de urma colecției și am aflat că ele fuseseră îngrămădite în cutii după moartea lui Mitrinovic și depozitate în fundul garajului nepoatei sale timp de peste 40 de ani. Când, în sfârșit, venise timpul să scape de cărțile vechi și dorind să ofere bibliotecii lui Mitrinovic un cămin decent, ea s-a hotărât să le doneze unei universități. Din fericire, universitatea care le-a oferit găzduire era Bradford, unde predă Robert.

În 1997, când am început să ne interesăm de cărțile lui Mitrinovic pentru prima dată, ele nu erau disponibile publicului, deoarece noul corp al Bibliotecii JB Priesley nu fusese terminat. Asemenea multor alte cărți mai obscure, ele au fost depozitate temporar în subsolul bibliotecii, într-o zonă cunoscută sub numele de „căpița". Aceasta consta dintr-o mare cameră de depozitare fără ferestre, cu niște rafturi de cărți așezate pe șine pe podea. Pentru a avea acces la rafturile din interior, dulapurile cu cărți din exterior, care erau de 10 picioare de înalte și 30 de lungi, trebuiau să fie date la o parte, folosind un mâner mare. Când Robert a cerut permisiunea de a studia colecția i-a trebuit aproape o jumătate de oră doar să pătrundă

[6]Mitrinovic, D: Freemasonry and Catholicism in the New Order. Lectures 1926-1950 (Francmasoneria și Catolicismul în Noul Ordin. Prelegeri. 1926-1950), Biblioteca JB Priestley, Universitatea din Bradford, 1995.

printre cele 8 dulapuri exterioare care trebuiau să fie mutate, pentru a ajunge la volumele adunate de către Mitrinovic.

În *Al doilea Mesia* am dezbătut implicaţiile unor comentarii masonice pe care Mitrinovic le-a făcut asupra masoneriei, dar mai erau multe de văzut o dată ce colecţia sa a fost catalogată şi aranjată corect, devenind accesibilă şi fără a fi nevoit să te vânzoleşti într-un tunel îngust ca să ajungi la ele, când alte comori masonice au ieşit la iveală. Am descoperit volume care descriau ritualuri masonice care nu se mai folosesc astăzi. O carte ritualică datată de la începutul sec. XIX conţinea detalii ilustrate cu frumoase sculpturi în lemn ale tuturor gradelor Ritului Scoţian Antic şi Acceptat al Francmasoneriei. Era scrisă de EA McClenachan, care a fost tatăl faimosului savant masonic de la sfârşitul sec. XIX, Charles T McClenachan. Numai această carte reprezenta o minunată descoperire deoarece conţinea povestiri ale ritualurilor care nu fuseseră supuse imenselor modificări, efectuate după placul ducelui de Sussex, primul Maestru Mason al Marii Loji Unite a Angliei, în 1813.

Răsfoind prin ritualurile din această carte fascinantă, am observat o secţiune despre Arca Regală a lui Enoh. Acum ştiam deja despre cartea profetului Enoh că fusese pierdută la începutul perioadei creştine şi nu a fost redescoperită până abia în 1774. Şi totuşi, prefaţa acestei cărţi susţinea că ritualurile pe care le conţinea datau cel puţin de prin 1740 şi am putut remarca faptul că ele intrau în detalii despre importanţa lui Enoh şi rolul său în prevestirea venirii potopului. Aceste teme nu au fost acceptate pe scară largă până la descoperirea multor copii ale Cărţii lui Enoh în timpul secolului al XX-lea, un punct pe care-l vom dezbate mai pe larg puţin mai târziu. Cum ar fi reuşit aceste vechi mituri să deţină un loc de o asemenea importanţă printre aceste ritualuri îndepărtate dacă nu supravieţuia o antică tradiţie orală?

Pe vremea când făceam cercetări pentru *Aparatul lui Uriel,* ne-am dat seama că un ritual masonic legat de Enoh exista, dar nu fusese folosit de mai bine de 200 de ani, de pe vremea ducelui de Sussex. Acum, pe măsură ce citeam lucrările originale, am descoperit o ciudată descriere a unui piedestal triunghiular ale cărui părţi aveau exact aceeaşi lungime şi ale cărui unghiuri erau de 60 de grade, făcându-l echilateral. Această formă a fost descrisă ca „Delta

lui Enoh" şi a fost explicată ca fiind simbolul după care Marele Arhitect al Universului a ales să i se înfăţişeze lui Enoh. Se spune că piedestalul era o importantă piesă de mobilier în templul original pe care Enoh l-a construit pe locul unde se găseşte acum Muntele Templului din Ierusalim. Ritualul explica cum muncitorii lui Solomon au găsit acest altar cu 3 picioare într-o pivniţă îngropată sub ruinele abandonate ale unui templu mai vechi, pe care la început, Solomon îl atribuise „păgânilor" care au ocupat locul înainte ca tatăl său, David, să-l fi observat.

La acea vreme, acest lucru nu însemna prea mult pentru noi, dar mai târziu aveam să descoperim că simbolul triunghiului echilateral avea o imensă semnificaţie în cadrul vechii religii canaanite a iebuseilor care construiseră Ierusalimul. Ceea ce ne-a atras atenţia, pe măsură ce citeam această carte de ritualuri, veche de 200 de ani, a fost faptul că părea să fie extrem de familiară cu primele tradiţii şi legende evreieşti care au fost recuperate şi confirmate în detaliu în timpul excavaţiilor arheologice făcute în ultimii 50 de ani. Această versiune tipărită a unui ritual oral mai vechi părea să păstreze povestea unei tradiţii a construcţiei unui templu canaanit care nu este amintit nici în Biblie, nici în alte surse mai vechi cu care eram familiarizaţi.

Când am citit-o nu aflasem de alte temple mai vechi în Ierusalim care să-l fi precedat pe cel al lui Solomon, dar aveam să aflăm în curând că există o foarte bună dovadă arheologică tocmai pentru o asemenea tradiţie canaanită. Ne întrebam ce alte tradiţii pierdute ar fi putut conţine aceste vechi ritualuri şi cum am fi putut să ne sistematizăm cercetările asupra numeroaselor „motive" ale vechiului ritual.

În ultimii ani am alcătuit o considerabilă colecţie de vechi ritualuri şi alte scrieri, dar pe hârtie. În zilele noastre, cărţile, deşi uneori obiecte foarte frumoase, nu sunt uşor de cercetat sau de clasificat după conţinutul informaţional, aşadar, ne-am hotărât că aveam nevoie să creăm o versiune electronică a materialului. Robert şi-a asumat sarcina scanării vechilor versiuni ale fiecărui grad pentru a le încorpora într-un site web numit *The Web of Hiram* (Pagina web despre Hiram). Pe măsură ce munca sa de catalogare continua, era clar atât faptul că aveam de-a face cu o poveste complexă, care era

narată prin prisma secvenței gradelor, cât și faptul că ea nu era povestită într-o ordine cronologică. Această remarcă ne-a făcut să încercăm să reconstruim întreaga poveste care fusese odată povestită de ritualul masonic. Ne-a luat mult timp să ne îndeplinim sarcina, dar după cum vom arăta, am reconstruit o poveste alternativă a istoriei „oficiale", cum era ea povestită în ritualurile îndepărtate și cenzurate ale francmasoneriei. Ea este povestită în *Testamentul Masonic* și se regăsește în partea a doua a cărții. Site-ul web pe care îl crease Robert a fost preluat de Universitatea din Bradford și este disponibil oricui este interesat de ritualurile autentice ale francmasoneriei.

O altă descoperire timpurie a noastră a fost că ritualul Ritului Scoțian Antic și Acceptat menționa o întrebare care ne deranja. Ce s-a întâmplat după moartea lui Hiram Abi, când adevăratele secrete ale masoneriei au fost pierdute?

Reconstrucția noastră conține în ritualul francmasonic, pe care noi îl numeam acum *Testamentul Masonic,* această referire la doi bărbați care au păstrat adevăratele secrete ale ritualului: (*Testamentul Masonic* 7:5)

> *Fiecare mason va aplica simbolurile și ceremoniile noastre după propria-i credință. În nici un alt fel nu și-ar putea masoneria păstra universalitatea – ca un caracter care i-a fost specific încă de la originea sa și care le-a permis celor doi regi, veneratori de zeități diferite, să stea împreună ca Mari Maeștri în timp ce zidurile primului templu se ridicau; și bărbații lui Gebal, care se închinau zeilor fenicieni să lucreze alături de evrei, cărora acești zei le erau interziși.*

Din acest comentariu am început să bănuim că trebuie să fi existat tensiuni între religia lui Solomon și cea a regelui din Tir, care ar putea fi reflectată în ritual. Potrivit tradiției masonice, amândoi acceptau Ritualul celui de-al Treilea Grad ca fiind o înlocuire potrivită pentru secretele pierdute „*până ce timpul ni le va releva din nou pe cele reale*". Eram convinși că implicațiile acestei propoziții din ritual erau că ambii Mari Maeștri supraviețuitori erau de acord cu cuvintele și acțiunile ritualului.

Începuserăm să suspectăm că un punct-cheie al acestui grad este faptul că moartea şi reînvierea omului au loc pe o linie cu picioarele lui la est şi capul la vest. Când candidatul este „ridicat" din mormântul său, capul său se ridică într-o curbă spre est, pentru a o întâlni pe Venus, care se ridică şi ea deasupra orizontului. Linia est-vest marchează echinocţiul, punctul de echilibru dintre cele două solstiţii când sunt 12 ore de zi şi 12 ore de întuneric.

Cele trei grade ale francmasoneriei ar putea fi, aşadar, văzute ca astronomice în totalitate. Mai întâi, novicelui i se dau informaţii pe linia Soarelui la răsărit din timpul solstiţiului de vară, apoi avansat la cel de-al doilea grad, pe linia solstiţiului de iarnă şi, în sfârşit, el este făcut un Maestru Mason pe linia care le intersectează pe cele două: linia echinocţială care apare o dată primăvara şi o dată toamna. După cum urma să descoperim, acest lucru era întru totul consistent cu scopul Templului regelui Solomon şi al construcţiilor feniciene care-l precedau.

Maestrul Lojii stă în partea de est, între cei doi piloni numiţi Boaz şi Jakin în Biblie. El reprezintă Soarele care se ridică şi planeta Venus se ridică în spatele lui chiar înainte de răsărit, când candidatul este „ridicat din mormânt". Paznicul Senior stă în partea de vest pentru a marca apusul Soarelui, iar Paznicul Junior, în sud, pentru a reprezenta Soarele la amiază. În lojile englezeşti există în mod normal un Soare arzător în centrul tavanului cu o stea cu 5 puncte în jurul lui şi litera „D" înăuntrul său, însemnând Dumnezeu. Această asociere între Soare şi Dumnezeu este evidentă pe întreaga durată a ritualului masonic, când El este uneori numit „Cel Mai Înalt", adică cel mai înalt în ceruri.

Există doi ofiţeri cunoscuţi ca diaconi, care se mişcă în jurul Templului Masonic cu candidatul, dar sunt oficial staţionaţi în nord-est şi sud-vest, de-a lungul liniei răsăritului solstiţiului de vară. Fiecare dintre ei poartă o vergea lungă, de obicei cunoscută ca „sceptrul", care credem că era folosită odinioară pentru a marca unghiul dintre răsărit şi apus prin umbra pe care o dezvolta. Este cunoscut faptul că diaconii din primele loji scoţiene au fost trimişi să alinieze bisericile. Prima umbră care cade din sceptrul diaconului va fi considerată linia peretelui nordic. Noi am speculat mai departe că ar fi posibil să aflăm numele unei vechi biserici, luând în

considerare topografia şi apoi calculând zilele anului ce corespund unghiului peretelui nordic. Biserica ar fi fost numită după unul din sfinţii ale căror zile erau. De exemplu, o biserică aliniată oricărui solstiţiu este foarte probabil să fie numită Biserica Sf. Ioan[6].

Imaginea pe care ne-am format-o este că ritualurile masoneriei se bazează pe astronomie şi ei au o moştenire care este veche de puţin peste cinci mii de ani. Am găsit un lanţ de credinţe, care au supravieţuit fiind transmise prin diferite culturi pentru a ajunge în Templele Masonice moderne unde sunt acum recitate cu credinţă, fără a fi înţelese deloc.

CONCLUZII

Sunt peste 6 ani de când am publicat *Secretul lui Hiram* şi de-a lungul cercetărilor pentru încă alte două cărţi am acumulat împreună o cantitate considerabilă de material care face lumină în rândul câtorva întrebări care la început au rămas fără răspuns.

Am încercat să deducem ce se putea ascunde cu adevărat sub Rosslyn, adunasem câte ritualuri masonice am putut, iar Robert crease un site web interrelaţional, care ne permitea să vizualizăm materialul într-o varietate de secvenţe diferite. Intenţionăm să folosim această unealtă de cercetare neprețuită pentru a investiga complexele, întortocheatele şi mai ales îndepărtatele mituri ale francmasoneriei într-un grad de detaliu niciodată încercat înainte.

Când am descompus francmasoneria în componentele ei cheie, am rămas cu următoarele idei:

- Tehnologia construcţiei în piatră este văzută ca fiind un act spiritual.

[6]Universitatea din Hong Kong, Departamentul Ştiinţelor Pământului, ne-au citat cercetările în acest domeniu. Vezi Ali, JR & Cunih, P: 'The Orientation of Churches: Some New Evidence, *The Antiquaries Journal* („Orientarea Bisericilor: Unele dovezi noi", *Jurnalul cercetătorilor de antichităţi)*, 81 (2001), paginile 155-93.

- Amplasarea templului masonic şi ritualurile sale se bazează pe astronomie.

- Dumnezeu este asociat Soarelui.

- Ridicarea în spirală a planetei Venus la echinocţiu marchează revenirea la viaţă.

- Răsăritul planetei Venus şi echinocţiile simbolizează renaşterea vieţii.

- Solstiţiile de vară şi de iarnă sunt importante.

- Studiul naturii şi al ştiinţei este important.

Aceste idei nu sunt obişnuite azi, dar a existat o cultură în preistorie care pare să fi fost construită chiar pe aceste noţiuni. Creatorii acestei culturi sunt cunoscuţi ca Oamenii Ceramicii Incizate[7].

[7]orig. *Grooved Ware People*; autorii se referă la popoarele curentului megalitic din Marea Britanie, respectiv popoarele neoliticului secundar, popoarele beaker şi popoarele rezultate din contopirea acestora – popoarele din Wessex – n. ed. rom.)

Capitolul II

Oamenii Ceramicii Incizate

PRIMII MASONI AI EPOCII PIETREI

Oamenii neolitici au ajuns pentru prima dată în insulele britanice cu aproximativ 9.000 de ani în urmă, înainte să fie inundată Câmpia Mării Nordului, în perioada în care se mai putea umbla pe uscat din Norvegia. Aceşti oameni au ajuns imediat după ce gheţarii ultimei ere glaciare s-au retras, dezvelind un teren eliberat de gheaţă. Când nivelul mării a crescut, drumul pe uscat a dispărut, dar cu toate acestea populaţia neolitică din Scandinavia şi vechea populaţie scoţiană împart un strămoş comun[1].

Perioada neolitică marca sfârşitul epocii pietrei. La hotarele vestice ale Europei trăiau oameni cunoscuţi azi nouă sub denumirea de constructorii megaliţilor – cuvântul înseamnă „pietre masive". Aceşti meşteri timpurii ai pietrei au ocupat ceea ce este în prezent Ţara Galilor, Scoţia, Irlanda, Anglia, Franţa, părţile sudice ale Scandinaviei şi nordul Spaniei, precum şi Malta. Astăzi, oamenii îşi văd de treburile zilnice în aceste ţări fără a se gândi la necunoscuţii oameni care au stăpânit odată acele pământuri. Numai Anglia are peste 40.000 de situri cu megaliţi cunoscute, care au supravieţuit peste 5.000 de ani. Putem să ne dăm seama cât de impresionant este acest lucru dacă ne întrebăm ce va rămâne din civilizaţia noastră peste 5.000 de ani, întrucât fragilele clădiri moderne sunt

[1] Wickham-Jones, CR: *Scotland's First Settlers* (Primii colonişti ai Scoţiei, Historic Scotland), 1994.

atât de des demolate pe parcursul unei singure generații.

Clima din insulele britanice în acele timpuri era mai caldă decât astăzi, şi pământul era acoperit de păduri dese, care făceau călătoriile pe uscat foarte dificile. Oricum, oamenii megalitici au fost atât constructori de bărci, cât şi marinari, folosind marea ca principalul lor drum. Ei au colonizat multe insule din largul coastei Scoției şi există suficiente dovezi că ei făceau comerț pe o scară largă. De exemplu, piatra rombică, care se găsea numai pe insula Rum, a fost folosită la clădiri de pe continent şi de pe alte insule din Hebridele Interioare. Această legătură a comerțului maritim pare să se fi extins în Scandinavia încă din vremea primilor colonişti[2].

Cunoaştem surprinzător de puține lucruri despre oamenii megalitici din Insulele Britanice, deoarece ei nu aveau nici un sistem de scriere pe care să-l mai putem citi. Aşadar, nu avem nici o informație oficială despre cultura lor, cum am găsit despre alte popoare cum ar fi sumerienii şi egiptenii antici.

Arheologii îi numesc simplu „Oamenii Ceramicii Incizate" după desenele pe care le gravau pe oalele lor de lut. Oricum, ei au lăsat în urma lor un sistem de simboluri, care se ridică la nivelul protoscrierii, iar unele dintre ele putând fi înțelese datorită referirilor lor astronomice.

Majoritatea oamenilor sunt conştienți de minunatele cercuri din piatră pe care aceştia le-au construit, dar ei au construit şi primele clădiri din piatră care au supraviețuit, din întreaga lume, structuri tipice mai vechi cu o mie de ani decât oraşele din Sumer. Calitatea lucrărilor din piatră varia considerabil, de la aparent nelucratele lespezi drepte la minunatele camere cu boltă, cum ar fi cele de la Maes Howe din Orkney, al căror nivel de construcție a fost descris ca „una dintre cele mai înalte realizări ale Europei neolitice"[3]. Până nu demult, aceste clădiri erau considerate a fi mai recente decât structurile Orientului Mijlociu, dar o nouă cronologie a fost realizată pe baza datării cu C-14, recalibrată[4]. Aceasta a ridicat semne

[2]Wickham-Jonses, CR: Scotland's First Settlers (Primii colonişti ai Scoției)
[3]Henshall, AS: The Chambered Cairns', in *The Prehistory of Orkney* („Camerele de piatră" în Preistoria Orkneyului), Edinburgh University Press, 1993.
[4]Renfrew, C: *Before Civilisation* (Înaintea civilizației), Jonathan Cape, 1973

de întrebare despre oamenii care au construit structurile. După cum spune arheologul dr. Evan Mackie:

> *Dacă construcțiile megalitice europene sau chiar și templele malteze sunt mai vechi decât cele mai vechi orașe, atunci este greu de înțeles cum ar fi putut societățile urbane să joace vreun rol important în marile procese sociale care se desfășurau în Europa Atlantică între 4500 și 2500 î.C.... trebuie să fi existat societăți proto-urbane sau urbane specializate înainte ca primii megaliți să fi apărut.*[5]

Structurile pe care le-au construit acești oameni includeau pietre așezate în picioare în formațiuni diferite, tuneluri în pământ, ziduri de pământ și șanțuri. Ele s-au extins pe toată întinderea coastelor Europei, din sudul Spaniei până în Scandinavia, apărând, de asemenea, și în partea de nord a coastei mediteraneene, precum și în sudul Italiei și în Malta. Există dovezi că aceste tipuri de structuri de piatră au fost construite în unele părți ale Africii de Nord, inclusiv în Egipt și Israel. Insulele Britanice sunt acoperite în totalitate cu ele.

Mormintele în formă de tunel sunt un tip timpuriu de structură megalitică și sunt datate prin metoda carbonului radioactiv înaintea anului 4000 î.C.[6].

Au existat întotdeauna povești despre efectele luminii în aceste tuneluri de pământ, dar numai în ultimul timp a apărut o nouă ramură a arheologiei, cunoscută sub numele de arheoastronomie, care studiază aliniamentele lor astronomice.

În 1901, Sir Norman Lockyer, care era pe vremea aceea editorul prestigioasei publicații științifice *Nature*, a studiat templele Egiptului antic și a remarcat că multe dintre ele au fost construite pentru a permite Soarelui să lumineze unele părți importante din interior în zile speciale din an. El a analizat o serie de locații din Anglia, inclusiv Stonehenge, și a ajuns la concluzia că unele dintre aliniamentele pe care le-a observat făceau parte dintr-un calendar

[5]Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii megalitici), Phaidon Press, 1977
[6]Renfrew, C: *Before Civilisation* (Înaintea Civilizației)

care se baza pe solstiții și echinocții.[7] După o perioadă considerabilă petrecută studiind monumentele britanice, Lockyer și-a publicat teoria potrivit căreia mormintele megalitice au fost construite mai întâi ca observatoare sau ca și case pentru preoții astronomi, iar înmormântările au fost introduse mai târziu de noii imigranți care i-au imitat și au construit gorgane circulare pentru morți, fără a lăsa camere pentru preoți.[8] Cum se întâmplă întotdeauna cu ideile noi, Lockyer a fost acuzat de oamenii de știință ai timpului că făcea „afirmații nefondate".

O așezare megalitică importantă fusese descoperită cu o jumătate de secol înainte ca Lockyer să-și expună teoria, când o furtună puternică a spălat o parte a nisipului de pe țărmul uneia din insulele Orkney și a scos la iveală așezări antice din piatră. Locul, cunoscut sub numele de Skara Brae, nu a fost excavat corespunzător până când arheologul, profesorul Gordon Childe, a început săpăturile în 1920. Ceea ce a descoperit el este acceptat în general drept cel mai bine păstrat sat preistoric din Europa de Nord. Skara Brae fusese ocupat continuu, timp de aproximativ 600 de ani, din 3100 până în 2500 î.C., și pare să fi fost locuința preoților-astronomi ucenici – exact cum prezisese Lockyer.[9]

Majoritatea mobilierului, precum și casele, erau făcute din piatră și nu din lemn, ceea ce înseamnă că o mare parte din material a supraviețuit. S-au păstrat cuptoarele, dulapurile, mesele și paturile de piatră. Situl cuprinde 7 apartamente aproape identice și ceea ce pare a fi un atelier de lucru sau o berărie[10], și se crede că au existat mai multe apartamente care au fost erodate de mare.

Este cunoscut faptul că nu exista nici o sursă de lemn pentru foc, așadar combustibilul trebuie să fi fost adus cu barca de pe uscatul scoțian. Se poate observa, de asemenea, din studiul oaselor,

[7]Lockyer, N: *Stonehenge and other British Stone Monuments Astronomically Considered* (Stonehenge și alte monumente britanice din piatră analizate din punct de vedere astronomic), Macmillan, 1909.

[8]Lockyer, N: 'Some Questions for Archaeologists', *Nature* („Niște întrebări pentru arheologi", Natura), vol. 13, 1906, pag. 280.

[9]Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii Megalitici)

[10]Dinely, M: *'The First Orkney Brewery'* („Cea dintâi berărie din Orkney"), Festivalul de Știință Orkney, 2001.

că se transporta carnea aici gata tranşată, fapt ce arată că locuitorii erau consideraţi a fi oameni importanţi, care meritau să fie îngrijiţi.[11]

Euan Mackie crede că o clasă de vrăjitori trebuie să se fi dezvoltat în această zonă.

> *Un fel destul de diferit de societate neolitică stratificată poate fi acceptat... în care o mică clasă elitistă de preoţi profesionişti, oameni înţelepţi şi conducători erau susţinuţi cu tribut şi taxe de o populaţie predominant rurală formată din ţărani. O astfel de societate ar fi putut obţine tot ceea ce a sugerat Thom că a obţinut, deoarece membrii elitei ar fi fost eliberaţi de obligaţia de a-şi obţine hrana proprie şi şi-ar fi construit propriile adăposturi şi ar fi putut să-şi dedice întregul timp unor scopuri religioase, ştiinţifice sau intelectuale... procesul de transformare a comunităţilor de ţărani primitivi neolitici în societăţi mai avansate, stratificate, cu conducători pricepuţi şi oameni înţelepţi, precum şi alţi specialişti, ar fi putut începe mult mai devreme. Dacă ipoteza noastră despre o revoluţie religioasă este aproximativ corectă, ea poate fi indicată şi de aceste locuinţe mai mari ale preoţimii profesioniste de la începutul neoliticului, începând aproximativ cu anul 4500 î.C.*[12]

Această viziune implică existenţa unui anumit tip de pregătire formală pentru aceşti specialişti. Acest lucru este imposibil de demonstrat, dar dată fiind concentraţia structurilor megalitice de-a lungul arhipeleagului Orkney, pare rezonabil să presupunem că Skara Brae ar fi putut fi un fel de universitate neolitică.

GHICITOAREA YARDULUI MEGALITIC

Nici un arheolog din ziua de azi nu ar nega că multe locaţii megali-

[11]Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii Megalitici)
[12]Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii Megalitici)

tice sunt construite cu aliniamente la solstiții și echinocții, precum și înspre punctele-cheie ale răsăritului și apusului Lunii și ale altor corpuri cerești. Omul care aproape de unul singur a pus bazele arheoastronomiei ca o adevărată știință a fost Alexander Thom, un distins profesor de inginerie de la Universitatea Oxford. Thom, care și-a petrecut 50 de ani din viață supraveghind și studiind siturile cu megaliți, a făcut una dintre cele mai uluitoare realizări în domeniul arheologiei.

Thom a devenit interesat pentru prima dată de structurile megalitice pe vremea când era un tânăr în Scoția sa natală. Și-a început munca de cercetare deoarece suspecta că locurile aveau într-adevăr aliniamente astronomice. Munca istovitoare a măsurătorilor a furnizat numeroase informații care indicau că acești constructori preistorici, începând din insulele din Nordul Scoției și mergând spre sud spre peninsula Bretagne din Franța, au împărtășit o unitate de măsură standard.

Era și așa destul de surprinzător că erau atât de bine organizați încât să se înțeleagă asupra unei unități standard, dar absoluta precizie cu care a fost aplicată această unitate era de-a dreptul uimitoare. Yardul megalitic, cum a numit Thom această unitate de măsură, a fost clarificat de-a lungul anilor pe care i-a petrecut el cercetând și, în final, el l-a definit ca fiind egal cu 0,82966 metri.[13]

Convingerea printre arheologii vremii era că locuitorii Insulelor Britanice din perioada neolitică au fost un popor înapoiat și ideea că ei ar fi putut folosi matematica sau că ar fi avut o unitate de măsură standard precisă era considerată a fi ridicolă. Inițial, lucrarea lui Thom a fost ignorată de comunitatea arheologică, dar datorită unui studiu obiectiv făcut de statisticieni, a fost acceptat printre numeroși oameni de știință faptul că un sistem de măsurare se folosea de-a lungul multor întinderi ale Europei preistorice.

Oricum, ea este încă ignorată de niște arheologi mai puțin informați, care proferează noțiuni ridicole cum ar fi ideea că acest respectat profesor de inginerie se autoamăgea identificând nimic altceva decât liniștea medie a unui constructor megalitic. Dacă acești

[13]Thom, A: *Megalithic Sites in Britain* (Locuri megalitice în Marea Britanie), Oxford University Press, 1967

critici şi-ar fi verificat presupunerile prin experimente, ar fi observat că vorbeau aiurea.

Existența unei unități standard de măsură antice demonstrează cunoştinţe matematice comune utilizate de-a lungul unei întinderi geografice remarcabil de mare. Profesorul Thom era convins că a găsit un artefact matematic original în yardul megalitic, dar a murit fără să afle cum au fost în stare aceşti oameni să efectueze o măsurătoare atât de precisă. Noi am reuşit să rezolvăm această problemă pentru că am venit în contact cu ea dintr-o direcție foarte neaşteptată. Pe noi ne interesa un text ebraic vechi de 2.200 de ani, găsit printre Manuscrisele de la Marea Moartă, dar nu ne-am fi putut gândi cum acesta ne va conduce la originea yardului megalitic.

Cartea lui Enoh, populară în primele secole ale erei creştine, a fost în curând pierdută şi nu a mai fost găsită până când francmasonul scoțian James Bruce a pornit în căutarea ei, în secolul XVIII. El a găsit-o ascunsă în Etiopia şi când a tradus-o, oamenii au fost convinşi că aceasta trebuie să fie o versiune foarte coruptă deoarece conținea un material foarte ciudat, inclusiv o secțiune întreagă despre cunoştinţe astronomice de neînțeles.

Găsirea câtorva cópii ale acestui text antic printre Manuscrisele de la Marea Moartă demonstra că Bruce găsise o versiune complet autentică. Într-o secțiune intitulată „Cartea astrelor cereşti" cititorului i se spune cum vechiul erou biblic Enoh a fost dus într-o călătorie în partea de nord pentru a i se dezvălui secretele astronomiei.

Din datele anilor dați şi lungimea luminii zilei se poate reconstitui latitudinea la care observatorul trebuie să fi stat. În *Aparatul lui Uriel* noi am arătat cum această informație ne-a făcut să credem că descrierile atribuite lui Enoh se referă la o călătorie la structurile megalitice de la Stonehenge din Anglia şi Newgrange din Irlanda.

Noi ştiam, de asemenea, că tradiția evreiască îl situa pe Enoh cu peste 5.000 de ani în urmă, când acest situri megalitice erau active. Această analiză li s-a părut ciudată unor oameni, deoarece ei vedeau istoria în alt mod decât noi. Ziarul *Catholic Herald* îşi informa cititorii într-un limbaj foarte diversificat că aceasta era o cercetare „fictivă". Corespondentul său, Damian Thompson, ne-a spus că greşeam. Când l-am întrebat de ce, a fost nevoit să admită că el

nu înțelegea calculele noastre, dar trebuia să ne înşelăm deoarece concluziile noastre sunau ciudat.

Dar nu eram singuri. Aveam să aflăm mai târziu că altcineva, lucrând independent de noi, ajunsese la o concluzie destul de asemănătoare despre călătoriile lui Enoh. Robin Heath, un om de ştiință, universitar şi scriitor, a fost interesat să dea de urma dezvoltării civilizației din Europa de Vest şi de relația sa cu civilizația Orientului Mijlociu. Cercetarea lui efectuată pe parcursul mai multor ani l-a dus la concluzia că cultura megalitică a Europei de Vest a avut o influență importantă asupra dezvoltării civilizației din Orientul Mijlociu. Cu propriile-i cuvinte:

> *În ciuda cercetărilor multor oameni, potrivit cărora constructorii megalitici practicau o înaltă astronomie şi geometrie înaintea anului 3000 î.C., rămâne adevărat faptul că această cultură este total subevaluată ca şi componentă vitală a istoriei noastre.*[14]

Robin Heath este fiul regretatului profesor AE Heath de la Universitatea Oxford. Prof. Heath a ajutat la punerea bazelor Asociației Presei Raționaliste, care încuraja cercetarea în domeniul originilor gândirii ştiințifice. Copil fiind, Robin Heath l-a întâlnit pe prof. Alexander Thom, care a lucrat şi el la Universitatea Oxford şi care fusese un prieten al tatălui său. Robin a devenit fascinat de lucrarea lui Thom despre sistemele de măsurare megalitice şi, când s-a retras din funcția de şef al departamentului la un Institut Tehnic din sudul Țării Galilor, el s-a decis să analizeze mai îndeaproape cultura megalitică despre care discutase cu Alexander Thom cu atâția ani înainte.

Heath era interesat mai ales să cerceteze dacă existau legături comune între sistemele de măsurare ale culturilor antice. El afirma următoarele:

[14]Heath, R: *Sun, Moon and Stonehenge. Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, luna şi Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică), Bluestone Press, 1998

Cultura megalitică a fost până nu demult considerată nimic altceva decât un fenomen izolat, o ciudățenie culturală și orice legături posibile cu alte culturi au fost negate vehement.[15]

El a studiat în particular unitățile de măsură folosite de culturile egipteană și sumeriană și a utilizat teste statistice pentru a vedea dacă ele aveau legătură cu yardul megalitic. Folosind cercetarea foarte clară a lui Thom cu privire la Stonehenge, el a observat suprapuneri între unitățile de măsură egiptene – cotul regal (45 cm) și inciul (degetul) faraonic (2,54 cm) –, piciorul sumerian și yardul megalitic, o unitate folosită în întreaga Europă de Vest. El spune despre ceea ce a găsit următoarele:

La ceea ce nu aveam nici un motiv să ne așteptăm era ca inciul [faraonic] (în engleză inch – n. ed. rom.) și yardul megalitic să aibă legătură, prin piciorul [sumerian] s-ar putea spune, astfel, că aceste date leagă aparent cultura egipteană de cultura „Wessex" de la Stonehenge.

Această observație l-a condus mai departe să observe că geometria platformei de la Stonehenge demonstrează că s-au folosit sisteme de măsurare a suprafeței bazate pe o antică unitate egipteană de măsură a suprafeței, numită „aroura", și pe acrul modern care a fost folosit, de asemenea, în construcția Marilor Piramide de la Gizeh. El a spus despre aceste lucruri următoarele:

Aici avem un artefact fizic reprezentând tehnici de măsurare validate istoric, care sunt considerate ca fiind de origine egipteană.

El a continuat să adauge că această interpretare trebuia să fie făcută deoarece șanțul și platforma de la Stonehenge erau anterioare Marilor Piramide cu sute de ani.[16]

[15]Heath, R: *Sun, Moon and Stonehenge, Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, luna și Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică)
[16]Heath, R: *Sun, Moon and Stonehenge, Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, luna și Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică)

Pe măsură ce Heath vâna o explicație alternativă viabilă pentru acest salt al sistemelor de măsurare, el a observat remarcele cu privire la durata zilei din Cartea lui Enoh, precum și comentariile lui Enoh despre cum a fost dus în nordul îndepărtat. În cuvintele lui Heath:

> *Cine spune că nu există relatări despre cultura megalitică europeană și astronomia sa în documente provenind din Orientul Mijlociu?*[17]

Analizând informațiile despre lungimea zilei, el concluziona în felul următor:

> *Se pare că observațiile lui Enoh au fost luate la sau undeva în apropierea latitudinii de la Stonehenge. Raportul zi/noapte este același ca și la Stonehenge și dacă definiția „nopții" a fost considerată a fi cu jumătate de oră diferită de la răsărit/apus, pe vremea când primele stele devin vizibile, atunci diagrama pentru observațiile lui Enoh și pentru Stonehenge ar coincide exact. Scrierile lui Enoh, demult considerate a conține numai înțelepciune evreiască și/sau din Orientul Mijlociu, sugerează o influență din partea „unui mare și glorios mecanism" găsit la o latitudine apropiată de cea de la Stonehenge.*[18]

Robert i-a trimis un e-mail lui Robin Heath și i-a cerut părerea despre posibilitatea ca Enoh să fi vizitat atât Newgrange, cât și Stonehenge. El ne-a răspuns, spunând:

> *interesul meu pentru Enoh a fost astronomia vizavi de calendar. În timpul unor interminabile și intolerabil de plictisitoare lecturi de matematică, în timp ce colegii mei aveau un test,*

[17]Heath, R: *Sun, Moon and Stonehenge, Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, luna și Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică)
[18]Heath, R: *Sun, Moon and Stonehenge, Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, luna și Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică)

eu am schiţat un program BASIC pentru a „obţine" latitudinea din informaţiile lui. Enoh ne oferă patru repetiţii ale fiecărui sfert al sinusului mişcării[19] *cu care bâjbâia el şi am considerat că aceasta era o dovadă destul de bună că informaţiile aveau să se potrivească perfect originalului.*

Există probleme cu informaţiile. Când este „noaptea" definită (când începe noaptea?)? Părea puţin prea postmodern să atribuim 20 de minute după momentul luminării, asemenea Codului Highway, şi fiind puţin expert în astronomie, m-am hotărât să înţeleg o jumătate de oră după apus şi înainte de răsărit ca fiind definiţia „nopţii". Am introdus programul în acea noapte acasă, cândva în 1988, l-am analizat vreo oră şi mi-am dat seama că Enoh nu era în Orientul Mijlociu. Mai târziu am adus problema studenţilor mei şi ei au ajuns la concluzia că Enoh făcea observaţii din portale, undeva între gradele 50-55 (latitudine) probabil nord, datorită duratei zilelor în perioada de primăvară descrisă de el şi, bineînţeles, Soarele „se ridică" la mijlocul verii.[20]

În *Aparatul lui Uriel* am concluzionat în legătură cu Cartea lui Enoh că aceasta descria o locaţie care se potrivea latitudinii ocupate de către oamenii care construiseră structuri megalitice aliniate astronomic, cum ar fi inelele de la Brodgar şi Stenness, Maes Howe şi Callanish în nordul Scoţiei, Newgrange, Knowth şi Dowth în Valea Boyne din Irlanda, Barcliod yr Grawes şi Bryn Celli Ddu din nord-vestul Ţării Galilor şi Stonehenge, Avebury, Silbury Hill şi Durrington Walls în sudul Angliei. Am ajuns la concluzia că era mai mult decât o pură coincidenţă, că aşa-numita Carte a Corpurilor Cereşti este o disertaţie despre astronomia antică şi latitudinile pe care Enoh le descrie neatent, înăuntrul ei coincide cu cele mai

[19]Lungimea luminii zilei la orice latitudine variază într-un tipar previzibil din cauza modului în care axa Pământului este înclinată în comparaţie cu razele Soarelui. Modul în care ziua se măreşte şi se micşorează se poate scrie în formula matematică numită sinusul mişcării. Aceste cunoştinţe şi formula care poate fi dedusă din măsurarea timpului luminii zilei au ca suport calculele lui Heath.
[20]Robin Heath: corespondenţă privată, 2001

cunoscute vechi observaţii astronomice din lume[21].

Dar cum ne-au condus cercetările noastre despre vechiul document evreiesc cunoscut sub numele de Cartea lui Enoh la rezolvarea ghicitorii yardului megalitic? La sfârşit am aflat că majoritatea deriva din observarea a trei factori: învârtirea Pământului în jurul axei sale, a orbitei Pământului în jurul Soarelui şi masa planetei.

În timp ce acestea sunt probleme destul de complexe, am descoperit că oricine poate obţine măsura unui yard megalitic într-o zi, folosind observaţia astronomică, o funie, două bețe, o bucată de sfoară şi o piatră cu o gaură în mijloc. O descriere completă a tehnicii de creare a propriului yard megalitic se poate găsi în Appendix 1.

Când am anunţat că redescoperisem metoda de creare a yardului megalitic, unii oameni au crezut că eram nebuni. Într-adevăr, un foarte respectat profesor de astronomie, care era acolo când ne-am prezentat descoperirile la Festivalul de Ştiinţă din Orkney, a admis că ne catalogase ca fiind nebuni – până ce a verificat spusele noastre. Apoi, profesorul Archie Roy ne-a descris rezultatele cu privire la originile yardului megalitic ca fiind „adevărată ştiinţă" şi a adăugat că această descoperire „a deschis un nou capitol în înţelegerea Omului Megalitic."

PALATUL DE CRISTAL

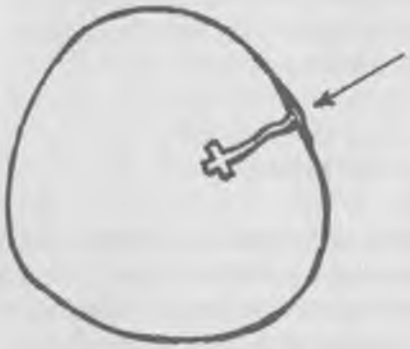
Există multe structuri megalitice impresionante în valea Boyne din Irlanda, dar una este cu adevărat mare. Newgrange este o structură de 280.000 tone care a fost începută în jurul anului 3500 î.C. – cu mai mult de o mie de ani înainte ca egiptenii să fi curăţat nisipurile platoului de la Gizeh pentru Marea Piramidă a lui Keops şi cu peste 2.500 de ani înainte ca echipa de constructori a lui Hiram să fi pus piatra de temelie a Templului regelui Solomon. Zidul este făcut din pietre de râu de granit, iar zidul dinspre est este acoperit de cuarţ alb sclipitor. Arhitectura acestei clădiri este unică şi, totuşi,

[21]Knight, C şi Lomas, R: *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel, Originile antice ale ştiinţei, Ed. Aquila, 2002).

ea se potrivește perfect descrierii făcute în Cartea lui Enoh și se află pe o locație care corespunde informațiilor despre zi și noapte înregistrate în carte.

Când am vizitat Newgrange pentru prima dată împreună am ratat o cotitură și am ajuns să ne oprim pe marginea drumului să privim peste curba sclipitoare a râului Boyne, spre lumina soarelui strălucitoare de pe fațadă. Efectul a fost mai mult decât uluitor. Dacă nu am fi știut la ce ne uităm, am fi putut-o lua ca fiind o clădire ultramodernă, având întreaga dimensiune și prezență dramatică a unei creații à la Corbusier. Cartea lui Enoh descrie o vizită pe timp de noapte la o structură mare, impresionantă, la această latitudine și care era luminată de o sfoară de torțe arzând:

Și am intrat până m-am apropiat de un perete care este construit din cristale și împrejmuit de cleşti de foc; și a început să mă sperie. Și am intrat în cleștii de foc și m-am apropiat de o casă care era construită din cristale: iar pereții casei erau ca o podea pardosită cu cristale.

Planul clădirii din Newgrange, arătând cum a fost construit pentru a permite luminii lui Venus să intre în camerele interioare în timpul solstițiului de iarnă.

În viziunea din plan, structura este alcătuită dintr-o serie de secțiuni de parabole care o fac aproape circulară, cu un diametru de aproape 100 de metri. Există o serie de pietre lucrate atent de-a

lungul unui tunel de 19 metri de lung, care duce de la intrarea din mijlocul peretelui alb până la o cameră dinăuntrul zidului. În fața intrării stă o piatră enormă care este încrustată cu spirale întrețesute, serii de linii zimțate în formă de V şi cuiburi de diamante în formă de romb. Acestea sunt simboluri tipice Oamenilor Ceramicii Incizate, dar, în mod interesant, ele pot fi găsite, de asemenea, în artefactele egiptene predinastice.

După cum am spus şi în *Aparatul lui Uriel,* am ajuns la concluzia că simbolul spirală reprezintă un sfert de an, el reprezintă şi calea Soarelui în timpul trecerii de la un solstițiu la următorul echinocțiu. Spirala dublă este forma pe care o obții dacă aranjezi un semn vertical şi dacă pui un punct în punctul în care se află umbra în miezul zilei din iunie până în decembrie. Dacă uneşti punctele între ele, obții o spirală dublă, simbolul încrustat în mijlocul intrării de piatră de la Newgrange, un simbol care apare pe multe din locurile pe unde au locuit Oamenii Ceramicii Incizate din Europa de Vest.

Ştiam că simbolul era răspândit, folosit atât pe pietrele însemnate, cât şi pe oale, dar noi am fost fascinați să credem că în timp ce noi puteam găsi exemple de olărit egiptean predinastic folosind simbolurile Oamenilor Ceramicii Incizate, nimeni nu găsise nici un artefact egiptean în Anglia. Explicația poate fi că ideile dezvoltate de către Oamenii Ceramicii Incizate pe Insulele Britanice şi în jurul lor ar fi putut fi introduse în Egipt înainte de stabilirea primei dinastii şi de începuturile istoriei înregistrate.

Am observat, de asemenea, că folosirea simbolurilor spiralei la Newgrange are logică, pentru că este un tunel din pământ care are o cameră centrală în care se poate intra printr-o intrare tunel aliniată unui răsărit special. În dimineața solstițiului de iarnă, când soarele se ridică atât de departe spre sud cât poate ajunge vreodată, lumina lui pătrunde prin tunelul îngust cu o curbă dublă crescândă, apărând ca o rază strânsă care varsă o strălucire intensă pe măsură ce atinge peretele din spate al camerei interioare. Aceasta trebuie să fie o trăsătură arhitectonică voită a clădirii, deoarece o deschizătură specială a fost tăiată deasupra intrării pentru a lăsa lumina să intre.

Tunelul îngust prin zidul de pământ este liniat cu bucăți solide

de rocă. Am numărat 22 de pietre pe partea stângă a tunelului, pe măsură ce păşeam înăuntru, şi 21 de pietre pe partea cealaltă a pasajului când ne-am întors. Camera este de forma unei cruci şi în fiecare dintre braţe este un frumos bazin lucrat în piatră, cu excepţia faptului că bolta din partea dreaptă are şi un bazin suplimentar mai mic, care stă înăuntrul celui mai mare. Există două depresiuni în acest bazin mic.

Newgrange a fost construit de un grup de oameni care erau fermieri destul de buni pentru a hrăni un grup de zidarii specialişti, care au realizat această structură masivă. Într-adevăr, când zidul de pământ a fost curăţat, unele brazde de iarbă au fost testate şi s-a descoperit că ele proveneau din câmpuri pe care odată se cultiva secară albă (un fel timpuriu al recoltei de grâu), dar care au fost lăsate în pustietate, sugerând faptul că rotaţia culturilor[22] se practică încă de pe atunci.

Cei care au construit Newgrange au organizat o forţă considerabilă de muncă pentru a crea această structură, care este un zid de pământ de 250 de picioare (aproape 80 de metri) în diametru. Muncitorii au demonstrat suficientă îndemânare pentru a construi o cameră cu acoperiş în formă de consolă şi pentru a alinia un pasaj lung de 80 de picioare (25 de metri) în aşa fel încât să se întindă exact de-a lungul liniei pe care răsare Soarele în solstiţiul de iarnă. Această construcţie singură este o minunată realizare, dar mai există încă două ziduri de pământ de mărime şi frumuseţe asemănătoare, din aceeaşi perioadă şi în aceeaşi parte a văii Boyne, toate putând fi văzute de la una la alta. Zidul de pământ de la Knowth a fost acum excavat de profesorul George Eogan şi este parţial deschis publicului, dar celălalt zid de pământ de la Dowth urmează a fi excavat.

Am calculat că oamenii care au construit aceste structuri pe malurile râului Boyne au avut nevoie de o perioadă de construcţie de 2 milioane de ore, demonstrând că, cu mai bine de 5.500 de ani în

[22]O'Kelly, Michael J.: *Newrange, Archeology, Art and Legend* (Newgrange, arheologie, artă şi legendă), Thames şi Hudson, 1982

[23]Knight, C. şi Lomas, R.: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Science,* (Aparatul lui Uriel. Originile antice ale ştiinţei, Ed. Aquila '93.)

urmă, ei trebuie să fi trăit într-o societate complexă, cu aproape 1.000 de ani înainte ca oraşele-stat din Sumer şi Egipt să fi apărut[23]. Oricum, există un aspect important al Newgrange-ului, care le-a scăpat experţilor implicaţi în excavări. A fost construit pentru a prinde lumina lui Venus o dată la fiecare 8 ani.

În timpul vizitei la Newgrange, ghidul a pornit un reflector îndreptat spre tunel, pentru a imita razele soarelui pe măsură ce intrau la răsărit, în timpul solstiţiului de iarnă. Am observat atunci că fasciculul de lumină era la aproape trei picioare distanţă de centru, înspre dreapta, şi l-am întrebat pe ghid de ce aceşti constructori megalitici experţi au făcut ca lucrurile să se întâmple aşa. Răspunsul nu a fost satisfăcător. El afirma că nepotrivirea era rezultatul „precesiunii echinocţiilor" şi că ea ar fi fost corectă (dreaptă) în urmă cu 5.500 de ani, când mica înclinare pe termen lung a Pământului era cu aproape 70° mai diferită. Noi am precizat că precesiunea echinocţiilor reprezenta mişcarea planetei în jurul axei sale, care făcea să apară stelele, să se învârtă într-un cerc, mişcare care durează mai mult de 25 de milenii. Aceasta n-ar fi putut avea nici un efect asupra unghiului de intrare a razelor soarelui în această cameră la răsărit. Mişcarea de înclinare a Soarelui este posibil să fie influenţată doar de precesiunea mult mai lentă a eclipsei, planul în care orbita Pământului se suprapune pe a Soarelui. Durata acestei mişcări este de 3 ori mai mare decât aceea a precesiunii echinocţiului, iar ea nu a făcut mişcări semnificative de când a fost construit Newgrange. Concluzionăm astfel că aliniamentul a fost mai degrabă dorit, decât rezultatul unei mişcări a Pământului în relaţie cu Soarele. Ori aliniamentul greşit a fost o eroare de proiectare, ori unghiul fasciculului solar la solstiţiu nu a fost principala lor preocupare.

Poate că nu ne-am fi gândit la Venus dacă Robert nu ar fi petrecut câţiva ani cercetând o locaţie megalitică numită Bryn Celli Ddu, cam la 80 kilometri de gura de vărsare a râului Boyne, de-a curmezişul mării irlandeze de pe Anylesey. Studiul său prelungit a scos la iveală faptul că această mică structură, datând din aceeaşi perioadă ca şi Newgrange, furniza un număr mare de aliniamente astronomice care au fost făcute în mod clar intenţionat. Acestea includeau:

1. Liniile observației astronomice care fuseseră alese pentru a mări observațiile de pe Lună și care dețineau suficiente informații pentru a prezice eclipsele.

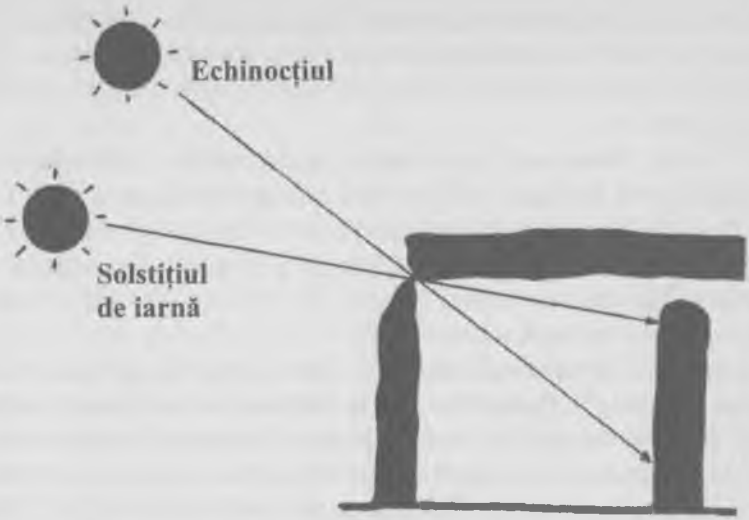
2. Aliniamentul pasajului și secvențele lui în formă de cești, care evidențiază echinocțiile și solstițiul de vară.

3. O umbră reper care îți indică unde te afli în orice moment al anului solar.

4. Un pilon interior și o cutie de lumină (o crăpătură în peretele camerei, care îi permite luminii să intre) care sunt așezate pentru a măsura cu acuratețe ciclul lui Venus și pentru a marca solstițiul de iarnă.

Pilonul și cutia de lumină au fost aliniate înainte de a fi construită camera. Baza cutiei de lumină, partea care aruncă pumnalul de lumină asupra pilonului, a fost formată de către capătul superior al lespezii mari, care alcătuiește peretele sudic al camerei. Mai întâi, pilonul a fost drept și apoi piatra a fost așezată la sud de el. În partea dreaptă de sus a lespezii a fost făcută o crestătură, iar poziția pietrei a fost ajustată până când umbra acestei crestături cădea pe pilon, când soarele se afla în sud-vest.

Acum, înălțimea soarelui pe cer variază în funcție de anotimp. Vara, soarele este mai sus pe cer decât iarna, când el este mult mai jos. Acest lucru înseamnă că, cu cât este mai sus soarele, cu atât mai jos trebuie coborât pilonul pentru ca umbra sa să cadă. Poziția pilonului și a lespezii a fost ajustată până când umbra crestăturii a atins vârful pilonului, când soarele se afla în cea mai joasă poziție a sa de pe cer. Asta se întâmplă în miezul iernii, în momentul solstițiului de iarnă. Acest lucru ar fi putut fi ușor programat, astfel încât umbra să cadă pe pilon la ora 12 la prânz, când soarele se află în poziția sa cea mai înaltă, dar desenatorii antici ai acestei structuri se gândeau la cu totul altceva. Lespedea și pilonul sunt așezate în așa fel încât soarele să cadă pe pilon când el a trecut cu 3 ore de punctul lui cel mai înalt.

„Fanta de lumină" din observatorul megalitic, astăzi cunoscut sub numele de Bryn Celli Ddu de pe Anglesey, care arată cum a fost proiectat pentru a oferi o citire a calendarului. Fanta este poziționată în așa fel încât să-i permită unui fascicul de lumină solară îngust, orizontal, să intre și să lovească pilonul dinăuntrul camerei. Acest pilon a fost însemnat pentru a arăta gradația înălțimii zilnice maxime a soarelui pe cer, între solstițiul de iarnă și echinocțiu, pentru ca preoții interesați să citească doar poziția dungii de lumină pentru a ști ce dată era.

O dată poziția pilonului și a lespezii aranjată, camera a fost construită în jurul pilonului. Poziția actuală a fost hotărâtă în așa fel, încât la două ore după apus, Venus se află în acea parte a cerului pe care a eliberat-o Soarele, lumina lui Venus lăsând acum umbra pe pilon. Pozițiile umbrelor, mai întâi a Soarelui și apoi a lui Venus, fac posibilă măsurarea exactă a poziției lui Venus pe cer, seara. Aceasta era o măsurătoare importantă pentru acești astronomi antici, deoarece când este văzută de pe Pământ, planeta Venus este cel mai corect indicator al timpului anului, disponibil în întregul sistem solar. La fiecare 8 ani, el marchează un punct când calendarul solar, calendarul lunal și cel sideral coincid toate trei timp de câteva minute. După exact 40 de ani, când Venus încheie cinci din

ciclurile de 8 ani, ea se sincronizează pentru câteva fracțiuni de secundă, oferind un calendar şi un ceas care era folosit pentru a fixa ora zilei până în anii 1950, când au fost inventate ceasuri atomice şi mai precise.

Pe scurt, Venus este metronomul lumii noastre. Dacă îi înțelegi mişcările poți înțelege funcții vitale cum ar fi anotimpurile şi fluxurile. Te poate face stăpânul mediului tău înconjurător atât în privința agriculturii, cât şi a marinăriei şi, prin aceasta se asigură că mănânci bine şi faci comerț eficient. Din multe puncte de vedere, ea este piesa centrală a civilizației.

Împotriva fundalului zodiacului, Venus termină o formă de stea cu cinci puncte la fiecare 8 ani şi se întoarce la locul exact de plecare după 40 de ani. Pe când studia acest observator din Anglesy, Robert a dezvoltat o procedură analitică pentru a prezice perioadele când Venus ar trebui să apară pe pilonul din Bryn Celli Ddu. Prezicerile lui au fost corecte când au fost verificate prin observație şi astfel, a aplicat mai apoi, aceeaşi metodologie la Newgrange. Calculele lui au fost foarte apropiate de măsurătorile fizice făcute de dr. Tom Ray, care a studiat pentru prima dată aliniamentul cutiei de lumină cu Soarele ridicându-se la solstițiu şi, când ajustările temperaturii şi ale presiunii făcute de Ray au fost luate în considerare, ele s-au potrivit exact[24].

Venus apare ca o stea de dimineață pe vremea solstițiului de iarnă timp de patru ani la cei fiecare opt ani (la ceilalți patru ani, ea apare ca o stea de seară, urmând apusul soarelui). În unii ani, ea este mai strălucitoare decât în alții, iar apropierea ei de Soare variază pe parcursul ciclului. Iată tiparul lui Venus pe parcursul solstițiului de iarnă:

Anul	Poziția	Luminozitate	Timpul în care se ridică înaintea soarelui	Declinația
1	dimineața	99,5%	24 min.	–23:16
2	dimineața	36%	254 min.	–13:02

[24]Ray, TP: *An investigation of the Solar Alignment of Newgrange, Nature* (O investigație a aliniamentului solar de la Newgrange, *Natura)*, vol. 26, 345-346, ianuarie, 1989.

Anul	Poziția	Luminozitate	Timpul în care se ridică înaintea soarelui	Declinația
3	seara	86%		
4	dimineața	91%	126 min.	–20:07
5	seara	17,5%		
6	seara	97,5%		
7	dimineața	72,3%	224 min.	–15:11
8	seara	63,2%		

Acest tabel arată ciclul inițial de 8 ani al lui Venus. Prima coloană arată anul ciclului. Următoarea coloană ne arată dacă Venus apare ca o stea de dimineață sau ca una de seară. În anii unu, doi, patru și șapte, Venus este o stea de dimineață care răsare înaintea soarelui. În ceilalți patru ani ai ciclului, ea este o stea de seară, urmând apusului soarelui. Coloana a treia descrie luminozitatea lui Venus – cât de luminoasă apare pe cer depinde de locul unde se află față de Soare, unghiul de reflecție controlând câtă lumină poate ea reflecta înspre Pământ. Luminozitatea sa este exprimată în procente din luminozitatea maximă posibilă la care poate ajunge vreodată. Coloana a patra ne indică timpul, înainte de răsărit, în care Venus apare în partea de est a cerului. Coloana a cincea ne arată declinația planetei Venus, în acele momente când este o stea de dimineață în timpul solstițiului de iarnă. Acest ciclu se repetă aproape la fel la fiecare opt ani și se repetă exact la fiecare 40 de ani. Un ciclu nou a început în anul 1 d.C. și altul va începe în anul 2009 d.C.

Știam că existau patru posibile ocazii de-a lungul celor 8 ani de ciclu, când lumina planetei Venus se ridica înaintea soarelui, în timpul solstițiului de iarnă la Newgrange. Oricum, ea nu este la aceeași distanță față de soare în fiecare dintre etapele stelei de dimineață, după cum arată tabelul luminozității și al declinației. Numai în una din aceste ocazii Venus trece prin deschizătura fantei de la Newgrange și s-a dovedit că, cu această ocazie, ea este cea mai luminoasă. În această dimineață, cu exact 24 minute înainte ca lumina soarelui să intre în cameră, lumina soarelui ricoșează de pe suprafața planetei Venus și intră în camera de la Newgrange ca o rază prin fereastră. Timp de aproximativ 15 minute, camera va fi

luminată puternic de o lumină a unei Venus pline, al treilea cel mai mare obiect de pe cer, şi lumina planetei Venus va fi în mijlocul camerei. Când Venus va apărea prima dată, lumina ei va fi roşie, după cum lumina strălucitoare a planetei va fi refractată de poziția ei joasă pe orizont.

Această lumină va deveni apoi de un albastru-alb oțelit, pe măsură ce planeta se ridică.

În toate celelalte ocazii, Venus se ridică prea departe spre nord, pentru ca lumina ei să intre prin atent proiectata crăpătură de la Newgrange. Oricum, când intră pe fantă şi călătoreşte prin tunelul lung, ea va apărea ca o rază de proiector. Chiar şi în câmp deschis, lumina lui Venus este atât de puternică, încât împrăştie o umbră vizibilă într-o noapte fără lună, şi poate fi văzută deseori în plină zi, chiar şi când este aproape de Soare, care face ca lumina stelelor şi a altor planete să pălească.

Efectul acelor solstiții de iarnă preistorice trebuie să fi fost dramatic. Camera este de un negru catran, astfel încât atunci când strălucirea lui Venus face una din intrările care au loc o dată la 8 ani, lumina creează o sclipire nepământească, ce se transformă încet din roşu-aprins într-o lumină aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei, dar fără culoare. Apoi, pe măsură ce soarele se ridică, după vreun sfert de oră, lumina rece, monocromă se dizolvă într-o lumină aurie a soarelui, înainte de a se întoarce din nou într-un întuneric aproape total. Oricine din acea cameră, înainte de răsărit, în fiecare al optulea solstițiu de iarnă, ar avea toate motivele să creadă că a comunicat cu zeii.

Imediat ce am realizat că ridicarea lui Venus era fundamentală pentru Newgrange, am observat că pragul peste cutia cu lumină are opt simboluri încrustate. Fiecare din ele era un dreptunghi cu o cruce a timpului în el, care a fost, în general, identificat ca semnificând „un an", reprezentând punctele răsăritului şi ale apusului solstițiului. Aceste opt simboluri a câte un an ar fi putut fi sculptate aici pentru a-i anunța pe acei magi antici, care puteau să citească acest proto-scris, că o dată la opt ani înăuntrul camerei se întâmpla un eveniment special. Dacă am fi putut înțelege mai mult din inscripțiile folosite de Oamenii Ceramicii Incizate, considerăm că ele ne-ar fi spus că un zeu intră prin această crăpătură.

VENUS ŞI REÎNVIEREA

Mai existau două aspecte ale acestor structuri megalitice din valea Boyne, care erau relevante pentru cercetările noastre actuale. Mai întâi, există un puternic conținut sexual în artefactele găsite aici, inclusiv superbele falusuri cioplite în piatră. Se ştie, din scrierile ulterioare ale lui Tacitus şi ale altor scriitori romani, că festivalurile sexuale se țineau în public de către poporul celtic, care a apărut mai târziu şi care se poate să-şi fi moştenit tradițiile antice de la Oamenii Ceramicii Incizate. Celălalt aspect, mai speculativ, care are legătură cu Newgrange, era ideea că aceste camere ar fi putut fi folosite pentru un ritual care se crede că ar fi avut puteri de reîncarnare.

Chris a fost uimit de cât de mult aminteau tunelul şi cele trei părți ale camerei din centrul acestui munte în formă de cupolă de organele reproductive ale unei femei. Ştiam că mulți dintre oamenii antici se gândeau la ciclul anotimpurilor, în timp ce zeii din Rai fertilizau pământul pentru a da naştere vitelor şi plantelor. Ar fi putut fi văzută săgeata de lumină care intră prin partea cea mai de sus a intrării duble ca un falus al lui Dumnezeu penetrând această populație de pe Pământ, cu sămânța aducătoare de viață a Raiului vărsându-se în această cameră în formă de pântec? Ni s-a părut că acest lucru părea destul de posibil din mai multe motive, mai ales faptul că Tacitus scria că celților le plăcea un anumit festival sexual de primăvară şi apoi femeile lor năşteau în perioada solstițiului de iarnă.

Apoi ne-am gândit cum numeroase culturi, inclusiv evreii, credeau că oamenii din preistoria lor obişnuiau să trăiască multe perioade de timp dincolo de vâltoarea normală a vieții. Este aproape sigur că personajul cunoscut sub numele de Enoh este un compus format din amintiri culturale ce aparțin unor grupuri de oameni care au existat cu mult înainte de apariția poporului evreu. Aşadar, viața sa nu poate fi datată într-un mod istoric, dar considerăm că importante sunt datele atribuite unor astfel de figuri mitice. Am aflat că exista într-adevăr o datare acceptată pentru perioada în care Enoh a fost pe Pământ, în ştiința evreiască. Un savant biblic de primă importanță al sec. XX îl numeşte „Fiul lui Jared şi tatăl lui

Methuselah. El s-a născut, după o estimare evreiască obişnuită, pe la 3382 î.C."[25] Se ştie că Vechiul Testament a fost alcătuit din cel puţin trei tradiţii separate, şi aceasta vine din „tradiţia preoţească" cunoscută pe scurt sub numele de „P". Se spune că Enoh ar fi trăit pe Pământ timp de 365 de ani, înainte de a fi „transferat" în Rai în 3017 î.C., ca un om viu. Această perioadă este surprinzător de timpurie, fiind situată la aproape un mileniu şi jumătate înaintea lui Avraam şi cu 2.000 de ani înaintea lui Moise. Oricum, ea este cu atât mai interesantă pentru noi, deoarece îl situează pe Enoh pe Pământ exact în perioada când a fost proiectat şi construit Newgrange.

La prima vedere, această datare nu corespunde cu faptul că Vechiul Testament îl situează pe Enoh înaintea potopului – el era străbunicul lui Noe. În timp ce investigaţiile noastre au arătat că a existat un potop global în mileniul al 8-lea î.C.[26], autorii Vechiului Testament au considerat că potopul lui Noe a avut loc în jurul anului 2400 î.C., şi astfel cronologia lui Enoh este inclusă în cadrul mitului evreiesc.

Un alt punct interesant cu privire la Enoh este semnificaţia numelui său. Se spune că Enoh s-ar traduce în limba engleză ca „cel iniţiat" – sugerând că el trecuse prin nişte ritualuri care i-au dat informaţia secretă[27]. Exact acest lucru pare a fi descris în Cartea lui Enoh, când Uriel îi explică omului derutat din Orientul Mijlociu cum funcţionează astrologia.

Din toate dovezile disponibile ne-am putut da seama că atunci când un rege sau un alt înalt demnitar murea, rămăşiţele lor erau păstrate integral sau parţial şi erau duse în cameră în ziua dinaintea solstiţiului de iarnă. Pe lângă aceasta, o femeie însămânţată la festivalul anterior, ţinut cu ocazia echinocţiului de primăvară şi acum însărcinată, era dusă în cameră împreună cu rămăşiţele celui decedat, pentru a aştepta venirea luminii lui Venus. Lumina fanto-

[25]Hunter, RH: *Cassell's Concise Bible Dictionary* (Micul dicţionar biblic al lui Cassell), Cassell & Co. Ltd, 1996.

[26]Knigt, C şi Lomas, R: *Uriel's Machine. The Ancient Origins of Science* (Aparatul lui Uriel. Originile antice ale ştiinţei, Ed. Aquila '93, 2002)

[27]Hunter, RH: *Cassell's Concise Bible Dictionary* (Micul dicţionar biblic al lui Cassell), Cassell & Co. Ltd, 1996

matică din cameră era considerată a fi capabilă să reîncarneze spiritul celui mort în copilul pe cale să se nască. Câteva minute mai târziu, sclipirea călduță a luminii dătătoare de viață a Soarelui ar fi celebrat reînvierea persoanei decedate în noua sa formă de copil.

Poate bolurile găsite în alcovurile camerei conțineau cenușa, oasele sau alte reminiscențe ale celui decedat, în timp ce așteptau lumina reînvierii.

Un asemenea ritual era considerat a alimenta comunitatea cu un flux de suflete reîncarnate, permițându-le să accepte că mai-marii lor transcedeau puterea morții asupra vieților lor scurte. Anumiți indivizi-cheie ar fi putut fi considerați nemuritori datorită acestei posibilități de a se întoarce cu toate cunoștințele lor despre știință, pentru a-și conduce poporul în vremuri de restriște. Ei ar fi putut lua numele persoanei decedate și ar fi putut moșteni bunurile lor lumești. Viețile lor ar fi putut fi organizate ca o continuare a existenței persoanei dinainte.

Din propria noastră experiență știm că pe măsură ce un copil trece la adolescență și apoi la maturitate, poveștile relatate în copilărie sunt greu de separat de propriile noastre experiențe. Deseori suntem convinși că amintirile pe care le avem vin mai degrabă din experiență decât din spusele altora. Ne putem imagina cum, după instrucțiuni repetate primite din partea preotului și a mamei, individul „reîncarnat" ar putea ajunge să creadă că el își amintește experiența anterioară. Amintiți-vă că este exact ceea ce profesorul Robert Thouless descria ca fiind o tehnică standard de îndoctrinare religioasă, pentru a face un tânăr „să creadă într-o religie prescrisă și în celelalte mituri absurde ce o însoțesc"[28].

Am descoperit încă un temei pentru a crede în teoria noastră a reîncarnării atunci când am studiat inscripțiile din cameră. Există un imens motiv de spirală triplă, cioplit în piatra mare de la intrarea în Newgrange, și un altul într-o parte ascunsă a camerei interioare, unde doar lumina reflectată a lui Venus poate ajunge. Nu mai există nici un alt simbol în apropierea acestuia. Știam deja că spirala simplă este descrisă de mișcarea Soarelui la fiecare trei luni,

[28]Thouless, Robert H: *An Introduction to the Psychology of Religion* (O introducere în psihologia religiei), Cambridge Univ. Press, Cambridge, 1971.

deci am considerat că un simbol alcătuit din trei spirale trebuie să însemne nouă luni. Aşadar, spirala triplă amplasată într-un asemenea punct-cheie în cameră ar putea foarte bine să fie dovada scrisă că aceasta era o cameră de naştere, iar aliniamentul lui Venus ne sugerează că teoria noastră a învierii ar putea foarte bine să fie adevărată.

Este cu siguranţă adevărat că aproape fiecare civilizaţie care le-a urmat Oamenilor Ceramicii Incizate a asociat-o pe Venus cu dragostea, sexul, reproducerea. Dar Venus este mult mai mult decât un simbol al naşterii şi al renaşterii.

CONCLUZII

Robin Heath, lucrând independent de noi, a ajuns la o concluzie similară, şi anume: cultura megalitică a Europei de Vest a avut o mare influenţă asupra dezvoltării civilizaţiei din Orientul Mijlociu.

Temele centrale ale Oamenilor Ceramicii Incizate sunt după cum urmează:

- Au fost primii oameni care au dezvoltat o tehnologie de construcţie din piatră.
- Au măsurat şi au înregistrat mişcările Soarelui.
- Ştiau de importanţa răsăritului şi a apusului planetei Venus.
- Sărbătoreau echinocţiile şi solstiţiile de vară şi de iarnă.
- Sunt primii oameni despre care se ştie că au studiat ştiinţa astronomiei.
- Credeau probabil în reînvierea morţilor asociată cu Venus.

Ascensiunea lui Venus era fundamentală pentru Oamenii Ceramicii Incizate care au trăit în jurul Mării Irlandei, cu aproximativ 5.500 de ani în urmă. Şi aceşti oameni au dezvoltat o proto-scriere

pentru a înregistra evenimentul deosebit al ascensiunii lui Venus, care avea loc înăuntrul camerei o dată la fiecare opt ani. Am ajuns să credem că Oamenii Ceramicii Incizate o asociau pe Venus cu dragostea, sexul şi reproducerea. Ei au dezvoltat, de asemenea, o unitate de măsură standard, demonstrând astfel utilizarea unei matematici distribuite pe o suprafaţă geografică mare, care se întindea din insulele din nordul Scoţiei până la coasta bretonă din vestul Franţei.

Capitolul III

Lumina cunoştinţelor secrete

CAVALERII TEMPLULUI LUI SOLOMON

Ideile pe care le-am descoperit despre Oamenii Ceramicii Incizate se potrivesc atât de bine cu ideile care reprezintă nucleul francmasoneriei, încât nu ar fi nepotrivit să anticipăm vreun fel de legătură între cele două. Oricum, noi am ajuns să vorbim despre Oamenii Ceramicii Incizate deoarece cercetările noastre ne-au condus spre ei. Acum ne-am propus să întoarcem munca noastră şi să vedem dacă această problemă suportă o examinare atentă.

Cercetările noastre iniţiale au stabilit un drum înapoi din francmasonerie prin ordinul medieval al Cavalerilor Templieri, înapoi în Ierusalim în vremea lui Christos şi iarăşi înapoi la formarea iudaismului. La o primă vedere, ar putea părea improbabil faptul că evreii timpurii ar fi fost influenţaţi de popoarele neolitice din vestul Europei, care i-au predatat cu aproximativ 2.000 de ani, dar vom găsi nişte potenţiale legături foarte interesante. Am aflat că există o legătură între textul evreiesc antic, cunoscut sub numele de Cartea lui Enoh, şi locurile aliniate astronomic din Britania Neolitică. Şi la această concluzie a ajuns, separat, şi omul de ştiinţă, doctorul Robin Heath.

Apoi am găsit o afirmaţie pe pagina de internet (http://www. geocities.com/hiberi/yair.html) a unui cercetător israelit, Yair Davidy:

Monumentele megalitice şi dolmenele au fost găsite odinioară pretutindeni în ţinutul lui Israel, deşi multe au fost distruse

şi majoritatea celor rămase se află în Golan şi în estul Iordanului, unde sunt cunoscute arabilor sub numele de Kubur Beni Israil, adică „Mormintele Copiilor lui Israel". Unele caracteristici ale acestor monumente, cum ar fi existenţa cupolelor, sunt găsite, de asemenea, pe structuri asemănătoare în Britania. Rămăşiţele astfel descrise sunt aproape identice în caracter cu acelea care se află în Anglia sau Scoţia.

Se pare că există motive foarte întemeiate să bănuim că ciudatele ritualuri ale francmasoneriei îşi au originea în preistorie, la locurile megalitice din Insulele Britanice, şi că metoda transmiterii a fost prin poporul lui Israel.

Naţiunea evreiască pare să se fi născut atunci când Moise şi-a condus „poporul" afară din Egipt, în căutarea tărâmului făgăduinţei. Acel tărâm al făgăduinţei era Canaanul şi datarea evreiască a Exodului tradiţional este 1447 î.C., care a avut loc la mult timp după dispariţia Oamenilor Ceramicii Incizate din Insulele Britanice. Deci, dacă există o legătură între aceste două popoare, orice credinţe sau ritualuri trebuie să se fi transmis printr-un grup intermediar. Principalele două popoare candidate pentru o asemenea legătură ar fi egiptenii antici, sau canaaniţii înşuşi, care includ locurile evreieşti unde s-a format Ierusalimul, şi fenicienii care au ocupat regiunea coastei.

Putem vedea cum se formează un lanţ. Oamenii Ceramicii Incizate par a fi fondat aceste idei centrate pe Venus, apoi aceste idei s-au deplasat spre estul Mediteranei şi au fost mai apoi preluate de evrei, înainte de a fi recuperate şi „reînviate" de Cavalerii Templieri. Templierii au fost distruşi ca ordin la începutul sec. al XIV-lea, şi francmasoneria s-a născut oficial la sfârşitul sec. VI, deşi există suficiente motive să credem că ea funcţiona în secret cu mult înaintea acestei date.

În *Secretul lui Hiram* am stabilit că călugării luptători medievali, cunoscuţi sub numele de „Umilii soldaţi ai lui Christos şi ai Templului lui Solomon", au fost aproape sigur sursa de ritualuri care a devenit baza francmasoneriei. Cavalerii Templieri, dacă-i numim pe numele lor prescurtat, au fost cel mai bogat şi mai puternic grup din lumea cunoscută, de la înfiinţarea lor oficială în

1128 până ce au fost distruşi de eforturile susţinute ale regelui Philip al IV-lea al Franţei şi ale Papei Clement al V-lea, în 1307. Decesul lor a survenit când întregul ordin a fost arestat sub acuzaţia de erezie, care includea şi acuzaţia că ei conduceau ritualuri ciudate care nu erau creştine.

Ordinul fusese înfiinţat de nouă cavaleri francezi, care au fost implicaţi în ocuparea Ierusalimului în timpul Primei Cruciade. Condusă de Huges de Payen, echipa s-a apucat, în mod secret, să sape o reţea de tuneluri pe sub ruinele Templului din Ierusalim, care fuseseră nivelate cu peste 100 de ani înainte. Musulmanii construiseră magnificul „Dom al Rocii", pe fundaţia care susţinea odinioară Templul Evreilor, şi, Cavalerii Templieri au lucrat dintr-o parte, într-o secţiune ce se numea Grajdurile lui Solomon.

În *Secretul lui Hiram* am speculat că existau legături între Cavalerii Templieri şi francmasoni, dar pe atunci nu avusesem acces la nici un ritual vechi care să descrie această legătură. În 1990 am ţinut un discurs despre originile francmasoneriei la Camerele Adunării din Edinburgh.

După discurs am fost abordaţi de către un domn în vârstă, prezentabil, cu o servietă din piele pe care o mânuia cu mare grijă.

„Cât de multe ştiţi despre vechile ritualuri ale Templierilor masoni?" ne-a întrebat el.

Am recunoscut că nu ştiam prea mult, în afara afirmaţiilor conţinute de comentariile masone pe care le găsisem în Colecţia Mitrinovic.

Domnul în vârstă şi-a deschis cu grijă servieta şi a scos două cărţi de ritualuri vechi şi uzate, legate cu sfoară roşie, despre care ne-a spus că le moştenise de la bunicul său, care fusese şi el francmason.

„Acestea sunt ritualurile folosite odată de către Marea Tabără Mamă a Înalţilor Cavaleri Templieri din Scoţia, a spus el. „Ele erau mai demult acceptate de către Marele Consiliu al Ritualurilor şi de către Sanctuarul Suveran, dar ele nu au mai fost utilizate de la începutul sec. XIX. Eu nu le-am practicat niciodată", a adăugat el, cu o umbră clară de regret în voce.

Eram nerăbdători să studiem conţinutul acestor ritualuri şi astfel, i-am explicat acestui Frate cum am încercat noi să reconstruim

întreaga poveste spusă de ritualul masonic într-o formă pe care noi o numiserăm *Testamentul Masonic*. Imediat ce a văzut ce vroiam să facem, el ne-a permis să fotocopiem preţioasele sale cărţi de ritualuri şi Robert s-a apucat imediat să le adauge la *Pagina web despre Hiram*. Am fost interesaţi să observăm că aceste cărţi fuseseră publicate în secret, de către Hugh Murray, un editor al cărui magazin se afla pe High Street, în oraşul Kilwinning, Ayrshire. Ştiam deja că acest oraş a fost casa uneia din cele mai vechi loji din Scoţia, Loja Mamei Kilwinning.

Pe măsură ce baza noastră de date despre ritualuri se lărgea, sporeau şi detaliile despre povestea pe care o restructuram.

Ar putea fi doar o coincidenţă, dar am găsit în noile secţiuni ale *Testamentului masonic* detalii care păreau a fi legate de semnificaţia celor nouă cavaleri care au fondat Templierii. Ritualul ne spune că: (*Testamentul masonic* 8:38).

> *Regele Solomon a stabilit gradul de Maestru Ales al Celor Nouă şi l-a conferit celor nouă companioni.*

Aceşti nouă Cruciaţi s-au considerat a fi „Maeştrii Aleşi ai celor Nouă"?

Timp de nouă ani, ei au trăit în sărăcie, singura lor sursă de venit fiind sprijinul pe care-l primeau din partea noului rege al Ierusalimului, Baldwin al II-lea. Dar imediat ce excavaţiile lor au luat sfârşit, au fost dintr-o dată extrem de bogaţi şi, foarte repede, zvonurile unor ciudate ritualuri au început să circule. Trebuia să aflăm ce găsiseră.

Răspunsul a venit dintr-unul din documentele găsite la Qumran, pe malurile Mării Moarte, în 1947. Pergamentul de Cupru este o foaie lungă de metal, cu caractere imprimate, care fusese scris la vreo 30 de ani după moartea lui Iisus Christos. Acesta cuprinde 61 de locaţii unde au fost îngropate lucruri importante la sfârşitul războiului evreiesc împotriva romanilor. Savantul Manuscrisului de la Marea Moartă, John Allegro, a spus despre el:

> *Pergamentul de Cupru şi copia (sau copiile) sa intenţionau să le relateze supravieţuitorilor evrei despre războiul care se*

desfăşurase pe locul unde acest material sacru era îngropat, astfel încât, dacă vreunul era găsit, nu ar fi fost pângărit de o utilizare profană. El ar fi funcţionat, de asemenea, ca un ghid pentru recuperarea comorii, dacă aceasta ar fi fost nevoie pentru purtarea războiului[1].

Acest pergament este o hartă a unei comori virtuale şi afirmă că o a doua copie, cu mai multe detalii, era îngropată sub Templul din Ierusalim. Pasajul respectiv spune:

În Groapa (Shîth) învecinată la nord, într-o grotă care se deschide spre nord şi e îngropată în gura ei: o copie a acestui document, cu o explicaţie şi măsurătorile lor şi un inventar al fiecărui obiect şi alte obiecte.

Apoi continuă să enumere cantităţi uriaşe de aur, argint, obiecte preţioase şi cel puţin 24 de alte pergamente ascunse sub templu. Instrucţiuni după cum urmează sunt oferite pentru fiecare depozit secret:

În camera interioară a celor doi piloni gemeni care susţin arcul porţii duble din partea de est, la intrare, îngropat la trei coţi, acolo se află ascuns un ulcior şi în el un pergament, iar sub el 42 de daruri.

În cisterna care se află la 19 coţi în faţa intrării de est sunt vase şi, în golul care este în ea, 10 daruri.

În gura primăverii templului: vase din argint şi vase din aur pentru o zecime şi bani, totalul fiind de 600 de daruri.

Când o echipă a armatei britanice a excavat sub templu în anii 1860, cu coloane care coborau până la 80 de picioare (aprox. 25 de metri) adâncime, tot ce au găsit au fost artefactele lăsate de Cava-

[1]Allegro, JM: *The Treasure of the Copper Scroll* (Comoara Pergamentului de Cupru), Routledge & Kegan Paul Ltd, 1960

lerii Templieri. Pare destul de probabil ca averea ordinului templier să poată fi explicată prin recuperarea acestor imense cantităţi de comori, iar ritualurile pe care le practicau ar putea fi foarte bine înregistrate pe pergamentele care le-au găsit.

Am găsit, de asemenea, dovada că membrii fondatori ai Cavalerilor Templieri veneau din familii care descindeau din preoţi evrei, care au fugit în Europa după distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.C. Când am început să adunăm materialul care formează *Testamentul masonic,* am aflat că înaltele ritualuri ale francmasoneriei confirmă că aceşti cavaleri credeau că ei puteau da de urma legăturii lor, înapoi până în timpul construirii Templului regelui Solomon, cu 2.000 de ani în urmă, şi din nou înapoi pe vremea lui Moise. (*Testamentul masonic* 6:10-11)

> *Moise a creat Prinţii Templului. Îndatoririle speciale ale unui Prinţ al Templului erau să muncească fără încetare pentru gloria lui Dumnezeu, onoarea ţării şi fericirea fraţilor lui, şi să aducă mulţumiri şi rugăciuni zeităţii în locul sacrificiilor de carne şi sânge.*

Continuă spunând că Înalţii Preoţi erau Eleazar şi Isthamar, fiii lui Aaron şi, prin urmare, toţi Prinţii Templului erau Leviţi, cea mai înaltă formă a preoţimii evreieşti. *Testamentul masonic* ne spune, de asemenea, când au avut loc iniţierile: (*Testamentul masonic* 6:12).

> *Când steaua cu cinci colţuri sau cea arzând aveau să se ascundă în est, Moise aduna Curtea pentru a iniţia noi Prinţi.*

Steaua arzând, căreia i se mai spune şi steaua cu cinci colţuri, poate fi doar o referire la Venus, care a fost mult timp asociată cu o stea cu cinci colţuri, datorită mişcării aparente a planetei în jurul Soarelui, când este observată de pe Pământ.

Am fost, de asemenea, interesaţi să citim materialul masonic care afirma că fratele lui Moise, Aaron, a murit la echinocţiul de primăvară, în timpul celui de-al 40-lea an al peregrinărilor fiilor lui Israel. Ne îndoim că vreun francmason modern va fi conştient de

faptul că Moise se pare că-şi crea iniţiaţii când Venus era în est, exact cum este ridicat fiecare Maestru Mason în zilele noastre.

La începutul sec. al XX-lea, cercetătorul masonic JSM Ward a observat că ritualul înregistrează cum aceşti „Prinţi ai lui Ierusalim" erau implicaţi în clădirea următoarelor două temple din Ierusalim, iar când romanii au distrus Ierusalimul şi templul său, în anul 70 d.C., câţiva dintre ei au reuşit să fugă spre diferite locaţii din toată Europa. Din aceste familii au venit bărbaţii care au pus bazele Cavalerilor Templieri[2]. Aceasta era o perioadă despre care trebuia să aflăm mai multe lucruri şi, din fericire, am descoperit mai multe indicii.

Spre sfârşitul anului 1999 am ţinut o cuvântare la Sala Masonică din Liverpool şi, după aceea, am rămas la masă, cunoscută sub numele de „Masă Festivă". Când eram pe punctul de a pleca, un frate a venit înspre noi, l-a prins de braţ pe Robert şi l-a tras la o parte.

– Poftim, a spus el, ia asta. Cred că o vei găsi folositoare. I-a dat un plic maro simplu care, după cum observă Robert, conţinea un teanc de foi fotocopiate.

– Ce sunt astea, a întrebat Robert.

– Ritualurile care au fost, odinioară, folosite de către o organizaţie masonică cunoscută sub numele de „Maeştrii Regali şi Selecţi ai Ritualului Perfecţiunii", veni răspunsul. O parte dintre noi încercăm să păstrăm tradiţia şi ne-am gândit că ai fi interesat să vezi originalele ritualurilor despre care se poate să fi auzit sub numele de „Ritualul Criptic".

Robert i-a mulţumit, şi, după aceea, în maşină ne-am uitat prin hârtiile pe care le primise. Se spunea că ritualurile erau folosite la Marea Lojă din Charleston, Virginia, în sec. XVIII. Astfel de ritualuri ne interesau din două motive. Mai întâi, pentru că, din câte ştiam noi, ele nu se mai foloseau, deci poveştile pe care le spuneau erau în pericol de a se pierde; în al doilea rând, venind dintr-o sursă americană a sec. al XVIII-lea, sursă care este cunoscută pentru legăturile ei cu George Washington, ritualurile nu ar fi putut fi cenzurate de către masonii contemporani din Londra, care au fondat

[2]Ward, JSM: *Freemasonry and the Ancient Gods* (Francmasoneria şi zeii antici), Cassell & Co., 1928

Marea Lojă Unită a Angliei. Ritualurile au fost în curând scanate, iar poveştile lor au fost introduse pe *Pagina web despre Hiram* care se extindea foarte rapid şi apoi adăugate *Testamentului masonic.*

Testamentul masonic confirmă acum că a fost format un ordin de către un grup masonic numit „Prinţii lui Ierusalim" în acel oraş, în anul 1118, şi apoi ne spune că mai târziu ei şi-au luat numele de „Prinţii lui Ierusalim şi Cavalerii Estului şi Vestului" fiindcă doctrinele lor veneau din ambele direcţii.

În capitolul 14 al *Testamentului masonic* există o descriere a unui ritual ce-i descrie pe preoţii masoni moştenitori care erau cavalerii care mărşăluiau în luptă alături de „prinţii creştini" în Prima Cruciadă (*Testamentul masonic* 15:3):

> *În cele din urmă, când a venit timpul ca Prinţii Creştini să intre într-o alianţă pentru a elibera Pământul Sfânt de opresiunea necredincioşilor, bunii şi virtuoşii masoni, iritaţi de o preluare atât de religioasă, şi-au oferit serviciile confederaţilor cu condiţia ca ei să aibă un conducător la propria alegere, al cărui nume avea să fie făcut cunoscut doar la vremea bătăliei; fiindu-le acceptată condiţia, au acceptat standardul lor şi au plecat.*

Faptul că ei şi-au ales, după cum se spune, propriul conducător, a cărui identitate avea să fie secretă până el ar fi ajuns în mijlocul bătăliei, sugerează că ei erau, de la început, organizaţi ca un grup independent – un ordin (*Testamentul masonic* 15:6):

> *Valoarea şi forţa acestor Cavaleri Aleşi erau atât de mari încât ei erau admiraţi şi au preluat conducerea tuturor Prinţilor ai lui Ierusalim, care, crezând că misterele lor le insuflă curaj şi fidelitate pentru o cauză de virtute şi religie, au dorit să fie iniţiaţi. Fiind consideraţi demni, dorinţele lor au fost acceptate şi astfel, Arta Regală, fiind acceptată de nişte oameni buni, a devenit populară şi onorabilă şi a fost împărtăşită celor vrednici prin aceste stăpâniri şi astfel a continuat să se împrăştie de-a lungul şi de-a latul, printr-o succesiune de vremuri, până în ziua de azi.*

Aici, ritualul afirmă că acest grup de cavaleri înainte necunoscuți au devenit conducătorii omenirii, inspirându-i şi pe alţii să li se alăture cu posibilităţile lor de luptă şi cu religia lor. Acest lucru s-ar potrivi, cu siguranță, descrierii Cavalerilor Templieri care, dintr-un grupuleț de nouă cavaleri de vârsta a doua au devenit un ordin de călugări războinici, care au devenit în cele din urmă o legendă vie a celei mai puternice, mai influente şi mai bogate grupări a timpului lor.

JSM Ward a înregistrat, de asemenea, cum vechile ritualuri masonice pe care le studiase spuneau că unele documente au fost duse în Scoția de către acest grup în 1140. Deoarece pe atunci nu ştia despre Manuscrisele de la Marea Moartă, el scria:

> *Un grup a venit în Scoţia şi a pus bazele unei loji la Kilwinning şi a depozitat acolo registrele Ordinului, într-o mănăstire pe care ei au construit-o acolo. În acest punct se ridica prima dificultate istorică, deoarece mănăstirea nu a fost construită până în anul 1140, iar legenda nu spune unde se aflau în perioada dintre anii 70 d.C. şi 1140 d.C.*

Ward ştia că pergamentele respective ar fi trebuit să fie păstrate de către acest Ordin evreiesc anterior distrugerii Templului din Ierusalim, dar el nu putea spune ce se întâmplase cu ele între acea perioadă şi ajungerea lor în Scoția. Datorită descoperirii Manuscriselor de la Marea Moartă, noi ştim acum că ele au fost amplasate sub templu în anul 68 d.C. şi au rămas acolo până au fost mutate din nou de către Ordin (care acum purtau numele de Cavaleri Templieri) între 1118 şi 1128 d.C. Aceasta lăsa doar o gaură de circa 12 ani în care aceste documente antice trebuiau depozitate, înainte de a fi trimise spre mănăstirea construită cu acest scop în vestul Scoţiei. Locul unde au fost duse era pământul ce aparținea familiei St Clair, care avea să construiască Rosslyn 300 de ani mai târziu, şi care mai apoi a devenit urmaşa Marelui Maestru Mason din Scoția.

Acum trebuia să ne concentrăm atenția mai mult asupra artefactelor care credem că sunt legătura între Templieri şi francmasoneria timpurie. Acea legătură o reprezintă clădirea, acum numită Capela Rosslyn.

SECRETELE DE LA ROSSLYN

Capela Rosslyn este o „capelă" mică, cioplită în piatră, care este situată pe dealurile Lothian, la doar câteva mile sud de Edinburgh. Este aşezată chiar deasupra castelului Roslin şi domină valea râului unde trupele lui William Wallace s-au ascuns într-o peşteră când luptau împotriva englezilor, în secolul al XIII-lea. În timp ce castelul şi satul se scriu „Roslin", numele capelei a fost schimbat relativ recent în „Rosslyn", deoarece cineva, în mod destul de eronat, s-a gândit că suna mai galic.

Cercetarea noastră iniţială la Rosslyn nu a fost încurajatoare. Imaginile pe care le-am văzut cioplite în fiecare bucăţică de lucrare în piatră erau interesante, dar nu erau neapărat masonice, deşi a fost imediat evident că aceasta nu era o biserică creştină obişnuită. Cu toate acestea, pe măsură ce am cercetat mai departe şi am luat întregul desen în ansamblu şi nu doar puncte de detaliu decorativ, ne-am dat seama că aceasta era o structură extrem de importantă. Am aflat că întreaga idee de la Rosslyn era să se reconstruiască Templul din Ierusalim în Scoţia până la ultima propoziţie inscripţionată pe lucrarea de piatră, care era o ghicitoare pe care regele persan i-a spus-o conducătorului evreu Zerubbabel înainte de a-i permite acestuia să reconstruiască templul în sec. VI î.C. Întreaga aşezare a structurii copia planul de bază al Templului lui Irod, care fusese distrus în Ierusalim în anul 70 î.C., iar peretele vestic prezenta un interes aparte.

Partea vestică a Capelei Rosslyn este formată dintr-un perete mare construit pe o scară diferită de restul clădirii. Capetele zidului sunt neregulate şi neterminate, ca şi cum zidarii s-ar fi oprit brusc din drumul lor. Într-adevăr, presupunerea făcută în ghiduri este că clădirea principală a fost construită ca şi o „capelă doamnă" şi că acel perete vestic neterminat a fost proiectat pentru o biserică academică, ce n-a mai fost construită niciodată. Nu există nici o înregistrare din care să reiasă vreo intenţie de a construi o biserică mare şi nici nu există populaţia care să o slujească. Actualul sat Roslin a fost înfiinţat doar pentru a găzdui numeroşii zidari aduşi din Europa pentru a construi micuţa capelă.

Am ajuns la concluzia că zidarii şi-au îndeplinit sarcina exact

cum intenționau și că peretele vestic era o copie a ruinelor Templului Ierusalim, exact cum le găsiseră cruciații Cavaleri Templieri la începutul sec. al XII-lea. Am arătat că Rosslyn era o copie fidelă a planului de bază al ultimului Templu din Ierusalim, până la poziția pilonilor Boaz și Jakin de intrare. Cavalerii Templieri nu aveau de unde să știe cum arătase la suprafață templul distrus dar, datorită excavațiilor, au devenit experți în așezarea lui subterană.

Aranjamentul general al pilonilor rămași forma un dispozitiv cunoscut în francmasonerie sub numele de Triplul T (grecesc), care reprezintă trei litere „T" legate între ele. Litera T grecească este ultima literă a alfabetului evreu. Potrivit ritualului gradului Sfintei Cupole Regale, aceasta înseamnă următoarele patru lucruri pe care ritualul le dă în latină și apoi în engleză:

Templum Hierosolyma	Templul din Ierusalim
Clavis ad Thesaurum	Cheia spre o comoară
Theca ubi res pretiosa deponitur	Un loc unde este ascuns un lucru prețios
Res ipsa pretiosa	Lucrul prețios însuși

Aceasta a fost o descoperire extrem de interesantă, deoarece ritualul masonic care conținea această altfel lipsită de sens definiție venise din moștenirea familiei St Clair, pe când erau Mari Maeștri Masoni. Cheia înțelegerii clădirii părea ascunsă în ritualul masonic.

Mai apoi am realizat faptul că proiectarea clădirii era bazată pe o mare stea cu șase colțuri, cunoscută ca Sigiliul lui Solomon. În centrul acestei forme de stea se află o imensă cruce pe acoperiș, cu vârful în jos, spre podea, în punctul care corespunde locului unde se presupunea că era ținut chivotul legii în Templul regelui Solomon. Cuvintele enigmatice din gradul Sfintei Cupole Regale asociate cu aceste simboluri sunt următoarele:

Nil nisi clavis deest	Nu se vrea nimic, doar cheia.

Si talia jungere possis	Dacă tu poţi înţelege aceste
sit tibi scire posse	lucruri, atunci ştii destule.

În acest punct ne simţeam siguri că Rosslyn fusese construită ca un depozit pentru pergamentele Prinţilor lui Ierusalim şi că ea era considerată de către constructorul ei, William St Clair, a fi un „Nou Ierusalim" construit pe pământul verde şi plăcut al Scoţiei.

La lansarea *Secretului lui Hiram* care a avut loc înăuntrul Capelei Rosslyn, baronul St. Clair Bonde, unul dintre administratorii de la Rosslyn, a afirmat că trustul va suporta o excavare arheologică a clădirii, cu condiţia să fie alcătuită o echipă de experţi de primă clasă (inclusiv savanţi scoţieni) pentru a o conduce. Historic Scotland, organismul răspunzător pentru toate monumentele antice din ţară, a afirmat mai târziu că şi ei ar fi de acord să se facă cercetări sub clădire.

La lansarea de la Rosslyn au participat şi savanţi biblici cum ar fi profesorul Philip Davies de la Universitatea Sheffield şi profesorul Graham Auld de la Universitatea Edinburgh. Ambii experţi au spus că au fost uimiţi de stilul irodian al peretelui vestic care li se părea ca şi cum se baza într-adevăr pe arhitectura Templului din Ierusalim. Philip a afirmat că nu-i venea să creadă că fusese proiectat ca biserică, spunând că mai degrabă părea a fi fost creat pentru a ascunde un mare secret medieval.

În august 1996 i-am cunoscut pe dr. Jack Miller şi pe colegul său Edgan Harborne pe aeroportul din Edinburgh şi i-am condus la Rosslyn, unde am petrecut cu toţii un sfârşit de săptămână. Jack, care este geolog şi şef de catedră la Universitatea Cambridge, a fost fascinat de micuţa clădire. Şi-a petrecut sâmbăta examinând structura atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. În următoarea zi, la micul dejun ne-a povestit că a însemnat nişte aspecte ale clădirii care ni se vor părea interesante, dar nu ne va explica până ne vom întoarce la Rosslyn. Am mâncat în grabă şi apoi ne-am plimbat în jos pe aleea scurtă de la hotelul Roslin Glen şi am intrat pe teritoriul Capelei Rosslyn, unde ne-am uitat răbdători spre distinsul geolog. Jack a zâmbit şi ne-a dus la locul însemnat din nord unde clădirea principală se întâlnea cu zidul vestic supradimensionat. A arătat cu degetul spre întâlnirea lucrării de piatră şi a spus:

„Această polemică dacă zidul vestic este o copie a unei ruine sau o parte neterminată a unei clădiri intenționat mai mare. Ei bine, există doar o posibilitate... și vă pot spune că aveți dreptate. Acest zid vestic este o absurditate."

Eram cu privirea fixată asupra fiecărui cuvânt al său pe măsură ce el continua:

„Există două motive pentru care pot fi sigur că este o prostie. Mai întâi pentru că, în timp ce acei stâlpi au integritate vizuală, ei nu au nici o integritate structurală; lucrarea de piatră nu este legată de partea centrală deloc. Orice încercare de a construi mai departe s-ar dovedi un eșec... iar oamenii care au construit această «capelă» nu erau proști. Pur și simplu, ei nu intenționau să meargă mai departe."

Privind în sus, până și ochiul nostru neexperimentat putea vedea ce încerca el să ne explice.

„Mai mult decât atât, veniți aici și priviți pietrele din capăt."

L-am urmat spre pietrele mari de la capătul zidului.

„Dacă zidarii ar fi oprit lucrul pentru că au rămas fără bani, sau doar pentru că s-au săturat, ei ar fi lăsat niște lucrări de piatră cu capete pătrate, iar aceste pietre au fost lucrate în mod deliberat pentru a părea stricate – asemeni unei ruine. Aceste pietre nu au fost distruse de vreme... ele au fost cioplite pentru a arăta asemeni unui zid ruinat."

Câteva luni mai târziu am cerut permisiunea ca Jack Miller să conducă o scanare non-invazivă în afara zidurilor capelei Rosslyn. Acest lucru a fost aprobat, iar Jack a aranjat să aducă echipamentul necesar și ca dr. Fernando Neeves să vină de la Școala de Mine din Colorado, cea mai cunoscută instituție din lume pentru analiza structurilor subpământene. Cu doar câteva zile înainte de începerea lucrărilor am primit o scrisoare de la administratorii Capelei Rosslyn, în care eram anunțați că ne-a fost retrasă permisiunea.

La sfârșitul anului 1997 am văzut un program de televiziune despre un profesor american de la Universitatea Princeton care făcea cercetări în Israel căutând ceea ce el considera că erau documente pierdute care au fost contemporane cu Manuscrisele de la Marea Moartă. Ne-am gândit imediat că James Charlesworth ar trebui să știe de Rosslyn și despre ce credeam noi că ar conține.

Din fericire am găsit două căi directe de a intra în contact.

Un bun prieten de-al nostru, un ofiţer de poliţie pensionat, pe nume Tony Batters, lucra în acea perioadă ca agent de securitate la Xerox, o companie care, ştiam noi, oferea echipament de înaltă tehnologie pentru a examina multiplele straturi ale manuscriselor antice găsite de către profesorul Charlesworth. Tony a reuşit să ia legătura cu el. În aceeaşi perioadă, Chris era la o întâlnire cu profesorul Philip Davies, căruia i-a spus despre intenţia noastră de a-i spune profesorului Charlesworth despre presupunerea noastră că pergamentele antice evreieşti ar fi ascunse sub Capela Rosslyn. Spre surprinderea lui Chris, Philip i-a răspuns spunând: „Ghici unde iau prânzul sâmbătă?" Răspunsul a venit aproape imediat: „Acasă la Jim Charlesworth."

Philip a fost de acord să formeze o a doua linie de atac asupra profesorului vânător de manuscrise. Un răspuns extrem de încurajator ne-a venit din partea lui Tony Batters sub forma unui fax:

Din partea prof. James H. Charlesworth pentru Tony Batters – 9 februarie 1998

Dragă Tony,

Lasă-mă să-ţi spun cât de entuziasmat sunt şi cât de mult susţin şi posibilitatea de a explora ceea ce s-ar putea găsi la Rosslyn.

Pergamentul de Cupru face referire clară la pergamente ascunse sub templu şi trebuie să fim deschişi la orice posibilitate ca acestea să fi fost găsite în timpul Primei Cruciade şi duse înapoi în Marea Britanie. Există două motive pentru care aceasta este mai mult decât o bănuială: 1) înregistrarea că nouă cavaleri au excavat sub templu şi 2) observaţia din 1895 că relicve ale cruciadei au fost găsite sub templu.

Sunt nerăbdător să lucrez mai îndeaproape cu tine şi asociaţii tăi pentru a obţine permisiunea din partea Rosslyn de a căuta mijloace prin care am putea discerne, descoperi, recupera, traduce şi publica ceea ce s-ar putea afla acolo.

Te rog să-mi ierţi întârzierea cu care ţi-am răspuns. Mă aflam într-un dialog confidenţial cu nişte oameni distinşi cu

privire la această problemă. Unul dintre ei este domnul Joe Peaples, preşedintele Societăţii Istorice din Ierusalim. Înţeleg că a sunat şi a vorbit cu voi.

S-ar putea să vin să vă văd pe la începutul lui martie.

Din nou, iartă-mi întârzierea: am fost pur şi simplu copleşit de cursuri, colaborarea cu BBC-ul la film, regizarea celebrării a celei de a 50-a aniversări de la descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, excavarea de la Sion (unde se presupune că ar fi trăit familia lui Iisus după crucificare) şi pregătirea planurilor din fiecare al şaptelea an când profesorul universitar nu are sarcini de predare şi a trebuit să merg în Germania ca un savant Alexander von Humboldt al Universităţii din Tübingen, şi apoi să merg la Ierusalim în septembrie pentru a deveni Profesor Anual al Institutului Albright (centru de cercetare arheologică).

Al dumneavoastră

James Hamilton Charlesworth

Ne-am întâlnit cu Jim Charlesworth, Joe Peaples şi Tony Batters în Manchester şi am mers spre nord, spre Rosslyn, chiar în ziua următoare.

Jim, care este şi preot pe lângă profesor, a fost fascinat de ceea ce a văzut la Rosslyn. Reacţia sa imediată a fost că zidul vestic era foarte irodian şi că fusese modelat cu atenţie în aceeaşi piatră care mai poate fi văzută în Ierusalim. El a subliniat folosirea imitaţiei „pietre furate", acolo unde pietrele zidite în intrări făcute în zid aveau deseori caracteristici de proiectare care aparţin unei utilizări anterioare. Deoarece templul fusese dărâmat, zidarii locali au putut găsi aceste pietre folosite în dărâmături.

Starea deplorabilă a clădirii l-a îngrijorat pe Jim, care ne-a spus că o excavare ar trebui să aibă loc fără nici o întârziere, deoarece orice s-ar fi aflat sub pământ ar fi suferit chiar mai mult decât părţile pe care le puteam vedea. Era şi el sigur că Rosslyn nu era o clădire creştină şi şi-a anulat intenţia de a participa la evenimentul de duminică pe motiv că simţea că acesta era un loc de întâlnire nepotrivit.

Am aranjat o întâlnire cu unii din administratori şi, la cină, Jim

le-a sugerat că el ar putea alcătui o echipă de savanţi şi arheologi de primă mână, specialişti în pergamente. Cerinţa ca aceasta să includă şi academicieni scoţieni nu era nici ea o problemă, fiindcă Jim îşi făcuse doctoratul în Scoţia şi cunoştea oamenii potriviţi. O propunere completă a fost alcătuită de către profesorul Charlesworth dar din câte ştim noi, el nu a primit niciodată răspuns.

În prezent, o imensă structură din oţel se ridică deasupra Capelei Rosslyn, asemeni unui hambar olandez, pentru a ajuta lucrarea de piatră să se usuce încet, după ce greşelile restauratorilor precedenţi au rezultat în mulţi ani în care lucrarea de piatră a absorbit prea multă apă. Echipa de ingineri implicată în această lucrare continuă de restaurare nu se poate să nu fi observat că structura nu ar mai fi putut susţine o altă construcţie şi ei trebuie să le fi spus administratorilor despre imposibilitatea teoriei „bisericii academice". Cu toate acestea, la data scrierii cărţii, această informaţie incorectă este încă oferită vizitatorilor nebănuitori.

DOVEDIND LEGĂTURILE MASONICE

În ultima vreme am reuşit să prezentăm noi dovezi care demonstrează o legătură masonică care nu poate fi negată nici măcar de cea mai îndoielnică persoană.

Pe zidul sudic al clădirii, într-o parte a ferestrei, se află o mică sculptură care înfăţişează două figuri ce au suferit o deteriorare uimitor de rapidă. Când am observat imaginea acestei bucăţi de piatră, în 1997, ea se afla într-o stare relativ bună, cu trăsături clare, dar acum o parte din nisipul de piatră s-a prăbuşit peste suprafaţă. Faptul că o sculptură poate rezista mai mult de cinci secole pentru ca apoi să înceapă să se transforme în nisip în mai puţin de cinci ani este îngrijorător pentru capelă ca întreg. Oricum, o sculptură în piatră înfăţişând o figură cu corn ridicând un obiect împachetat de pe jos, aflată la doar câţiva centimetri depărtare, a dispărut în totalitate. Aveam impresia că, cu cât se amestecau mai mult acei restauratori moderni în acest monument construit cu mare grijă, cu atât mai mult avea el de suferit.

Din fericire, întreaga lucrare din piatră fusese fotografiată cu

câțiva ani în urmă, iar priveliștea este înregistrată pentru posteritate. Micuța scenă acoperită de nisip care ne-a uimit când am văzut-o prima oară conținea o figură bărbătească îngenuncheată și un alt bărbat care stătea în picioare în spatele lui și puțin la dreapta. Împrejurările arătate demonstrează că constructorii acestui Templu din Ierusalim în Scoția erau familiarizați cu un ritual pe care francmasonii îl recunosc ca gradul Ucenicului Intrat, ritualul care face dintr-un bărbat un francmason. Aici, pentru prima dată, avem dovada, cioplită într-o bucată de piatră, că francmasoneria a început în Scoția în secolul al XV-lea.

Astăzi, când un candidat este inițiat în breaslă, el este pregătit fiind legat la ochi și îmbrăcat cu niște pantaloni și o bluză albe foarte largi. Într-un picior are doar un papuc (așa-numitul încălțat neglijent), piciorul drept este expus până la genunchi, iar partea stângă a tunicii este trasă la o parte, astfel încât pieptul să rămână gol pe acea parte. El este, de asemenea, deposedat de toate obiectele metalice, mai ales monede, înainte de a fi condus în templu cu un laț numit „cablu de câlți" în jurul gâtului. Acolo, el va îngenunchea înspre est în fața celor doi piloni Boaz și Jakin, care stăteau odinioară la intrarea în Templul din Ierusalim. Când îngenunchează, picioarele îi sunt așezate în forma unui pătrat.

Figura centrală din tabloul de pe peretele sudic de la Rosslyn apare după cum urmează:

El e tânăr și fără barbă, cu părul scurt.
El este îngenuncheat.
Există doi piloni, câte unul de fiecare parte a sa.
Poartă o legătură la ochi.
Are un laț în jurul gâtului.
Picioarele îi sunt în forma unui pătrat.

În mâna stângă el ține un obiect care seamănă cu o carte ce are o Cruce încrustată pe ea, care seamănă cu o Biblie.

Omul din spatele lui are părul lung până la umeri, o barbă mare și ține de capătul lațului. Privind atent la statuie în 1997, linia ștearsă ce părea să fi fost o cruce era încă vizibilă pe pieptul său. Prezentarea lui se aseamănă cu cea a unui Cavaler Templier.

Dar principala noastră preocupare era să cercetăm aparenta legătură dintre sculptura aceasta a jumătăţii secolului XV şi francmasoneria modernă. Pentru a face acest lucru am folosit analiza statistică, un obiect pe care Robert îl predă la Şcoala de Management a Universităţii din Bradford, pentru a testa dacă apariţia acestei micuţe statuete nu era altceva decât o simplă coincidenţă[3].

Calculele lui Robert au arătat că este neştiinţific să accepţi o teorie care nu presupune nici o legătură între Rosslyn şi francmasoneria modernă, cum păreau să gândească unii istorici care aveau legătură cu Marea Lojă Unită a Angliei. De asemenea, trebuia concluzionat faptul că orice teorie care găsea o legătură între cele două era cel puţin pe deplin rezonabilă în acest aspect. Totuşi, ceea ce nu ne spune acest calcul statistic este care ar putea fi acea legătură.

[3]Tehnica pe care am folosit-o încearcă să dovedească o ipoteză nulă, care înseamnă să încerci să demonstrezi că nu poate exista nici o legătură între cele două subiecte în discuţie, care sunt aceste sculpturi şi ritualul primului grad al francmasoneriei moderne.

Am măsurat toţi factorii implicaţi şi am luat în calcul, în fiecare caz, cea mai mare probabilitate împotriva oricărei legături. De exemplu, aceea de a fi statuia unei persoane din această perioadă, inclusiv a uneia legate la ochi. Statui ale unor figuri legate la ochi din acea perioadă sunt într-adevăr rare, şi o figură la o mie ar fi fost rezonabil. Oricum, pentru a da greutate maximă unei lipse a legăturii, am acordat acestei posibilităţi şanse de 50%. Acest lucru este echivalent cu a presupune că fiecare a doua sculptură în piatră medievală a unei fiinţe umane ar trebui să înfăţişeze o persoană legată la ochi. Tuturor celorlalţi factori li s-a acordat o cotă maximă a probabilităţii – adică una din două statui reprezenta figuri îngenuncheate, cu laţuri în jurul gâtului, cu piloni gemeni de-o parte şi de alta a lor şi aşa mai departe. În acest fel, ipotezei nule că nu există nici o legătură între caracteristicile ritualului francmasonic modern şi statuia de la Rosslyn i se dau toate şansele de reuşită.

Rezultatele sunt definitive. Chiar şi atunci când dăm cele mai mari şanse acestei viziuni negative, calculele arată că există o şansă de 0,0078% ca între această sculptură de la Rosslyn şi gradul de iniţiere al francmasoneriei moderne să nu existe nici o legătură. Asta înseamnă mai puţin de o şansă la o mie. Ipoteza nulă poate fi respinsă cu probabilitate de 99,9% şi astfel nu se susţine.

CONCLUZII

Capela Rosslyn se întinde pe câteva mile la sud de Edinburgh. Ea a fost construită între 1440 şi 1490 de către William St Clair de Roslin, ca o copie a Templului ruinat din Ierusalim, construit de către regele Irod, folosind o piatră identică cu cea folosită pentru templul original. Zidul vestic este herodian prin stilul arhitectural, iar pietrele de la capătul său sunt cioplite astfel încât să arate ca părţile sparte ale unei ruine.

Explicaţia noastră cu privire la scopul zidului vestic este încă ignorată, credem noi, de frica de a accepta public că analiza noastră asupra clădirii este corectă, şi în felul acesta să dea credibilitate unei alte supoziţii a noastre, şi anume că aşa-numita capelă este un sanctuar pentru pergamente vital de importante, din Ierusalim, din timpul lui Christos.

În 1997, am aranjat ca specialiştii în domeniul cercetărilor subterane de la Universitatea Cambridge şi de la Şcoala de Mine din Colorado, să vină la Rosslyn. Cu doar o săptămână înainte de data stabilită, administratorii ne-au anulat investigaţia, iar accesul nu ne-a fost permis.

Pe peretele sudic al clădirii există o mică sculptură care ne demonstrează că făuritorii acestui „Templu din Ierusalim" din Scoţia cunoşteau un ritual pe care francmasonii moderni îl recunosc ca ritualul ce face dintr-un bărbat francmason. Rosslyn şi francmasoneria sunt, de asemenea, legate prin capii familiei St Clair, care au devenit moştenitorii Marelui Maestru Mason al Scoţiei.

Având dovada unei legături masonice, am hotărât că în continuare ar trebui să cercetăm mai amănunţit imaginile de la Rosslyn şi trecutul familiei care o crease – familia St Clair.

Capitolul IV

Legătura norvegiană

SFÂNTA LUMINĂ SCLIPITOARE

Clădirea cunoscută astăzi sub numele de „Capela" Rosslyn a fost începută în anul 1444 şi terminată aproximativ în anul 1490. Inspiraţia care a stat la baza ei a fost puternicul nobil purtând numele de William St Clair de Roslin, a cărui familie a devenit mai târziu moştenitoarea Marelui Maestru Mason al Scoţiei. Importanţa lui William St Clair şi a familiei sale este sugerată de faptul că regele James al VI-lea nu a reuşit în anul 1601 să obţină acest titlu pentru el[1].

Clădirea însăşi este acoperită cu inscripţii, care sunt un amalgam ciudat de imagini din Vechiul Testament, imagini celtice şi norvegiene. „Omul verde" considerat a aparţine tradiţiei celtice este reprezentat ca o faţă, care scuipă vegetaţie din gura lui deschisă, uitându-se fix la frunzişul şerpuit care se încolăceşte în jurul interiorului. Moise apare ţinând în mână tablele de piatră şi zburdă cu o minunată pereche de coarne pe cap. În partea centrală a clădirii, în est există o porţiune fantastic cioplită, cu un tavan care înfăţişează oameni medievali cântând la instrumente. Un şir arcuit format din cuburi proiectate individual duce spre fiecare din aceşti muzicieni, despre care mulţi oameni bănuiesc că ar fi nişte note muzicale necunoscute. Se pare că dacă le-am putea citi am putea să cântăm muzica de la Rosslyn.

Am pus însă înainte raţiunea că familiile care au fondat ordinul

[1] Stevenson, David: *The Origins of Freemasonry* (Originile francmasoneriei), Editura Universităţii Cambridge, 1988

Cavalerilor Templieri au fost ele însele descendentele unei înalte preoțimi evreiești care a plecat în Europa după distrugerea Ierusalimului și a templului său în anul 70 î.C. Într-adevăr, după cum am mai spus, ulterior am reușit să confirmăm faptul că ritualul masonic afirmă despre Cavalerii Templieri că erau descendenții unor preoți-zidari, care au construit Templul lui Solomon.

Astfel am aflat motivul care a determinat desenarea imaginilor evreiești, dar nu înțelegeam de ce au interferat constructorii și tradițiile celtice sau norvegiene cu cele evreiești, în timp ce au ignorat virtual orice tradiție creștină care era unica imaginație a tuturor celorlalte structuri asemănătoare din întreaga Europă a acelei vremi? Răspunsul nu era departe.

Am cercetat istoria familiei din care provenea William St Clair de Roslin și am descoperit că ei par să fi amestecat sângele evreu cu cel norvegian. Pe parte masculină, descindeau din ramura norvegiană a familiei Rognvald, Conte de More (pronunțat Moray) și din preoți moștenitori ai Templului Evreiesc prin Gizelle, fiica regelui Franței, o problemă la care ne vom întoarce.

Contele Rognvald conducea More-ul, partea Norvegiei din jurul orașului Trondheim de astăzi. Familiei i-au fost date Orkney-ul și Shetland de către regele Harold, iar fratele lui Rognvald, Sigurd Cel Puternic, a domnit peste insule ca regent al lui Rognvald[2]. Fiul lui Rognvald a invadat Franța și a preluat controlul asupra Normandiei la începutul secolului VIII[3]. În 912 d.C., într-un sat pe malul râului Epte, el a semnat un tratat de pace cu regele Charles Cel Simplu al Franței, care a fost mai târziu cunoscut sub numele de Tratatul lui St-Clair-de-pe-Epte. Cam în această perioadă s-au hotărât Hrolf More și verii lui să ia numele St Clair și să se numească duci ai Normandiei. Pentru a pecetlui târgul, Hrolf s-a căsătorit cu Gizelle, fiica regelui Charles[4]. Numele St Clair poate fi urmărit înapoi până la un membru al familiei care s-a autointitulat Guillermus de Santa Clair – care tradus în limba engleză înseamnă

[2]Palsson, H și Edwards, P (ed): *The Orkneyinga Saga,* (Epopeea nordică a Orkney-ului), Penguin Classic, 1981.

[3]Thompson, WPL: *History of Orkney,* (Istoria Orkney-ului), Editura Mercat, 1987.

[4]Wallace-Murphy, T și Hopkins, M: *Rosslyn*, (Rosslyn) Element, 1999.

„William al Sfintei Lumini Sclipitoare”[5].

Un membru al acestei proaspăt stabilite ramuri franceze a familiei More, William „Cuviosul” St Clair, a părăsit Normandia în 1057 pentru a se alătura Curții engleze a prințesei Margareta, nepoata lui Edmund Ironsides şi verişoară de gradul întâi cu Edward Confesorul. Când vărul lui, William al Normandiei, a cucerit Anglia, în 1066, William „Cuviosul” St Clair a escortat-o pe prințesa Margareta în exil, în Ungaria, unde regele Ştefan al Ungariei i-a dat o parte din „Adevărata Cruce”, ca zestre pentru căsătoria sa cu regele Malcolm Canmore al Scoției. Când petrecerea nupțială a ajuns în sfârşit în Scoția, regele Malcolm i-a dat lui William pământul pe care se află astăzi castelul Roslin.

Regele Malcolm a fost cel care l-a făcut, mai târziu, pe fiul lui William, Henri, prim Conte de Roslin, când mai tânărul St Clair s-a întors din Ierusalim, după ce a luat parte la Prima Cruciadă împreună cu cei nouă cavaleri care au continuat să pună bazele Ordinului Cavalerilor Templieri[6].

În *Al doilea Mesia* am arătat că numele Roslin înseamnă în dialectul scoțian „cunoştințe antice transmise din generație în generație”. Această traducere ne-a fost confirmată cu bunăvoință de către vorbitorii de limbă galică de la Biblioteca de Poezie Scoțiană. Înseamnă că întregul titlu al lui Henri de St Clair de Roslin s-ar traduce în limba engleză după cum urmează:

> *Henri al Sfintei Lumini Sclipitoare a Cunoştințelor Antice Transmise din Generație în Generație.*

În acea perioadă, aceasta părea o denumire destul de ciudată pentru a fi aleasă de către o persoană, dar avea să capete semnificație în curând.

Ne-am amintit una dintre întâlnirile cu unul din administratorii Capelei Rosslyn, baronul St Clair Bonde, care era un descendent

[5] De St Clair, L: *Histoire Généralogique de la Famille,* (Istoria genealogică a familiei St Clair), Paris, 1905

[6] De st Clair, L: *Histoire Généalogique de la Famille de Saint Clair* (Istoria genealogică a familiei St Clair)

direct al lui William Sinclair, şi un aristocrat scandinav. I-am vizitat casa impunătoare din Fife împreună cu profesorul Philip Davies, pentru a discuta diferite aspecte ale cercetării noastre, cam în perioada când ne-am publicat cele două cărți. Baronul Bonde ne-a arătat arborele genealogic al familiei sale urmând linia mamei până la William, care construise Rosslyn şi, apoi ne-a spus că pe linia tatălui, el era descendentul zeului norvegian Thor. La început nu am crezut că vorbea serios, dar el insista că astfel se spunea în tradiția antică.

Aşadar, prietenul nostru Sinclair Bonde era confirmarea vie a amestecării tradițiilor evreieşti cu cele norvegiene, amândouă fiind atât de elegant țesute împreună cu proiectarea Capelei Rosslyn. După ce am cercetat, am descoperit că făcea parte din tradiție ca nobilii norvegieni să se considere urmaşii unuia sau altuia dintre zeii principali când devin lorzi norvegieni. Ca şi conducători, ei erau considerați a fi căsătoriți cu zeița Freyja. Făcând câteva săpături în istoria regiunii More din Norvegia şi a oraşului ei cheie, Trondheim, am aflat că a existat un templu închinat Freyjei în oraş, până prin anul 1000 d.C., când a fost distrus de Olaf Tryggvason, în luptele care au avut drept urmare numirea lui Rognvald conte de Orkney.

Acest lucru prezenta un mare interes deoarece, potrivit mitologiei norvegiene, Freyja era zeița dragostei, frumuseții şi fertilității, care era reprezentată de planeta Venus. Ea a fost, de asemenea, asociată îndeaproape cu moartea şi naşterea, precum şi cu aurul şi trandafirii. După cum am subliniat în *Aparatul lui Uriel*, trandafirul cu cinci petale este simbolul antic al lui Venus, la fel cum este şi steaua cu cinci colțuri.

Posibilele legături cu credința Oamenilor Ceramicii Incizate şi cu francmasoneria erau curioase. Următoarea noastră sarcină era clară: trebuia să verificăm credințele religioase norvegiene şi să vedem ce puteam descoperi despre credințele strămoşilor norvegieni ai lui Sir William de la sfârşitul anilor 900 d.C.

REGINA NORVEGIANĂ A RAIULUI

O mai bună cunoaştere a religiei şi culturii norvegienilor vine de la stabilirea lor în Islanda. Vikingii nu au găsit multe colonii permanente, dar învăţătura modernă a aflat multe lucruri mulţumită creării unei colonii independente pe insula nelocuită a Islandei, care a durat până când insula a intrat sub conducerea directă norvegiană în secolul al XIII-lea.

La apariţia scrisului, o dată cu creştinismul în secolul al XI-lea, islandezii au înregistrat tot ce au putut despre colonizarea lor şi istoria lor timpurie. Cei care au pus bazele guvernului şi ale sistemului legal din Islanda erau susţinători deplini ai vechii religii a zeilor nordici, şi acest lucru ne-a furnizat o oportunitate unică de a observa cum priveau ei aceste lucruri şi unde-şi aveau priorităţile[7].

În 1178 d.C. s-a născut un geniu literar în Islanda. Numele lui este Snorri Sturluson şi el a devenit preocupat de faptul că inovaţia creştină a scrisului distrugea tradiţia orală poetică a vechilor vikingi islandezi. Vikingilor le plăceau jocurile de cuvinte şi ghicitorile pe care le foloseau în diferite forme de poezie, mai ales în forme poetice eddice şi scandinave şi într-un sistem complex de alegorii cunoscut sub numele de cuvinte metaforice, care sunt metafore ce necesită o pregătire serioasă din partea cititorului dacă vrea să le înţeleagă. Multe dintre poeziile vikingilor par a fi în forma unei ghicitori sau a unei afirmaţii sub formă de puzzle, pe care scriitorii le scriu pentru ca cititorii să le rezolve. Snorri Sturluson a scris un manual despre cum să folosim aceste structuri poetice vikinge şi l-a numit *Proza Edda*[8].

Profesorul Hilda Ellis Davidson a atras atenţia asupra unei caracteristici foarte importante a poeziei eddice:

> *Poemele eddice nu sunt întotdeauna poeme narative deoarece o parte constau din întrebări şi răspunsuri schimbate între*

[7] Ellis Davidson, HE: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credinţele pierdute ale Europei de Nord), Routledge, 1993.
[8] Sturluson, Snorri: *The Prose Edda* (Proza Edda), tradusă de Jean Lyoung, Editura Univ. Cambridge, 1954.

două ființe supranaturale; asemenea compoziții trebuie să fi fost populare în epoca vikingă printre cei care aveau cunoștințe despre zei și lumea lor... Poemele mitologice Edda de tipul întrebare și răspuns numesc multe locuri din afara acestei lumi unde evenimentele cosmice au avut loc sau vor avea loc la sfârșitul vremurilor, precum și personaje obscure care ar putea fi zei mai mici sau giganți, ori animale supranaturale care au jucat un rol în aceste evenimente sau o vor face în viitor[9].

Această utilizare a unui stil de catehism al ritualului ne era foarte cunoscută din primele ritualuri scoțiene ale francmasoneriei (care pot fi văzute pe *Web of Hiram* (Pagina web despre Hiram). Ni se părea că atunci când s-a construit acest ritual masonic, sursa de inspirație ar fi putut foarte bine să fie tradițiile poetice ale strămoșilor norvegieni ai familiei St Clair care au fost conți de Orkney. Ultimul conte de Orkney a fost William St Clair, constructorul Rosslyn-ului.

Poemele scandinave utilizează programe (o formă de distihuri sau expresii rimate), aliterația, rima internă și consonanța, acestea făcându-le imposibil de tradus în alte limbi. Alegerea traducătorului este între a păstra înțelesul sau a păstra frumusețea limbii vorbite original. Savanții au recunoscut de mult timp greutatea traducerii oricărui material poetic cu conotații religioase, după cum subliniază profesorul Evans-Pritchard, profesor de antropologie socială la Universitatea Oxford:

Afirmațiile despre credințele religioase ale unui popor trebuie întotdeauna tratate cu mare grijă, deoarece avem de-a face cu ceva pe care nici un participant nu-l poate observa direct, cu concepții, imagini, cuvinte care necesită pentru a fi înțelese o cunoaștere aprofundată a limbii poporului și, de asemenea, o înțelegere a întregului sistem de idei din care face parte orice credință, căci ea ar fi lipsită de sens dacă ar fi des-

[9]Ellis Davidson, HE: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credințele pierdute ale Europei de Nord).

părțită de setul de credințe și practici căruia-i aparține[10].

Limba reprezenta încă o problemă în plus, căci nici unul dintre noi nu vorbea norvegiana, deci nu puteam spera să citim originalele, dar am fost norocoși să găsim traduceri bune ale lui Edward Turville-Petre[11].

Folosirea cuvintelor metaforice în interiorul poemelor, ascunzându-le înțelesul într-un context de mit norvegian adânc, a făcut deseori scrierile obscure, până am obținut suficiente informații pentru a înțelege folosirea alegoriei. Kevin Crossley-Holland, un alt traducător al acestor mituri în limba engleză modernă a spus următoarele despre abordarea sa asupra jocurilor de cuvinte:

> *Cea mai mare calitate a poemelor scaldice constă în nenumăratele cuvinte metaforice sau metafore condensate care cuprind o parte a stihurilor. Multe dintre jocurile de cuvinte își au originile în mituri cu care audiența poemului original era în mod clar familiară. Așadar, de exemplu, trei dintre jocurile de cuvinte pentru aur sunt „Lacrimile lui Freyja", „Părul lui Sif" și „Focul lui Aegir". Acest lucru se întâmpla deoarece Freyja plângea cu lacrimi de aur; pentru că atunci când părul zeiței Sif a fost tăiat de Loki, acesta a fost înlocuit de aur tors; și deoarece salonul zeului mării, Aegir, era luminat doar de aur care strălucea ca focul. Multe dintre jocurile de cuvinte îi susțin pe cei care au supraviețuit și ne oferă priveliști îngrozitoare ale celor care nu au reușit*[12].

Știam deja din cercetările făcute pentru *Aparatul lui Uriel* că istoricul roman Tacitus scrisese în Germania că triburile din nordul Scandinaviei își alegeau conducătorii după valoarea lor și numai dacă erau dintr-o familie nobilă, și adăuga că orice bărbat care

[10] Evans-Pritchard EE: *Theories of Primitive Religions* (Teorii ale religiei primitive), Editura Universității Oxford, 1965.
[11] Turville-Petre, EOG: *Scaldic Poetry* (Poezia scaldică), Editura Universității Oxford, 1976.
[12] Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire), André Deutsch, 1980.

susținea o descendență divină reprezenta un rival puternic. Înarmați cu această informație am reușit să înțelegem *Poemul lui Hyndla* când l-am citit.

În această poveste, zeița Freyja îl deghizează pe Ottar, iubitul ei uman, într-un vier de aur și îl duce s-o întâlnească pe giganta Hyndla care băuse „berea memoriei" și astfel își putea aminti originea oricui din lume. Hyndla îl recunoaște pe vier ca Ottar, fiul lui Instein, și face jocuri de cuvinte pe teme sexuale pe seama Freyjei, acuzând-o că-și „călărește iubitul pe drum spre Valhalla". Freyja neagă că „l-ar fi avut pe iubitul ei sub ea pe drum", dar Hyndla o tachinează din nou pe seama iubitului ei deghizat, spunând că „multe altele s-au târât în drumul lui pe sub șorțul tău. Nobila mea zeiță, sari noaptea ca o capră care țopăie cu o cireadă de țapi."[13]

Ideea acestei povești este că Ottar este în luptă cu un alt războinic, Angantyr, pentru conducerea poporului său. Freyja o convinge pe Hyndla să-i recite descendența lui Ottar, pe parcursul căreia giganta strecoară un comentariu despre sacrificiul copilului, spunând că cu mulți, mulți ani în urmă, fiii tineri ai lui Jormunrek erau oferiți ca sacrificiu zeilor.

Freyja o păcălește pe Hyndla să dovedească că Ottar este descendentul unor zei, mizând pe plăcerea de bârfă a gigantei și dorința de a-și expune vastele cunoștințe despre cine cu cine a avut copii. O dată ce Hyndla îi oferă informația care demonstrează că Ottar este urmașul zeilor, Freyja recunoaște că Ottar a acceptat să-i devină iubit ca parte a încercării sale de a deveni conducătorul poporului său. Ea spune că „Ottar mi-a ridicat un altar. El a zidit pietre și a înroșit altarul iarăși și iarăși cu sânge de bou." Ea își încheie discursul afirmând mândră că Ottar, care tocmai s-a dovedit demn de regalitate, prin descendența lui divină, își pune mereu încrederea în zeițe. Conducătorul zeilor nordici este Odin, care este deseori numit și Tatăl tuturor. El trăiește în Asgard, casa zeilor. El stăpânește toate lucrurile și indiferent de cât de puternici ar fi ceilalți zei, ei îl slujesc cum își slujesc copiii tatăl. El a creat Paradisul

[13]Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire).

şi pământul şi cerul şi tot ce există în ele[14].

Odin nu are decât un ochi şi poartă o pălărie cu bor mare şi o manta albastră pentru a nu fi recunoscut, o descriere ce pare să-l asemene cu trăsăturile Soarelui. El este stăpânul salonului Valhalla, unde eroii, după o moarte curajoasă în bătălie, merg să petreacă pentru totdeauna. Odin are copii cu diferite zeiţe, dar unirea lui cu zeiţa care conduce Pământul a dat naştere zeului Thor, din care susţine baronul St Clair Bonde că-şi trage obârşia ca nobil suedez. Cu excepţia lui Odin, Tatăl tuturor, mai sunt alţi 12 zei, care formează un consiliu sub Odin, şi fiecare este împerecheat din când în când cu câte una din cele 13 zeiţe, asigurându-se că rămâne întotdeauna o zeiţă să-l mulţumească pe Odin.

Odin, cu unicul său ochi, mantaua albastră şi pălăria cu bor mare ce seamănă cu un nor, pe care o poate trage în jos pentru a-şi ascunde ochiul, este reprezentat de către Soare.

Unul dintre celelalte nume ale lui Odin este Stăpânul Spânzurătorii, un nume care vine din decizia sa de a experimenta moartea şi a învăţa secretele mormântului. El s-a ţintuit în cuie în marele copac din Yggdrasil, spunând:

> *M-am spânzurat de copacul bătut de vânt, m-am spânzurat acolo timp de nouă nopţi lungi, am fost străpuns cu o suliţă; am fost o ofrandă adusă lui Odin, eu însumi, mie însumi.*[15]

Povestea se încheie cu această explicaţie:

> *Acestea sunt cuvintele lui Odin înainte de a deveni om. Acestea au fost cuvintele lui, după moartea sa, când s-a ridicat din nou.*[16]

[14] Sturluson, Snorri: *Helmskringla,* Părţile 1 şi 2 traduse de Samuel Laing, Biblioteca Everyman, 1961-4.
[15] Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire)
[16] Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire)

Am fost uimiţi de asemănarea evidentă cu mitul lui Iisus Christos. Crossly-Holland spune despre această poveste:

Odin învaţă de la giganţi înţelepţi, el învaţă de la clarvăzătoarea pe care o ridică din moarte şi de la oameni spânzuraţi; şi, în acest mit, Odin face sacrificiul suprem. El moare pentru a obţine înţelepciunea ocultă posedată doar de cei morţi, şi se ridică din nou pentru a folosi această înţelepciune în lumea celor vii. Este cunoscut faptul că adorarea lui Odin şi a altor zei înrudiţi implică sacrificiu uman. Istoricul secolului al XI-lea, Adam al Bremenului consemnează că a văzut multe corpuri umane atârnând în păduricea de la Upsala, lângă templul care găzduieşte idolii lui Odin, Thor şi Freyja... Analogiile dintre moartea lui Odin şi crucificarea lui Christos sunt izbitoare: amândoi mor de bună voie; Odin este străpuns cu o lance şi la fel este şi Christos; Odin face aluzie la lipsa băuturii dătătoare de viaţă, iar lui Christos i se dă oţet; Odin ţipă sau scoate sunete stridente înainte să moară, iar Christos strigă „cu voce tare".[17]

Întrebarea evidentă este dacă povestea norvegiană a lui Odin a fost influenţată de povestea creştină. După o cercetare atentă, Crossley-Holland respinge posibilitatea unei influenţe creştine. El arată că norvegienii nu au fost convertiţi la creştinism până în anul 1000 d.C. şi fiecare element al mitului norvegian poate fi explicat ca parte a unei tradiţii păgâne ce predatează cu mult orice posibilă influenţă creştină.

Mama lui Thor este şi ea cunoscută sub alte nume, cum ar fi Freyja şi Frigg. Am fost impresionaţi să aflăm că profesorul Ellis Davidson a legat aceste aspecte ale zeiţei de nume pe care le cunoşteam deja ca reprezentând-o pe Venus.

Cele două zeiţe principale ale Asgard-ului sugerează, într-adevăr, două aspecte ale aceleiaşi divinităţi; şi acest lucru

[17]Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire).

este exemplificat şi de cele două aspecte ale zeităţii fertilităţii din Orientul Apropiat, care apare ca mamă şi ca iubită. Câteodată, ambele roluri pot fi îmbinate în persoana unei singure zeiţe, dar este mai obişnuit ca diferitele aspecte să fie personificate sub nume diferite, este chiar posibil să recunoaştem o triadă de zeiţe cum ar fi Asherah, Astarte şi Anat.[18]

Noi ştim că aceste nume reprezintă aspecte diferite ale planetei Venus, din studiul nostru despre zeii fenicieni, care va fi tratat în detaliu mai târziu. Ellis Davidson merge mai departe în această legătură, când afirmă că:

Sursele literare au, de asemenea, tendinţa de a lăsa impresia unei zeiţe supreme şi puternice care poate fi privită de către adoratorii ei atât ca soţie cât şi ca amantă. Dacă ea ar fi fost rege, cultul ei ar fi devenit parte a religiei de stat, iar ea ar fi primit adorare oficială ca parte a religiei de stat alături de principalii zei. În tradiţia scandinavă, zeiţa principală pare să fie Freyja... dar mai există şi Frigg, soţia lui Odin şi astfel cunoscută ca Regina Raiului... deşi, uneori, Freyja este cea care e împerecheată cu Odin.[19]

Deci, ştiam că norvegienii se închinau unei zeiţe a Raiului, care are legătură cu alte zeiţe, pe care noi le ştim a fi considerate ca întruchipare a planetei Venus. Am căutat mai departe pentru a vedea dacă există mai multe detalii despre această Regină a Raiului şi în curând am aflat că erau. Un cuvânt metaforic este inclus în *Poemul lui Hyndla* care face o trimitere clară la zeiţa Venus a fenicienilor, Baalat-Gerbal. Această zeiţă a fost deseori înfăţişată purtând o pălărie de damă cu două coarne, ca ale unei vaci sau uneori ca de cerb. Există un motiv foarte bun pentru acest lucru, deoarece forma pe care o descrie planeta Venus pe cer în jurul răsăritului şi

[18] Ellis Davidson, H: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credinţele pierdute ale Europei de Nord).
[19] Ellis Davidson, H: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credinţele pierdute ale Europei de Nord)

apusului soarelui, când este reprezentată grafic pe partea opusă a zodiacului, este forma unei perechi de coarne.[20]

Coarnele lui Venus. Forma pe care o descrie Venus în jurul Soarelui care se ridică atunci când e o stea de dimineață. Când devine o stea de seară, ea descrie o imagine în oglindă a acestui drum estic, în partea de vest. Acesta este modelul care i-a încurajat pe mulți oameni antici să o asocieze pe Venus cu niște coarne.

Întorcându-ne la *Poemul lui Hyndla*, pe măsură ce Freyja se apropie de poarta salonului lui Odin, ea se sperie de un cerb cu coarne care păştea la poartă. Pe măsură ce traiectoria în formă de coroane a lui Venus dispare o dată cu ridicarea soarelui, cerbul cu coarne fuge din locul unde ar trebui să-l găsească zeița pe Odin. Acest lucru este interesant, dar cum fac multe cuvinte metaforice, el lasă loc unei interpretări greşite, aşa cum o foaie volantă oferă indicii pentru un joc de cuvinte încrucişate. Apoi am găsit un mit foarte vechi care era mult mai clar.

Demult, în istoria omenirii, Odin a dus un război cu un alt grup de zei şi zidurile Asgardului au fost distruse. Povestea începe când

[20]Schultz, J: *Movements and Rhythms of the Stars* (Mişcările şi ritmurile stelelor), Cărțile Floris, 1987

un călător mason ajunge la Asgard şi se oferă să reconstruiască zidurile sfărâmate, dacă zeii îi vor da trei lucruri în schimb. Acestea sunt: Soarele, Luna şi pe zeiţa Freyja. Freyja este descrisă ca fiind îmbrăcată în straie atât de luminoase încât numai Odin se putea uita direct la ea. Zeii acceptă târgul, dar insistă ca lucrul să fie început în ziua solstiţiului de iarnă şi să fie terminat în ziua solstiţiului de vară (cele două zile de sărbătoare ale Sfântului Ion, sărbătorite de masonerie şi păstrate în ritualurile sale ca zile simbolice pentru gradul de iniţiere şi cel de-al doilea grad al „trecerii"). Cu trei zile înaintea solstiţiului de vară, aproape terminase cercul din „piatră bine tăiată şi aranjată, un zid robust, înalt şi suficient de puternic pentru a putea ţine orice musafir nepoftit la intrare". Zeii începuseră să se îngrijoreze că nu va mai fi lumină în cer o dată ce Soarele, Luna şi zeiţa Freyja vor fi luate, cele mai luminoase trei obiecte din ceruri. Dar ziua este salvată atunci când zeul Loki îl păcăleşte pe mason, care se dă de gol că este de fapt un gigant deghizat. Thor îl ucide cu ciocanul său în timp ce masonul gigant ţipă: „Înşelat de o adunătură de zei şi de bordelul unei zeiţe."[21] Noi ştim prea bine care erau cele mai strălucitoare trei obiecte de pe cer. În ordinea luminozităţii lor, ele sunt: Soarele, Luna şi planeta Venus, ori zeiţa Freyja, după cum mai era cunoscută planeta de către norvegieni în vechime.

Mai apoi am aflat că templele închinate lui Freyja erau considerate atât de importante de către conţii care le-au construit, încât puterea lor politică putea fi anihilată distrugând aceste clădiri. Când Olaf Tryggvason a vrut să-l răstoarne pe contele Haakon de Heligoland, care a fost pentru o vreme regele de facto al Norvegiei pe la sfârşitul secolului al X-lea d.C., el a făcut-o zdrobind imaginea Freyjei din templul construit de familia More, pentru a o onora pe zeiţa la care se închina Haakon. Acest templu se afla în apropierea Trondheimului, pe pământurile conţilor de More. Şi, după cum ştiam, strămoşii lui Sir William, de la care-şi moştenise calitatea de conte, erau conţii de More.

Am mai descoperit încă un detaliu referitor la templele norve-

[21] Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire)

giene, care ni s-a părut extrem de masonic: ele încorporau piloni. Acest lucru a fost consemnat în raportul excavării de la templul secolului al optulea al Freyjei, din Trondheim, când a fost descoperit sub pardoseala unei biserici medievale închinate fecioarei Maria[22]. O utilizare tipică a acestor piloni de templu este descrisă în *Eyrbyggja Saga* (Învăţătura Eyrbyggja), care ne spune cum s-a hotărât vikingul Thorolf să migreze în Islanda şi să-şi aleagă un loc unde să debarce. Kevin Crossley-Holland traduce:

> *Thorolf a aruncat peste bord pilonii scaunului înalt din templu – figura lui Thor era sculptată într-unul din ei – şi a declarat că se va stabili în orice loc al Islandei, unde Thor va alege să trimită pilonii la mal.*[23]

Era posibil ca aceste credinţe ale Oamenilor Ceramicii Incizate să fi supravieţuit în nord-vestul Europei de-a lungul perioadei atribuite celţilor şi mai apoi poporului norvegian, care n-au pierdut niciodată contactul cu nordul Scoţiei? Dacă ne putem susţine afirmaţia că evreii au fost şi ei adepţii aceleiaşi tradiţii, am privi acum la reunificarea a două ramuri ale aceluiaşi cult original al lui Venus, care se despărţise cu mai mult de 4.500 de ani în urmă şi care s-a reunit cu vreo 3.500 de ani mai târziu, sub călăuzirea familiei St Clair – familia care se autointitula *Sfânta Lumină Sclipitoare*. Ar putea fi acest titlu o referire la planeta Venus care era atât de importantă pentru ambele grupuri?

Aveam să aflăm mai târziu că avusesem dreptate doar parţial. „Sfânta Lumină Sclipitoare" era ceva şi mai remarcabil.

Cercetările noastre despre credinţele strămoşilor norvegieni ai lui William St Clair au scos la iveală câteva dintre credinţele de bază ale norvegienilor. Iată-le pe cele mai importante:

[22]Liden, K: 'From Pagan Sanctuary to Christian Church: the Excavation of Maere Church, Trondelag', *Norwegian Archeological Review*, 2, 23-32, („De la sanctuarul păgân la Biserica Creştină: excavarea Bisericii Maere din Trondelag", Revista arheologică norvegiană, 2, 23-32), Oslo, 1969.

[23]Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire)

1 Fii regilor lor pretindeau a fi fiii zeilor lor.

2 Când un bărbat devenea rege, el devenea şi consortul zeiţei.

3 Exista un consiliu alcătuit din 12 perechi zeu/zeiţă care îl ajutau pe un aşa-numit Tată al tuturor să conducă.

4 Cele mai strălucitoare trei obiecte de pe cer, Soarele, Luna şi Venus reprezentau cei trei zei mai importanţi.

5 Ei credeau în puterea pietrelor sfinte şi a copacilor sfinţi.

6 Ei aveau un set de credinţe apocaliptice.

7 Zeiţa lor, Venus, păstra tinereţea.

8 Zeiţa lor Venus încuraja destrăbălarea sexuală la festivalurile ei.

9 Ei venerau un zeu mascul promiscuu, faimos pentru mărimea şi vigoarea penisului său.

10 Ei aveau un tată zeu care s-a spânzurat de un copac timp de 8 zile pentru a muri şi astfel să afle cum era moartea pentru muritorii de rând. La opt zile după moartea sa, Tatăl tuturor l-a înviat.

După cum vom arăta, teologia norvegiană prezintă asemănări remarcabile cu cea feniciană, iar purtarea de coarne, mult timp atribuită vikingilor, pare să fi derivat dintr-un simbol al venerării lui Venus la norvegienii şi la profeţii Vechiului Testament înaintea implicării Bisericii. Abia după evul mediu au început să fie coarnele asociate cu răul, în general, şi cu Dracul, în particular.

PRIMUL TEMPLU AL FRANCMASONERIEI

Am arătat că sculptura candidatului de la Rosslyn indică o legătură directă cu francmasoneria modernă. Sir William St Clair, construc-

torul Rosslyn-ului, şi familia sa cunoşteau ritualurile antice şi fie imediat, fie în timp, ei au început să formeze structura pentru organizaţia pe care noi o ştim ca francmasoneria.

Anul 1736 este important pentru francmasoneria scoţiană, deoarece atunci s-au hotărât lojile scoţiene să-şi aleagă o Mare Lojă care să le administreze. Ei au hotărât că ar trebui să se întoarcă la devotamentul lor tradiţional, consemnat în hrisoavele familiei St Clair din 1601 şi 1628, care afirmau despre capii familiei St Clair că erau moştenitorii Marelui Maestru Mason al Scoţiei din timpuri imemoriale[24]. Pe atunci, capul familiei era un alt Sir William Sinclair de Roslin, care a devenit automat Marele lor Maestru, deoarece era un descendent direct pe linie bărbătească al lui Sir William St Clair care construise Capela Rosslyn.

Singurul obstacol în calea acestui plan de formare a Marii Loji a Scoţiei, sub conducerea ereditară a acestui Sir William Sinclair, era faptul că el nu era francmason. Înainte de a putea deveni Mare Stăpân Mason al Scoţiei, el trebuia să fie iniţiat şi să treacă prin cel puţin cinci grade care erau parte a Breslei din Scoţia. O dată numit, prima sa dispoziţie a fost să demisioneze şi să renunţe în scris la drepturile sale ereditare de conducere şi să instituie un sistem de alegere a ofiţerilor noii Mari Loji, care protejează drepturile şi privilegiile francmasonilor scoţieni şi în zilele noastre.[25] Autorul *Istoriei francmasoneriei a lui Gould* observa:

> *demisia oportună a lui William St Clair a fost calculată pentru a da întregii afaceri un fel de legalitate ce era dorită în instituţia Marii Loji a Angliei.*[26]

Pe când încercam să ne construim o imagine despre familia St Clair şi francmasoneria timpurie, ne-am inspirat din vechile ritualuri masonice ale Scoţiei, adunate de-a lungul anilor petrecuţi vizitând lojile din Scoţia şi vorbind cu masoni bătrâni care, după cum

[24]Lomas, R: *The Invisible Colledge* (Colegiul invizibil)
[25]Knight, C şi Lomas, R: *The Second Messiah* (Al doilea Mesia)
[26]*Gould's History of Freemasonry* (*Istoria francmasoneriei a lui Gould*, Caxton, 1902.

am mai spus, ne-au dat, deseori, copii ale unor ritualuri foarte vechi, care astăzi nici nu se mai folosesc. Folosind aceste cunoştinţe despre întreaga mişcare a ritualului francmasonic, pe care le-am inclus în documentul numit *Testamentul masonic*, am descoperit un mit cuprinzător care sublinia ritualurile. Mitul este o poveste schimbătoare, care în multe locuri se aseamănă cu cea relatată în Biblie, dar ea nu se opreşte la perioada lui Iisus şi continuă aproape până în zilele noastre. Ea povesteşte cum masonii erau aleşi de către Dumnezeu pentru a le împărtăşi cunoştinţele ştiinţei pe care s-o folosească pentru binele omenirii, cum li s-au împărtăşit secretele punerii bazelor unei societăţi mai bune, cum au folosit ei aceste secrete pentru a construi marile temple şi ordinele oamenilor care se dedică întru totul înţelegerii lui Dumnezeu, a Toleranţei şi a Ştiinţei.

Acum, noi ştiam că poveştile cu tâlc despre bătăliile duse de către masoni pentru a încuraja Dragostea, Mila şi Adevărul, în ciuda persecuţiei şi ostilităţii, continuă până în secolul al XVIII-lea, când au culminat cu distrugerea Ordinului Cavalerilor Sfântului Ion de Malta, sub Marea Stăpânire a lui Ferdinand von Hompesch, de către Napoleon, punct în care povestea se încheie.

Unul dintre motivele-cheie ale acestei poveşti este construirea Templului lui Solomon, şi acest eveniment ne-am hotărât să-l investigăm în continuare.

CONCLUZII

Întemeierea familiei St Clair în Franţa în prima jumătate a secolului al XI-lea a îmbinat sângele evreu cu cel norvegian. Din acest motiv, William St Clair a construit mai târziu Rosslyn folosind imagini şi motive din ambele tradiţii, care împărtăşesc o credinţă prin importanţa centrală acordată lui Venus.

Bănuiam deja că Sir William St Clair întemeiase şi organizaţia numită astăzi francmasonerie, folosind ritualurile care i-au parvenit prin familia sa şi din pergamentele găsite sub Templul din Ierusalim. Acum pare că religia norvegiană a fost o componentă absolut obligatorie a conceptelor care au venit din sursele evreieşti.

Capitolul V

Templul lui Solomon

ARTEFACTELE ENOHIENE

Nu există nici o dovadă arheologică cunoscută a Templului regelui Solomon, despre care legenda spune că a fost construit în Ierusalim cu aproape 3.000 de ani în urmă. În ciuda acestui fapt, el rămâne o imagine majoră în mintea omenirii, căci el a fost primul templu din piatră construit pentru zeul furtunii Yahweh, care a devenit mai târziu unicul Dumnezeu (cu „D" mare – n. aut.) pentru milioane de oameni de pe întregul glob.

Atât Vechiul Testament, cât şi Testamentul masonic ne spun că Solomon a fost regele Israelului în secolul X î.C., născut ca al doilea fiu al lui David cu soţia sa Bathsheba. Literatura evreiască şi musulmană îl descriu mai târziu pe Solomon ca fiind cel mai înţelept dintre înţelepţi, înzestrat cu puterea de a controla spiritele lumii invizibile.[1] El este, de asemenea, privit în mod tradiţional ca un mare autor uimitor de prolific, multe lucrări fiind atribuite lui. Acestea sunt pildele biblice, Cântecul lui Solomon, Ecleziastele, Înţelepciunea lui Solomon şi ultimii Psalmi ai lui Solomon şi Odele lui Solomon. Cu toate acestea, savanţii consideră că multe dintre acestea au fost scrise cu multe secole mai târziu, iar Odele sunt probabil cu 1.000 de ani mai vechi decât marele rege.

Biblia ne spune că Solomon l-a succedat pe David (în ciuda pretenţiilor lui Adonijah, fratele lui vitreg mai mare) şi apoi a împărţit Israelul în 12 districte, cu scopul taxării şi extinderii teritoriului

[1]Rappoport, AS: *Myths and Legends of Ancient Israel* (Mituri şi legende ale Israelului antic), Senate, 1995

său de la râul Eufrat până la pământul filistenilor şi până la graniţa cu Egiptul. Se pare că el a fost cel care i-a dus în sclavie pe canaaniţi, care au rămas pe pământul lor şi au format o alianţă cu Hiram, regele Tyrului, care a proiectat şi construit Templul lui Solomon. Oricum, aceste alianţe au provocat nemulţumiri, căci au condus la stabilirea unor culte religioase străine în Ierusalim.

Potrivit legendei biblice, Solomon a fost obligat să perceapă taxe de pedepsire pentru a-i plăti regulat costurile anuale lui Hiram, iar producţia Israelului de-abia ajungea pentru a plăti ambiţiosul program de construcţie al regelui, care includea un palat mare, locuinţe pentru harem precum şi mult mai multe temple. Potrivit lui Josephus, Hiram a plătit peste 3 tone din aurul său propriu, în avans pentru construcţia lucrării, dar în final a şters datoria considerând-o nerecuperabilă.[2]

Testamentul Masonic ne spune mult mai multe despre subiectul Solomon şi templul său decât Biblia. Ni se spune că Hiram, rege al Tyrului l-a trimis pe Hiram Abif ca arhitect-şef al templului, iar principala temă a ritualului este legată de asasinarea stăpânului său zidar şi imediata pierdere a secretelor iniţierii pe care se pare că le poseda şi din cauza cărora a murit pentru a le proteja. Aceste secrete par a fi fost ceva asemănător unei incantaţii magice, iar pierderea lor împiedica un proces să mai aibă loc vreodată. În locul lor sunt substituie secrete care, se presupune, nu vor avea acelaşi efect ocult ca şi originalele.

Ritualul afirmă că Solomon a ales mai întâi un loc lângă Ierusalim pentru presupusul templu, dar pe măsură ce muncitorii au curăţat pământul, ei au găsit ruinele unui templu antic despre care Solomon a presupus că a aparţinut vreunui zeu nedorit. Nevrând să folosească un loc pângărit, el a schimbat locaţia noului său templu pe muntele Moriah. Mai apoi şi-a dat seama că locul pe care-l respinsese era acela al templului lui Enoh.

Apoi ni se spune că Solomon, regele Israelului, Hiram, regele Tyr-ului şi Hiram Abif au fost cei trei Mari Maeştri care au înţeles că dacă Israelul ar devia de la legile lui Moise şi ale Profeţilor,

[2] Whiston, W (editor şi translator): *The Works of Flavius Josephus* (Lucrările lui Flavius Josephus), William P Nimmo, 1895

duşmanii lor le-ar prăda oraşele şi toate comorile sfinte din Sanctuarul Sfânt (sau Sfântul Sfinţilor) le-ar fi luate. Pentru a preveni acest potenţial dezastru, ei au construit un pasaj subteran secret care ducea de la apartamentul privat al regelui Solomon la o criptă, chiar sub Sanctuarul Sfânt. Această Criptă Secretă era împărţită în 9 bolte sau cripte, dintre care ultima era folosită pentru a ţine toate acele potire sfinte şi comori sacre, care aveau să fie, în final, puse în Sanctuarul Sfânt. Această cameră a fost, de asemenea, folosită de cei trei Mari Maeştri pentru a se întâlni în secret şi a fost locul unde ritualul Gradului de Maestru Mason a fost ţinut la început. Pasajul implicat începe astfel: [*Testamentul masonic* 7:4]

> *Regele Solomon a construit o criptă secretă la care pentru a ajunge trebuia să treci prin alte opt cripte, toate subterane, şi la care te ducea un pasaj lung şi îngust de la palat. Cea de-a noua arcadă sau boltă se afla chiar sub Sfânta Sfinţilor Templului. În acel apartament îşi ţinea regele Solomon întrunirile secrete cu regele Hiram şi Hiram Abif.*

Uciderea lui Hiram Abif trebuie să fi fost o lovitură majoră, pentru că, mai apoi, ni se spune că cei doi regi au încetat să mai folosească vistieria secretă după moartea arhitectului: [*Testamentul masonic* 7:15]

> *După moartea lui Hiram Abif. cei doi regi au încetat să o viziteze, hotărând să nu se mai întâlnească până nu vor alege o persoană care să-i ţină locul şi până atunci nu vor face cunoscut numele secret nimănui.*

Acest loc a fost schimbat ca urmare a unei descoperiri majore de 3 muncitori. Solomon s-a decis să ridice un Templu al Justiţiei pe locul unde se aflau ruinele templului lui Enoh, locul pe care-l respinsese mai înainte pentru Templul lui Yahweh. După ce muncitorii au îndepărtat coloanele căzute şi au curăţat resturile, înaintea aşezării fundaţiei Curţii de Justiţie a fost iniţiată o cercetare a terenului. În acest moment, ei au descoperit o piatră care la lovire suna a gol, iar când au ridicat-o au putut vedea o criptă subterană

secretă, despre care ritualul spune că ar fi fost construită de către Enoh. Când au coborât în cameră, au găsit acolo o comoară care reprezenta o deltă de aur încrustată într-un cub de agate, un nume misterios şi fragmentele unui pilon conţinând secretele artelor şi ştiinţei lumii. Toate acestea i-au fost duse regelui Solomon, care a decis că ele ar trebui puse în cripta secretă a celui de-al nouălea apartament al camerei secrete din noul său templu: [*Testamentul masonic* 7:17]

> *După ce Adoniram, Joabert şi Stolkin au descoperit cubul de agate şi misteriosul nume, şi după ce l-au dus regelui Solomon, cei doi regi au hotărât să-l păstreze în cripta secretă, să le dea voie celor trei Maeştri care-l descoperiseră să fie prezenţi, să le spună şi lor adevărata pronunţie a inefabilului cuvânt, să constituie ultimul grad al Breslei Antice a Masoneriei şi să-l denumească Marele Mason Ales.*

Pentru noi, aceasta seamănă cu o poveste care a fost inventată în istoria veche evreiască pentru a înţelege ulterior cum au devenit evreii deţinătorii unor secrete din antichitate. Ei au găsit informaţia care aparţinuse odinioară altui popor simbolizat de către templul enohian, şi au transformat-o în centrul propriei lor culturi, chiar sub camera care-l conţinea pe noul lor Dumnezeu.

Acum este acceptat faptul că Vechiul Testament a fost creat în jurul secolului al VI-lea î.C., când oamenii înţelepţi şi scribii au scotocit prin vasta cantitate de tradiţii orale pentru a alcătui o singură versiune a existenţei omenirii înapoi până la Creaţie. Acest mit ne spune despre o mare trecere de la o perioadă dominată de nomazi rurali la o perioadă a marilor oraşe şi a prinţilor războinici. El încearcă să explice ceea ce a păstrat memoria oamenilor din trecerea de la cultura vânătorii şi a crescătorilor de vite a vechii epoci de piatră, la epocile bronzului şi fierului când au fost disponibile arme mult mai puternice pentru război. Dar ar putea această poveste să fie o încercare de a explica cum secretele construcţiei şi astronomiei au fost transmise de la Oamenii Ceramicii Incizate în propria lor cultură? Ştim din dovezile cuprinse în Cartea lui Enoh că se credea că acesta ar fi călătorit în nord pentru a fi instruit în

aceste probleme, iar informația secretă pe care el a adus-o înapoi a fost scrisă în acea carte în jurul anului 250 î.C.

Ritualul francmasonic susține că ar fi existat un grup ales și secret care a ținut în secret cunoștințele legate de construcție și astronomie bazate pe mișcările strălucitoarei stele de dimineață, Venus, de-a lungul mileniilor. Dacă povestea nu este legată de ficțiune, atunci de ce se potrivește atât de bine cu faptele? Cum ar fi putut familia St Clair sau oricine altcineva să fi inventat niște ritualuri pe care nimeni nu le putea înțelege și care totuși descriu perfect întâmplări de acum mii de ani?

Cartea lui Enoh a fost pierdută și nu a fost recuperată până la sfârșitul secolului al XVIII-lea – când aceste ritualuri masonice erau deja în circulație. Așadar, figura antică a lui Enoh este asociată cu transmiterea de informații secrete din niște timpuri dinaintea istoriei spre lumina nouă ce se construia în Orientul Mijlociu. Am fost mirați să aflăm că și poporul arab îl amintește pe Enoh în Coran ca deținătorul unor cunoștințe deosebite, numindu-l Idris, care înseamnă învățător (de la rădăcina *drs*). Ei identifică ultimul său locaș pe Pământ ca fiind un sat din apropierea Bagdadului, numit „Sayyid Idris", iar astăzi, musulmanii încă îi aduc omagii duminica și mai ales în duminica Paștelui.

ALINIAMENTUL LUI VENUS AL TEMPLULUI LUI SOLOMON

Cele mai vechi urme ale așezărilor umane în orașul Ierusalim, unde și-a construit Solomon templul, aparțin vechii perioade a cuprului (când cuprul a fost folosit pentru prima oară) și vechii epoci a bronzului – care-i plasează în jurul anului 3000 î.C. Prima formă cunoscută a numelui orașului a fost Urushalim – „uru" însemnând „creat de", iar sufixul „salem" sau „Shalem" este numele zeului canaanit al lui Venus la apusul său de seară. Această dovadă a fost confirmată de arheologie, deoarece tabletele găsite la Elba, Siria, datând din anul 3000 î.C. fac referire la zeul Shalem, care era venerat în orașul numit Urushalim.

Deci, însuși numele Ierusalim înseamnă locul închinat lui Venus

la apusul ei de seară – dar Templul lui Solomon avea fațada în cealaltă direcție, spre răsăritul lui Venus în rolul ei de stea de dimineață. Cercetările noastre ne-au spus că Oamenii Ceramicii Incizate o vizualizau pe Venus atât la începutul cât și la sfârșitul zilei și că asemănarea cu coarnele pare a fi o combinație a observării ambelor evenimente. Zeița Canaanită Asherah (Stăpâna Mării) avea doi fii gemeni: Shalim, care o reprezenta pe Venus la răsărit și Shachar, care era Venus la apus.

Primii locuitori ai Ierusalimului au fost canaaniții, numiți și jebusiți, iar orașul lor era mic pe vremuri, chiar și la 2.000 de ani după prima locuire. Biblia ne spune cum David a pus stăpânire pe el făcându-l noua sa capitală, iar descoperirile arheologice din acea perioadă sugerează că acoperea o suprafață de 550 yarzi (aproximativ 500 metri) de la nord la sud și 70 yarzi (aproximativ 64 metri) de la est la vest (vezi harta). Această mică așezare era situată în afara și mai la sudul actualului „Vechi Zid al Orașului", pe partea vestică a văii Kidron, iar excavațiile au scos la iveală un substanțial zid al orașului deasupra izvorului Gihon. Locul pe care l-a ales Solomon pentru templul său era, în acea vreme, la vreo 300 yarzi (aproximativ 275 metri) la nord de oraș, pe un loc mai înalt, cu fața spre est către Muntele Măslinilor.

Potrivit ritualului masonic, templul terminat are trei elemente deosebite: o Verandă, o Fereastră de fronton și o podea pătrată. Ni s-a spus că Veranda era intrarea spre Sanctuarul Sfânt, Sfântul Sfinților, unde era ținută Arca Făgăduinței; Fereastra de fronton sau fereastra superioară permitea luminii să intre; iar podeaua pătrată sau în șah era pentru ca Înaltul Preot să calce pe ea.

Ceea ce ne-a atras atenția în mod deosebit a fost menționarea ferestrei de fronton, pe care o mai văzusem reprezentată în reconstrucțiile clădirilor realizate de savanți. În sensul strict al cuvântului, o fereastră de fronton este o deschizătură în acoperiș, sau orice alt fel de deschizătură care să permită luminii să intre în camera în care doarme cineva. Cum numai înaltul preot avea acces în Sfântul Sfinților, și mai apoi doar o dată pe an, fereastra de fronton din zidul estic al Templului regelui Solomon putea avea doar un singur scop: să lase lumina să intre la Dumnezeu, unicul rezident al clădirii.

În *Secretul lui Hiram*, am ajuns la concluzia că Iisus Christos şi-a dus ucenicii în Grădina Ghetsemani chiar înaintea arestării sale de către romani, cu un scop anume:

.... aceasta nu fusese o alegere arbitrară – Ghetsemani era un loc ales deliberat şi prestabilit pentru a schimba cursul istoriei. Grădina Ghetsemani este la doar 350 yarzi (aproximativ 320 metri) depărtare şi chiar în faţa porţii estice a Templului – poarta „virtuoasă". Atunci când se ruga, Iisus ar fi putut fi suficient de sus pentru a vedea peste vale cei doi piloni fizici pe care îi reprezentase în clădirea noului Ierusalim şi venirea „regatului lui Dumnezeu"[3].

Am ajuns la concluzia că Iisus şi-a ales special acest loc, opus Porţii de Intrare a Dreptăţii, care era poarta principală, pentru a-şi lansa misiunea de a se numi rege al evreilor. Iar Venus se ridica chiar înaintea răsăritului în acea zi. Ştiam că în Cartea lui Iezechiel (43:4) se spunea despre această locaţie că:

Şi gloria Domnului intră în casă prin poarta a cărei vedere era înspre est...

Era lumina lui Venus considerată a fi „gloria Domnului"?

Dar exista o problemă de aliniament. Grădina Ghetsemani este la est de această poartă de pe Muntele Măslinilor, dar Catedrala Pietrei, clădirea musulmană, care este aşezată pe ceea ce se consideră a fi locul templului evreu, este îndreptată spre sud. Aliniamentul porţii şi al presupusei poziţii a ferestrei de fronton nu sunt chiar corecte – decât dacă templul ar fi fost puţin mai la nord.

Deoarece romanii au făcut o treabă atât de bună când au nivelat clădirea, nimic nu se ştie despre locaţia exactă a Templului lui Solomon şi cele două reconstruiri ulterioare ale sale sub Zerubbabel şi Heros. Cea de-a treia reîncarnare (despre care se spune, în mod greşit, că ar fi Al Doilea Templu), construită de către Irod cel

[3]Knight, C şi Lomas, R: *The Hiram Key,* (Secretul lui Hiram, Editura Aquila, 2002), Arrow, 1997

Mare, acum 2.000 de ani, a reconstruit complet locul, deşi unele dintre bazinele subterane ar fi putut fi refolosite. Ambiţiosul rege Irod a dublat mărimea Muntelui Templului la aproximativ 36 de acri (cca 1.457 ari).

Singura parte care a supravieţuit a acestui templu complex din vremea lui Irod, despre care experţii pretind că ar fi siguri, este o porţiune din zidul de închidere care s-a păstrat destul de bine pe părţile sudică, vestică şi estică, deşi zidul estic pare să-şi fi păstrat linia originală. Majoritatea oamenilor presupun că aşa-numita „Catedrală a Pietrei" a fost construită pe locul exact al „Sfântului Sfinţilor" în secolul VII d.C. Atât evreii cât şi creştinii consideră că centrul Templului lui Solomon se află chiar sub acea catedrală. Dar după ce am revăzut ceea ce ştiam despre Templul lui Solomon, am aflat că există trei teorii diferite despre locul unde se afla Templul pe Muntele Templului Ierusalim. Şi una dintre aceste teorii ne-a interesat în mod special.

Dr. Asher Kaufman, un fizician universitar evreu, care a petrecut ani de zile studiind Muntele Templului, plasează templul la aproximativ 280 de picioare (cca 85 metri) nord-est de poziţia presupusă iniţial. El şi-a publicat teoria pentru prima oară la începutul anilor 1970, după ce a studiat fiecare dovadă disponibilă în detaliu, inclusiv consemnările echipei armatei britanice, aflată sub conducerea locotenentului Warren, care a condus excavaţii intense în anii 1860. Kaufman concluziona că locul templului se afla în colţul de nord-vest al muntelui. Din motive care n-au nici o legătură cu teza noastră, el a hotărât că linia est-vestică alinia Muntele Măslinilor cu Poarta Estică şi cu templul!

Această linie împarte în două locul unei mici cupole care are piatră de temelie în interior. Aceasta este unica piatră de temelie de pe suprafaţa întregului Munte al Templului, în timp ce restul suprafeţei din jurul Catedralei Pietrei este pavată. El consideră că această grămadă de pietre care ieşeau afară din suprafaţa plană nu e altceva decât piatra de temelie a lumii, numită de către evrei „Netedul Shetiyyah". Această piatră faimoasă se spune că ar fi ieşit înăuntrul vechiului Sfânt al Sfinţilor, cel mai sacru loc de pe Pământ pentru evrei.

Cărţile sfinte ale evreilor *Mishneh* scrise de Maimonides citează

scrierile talmudice din vremurile dinaintea distrugerii templului în 70 d.C. Martori oculari declară că „Curtea Templului" nu era aşezată exact în mijlocul Muntelui. Ea a fost, mai degrabă, amplasată mai departe de zidul sudic al Muntelui Templului decât faţă de orice perete din altă direcţie. Motivul pentru care s-a făcut acest lucru se spune că ar fi pentru a le oferi veneratorilor spaţiu ca să se adune după ce au intrat pe poarta sudică. Maimonides continuă să citeze surse care insistă că templul a fost situat chiar vizavi de Poarta Estică, fiind amplasat în partea de nord a Muntelui.

„Aceste cinci porţi au fost aşezate în linie dreaptă", de la Poarta Estică înspre holul intrării în Sfântul Sfinţilor. Aceste porţi erau, după cum urmează „Poarta Estică, poarta lui Chayl, poarta Femeilor Curţii, poarta lui Nicanor şi poarta coridorului intrării. Deci, dacă templul ar fi fost construit pe pământ drept, s-ar fi putut vedea prin toate porţile în acelaşi timp."[4]

Dacă stai pe partea dealului de peste vale, la est (plasându-te în Grădina Ghetsemani mai jos sau pe Muntele Măslinilor mai sus), când te uiţi spre vest, face o linie dreaptă peste Poarta Estică în suprafaţa din nordul Catedralei Pietrei. Dacă ai proiecta o rază laser înainte, ea ar tăia chiar prin Poarta Estică (dacă nu i s-ar permite să urce pe zid) şi ar trece apoi prin centrul cupolei cunoscute ca „Bolta Sfinţilor" sau „Bolta Tablelor". Titlurile arabice păstrează adesea numele originale ale locurilor, şi ni s-a părut că aceste titluri par să amintească de Prezenţa Divină care a însoţit Arca şi tablele cu legi scrise pe ele, care odinioară se aflau în Sfântul Sfinţilor. Simţeam că prezenţa acestei linii constituie importanţa unui aliniament astronomic pentru aşezarea celor trei temple. După cum vom arăta, această informaţie s-a dovedit a avea o importanţă vitală în cercetarea noastră ulterioară.

Doar în ultima vreme am aflat despre lucrarea doctorului Kaufman şi, pe cât ştiam noi, el nu ştie de pretenţia noastră că orienta-

[4] *Mishneh Torah, Commentary Halachah 5 and 6* (Cărţile sfinte ale evreilor Mishneh, Comentariul Halachah 5 şi 6).

rea templului era în directă legătură cu ridicarea lui Venus în est.

În *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) am arătat cum templul masonic modern este proiectat de-a lungul aceloraşi linii astronomice ca şi Templul din Ierusalim, cu pilonii independenţi Boaz şi Jakin din partea de est formând extremităţile Soarelui care se ridică în solstiţiul de vară în nord, iar în solstiţiul de iarnă în sud. La echinocţii, Soarele se ridica între cele două, dinspre est, iar la anumite date, planeta Venus se ridica ca o stea luminoasă deasupra Soarelui pentru a străluci direct prin fereastra templului. Aşezarea fiecărui Templu Masonic se spune că ar fi un model al Templului lui Solomon, iar astăzi, fiecare Maestru Mason este ridicat din „moartea" sa temporară de lumina ce precedă răsăritul lui Venus, care se ridică la un echinocţiu simbolic.

Am observat, de asemenea, că Noul Testament plasează arestarea, crucificarea şi presupusa înviere a lui Iisus în preajma festivalului Trecerii, care-l comemorează pe Moise, care a condus exodul israeliţilor din Egipt şi traversarea lor în siguranţă peste Marea Roşie. Petrecerea serbării începe după asfinţit în cea de-a 14-a zi a Nisanului, prima lună a anului bisericesc evreu, care reprezintă perioada echinocţiului de primăvară. Aşadar, potrivit tradiţiei, Iisus a fost conceput şi înviat la echinocţiul care cade primăvara.

Tradiţia acestui festival evreiesc a fost păstrată în datarea sărbătorii creştine a Paştelui, a cărui dată este stabilită pentru prima duminică ce urmează primei luni pline de după echinocţiul de primăvară.

Fereastra din Templul lui Solomon ni s-a părut că funcţionează exact ca şi cutia de lumină de la Newgrange. Permite soarelui să intre, dar de fapt, rolul său mult mai important era să primească lumina lui Venus.

Pentru a încerca să înţelegem mai bine tradiţia solomonică am hotărât să-i cercetăm pe fenicieni.

HIRAM, MAESTRUL ZIDAR

Aşa-numitul „tărâm al făgăduinţei", înspre care Moise şi Joshua i-au condus pe evrei, era pământul Canaanului, care înseamnă o

întindere de pământ de aproximativ 300 de mile (480 kilometri) lungime şi 50 de mile lărgime (80 kilometri lăţime), care se desfăşoară înspre sudul Mării Moarte şi părţile sudice ale ţării, cunoscute acum ca Liban. Locuitorii acestei regiuni erau cunoscuţi ca fiind canaaniţi, dar teritoriul lor era format dintr-o serie întreagă de oraşe-stat. Oraşele lor erau oarecum asemănătoare în organizare cu ulterioarele oraşe-stat greceşti, ai căror cetăţeni se considerau a fi atenieni, troieni, spartani sau corinteni.

Oamenii din mult mai prosperele oraşe-stat maritime canaanite, de pe coasta mediteraneană nordică, au devenit cunoscuţi lumii din afară ca fenicieni. Cuvântul este grecesc şi face aluzie la vopseaua roşie a locuitorilor din Tyr, pe care aceşti canaaniţi estici o extrăgeau din moluşte şi o procurau pentru a fi folosită la confecţionarea robelor regale. Aceşti fenicieni, care în traducere liberă înseamnă „oameni roşii", au ajuns să se considere diferiţi şi superiori celorlalţi canaaniţi. Dar ei aveau aceleaşi influenţe vechi şi deţineau credinţe teologice aproape similare cu oamenii din oraşele-stat din centru, cum ar fi jebusiţii (locuitorii originali ai Ierusalimului). Aşadar, întreaga populaţie a acestui teritoriu era canaanită, dar alţi termeni, cum ar fi jebusit sau fenician descriau mai clar din care parte a Canaanului era individul.

Zona feniciană din Canaan o constituia o bucată îngustă de teritoriu de aproximativ 200 de mile (aproximativ 322 kilometri) lungime, care ajungea în centru între 5 şi 15 mile (aproximativ 8 şi 24 kilometri) şi era mărginită la est de Munţii Libanului. Deşi se considerau o singură naţiune, fenicienii nu au fost un stat unic ci un grup de oraşe-regat unde unul le domina pe celelalte. Oraşele principale erau Simyra, Zarephath (Sarafand), Byblos, Jubeil, Arwad (Rouad), Acco (Akko), Sidon ([a]aydâ), Tripolis (Tripoli), Tyr ([a]ůr), şi Berytus (Beirut). Oraşele Tyr şi Sidon aveau tendinţa să alterneze ca puteri conducătoare. Din anul 1800 î.C., când Egiptul a început să construiască un imperiu în Orientul Mijlociu, egiptenii au invadat şi au preluat controlul asupra Feniciei timp de aproximativ 400 de ani. Raidurile hitiţilor împotriva Egiptului le-au dat oraşelor feniciene posibilitatea de a se răscula, şi până în 1100 î.C., ele au redevenit libere.

Asemeni tuturor canaaniţilor, fiecare oraş fenician venera o zei-

tate favorită, de obicei cunoscută ca Baal (însemnând „stăpân"). Dar cea mai importantă zeitate feniciană era Astarte sau Ashtar, zeița asociată direct cu Venus.

Potrivit atât Vechiului Testament cât și ritualului francmasonic, Solomon nu a fost capabil să-și construiască templul cu propriii săi proiectanți și a cerut, astfel, ajutorul lui Hiram, regele fenician al Tyrului și maestrului său zidar, care se numea și el Hiram. Ritualul spune că arcadele care duceau pe sub „Sfântul Sfinților" au fost construite de 22 de bărbați, specializați în arte și științe, care au venit din orașul nordic fenician Byblos. Așadar, putem fi siguri că Templul regelui Solomon a fost construit de canaaniți, care se știa că o venerau pe Venus.

Ne-am decis că trebuia să aflăm mai multe despre acest rege fenician și orașele în care locuiau oamenii săi.

Cartea lui Samuel (Sam. II 5:11) ne explică cum Hiram, rege al Tyr-ului, s-a oferit să-l aprovizioneze pe tatăl lui Solomon, regele David, cu lemn de cedru, tâmplari și pietrari și chiar să-i construiască o casă ca exemplu de lucrare pe care fenicienii i-ar putea-o executa. David trebuie să-i fi fost recunoscător pentru ajutor, căci spera să-și transforme micul și proaspăt cuceritul oraș jebusit într-o casă potrivită pentru Yahweh, noul său zeu. Dar el nu s-a apropiat niciodată de construcția Templului, lăsându-i această sarcină lui Solomon.

Potrivit Regi I 5:2-6, primul lucru pe care l-a făcut Solomon după ce a devenit rege a fost să-i scrie lui Hiram, cerându-i ca fenicianul să pregătească forță de lucru. Următorul vers sugerează că Hiram era un om de afaceri viclean, care știa cum să-și facă clienții să se simtă bine atunci când îi încredința o comandă. Fenicianul i-a răspuns spunând: „Binecuvântat este Domnul în această zi în care i-a dat lui David un fiu înțelept." El i-a mulțumit Baal-ului evreu (Yahweh) și l-a flatat pe Solomon pentru că a avut înțelepciunea să-i acorde lui Hiram afacerea, căci întregul program de construcție era un contract de proporții.

Se pare că Solomon i-ar fi dat lui Hiram un cec în alb și nici o limită maximă a prețului, lucru neobișnuit pentru un contact atât de important. Hiram i-a scris din nou prin mesagerul care se întorcea, cerându-i mari cantități de grâu și ulei de măsline pentru

fiecare an în care avea să se deruleze contractul, aparent părând că omite să menționeze o dată finală.

Lucrarea arheologică de la Gebal arată că fenicienii construiau mari case de piatră în epoca bronzului şi mai târziu au dezvoltat un model de clădiri publice, într-un stil cunoscut ca Bit-hileni. O trăsătură caracteristică a acestui tip de clădire este o mare curte exterioară împrejmuită pe trei părți de camere în care se intra printr-un coridor central. Dar dacă stilul ar fi folosit pentru a construi un templu, curtea exterioară ar avea un rol decorativ. Oricum, el a condus la o singură uşă centrală care se deschidea într-un loc sfânt. După cum afirma un expert:

> *Mai exista un detaliu al marii clădiri [Templul lui Solomon], care, ca şi împărțirea camerelor, era tipic pentru arhitectura feniciană: pilonii Boaz şi Jakin care se înălțau înspre cer în curtea exterioară, în stânga şi dreapta intrării în templu. Proiecte asemănătoare au fost găsite în templele canaanite. Herodot ne spune, de exemplu, că templul lui Melqart din Tyr a avut, de asemenea, doi piloni de acelaşi fel „unul din aur pur, celălalt din smarald care strălucea noaptea". În plus, temelii ale unor piloni asemănători au fost găsite într-un templu al lui Baal din Cipru şi în diferite oraşe palestiniene, cum ar fi Samaria, Megiddo şi Hazor.*[5]

Fenicienii erau oameni de afaceri cunoscuți, exportând şi făcând comerț cu orice le-ar fi adus profit şi aveau chiar o colonie minieră pentru extragerea cuprului în Cipru, unde a fost excavat un templu al lui Baal, care avea doi piloni. Biblia este plină de laude la adresa zidarilor lui Hiram, care au pregătit lemnul de construcție şi pietrele în avans, înaintea asamblării clădirii lui Solomon pe locul ei, fără a folosi vreo unealtă din fier[6]. Sugestia este că fenicienii erau pricepuți în a face măsurători precise şi a prefabrica mari bucăți din clădiri. Istoricul secolului I, Josephus, era în mod clar conştient de o tradiție a unor impresionante standarde de pricepere, căci

[5]Herm, Gerhard: *The Phoenicians* (Fenicienii), Victor Gollancz, 1975
[6]Regi I 5-6

a scris că lespezile au fost tăiate atât de fin încât „privitorul nu putea vedea vreo urmă de ciocan ori alte unelte".

Am fost surprinşi când am aflat mai multe despre realizările lui Hiram din Tyr. Ritualul masonic ne spune foarte puţine despre el, iar pentru masonii cei mai moderni, Hiram, regele Tyrului, este doar un pion auxiliar în desfăşurarea ritualului. Dar pe măsură ce am ajuns la literatura arheologică despre Fenicia, am început să ne dăm seama că Hiram a fost un zidar de o imensă importanţă istorică.

Un preot romano-catolic, părintele Antoine Poidebard, a fost cel care a localizat pentru prima dată rămăşiţele, acum scufundate, ale muncii uimitoare a lui Hiram, când a efectuat o cercetare aeriană deasupra Libanului cu un balon cu aer cald, în 1925.[7] Ideea strălucită a lui Hiram a fost să transfere inima oraşului său de pe coastă afară în mare, ceea ce a reprezentat o sarcină imensă şi inspirată, care a necesitat întreaga experienţă a inginerilor săi.

La începutul domniei lui Hiram, principalul port din Tyr era amplasat în interior, dar acest rege-zidar şi-a dat seama că o insulă care s-ar întinde la 600 metri de ţărm ar forma o fortăreaţă extrem de bine apărată şi ar fi un sistem de ancorare perfect pentru flota sa. Locul pe care l-a ales era format din două proeminenţe pietroase plane, care erau parţial scufundate. Potrivit istoricului Gerhard Herm, la această construcţie ar fi participat mii de oameni, timp de câţiva ani, deoarece pietrişul şi bolovanii folosiţi ca material pentru umplere erau aduse de pe uscat. Herm a descris structura mai departe:

Întregul proiect se baza pe un plan extins şi bine pus la punct. În nordul insulei făcute de mâna omului a fost făcut aşa-numitul port interior sau sidonian, prin umplere şi excavare, iar în sud, portul extern sau egiptean, construind debarcadere şi diguri. Pe mai micuţa insulă proaspăt cucerită – se întindea la est de recifful mai mare şi deci mai aproape de coastă – Hiram avea o frumoasă clădire civică, care a primit, mai târziu,

[7] Renfrew, Colin: Archeology: *Theories, Methodus and Practice* (Arheologia: Teorii, metode şi practică), Thames şi Hudson, 1996.

numele grecesc Eugehoros. Conducătorul hotărât pare să fi dărâmat majoritatea clădirilor mai vechi şi să fi refolosit materialul pentru aceasta. Istoricul evreu Flavius Josephus spunea: „El (Hiram) a mers şi a tăiat lemn pentru construcţie în munţii numiţi Liban pentru acoperişurile templului, şi a dărâmat vechile temple ridicând altele noi închinate lui Heracles (Melquart) şi Astarte (Venus)." Reputaţia Tyrului drept nu doar una din cele mai puternice, dar şi una din cele mai frumoase metropole ale lumii antice, datează din aceste vremuri. Nu prea era surprinzător, căci Hiram angajase urmaşii arhitecţilor care construiseră odată castelele regale miceniene şi palatele cretane. Locuitorii de astăzi îl mai numesc şi după numele arab: Sur. Ambele sunt corecte: Tyrul era un oraş pe o colină, o fortăreaţă făcută artificial în mare.

Dacă cineva caută un simbol a ceea ce avea să devină Fenicia de acum încolo, ar putea foarte bine să aleagă oraşul construit de către Hiram.[8]

Problema aprovizionării cu apă a insulei făcute de către om a fost şi ea rezolvată printr-o ingeniozitate care-ţi taie respiraţia. În piatra pe care Hiram o alesese pentru fundaţie nu existau izvoare din care să iasă apă proaspătă, iar când locul a fost excavat de către arheologi, ei au presupus că oraşul se baza pe cisternele cu apă de ploaie pentru a asigura oraşului apa de băut, dacă ar fi fost atacat. Dar ei greşeau: Hiram era un inginer mult mai creativ. Scafandrii fenicieni au localizat izvoare ţâşnind de pe fundul mării şi coşuri vulcanice ataşate, unde ele intrau în apa sărată. Apa potabilă era împinsă în sus de presiunea izvorului şi dirijată printr-o reţea de ţevi din piele acolo unde era nevoie de ea. În mod uimitor, geograful grec Strabo a consemnat cum sistemul continua să funcţioneze şi cu aproape 900 de ani mai târziu. Proiectele de inginerie civilă ale lui Hiram erau construite să reziste.

Aşadar, acum ştiam că Hiram, regele Tyrului, era un constructor serios şi un inginer minunat. Simţeam că locul său important din ritualul masonic este binemeritat. Dar ce am fi putut descoperi

[8]Herm, Gerhard: *The Phoenicians* (Fenicienii).

despre credinţele sale religioase, credinţe despre care ritualul masonic ne spune că l-ar fi convins să venereze un zeu diferit de cel al lui Solomon?

HIRAM, FIUL LUI VENUS

Descoperirea inscripţiilor de pe sicriul regelui Ahiram al Byblosului şi al descendenţilor săi regali a deschis o nouă perspectivă asupra naturii regalităţii din oraşele maritime feniciene de acum 3.000 de ani. Mormintele regale, excavate de Pierre Montet, conţineau toate inscripţii detaliate, scrise în alfabetul liniar canaanit.[9] Aceste descoperiri au generat alte cercetări şi, în 1923, o expediţie franceză a descoperit sicriul de piatră al lui Hiram, regele Tyrului. Uriaşul sarcofag conţinea o inscripţie feniciană de jur împrejurul marginilor, scrisă într-un alfabet liniar, dezvăluind un alt nivel de dezvoltare de la vechiul alfabet semitic canaanit, folosit la Ras Shamra[10].

Când au fost descifrate inscripţiile de pe mormântul regal fenician, ele spuneau povestea, deja cunoscută, a unei linii de regi care se considerau a fi reprezentanţii pământeni ai zeilor. Aceşti regi şi-au luat nume care să reflecte relaţia lor cu zeii. Ithobaal, Abibaal, Yehimilk, Elibaal şi Shipitbaal, toţi şi-au lăsat ultimele mesaje pentru posteritate formulate ca de faraoni. Inscripţiile sugerează, de asemenea, şi legătura lor strânsă cu Baalat-Gebal, care după cum ştiam, era zeiţa ce se manifesta ca planeta Venus.

Acesta este zidul templului pe care Shipitbaal, rege al Byblosului, fiu al lui Abibaal, rege al Byblosului, fiu al lui Yehimilk, rege al Byblosului l-au construit pentru Baalat-Gebal, doamna sa.

[9]Montet, P: *Byblos et l'Egypte* (Byblos şi Egiptul), Paris, 1928
[10]Hackwell, W John: *Signs, Letters, Words. Archaeology Discovers Writing,* (Semne, scrisori, cuvinte. Arheologia descoperă scrisul), Charles Scribner's Sons, New York, 1987

Acesta este tonul tipic al inscripțiilor care-l descriu pe rege ca și consort al lui Baalat-Gebal (Venus). Fenicienii din Tyr, Sidon, Aradus, Byblos și Ugarit venerau o trinitate de zei ce era formată din El, tatăl zeu, soția lui Baalat (cunoscută și sub numele de Asherat și Astarte [sau Venus]) și fiul lor Baal, Domnul (cunoscut ca și Adon, Adoni – grecizat ca Adonis – Melqart sau Eshmun).

El era cel mai puternic dintre cei trei zei și era reprezentat de către soare și lumina sa. El vedea și pedepsea toate faptele rele. Unica sa trăsătură umană o reprezenta infidelitatea față de soția sa, Venus. Îi plăcea să lase însărcinată orice femeie umană care-l venera, și pentru a face acest lucru se deghiza într-un străin care era în trecere. Pentru a fi sigur că-și va putea satisface poftele, El a impus o obligație religioasă femeilor feniciene: să fie disponibile sexual tuturor străinilor aflați în trecere pe la templele nevestei sale în timpul anumitor perioade ale anului, mai ales în preajma echinocțiilor de primăvară și toamnă. Acest aspect al religiei feniciene a sporit, fără îndoială, comerțul lor turistic, dar el i-a deranjat întotdeauna pe teologii creștini, după cum arată următorul citat:

> *Mai există încă o acuzație și mai gravă adusă împotriva religiei din Palestina antică. Ea nu era doar indiferentă la cerințele moralei, ci chiar încuraja și autoriza directa încălcare a legii morale. Neregularitatea sexuală era condamnată în mentalitatea comunității semiților vestici, dar concubinajul sfânt era o trăsătură obișnuită a vieții religioase, care apărea în mod clar și în alte perioade, precum și în timpul festivalurilor primăverii și toamnei. Într-adevăr, se poate spune că acest viciu era practic restrâns la acele „locuri înalte". Iar marile festivaluri, mai ales cel al toamnei, par a fi fost timpuri de libertinaj desfrânat, când li se dădea frâu liber pasiunilor omenești.*[11]

Satiricul grec Lucian scria în 120 î.C. cum femeile din Byblos urmau „rituri secrete" în Templul lui Baalat:

[11]Oesterley, WOE & Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origin and Development*, (Religia evreiască, originile și dezvoltarea sa), SPCK, 1952

Femeile din Byblos îşi loveau piepturile, ţipau şi boceau şi după ce terminau de bocit şi de plâns se sacrificau lui Adonis, ca şi cum s-ar fi sacrificat cuiva care părăsise această lume. Apoi, ele anunţau că el trăieşte din nou şi îi fixau imaginea în aer. Apoi începeau să se radă în cap, asemeni egiptenilor când jeleau moartea lui Apis. Acele femei care totuşi refuzau să-şi radă capetele trebuiau să urmeze următoarea pedeapsă: timp de o zi întreagă, ele trebuiau să fie pregătite să-şi vândă trupurile. Doar străinii aveau acces în locurile unde se întâmplau aceste lucruri. Lui Baalat îi este adusă o ofrandă din banii strânşi din traficul cu aceste femei.[12]

Baalat era soţia suferindă a lui El şi mama lui Baal[13]. Herodot, scriind în 460 î.C., povesteşte o istorie asemănătoare practicată în Templul lui Astarte din Babilon:

Ceea ce urmează este cea mai ruşinoasă practică din Babilon. Fiecare femeie născută în ţară trebuie să stea în Templul lui Astarte şi să se împerecheze o dată în viaţă cu un bărbat străin... Ele stau cu o cunună de panglici împletite în jurul capului în interiorul sfânt. Acolo sunt multe femei, unele vin, altele pleacă. Cărări drepte întretăiate duc în orice direcţie, pe care pot păşi străinii pentru a-şi face alegerea. Când o femeie se aşază acolo, ea nu poate pleca acasă până ce un străin nu i-a aruncat bani în poală şi nu s-a împerecheat cu ea în afara locului sfânt... Dar după ce s-a dăruit, ea şi-a îndeplinit sarcina sfântă închinată zeiţei, se întoarce acasă şi indiferent cât i se oferă după aceea, ea nu mai poate fi câştigată. Toate acelea care sunt frumoase şi bine făcute se întorc repede acasă, dar urâtele trebuie să aştepte mult până ce pot îndeplini obiceiul, multe trebuind să aştepte trei sau patru ani.[14]

[12]Lucian: *Dialogues of the Gods* (Dialogurile zeilor), Penguin Classics, 1960
[13]Când Lucian foloseşte termenul Adonis, un cuvânt grecesc ce înseamnă „Stăpân", el se referă la cuvântul fenician *adôn* care înseamnă „Baal".
[14]Herodot: *Histories* (Istorii), Clasicii Wordsworth ai Literaturii Lumii, 1996.

Aceste prostituate de templu au fost numite Hierodules, însemnând servitori sfinți care au lucrat în templu. Gerhard Herm spunea despre aceste practici:

Nu putem concepe liturghii care aveau legătură cu sexul; care vedeau munca puterilor zeiești în generare și concepere. Știm prea multe despre mecanismele pure ale relațiilor sexuale pentru a putea vedea procesul împerecherii ca un mister. Totuși, se pare că anticii par a fi stăpânit întru totul acest act. „Dacă el are o importanță atât de mare în viața indivizilor, de ce nu ar fi declarat o instituție publică sacră?" ar fi putut argumenta ei. Și făcând astfel, ei trebuie să fi evitat și împiedicat multe greutăți și să fi pus unde nu trebuie pudicitatea și să se fi protejat de orice fel de nesiguranță complicată care s-ar fi putut ridica, ca în cazul nostru, la întreaga literatură.

Rămâne de spus că prostituția din templu și oferirea publică a virginității se întâmplau în toate templele estice dintre Marea Mediterană și valea fluviului Indus. Hierodulele au lucrat chiar și în bisericile evreiești mai vechi, unde ele erau numite Kedeshim, cele consacrate.[15]

Se pare că onoarea era satisfăcută peste tot. El își ducea la bun sfârșit planurile mârșave cu toate femeile de pe pământurile peste care domnea, și astfel a ajuns să-și cunoască întregul neam femeiesc, dar ele îl taxau pentru plăcerile sale donând banii câștigați pentru a se împăca cu soția sa înșelată. Simbolul falusului era cu siguranță mare în religia feniciană, după cum ne spune și acest poem închinat lui El:

Penisul lui El a crescut atât de lung cât marea,
Mai mult decât atât, penisul lui El era cât oceanul.
El le-a luat pe cele două înfocate.
Și iată ce au strigat cele două neveste:
„Oh, soțule! Soțule! Coborât îți e bastonul,
Scăpând prăjina în mâna ta!"

[15]Herm, Gerhard: *The Phoenicians* (Fenicienii)

El s-a oprit: buzele le-a sărutat.
Oh, cât de dulci erau buzele lor,
La fel de dulci ca rodia;
De la sărut veni concepția,
De la îmbrățișare, sarcina.

N-am putut să nu ne amintim de zeul norvegian Odin, care era și el promiscuu și cunoscut pentru vigoarea penisului său. Păreau să fie multe asemănări între credința norvegiană care spunea că fiul unui rege era născut ca descendent al zeiței, iar când el devenea rege, devenea și el consortul zeiței. Ar fi putut aceste două concepte despre regalitate să aibă origine comună? Cât de mare era asemănarea dintre panteoanele feniciene și cele norvegiene? Ne-am propus să ne întoarcem la această întrebare când vom fi cercetat zeii fenicieni mai pe-ndelete.

Poemul care a determinat acest gând a fost găsit ca făcând parte din literatura feniciană descoperită în orașul antic Ugarit[16]. De un interes deosebit pentru noi erau referirile la cele două soții ale lui El, care vorbeau despre aparițiile de dimineață și seară ale lui Venus, și, de asemenea, aluziile la rodii. Știam că aceste fructe erau asociate îndeaproape cu dragostea în acele vremuri, și începuserăm să bănuim că nu era o întâmplare că Templul lui Solomon era decorat din belșug cu imagini ale acestui fruct sexual.

Soția lui El, Baalat, „Regina Raiului" și „Regina Mării", era un consilier la adunarea zeilor. Asemeni soțului ei, El, ea putea fi abordată doar prin intermediul unor zei mai mici, și cel mai la îndemână zeu mai mic era regele, consortul pământean al lui Baalat. Ca și consort al ei, el putea să intervină pe lângă ea în numele oamenilor săi și, prin ea, să ajungă la urechea Atotputernicului El. Oamenii se rugau lui Baalat, care era numită „draga noastră doamnă", pentru a cere recolte bune, nașterea în siguranță a copiilor și viață lungă pentru ei. Ea era mama cerurilor, dar și mama pământeană care putea satisface nevoile de siguranță și căldură ale oamenilor.

[16] Man, John: *Alpha Beta, How Our Alphabet Shaped the Western World* (Alfa Beta, cum a modelat alfabetul nostru lumea vestică), Headline, 2000

Baalat avea un fiu, Baal-Adon-Eshmun-Melqart, care este, probabil, cea mai interesantă figură din mitologia antică feniciană, căci el este singurul dintre zei care nu este nemuritor. O dată în fiecare an, în timpul echinocțiului de toamnă, el moare și este înviat în timpul echinocțiului de primăvară în anul următor. Aceasta este o manifestare evidentă a ciclului fertilității anuale, sărbătorită în multe culturi vechi. Totuși, aceasta avea în plus ceva ciudat în ceea ce privește destinul său. La sfârșitul verii, când era culeasă recolta, tânărul zeu murea pentru a se putea întoarce la viață pe Pământ cu noile semințe încolțite, în următoarea primăvară. Dar deși această idee a început ca un lucru primitiv și pământesc, povestea lui Baal a dus la o bogată dezvoltare și, mai târziu, la abstracție, care în final nu a lăsat nimic, decât ideea unui zeu care îndura moartea ca și când ar fi fost un sacrificiu pentru omenire. Gerhard observa:

> *A fost, probabil, cel mai influent dintre toate conceptele mitologice nonevreiești din est, și, fără îndoială, a pregătit drumul pentru următoarea poveste despre moartea și învierea lui Christos.*

Dacă urmăm această analogie, putem observa cât de mare este asemănarea între zeița Venus, Baalat și fecioara Maria, căci ambele sunt salutate ca mame ale unui zeu salvator înviat.

În vremea când orașele-stat feniciene au înflorit din nou, după perioada de dominație egipteană, Baal era zeul lor preferat. Imaginea sa a fost înzestrată cu cele mai fantastice trăsături, inclusiv dotări fizice ale unui amant potent, și a ajuns să fie reprezentate în multe alte deghizări. Într-adevăr, în final, aproape că și-a depășit tatăl, pe El – cu care uneori este contopit, devenind unul și același.[17] El era venerat ca Baal-Shamim, stăpânul cerului, Baal-Lebanon, stăpânul munților, Cul Baal-Rosh, stăpânul promontoriului, și

[17]Acest lucru amintește de felul în care creștinii îl confundă pe Iisus cu Dumnezeu, și îi contopesc pe cei doi într-o singură entitate, probabil pentru a păstra zeificarea omului care a fost Iisus Christos, în timp ce se îndeplinește și ultima tradiție evreiască care spune că există un singur Dumnezeu.

ca Melqart din Tyr, unde pe parcurs şi-a luat şi statutul de zeu al Soarelui.

Acest fiu muritor al lui Venus era reprezentat pe Pământ de regii fenicieni. Iar atunci când cineva era făcut rege, el era promovat de la statutul de „Fiu al lui Venus" la acela de „consort al doamnei noastre". Inscripţiile din mormintele regale din Byblos şi Tyr ne oferă indicii despre această legătură sacră:

Aceasta este statuia pe care Abibal, rege al Byblosului, fiu al lui Yehimilk, rege al Byblosului, a cumpărat-o din Egipt pentru Baalat, soţia sa.

Acesta este templul, pe care Yehimilk, rege al Byblosului, l-a construit pentru doamna sa. Fie ca Baalat-Gebal şi fie ca întregul consiliu de zei să-i prelungească viaţa.

Hiram a fost un rege puternic al Tyrului şi, asemeni oricărui alt rege canaanit, el era un zeu în viaţă, dar muritor. Dar această informaţie ne-a făcut să ne punem o altă întrebare. Cum spera Solomon să devină un rege/zeu fără structurile teologice stabilite în temple şi fără Înalţii Preoţi/Preotese, care le plăceau atât de mult regilor canaaniţi? După o discuţie detaliată am fost obligaţi să ajungem la concluzia că Solomon poate nu cumpăra doar clădiri de la Hiram, regele Tyrului, atunci când i-a încredinţat acestuia construcţia Templului lui Yahweh, ci poate că el încerca să cumpere şi metodele de a se face un rege de mare statură, care s-ar putea compara cu conducătorii canaaniţi, cu legătura lor cu zeii lor. Credem că el dorea să devină reprezentantul pământean numit de divinitate al noului său zeu, Yahweh.

Putem înţelege că Solomon nu avea o tradiţie a sa, care să-i ofere cunoştinţe despre cum să construiască un templu care să fie realizat corespunzător pentru a fi în strânsă legătură cu cerul şi zeii de acolo. Oricum, am fost uimiţi de faptul că acestor fenicieni venetători ai lui Venus li se permitea să construiască o casă a lui Dumnezeu, când noi ştiam că doar preoţilor lui Yahweh li se dădea voie să atingă până şi pietrele care erau destinate templului. Potrivit tradiţiei evreieşti, preoţii lui Yahweh au existat din vremea lui Moise,

câteva sute de ani mai devreme. De ce, ne-am întrebat noi, nu au fost ei constructorii?

Probabil, ne-am gândit, istoria oficială a evreilor, cum este ea consemnată în Vechiul Testament, a fost construită pentru a intensifica rolul lui Yahweh şi pentru a înţelege ulterior ideea monoteismului lor. Este posibil ca însuşi Solomon să fi fost implicat în ritualuri ce aveau legătură cu Venus, iar legătura sa cu cultul lui Yahweh să nu fi fost chiar atât de puternică pe cât înclinăm noi să credem?

CONCLUZII

Baza noastră de date despre ritualul francmasonic descrie în detaliu o serie de tunele şi camere secrete construite sub Templul regelui Solomon, care nu-şi au corespondent în Biblie. Ritualul susţine că ştie multe lucruri despre aşezarea subterană a Templului din Ierusalim, care ar putea fi o invenţie fără nici un scop, dar unele dintre aceste invenţii par să fie extrem de precise.

Tradiţia masonică le atribuie evreilor o serie de cunoştinţe sacre importante, care ar fi fost moştenite de la strămoşul Enoh şi nu doar cumpărate de la jebusiţi sau fenicieni. Toată această informaţie antică pierdută este depozitată exact sub camera unde locuieşte Zeul, ceea ce îl face pe Yahweh paznicul acestor informaţii ale anticilor. Considerăm că această idee are o autentică influenţă iudaică antică.

Arheologia ne spune că oraşul Ierusalim, numele lui jebusit însemnând „Fundamentul lui Venus la coborârea ei de seară", a fost întemeiat în anul 3000 î.C., ceea ce-l face contemporan cu datarea evreiască a lui Enoh. Ritualul susţine că Solomon ar fi descoperit ruinele unui templu enohian care data încă de la întemeierea Ierusalimului.

Am descoperit că Hiram, rege al Tyrului, se potrivea mult mai bine decât Solomon pentru a fi un Mare Maestru al masoneriei de la începuturi, iar talentul său în inginerie şi construcţie i-a asigurat rolul principal în ritualul masonic.

Hiram, asemeni regilor precedenţi ai Tyrului, practica o formă

de venerare a lui Venus, care implica ritualuri sexuale la solstiții și echinocții, mai ales atunci când Venus se ridica înaintea Soarelui. Ca rege, el era considerat a fi un zeu în viață, dar muritor. Am ajuns la concluzia că Solomon nu doar cumpăra clădiri de la regele Tyrului, ci și secrete și meșteșugul de a se face el însuși rege în maniera fenicienilor.

Capitolul 6

Legăturile maritime

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU OAMENII CERAMICII INCIZATE?

Toate dovezile pe care le aveam demonstrau un anumit fel de legături între credinţele vechilor canaaniţi (predecesorii fenicienilor şi ai jebusiţilor) de acum 3.000 de ani şi Oamenii Ceramicii Incizate de acum 5.000 de ani. Aceste credinţe bazate pe Soare şi Venus au fost apoi transmise evreilor. Am hotărât că trebuie să cercetăm această posibilitate mai în detaliu, studiind ceea ce se ştia despre originile canaaniţilor şi despre vieţile lor de marinari şi aşezările lor costale, oraşe a căror istorie a locuitorilor îi numea fenicieni. Dar mai întâi, trebuie să luăm în considerare sfârşitul relativ brusc al culturii Oamenilor Ceramicii Incizate din interiorul şi din jurul insulelor Britanice.

Oamenii care au construit structurile megalitice de pe insulele britanice şi-au abandonat brusc locurile sacre şi se pare că au dispărut în timpul primei jumătăţi a celui de-al treilea mileniu î.C. Arheologia locurilor lor arată perioade de sute de ani înainte ca acele locuri abandonate să fie ulterior reocupate de o cultură cunoscută sub numele de Oamenii Cupei, din pricina ceramicii lor distinctive.[1]

Dacă Oamenii Ceramicii Incizate nu au fost exterminaţi de vreun dezastru sau boală, putem presupune că ei şi-au dus cultura într-o altă locaţie, unde ea şi-ar fi putut continua dezvoltarea. Nu

[1]Eogan, G: *Knowth and the Passage Tombs of Ireland* (Ştiinţa şi mormintele pasaj din Irlanda), Thames şi Hudson, 1986.

există nici o urmă a vaselor lor de navigație, dar din numărul mare al tranzacțiilor lor cu unelte din piatră și ceramică distinctive, care au supraviețuit în înregistrările arheologice, mulți preistorici au făcut comentarii pe marginea abilităților lor evidente de marinari. Putem crede că ei au călătorit pe distanțe mari, probabil ținând aproape de linia de coastă.[2] Gândul că ei ar fi putut fi în legătură cu alte civilizații experte în construcții ne-a făcut să-i reanalizăm pe sumerieni, despre care se spune că au apărut dintr-o dată ca o civilizație gata formată, pe locul numit astăzi Irak, într-o perioadă asemănătoare cu cea a construcției Newgrange-ului și a vizitei lui Enoh.

Sir Leonard Woolley, arheologul care a excavat locul orașului Ur, unde, potrivit legendei biblice, s-a născut Abraham, a scris o carte în care vorbea despre aceste descoperiri ale sale, intitulată *Ur din Chaldees, Șapte Ani de Excavație*:

> *Istoria lui Ur merge înapoi până înainte de Potop, în acele zile întunecate când Valea Eufratului, cel puțin la capătul său mai jos, era încă un ținut mlăștinos prin care apele celor două râuri își făceau drum lenește înspre mare. Pe măsură ce pâraiele aduceau în jos tot mai multe aluviuni din nord, tărâmul mlăștinos începea să se micșoreze, „apele au fost adunate împreună într-un singur loc, și tărâmul uscat începea să apară, iar din regiunea muntoasă a Arabiei sau din regiunile mai înalte ale Eufratului mijlociu, coloniștii coborau să ocupe asemenea insule care le dădeau o șansă oamenilor să trăiască și să cultive pământul, acel sol aluvionar bogat care, imediat ce a fost eliberat de ape a „adus iarbă, sămânța ierbii, și pomul fructifer țipând după fructul său, a cărui sămânță este în el însuși.*[3]

Wooley a fost primul arheolog care a comentat schimbările celui de-al patrulea mileniu î.C. El a scris despre excavarea unor straturi de colibe din lut și papură, care cuprindeau ziduri solide

[2] Wickham-Jones, CR: *Scotland's First Settlers* (Primii coloniști ai Scoției)
[3] Wooley, Sir Leonard: *Ur of the Chaldees* (Ur din Chaldees), Pelican, 1929

din lut, dar el continuă să vorbească despre noul popor care sosise:

> *Oameni dintr-o altă naţiune îşi făceau apariţia pe vale, venind de nu ştim unde, şi s-au aşezat alături de vechii locuitori. Aceştia erau sumerieni. Sumerienii credeau că au venit în ţară cu civilizaţia gata formată, aducând cu ei meşteşugul agriculturii, al prelucrării metalului, arta scrisului – „de atunci", spuneau ei „nici o altă invenţie nu a mai fost făcută" – şi dacă, după cum par să arate şi excavările noastre, există un mare adevăr în această tradiţie, atunci artele nu s-au născut în Valea Eufratului, şi deşi nu pare să se fi întâmplat nici în Valea Indului, în cercetările ulterioare ar putea foarte bine să se descopere nişte locuri unde strămoşii sumerienilor au dezvoltat prima civilizaţie reală despre care avem noi cunoştinţă."*[4]

Arheologia acceptă faptul că sumerienii au sosit ca o civilizaţie gata formată de undeva din depărtare. Întrebarea este de unde veneau ei?

Lord Renfrew, profesorul de arheologie de la Cambridge, a datat sosirea lor ca având loc între anii 3500 şi 3000 î.C.[5] Acesta este exact timpul în care cultura Oamenilor Ceramicii Incizate atingea apogeul, iar locaţii majore, precum Newgrange-ul şi Maes Howe erau construite. S-a întâmplat deseori în istorie ca anumite culturi aflate la apogeu să călătorească, să facă comerţ şi să colonizeze noi teritorii. S-ar fi putut întâmpla la fel şi aici?

După cum am mai spus deja, civilizaţia Oamenilor Ceramicii Incizate a dezvoltat un schimb comercial la scară înaltă cu uneltele din piatră. Ei aveau cel puţin 3 fabrici importante implicate în producţia masivă de axe de piatră, care erau atunci comercializate de-a lungul majorităţii insulelor britanice şi a zonelor costale din apropierea Europei. Fabricile se găseau la Mount Bay, Cornwall, Penmaenmawr, nordul Ţării Galilor şi Marea Langdale din Cumbria. Axele tăietorilor de lemne, pe care aceşti oameni le-au fabricat

[4]Wooley, Sir Leonard: *Ur of the Chaldees* (Ur din Chaldees)
[5]Renfrew, Colin: *Before Civilisation* (Înaintea civilizaţiei)

în masă şi care au supravieţuit în cantităţi destul de mari pentru ca distribuţia lor să fie reprezentată grafic în înregistrările arheologice, erau o unealtă esenţială care a făcut posibilă răspândirea agriculturii şi o creştere semnificativă a rezervelor de mâncare şi a bunăstării economice.[6]

Această bunăstare, la rândul ei, a condus la un vast program de construcţie a unor clădiri aliniate ritualic şi astronomic în jurul coastelor britanice, care implicau structuri magnifice, cum ar fi Maes Howe din Orkney, Newgrange din Irlanda şi Bryn Celli Ddu din nordul Ţării Galilor.

Dr. Euan Mackie, arheolog, a luat în consideraţie lucrurile ce s-au petrecut în această societate şi a vorbit în termenii aplicării unei înţelegeri evolutive a felului în care s-a dezvoltat această societate. El spunea:

> *Nu constituie nici măcar unul dintre cele mai mici avantaje ale acestei abordări darwiniene a revoluţiei culturale preistorice faptul că specifică ceea ce probabil că s-ar fi întâmplat, în termeni cunoscuţi studenţilor, cu aceste societăţi. În locul unor procese sau influenţe culturale nedefinite, sau al unor presupuneri cu final deschis despre inventivitatea locală ori capacităţile de a face schimb de idei, avem o imagine completă asupra evoluţiei unei instituţii specifice – preoţimea profesionistă în acest caz – şi asupra mişcării fizice a unora dintre membrii săi în noi teritorii, împreună cu toate cunoştinţele şi deprinderile lor deosebite. Aceşti nou veniţi energici şi urmaşii lor hibrizi ar fi creat din resursele locale şi ideile importante o nouă cultură teocratică viguroasă, care în împrejurări favorabile s-ar fi dezvoltat de la nişte mici începuturi la ceva destul de elaborat.*[7]

În *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) am atras atenţia asupra construcţiei unui vechi cerc din piatră megalitică, de la Nabta, din sudul Egiptului, la o latitudine unde soarele stă direct deasupra la

[6] Tyler, J: *Ancient Britain* (Britania antică), Routledge, 197.
[7] Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii megalitici)

solstițiul de vară, o locație care ar fi putut avea importanță religioasă pentru această „preoțime profesionistă".[8] Datarea acesteia coincide nu doar cu stabilirea unui mic sat comercial pe malul mediteranean, la Byblos, pe coasta Canaan, ci și cu faptul că ea se întâmpla când producția și comerțul cu unelte din piatră de pe coasta vestică a Europei creșteau rapid, acest lucru sugerând că era o perioadă când comerțul era văzut ca o activitate foarte folositoare și dorită.

Un influx ulterior de nou veniți, despre care vom vorbi mai pe larg mai târziu în carte, au venit de pe coasta Mării Nordului, în zona care avea să devină Canaanul. Acest val de influență comercială a coincis cu o creștere a producției de cupru, fondată lângă una din vechile fabrici de topoare din nordul Țării Galilor. Între anii 2400-500 î.C., mina de cupru de la Great Orme Head, Llandudno, a produs mii de tone de cupru, făcând-o una dintre principalele surse de metal de cupru, pe parcursul epocii bronzului britanice.[9] Cuprul produs era larg comercializat.

Oamenii care extrăgeau cuprul făceau comerț pe mari distanțe, iar în lungile lor călătorii, ei își stabileau tabere temporare pentru a face agricultură și a-și completa din nou proviziile. Aceste așezări evoluau uneori în sate și porturi în toată puterea cuvântului. Astfel, bănuim noi, au ajuns ei să influențeze dezvoltarea culturilor Orientului Mijlociu. Nu credem că un mare număr de oameni au migrat din Europa de Vest spre Orientul Mijlociu, dar pentru a da naștere unor influențe nu era nevoie decât de un număr relativ mic de comercianți pricepuți și de preoții lor astronomi. La urma urmei, mare parte a moștenirii culturale britanice a Statelor Unite a crescut datorită ideilor Părinților Pelerini, care au navigat pe *Mayflower*. Ei formau o mică parte a populației din Britania, dar influența lor asupra culturii Statelor Unite a fost hotărâtoare în timp. Am considerat că un proces asemănător de schimburi comerciale a pus bazele micilor sate comerciale și a promovat ideile

[8]Knight, C & Lomas, R: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Science* (Aparatul lui Uriel. Originile antice ale științei)

[9]O'Brien, W: *Bronze Age Copper Mining in Britain and Ireland* (Mineritul cuprului în Britania și Irlanda în epoca bronzului), Shire Archaeology, 1996.

Oamenilor Ceramicii Incizate ca un mecanism de implantare a unora dintre schimbările care aveau loc în Sumer şi Egipt.

Istoricul şi exploratorul norvegian Thor Heyerdahl a fost fascinat de posibilele origini ale unui influx de oameni inventivi care veneau dintr-un ţinut misterios pe care-l numeau „Dilmun" să navigheze în sus spre Golful Persic şi au descoperit civilizaţia sumeriană. În *The Ra Expeditions* (Expediţiile lui Ra) pomeneşte despre eveniment:

Sumerienii nu trebuie să vină înapoi pentru a-şi demonstra originile. Cuvintele lor ne însoţesc încă. Ei şi-au lăsat dovada scrisă. Tabletele lor consemnează cum au venit şi de unde. Nu au venit cu nave spaţiale. Ei au venit cu corabia. Ei au venit navigând prin golf, iar în vechile lor lucrări artistice au ilustrat tipul de ambarcaţiuni pe care le-au adus cu ei. Ei au venit ca marinari pe coasta văii râurilor gemene, unde au pus bazele civilizaţiei care, în mileniul următor avea să afecteze într-un fel sau altul fiecare colţ al lumii. Adevăratul mister este faptul că istoria omenirii nu are un început cunoscut. Aşa cum este ea, începe cu marinarii civilizaţi venind pe mare. Nu există un început real. Aceasta este continuarea unui lucru pierdut undeva în ceaţă.

Dacă e să-i credem pe sumerieni, care ar trebui să ştie, marinarii lor comercianţi s-au întors în Dilmun de multe ori. În zilele lor, cel puţin, pământul lor ancestral n-a fost nici scufundat în mare, nici îngropat de cenuşa vulcanică. El se afla la îndemâna navelor sumeriene din porturile sumeriene. O piesă ce lipseşte din acest mare puzzle este faptul că nimeni nu cunoaşte raza de acţiune a navelor sumeriene. Calităţile lor maritime au fost uitate o dată cu oamenii care le-au construit şi care le conduceau, datele despre autonomia lor au fost pierdute o dată cu priveghiul lor. Drumurile maritime dintre ei erau în folosinţă dinainte ca sumerienii să se fi stabilit în Sumer.

Tabletele lor vorbesc de regi care navigau şi marinari comercianţi venind sau ducându-se spre tărâmuri de peste mări, şi dau liste lungi de încărcături importate sau exportate

în porturi străine. Câteva dintre ele vorbesc chiar despre naufragii sau dezastre maritime. Astfel de însemnări reflectă faptul că destinul este mereu implicat în proiectele maritime chiar şi atunci când vasul este construit cu experienţa unei întregi naţiuni şi condus de un echipaj care îşi cunoştea bine meseria. Citind tabletele, astfel de drame învie.

Sir Leonard Woolley, care a excavat oraşul Ur, spune că civilizaţia sumeriană a sosit complet dezvoltată, o dată cu influxul unei noi rase, Lord Renfrew ne spune că s-a întâmplat între anii 3500 şi 3000 î.C., iar Thor Heyerdahl face referire la înregistrările sumeriene, spunând că ei au navigat spre gura celor două râuri, Tigru şi Eufrat, dintr-un tărâm care era deja civilizat. Încă o dată, noi cunoşteam doar o singură civilizaţie contemporană care avea deprinderile şi abilitatea de a călători pe distanţe lungi: Oamenii Ceramicii Incizate din Europa de Vest. Dar să ajungi la valea celor două râuri pe mare, ei trebuie să fi navigat spre Golful Persic din Atlantic, iar o călătorie pe marginea coastei din Insulele Britanice spre Kuwaitul modern implică nici mai mult, nici mai puţin decât 30.000 mile pe mare. Ar fi putut o asemenea călătorie să fie posibilă cu mai bine de 5.000 de ani în urmă?

În *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) argumentam că ei au ajuns într-un loc izolat de la Tropicul Racului, numit Nabta, din sudul Egiptului, unde poţi găsi rămăşiţele unui cerc de piatră, dacă navighezi în jos pe Nil. Acest lucru în sine ar fi fost o expediţie importantă, dar să navighezi pe toată lungimea Atlanticului şi în jurul necunoscutului Cap al Bunei Speranţe, înspre Oceanul Indian, pare un lucru cu totul incredibil. Oricum, trebuie să ne amintim că Thor Heyerdahl a traversat în mod repetat oceanul cu pluta sa de lemn făcută rudimentar şi cu barca sa din trestie, pentru a ne demonstra într-un mod curajos şi plin de succes că părerea noastră despre oamenii antici este limitată doar de credinţa noastră nefondată cum că noi trebuie să fim cu mult mai deştepţi decât fuseseră ei cândva.

În *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) am atras deja atenţia asupra asemănărilor dintre vechile scripte elamite ale sumerienilor şi inscripţiile simbolice ale Oamenilor Ceramicii Incizate. Am

atras, de asemenea, atenția asupra înțelesului unora dintre simbolurile Oamenilor Ceramicii Incizate. O spirală simplă reprezenta un sfert de an, iar o spirală triplă perioada de gestație a unei femei. Crucea Salteir, folosită deasupra cutiei de lumină de la Newgrange, reprezenta un an întreg, în timp ce diamantul sau forma de romb ar putea fi folosite pe post de cod pentru a arăta latitudinea unui loc, codificând unghiurile dintre vara răsăritelor din timpul solstițiilor de vară și iarnă.[10]

Aceste asemănări dintre simbolurile din proto-scriere păreau să nu fie mai mult decât simple coincidențe. Ne întrebam dacă influxul de nou veniți care au adus civilizația în Sumer ar fi putut fi negustorii Ceramicii Incizate, care s-au stabilit într-un mediu pe care ei îl găseau atractiv, în timp ce păstrau și legăturile cu alte grupuri, probabil din locuri precum Gebal din Liban sau proaspăt întemeiatele orașe din Egipt. Pentru a verifica această idee ne-am decis să analizăm mai îndeaproape începuturile civilizației egiptene.

ÎNCEPUTURILE EGIPTULUI

Istoria oficială a Egiptului civilizat începe cu domnia lui Menes în 2920 î.C. și perioada dinaintea sosirii constructorilor piramidelor este cunoscută istoricilor ca perioada predinastică. Așadar, încă o dată observăm că există o discontinuitate istorică în Egipt, care a culminat într-o dezvoltare a tehnologiei, arhitecturii și astronomiei. Baza acestui schelet este munca unui preot egiptean din anul 250 î.C., pe nume Manetho. El a consemnat o listă a regilor din Egipt, începând cu Menes și terminând cu regatul Meroitic. În total, Manetho a enumerat detaliile a 30 de dinastii în listele lui cu regi. Mark Lehner spunea despre el în 1997:

> *Scheletul nostru pentru istoria egipteană antică este încă bazat pe lista regilor a lui Manetho, grupată în 30 de dinastii, și încă este prima sursă pentru a-i aranja pe regii de la*

[10] Knight, C & Lomas, R: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Sciene* (Aparatul lui Uriel, Originile antice ale științei).

Menes la Unas în cinci dinastii.[11]

Motivul pentru care Manetho este încă folosit îl constituie faptul că el se dovedeşte a fi suficient de clar când este suprapus peste alte surse. Egiptologul Michael Hoffman spune despre el:

Arheologii şi egiptologii au descoperit alte cinci liste cu regi, care, în ciuda unor neconcordanţe, îl susţin pe Manetho, în general.[12]

Dar Manetho face şi afirmaţii despre perioada predinastică care nu sunt atât de larg acceptate. El împarte istoria Egiptului în trei ere. În prima eră, Egiptul era condus de către zei, în cea de-a doua eră, „Urmaşii lui Horus" au ajuns în Egipt şi au stabilit condiţiile care aveau să conducă la cea de-a treia eră, aceea a regilor dinastiei, începând cu Menes.

Profesorul Frankfort de la Universitatea din Londra a scris despre acest aspect al lucrării lui Manetho:

Se pare că „Urmaşii lui Horus" este o desemnare vagă a regilor dintr-un trecut îndepărtat, dar ar fi neînţelept să tratăm termenul ca fiind doar de natură istorică. Căci fiecare rege a devenit la moarte unul dintre „spiritele transfigurate" şi s-a unit cu acea obscură formă spirituală care-l susţinuse pe conducătorul în viaţă şi pe urmaşii lui la tronul lui Horus din timpuri imemoriale.[13]

Platon spunea cu înţelepciune: „Noi grecii suntem copii în comparaţie cu aceşti oameni cu tradiţii de zeci de ori mai vechi decât noi înşine." El nota, de asemenea, că zidurile templelor egiptene

[11]Lehner, Mark: *The Complete Pyramids* (Piramidele terminate), Thames şi Hudson, 1997.
[12]Hoffman, Michael A: *Egypt before the Pharaohs* (Egiptul înaintea faraonilor), Michael O'Mara Books, 1991.
[13]Frankfort, Henri: *Kingship and the Gods* (Regalitatea şi zeii), University of Chicago Press, 1978

erau acoperite cu inscripții care consemnau vechea lor istorie. Unul dintre cele mai complete „texte clădite" la care se referă Platon a fost găsit la templul lui Edfu. Potrivit profesorului Raymond de la Universitatea din Manchester, care a transcris și tradus Textele lui Edfu, povestea pe care o spun ei se referă la:

> *fondarea, clădirea și aducerea la viață a templelor istorice din timpul epocii mitice. Templul istoric este interpretat ca lucrarea zeilor înșuși, și ca entitate de natură mitică.*[14]

În interpretarea lui Raymond a acestor Texte Edfen, constructorii templului veneau dintr-o insulă cunoscută sub numele de „Țărâmul celor primitivi", din care au fugit când a fost amenințat cu distrugerea. Acești venetici care au ajuns în Egipt au devenit „Zeii constructori", care erau cunoscuți și ca „Stăpânii Luminii". Acești primitivi nu erau nemuritori: după ce și-au terminat sarcina, ei au murit, iar rolurile lor au fost preluate de către copiii lor.

Așadar, toate textele egiptene par a povesti despre un influx brusc de indivizi pricepuți care au condus la formarea regatului unit al Egiptului în anul 3510 î.C. Aceasta este exact perioada în care, credem noi, că Enoh era în Britania primind instrucțiuni, și credem, de asemenea, că aceasta este și perioada în care Oamenii Ceramicii Incizate așteptau un dezastruos impact al unei comete, care, de fapt, a ratat teritoriul lor, dar a lovit Marea Mediterană, provocând distrugeri considerabile.[15]

Oricine ar fi ajuns în Egipt în această perioadă au adus cu ei meșteșugurile construcției navigației și astronomiei, care au pus bazele uneia dintre cele mai mari civilizații din toate timpurile. Este interesant să notăm faptul că principala trăsătură a Newgrangeului o reprezintă mirificul ei zid din cuarț alb care domină valea râului Boyne. Ar putea fi doar o coincidență, dar primul oraș al Egiptului antic se numea Memphis, care înseamnă „Zidul Alb".

[14] Raymond, EAE: *The Mythical Origin of the Egyptian Temple* (Originea mitică a templului egiptean), Manchester Univ. Press, 1969.
[15] Knight, C și Lomas, R: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Science* (Aparatul lui Uriel, Originile antice ale științei).

Ştiam şi despre un alt fir care susţinea teoria noastră despre Oamenii Ceramicii Incizate. Analiza ADN-ului populaţiei indigene din insulele britanice arată o strânsă legătură cu populaţia din Africa de Nord. Acest lucru i-a făcut pe unii cercetători să presupună că nord-africanii (consideraţi mai demult a fi civilizaţia mai veche) au călătorit în Britania.[16] Poate au greşit direcţia.

FENICIENII

Oamenii pe care noi îi ştim ca fenicieni au trăit în zonele costale din estul Mării Mediterane, între golful Alexandretta (G. Iskenderun – n. ed. rom.) şi promontoriul Carmelului. Ei îşi numeau ţara Kinahna şi aceasta este şi rădăcina cuvântului Canaan, care se întinde pe o suprafaţă mult mai mare decât cele 30 mile (aprox. 48 km) de pământ costal asociat cu fenicienii.[17]

Nesiguranţei împăratului Franţei, Napoleon al III-lea îi datorăm începuturile înţelegerii noastre a Canaanului antic. Mai tânărul Napoleon trăia în umbra isprăvilor cunoscutului său unchi Napoleon Bonaparte, dar atunci când o sectă numită Druze, au masacrat peste 30.000 de creştini în Siria, el a văzut posibilitatea de a urma paşii faimosului său predecesor.

Napoleon Bonaparte a invadat Egiptul în 1798. Pe lângă armată şi flotă (pe care Nelson a distrus-o în Bătălia Nilului din G. Abukir în 1803), el a trimis şi o oştire întreagă de savanţi care să studieze Egiptul antic şi astfel s-a format disciplina academică a egiptologiei. Dornic să-şi creeze propriile-i recomandări ca şi conducător după un tipar eroic, în 1860, Napoleon al III-lea a trimis o forţă expediţionară care să-l ajute pe sultanul Constantinopolului care era deja angajat într-o încercare de a opri crimele de inspiraţie religioasă. Cu batalioanele sale de trupe franceze, Napoleon al III-lea a trimis şi un preot catolic roman, părintele Ernest Renan, care avea instrucţiuni să studieze istoria Feniciei.

[16]Sykes, B: *The Seven Daughters of Eve* (Cele şapte fiice ale Evei), Corgi, 2001.
[17]Gray J: 'Israel's Neighbours', *Peake's Commentary on the Bible* („Vecinii Israelului", Comentariile lui Peake asupra Bibliei).

Părintele Renan, expert în limbile semitice, lucra la o istorie a vechii creştinătăţi când i-a fost oferită posibilitatea de a cerceta locul oraşului fenician Byblos. Din Byblos au luat grecii numele papirusului sau materialului pentru scris, şi tot de aici vine cuvântul ulterior Biblion, care înseamnă carte şi care ne-a dat cuvântul „Biblie". Ce loc mai bun pentru studiu ar putea fi pentru un savant biblic decât oraşul ce a dat însuşi numele Bibliei?

Renan cunoştea locul şi sub denumirea sa semitică de Gebal şi era conştient din studiile sale biblice că oraşul era un centru al unor schimburi comerciale maritime. Profetul Iezechiel spunea că „anticii din Gebal posedau un mare talent în construcţia de vase şi transportau mare parte a bunurilor de schimb din Tyr cu vasele pe care le construiau ei".[18]

Când Renan a parcurs cei 40 de km din Beirut spre Gebal, la mijlocul sec. al XIX-lea, el a descris oraşul ca fiind o „nenorocită adunătură arabă". Aici, în mizerie el a văzut un castel al cruciaţilor ruinat aşezat deasupra rămăşiţelor unui port odinioară oval.[19] El n-a făcut nici o excavaţie, dar în castelul cruciaţilor a găsit coloane de granit încrustate de către fenicieni, care fuseseră refolosite pentru a construi fortăreaţa. Căutând mai departe, el a descoperit că multe dintre casele din oraş aveau încorporate nişte tablouri din piatră inscripţionate cu hieroglife egiptene în construcţia lor. Cea mai importantă descoperire a sa a fost un basorelief pe care l-a adus cu el în Franţa.

Sculptura înfăţişa o zeiţă cu coarne curbate şi un disc solar în spatele capului său. Renan a presupus că aceasta era Hathor, zeiţa egipteană a cerului, care era fiica lui Ra şi soţia lui Horus. Dar se înşela. Cercetările sale ulterioare au arătat că zeiţa, a cărei imagine este expusă la Luvru, este de fapt Baalat-Gebal, regina feniciană a cerului şi locala Baalat sau zeiţa Gebalului. Astrul ceresc care o reprezenta pe această zeiţă avea să fie cunoscut sub numele roman de Venus, iar coarnele sale, după cum am mai spus, sunt forma pe care o lasă planeta Venus pe cer în jurul răsăritului şi apusului Soarelui.

[18] Iezekiel 27
[19] Renan, E: *Mission de Phénicie* (Misiune în Fenicia), Paris, 1864

Renan n-a reuşit să descopere mai multe despre anticul Gebal deoarece materialele de construcţie pentru oraşul fenician fuseseră reciclate şi îngropate sub modernul Gebeil. Acest lucru se întâmpla cu mai bine de 50 de ani înainte ca orice savant să-i fi urmat munca sa de pionierat. Imediat după terminarea primului război mondial, egiptologul francez Pierre Montet a călătorit spre Gebeil, în căutarea inscripţiilor hieroglifice despre care vorbise Renan. El le-a găsit pe majoritatea acestora încă la locul lor şi a devenit atât de preocupat de ceea ce tradusese, încât doi ani mai târziu, în 1921, el a condus o expediţie de săpături în căutarea Byblosului. Montet şi asistenţii săi au petrecut următorii trei ani săpând şanţuri prin tot spaţiul deschis din jurul caselor din Gebeil, unde au găsit sigiliile faraonilor din diferitele dinastii egiptene, arătând că acesta era, de fapt, locul unui antic centru comercial. După cum consemna Montet în relatarea despre expediţia aceasta, pe care o face în cartea sa *Byblos et l'Egypte* (Byblos şi Egiptul), publicată în 1928, a avut apoi un noroc extraordinar.

Primăvara lui 1922 a fost una extrem de umedă în Liban şi ploaia abundentă a provocat surpări de teren într-o parte a stâncilor din sudul Gebeilului. O mare bucată din faţada stâncii a căzut de la vreo 12 metri şi a scos la iveală un tunel ce ducea spre o peşteră făcută de mâna omului, o cameră funerară care avea porţiuni neatinse din vremea regatului lui Ithobaal, rege al Byblosului, din timpul secolului XI î.C. Ithobaal a săpat mormântul care găzduia sarcofagul tatălui său Ahiram. Inscripţiile din mormânt ne spun că Ithobaal nu era doar „iubitul lui Baal", dar şi un conducător extrem de sigur pe sine. Avertismentul său pentru profanatorii de morminte era explicat clar în alfabetul pe care-l inventaseră fenicienii:

> *Acest sicriu a fost făcut de către Ithobaal, fiul lui Ahiram, rege al Byblosului, pentru a fi locul de odihnă veşnică a tatălui său. Dacă vreun conducător sau guvernator atacă Byblosul şi atinge acest sicriu, sceptrul său va fi rupt, tronul îi va fi răsturnat şi pacea va părăsi Byblosul. Iar în ceea ce-l priveşte pe el: fie ca vandalii să-i privească epitaful.*[20]

[20]Montet, P: *Byblos et l'Egypte* (Byblos şi Egiptul), Paris, 1928

Desigur, aceste descoperiri au încurajat guvernul colonialist francez să susţină şi alte excavaţii. În 1930, francezii au pus ordine de urmărire obligatorii asupra caselor ce împiedicau înaintarea arheologilor, le-au dărâmat şi au curăţat pământul pentru a permite unele cercetări mai extinse. Aceste săpături masive au dezvăluit faptul că aşezarea Gebeilului data din arhaica epocă a pietrei, care în acea vreme o făcea una dintre cele mai vechi aşezări ocupate permanent din lume.

Vechile aşezăminte arătau că în jurul anului 4500 î.C. a fost întemeiat un sat mare care era format din colibe circulare de lemn, prundiş şi ziduri de pământ şi podele din prundiş de piatră de calcar.[21] Până în anul 2900 î.C. Gebal/Byblos a devenit un mult mai mare complex de clădiri din piatră. Arheologul Michael Dunand, care a excavat locul, scria că în acea perioadă „Byblosul devenise oraş".[22] Era un loc important protejat de un zid ce avea doar două intrări: una pe pământ şi una pe mare. În mijlocul lui se înălţa templul dedicat lui Baalat-Gebal, „Regina Cerului". Străzile oraşului erau aşezate în cercuri concentrice în jurul templului, iar un sistem de canale ducea ploaia şi apa de canalizare departe. Dumand spunea că nivelul de confort şi bogatele ofrande funerare indicau faptul că locuitorii acestui oraş erau prosperi şi bine pregătiţi să-şi apere bunăstarea dacă ar fi fost nevoiţi.

Ne-am amintit că acest templu din Byblos era cu două milenii mai vechi decât Templul lui Solomon şi, în timp ce există suficiente dovezi arheologice care probează existenţa acestei structuri feniciene, pe locul Templului din Ierusalim n-au fost niciodată identificate rămăşiţe care să fi aparţinut Templului lui Solomon. Fiecare parte a ruinei care mai există încă datează din timpul templului construit de regele Irod în vremea lui Christos, la aproape 1.000 de ani după Solomon. Aşadar, cunoştinţele noastre despre aşezarea Templului lui Solomon se bazează pe descrierile din Biblie.

Dar în jurul anului 2300 î.C., templul vechi de 600 de ani al lui Baalat-Gebal a fost distrus de foc, care, sugerează Dunand, s-a declanşat datorită faptului că oraşul a fost răscolit de hoardele nomade

[21] Dunand, M: *De l'Amanus and Sinai* (De l'Amanus şi Sinai), Beirut, 1953
[22] Dunand, M: *De l'Amanus and Sinai* (De l'Amanus şi Sinai), Beirut, 1953

care au coborât pe câmpia costală din deşertul Sinai. Aceşti beduini semiți amoriți s-au amestecat cu populația care se stabilise şi dezvoltase Gebalul în cei câțiva mii de ani anteriori, şi au format un nou grup tribal, care avea, în final, să se dezvolte într-o populație cunoscută ca fenicienii.[23]

Dar cine erau oamenii care dezvoltaseră Gebalul într-un port atât de important? Dunand îi numeşte gibliți şi, în absența oricărei dovezi, el presupune că ei trebuie să-şi fi „croit propria lor cultură din fragmentele civilizațiilor altor rase antice".[24] Noi ştiam că gibliții au devenit navigatori şi comercianți, care erau foarte plini de succes în călătoriile şi schimburile lor comerciale, şi că într-o perioadă foarte veche ei şi-au dedicat oraşul venerării zeiței care se manifesta ca planeta Venus. Următoarea noastră sarcină era să vedem ce altceva am fi putut afla despre Byblos, şi, mai ales, despre faima sa ca un centru mondial de transport şi comerț internațional.

Un indiciu despre această tradiție a fost găsit în 1954, când arheologul Ahmed Youssef a excavat două bărci întregi din lemn de cedru în timpul săpăturilor făcute la sud de Marea Piramidă a lui Khufu, de lângă Cairo. Bărcile fuseseră îngropate în bucăți, dar când ele au fost reasamblate, cea mai mare avea o lungime de 142 de picioare (aprox. 43, 31 metri) şi era proiectată pentru a naviga pe mare.[25]

Thor Heyerdahl a cercetat originile deprinderilor de construcție a navelor egiptene pe când se pregătea pentru expedițiile sale ştiințifice şi spunea despre aceste bărci:

> *Există doar două posibilități. Ori această formă maritimă aerodinamică a fost dezvoltată de către marinarii egipteni din aceleaşi generații sclipitoare care dezvoltaseră scrisul şi clădirea piramidelor, mumiile, chirurgia craniană şi astronomia; sau constructorii de nave ai faraonului au fost instruiți peste hotare. Există fapte care o indică pe cea din urmă. În Egipt nu cresc cedri; materialul din care au fost construite*

[23]Dunand, M: *De l'Amanus and Sinai* (De l'Amanus şi Sinai), Beirut, 1953
[24]Dunand, M: *De l'Amanus and Sinai* (De l'Amanus şi Sinai)
[25]Lehner, Mark: *The Complete Pyramids* (Piramidele terminate)

navele lui Keops venea din pădurile de cedru din Liban. Libanul era casa fenicienilor constructori de nave experimentați, care navigau pe toată Mediterana și parte din Atlantic cu navele lor. Portul lor principal, Byblos, cel mai vechi oraș cunoscut din lume, importa papirus din Egipt deoarece Byblosul era un centru de producție a cărților în vremuri antice, de unde și cuvântul Byblos sau Biblie, care înseamnă carte. Existau vii relații comerciale între Egipt și Byblos pe vremea când Piramida lui Keops a fost construită, așadar constructorii de nave ai lui Keops ar fi putut să copieze proiectele specializate de aici.[26]

El continua să adauge niște detalii fascinante despre structurile megalitice dintr-un oraș antic numit Maqom Semes, „Orașul Soarelui", care odată se înălța pe coasta Atlanticului, în Africa de Nord, aproape de Larache din zilele noastre:

Pe o plajă pustie chiar la sud de locul nostru de pornire, un dig înclinat (un fel antic de dig) construit din mii de tone de blocuri de pietre megalitice se întinde și azi înspre recif și asigură un port magnific. Cantități fantastice de pietre gigantice de carieră au fost scoase din mare de către arhitecți marini experimentați. Cine a construit un zid atât de durabil pe care valurile Atlanticului nu au reușit să le distrugă după mii de ani? Cine avea nevoie de un port atât de mare în acel loc izolat și nisipos înainte ca arabii și portughezii să fi început să navigheze în jos pe coasta Atlanticului din Africa?

Acolo unde se varsă întinsul râu Lucus în Atlantic, pe coasta nord-vestică a Marocului, se înalță giganticele ruine ale unuia dintre cele mai puternice orașe ale antichității, cu un trecut care dispare în întunecimea preistoriei. Imense blocuri megalitice cântărind multe tone au fost transportate sus pe stânci și ridicate una peste alta în ziduri gigantice înalte de

[26] Heyerdahl, Thor: *The Ra Expeditions* (Expedițiile lui Ra), George Allen & Unwin Ltd, 1971

câțiva metri, care pot fi văzute de pe mare. Blocurile sunt tăiate și șlefuite, îmbinările, potrivite milimetric. Cel mai vechi nume cunoscut al acestui oraș megalitic este Maqom Setmes, „Orașul Soarelui". Când l-au găsit romanii, au scris că fantastice legende erau asociate cu istoria sa timpurie. Ei au numit orașul Lixus, Orașul Etern, și și-au construit propriile temple peste ruinele antice.

În acest punct, Heyerdahl se gândește cine ar fi putut face aceste structuri megalitice în acest port oceanic:

Puținii arheologi care au încercat mici săpături pentru teste au descoperit că fenicienii foloseau „Orașul Soarelui" cu mult înainte romanilor. Dar cine-l construise? Poate fenicienii. Dacă așa era, atunci zidăria feniciană a pietrei era la fel cu cea mai bună de pe ambele părți ale Atlanticului. Casa fenicienilor era în orientul îndepărtat al Mediteranei, actualul Liban. „Orașul Soarelui" nu era un port mediteranean, ci un adevărat port al Atlanticului, așezat chiar la capătul puternicului curent care se întoarce înspre vest prin Insulele Canare și se termină în Mexic. Cât de vechi sunt zidurile? Nimeni nu știe. Ele sunt acoperite până la o adâncime de 15 picioare (aprox. 4 metri și jumătate) de grohotișul fenicienilor, romanilor, barbarilor și arabilor. Romanii credeau în Hercule și Neptun, dar nu în zeul Soarelui, iar ruinele romane care se întind cel mai în sus nu sunt, astfel, orientate spre soare. Dar săpăturile preliminare efectuate până la temelie arată că părțile cele mai joase și mai mari ale blocurilor gigantice, acelea care erau deja acoperite de grohotiș când au venit romanii și pe care romanii nu au reușit să le demoleze sau să le integreze în propriile lor temple, constituie fundațiile unor masive clădiri, care au fost atent orientate după Soare.[27]

Acest oraș orientat după Soare a fost, cu siguranță, folosit de către fenicieni ca o bază atlantică de comerț pentru a face tranzacții

[27]Heyerdahl, Thor: *The Ra Expeditions* (Expedițiile lui Ra)

cu Spania şi Britania, dar magnifica lucrare de piatră era deja acolo când ei au folosit-o. Noi ştiam despre o civilizaţie mult mai veche decât fenicienii, care ar fi fost capabili să creeze o astfel de lucrare în piatră, erau experţi navigatori, comercianţi şi astronomi şi a căror civilizaţie s-a stabilit în avanpostul Mediteranei. Ne întrebam dacă Lixus, oraşul Soarelui, fusese construit de acelaşi grup de meşteri megalitici care construiseră structuri ca Newgrange şi Maes Howe.

Pe măsură ce civilizaţia feniciană se dezvolta, ea se apropia de expertiza a ceea ce dr. Dimitri Baramki, custode al Muzeului Colegiului American din Beirut, descria ca fiind „Oamenii Mării Nordului" – oamenii care veniseră de pe teritoriile pe care marinarii norvegieni le moşteniseră din cultura Oamenilor Ceramicii Încizate. Pe când citeam lucrarea lui Baramki, ne-am amintit de descrierea pe care o făcuse Thor Heyerdahl oamenilor din „Dilmun", care se stabiliseră în Sumer, lucru despre care am discutat mai devreme în acest capitol. Ar fi putut aceşti marinari experţi să fie sursa legendei misterioşilor sumerieni? Baramki scria despre cum aceşti intruşi de pe coasta atlantică din nord-vestul Europei au migrat în Liban, aducând cu ei supremaţia absolută asupra mării, excelente abilităţi de navigaţie şi tradiţii în construcţia atât a navelor de război, cât şi a celor comerciale. Deşi canaaniţii proto-fenicieni erau un popor cu toate calităţile necesare pentru a deschide Mediterana navigaţiei şi comerţului, ei nu au demonstrat prea mare interes pentru dezvoltarea tradiţiei cunoştinţelor navale şi tehnice. Aceste cunoştinţe proveneau din invadarea unui grup cunoscut ca „Oamenii Mării" sau Thekel. Ceea ce au adus în plus canaaniţii puterii culturii feniciene a fost o veche „religie bazată pe aştri, care implica cunoaşterea astronomiei şi a navigaţiei astrale".[28]

Ipoteza lui Baramki ne sugerează o explicaţie simplă pentru explicarea încurcatelor origini ale fenicienilor. Colonia originală canaanită, cu tradiţiile sale antice ale templelor aliniate astronomic, s-a dezvoltat dintr-un grup de marinari costali în navigatori internaţionali când s-au amestecat cu un nou val de invadatori proto-

[28] Baramki, D: *Phoenicia and the Phoenicians* (Fenicia şi fenicienii), American College Press, Beirut, 1961

norvegieni din zona cunoscută nouă ca fiind patria Oamenilor Ceramicii Incizate. Din ceea ce cunoaştem deja despre Oamenii Ceramicii Incizate, credem că ei ar fi fost cei care au pus bazele celei dintâi colonii, după care au pierdut contactul cu ea.

Unor oameni li s-ar putea părea greu de crezut că oamenii puteau naviga pe distanţe atât de mari cu atâta timp în urmă, dar istoria este plină de exemple de oameni din timpurile antice care au călătorit pe distanţe mari. Printre acestea există documente despre fenicieni care au călătorit în jurul continentului Africa în numeroase ocazii – poate în mod regulat folosind Lixusul ca un loc important înspre golful Aqaba din partea nord-estică a Mării Roşii. Istoricul grec Herodot ne povesteşte cum regele Necho al II-lea al Egiptului le-a ordonat „bărbaţilor fenicieni să navigheze înspre casă printre Pilonii lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar) înspre marea nordului (Mediterana) pentru a ajunge în Egipt". Acest lucru poate să însemne doar că el îşi instruia oamenii să navigheze în jurul Africii.

Răsăritul deasupra Africii. Pentru a vedea ridicarea soarelui peste pământ, aceşti marinari antici trebuie să fi înconjurat cu corabia întregul continent de la Marea Roşie la Mediterană.

Fenicienii îi urmau ordinele, întrucât Herodot adaugă faptul că ei „navigau de la Marea Roşie şi peste marea sudului". Când toamna se apropia, ei debarcau şi-şi culegeau recoltele, aflându-se în Libia de fiecare dată, şi aşteptau acolo strânsul recoltei. După secerarea grânelor, ei continuau să navigheze, astfel că în cel de-al treilea an, ei au venit printre Pilonii lui Hercule şi înapoi în Egipt. Ei spuneau, după cum consemnează Herodot plin de îndoială, că în călătoria în jurul Libiei ei vedeau Soarele ridicându-se deasupra Pământului, pe când navigau de-a lungul coastei. Acesta este faptul simplu de navigaţie astrală care confirmă adevărata poveste. Pentru a observa acest lucru într-un mod corect, fenicienii trebuie să fi navigat în jos pe o parte a Africii şi înapoi în sus pe cealaltă parte.[29]

Dacă avem dreptate când sugerăm că atât sumerienii cât şi fenicienii erau subdiviziuni ale Oamenilor Ceramicii Incizate, atunci aceste două grupări ar trebui să prezinte nişte asemănări dincolo de o teologie care o are la bază pe Venus. Dar am aflat că şi alţii încercaseră deja să facă legătura între aceste două grupuri. Cu aproape 2.500 ani în urmă, Herodot spunea că fenicienii veneau din Sumer:

> *Fenicienii, care locuiseră înainte pe malurile Golfului Persic, au migrat spre Mediterana şi s-au aşezat în locurile pe care le locuiesc acum, au început deodată să se aventureze în călătorii lungi, costul vaselor lor fiind acoperit de olăria din Egipt şi Asiria.*[30]

Dacă un grup substanţial de oameni din Insulele Britanice şi Britania ajunseseră în Golful Persic cu civilizaţia şi deprinderile lor de navigatori deja existente – numindu-se „sumerieni" – era mai înţelept pentru ei să se mute spre nord-vestul coastei Mediteranei, pentru a-şi asigura o scurtătură prin care să se întoarcă pe vechiul teritoriu abandonat de strămoşii lor.

[29] Herodot, *The History* (Istorii), trad. George Rawlinson, New York, Dulton & Co., 1862

[30] Herodot, *The History* (Istorii), trad. George Rawlinson

PREOȚI REGI AI FENICIENILOR

Ne-am hotărât că acum trebuie să construim o imagine pe cât putem de bună a ritualurilor folosite de către fenicieni, mai ales de către regii lor.

Cel mai vechi canaanit căruia i se face o descriere completă în Biblie este Melchisedec. El este o figură asociată îndeaproape cu Avraam, părintele națiunii evreiești. Noul Testament ne povestește că Iisus era un preot al Ordinului lui Melchisedec[31], iar noi știam de o organizatie masonică bazată pe această preoțime antică, numită Sfântul Ordin al Înaltului Mare Preot.

Avraam este adeseori luat ca fiind prima persoană menționată în Biblie care s-ar putea foarte bine să fi fost mai degrabă o persoană reală decât un personaj simbolic al mitului antic.[32] Personajele anterioare la care se face referire în Cartea Genezei, cum ar fi Adam, Eva, Cain, Abel, Noe și Enoh sunt deseori considerate a fi mai degrabă imaginare decât personalități istorice. Avraam este, de obicei, datat între 1800 și 1600 î.C., dar unele surse îl localizează până înapoi în secolul al XX-lea î.C. Noi credem că este aproape sigur faptul că Avraam este în întregime o figură mitică și a fost inventat, probabil având ca sursă de inspirație tradițiile orale, pentru a explica cum se face că noua religie evreiască purta povara unei autorități mult mai vechi. Cercetările noastre și conversațiile cu savanții biblici ne-au convins că este foarte posibil ca poveștile lui Avraam, Moise și David să fie mai ales niște invenții complexe. Oricum, în propriile noastre discuții ni se părea mult mai ușor să vorbim despre ei ca fiind oameni reali, deci în acest ton, pe măsură ce vom spune povestea lui, îl vom trata pe Avraam ca fiind un singur individ.

În Geneza 14 se spune o poveste despre patru regi din nordul teritoriului Canaan care i-au atacat pe cei cinci regi ai orașelor din câmpia Mării Moarte, care este cel mai jos teritoriu de pe Pământ. Regatele le-au fost luate, iar printre prizonierii din orașul Sodoma

[31]Evrei 5:6

[32]Hook, SH: *Genesis – Peake's Commentary on the Bible* (Geneza – Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

era şi nepotul lui Avraam, Lot. Când Avraam a auzit despre acest lucru, el şi-a condus clanul său de 318 bărbaţi împreună cu aliaţii săi hitiţi şi amoriţi, pentru a-i ataca pe invadatori şi a-l elibera pe Lot. După cum era obiceiul vremii, Avraam şi-a prădat duşmanii înfrânţi.

La întoarcerea din bătălie, Avraam l-a întâlnit pe Melchisedec, regele jebusit/canaanit al Salemului, care era şi înaltul preot al zeului numit El Elyon, care însemna „Cel Mai Înalt". Locul numit Salem este sinonim cu Ierusalimul, după cum clarifică şi Psalmul 76:2. Ceea ce s-a întâmplat mai departe nu doar că ne-a uimit, dar este şi o bogată sursă de dezbatere pentru mulţi savanţi biblici, deoarece povestea nu este ceea ce s-ar aştepta oricine de la scriitorii Bibliei să spună.

În ciuda înaltei autorităţi atribuite lui Avraam, scriitorii Vechiului Testament nu se feresc să povestească şi despre supunerea lui atât faţă de acest rege-preot al Ierusalimului antic, cât şi faţă de zeul pe care acesta îl reprezenta. Avraam îi aducea ofrande lui Melchisedec, iar acest lucru însemna că acesta îi înmâna peste o zecime din prada sa de război. În schimb, Melchisedec îl binecuvânta apoi pe Avraam în numele zeului El Elyon şi apoi conducea un ritual în care Avraam primea pâine şi vin; un act pe care câţiva dintre experţii biblici îl văd ca fiind un precursor direct al Eucaristului Creştin.

Acest lucru sugerează că Avraam arăta un mare respect pentru zeul canaanit şi întregul episod al pregătirii sacrificiului fiului său Isaac ar putea fi o încercare de a câştiga bunăvoinţa noului său zeu. Este consemnat faptul că în vechile timpuri biblice, călătorii considerau că propriii lor zei erau lăsaţi înapoi în oraşele lor şi că ei intrau sub autoritatea unei noi zeităţi o dată ce intrau într-o nouă ţară.

Psalmul 109 îl descrie şi pe regele David ca preot al Ordinului lui Melchisedec, într-o manieră care a fost, cu siguranţă, luată de la Iisus Christos:

Zis-a DOMNUL Domnului Meu: „Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale."

Toiagul puterii Tale Ți-l va trimite DOMNUL din Sion, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi."
Cu tine este poporul Tău în ziua puterii Tale, întru Strălucirile sfinților Tăi. Din pântec mai înainte de luceafăr Te-am născut.

Juratu-sa DOMNUL și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec."

Domnul este de-a dreapta Ta, sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împărați.

Judeca-va între neamuri; va umple totul de ruini; va zdrobi capetele multora pe pământ.

Din pârâu pe cale va bea; pentru aceasta va înălța capul.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București)

În timp ce acest pasaj face legătura între Yahweh și preoțimea lui Melchisedec, este acceptat faptul că ordinul său era un cult canaanit care predata cu mult sosirea israeliților și a lui El Shaddai (zeul muntelui), care mult mai târziu a devenit „Yahweh", Dumnezeul evreilor.[33] Termenul Sion face referire la Ierusalim, despre care se spune că a fost capturat de către David. „Toiagul puterii" sau puterea deținută de un rege ori conducător asemeni lui Moise dezvoltat din Asherah este instrumentul astronomic fundamental, folosit ca un punct de referință pentru măsurarea mișcărilor umbrei Soarelui.

Asemeni multor pasaje din Vechiul Testament, acesta pare să indice absorbția unor ritualuri canaanite cu adevărat antice în vechiul iudaism. Savanții biblici au fost demult conștienți că asemenea

[33]Oesterley, WOE & Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origin and Development* (Religia evreiască, originile și dezvoltarea sa)

ritualuri trebuie să fi existat, iar unul dintre savanţii de vârf spunea despre acest psalm:

> *Referirea la Melchisedec implică însuşirea tradiţiilor religioase pre-davidice ale oraşului; şi par a exista şi aluzii la un fundal mai larg de mit şi ritual... Îndatoririle preoţeşti ale regelui sunt aici asociate cu Melchisedec. Aceasta indică, fără îndoială, o fuziune a obiceiului ebraic cu tradiţiile antice de cult din Ierusalim.*[34]

Conţinutul exact al ritualului Ordinului lui Melchisedec se poate să nu fi fost niciodată scris pe ceva. Există şi alte concepte antice al căror înţeles a fost pierdut, cum ar fi natura şi scopul lui Urim şi Thummim[35], care erau purtate în platoşa preoţilor. Tot ce se ştie astăzi despre aceste obiecte este că erau folosite pentru ghidare în luarea deciziilor prin tragere la sorţi.

Atunci când ceva nu este scris, acest lucru se întâmplă mai ales din următoarele motive: ori nu are importanţă, ori este un secret. Ordinul lui Melchisedec era, cu siguranţă, important, deci înclinăm să credem că susţinătorii lui ţineau ritualurile în secret şi ţineau întreaga procedură restrânsă la tradiţia orală. Bineînţeles că Ordinul *masonic* care-l urmează pe Melchisedec afirmă că el este un ordin secret. După cum îi spune şi ritualul candidatului la preoţie, ei trebuie să „facă un Jurământ solemn că vor păstra neatinse secretele acestui Sfânt Ordin".

Ni s-a părut rezonabil să speculăm că oricine este Rege şi Înalt Preot al Israelului ar putea fi făcut Stăpân al Ordinului automat la încoronare, exact cum regele sau regina Angliei devine şi conducătorul Bisericii Angliei în momentul încoronării. Am descoperit, de asemenea, dovada în cercetările reverendului profesor SH Hooke, care arată că încoronarea era înnoită la fiecare echinocţiu de toamnă, în timpul unui ritual de an nou.

Descoperirile arheologice ale secolului al XX-lea, cum ar fi

[34] Anderson, GW: Psalms – *Peake's Commentary on the Bible* (Psalmi – Comentariile lui Peake asupra Bibliei)
[35] Leviticul 28: 30

tabletele de la Ras Shamra[36] arată că acum se ştiu mult mai multe despre vechile ritualuri canaanite, şi am observat paralele interesante cu gradul central, al treilea al francmasoneriei, care face ca şi candidatul să fie ucis în mod simbolic înainte de a fi înviat. Profesorul Hooke îl pune pe Melchisedec într-un context pe care noi îl recunoaştem ca având clare rezonanţe masonice:

La începutul celui de-al doilea mileniu î.C., aflăm că regele, reprezentând atât zeul cât şi omul, este centrul unor mari activităţi religioase cu încărcătură emoţională, al căror obiectiv este să asigure pentru comunitate acele beneficii materiale de a căror continuitate depinde bunăstarea comunităţii. Aceste activităţi presupuneau ceea ce aproape că ar putea fi numită o formă stereotipă şi implicau existenţa unei organizaţii de oameni care să posede cunoştinţe despre modul corect în care trebuie să se desfăşoare ritualul şi despre mitul care întruchipa situaţia pusă în scenă de ritual.

Este posibil ca, la început, un singur individ să fi posedat cunoştinţele şi puterile magice în virtutea cărora el devenea punctul central al activităţilor religioase ale comunităţii, şi care, o dată cu creşterea complexităţii vieţii urbane a avut loc şi cu o cedare de funcţii. Zeul a devenit întruchiparea unor puteri misterioase al căror control fusese scopul iniţial al ritualului, în timp ce preotul devenea depozitarul unor informaţii sacre necesare pentru desfăşurarea corectă a ritualului; în timp ce regele, încă reprezentându-l pe zeu în marile ritualuri anuale, a ajuns să fie centrul activităţilor seculare ale comunităţilor, şeful statului în caz de război şi în probleme politice şi de justiţie, iar ca reprezentant al zeului, deţinătorul pământului.

Vechile surse mesopotamiene indică existenţa „regilor-preoţi", dintre care figura misterioasă a lui Melchisedec ar

[36]Tabletele Ras Shamra, găsite pe locul vechilor porturi maritime ale Ugaritului, conţin un mare număr de poeme de importanţă ritualică şi religioasă din timpul celui de-al doilea mileniu î.C. Ele ne-au îmbogăţit înţelegerea vechilor credinţe şi practici din Canaan.

putea constitui un reprezentant supraviețuitor în Canaan în vremea lui Avraam.

Tiparul general al ritualului anual... consta în pregătirea clădirilor sacre prin rituri purificatoare, unele dintre ele simboluri ale elementelor din mit. Apoi, regele continua cu ceremonia în care el se dezbrăca de veşmintele regale la uşa altarului, îi făcea o mărturisire preotului, care-l lovea pe ambii obraji şi apoi îi înapoia emblemele regalității sale. Această parte a ritualului reprezintă probabil un vechi ritual de ucidere a regelui când arăta semne de slăbiciune. Apoi venea partea centrală, şi probabil secretă, reprezentarea dramatică a morții zeului, urmată de învierea sa... Amintirea acestui element al ritualului a supraviețuit în poezia evreiască, în mitul luptei dintre Yahweh şi dragon.[37]

Ne-am hotărât să rezumăm punctele care conțineau informații despre modul corect în care trebuia efectuat ritualul.

1 Exista un grup organizat de oameni care posedau informații despre modul corect în care trebuia efectuat ritualul.

2 Exista un mit ce era pus în scenă în timpul ritualului şi care întruchipa mesajul.

3 La început, un singur rege-preot poseda cunoştințele necesare şi puterile magice.

4 Doar mai târziu a devenit preotul depozitarul informațiilor sacre necesare pentru îndeplinirea corectă a ritualului, iar regele îl reprezenta pe zeu în marele ritual anual.

5 Ritualul anual includea pregătirea clădirilor sfinte.

[37] *A Companion to the Bible* (Un însoțitor al Bibliei), publicat de T & T Clark, Edinburgh, 1939. Citat din capitolul trei, 'The Early Background of Hebrew Religion' (Vechiul fundament al religiei evreieşti), de SH Hooke.

6 Regele se dezbrăca de veşmintele sale regale la uşa altarului.

7 Regele este lovit pe ambii obraji înainte de a fi repus în drepturi, poate imitând un mai vechi ritual în care regele este ucis.

8 Apoi urma ritualul secret despre o reprezentare dramatică a morţii zeului, urmată de învierea sa.

9 Acest ritual avea loc la echinocţiul de toamnă.

Apoi am enumerat trăsăturile celui de-al treilea grad al francmasoneriei.

1 Ritualul celui de-al treilea grad era iniţial secret şi cunoscut doar de către Stăpânul Mason.

2 Mitul uciderii lui Hiram Abif este pus în scenă în ritualul modern.

3 În poveste, doar Hiram Abif cunoştea cuvintele secrete.

4 Abia mai târziu au învăţat oamenii să înlocuiască secretele.

5 Decorul ritualului îl reprezintă facerea templului sacru.

6 Candidatul la ritual este dezbrăcat de veşmintele sale la uşa lojii.

7 Candidatul este izbit de fiecare parte a capului înainte de a fi „ucis", imitând victima originală care a primit o lovitură finală în mijlocul frunţii.

8 Candidatul este apoi înviat figurativ.

9 Ritualul este pus în scenă simbolic, la echinocţiu (când Venus se ridică în est).

Ştiam deja că ridicarea lui Venus era un lucru deosebit de interesant în teologia canaanită şi era asociată cu învierea, după cum este şi în francmasonerie. Paralelele sunt cu adevărat impresionante.

Dacă regele-preot Melchisedec al Salemului este o figură istorică, putem fi aproape siguri că aceste ritualuri anuale erau conduse de el, poate cu ajutorul secretelor principale care erau cunoscute doar de el. Există asemănări majore cu al Treilea Grad al ritualului masonic, în ciuda faptului că nimeni nu ştia nimic despre practicile canaanite până aproximativ cu 70 de ani în urmă. Numărul de corespondenţe este luat în considerare, şi ne gândeam că este foarte posibil să existe o legătură între cele două.

Ne-am hotărât să verificăm ceea ce se ştia despre Melchisedec însuşi, înainte de a ne continua cercetarea vechilor practici canaanite.

După cum am văzut, Vechiul Testament ne spune că însuşi Avraam îi era supus lui Melchisedec, regele/preot al Ierusalimului. Avraam, strămoşul tuturor evreilor, era bucuros să plătească dări zeităţii creatoare canaanite, El Elyon (Cel mai Înalt). Sute de ani mai târziu, Biblia spune că evreii au venit din Egipt şi au pus stăpânire pe majoritatea teritoriului Canaanului. Mai apoi, regele David a ocupat oraşul Ierusalim cu forţa şi s-a instalat efectiv ca succesor al lui Melchisedec.

Numele Melchisedec este considerat de Ordinul Masonic a însemna „Regele Dreptăţii", iar Salem, ţinutul unde era rege, însemna „pace". Aceste traduceri pot fi considerate corecte în înţelesul lor ulterior, dar iniţial, ele deţineau un înţeles mult mai specific. Cuvântul evreiesc „zedek" sau „tsedeq" care formează partea finală a numelui lui Melchisedec este, într-adevăr, în mod normal tradus în engleză ca „dreptate", dar avea subînţelesuri mai adânci decât „a nu face rău". El desemna principiul fondator care sublinia ordinea divină a universului şi îşi deriva originea dintr-un zeu anonim. Dar la fel cum puţini oameni se gândesc astăzi la zeul norvegian Wodan atunci când vorbesc despre Miercuri (ziua lui Woden) sau zeiţa lui Venus, Freyja, când spun vineri, majoritatea evreilor, pe vremea lui Christos, nu erau conştienţi că Zedek fusese odinioară esenţa divină a zeului canaanit.

Pentru canaaniţi, Zedek era manifestarea binevoitoare a zeului

Soarelui, lumina sa strălucitoare scoțând la iveală crimele ascunse, și îndreptând răul făcut nevinovaților. Când zeii canaaniți au fost în sfârșit contopiți în Yahweh, „zedek" a devenit calitatea, atributul său.[38] De fapt, conceptul unui singur Dumnezeu a apărut nu pentru că ar exista neapărat doar o singură super-entitate, ci deoarece toate calitățile vechilor zei fuseseră transferate într-o singură zeitate și toate defectele fuseseră atribuite unei a doua entități, pe care noi o numim „Diavolul".

Prima jumătate a numelui regelui-preot este universal acceptată ca însemnând „rege" sau „regele este", care se bazează pe rădăcina „malak" – însemnând consilier[39], sau mai exact „membru al consiliului lui Dumnezeu". Deci, traducerea masonică a lui Melchisedec ca „rege al dreptății" este, bineînțeles, foarte potrivită pentru conotațiile pe care le avea în secolele I și II î.C., dar utilizarea sa în prima jumătate a celui de-al doilea mileniu era mult mai specifică și trebuie să fi avut un astfel de sens:

> *Omul în viață, care este membru al consiliului lui Dumnezeu și care își reprezintă poporul în cer și este responsabil pe Pământ de menținerea ordinii cosmice definită și oferită de către Soare.*

Acest lucru sugerează că Melchisedec, conducătorul civil și religios al Ierusalimului, era atât de puternic încât stătea în consiliul lui Dumnezeu. În curând am aflat că această definiție era și mai corectă, atunci când am cercetat mai îndeaproape ritualul masonic.

Melchisedec este înregistrat ca fiind un preot al zeului canaanit El Elyon, care era asociat cu orașul Ierusalimului. Asocierea Soarelui cu El Elyon se materializează chiar din nume, care înseamnă „Cel Mai Înalt" – ceea ce ar putea fi o simplă descriere a poziției Soarelui văzut de pe Pământ. Și, bineînțeles, însuși orașul era nu-

[38]Cohn, Norman: *Cosmos, Chaos and the World to Come* (Cosmosul, haosul și lumea ce va veni), Yale University Press, 1993

[39]Hook SH: în *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual și regalitate), Oxford at the Clarendon Press, 1958. Vezi capitolul „Concepțiile evreiești despre regalitate" de AR Johnson.

mit după Venus, o planetă care nu se îndepărtează niciodată prea mult de Soare în cerurile noastre. Având atâta autoritate care-l susţinea pe Melchisedec, nu este deloc surprinzător faptul că Avraam îi era supus.

Organizaţia masonică cunoscută ca Sfântul Ordin al Înalţilor Mari Preoţi face câteva referiri la circumstanţele unice ale lui Melchisedec:[40]

Tradiţia preoţimii sale trebuie, aşadar, să fi continuat timp de aproape 900 de ani, până la domnia lui David. Importanţa sa este că, spre deosebire de ceilalţi regi locali care s-au războit şi l-au îndepărtat pe nepotul lui Avraam, el era şi preot. Cu toate acestea, este surprinzător faptul că Avraam, mesopotamianul, recunoştea prin plata unor sume autenticitatea şi autoritatea unui rege-preot canaanit.

Mai departe se descriu unele aspecte ale ritualului în legătură cu gradul:

În vremuri vechi se obişnuia de către însoţitori să formeze două laturi ale unui triunghi echilateral şi să îngenuncheze în timpul rugăciunii de la Deschiderea şi Închiderea unei Adunări. În marea majoritate a consiliilor, acest lucru nu se mai întâmplă.

Facem menţiunea că termenul „consiliu" este folosit aici pentru a descrie adunarea.

... ritualul face referire la prezenţa „absolut necesară a numărului trei". Dacă nouă Înalţi Preoţi ar fi prezenţi, atunci, în mod tradiţional se spune că Ceremonia este efectuată „în formă cuvenită şi amplă".

... Tabernaclul Ordinului reprezintă tabăra lui Melchisedec din valea Shaveh (valea regelui). Camera este împărţită de draperii care trebuie să se poată deschide şi închide. Partea

[40] *Web of Hiram* (Pagina web despre Hiram) http: //www.brad.ac.uk/webofhiram

estică reprezintă cortul regal al lui Melchisedec. Aceste perdele sunt deschise în timpul Deschiderii Adunării: ele sunt închise pentru Partea I a ceremoniei Primirii şi pentru prima secţiune a Părţii a II-a, până ce candidatul este invitat să intre în cort: apoi, ele rămân deschise. În timpul Părţii a II-a, dacă există spaţiu suficient, toţi însoţitorii se mută înăuntrul Cortului şi stau în părţile de nord şi sud pentru a împărţi pâinea şi vinul.

... un Triunghi echilateral este aşezat în centrul podelei în afara Cortului: trei lumânări pe sfeşnice înalte formează un alt triunghi echilateral în afara celui dintâi: vârful fiecărui Triunghi este îndreptat înspre est.

În timpul Părţii I există un piedestal în mijlocul Triunghiului interior, pe care e aşezat un volum al legii Sfinte, (numele Volum al Legii Sfinte este folosit de masoni pentru a face referire la Scriptura acceptată de masonii prezenţi. Într-o lojă englezească, ea va fi Biblia Creştină, dar în plus ar putea fi deschise Cărţile Sfinte ale evreilor, Coranul, Cartea Mormonilor sau scrieri hinduse) deschisă la Geneza, capitolul 14. Pentru cea de-a doua parte, atât piedestalul, cât şi volumul Legii Sfinte sunt mutate înăuntrul Cortului şi sunt aşezate înaintea scaunului Preşedintelui: un taburet mic sau o pernă sunt apoi aşezate în mijlocul Triunghiului interior.

... Preşedintele poartă o robă albă, cu o platoşă peste ea şi o mitră. Vicepreşedintele poartă o robă roşie, iar Capelanul o robă de un albastru-deschis.

Maniera învestirii candidaţilor în Ordin este descrisă presupunând că vor fi mai mulţi de unul numiţi în acelaşi timp:

Când Candidatul Reprezentativ este invitat să intre în Cort, el va fi aşezat în extremitatea dreaptă a deschizăturii formate de perdele: ceilalţi candidaţi vor fi apoi conduşi să stea în linie cu el, pentru a putea cu toţii să împartă pâinea şi vinul care trebuie oferite fiecărui candidat în maniera tradiţională, de către Preşedinte.

În timpul împărţirii vinului, sabia poate fi trecută de-a lun-

gul liniei, din mână în mână, de la un candidat la altul, pentru ca fiecare să o țină orizontal în fața sa: în același timp M. al C. din spate poate ține sabia orizontal în fața fiecărui candidat pe rând.

Când Conducătorul este îndrumat să-l așeze pe Candidatul Reprezentativ în centrul adunării, ceilalți candidați vor fi așezați în spatele lui în vest. După ce Candidatul Reprezentativ a fost numit și ridicat, el va fi lăsat la o parte pentru o vreme: fiecare candidat la rândul său va îngenunchea în mijlocul Triunghiului, va fi numit și ridicat și apoi condus înapoi la locul său. După ce s-au încheiat toate numirile, doar Candidatul Reprezentativ va fi încredințat și plasat în mijlocul Triunghiului de către Președinte.

Un candidat la acest Ordin se spune că este „admis și numit, consacrat și separat în cadrul Sfântului Ordin al Înalților Mari Preoți".

Veșmintele purtate de obicei în acest Ordin constau doar dintr-o Bijuterie de forma unei mitre pe un triunghi echilateral, amândouă din aur, suspendată de o fundiță roșie: vârful triunghiului este îndreptat în sus.

La deschiderea ceremoniei este spusă o rugăciune:

Fie ca înaltul Preot Suprem al Cerului și Pământului să ne lumineze cu cunoștința adevărului Său, și să înzestreze membrii acestei Adunări cu înțelepciune pentru a înțelege și explica misterele Sfântului nostru Ordin. Fie ca El să fie cu noi în toate adunările, să ne îndrume pe cărările dreptății, să ne permită a-i ține toate Legile Sale întreaga viață, și, în sfârșit, să ne conducă spre înțelegerea perfectă a Numelui său Sfânt.

Candidatul este apoi avansat pe piedestal în partea de est și Președintele i se adresează:

Companioane, te-ai prezentat cum se cuvine pentru a fi Consacrat și Separat în cadrul Sfântului Ordin al Înaltului Preot. Membrii acestei Adunări, având un răspuns la îndemână

pentru toate dorințele tale, sunt acum pregătiți să-ți confere acea onoare solemnă.

Ritualul povestește apoi istoria lui Avraam și Melchisedec. Înainte de a continua, piedestalul este mutat din centrul triunghiului și așezat în interiorul cortului, în fața scaunului președintelui. Apoi, toți însoțitorii se mută înăuntrul cortului și se așază pe două rânduri pentru a forma laturile unui triunghi echilateral, la nord și la sud, pentru a împărți pâinea și vinul. În afara ușii, candidatul este înarmat cu o sabie scoasă din teacă, pe care o ține în mână, și este instruit cum să pareze o lovitură cu sabia sa îngenunchind pe un genunchi și ținând sabia orizontal, deasupra capului, de mâner în mâna dreaptă și de vârf în mâna stângă.

Candidatul este, apoi, ghidat încet dinspre nord spre est, când, dintr-o dată, apare Președintele prin draperii cu o sabie ridicată în mâna dreaptă, pe care o coboară printr-o lovitură largă îndreptată înspre capul candidatului. Candidatul cade într-un genunchi și parează lovitura în modul în care fusese învățat.

Ceremonia continuă până ce președintele așază o bucată de pâine pe lama sabiei sale, rupe o bucățică și o mănâncă. Apoi, el ia sabia în mâna sa dreaptă și o înfățișează în poziție verticală fiecărui Companion dinăuntrul cortului în parte, care rup cu mâna dreaptă o bucățică de pâine din vârful sabiei și o mănâncă.

Apoi, Psalmul 132, despre care Biblia ne spune că este „o cântare a gradelor lui David", este citit cu voce tare:

Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună! Aceasta este ca mirul pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se coboară pe marginea veșmintelor lui. Aceasta este ca roua Ermonului, ce se coboară pe munții Sionului, că unde este unire acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până în veac.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București).

Aceasta este o alegere interesantă a unui pasaj din Vechiul Testament. El are un caracter masonic distinctiv, referindu-se la „treptele lui David" şi folosind expresia despre „fraţi" locuind împreună, dar nu acesta este aspectul cel mai important care ne interesează. Mirul de pe cap face referire la mesia, după cum „mesia" înseamnă „cel uns", sau mai precis „cel uns cu ulei sfânt".

Se consideră că acest psalm a fost odinioară mai degrabă o cântare folosită cu scop cultic de către o comunitate de călugări într-un sanctuar canaanit (probabil cel folosit mai târziu de preoţimea lui Dan) la sărbătorirea unuia din cele mai mari festivaluri ale perioadei pre-ebraice.[41]

Aşadar, putem încă o dată vedea tradiţiile preoţimii canaanite asociate cu acest Ordin.

Considerăm că nu a existat nimeni care să fi folosit acest grad de-a lungul ultimelor sute de ani, care să înţeleagă ce înseamnă totul. Folosirea unui triunghi echilateral îndreptat spre est este importantă pentru acest grad, deşi este un procedeu aparent lipsit de sens, dar datorită concentrării asupra astronomiei a francmasoneriei, suspectăm că originile sale se regăsesc mai degrabă în religia astrală a canaaniţilor. În breasla francmasoneriei putem fi siguri că beţele (numite şi sceptre) purtate de doi diaconi sunt Asherah, polii marcaţi pentru măsurarea mişcărilor Soarelui.[42] Aceştia şi-au luat numele de la zeiţa canaanită care era mama gemenilor lui Venus la apus şi la răsărit. Un asemenea Asherah aşezat în pământ în faţa cortului (amintind că zeii, inclusiv Yahweh şi arca sa, au stat la început într-un cort) ar împrăştia o umbră la ivirea zorilor înspre sud-vest, în timpul solstiţiului de vară şi înspre nord-vest, în timpul solstiţiului de iarnă, creând astfel o formă de deltă pe linia de fundal, coborând dinspre nord înspre sud.

Unghiul acestor umbre, realizat de incursiunile maxime ale Soarelui în timpul anotimpurilor, variază considerabil în funcţie de latitudine. Am arătat deja cum era folosit acest lucru de către

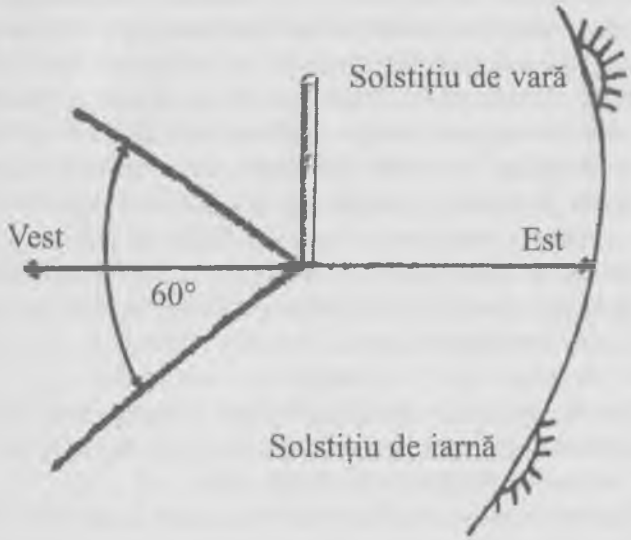
[41] Anderson. GW: Psalms – *Peake's Commentary on the Bible* (Psalmi – Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

[42] Knight, C şi Lomas, R: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Science*, (Aparatul lui Uriel, Originile antice ale ştiinţei)

Oamenii Ceramicii Incizate pentru a crea forme de diamant care codificau latitudinea locului unde erau desenate, formând un fel de cod poştal simbolic neologic. La ecuator, unghiul este extrem de îngust, iar la Cercul Polar el este incredibil de larg. În sudul Scoţiei, unde s-a dezvoltat la început francmasoneria modernă, unghiul solstiţiului este de exact 90 de grade, dând naştere la un romb pătrat când se oglindeşte în umbra apusului.

Unghiurile interioare ale triunghiului echilateral folosit în acest grad al lui Melchisedec sunt toate de 60 grade, care, dacă noi avem dreptate în ceea ce priveşte înţelesul acestei forme geometrice folosite de-a lungul ritualului Sfântului Ordin al Marilor Preoţi Înalţi, ar trebui să corespundă cu o latitudine din nordul emisferei. Şi aşa se şi întâmplă:

Ierusalim!

Un băţ aşezat în pământ la Ierusalim va împrăştia o umbră care se mişcă prin 60 grade între solstiţiile de iarnă şi vară.

Un Asherah înfipt în pământ în oraşul antic pe care Melchisedec îl cunoştea ca Salem, produce un triunghi echilateral când umbrele solstiţiului sunt urmărite. În acest fel, umbrele pilonilor Boaz şi Jakin care se înalţă la intrarea în Templul regelui Solomon s-ar fi îndreptat spre Sfântul Sfinţilor la exact 60 grade. La nici o altă latitudine în oricare emisferă nu s-ar întâmpla acest lucru. Oricum, oriunde pe această planetă, la exact această latitudine, sud sau nord, nu se va produce acelaşi rezultat. De exemplu, Shanghai din China se potriveşte, cum o face Marrakech în Maroc şi Wollongong în Australia; dar aceste locuri păreau foarte semnificative pentru povestea lui Melchisedec.

Şansele ca unghiurile ce apar în timpul ritualului să se facă din întâmplare sunt destul de mici, având în vedere că acum ştiam cum funcţiona mintea canaanită. Pare foarte probabil ca acest ritual să fie antic, dar că înţelesul său a fost pierdut demult înainte de apariţia francmasoneriei. Acesta este încă un exemplu pentru felul în care tradiţia orală şi ritualul purtau informaţia o perioadă foarte mare de timp, fără ca oamenii implicaţi în transmitere să fi ştiut ceva despre înţelesul conţinutului.

Membrii Ordinului stau în picioare de-a lungul celor două capete ale triunghiului ce fusese format de umbrele solstiţiului. Candidatul este pus să îngenuncheze în mijlocul Triunghiului unde el este uns, apoi ridicat înainte de a fi condus înapoi la locul său. După cum marginile exterioare ale triunghiului sau deltei reprezintă solstiţiile, apoi centrul reprezintă echinocţiile, tot aşa, în mod simbolic, fiecare candidat este uns cu ulei şi dus în Ordin la echinocţiu.

Psalmii Vechiului Testament conţin vechi materiale canaanite, iar Psalmul 18 este cunoscut a fi fost inspirat de un imn matinal despre căsătoria Soarelui.[43] El descrie mişcarea răsăritului pe parcursul anului de la solstiţiu la solstiţiu şi înapoi, care la Ierusalim formează un triunghi echilateral. Ultimul vers face aluzie la conceptul original al lui „Zedek", unde nu există ascunderea neadevărului de ochiul drept al zeului Soarelui.

[43] Hooke, SH: *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford, at the Clarendon Press, 1958. Vezi „Early Hebrew Myths and Their Interpretation" (Vechile mituri ale evreilor şi interpretarea lor).

În soare şi-a pus locaşul Său;

şi El este ca un mire ce iese din cămara sa.

De la marginea cerului ieşirea lui, şi oprirea lui până la marginea cerului; şi nu este cine să se ascundă de căldura lui.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Experţii ne spun că zeul Soarelui se căsătoreşte în acest mit preebraic cu Anat (de asemenea, cunoscută şi ca Astart), pe care noi o ştim ca planeta Venus.[44]

Potrivit legendei de la sfârşitul Psalmului 18, mirele e Soarele, iar Steaua Venus strălucitoare a dimineţii este soţia sa.[45] Savanţii Biblici au observat din pasaje cum ar fi I Regi 11:5 că Venus era adorată de către Solomon în forma ei deosebită, ca zeitate a fenicienilor.[46] Venerarea oficială a lui Venus ca „Regina Raiului" (Astart) a continuat în regatul lui Iuda până în aproximativ 600 î.C.[47]

Aşadar, aici, descrisă în Psalmii Bibliei, avem o căsătorie a două zeităţi astrale principale, Soarele şi partenera sa, care dansează în jurul zeului lui Zedek cu o precizie delicată – de peste 40 de ani – şi în jurul zodiacului în 1.440 ani. Aceste atribute erau continuate în numele lui Yahweh, zeul evreilor... şi, prin urmare, al creştinilor. Povestea devine şi mai interesantă pe măsură ce analizăm rezultatul acestei căsătorii. Iată părerea unui expert:

[44]Hooke, SH: *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford, Clarendon Press, 1958. Vezi „Early Hebrew Myths and Their Interpretation" (Vechile mituri ale evreilor şi interpretarea lor).
[45]Engnell, J: *Studies in Divine Kingship* (Studii ale regalităţii divine), SPCK, 1962
[46]Mauchline, Jerusalem: 1+11 Kings – *Peake's Commentary on the Bible* (1+11 Regi – Comentariile lui Peake asupra Bibliei)
[47]*Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford Clarendon Press, 1958. Vezi *„Early Hebrew Myths and Their Interpretation"* (Vechile mituri ale evreilor şi interpretarea lor).

Faptul ca o căsnicie sfântă să aducă ca fruct al său naşterea Mântuitorului-Rege este în conformitate cu mitul general şi ritualul patern... Aici vine în discuţie istoria prenatală a lui Isaac. Tradiţiile în discuţie sunt acum menţionate în capitolele Genezei XVII-XVIII... În oracolele isaacciene presupunem că există un motiv mistic canaanit şi poate fi uşor demonstrat faptul că însăşi categoria literară a oracolului despre naşterea pruncului divin-regal îşi are rădăcinile într-un model canaanit.[48]

Cu Yahweh, acum unicul Dumnezeu, în Geneza 21:1-3 se spune că El ar fi „vizitat-o" pe soţia lui Avraam, care era deja un om bătrân.

După aceea, Domnul a vizitat-o pe Sara, după cum promisese, şi a binecuvântat-o după cum spusese.

Căci Sara a zămislit şi i-a născut lui Avraam un fiu la bătrâneţe, la vremea arătată de Dumnezeu.

Şi a pus Avraam fiului său, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Dar verbul folosit pentru a vizita este *pâqad*, care înseamnă mai degrabă a vizita o femeie cu scopul de a avea o relaţie sexuală, decât de a merge doar să o vezi.[49] Deci Sara pare a fi o Maria mult mai timpurie – mama unui copil divin conceput cu Dumnezeu.

[48] *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford, Clarendon Press 1958. Vezi *„Early Hebrew Myths and Their* Interpretation" (Vechile mituri evreieşti şi interpretarea lor).

[49] *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), 'Early Hebrew Myths and Their Interpretation' (Vechile mituri evreieşti şi interpretarea lor).

Avraam avea o vârstă foarte înaintată pentru a procrea: potrivit calculelor arhiepiscopului Ussher, el avea exact o sută de ani când s-a născut Isaac, deci vizita lui Dumnezeu la Sara s-a produs, cel mai probabil, la sfârşitul primăverii.

Dat fiind faptul că Soarele sau oricare altă zeitate astrală este incapabilă să lase însărcinată o tânără femeie, putem începe să bănuim că omul-zeu Melchisedec putea fi implicat în aceasta în vreun fel sau altul. Deci, se pare că în timp ce bătrânul Avraam îi plătea tribut regelui-preot, gazda sa îi „vizita" nevasta.

Am fost uimiţi de natura antică a triunghiului etern (dacă nu echilateral).

Sara înseamnă „regină" sau „prinţesă" şi a fost stabilit faptul că Isaac (Yishâq) este derivat din cuvântul canaanit ce înseamnă „el râde" – care pare a fi un joc de cuvinte din expresia din Geneză care sugerează că Sara „a râs în sine" când Dumnezeu i-a dăruit un copil. Mai mult decât atât, „el râde" este o trăsătură îndeaproape asociată cu zeul El din literatura mitică ugaritică. Este, de asemenea, extrem de relevant faptul că pruncul sugea la pieptul virginei Anat (Venus).[50] Aşadar, putem trage concluzia că această poveste a lui Avraam, Sara şi Dumnezeu este o adaptare a unei vechi tradiţii canaanite a „vizitei" unei zeităţi la regină, pentru a intra într-o căsnicie sacră ce va duce la naşterea unui prunc regal şi divin.

Studiind ce se ştie despre influenţa canaanită asupra iudaismului, am fost foarte miraţi să aflăm că mulţi savanţi găsesc mult mai multe aspecte ale laturii feminine a lui Dumnezeu decât se pot observa din Biblie. Un astfel de savant a rezumat această situaţie după cum urmează:

> *Doar din Vechiul Testament n-am ghici niciodată că Israelul asocia o zeiţă cu Yahweh, chiar şi în popor, dar concluzia este irezistibilă, şi avem dovezi să credem că ea şi-a jucat rolul în mitologia şi ritualul Israelului. Este greu de evitat concluzia că în Israelul pre-exilic erau efectuate ritualuri asemănătoa-*

[50] *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford, Clarendon Press, 1958. Vezi „Early Hebrew Myths and Their Interpretation" (Vechile mituri evreieşti şi interpretarea lor).

re cu cele găsite în altă parte, şi că acestea includeau un recital sau o reprezentare a căsătoriei anuale dintre Yahweh şi Anath.[51]

CONCLUZII

Începuserăm să credem că valul de nou veniți care au adus civilizația în Sumer ar fi putut fi negustorii Ceramicii Incizate care se stabiliseră într-un mediu pe care-l găsiseră atractiv, în timp ce mai păstrau legăturile cu alte grupuri, probabil din locuri cum ar fi Gebalul în Liban.

Credem că sumerienii şi „veniții" în Levant erau emigranți făcând parte din Oamenii Ceramicii Incizate şi între cele două grupuri existau similitudini dincolo de teologia lor bazată pe Venus.

Venerarea Soarelui este centrală în multe religii antice, dar Venus este importantă şi pentru culturile despre care credem că au legătură cu Oamenii Ceramicii Incizate. Venus era extrem de importantă pentru britanicii megalitici şi este lumina lui Venus care se ridică cea care iluminează „întunericul morții" pentru candidatul la cel de-al treilea grad masonic. Am descoperit asocieri cu Venus printre sumerieni, canaaniți, egipteni şi evrei.

Întemeietorii Egiptului au adus în acea vreme cu ei şi arta construcției, navigației şi astronomiei, care au pornit una dintre cele mai mari civilizații din toate timpurile. Am observat că trăsătura principală a Newgrange-ului o reprezintă spectaculosul său perete din cuarț alb; şi primul oraş al Egiptului antic se numea Memphis, ce însemna Zidul Alb.

Acum credem că există o situație care demonstrează că împrăştierea Oamenilor Ceramicii Incizate a pus bazele viitoarelor civilizații ale Orientului Mijlociu.

Tabletele Ras Shamra spun multe lucruri despre ritualurile antice canaanite, şi acestea au multe asemănări cu cel de-al treilea

[51] *Myth, Ritual and Kingship* (Mit, ritual şi regalitate), Oxford, Clarendon Press, 1958. Vezi „Early Hebrew Myths and Their Interpretation" (Vechile mituri evreieşti şi interpretarea lor).

grad al francmasoneriei, atunci când candidatul este ucis şi înviat în mod simbolic. Ultimele analize ale Vechiului Testament îl aşază pe Melchisedec, astralul rege-preot canaanit, într-un context cu conotaţii masonice clare.

Un Asherah sau umbra unui băţ înfipt în pământ la latitudinea Ierusalimului creează un triunghi echilateral atunci când umbrele solstiţiului sunt proiectate în afară. Acest ritual antic este încă menţionat în ritualul modern francmasonic, dar înţelesul lui a fost pierdut. Membrii Ordinului Masonic al Marelui Preot Înalt stau în picioare de-a lungul celor două capete ale triunghiului care se formează din umbrele solstiţiului. Candidatul îngenunchează în centrul Triunghiului, unde este uns şi ridicat. În timp ce marginile exterioare ale triunghiului sau deltei reprezintă solstiţiile, centrul este echinocţiul. Acest lucru înseamnă că fiecare candidat este uns cu ulei şi dus în Ordin la echinocţiu.

A existat o continuare a preoţimii canaanite după ce David a preluat regalitatea pentru el. Astfel, regele David a continuat tradiţia pe care Avraam o începuse cu Melchisedec, de recunoaştere a existenţei Înaltului-Preot canaanit şi a regelui Ierusalimului. Acest lucru a dat naştere credinţei evreieşti în doi mesia diferiţi: al regalităţii şi al preoţimii.

Capitolul VII

Cultele gemene ale iudaismului

NOUA NAȚIUNE

Vechiul Testament susține că israeliții au supus pe parcurs orașele canaanite în ultima jumătate a mileniului doi î.C., când evreii au plecat din Egipt sub îndrumarea lui Moise, și încercarea lui Joshua de a obține pământul pentru ei. Nimeni nu știe exact când s-a întâmplat acest lucru, dar tradiția evreiască plasează trecerea lui Moise peste Marea Roșie în jurul anului 1447 î.C., iar regele Iacob din Biblie o datează cu câțiva ani mai devreme, în 1491 î.C.

La sfârșitul regatului lui Solomon, peste 500 de ani mai târziu, se pare că canaaniții din est fuseseră asimilați de națiunea evreiască, iar cei din vest deveniseră fenicieni, și erau, deci, văzuți ca un popor distinct. Oricum, se pare că evreii și canaaniții nu erau atât de diferiți pe cât ne arată Vechiul Testament. Savanții biblici consideră acum că limba evreiască s-a dezvoltat din sursele canaanite și că însăși limba feniciană era la fel cu unele forme vechi ale ebraicii.[1]

Scribii evrei, care au scris pentru prima dată Biblia, au pictat un tablou al unui lung șir de evenimente, din vremea când Adam a fost dat afară din Grădina Edenului, prin Legământul lui Avraam și Exodul lui Moise, înspre cucerirea Ierusalimului de către regele David, care a fost predestinat a fi scaunul Dumnezeului Creator administrat de Oamenii Săi Aleși. Dar asta, credem noi, este doar un raționalism ulterior pentru a justifica părerea lor despre lume.

[1] "Canaanites" (Canaaniți), *Microsoft® Encarta® Enciclopedia 2001*. © 1993-2000 Microsoft Corporation. Toate drepturile rezervate.

Dovezile istorice spun că în timpul perioadei în care se presupune că evreii ar fi ocupat pământul Canaanului, la sfârşitul ultimei epoci a bronzului, întreaga zonă era dezorganizată. Întreaga regiune, în sec. al XII-lea î.C., a trecut printr-un colaps cultural brusc şi mişcări de populaţie pe mari suprafeţe[2]. Acest lucru se întâmpla, susţine profesorul William Stiebling, datorită unei schimbări a climei pe care o mare varietate de dovezi o consemnează că s-ar fi produs în acea vreme. Ea a început cu încălzirea globală, în jurul anului 1300 î.C., care a durat peste 200 de ani, şi care a dat naştere zonelor de deşert ale Canaanului şi apoi a intrat într-un declin rapid din pricina lipsei ploii. Potrivit dovezilor cuprinzătoare, aduse de Stiebling, majoritatea satelor din centrul Canaanului au fost abandonate, iar ocupaţia a venit abia după anul 1000 î.C.

Această ultimă datare corespunde cu preluarea Ierusalimului de către David, şi toată această perioadă de condiţii aride coincide cu colonizarea generală a poporului evreu în Canaan. Întrebarea pe care ne-am pus-o este: au ocupat evreii pământul abandonat deoarece alţii fuseseră izgoniţi de lipsa apei şi a mâncării?

Stiebling explică cum, în această perioadă, există consemnări ale unor rebeliuni interne în Babilon, ce coincid cu o scădere a populaţiei de până la 75%. În Egipt erau crize majore de grâne şi necazuri neîntrerupte cu triburile prădătoare care jefuiau şi ucideau pe măsură ce prădau ultimele rămăşiţe din proviziile de mâncare. Faptele susţin o teorie a unei migraţii evreieşti înspre tărâmuri libere.

Lăsând la o parte argumentul ştiinţific, cum ar fi analiza inelului anual şi schimbările ce au avut loc în oglinda apei şi flora nativă, putem observa cum şablonul colonizării umane s-a schimbat într-adevăr. În timp ce canaaniţii ce trăiau pe coastă (adică aceia care au devenit fenicieni) s-au adaptat bine problemei căldurii, oamenii din est, care locuiau în zone mai înalte şi mai izolate, au suferit din greu.

O privire de ansamblu aruncată asupra vetrelor de aşezări din

[2]Stiebling, WH: „Did the Weather Make Israel's Emergence Possible?" (A făcut vremea posibilă apariţia Israelului?), *Biblical Review* (Revista biblică), vol X, nr. 4, august 1994.

zona Israelului, ce se presupune că au fost distribuite tribului evreu al Manasseh-ului, ne arată că există un şablon care se potriveşte cu problemele la care ne-am aştepta dacă s-ar ivi o problemă climatică. Manasseh-ul este o regiune de deal cu marginile deşertice care acoperă o suprafaţă de vreo 10 sau 15 mile (aprox. 16-24 km) în interiorul coastei, întinzându-se până la râul Iordan şi care este, cu siguranţă, poziţionată central între Marea Galilee (L. Tiberiada – n. ed. rom) şi Marea Moartă. Autorul acestei analize, dr. Adam Zertal, este un economist agricol ce s-a transformat în arheolog, lucru ce-l face extrem de calificat pentru a prelua un astfel de studiu. El a arătat cum varia numărul aşezărilor locuite de-a lungul perioadei de care eram noi interesaţi.

La mijlocul epocii bronzului (1750-1550 î.C.) existau 116 colonii, dar la sfârşitul epocii bronzului (1550-1200 î.C.) numărul lor a scăzut la doar 39. Acesta este felul de declin din timpul presupuşei perioade de uscăciune, de condiţii climatice nefavorabile, susţinută de Stiebling. Apoi, în prima epocă a fierului (1200-1000 î.C.) numărul coloniilor depăşeşte nivelul iniţial, ajungând la 136. Zertal spune:

> *Această creştere dramatică a coloniilor sugerează pătrunderea unei noi populaţii în zonă în timpul primei epoci a fierului. Acest lucru poate fi corelat cu povestirea Biblică a intrării Israelului în Canaan, în timpul aceleiaşi perioade.*[3]

În plus, echipa lui Zertal a observat că în timp ce populaţia anterioară era mai probabil să se fi aşezat în văi decât pe dealuri (pe o scară de 3 la 1), populaţia ce a sosit mai târziu s-a aşezat în principal pe munţi (pe o scară de 2 la 1). Aceste informaţii tind să sugereze că noua populaţie era într-adevăr formată din oameni diferiţi, cu idei proaspete în materie de amplasare a locuinţelor.

Am aflat că există trei teorii principale despre sosirea evreilor în

[3]Zertal, A: „Israel Enters Canaan" (Israelul intră în Canaan), *Biblical Archeology Review* (Revista Arheologiei Biblice), vol. XVII, nr. 5, septembrie/octombrie, 1991
[4]Albright, WF: *From the Stone Age to Christianity* (De la epoca pietrei la creştinătate), Editura Johns Hopkins, 1940

Canaan. Prima, „modelul cuceririi"[4] al lui William Albright, acceptă bătăliile descrise în Vechiul Testament ca o realitate istorică. Cea de-a doua, a lui Albrech Alt este un model de „infiltrare pacifistă". Cea de-a treia susține modelul „revoltei țăranilor sau revoluția socială" a lui George Mendenhall.

Se pare că Albright căuta dovezi pentru a susține povestea spusă în Biblie, dar descoperirile arheologice ce au apărut după publicarea teoriei sale par a nu-l susține. Părerea noastră, la care am ajuns după cercetarea unor mari cantități de informații, este că teoria lui Mendenhall (în mod deosebit dezvoltată de către Norman Gottwald) este posibil să fie cel mai aproape de realitatea istorică.

Mendenhaal, şi mai târziu Gottwald, a insistat pe concepte moderne antropologice şi sociologice pentru a arăta că majoritatea vechilor israeliți nu erau străini ajunşi în teritoriu, ci renegați care s-au ridicat împotriva asupritorilor lor feudali. Această subclasă canaanită a fugit spre est şi sud, spre dealurile centrale, abandonând partea vestică a țării. Altfel spus, Israelul a apărut din cadrul Canaanului, mai degrabă decât din invadarea sa din afară. Dacă acest model este acceptat, şi noi îl acceptăm, atunci evreii sunt pur şi simplu un neam de țărani canaaniți.

Această explicație se potriveşte cu „Perioada Judecătorilor" din Vechiul Testament, care se desfăşura în perioada primei epoci a fierului, cu influxul său de populație înspre zona deluroasă a țării. Înaintea introducerii regalității evreieşti, diferitele triburi erau conduse de şefi care sunt amintiți în Biblie ca „Judecători". Ultimii scriitori ai Cărții Deuteronomului au încercat să facă o listă a acestor bărbați ca şi cum ar fi deținut puterea consecutiv, dar studiile moderne asupra Bibliei sugerează că mulți dintre ei au fost concurenți contemporani.

Gideon, unul dintre ultimii judecători, care şi-a schimbat numele din canaanitul Jerubbaal, pare să fi întrecut prestația celorlalți judecători. El ținea un harem, având 70 de fii. În timpul liber, a pus bazele unui centru religios la Ophrah, creând cultul unui obiect numit *ephod.* Acesta era un instrument divin ce era comparabil ca importanță religioasă cu Arca Făgăduinței a lui Moise (a nu se confunda cu partea de sus a îmbrăcămintii unui preot, ce poartă acelaşi nume). La Ophrah, el şi-a numit pe unul din fii săi, Abi-

melech, nume care îl onora pe Dumnezeu ca Tată, dar şi ca rege, făcând astfel primii paşi înspre dezvoltarea regalităţii evreieşti.

Ţăranii canaaniţi au fost cunoscuţi ca evrei de la cuvântul 'Apiru.[5] Mai mult de 300 de tablete cuneiforme au fost găsite la Amarna, capitala faraonului egiptean Akhenaton (sau Amenhotep al IV-lea – n. ed. rom.) (1353-1335 î.C.). Multe dintre acestea conţin corespondenţe între Akhenaton şi regii săi vasali din Canaan, care scot la iveală faptul că Egiptul pierdea controlul asupra statelor supuse lui, inclusiv acelea din Canaan, copleşite de problemele aduse de aceşti misterioşi 'Apiru. Din descrierile făcute este clar că 'Apiru veneau din afara ordinii societăţii canaanite normale şi funcţionau ca muncitori agricoli angajaţi, mercenari sau chiar rebeli. O scrisoare ne povesteşte cum un grup de 'Apiru, condus de cineva care se numea Lab'ayyu, a preluat controlul asupra oraşului Shechem din regiunea dealurilor centrale din Canaan.

Simţeam că vedem o imagine clară conturându-se.

Această aristocraţie şi clasele de mijloc ale Canaanului costal deveneau prea pline de succes. Ele controlau virtual întregul comerţ internaţional, devenind negustori bogaţi şi prosperi. Bogaţii din oraşele costale nu mai aveau nevoie de o mare forţă de muncă, deoarece ei îşi făceau banii în străinătate şi importau toată mâncarea exotică şi bunurile pe care le puteau consuma. Progresiv, ei au pierdut contactul cu propriul lor neam de ţărani aproape şomeri şi aceşti 'Apiru lipsiţi de drepturi şi demoralizaţi au devenit o subclasă nedorită, care au început să călătorească prin ţară căutând disperaţi de lucru şi mâncare.

Fără îndoială, unii au coborât înspre Egipt pentru a fi agricultori, muncitori sau mercenari – poate că povestea lui Moise ca fiind un ('Apiru) evreu se bazează pe amintirea unui mercenar plin de succes, care avea gradul de general în armata egipteană. În acest scenariu, povestea exodului evreilor din Egipt are înţeles, de vreme ce ei încercau să scape înspre est sau nord, în căutarea tărâmului făgăduinţei – propriul lor pământ, promis lor de la naştere. Când au ajuns înapoi în Canaanul pe care strămoşii lor îl părăsiseră

[5] *Peake's Commentary on the Bible* (Comentariile lui Peake asupra Bibliei), Thomas Nelson şi Fiii, 1962

cu generații înainte, au descoperit că ei erau doar un grup printre alți 'Apiru fără stat.

Poate acești refugiați din Egipt erau mai sofisticați decât țăranii de rând pe care i-au găsit trăind pe tărâmul făgăduinței. Ei au început să se organizeze într-o nouă ordine socială – conduși de bărbați despre care Biblia ne spune că se numeau „Judecători". Regii orașelor canaanite trebuie să fi fost îngrijorați când au văzut că locuitorii țării pot să ceară o soartă mai bună pentru ei, și poate au fost și revolte ale țăranilor, conduși de ex-mercenari cu suficientă pricepere militară pentru a răsturna un orășel sau două. Dar am descoperit că studiile noastre ne tot duceau înapoi la poveștile regelui David.

Cele mai vechi povești ale creării unui adevărat stat evreu au legătură cu regele David, din a cărui familie își susținea Iisus descendența. Vechiul Testament spune că imediat ce David a preluat Ierusalimul a început procesul de centralizare a preoțimii în orașe, creând o organizație ce devenea tot mai elaborată, cu niște practici ce-i deosebeau de ritualurile religioase din țările vecine. În zonele rurale, preoții de la altarele locale, cunoscute și ca „locurile înalte", continuau o formă a cultului yahwistic, care era mai mult sau mai puțin același cu cel din vechile practici canaanite, doar că acum erau autorizate de numele unui nou zeu. Savantul biblic, profesorul Samuel Hook, spunea:

> *Următoarea schimbare, după introducerea regalității (evreiești), a fost separarea practicilor religioase ale capitalei de cele de la țară. Din dovezile editorilor deuteronomici ai cărții Regilor și din Profeți, știm că la țară, altarele locale, „locurile înalte", cu preoții lor locali, continuau o formă a cultului yahwistic care fusese influențat de practicile canaanite. Hosea ne arată cum Yahweh și Ball începuseră să fie confundați în mințile veneratorilor israeliți. Această ordine de lucruri s-a menținut în ciuda anunțurilor profetice și a eforturilor regilor reformatori, până la căderea Ierusalimului în 586 î.C.*[6]

[6]Hooke, SH: „The Religious Institutions of Israel", *Peake's Commentary on the Bible* (Instituțiile religioase ale Israelului, Comentariile lui Peake asupra Bibliei), 1962

Oricum, evreii au introdus un concept de regalitate cu o calitate deosebită în pământurile pe care le controlau ei. Primul rege, Saul, este portretizat ca fiind un fel de judecător bătrân, ce primeşte o numire divină cu scopuri mai ales militare. Autoritatea regelui David este diferită: ea se bazează pe un legământ. Aceasta este o înţelegere reciprocă între trei părţi: rege, popor şi Yahweh. Dreptul regal al lui David era sprijinit prin relaţia sa deosebită cu Dumnezeu.

David era considerat a fi cel dintâi mesia, iar pretenţiile lui se bazau pe relaţia sa deosebită cu Yahweh, prin acest legământ.[7] Înţelegerea includea termeni şi condiţii de ambele părţi: şi de cea a monarhului, şi de cea a naţiunii. Rolul lui Yahweh era cel al unui executor, care se asigura că înţelegerea era îndeplinită cum se cuvine de ambele părţi. Această organizare era un concept extrem de democratic, original şi unic. Era, de fapt, o cartă şi un jurământ de încoronare cu limitări ale prerogativelor regale incluse în el, dar şi o garanţie divină a unor drepturi şi libertăţi extensive pentru supuşi.

În toate celelalte ţări vecine, regele era un autocrat absolut, ai cărui supuşi nu aveau nici un drept. În timp ce înainte limba curţii Israelului adoptase o terminologie prin care cetăţenii de rând erau numiţi „sclavii" regelui, sub regimul lui David a fost adoptat un nou concept de organizare socială, în care supusul era considerat a fi „frate" (Deuteronomul 17:20) sau „vecin" (Ieremia 22:13) al regelui. Aceasta era o teorie revoluţionară a relaţiei dintre guvernant şi guvernat – dar avea să fie de scurtă durată.

Pe măsură ce trecea timpul, tot mai multe teritorii cădeau sub dominaţia populaţiei rurale – chiar şi porturile sudice cum ar fi Ashkelon fuseseră preluate – dar oraşele fenicienilor din nordul coastei au rămas o fortăreaţă de necucerit. Evreii au ocupat Ierusalimul târziu într-o zi, şi acest lucru poate fi considerat mai degrabă o victorie politică decât una militară sângeroasă.

Potrivit Vechiului Testament, Templul regelui Solomon pentru Yahweh a fost în sfârşit construit pe terenul pe care David îl cumpărase cu 600 de bani de aur de la jebusiţii[8] numiţi Araunah

[7] Hertzberg, Arthur: *Judaism* (Iudaismul), George Braziller, New York, 1962
[8] Jebusiţii erau locuitorii canaaniţi ai Ierusalimului înainte de venirea evreilor.

(cunoscuți ca și Ornan). Înainte, el îl folosise ca loc pentru depozitarea grâului.[9] 600 de bani de aur reprezentau o sumă considerabilă, iar menționarea acestei plăți în poveste are probabil menirea de a indica faptul că David se comporta într-o manieră corectă față de locuitorii indigeni. Cartea lui Samuel ne povestește cum a cumpărat David acest loc înalt la sfatul profetului Gad. El simțea nevoia de a-l împăca pe Dumnezeu, care era supărat deoarece David condusese recensământul printre membrii regatului său pentru a asista la colectarea taxelor. Cartea lui Samuel ne spune că Dumnezeu a trimis un înger care să ucidă un mare număr dintre supușii lui David, dar regelui i s-a oferit puterea de a alege modul de distrugere. În numele lui Yahweh, Gad i-a oferit lui David trei opțiuni ale diferitelor calamități ca pedeapsă. Acestea erau foametea timp de șapte ani, un război dezastruos între popoare, uciderea a 70.000 de oameni. David s-a rugat lui Yahweh și pedeapsa a fost suspendată.[10] Povestea pare improbabilă din mai multe motive, dintre care unul cel mai puțin important ar fi numărul mare de oameni, chipurile, uciși de boală în doar trei zile.

Dat fiind faptul că Vechiul Testament a fost scris la câteva sute de ani după evenimentele descrise, era David o figură istorică vie, sau doar un mit complex? Unii oameni susțin că era real deoarece „Casa lui David" pare a fi menționată în stela Tel Dan a secolului al IX-lea și în stela unui rege moabit numit Mesha, care a domnit între anii 849-820 î.C. Dar până și această presupusă dovadă vine la aproape 200 de ani după presupusul eveniment.

I-am cerut prietenului nostru, profesorul Philip Davies, o părere autorizată. Philip ne-a răspuns:

Stela Tel Dan conține într-adevăr un cuvânt ce se poate traduce, „Casa lui David", dar care poate însemna multe alte lucruri. Chiar dacă înseamnă „Casa lui David", acest lucru nu ar însemna că „David" este personajul desprins din Biblie. Până și cei mai entuziaști experți admit faptul că nu a existat niciodată un mare imperiu davidic, că Ierusalimul era

[9] 1 Cronici 21: 15-26
[10] 2 Samuel 24: 13-16

un biet sătuc şi legendele despre David sunt probabil doar nişte exagerări. În cel mai bun caz, putem vorbi despre miezul istoric al unei legende, şi nici de asta nu sunt prea sigur. Voi rămâne la o analogie cu regele Arthur; probabil un miez istoric, dar nu omul din legendă.

Aşadar, avem probabil de a face cu un mit evreiesc, construit mult mai târziu pentru a explica de ce existau anumite credinţe şi de ce erau venerate anumite locuri. Când scriitorii ulteriori ai Vechiului Testament au încercat să demonstreze că naţiunea evreiască avea o istorie, n-ar fi fost niciodată acceptat să spui că credinţele lor erau doar aspecte ale teologiei canaanite. Aşadar, ei au personificat un proces în legendarul personaj al regelui David. Pentru a simplifica discuţia noastră, am acceptat, oricum, înţelegerea lor şi am continuat să ne referim la David ca la o singură persoană.

Tânărul rege Hiram nu fusese demult numit pe tronul Tyr-ului când dictatorul militar 'Apiru, David, a preluat controlul asupra Ierusalimului de la jebusiţi, transformând oraşul preoţimii-Venus a lui Melchisedec în oraşul lui David. Vechiul Testament afirmă că David, ambiţiosul rege al 'Apiru, i-a convins pe aristocraţii jebusiţi din Ierusalim să-i predea lui puterea. Josephus ne spune că mai-marii oraşului l-au insultat pe David folosind toţi schilozii, ologii şi cerşetorii Ierusalimului pentru a-i bloca drumul, spunând că până şi ologii erau suficienţi pentru a-l împiedica să preia oraşul.[1] David a asediat oraşul până ce conducătorii săi au fost obligaţi să se înţeleagă cu el. El a preluat oraşul, dar a menţinut serviciile preoţimii lui Melchisedec, numindu-l pe Zadok ca înaltul său preot.

Hiram, dându-şi seama că vulnerabilul şi bogatul său port Tyr, completat cu un set întreg de temple făcătoare de regi, ar putea fi următorul pe lista lui David, s-a hotărât să câştige timp. S-a împrietenit cu David, i-a oferit sprijin şi cunoştinţe tehnice, i-a construit un palat în Ierusalim pentru a-i consolida puterea, ţinându-l pe dictatorul militar evreu în Ierusalim, departe de Tyr. Josephus spunea despre aceste evenimente:

[1] Whiston, W (ed. şi trad.): Josephus, *Antiquities* (Antichităţi), *vii, iii,* 1

Hiram, de asemenea regele tirienilor, i-a trimis ambasadori [lui David] şi a făcut o alianţă de prietenie şi întrajutorare reciprocă cu el. De asemenea, i-a trimis şi cadouri, buşteni de cedru şi mecanici, şi bărbaţi pricepuţi la arhitectură, care să-i poată construi un Palat Regal în Ierusalim.[12]

Acest truc a funcţionat şi Hiram a avut suficient timp pentru reconstrucţia oraşului Tyr de pe insula din piatră pe care o construise în mijlocul mării. Hiram a avut grijă să se asigure că toate sursele sale de putere regală au fost îndepărtate de pe noua insulă fortăreaţă. El a construit noi temple zeilor săi, care-i garantau puterea regală şi apoi le-a demolat pe cele vechi, mai vulnerabile, de pe ţărm.

Cerinţa ca David să fie înregistrat ca punând bazele unei noi linii de regi era, după părerea noastră, motivul pentru care 'Apiru sunt descrişi ca preluând Ierusalimul într-un anume timp, şi de ce scribii din viitor au dat atâta importanţă faptului că David era uns. Ungerea era parte a procesului fenician de numire a unui rege, într-un ritual special ce se desfăşoară într-un templu îndreptat spre est, cu doi piloni.

Pretenţia că Samuel l-a uns mai întâi pe Saul şi apoi pe David pare a fi o încercare de a copia ritualurile canaanite, dar scribii ştiau că era nevoie de mai mult pentru a susţine că ai un „adevărat" rege. Jebusiţii ştiau că adevăraţii regi canaaniţi erau consorţii lui Venus: numele oraşului Ierusalim reflecta acest lucru. Pentru a ajunge la nivelul de autoritate divină al unui rege canaanit, David avea nevoie de un templu al său care să fie îndreptat înspre est, de preferinţă dedicat noului său Dumnezeu care sălăşluia în Arcă, Yahweh, unde putea să-şi desfăşoare ritualurile de ungere a regelui şi să se căsătorească cu Venus în strălucirea rece a răsăritului timpuriu.

Josephus povesteşte despre decizie, dar nu despre motivaţie:

Acum, când regele [David] a văzut că afacerile îi mergeau din ce în ce mai bine cu fiecare zi, cu voia Domnului, el s-a gândit că ar trebui să-l sfideze, din moment ce el însuşi locuia

[12]Josephus, *Antiquities* (Antichităţi), vii, iii, 2

în case făcute din cedru, cum erau acelea foarte înalte, şi avea cele mai interesante lucrări de arhitectură în ele, şi că ar trebui să treacă cu vederea arca atâta timp cât era aşezată în tabernaclu, şi era de dorit să-i construiască un Templu lui Dumnezeu, cum prezisese Moise.[13]

Casa cu cele mai interesante lucrări de arhitectură era un dar de la Hiram, regele Tyrului. Pretenţia că Moise ar fi prezis construirea unui templu pentru Yahweh nu se găseşte în nici una din versiunile actuale ale Pentateuh-ului, dar ştiam că fusese inclusă în *Testamentul masonic*, unde Moise spunea că tabernaclul este un model pentru templul care avea să fie construit din piatră într-o zi, când îi dă instrucţiuni lui Bezaleel despre modul cum să-l construiască [*Testamentul masonic* 6:7]. Ni s-a părut interesant faptul că Josephus adaugă un detaliu care se găseşte doar în consemnarea masonică şi nicăieri altundeva.

Părerea noastră în legătură cu ceea ce se întâmpla a fost întărită de profesorul Jagersma, care este şeful catedrei de Studii Ebraice şi Vechiul Testament de la Universitatea din Bruxelles. El notează despre poveştile din Biblie cu David şi Arca:

În poveştile ce urmează ungerea sa de către Samuel, David este des numit un războinic viteaz şi un general abil... Ocuparea Ierusalimului [de către David] a dus la pierderea poziţiei-cheie pe care o ocupaseră filistenii în această zonă de ceva vreme... Un alt lucru important care a favorizat această schimbare de putere a fost slăbirea puterii vechilor oraşe-stat [feniciene]. Acest lucru are o legătură clară cu sfera economică. În timp ce mai demult, centrul de greutate economic se găsea mai ales în câmpia costală, a apărut o mutare progresivă spre est, spre zona deluroasă... încorporarea locuitorilor Ierusalimului şi a altor oraşe canaanite în regatul lui David a avut consecinţe vaste nu doar pentru afacerile religioase, ci şi pentru cele sociale şi economice. Probabil că David înţelegea prea bine că Ierusalimul putea funcţiona în mod corect

[13] Josephus, *Antiquities* (Antichităţi), vii, iii, 4

ca un centru politic doar dacă obținea statutul de centru religios în regatul său... pentru David, Arca avea o importanță majoră... Rezultatul aducerii Arcăi la Ierusalim a constat în faptul că orașul devenea tot mai mult punctul central al culturii [lui Yahweh].[14]

Orașul lui David era o așezare restrânsă, cu ultimul templu construit pe un teren înalt din nord.

Orașul Ierusalim era mic, dar bine întărit, iar supunerea lui trebuie să fi fost victoria supremă pentru David, regele-țăran al mitului și legendei. Biblia ne spune că el a luat imediat o armată de 30.000 de oameni, aleși pentru a aduce Arca Făgăduinței din Kiriath-jearim (Baalah) în noua sa capitală – dansând în fața ei în timp

[14]Jagersma, H: *A History of Israel to Bar Kochba* (O istorie a Israelului până la Bar Kochba), Editura SCM, 1985

ce mergea. Pe drum, conducătorul carului ce transporta Arca a fost ucis pentru că a atins din greşeală casa lui Yahweh, şi astfel, pentru a evita problemele din viitor, David a sacrificat un bou şi un bivol la fiecare şase paşi.

Trebuie să fi fost o călătorie înceată şi sângeroasă.

OM BOGAT, OM SĂRAC

În cercetările noastre de până acum am identificat două pături sociale diferite ale societăţii canaanite: locuitorii bogaţi şi sofisticaţi ai oraşului, întruchipaţi de locuitorii Byblosului şi Tyrului, şi ţăranii, care ocupau zonele rurale exterioare. Populaţia urbană nu se deosebea doar prin calitatea îmbrăcămintei şi a mâncării lor, ei erau şi mai bine educaţi în materie de ştiinţă, filozofie şi teologie. Le plăceau cultura şi tradiţiile centrate în jurul templelor lor, în timp ce 'Apiru se puteau lăuda doar cu nişte mituri vechi identificate cu sanctuare sacre marcate cu pietre.

Oricum, 'Apiru au început să-şi organizeze miturile şi să-şi dezvolte o nouă moştenire cu atâta hotărâre şi vigoare, încât, la sfârşit, ei i-au eclipsat pe toţi ceilalţi. Succesul lor îl reprezintă actuala moştenire a monoteismului – o realizare demnă de admirat. Dar acest proces de legitimizare nu a fost unul uşor. Găseam tot mai multe dovezi care confirmau indiciile pe care le aflasem în ritualul masonic, potrivit cărora conflictele ieşeau la suprafaţă pe măsură ce două religii diferite erau unite într-un mod nefericit şi temporar, împreună.

Pe măsură ce 'Apiru începeau să se organizeze, ei şi-au oferit o primă formă de moştenire, împărţindu-se în patru triburi numite după nevestele lui Jacob şi servitoarele sale: Leah, Zilpah, Rachel şi Bilhah. O dată populaţia stabilizată, fiecare persoană era asociată unui trib în funcţie de regiunea unde locuiau, mai degrabă decât după obârşie.[15]

Regii-preoţi ai marilor oraşe, cum erau Melchisedec în vechiul

[15] Fohrer, G: *History of Israelite Religion* (Istoria religiei israelite), S.P.C.K., Londra, 1973

Ierusalim şi Hiram în Tyrul contemporan, venerau Soarele şi pe Venus, înţelegeau astronomia şi practicau ritualuri secrete pentru numirea regilor. Oamenii din popor din ţările vecine urmau o religie tipic ţărănească, bazată pe vechea temă a zeului sau a fiului său care moare în fiecare anotimp şi este înviat în primăvara următoare. Am ajuns la această părere după ce am luat în considerare părerile multor savanţi biblici şi arheologi de marcă. Cu toate că atât populaţia urbană cât şi cea rurală aveau credinţe asemănătoare ce implicau vechi concepte despre moarte şi înviere şi amândouă aveau un conţinut astrologic, diferenţele dintre cele două sunt foarte semnificative.

Regii şi urmaşii lor aristocraţi considerau învierea doar pentru ei, iar Venus, în rolul ei de Stea Strălucitoare a Dimineţii, apare în centrul acestui concept. Populaţia de la ţară privea conceptele morţii şi învierii ca nişte evenimente care i se întâmplau anual unui rege, sau unui zeu, unul ce marca anotimpurile pentru a se asigura că vor avea rezervele de hrană de care aveau nevoie. Pentru aceşti oameni de rând, Soarele era de obicei acela care conducea la învierea pământului.

Un savant biblic, profesorul William Irwin, spune despre această imagine simplă a învierii:

> *Cultul zeului ce moare trebuie recunoscut ca nimic altceva decât sacramentul profund al lumii antice: un zeu îşi dădea viaţa astfel încât prin moarte viaţa să poată triumfa, iar suferinţa şi amărăciunea să lase loc bucuriei.*[16]

Această temă a continuat mii de ani – de exemplu se spune că zeul Mitha fusese născut într-un grajd la solstiţiul de iarnă, cu vreo 600 de ani înaintea lui Christos, iar învierea sa era sărbătorită de Paşte. Dar nici unul dintre aceste culte nu avea o componentă clară Venus. Aceasta pare să fi fost rezervată riturilor şi ritualurilor regilor şi membrilor importanţi ai puternicelor lor oraşe-stat.

Diferenţa-cheie dintre aceste două aspecte ale teologiei canaanite/

[16]Irwin, WA: „Job", *Peake's Commentary on the Bible* (Iov, Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

evreieşti, pe care vrem să o subliniem aici, este una de organizare temporală. Ritualul lui Venus de ungere a regelui, asociat cu grupurile aristocrate, are de-a face cu consecinţele pe termen lung – credinţa că indivizii pot fi înviaţi într-o serie de alte vieţi. Eroii biblici, cum ar fi Enoh (şi aparent Melchisedec), au trăit sute de ani, iar atunci când regii au trecut în viaţa de apoi, ei s-au alăturat zeilor lor în cer, deoarece credinţa lor era că ei erau una cu făcătorii stelelor şi planetelor. Pe de altă parte, oamenii de rând aveau o perspectivă pe termen scurt care-i făcea să ia fiecare anotimp în parte. Principala lor grijă era ca recoltele lor să nu se piardă şi ca să se poată hrăni în următorul an. „Zeul mort s-a ridicat" era ţipătul lor din timpul fiecărui Paşte. Ce se putea întâmpla la următorul ciclu al lui Venus peste 40 de ani era cu mult peste limitele teologiei şi chiar şi ale imaginaţiei lor.

Termenul „canaaniţi" pare să se refere în general la locuitorii oraşului, al locurilor cum ar fi Tyrul lui Hiram şi Ierusalimul lui Melchisedec. 'Apiru erau la bază un neam de ţărani, care din nevoia de a supravieţui, se muta în funcţie de condiţiile climatice şi de posibilitatea de a munci ca lucrători ori mercenari. Este cunoscut faptul că de exemplu egiptenii antici lăsau cu dragă inimă aceşti nomazi să-şi aşeze taberele pe Nil când curentul îi ducea spre sud în căutare disperată de apă. Egiptenii le ofereau şi locuri de muncă şi mulţi dintre ei au luptat în armata egipteană. Acest lucru ar explica de ce un 'Apiru ca Moise a devenit general în armata egipteană, înainte de a fi acuzat de comiterea unei crime şi să fie nevoit să fugă în nord înapoi în Canaan. Un alt expert explică cum de-a lungul timpului, 'Apiru sau israeliţii au ajuns să se stabilească în locaţii fixe:

> *La început, majoritatea israeliţilor erau ţărani care trăiau în comunităţi închise; o parte dintre ei a ajuns în final la o economie cu adevărat urbană. Acesta este unul din motivele viitoarelor animozităţi dintre oraş şi regiunea de la ţară, care până la acest punct nu erau înrădăcinate, precum antipatia pe care o avea populaţia rurală a iudaismului faţă de Ierusalim, şi care se manifesta prin faptul că majoritatea locuitorilor de la oraş erau canaaniţi... Israeliţii au primit permisiunea*

de a intra în unele sanctuare canaanite. Zeii clanului au fost, în curând, asociații acestor sanctuare mai degrabă decât ai clanului, care acum se așezase pentru totdeauna; zeitățile nomade au devenit zeitățile acestor locuri.[17]

Din vremuri de demult a existat o legătură între venerarea lui Venus și conceptul unui zeu al naturii ce moare și apoi se ridică din morți, și este foarte probabil faptul ca o astfel de legătură să meargă înapoi până în preistorie. Fenicienii o cunoșteau pe Venus în forma lui Ashtoreth, al cărei consort era Tammuz, zeul fertilității plantelor și animalelor. În ritualurile publice, aceste zeități erau reprezentate de către rege și înalte preotese.

Această temă a unui zeu care moare pentru binele lumii și este ulterior înviat trebuie să fi fost foarte ușor de crezut de către oameni. Are un șarm primordial și este totodată o reflecție evidentă a modelului anotimpurilor. Dar ritualurile numirii regilor, care au rămas atât de secrete, erau în mod evident foarte diferite. Acesta era parte a unui plan de înviere personală asemănător cu acela care era folosit de către regii antici ai Egiptului, cu ajutorul căruia Horus a călătorit înspre „Duat" – tărâmul morților – pentru a fi încoronat de către zei înșiși.

Pe când 'Apiru au devenit o națiune evreiască, iar civilizația grecească se afla într-o dezvoltare uimitoare, se pare că cultul astral a intrat într-un declin, iar Venus a devenit doar o trăsătură a cultelor morții și a renașterii vegetației. Cultul lui Venus de ungere a regilor s-a stins o dată cu extinderea orașelor-stat în ceva mai naționalist și care cuprindea oameni din toate nivelurile sociale. Dar primii regi evrei trebuie să fi știut faptul că aveau nevoie de acces la aspectele mai înalte ale ritualului lui Venus dacă vroiau să ajungă divinități ei înșiși, și astfel calificați pentru a conduce aspectele vegetației și ale nevoilor națiunilor lor.

Saul a fost făcut primul rege al acestor călători 'Apiru atunci când au început să se urbanizeze. Dar el a fost avansat la gradul de rege nu prin drept divin, ci prin trei pași:

[17]Fohrer, G: *History of Israelite Religion* (Istoria religiei israelite)

Mai întâi, a fost ales rege de o adunare a membrilor triburilor din oraşul Mizpah.

Apoi a fost uns de către profetul Samuel la Ephraim.

În cele din urmă a fost proclamat ca rege la Gilgal.

Gilgal (însemnând „cercul de piatră"[18]) deţinea un rol important în dezvoltarea mitului evreu, ca locul unde armata 'Apiru fusese circumcisă în masă, după ce mai întâi transportaseră Arca Făgăduinţei peste Iordan, înspre ţărâmul făgăduinţei. Pe măsură ce citeam acest material ne-am pus următoarea întrebare: de unde ştiau aceşti ţărani care era metoda de a transforma un om de rând într-un rege?

Ni se părea că ei nu aveau acces la ritualurile prin care locuitorii de la oraş credeau că pot transforma un om într-un rege. Aceste ritualuri erau secrete bine păzite pe care regii jebusiţi ai Ierusalimului şi înalţii lor preoţi le foloseau de pe vremea lui Avraam şi a lui Melchisedec, fapt ce explică de ce 'Apiru erau atât de dornici de a prelua Ierusalimul, cunoscut mai târziu ca „oraşul marelui rege". Dar pare puţin probabil ca vreun rege jebusit să coboare de pe tron şi să înmâneze pur şi simplu secretele puterii sale politice.

După cum am observat deja, domnia lui David, cu toate neplăcerile sale, a fost total diferită de toate celelalte dinaintea sa, mai ales datorită faptului că trata cetăţenii ca egali, nu ca pe nişte posesiuni. Probabil egalitatea pe care a extins-o el supuşilor săi se datora faptului că el era încă doar un „super-judecător" – el nu obţinuse încă statutul divin pe care doar un ritual de regalitate adevărată şi sacră i-l putea conferi. Aici, credeam noi, putea fi o posibilă explicaţie a nevoii lui Solomon de a se numi rege sfânt, după modelul canaaniţilor antici.

Solomon s-a născut în ultima parte a vieţii lui David, când Ierusalimul era un oraş bine organizat, şi atunci când a devenit el rege se considera net superior supuşilor săi. El ne-a dat dovadă de înţe-

[18] *Peake's Commentary on the Bible* (Comentariile lui Peake asupra Bibliei), Thomas Nelson şi Fiii, LTD, 1962

legere pentru concepţiile societăţii pe care le introdusese tatăl său, şi chiar ascensiunea sa a fost descrisă ca un triumf al principiilor autocraţiei asupra celor ale democraţiei.[19] Regele David este portretizat ca o persoană comună, care a fost aleasă să-şi conducă poporul – asemeni unui preşedinte modern. Dar regele Solomon era ceva mai deosebit. Comportamentul său nu denotă egalitate cu semenii lui, el aparţine unui om cu drept divin de a conduce. Cum a obţinut el acest drept divin?

CONCLUZII

Aristocraţia şi clasa de mijloc a Canaanului costal controlau un comerţ internaţional profitabil. Aceste oraşe maritime înstărite nu necesitau o forţă de muncă numeroasă; ei îşi făceau banii peste graniţe şi importau toate bunurile de care aveau nevoie. Ei au pierdut contactul cu neamul de ţărani neangajaţi şi aceşti demoralizaţi 'Apiru au devenit o subclasă socială care se perinda prin ţinuturile de la ţară, căutând un loc de muncă şi hrană. Unii se pare că s-au îndreptat spre Egipt să muncească, astfel că povestea lui Moise ca fiind un ('Apiru) evreu s-ar fi putut baza pe acţiunile unui general mercenar plin de succes în armata egipteană. Povestea exodului evreilor din Egipt are acum sens, de vreme ce ei plecau înspre est şi nord, în căutarea pământului promis lor la naştere.

La întoarcere, aceşti 'Apiru şi-au organizat subclasa într-o nouă ordine socială condusă de Judecători. Regii oraşelor canaanite au început să se îngrijoreze când au văzut că locuitorii de la sate cereau un trai mai bun pentru ei şi începuseră revoltele conduse de foşti mercenari ce aveau destulă pricepere militară pentru a cuceri un oraş sau două. Tot mai multe oraşe cădeau sub stăpânirea oamenilor de la ţară – chiar şi Ashkelonul a cedat – dar oraşele fenicienilor din nordul coastei au rămas în siguranţă.

Până acum, două categorii sociale de canaaniţi se dezvoltaseră: locuitorii oraşelor, mai ales Byblos şi Tyr, şi plebea satelor. Popu-

[19]Robinson, TH: *The History of Israel (A Companion to the Bible)* (Istoria Israelului (Un ghid al Bibliei)), T & T Clark, 1939

laţia de la oraş era mai bine educată în ştiinţă, filozofie şi teologie. Le plăceau cultura şi tradiţia, în timp ce 'Apiru se puteau lăuda doar cu o adunătură de mituri vechi, dar 'Apiru şi-au organizat miturile într-o moştenire religioasă a monoteismului.

Locuitorii canaaniţi de la oraş, conduşi de Melchisedec din Ierusalim şi de Hiram din Tyr, venerau Soarele şi pe Venus, înţelegeau astronomia şi practicau ritualuri secrete de numire a regilor. 'Apiru urmau o religie ţărănească mai puţin complicată, în care zeul sau fiul său mureau în fiecare anotimp, pentru a fi renăscuţi în primăvara următoare.

Religia astrală canaanită a evoluat dintr-un neam de marinari şi comercianţi extrem de prosperi, care venerau o zeiţă ce se manifesta ca planeta Venus. Aşezările originale canaanite, cu tradiţiile lor de temple aliniate astronomic, au fuzionat cu un nou val de invadatori, care au venit din ţara Oamenilor Ceramicii Incizate.

David, un conducător ambiţios al 'Apiru, i-a convins pe aristocraţii jebusiţi din Ierusalim să-i cedeze controlul asupra oraşului, dar ei au făcut acest lucru abia după ce i-au insultat acreditarea regală a lui David. David s-a pornit imediat să creeze un altar pentru Dumnezeul pe care-l moştenise de la Moise şi a adus Arca Făgăduinţei în Ierusalim. Hiram al Tyrului era îngrijorat de aceste dezvoltări şi a adoptat o soluţie politică cu două tăişuri. El s-a împrietenit cu David, construindu-i acestuia un palat în Ierusalim, în timp ce el îşi muta oraşul şi templele sale în care erau numiţi regii la adăpost, pe o insulă artificială pe care o construise în mare.

Capitolul VIII

Regi adevărați, sacrificiu uman şi invocarea ploii

EŞECUL ULTIMEI ÎNSCĂUNĂRI

În vâltoarea lucrurilor, domnia lui Solomon pare să fi fost momentul de triumf al poporului evreu, dar realitatea era diferită. Construcțiile sale erau impresionante, dar în acelaşi timp şi extravagante şi risipitoare, cu mult peste posibilitățile financiare reale ale națiunii sale, lipsită de experiență. Biblia ne spune că nici măcar comorile adunate de către David nu erau suficiente pentru a plăti dorința lui Solomon de a se afirma ca rege printre regi. Datorită construcțiilor sale, inclusiv a Templului din Ierusalim, el a sfârşit prin a-şi supune poporul la muncă forțată pentru a creşte recoltele cu care-l plătea pe Hiram, regele Tyrului. Cu acest scop, Solomon a împărțit țara în 12 districte, care-i împărtăşeau cerințele lucrative. Acestea îi cuprindeau pe toți oamenii din regatul său, cu excepția acelora din Iuda, care, în mod evident, intensificau nemulțumirile pe care le aveau şi celelalte teritorii. Revoltele au apărut atât în Edom, cât şi în rândul triburilor aramaeane din partea de nord-est, fapt ce a dus la pierderea muncii şi a câştigului şi a pus tot greul pe umerii restului de supuşi suferinzi ai lui Solomon.

Credem că Solomon dorea să fie un rege adevărat în tradiția canaanită. Singura persoană care dorea şi care putea să-i vândă ritualurile de numire a regilor era Hiram, regele Tyrului. Dar dacă avem dreptate şi Hiram a făcut într-adevăr o înțelegere să-i vândă lui Solomon procedeul şi ritualurile potrivite pentru numirea regilor, care puteau fi livrările acestui contract? Ştiam despre articolele

de uz casnic – detaliile despre Templu din Biblie și *Testamentul masonic* sunt cuprinzătoare –, dar ce se știa despre programe? Prin ce ritualuri era căsătorit un fiu al lui El (Baal) cu zeița Baalat, făcându-l astfel membru al consiliului lui Dumnezeu?

Aplicând ceea ce știam despre enigmatica moștenire vikingă a lui Sir William St Clair, ne-am hotărât să ne uităm încă o dată peste ritualul masonic. După cum am văzut, poezia vikingă conține numeroase cuvinte metaforice, o formă de referire alegorică care poate fi înțeleasă doar dacă se aplică multe cunoștințe de fundal în această materie. Ne-am întrebat dacă era posibil ca metoda evreiască de numire a regilor, pe care Hiram i-o vânduse lui Solomon, să fie ascunsă într-un „cuvânt metaforic" masonic. Ne-am hotărât să punem laolaltă toate bucățile pe care le aveam acum și să formulăm o ipoteză rațională, să alcătuim o imagine din mozaicul de dovezi.

Am văzut în capitolul V, cum, din cele mai vechi timpuri, regele fenician era un reprezentant timpuriu al lui El, marele zeu al Soarelui și soțul reginei cerurilor (Baalat). Festivalul de fertilitate din cadrul echinocțiului de primăvară, ținut la Templul lui Baalat, implica ritualul prostituției ca o îndatorire religioasă, impus tuturor femeilor fertile din regat. Ele trebuiau să se ofere într-o adunare generală lipsită de inhibiții sexuale, oricărui trecător străin care dorea să le posede. Se credea faptul că El ar fi venit, deghizat într-un străin, astfel că femeile trebuiau să se ofere tuturor străinilor, în caz că vreunul dintre ei ar fi fost El. Pentru a o îmbuna pe soția lui El, Baalat, ele își donau taxa percepută „clienților" templului ei, ca un preț pentru că aceasta le oferea toate facilitățile necesare unui bordel.

Poate că regele, în rolul său de reprezentant pământean al lui El, deschidea procesiunile printr-o împerechere cu Înaltele Preotese ale lui Baalat. Nouă luni mai târziu, fructul unor asemenea uniri se năștea în preajma solstițiului de iarnă. Uneori, zeița zâmbea la aceste nașteri. Ea apărea aproape de soțul ei, sub cerul dimineții, iar plăcerea ei era evidentă din strălucirea gloriei sale, vizibilă clar în cerul luminos al răsăritului. Cine se putea îndoi de plăcerea sa când o urmărea dansând în jurul gloriei luminoase a soțului ei, urmând calea ritualului, care trasează coarnele simbolice ale pălăriei

lui Venus în jurul răsăriturilor şi apusurilor Soarelui?

Astfel de nou-născuţi privilegiaţi, procreaţi de rege în rolul său de reprezentant pământesc al lui El şi născuţi de Înalte Preotese ale lui Baalat, ca reprezentatele pământene ale zeiţei în momentul când steaua sa strălucitoare putea fi văzută îmbrăţişând Soarele în timpul răsăritului său de dimineaţă, trebuie să fi fost văzuţi ca adevăraţii Fii privilegiaţi ai lui Venus.

Am reconstituit cronologia domniilor regilor Tyrului din informaţiile din Josephus şi am aflat că regele Hiram a fost născut într-o porţiune a ciclului de 8 ani al lui Venus, când planeta era în apropierea Soarelui într-o ascensiune ca stea a dimineţii. Astfel, el îndeplineşte toate condiţiile necesare pentru a fi văzut ca un fiu al lui Venus (Baalat) şi al Soarelui (El). Acest fiu este, în mod normal, cunoscut ca Baal, zeul care moare toamna şi este renăscut primăvara.

Dar ce se poate spune despre inscripţiile de pe morminte, care-i descriu pe regii Tyrului ca fiind căsătoriţi cu zeiţa Baalat?

Aceasta pare să fie cheia spre un ritual ce-l ia pe Fiul lui Venus şi-l transformă într-un consort Regal al Zeiţei şi în întruchiparea pământeană a Celui Mai Înalt (El). Nu putem fi siguri cum se desfăşura acest ritual, dar rămăşiţele arheologice ale templelor feniciene au sugerat toate că el implica un templu îndreptat spre est, cu doi piloni la intrare; o deschizătură deasupra uşii pentru a permite luminii dinaintea răsăritului a lui Venus să intre şi un pavaj pe care să umble Înalţii Preoţi şi pe care să îndeplinească ritualurile.

Dar noi mai aveam un indiciu care să ne ajute să înţelegem această ceremonie din cadrul ritualului masonic.

Pe când Chris ţinea un discurs în Dallas, el a primit un pachetel de la o femeie care se aflase în public, dar plecase la terminarea discursului şi începerea întrebărilor. Când a deschis plicul, el a găsit un bilet scris de mână care spunea:

Vă mulţumesc amândurora pentru toate faptele bune, să fiţi binecuvântaţi. Am nişte hârtii vechi pentru voi, care au aparţinut tatălui meu care a fost francmason întreaga sa viaţă. Sper că vă vor fi de folos în cercetările voastre.

În plic erau nişte foi bătute la maşină cu ritualuri masonice care s-au dovedit a fi într-adevăr folositoare, căci acopereau o serie de grade cunoscute ca Riturile Perfecţionării, ale căror detalii priveau doar lucrurile ce ar fi trebuit să se întâmple când masonii îndeplineau primele ceremonii de ridicare a trupului lui Hiram Abif.

Aceste ritualuri se pare că ar fi fost duse în America de lojile călătoare militare scoţiene în secolul al XVII-lea şi, în final, adoptat de către Marea Lojă a Charlestonului, din Virginia, de unde venea acest set de grade. Deoarece predatau cenzura ce a urmat formării Marii Loji Unite a Angliei, le-am privit cu mare interes. Detaliile conţinuturilor lor pot fi găsite în *Testamentul masonic* (8:11-13), care povesteşte ce s-a întâmplat când o lojă nomadă de masoni a găsit trupul lui Hiram Abif într-un mormânt de suprafaţă. Acesta a fost ritualul care ne-a ajutat, în cele din urmă, să înţelegem ceremonia feniciană de numire a regilor şi să înţelegem cum un fiu al lui Venus putea deveni consortul pământean al mamei zeiţe. Deşi importanţa ritualului nu ne-a fost clară de la început.

11. Ei şi-au îndeplinit sarcina cu cea mai mare fidelitate şi la redeschiderea pământului, unul dintre fraţi, uitându-se în jur, i-a observat pe unii dintre însoţitorii săi într-o poziţie ce exprima oroarea priveliştii tulburătoare, iar alţii, văzându-i rănile înspăimântătoare de pe frunte, s-au lovit pe a lor în semn de compasiune faţă de suferinţele sale: apoi, doi dintre fraţi au coborât în mormânt; unul dintre ei s-a străduit să-l ridice pe Maestru printr-o apucare a Ucenicului Intrat, care s-a sfârşit într-o alunecare; celălalt a încercat să-l apuce pe Membrul Breslei, ceea ce s-a dovedit, de asemenea, un eşec; amândoi eşuând în încercările lor, se făcea simţită nevoia unei descinderi mai zeloase şi un Frate expert a coborât şi, folosind apucarea puternică a leului a unui Maestru Mason, cu ajutorul lor l-au ridicat la cele Cinci Puncte ale Frăţiei, în timp ce alţii exclamau cuvinte ce aveau un înţeles aproape asemănător; regele Solomon a dat ordin că aceste semne obişnuite, simboluri şi cuvinte ar trebui să-i desemneze pe toţi Maeştrii Masoni peste tot în Univers, până ce vremea sau împrejurările le vor repune în drepturi pe cele veritabile.

12. Trupul Maestrului nostru a fost rânduit să fie reînmormântat pe atât de aproape de Sfântul Sfinților pe cât permiteau legile israelite. Acolo, într-un mormânt din centru, la trei picioare est, trei picioare vest, trei picioare între nord și sud și cinci picioare sau mai mult perpendicular.

13. El nu a fost îngropat în Sfântul Sfinților, deoarece nimic obișnuit sau murdar nu avea voie să intre acolo, nici chiar Înaltul Preot, decât o singură dată pe an și nici atunci decât după multe spălări și purificări, până la marea zi a iertării păcatelor, căci după legea israelită, toate trupurile moarte sunt considerate murdare.

Factorul-cheie al acestui pasaj este că Hiram Abif (al cărui nume, după cum am notat în *The Hiram Key*, înseamnă domnul sau Baal care a fost pierdut) este ridicat la cele Cinci Puncte ale Frăției. Aceasta este o ciudată îmbrățișare de cinci puncte, care are loc în centrul templului, între Candidat și Maestrul Venerator, care se ocupă de ritual pentru ceremonie. Chiar înainte de îndeplinirea acestei ceremonii, această rugăciune este recitată în Templul Francmasonic:

Atotputernice și Etern Dumnezeu, Arhitect și Conducător al Universului, din al cărui ordin au fost făcute toate lucrurile la început, noi, slabe creaturi ale providenței Tale, Te implorăm umil să verși asupra acestei adunări strânse în Numele Tău Sfânt picătura eternă a binecuvântării Tale. Te rugăm, mai ales, să împărtășești din milostenia Ta supusului Tău, care se oferă să împartă cu noi Secretele misterioase ale Maestrului Mason. Înzestrează-l cu asemenea putere încât la vremea judecății să nu dea greș, ci să treacă cu bine sub protecția Ta, prin valea umbrelor morții, pentru ca, în final, să poată fi ridicat din mormântul păcatului, ca să strălucească alături de stele pentru totdeauna.

Acum, având cunoștințe mai numeroase despre principiile de bază ce subliniau regalitatea feniciană și știind faptul că Solomon

a cumpărat aceste secrete pentru a le adăuga la tradiţiile existente ale lui Avraam şi Moise pe care David le-a folosit în avantajul său când a format Ierusalimul ca şi casa Arcăi Făgăduinţei lui Moise, am găsit o posibilă interpretare a acestei ciudate îmbrăţişări.

În momentul ridicării, pe când candidatul este cuprins încă la cinci puncte de atingere, i se spun următoarele de către Maestrul care tocmai l-a ridicat:

Permite-mi te rog să te implor să observi că lumina unui Maestru Mason este întuneric vizibil, servind doar pentru a exprima întunecimea ce planează asupra planurilor viitorului; este acel văl misterios pe care ochiul uman al raţiunii nu-l poate pătrunde decât dacă este ajutat de lumina ce vine de sus, şi chiar şi cu această rază sclipitoare s-ar putea să crezi că stai pe marginea mormântului în care tocmai ai coborât în mod figurat, şi care, când această viaţă trecătoare se va sfârşi, te va primi din nou în sânu-i rece. Lasă emblemele moralităţii, care sunt aşezate în faţa ta, să te ajute în a-ţi contempla inevitabila soartă şi să-ţi călăuzească gândurile înspre acea ştiinţă care este cea mai interesantă dintre toate, aceea a cunoaşterii de sine. Ai grijă să-ţi îndeplineşti sarcina dată cât e încă zi; continuă să asculţi glasul naturii care stă martor că până şi în acest corp trecător există un principiu vital şi nemuritor, care ne dă o încredere sfântă că Domnul vieţii ne va ajuta să-l călcăm în picioare pe regele terorii şi să ne ridicăm privirea spre acea luminoasă stea a dimineţii, a cărei ridicare aduce linişte şi salvare supusului credincios al rasei umane.

Ştiam acum că Marele nostru Maestru Hiram, regele Tyrului, deţinea următoarea credinţă religioasă. În fiecare an, Baal, fiul lui Baalt şi al lui El, moare la echinocţiul de primăvară. Cercetând datele oferite de Josephus, am aflat că Hiram al Tyrului fusese conceput la echinocţiul de primăvară şi născut la solstiţiul de iarnă, când Venus s-a ridicat aproape înaintea Soarelui. Acest lucru îl făcea fiul lui Venus. Când tatăl său a murit, Hiram a trebuit să fie schimbat din Fiul Zeiţei pentru a o lua în căsătorie. Acest fapt l-a ridicat de la statutul de prinţ la acela de rege.

La Baal, el intră în Templul lui Venus la sfârşitul echinocţiului de toamnă şi ritualic, dar numai simbolic moare, jucându-şi rolul de Baal. El era întins pentru a se odihni, cu picioarele îndreptate spre est şi capul spre vest. Ar fi putut acest lucru să aibă legătură cu îmbrăţişarea în cinci puncte a reînvierii sub lumina răsăritului lui Venus?

Planeta Venus, în mişcarea sa pe cer, atinge calea Soarelui (zodiacul) în doar cinci locuri. Astfel, Înalta Preoteasă a lui Baal o personifică pe zeiţă când vine la soţul ei, la răsărit, exact când el se ridică din mormântul de pământ întunecat. Mai întâi, ea se apleacă să-l prindă de mână, apoi îşi pune piciorul drept înaintea lui. Doi preoţi ai lui El, care-l sărbătoresc pe Soare la asfinţitul şi la apusul său, o ajută să-l ridice pe rege afară din îmbrăţişarea rece a mormântului său în îmbrăţişarea caldă a Zeiţei. Pe măsură ce Hiram este ridicat de către preoţii lui El, Înalta Preoteasă îşi trece genunchiul său drept înspre al lui, îl trage aproape la pieptul său şi îl îmbrăţişează, aruncându-şi mâna peste umerii lui ca să ajungă la spatele lui, în timp ce îi şopteşte cuvintele secrete ale regalităţii la ureche.

Ni se pare că întregul principiu antic pe care se sprijină conceptul dreptului Divin de a conduce este că aşa-numitul candidat la regalitate trebuie să moară pentru a participa la consiliul zeilor din cor şi să se întoarcă la viaţă ca unul acceptat de spiritele strămoşilor săi. Am menţionat, de asemenea, că Melchisedec era considerat a fi membru al consiliului zeilor, iar inscripţiile de pe mormintele regilor fenicieni le atribuiau acestora un rol de mediatori sau Meleks la consiliul lui El. Ne-am format o părere asemănătoare şi atunci când am scris despre ritualul din Egiptul antic de transformare a lui Horus, fiul zeiţei Isis, în rege, iar acum se pare că am avut dreptate. Lumina lui Venus este considerată a fi lumina sufletului care se întoarce, al regelui reînviat sau reîncarnat – consilierul ce-şi reprezintă poporul la consiliul zeilor.

Deci noul rege o îmbrăţişează pe zeiţă într-o îmbrăţişare în cinci puncte, care poate fi văzută în fiecare generaţie din înaltul cerului, iar puterea sa este consacrată. Această informaţie secretă, Solomon a încercat s-o cumpere de la Hiram, regele Tyrului, iar detaliul a fost păstrat în ritualurile vechi ale francmasoneriei.

Dar şi-a vândut Hiram toate secretele lui Solomon? *Testamentul masonic* spune că nu. Capitolul 8, versetul 10 spune următoarele despre ce s-a întâmplat când mormântul lui Hiram Abif a fost descoperit de un cercetător mason:

La o examinare mai detaliată, el a descoperit că pământul fusese mişcat de curând; astfel că el şi-a chemat Fraţii, şi cu eforturi succesive au reuşit să-l redeschidă şi acolo au găsit trupul Maestrului nostru Hiram, îngropat foarte indecent. Ei l-au acoperit din nou cu tot respectul şi supunerea, şi pentru a deosebi locul, au înfipt o rămurică de salcâm la capul Mormântului, apoi s-au grăbit spre Ierusalim, să-i împărtăşească ştirile tulburătoare regelui Solomon, care, după ce i-a trecut emoţia primelor dureri, le-a ordonat să se întoarcă şi să ridice trupul Maestrului nostru într-un asemenea cavou cum cereau rangul şi talentele sale solemne; în acelaşi timp, informându-i că prin moartea sa prematură adevăratele secrete ale Maestrului Mason erau pierdute; aşadar, el i-a sfătuit să fie atenţi mai ales la observarea oricăror semne obişnuite, indicii sau cuvinte ce ar putea apărea printre ei în timp ce-i aduceau acest ultim omagiu plin de tristeţe celui ce pleca dintre ei.

În zilele noastre, tuturor candidaţilor li se spune că secretele Maestrului Mason sunt secrete înlocuite, adevăratele cuvinte au fost pierdute, şi altele trebuie şoptite. Cuvintele înlocuite, după cum am spus şi în *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram), sunt egiptene şi vin din tradiţiile lui Moise. Dar poziţia, îmbrăţişările şi ritualul templului par a fi pur feniciene, sugerând faptul că francmasoneria face bine în a-l aminti pe Hiram, regele Tyrului ca unul dintre cei doi deţinători ai adevăratelor secrete.

Ritualul masonic spune următoarele despre natura cuvântului secret, aparent presupunând, cum o facem şi noi, că Maestrul Mason a fost ridicat la gradul de zeu fenician al Soarelui, El. În timpul ceremoniei, nou învestitul Maestru Mason este înviat din mormântul ce se află de-a lungul liniei echinocţiului, şi o dată ce a fost readus la viaţă sub razele Luminoasei Stele a Dimineţii, i se spune

că acum el este îndreptăţit să călătorească de-a lungul cărării soarelui. Ritualul spune:

Î: Ca Maestru Mason, de unde vii tu?

R: Dinspre est.

Î: Încotro te îndrepţi?

R: Înspre vest.

Î: Ce motiv ai să părăseşti estul şi să te îndrepţi înspre vest?

R: Să caut ceea ce s-a pierdut, ceea ce cu ajutorul sfaturilor tale şi cu propria noastră sârguinţă sperăm să găsim.

Î: Ce este acel lucru care a fost pierdut?

R: Secretele originale ale unui M.M.

Î: Cum au fost pierdute?

R: Prin moartea prematură a Maestrului nostru Hiram Abif.

Ritualul continuă să adauge mai multe informaţii despre cine ce ştie.

Maestrul nostru (Hiram Abif), fidel Îndatoririi sale, a răspuns că acele secrete erau cunoscute doar de trei în lume şi că fără acordul şi cooperarea celorlalţi doi nici nu putea, nici nu vroia să le divulge.

Acei ceilalţi doi erau Hiram, regele Tyrului şi Solomon, regele Israelului. Şi pare foarte probabil că motivul pentru care Solomon a fost obligat să înlocuiască un cuvânt secret egiptean era pentru că Hiram, soţul lui Venus, nu era pregătit să o compromită pe zeiţă repetând o conversaţie pe care a avut-o cu aceasta în dimineaţa

munţii lor. Felul îmbrăţişării în cinci puncte nu era un secret între rege şi Zeiţă, căci putea fi văzut de martorii din templu şi, de asemenea, putea fi văzut pe cer. Se pare că Hiram i-a dat lui Solomon cât de puţin a putut, atâta timp cât Solomon continua să-şi achite plăţile anuale. Poate dacă Solomon ar fi plătit pentru acel palat comandat în plus, atunci am fi avut un alt Cuvânt Mason.

În prezent, candidaţii la francmasonerie sunt ridicaţi în aceeaşi îmbrăţişare secretă în cinci puncte, cunoscute drept cele Cinci Puncte ale Frăţiei. Cei doi supraveghetori, al căror rol în lojă este să marcheze Soarele la răsărit şi la apus, îl asistă pe Maestru, al cărui rol este să marcheze Soarele ce se ridică şi, în timpul ceremoniei de ridicare, să stea sub steaua Venus ce se ridică (vezi ilustraţia 3 din *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram), care arată steaua cu cinci colţuri ce luminează deasupra scaunului Maestrului).

Ritualul descrie îndatoririle ce apasă asupra candidatului o dată ce a fost îmbrăţişat în cinci puncte de contact între zeiţă şi consortul ei.

Î: Numeşte cele Cinci Puncte ale Frăţiei.

R: Mână în mână, picior în picior, genunchi în genunchi, piept la piept şi mâna peste spate.

Î: Explică-le pe scurt.

R: Mână în mână, te salut ca Frate. Picior în picior, te voi sprijini în toate faptele demne de laudă. Genunchi în genunchi, poziţia rugăciunilor mele zilnice îmi va aminti de dorinţele tale. Piept la piept, secretele tale, pe care mi le-ai încredinţat ca atare, le voi păstra ca şi cum ar fi ale mele. Iar mâna pe spate, te voi sprijini în prezenţa şi în absenţa ta.

Î: Explică-le pe larg.

R: Mână în mână, când un Frate are nevoie de ajutor, n-ar trebui să întârziem în a-i întinde o mână, să-i oferim ajutorul ce l-ar putea salva de la pierzanie, ştiind că merită şi că acest

lucru nu ne-ar face rău nouă înşine sau apropiaţilor. Picior în picior, indolenţa n-ar trebui să ne facă picioarele să se oprească, nici mânia să nu ne îndepărteze paşii, ci uitând orice considerent egoist şi amintindu-ne că omul nu a fost născut pentru a trăi singur, ci pentru a-şi ajuta generaţia sa, ar trebui să fim iuţi de picior, să ajutăm şi să dăm dovadă de bunăvoinţă faţă de un semen, mai ales faţă de un Frate Mason. Genunchi în genunchi, când ne rostim rugăciunile spre Cel Mai Înalt ar trebui să ne amintim de bunăstarea unui frate ca de a noastră proprie, căci aşa cum vocile naivilor şi prostănacilor sunt auzite la tronul graţiei, la fel, mai mult ca sigur, vor ajunge pe tărâmurile fericirii şi bătăile unei inimi arzătoare şi chinuită de remuşcări; rugăminţile noastre fiind necesare pentru binele fiecăruia. Piept la piept, secretele unui Frate, când ne sunt încredinţate ca atare, ar trebui să le păstrăm ca pe ale noastre proprii, căci să înşeli încrederea pe care un Frate i-o acordă altuia ar putea însemna să-i dai cea mai mare lovitură pe care ar putea-o vreodată primi în viaţă; nu, ar fi ca şi răutatea asasinului, care stă ascuns în întuneric şi îşi înjunghie adversarul în inimă când este neînarmat şi, după toate probabilităţile, cel mai puţin suspectat. Mâna peste spate, reputaţia unui frate ar trebui să o sprijinim fie el absent sau prezent; nu ar trebui să-l dăm de gol noi înşine sau, cu bună ştiinţă, să-i lăsăm pe alţii să-i facă rău. Astfel, Fraţi prin Cele Cinci Puncte ale Frăţiei, trebuie să fim uniţi într-o legătură sinceră de afecţiune frăţească, care va fi suficientă pentru a ne separa de cei străini Ordinului nostru Masonic şi a putea demonstra lumii, în general, că cuvântul Frate este printre masoni ceva mai mult decât un nume.

Povestea construcţiei Templului lui Solomon, spusă în *Testamentul Masonic,* este povestea unui eşec, nu a unui succes. Totul merge conform planului, iar templul este aproape gata, când cineva încearcă să extragă incantaţia secretă folosită pentru numirea regilor de la fenicianul Hiram. Din nefericire, ei îl ucid, iar cuvintele magice sunt pierdute pentru evrei, pentru a nu mai fi găsite până la înapoierea Templului de către Zerubbabel.

Dacă acest mit are vreo legătură cu realitatea ar însemna că Solomon n-a ajuns niciodată să fie făcut un rege „adevărat" după moda canaanită în noul său templu. Ca s-o spunem în termeni moderni, el avea echipamentul pentru numirea regelui în însuși templul său, dar n-a ajuns niciodată să obțină cele necesare, pentru a pune în funcțiune programul. Știm că Solomon nu a reușit să-și achite datoriile față de Hiram, regele Tyrului. Deci, am presupus noi, conducătorul fenician și-a amintit de înaltul preot și arhitectul său refuzând să-i dea lui Solomon programul-control deoarece nu și-a ținut promisiunile? Potrivit ritualului masonic, cei doi regi au rămas prieteni foarte buni, dar ar putea fi aceasta o încercare de a-l pune pe Solomon în cea mai bună lumină istorică?

Vechiul Testament și *Testamentul masonic* ne spun amândouă că Solomon s-a întors brusc de la noul său zeu Yahweh înspre zei ciudați și sacrificii de prunci. Înseamnă asta că el nu cunoștea ritualuri prin care să cimenteze o relație cu zeul său, noul Dumnezeu, și încerca să se facă un „adevărat" rege apelând la vechii zei?

Solomon a pus mâna pe tron în timpul unei revolte la palat și o dată ce a obținut controlul, el pare să nu fi fost legat de nici o restricție, oricare ar fi fost ea. Domnia sa a fost aceea a unui despot tipic estic. Oricum, moartea sa a dat o nouă posibilitate de renaștere a cerințelor naționale deja subliniate din punctul de vedere critic al profeților lui Yahweh.

Fiului lui Solomon, Rehoboam, i s-a cerut să aprobe o nouă cartă și să intre într-o nouă adunare prin care ar fi asigurat libertatea supușilor săi de la munca forțată. Acesta, având exemplul tatălui său, a refuzat aceste lucruri. La Shechem, triburile l-au repudiat și au hotărât să-l facă pe Jeroboam noul lor rege. Iuda, cu mai puține motive de nemulțumire și probabil mai ușor influențabil de paznicul regal, a divizat națiunea din punct de vedere politic în două, rămânându-i credincios lui Rehoboam. Potrivit I Regi, Rehoboam a fost oprit în a declanșa orice atac imediat împotriva lui Jeroboam printr-un mesaj de la profetul Shemaiah, dar noi știm de un război continuu între cele două regate.

Rehoboam, întâmpinat cu mult succes și lăsat în pace, ar fi putut recupera întregul regat, dar observăm că Jeroboam a apelat la protectorul său anterior, faraonul Sheshonk, și acesta din urmă a fost

foarte bucuros că i s-a ivit posibilitatea de a îndeplini vechile cerințe ale faraonilor de construire a unui imperiu în Palestina. Bineînțeles că regele egiptean a invadat țara în jurul anului 928 î.C. și ne-a lăsat o înregistrare a triumfului său. Locurile pe care le menționează includ orașe depărtate din partea de nord, până la câmpia Esdraelon, care ne fac să bănuim că în acel moment ele îi aparțineau lui Rehoboam.

Nici însemnările israelite, nici cele egiptene nu spun că Sheshonk ar fi ocupat Ierusalimul, deși ambele vorbesc despre o pradă enormă luată din oraș. Trebuie să presupunem că Rehoboam, dându-și seama de situația sa fără ieșire, ar fi fost de-acord să-și cedeze comorile și că Sheshonk ar fi acceptat supunerea sa mai degrabă decât să preia dificila sarcină de a ocupa Ierusalimul cu forța.

Separarea politică a celor două regate era acum încheiată și a fost accentuată de politica religioasă a lui Jeroboam. În nordul Israelului existau multe sanctuare antice canaanite care încă urmau un cult al fertilității ce se baza pe un cult păgân al fertilității unui taur. Jeroboam a preluat aceste sanctuare și, în timp ce continuau practicile sexuale ale cultului taurului, el i-a dat un nou nume pentru a-l onora pe zeul evreilor, Yahweh – o problemă la care vom reveni mai târziu. Două dintre vechile sanctuare, acelea ale lui Bethel și Dan, au fost supraînălțate în mod special.

Din punctul de vedere al dinastiilor există o diferență izbitoare între țările gemene Israel și Iuda, care s-au despărțit după moartea lui Solomon. Cu excepția unei scurte perioade de la sfârșitul ultimei jumătăți a sec. al IX-lea, Iuda și-a menținut credința nezdruncinată în casa lui David; Israelul nu a făcut-o, iar în primii 50 de ani de după separare au putut fi văzute nu mai puțin de trei familii de regi pe tron.

Regele Ahab, care i-a urmat lui Jeroboam, s-a căsătorit cu Jezebel, o Înaltă Preoteasă a lui Baalat și fiica regelui Ithobaal al Tyrului, înainte înaltul preot al lui Baal. Ea a adus cu ea practicile sale religioase și sexuale ale fenicienilor, care au dat naștere la neînțelegeri cu profeții lui Yahweh, deoarece ea și-a convins soțul să-i construiască un templu lui Baalat. Ea și preoții ei astrologi ai lui Venus au fost distruși prin eforturile veneratorilor iahwehiști în forma lui Elijah și a succesorului său Elisha.

Fiica lui Jezebel, Athaliah, a călcat pe urmele mamei sale, dar nu a reuşit în încercarea sa de a şterge linia lui David şi de a o înlocui cu cea a lui Ithobaal, când a provocat o revoltă a israeliţilor de la sate, care vedeau favorizarea oraşelor-stat maritime de pe coastă. Ei s-au ridicat împotriva lui Athaliah şi au cauzat o ruptură completă între israeliţi şi fenicieni.

În timpul acestei perioade de frecvente izbucniri de mici conflicte locale, războaie la graniţe şi raiduri după pradă, minunatul vis al creării unui nou stat puternic sub conducerea lui David şi a lui Solomon a dispărut, se pare, pentru totdeauna. De ce, ne-am întrebat, a mers totul atât de rău? Încercările extrem de costisitoare ale lui Solomon de a se transforma într-un adevărat rege şi reprezentant Divin al lui Dumnezeu au fost cele care au generat moştenirea sa destructivă?

JERTFE CU SUFLET PUR

Oricine studiază cerul îndeaproape o perioadă mai îndelungată, va observa că între Soare şi Venus există o relaţie deosebită, iar căsătoria mitică a celor doi are sens din punct de vedere astronomic. Întrebarea cu care ne confruntăm în prezent este de ce nu există mai multe mituri cu bază astronomică în teologia evreiască.

Esenţa ipotezei noastre este că toate credinţele Oamenilor Ceramicii Incizate au supravieţuit în francmasoneria actuală, deoarece ele au fost moştenite de la evrei, aşadar, trebuie să înţelegem ce ritualuri ale Oamenilor Ceramicii au fost transmise de la canaaniţi la evrei şi cum au fost transmise de-a lungul miilor de ani dintre Solomon şi perioada turbulentă din jurul datei morţii lui Iisus Christos. Am analizat câteva posibile puncte de pornire pentru a dezbate această problemă şi, în curând, am aflat că „înţeleptul rege" – însuşi Solomon – ne oferea un surprinzător punct de pornire.

În ritualul masonic există un pasaj în cel de-al 14-lea grad al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat, care trece aproape neobservat până şi de puţinii oameni care ştiu de existenţa sa. El spune despre regele Solomon:

... mult prea orbit de puterea sa mare, el s-a lansat în tot felul de trivialităţi şi orgii şi a profanat templul adulând idolul Moloch...

Ritualul confirmă povestirea biblică care ne spune că regele Solomon s-a îndepărtat de Yahweh pentru a intra în graţiile zeilor mai vechi. Dar cine sau ce era Moloch?

Eram curioşi să aflăm ce fel de idol i-a întors mintea lui Solomon de la noul zeu al evreilor, care pentru evrei, creştini şi musulmani este însuşi Dumnezeu.

Am aflat că Moloch era mai mult decât un simplu idol.

Mulţi savanţi cred că el era un zeu canaanit al Soarelui, al cărui nume a ajuns să reprezinte practica „sacrificiului de copii" printre oamenii evrei. Numele lui derivă din cuvântul Malak[1] şi este sinonim cu el, şi înseamnă „rege", după cum ştim din numele lui „Melchisedec". Moloch a apărut în trecutul îndepărtat ca un zeu canaanit al Soarelui; un rege care stăpânea din ceruri, prin „fiul" său – regele de pe pământ. Oricum, am descoperit că scriitorii Vechiului Testament au folosit termenul Moloch pentru a descrie mai degrabă o formă de sacrificiu decât numele unui zeu. Sacrificiul în discuţie presupunea arderea de vii a propriilor copii ai regelui, pentru a-i convinge pe zei să fie buni.

Cu siguranţă, acest lucru nu putea fi adevărat în cazul regelui Solomon?

Apoi ne-am amintit cum regii antici, precum David şi Solomon, aveau haremuri imense şi, deci, probabil, numeroşi copii – aşadar îşi permiteau să piardă câţiva care s-au născut din neveste mai puţin dorite sau concubine. S-ar putea ca ei să nu-i fi cunoscut vreodată pe acei copii pe care-i ofereau drept „sacrificiu".

Vechile descrieri ale lui Moloch îl înfăţişează ca un bărbat cu un cap de taur. Caracteristica principală a venerării sale o reprezenta arderea copiilor în „focul Moloch" (Milton l-a descris pe acest zeu în *Paradise Lost* (Paradisul pierdut) ca „Moloch, regele înfiorător"). Această practică de condamnare a copiilor vii să ţipe până la

[1] *Cassell's Concise Bible Dictionary* („Mic dicţionar biblic al lui Cassell"), Cassell and Company Limited, 1998.

moarte, în căldura nemiloasă a focului zeului, a început într-o perioadă timpurie și a acționat cu atâta putere asupra compasiunii părinteşti, încât legea lui Moise afirmă că dacă un om își punea copiii săi „să treacă prin focul lui Moloch", el trebuia ucis.[2] Biblia numește acest sacrificiu al copiilor „ticăloșia amoniților", dar trebuie să acceptăm că acest ritual oribil era încă îndeplinit pe vremea când era scrisă Legea evreiască, altfel de ce ar fi fost necesar să se facă reguli împotriva lui?

Encyclopedia Mythica afirmă că o statuie a lui Moloch funcționa ca un oribil incinerator de copii:

> *Moloch era reprezentat ca o imensă statuie din bronz cu cap de taur. Statuia era goală și înăuntrul ei ardea un foc care-l colora pe Moloch, făcându-l să sclipească roșu. Copiii erau puși pe mâinile statuii. Printr-un sistem ingenios, mâinile erau ridicate înspre gură (ca și cum Moloch ar fi mâncat), iar copiii cădeau în foc unde erau mistuiți de flăcări. Oamenii se adunau înaintea lui Moloch și dansau pe ritmurile fluierelor și tobelor pentru a stinge țipetele victimelor.*

Aceasta este o povestire fantezistă, ce poate fi găsită la adresa www.pantheon.org/articles/m/moloch.html care datorează, probabil, mai multe viitoarei invenții novelistice franceze decât autorității biblice, dar considerăm că surprinde grozăvia sacrificiului de copii.

Nu ne-am putut abține să nu observăm că povestea lui Moloch pare să aibă multe asemănări cu mitul Minotaurului, creatura cu cap de taur și trup de om, care a trăit în labirintul lui Minos de pe insula Creta. Minotaurul (în greacă numele înseamnă pur și simplu „taurul lui Minos") era copilul lui Pasiphaë, soția lui Minos, și a unui taur alb ca zăpada, pe care zeul Poseidon i-l trimisese regelui. Taurul era atât de frumos încât Minos a refuzat să-l sacrifice, cum intenționa Poseidon. Când Minos i-a încălcat cuvântul, Poseidon s-a înfuriat la această dovadă de lipsă de respect. S-a răzbunat pe Minos folosindu-și puterile divine pentru a o face pe soția lui

[2] Lev. 18: 21 și 20: 1-5

Minos, Pasiphaë, să se îndrăgostească de taur. Pasiunea ei era atât de intensă, încât a rămas însărcinată cu arătosul taur alb.

Ne-am decis să nu cercetăm prea în amănunt mecanica acestei legături, cu sentimentul că amănuntele trebuie să rămână un mister dincolo de înțelegerea noastră a tuturor, cu excepția celor mai inventivi pornografi.

Când Pasiphaë a dat naştere jumătății de om cu cap de taur, Minos nu s-a năpustit să-şi îmbrățişeze fiul vitreg. În schimb, el a poruncit arhitectului şi inventatorului Dedalus să construiască un labirint atât de încâlcit, încât să fie imposibil să ieşi din el fără ajutor. În centrul acestui labirint complicat a ascuns regele dovada legăturii soției sale cu un animal.

Minos nu a îndrăznit să-l ucidă pe bastardul născut de Poseidon, de frica unor represalii şi mai mari, şi nici nu putea să-l lase pur şi simplu pe monstru să moară de foame, deci trebuia să-l hrănească. Minotaurului îi plăceau copiii atât de mult că ar fi putut mânca chiar şi 14 copii întregi la o masă. Din fericire, el nu mânca decât o dată pe an.

Închis în labirint, Minotaurul era hrănit cu şapte fete tinere şi şapte băieți în fiecare an. Minos pretindea o provizie de copii potriviți ca tribut anual de la Atena.

Avem toate motivele să bănuim o legătură între această legendă minoică şi canaanitul Moloch, căci filistenii, care erau un subgrup al canaaniților, erau originari din Creta. Acesta este un fapt acceptat de majoritatea autorităților. Profesorul Philip Hyatt de la Universitatea Vanderbilt din Nashville, Tennessee, spunea despre filisteni: „Aceşti oameni au trăit în sud-vestul Palestinei, la început într-o confederație de 5 oraşe."[3] În continuare notează că istoricul antic Herodot a vizitat templul lui Venus de la Askkelon, unul din aceste 5 oraşe filistene, înainte de a spune: „Filistenii au venit din regiunea egeană, inclusiv insula Creta."[4]

Povestea Minotaurului se bazează probabil pe amintirea unor

[3]Hyatt, JP: „Zephaniah", *Peake's Commentary on the Bible* („Zephaniah", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)
[4]Hyatt, JP: „Zephaniah", *Peake's Commentary on the Bible* („Zephaniah", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

vremuri când sacrificiul copiilor se practica în Creta, lucru ce ne interesa deoarece el sugerează că această procedură criminală ar fi putut avea o legătură cu Oamenii Ceramicii Incizate. Motivul pentru care bănuiam acest lucru este faptul că Creta antică are o legătură ce se poate dovedi cu yardul megalitic, unitatea de măsură folosită de către Oamenii Ceramicii Incizate. Palatele culturii minoice din Creta au fost cercetate în anii 1960 de către profesorul arhitect și constructor în piatră J. Walter Graham, care a descoperit că ei au folosit o unitate de măsură standard, pe care el a numit-o piciorul minoic. Unitatea găsită de el era egală cu 30,36 cm, care fusese acceptată ca atare de majoritatea arheologilor. Lungimea acestei unități nu avea nici o semnificație pentru el, deși era evident că deviase de la piciorul modern cu doar 1,2 mm (0,4 %).

Oricum, scriitorul Alan Butler a recunoscut lungimea de 30,36 cm ca fiind derivată din sistemul de măsurare megalitic, fiind exact a 1000-a parte dintr-o secundă de arc megalitic de la ecuator (366 yarzi megalitici).[5]

Faptul că oamenii din Creta foloseau o unitate de măsură derivată din „megalitici", de acum 4.000 de ani, sugerează cu tărie o legătură cu Oamenii Ceramicii Incizate și este o extensie rațională să credem că ei ar fi moștenit și unele practici ritualice.

Fenicienii sunt cunoscuți pentru strânsele lor legături cu cultura minoică, iar o conexiune între sistemele lor de credințe nu este un lucru imposibil de crezut.

AVRAAM ȘI SACRIFICAREA COPIILOR

Sanctuarul canaanit ce a devenit locația Templului lui Solomon îl predatează până și pe miticul David cu mai bine de 1.000 de ani. În materialul masonic la care am făcut referire, se spune că Solomon ar fi ales mai întâi locul templului ruinat al lui Enoh și apoi s-a răzgândit și a ales Muntele Moriah din nordul vechiului oraș.

Acum, potrivit tradiției consemnate în capitolul 22 din Geneză,

[5] Butler, A: *The Bronze Age Computer Disc* (Computer-discul epocii de bronz), W Foulsham & Co. 1999

muntele Moriah era locul unde Avraam a început pregătirile pentru sacrificarea lui Isaac, cel mai mare dintre fiii săi.[6] Tot în acest loc, îndepărtatul părinte al iudaismului a construit un rug de lemn pentru a-şi ucide primul născut în flăcările mistuitoare ale lui Moloch. Din povestea din Geneză 22:4-10 aflăm cum Avraam era gata să-i dea foc tânărului Isaac înainte de a-şi atrage toată puterea superstiţiilor sale religioase pentru a putea ignora ţipetele copilului său torturat, în timp ce se prăjea, apropiindu-se încet de moarte, pentru a-i asigura succesul tatălui său:

Iar a treia zi, ridicându-şi Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela.

Atunci a zis Avraam slugilor sale: „Rămâneţi aici cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi închinându-ne ne vom întoarce la voi."

Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său, iar el a luat în mâini focul şi cuţitul şi s-au dus amândoi împreună.

Atunci a grăit Isaac lui Avraam tatăl său şi a zis: „Tată!" Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiul meu?" Zis-a Isaac: „Iată foc şi lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?"

Avraam însă a răspuns: „Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!" Şi s-au dus mai departe amândoi împreună.

Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el, şi legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul

[6]Hooke, SH: „Genesis", *Peake's Commentary on the Bible* („Geneza", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București).

Desigur, scriitorii Vechiului Testament trebuie să arate cum Avraam nu a dus la bun sfârșit „Molochirea" primului său născut. Ei explică că Dumnezeu l-a oprit, dar numai după ce Avraam și-a demonstrat intenția de a-și ucide fiul pentru slava zeului Soarelui, El Elyon, „cel mai înalt."

Ni se spune că Avraam a văzut în depărtare locul sacrificiului propus, ceea ce se potrivește cu priveliștea pe care ar avea-o cineva de pe acest tărâm înalt aflat la nord de orașul jebusit pe acea vreme. În mod evident, el călătorea cu alți oameni și nu dorea ca ei și fiul său să ghicească ce avea el de gând să facă în numele lui El Elyon, căci zeul căruia îșI sacrifica el fiul cu siguranță nu era Yahweh, într-o perioadă atât de îndepărtată (în general susținută a fi anul 1900 î.C., dar niciodată considerată a fi mai devreme de 1700 î.C.).

Este acceptat pe o scară largă faptul că locația o reprezenta regatul Ierusalimului lui Melchisedec și faptul că locul presupusei jertfe avea să devină locația Templului lui Solomon multe secole mai târziu.[7] Profesorul Hooke observa:

> *Din punct de vedere antropologic, poate fi privit ca o dovadă a existenței sacrificării copiilor printre evrei...*[8]

O dată acest episod încheiat, Vechiul Testament ne spune că Avraam și însoțitorii săi au călătorit spre Beersheba, care se afla la doar 80 kilometri sud de Ierusalim, lucru ce confirmă din nou locația.

SACRIFICAREA COPIILOR ȘI YAHWEH

Într-un fel, ne putem închipui că Oamenii Ceramicii Incizate, minoicii, canaaniții și chiar Solomon ar fi sacrificat copii, dar,

[7] Hooke, SH: 'Genesis' („Geneza")
[8] Hooke, SH: 'Genesis' („Geneza")

bineînțeles, astfel de practici trebuie să fi dispărut pe măsură ce Israelul și Iuda și-au întărit relația cu Dumnezeul lor, în primul mileniu înaintea lui Christos. Ideea că astfel de practici barbare ar fi putut continua în vremea domniei lui Yahweh peste Poporul lui Ales ne-a șocat, având în vedere conceptul modern al zeului dragostei și iertării evreiesc-creștin.

În mod surprinzător, capitolul 16 al celei de-a Doua Cărți a Regilor, versetele 1-5, ne oferă informații ce demonstrează că Ahaz, regele Iudei[9], îl venera pe Moloch la peste 200 de ani după domnia lui Solomon și a templului său al lui Yahweh.

În cel de-al 17-lea an al lui Pekah, fiul lui Remaliah, a început să domnească Ahaz, fiul lui Jotham, regele Iudei.

Ahaz avea 20 de ani când a început să domnească și a domnit 16 ani în Ierusalim, dar nu a făcut ceea ce era drept în ochii Domnului, cum făcuse strămoșul său David.

Dar el a umblat pe căile regilor din Israel și și-a făcut fiul să treacă prin foc, potrivit ticăloșiilor păgânilor pe care Domnul îi izgonise din fața fiilor lui Israel.

Și a făcut sacrificii și a ars tămâie în locurile înalte și pe dealuri și sub orice copac verde.

Apoi, Rezin, regele Siriei, și Pekah, fiul lui Remaliah, regele Israelului, au venit cu război în Ierusalim: și l-au împresurat pe Ahaz, dar nu au putut să-l învingă.

Aici ni se spune cum acest rege și-a pus fiul să „treacă prin foc", lucru ce poate foarte bine însemna că copilul a murit în „focul lui Moloch". Mai mult decât atât, ni se spune că acesta este modul regilor lui Israel, Regatul Nordic al celor două state evreiești. Așadar, practica arderii copiilor de vii era un lucru obișnuit până și în

[9]Analele regelui asirian Tiglath Pileser al III-lea oferă o dată precisă pentru domnia lui Ahaz (Ia-u-ha-zi) 740-725 î.C.

această perioadă târzie.

Ahaza a făcut să aibă loc venerări la vechile sanctuare canaanite de pe locurile înalte și sub copacii sfinți din jurul Iudei (Regatul Sudic). Dacă cineva are îndoieli față de înțelesul pasajului anterior, în II Cronici 28: 2-3 se afirmă explicit că regele Ahaz chiar și-a sacrificat copiii și a venerat vechii zei:

> *Căci el a umblat pe căile regilor Israelului și a făcut chipuri turnate pentru Baalim (alți zei). Mai mult, el a ars tămâie în valea fiului lui Hinnom și și-a ars copiii în foc, după ticăloșiile păgânilor pe care Domnul îi gonise din fața fiilor lui Israel.*

Valea lui Hinnom, situată la sud-vest de zidul orașului Ierusalim, este locul unde se aduceau jertfe de copii închinate lui Moloch. Mai târziu, gunoiul orașului era ars acolo. Această asociere cu mistuirea copiilor în flăcări i-a dat văii numele de Gehenna, locul de tortură al celor vicleni, accasta a fost inspirația primară a conceptului focurilor eterne ale „iadului."

Știam din cercetările noastre anterioare că discuțiile despre rai și iad sunt caracteristice literaturii enohiene, care este plină de ideea reședințelor în rai pentru cei drepți după moarte, și locuri unde ticăloșii sunt ținuți până în momentul Judecății și sunt pedepsiți apoi în Gehenna.[10]

Reședința celor drepți este cunoscută sub numele de paradis, un cuvânt persan pentru un parc sau grădină și imaginea raiului este completată de descrierea unui Eden redat. Opusul paradisului este Gehenna – definit ca Valea lui Hinnom pentru asocierea sa cu sacrificiile lui Moloch.[11]

Cercetările ulterioare în legătură cu jertfirea copiilor ne-au arătat că ca avea legătură cu stejarii sacrii, ritualuri sexuale și un cult al celui mort – toate, idei ciudate ce par îndepărtate de ceea ce

[10] Enoh 27: 61

[11] Black, M: „The Development, of Judaism in the Greek and Roman Periods", *Peake's Commentary on the Bible* („Dezvoltarea iudaismului în perioadele greacă și romană", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

majoritatea oamenilor asociază cu evreii şi Dumnezeul lor ales. Doctorii Oesterley şi Robinson, în studiul lor despre originile religiei evreieşti, discută influenţa acestor trei concepte, iar noi neam hotărât să recapitulăm cele mai importante descoperiri ale lor.

Copacii erau consideraţi sacri, deoarece ei erau văzuţi ca fiinţe vii sau casele zeilor. Ei se legănau şi foşneau în vânt şi astfel se credea că erau locuiţi de zeităţi mai mici.

> *Cauză şi efect, cum le înţelegem noi, nefiind cunoscute, ideea că ramurile copacilor se mişcau din cauza forţei vântului nu a fost conştientizată. Un spirit era cel care făcea aceste lucruri; dar aici trebuie amintit că distincţia dintre materie şi spirit, care este atât de evidentă pentru noi, era necunoscută omului în etapele de început ale culturii sale.*[12]

Istoricul roman Pliniu Cel Bătrân a consemnat această practică în Palestina, în perioada romană, spunând:

> *Cu ritualul antic, populaţia simplă, de la ţară, îi dedica un copac măreţ câte unui zeu. Nu admirăm noi mai mult aurul şi fildeşul decât adorau ei crângurile şi liniştea din ele.*

În vechea religie evreiască, Oesterley şi Robinson mai subliniază şi faptul că pietrele aşezate în picioare erau considerate a reprezenta funcţii sexuale ale zeilor locali:

> *Mazzebot-urile semitice (piloni sau pietre aşezate în picioare) sunt privite ca masculi, iar dolmenurile plate, ca femele.*[13]

Pietrele aşezate în picioare formau fundamentul sanctuarelor şi erau foarte des întâlnite în partea de nord a Canaanului. Oesterley şi Robinson continuă să facă comentarii pe seama felului în care

[12]Oesterley, WOE şi Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa)

[13]Oesterley, WOE şi Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa)

cultul lui Yahweh a fost încorporat în practicile sexuale mai târzii ale acestor sanctuare, spunând:

> *În secolul VIII (î.C.) auzim de plângeri făcute de Amos și sugerate de Hosea privind inegalitățile ce caracterizau sanctuarele nordice. Yahweh era venerat ca un zeu al fertilității sub forma unui taur, și acest lucru în sine pare a implica un element sexual în cult.*[14]

Venerarea taurilor printre evrei este menționată pentru prima dată în Exodul 22, unde aflăm cum oamenii au început să fie iritați de absența prelungită a lui Moise de pe munte și astfel ei și-au topit bijuteriile de aur și au făcut un vițel de aur pentru a i se închina. Oesterley și Robinson spun că această poveste a fost folosită pentru a justifica continuarea ritualurilor sexuale desfășurate în sanctuarele cultului taurului, din locuri cum ar fi Bethel și Dan:

> *Probabil avem o reminiscență a cultului taurului legată de Horeb și transferată Israelului nordic. Este semnificativ faptul că Elijah, la care locuia Yahweh în Horeb, nu a protestat, pe cât știm noi, împotriva cultului taurului.*[15]

De asemenea, există o dovadă clară a unei vechi credințe evreiești în puterea unor oameni sfinți de a vorbi cu morții și de a le afla secretele. Din nou, Oesterley și Robinson observă:

> *Elisha este reprezentat și ca fiind în stare să ridice morții printr-un ritual destul de elaborat (II Regi, 4: 32-35). Acest lucru ar trebui, probabil, catalogat ca magia imitativă; oricum, acesta este lucrul sugerat de ritual; căci Elisha, cel viu, se așază peste trupul băiatului mort și pune gură la gură,*

[14] Oesterley, WOE și Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile și dezvoltarea sa)
[15] Oesterley, WOE și Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile și dezvoltarea sa)

ochi la ochi şi mâni pe mâini, aşa cum Elisha este viu, la fel trebuia să revină la viaţă şi băiatul mort.[16]

Majoritatea referinţelor din Vechiul Testament conţin interdicţii ale practicilor de consultare a morţilor. Dar de ce să interzici ceva dacă nu se întâmplă?

Există o referinţă foarte veche la cererea de sfaturi de la morţi, în I Samuel 28: 3-25. Această poveste are loc după moartea lui Samuel, când regele Saul este îngrijorat că nu va putea să-i învingă pe filisteni. Saul se hotărăşte să-i ceară sfatul lui Samuel, şi, pentru a face acest lucru, el merge la vrăjitoarea din Endor pentru a vorbi, prin intermediul intervenţiei ei magice, cu profetul mort. Oesterley şi Robinson comentează importanţa acestei poveşti:

Nimeni nu va nega că această naraţiune este o importantă ilustrare a vechii credinţe israelite în ceea ce-i priveşte pe cei morţi. Ei continuau să trăiască, ei îşi aminteau, ei puteau prezice; ei pot pleca, indiferent care ar fi locul în care locuiesc; şi pot să se întoarcă în lume, într-un anume sens.[17]

Aceste trăsături, care nu sunt menţionate deseori despre vechii israeliţi, erau, oricum, bine cunoscute de către celţi, moştenitorii Oamenilor Ceramicii Incizate, dacă ne gândim la Insulele Britanice. Şi ei foloseau pădurile de stejar în adorările lor, erau implicaţi în discuţii cu strămoşii lor morţi şi practicau ritualuri sexuale.

Există o poezie în Isaiia 57:3-13, scrisă după Exil şi în vremea celui de-a doilea Templu al Ierusalimului, care se plânge de aceste practici. Ea a fost tradusă din ebraică de către Susan Ackerman, o profesoară de studii estice şi iudaice, care a subliniat utilizarea inteligentă a jocurilor de cuvinte în text, care par să se fi pierdut în traducerile mai vechi.[18]

[16]Oesterley, WOE şi Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa)

[17]Oesterley, WOE şi Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origins and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa)

[18]Ackerman, Susan: *'Sacred Sex, Sacrifice and Death'*, *Bible Review* („Sexul sfânt, sacrificiu şi moarte", Revista biblică), vol VI, nr. 1, februarie, 1990

Dar voi v-aţi apropiat, voi fii ai unei vrăjitoare, sămânţa unui soţ adulter şi a ei, care se prostituează, de cine vă bateţi voi joc, la cine vă deschideţi voi gura, vă băgaţi limba în gură?

Nu sunteţi voi copiii transgresiunii, pruncii înşelătoriei, care ard de dorinţă printre terebinţi (stejari sacri), care ucideţi copiii în văi secate, printre crăpăturile pietrelor?

Partea ta a dispărut o dată cu râul secat, ei, ei sunt soarta ta.

Până şi lor le-ai turnat băutură, le-ai oferit o jertfă,

Să fiu atras de aceste lucruri.

Pe un munte înalt şi semeţ tu ţi-ai aşternut patul.

Acolo sus ai mers ca să oferi sacrificii, şi, în spatele uşii şi a stâlpului uşii ţi-ai aşezat simbolul.

De o sută de ori te-ai dezbrăcat şi te-ai urcat şi ţi-ai împrăştiat sămânţa deasupra patului tău.

Tu... tu însuţi de la ei dragostea pentru aşternutul lor, falusul pe care l-ai visat.

Tu ai uns jertfa cu ulei, ai înmulţit uleiurile parfumate.

Tu le-ai trimis jos până şi în Sheol.

La lungimea drumului ai obosit, dar nu ai spus: „Nu mai există speranţă."

Ai găsit reînsufleţirea puterilor tale, deci nu ai slăbit.

De cine ţi-era groază şi de cine te temeai încât ai minţit, încât ai spus că nu-ţi mai aminteşti de mine, încât nici nu te-ai gândit la mine?

Oare n-am tăcut chiar şi în faţa bătrânului?

Dar de mine nu te temeai.

Eu, eu te voi declara drept, şi la fel faptele tale, dar ele nu te vor ajuta când vei striga, ele nu te vor salva de spiritele acelor morţi ai tăi.

Vântul le va purta pe toate departe, o suflare le va îndepărta. Dar oricine se refugiază în mine va stăpâni pământul şi va moşteni muntele meu sfânt.

Aici, Susan Ackerman găseşte câteva referiri la relaţii sexuale ce sunt săvârşite sub terebinţi (stejari), precum şi pe Muntele Templului din Ierusalim. Acest fapt corespunde cu tot ce ştim despre Oamenii Ceramicii Incizate şi despre viitorii celţi din Insulele Britanice.

Ackerman confirmă faptul că această poezie este explicită în ceea ce priveşte locul unde au loc activităţile sexuale: „Pe un munte înalt şi semeţ tu ţi-ai aşternut patul." Terminologia „munte înalt şi semeţ" din Biblia evreiască, comentează ea, se referă doar din când în când la Muntele Sion, muntele pe care este aşezat Templul Ierusalim.[19]

Astfel, activitatea sacră descrisă în anumite versuri din acest pasaj trebuie să fi avut loc pe însuşi Muntele Templului. Acest lucru, Susan Ackerman îl confirmă printr-o referire la un joc de cuvinte foarte inteligent, care foloseşte cuvântul evreiesc pentru pat, „mishkab", cuvânt ce se deosebeşte doar printr-o literă de cuvântul altar, care este „mishkam". Ackerman crede că descrierea aducerii jertfei la „pat" confirmă tocmai faptul că acest joc de cuvinte pat/altar este intenţionat, şi nu întâmplător.

Ea continuă să enumere lunga linie de regi evrei care şi-au ucis propriii copii în ritualuri de jertfe până în secolul al VI-lea î.C.

[19]Vezi Isaiia 2: 2, 40:9; Iezechiel 17:22, 40:2; Micah 4:1

Sacrificarea copiilor pentru a îmbuna vreo zeitate era bine cunoscută în Israel înaintea exilului. Cartea Judecătorilor descrie sacrificiul fiicei lui Jephthah ca o plată pentru jurământul nechibzuit şi iresponsabil al lui Jephatah care a promis să-i jertfească lui Dumnezeu cel dintâi lucru pe care îl va vedea la întoarcerea acasă din bătălie. (Judecători 11: 29-40). Regele Ahaz al Iudeii (734-715 d.C.) şi-a ars propriul fiu ca ofrandă (II Regi 16:3). Contemporanul lui Ahaz în Israel, regele Hoshea (732-722 î.C.), a permis ca acest cult al sacrificării de copii să înflorească printre supuşii săi (II Regi 17: 16-17). În Iuda sec. al XVII-lea, după distrugerea Regatului Nordic al Israelului în 722 î.C., sacrificarea copiilor a continuat; regele Manasseh (687-642 î.C.), asemenea lui Ahaz dinaintea sa, şi-a sacrificat propriul fiu (II Cronici 33:6). Ieremia (Ieremia 7:30-32, 19:5, 32:35) şi Iezechiel (Iezechiel 16:21, 20:31, 23:39) au condamnat amândoi practica sacrificării copiilor la începutul sec. al VI-lea î.C. Poezia noastră ne indică faptul că sacrificarea copiilor a continuat chiar şi după ce israeliţii s-au întors din Exil. În versul 5, profetul întreabă dacă nu aceştia sunt oamenii „care au ucis copiii în valea secată, printre crăpăturile stâncilor".

Potrivit Versiunii Standard Revizuite (VSR) a Bibliei, prima jumătate din Isaiia 57:9 spune: „Tu alergi după Moloch cu untdelemn şi cu miresme multe" (Biblia sau Sfânta Scriptură, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Buc.) Ackerman spune că aceasta este o descriere a pregătirii ritualice a unui copil pentru jertfire în flăcări.

Am găsit această idee că evreii şi-ar fi sacrificat copiii lui Yahweh – lui Dumnezeu – a fi într-adevăr stranie şi uneori acest lucru nu se discută într-o companie politicoasă din ziua de azi. I-am cerut bunului nostru prieten, profesorul Philip Davies părerea sa de expert asupra acestei probleme, iar el ne-a răspuns: „Nu văd nici un motiv pentru care sacrificarea copiilor să fi lipsit chiar şi din mijlocul israeliţilor."

În articolul lui Ackerman apare o fotografie cu cenuşa unui copil sacrificat, aşezată într-o urnă sub o piatră ce are pe ea o pictură

Cenuşa unui copil sacrificat este păstrată într-o urnă aflată sub o piatră înfăţişând-o pe zeiţa Tanit.

a zeiţei Tanit, pentru a împăca un zeu.[20] Ea este în urna de sub piatra mare pe care este înfăţişată zeiţa Tanit stând la poarta unui templu cu o tamburină în mână. Ar fi putut exista, ne întrebam noi, materiale similare îngropate adânc sub Muntele Templului din Ierusalim, de pe vremea când Solomon a îmbrăţişat principiul venerării lui Moloch?

În cercetările noastre pentru *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram) am găsit legături puternice între vechile credinţe evreieşti şi cele găsite în Egipt. Acest lucru părea pe de-a-ntregul de înţeles, căci legenda lui Moise din Vechiul Testament ne spune că el a fost un membru adoptat al familiei regale egiptene şi un general în armata lor. Dacă el avea să conducă un grup de muncitori emigranţi afară din acea ţară, în căutarea unui „tărâm al făgăduinţei", atunci el, dar şi ei, ar vorbi egipteana şi ar gândi ca nişte egipteni. Cum aceasta era pentru prima oară când oricare dintre cei care-l urmau

[20]Akerman, S: „Sacred Sex, Sacrifice and Death", *Biblical Review* („Sex sfânt, sacrificiu şi moarte", Revista Biblică), vol. VI, nr. 1, februarie, 1990 – Photograph Asor Punic Project/James Whitred

pe Moise ar fi părăsit țara, atunci pare greu de crezut că orice religie nouă ar fi putut fi altceva decât o variație a sistemului lor de credințe existent.

Am citit povești despre cum Moise și Joshua au ucis și au jefuit în drumul lor prin tărâmul Canaanului din porunca noului lor zeu – Yahweh. Potrivit relatării biblice, oraș după oraș era distrus și populația lor, masacrată. Oricum, acum noi știam că astfel de dovezi arheologice care există sugerează că majoritatea acestor evenimente nu au avut loc și că povestea invaziei evreilor, asemeni poveștii regelui David, este aproape toată ficțiune.

Dacă n-ar fi fost Biblia creștină care să se ocupe de istoria evreilor și a Dumnezeului lor adoptat, arheologia acestei regiuni deșertice nesemnificative din capătul estic al Mediteranei ar fi fost în păstrarea unor puțini savanți necunoscuți. Așa cum este ea, majoritatea oamenilor știu ceva despre așa-numitul „Pământ Sfânt" și locuitorii săi de acum două sau trei mii de ani. Tradiția biblică, învățată în mod repetat în lumea vestică, spune că evreii sunt o rasă antică cu o religie bine formată, care au dat Dumnezeul creștinătății și islamului. Oricum, în termeni relativi, evreii nu sunt chiar o rasă antică, ei nu sunt cu nimic deosebiți rasial de alte grupuri din regiune, și acum știam și faptul că ei nu au îmbrățișat monoteismul sute de ani după vremea lui David și Solomon.

Din vremea lui Moise până la distrugerea aproape totală a Ierusalimului în anul 70 d.C., religia evreilor era un creuzet care absorbea ideile de peste tot din jurul lor. Lupta lor pentru a înțelege tradițiile orale ce se ciocneau între ele, în timp ce adoptau noi concepte, a dus la interpretări cuprinzătoare a ceea ce simboliza iudaismul.

Interpretarea creștină standard a Vechiului Testament creează o imagine a unui popor fondat de către Avraam, Isaac și Iacob și adus în Israel de către Moise și Joshua, înainte de a fi condus spre o măreție neașteptată de către o serie de preoți și regi. Impresia este că legea lui Dumnezeu a fost dată chiar de El evreilor și, deci, credințele lor sunt diferite căci sunt autentice și unice față de ultimele frânturi de idolatrie păgână practicată încă de oamenii superstițioși din alte țări. Pentru creștinătate, utilitatea evreilor se încheie brusc o dată cu nașterea și mai apoi moartea promisului Mesia,

care, asemeni versiunii lor a conceptului veşnic al „fiului lui Dumnezeu", a adus mântuire veşnică întregii omeniri.

Atunci când cineva examinează ceea ce ştie despre Vechiul Testament, cel mai surprinzător aspect este cât de relativ recente sunt aceste cărţi „antice", în comparaţie cu evenimentele pe care le descriu. Până şi povestea Creării, descrierea începuturilor timpurilor, din primul capitol al Genezei, este crezută a fi fost scrisă în secolul al VI-lea î.C.[21] La o primă vedere, o astfel de dată pare destul de veche, dar dacă am privi în perspectivă ne-am aminti că acest lucru se întâmpla la patru sute de ani după regele Solomon şi la aproape 3.000 de ani după construirea unora din cele mai mari structuri megalice din Insulele Britanice. Pentru a pune acest lucru într-o perspectivă, scriitorii cărţii Genezei sunt la fel de aproape de noi, în secolul al XXI-lea, pe cât erau faţă de oamenii care au construit avansatele structuri astrologice, cum erau cele de la Newgrange, din Irlanda, Maes Howe, din Scoţia sau Bryn Celli Ddu, din Ţara Galilor.

De asemenea, nu am putut să nu observăm că ritualul sacrificării copiilor regilor evrei se practica încă pe vremea când era scrisă Biblia.

Deşi Biblia este mult mai recentă decât şi-ar imagina majoritatea oamenilor, multe dintre poveştile pe care le conţine sunt antice, fiind transmise de-a lungul generaţiilor ca tradiţii orale, înainte ca scribii să fi pus pentru întâia oară pana pe hârtie. Pare destul de probabil faptul că Vechiul Testament a fost asamblat în timpul captivităţii babiloniene, ca o încercare de a amesteca tradiţii disperate într-o poveste coerentă. În timp ce scribii intenţionau să-l pună pe Yahweh în centrul sistemului lor de credinţe, ei n-au putut să nu scoată la iveală şi popularitatea cultului astrelor.

ADUCĂTORII DE PLOAIE

Există în Vechiul Testament o poveste (I Regi 18:17-40) din care

[21]Cohn, Norman: *Cosmic Chaos and the World to Come* (Haosul cosmic şi lumea ce va veni)

aflăm despre momentul din istorie când cultul lui Venus, moștenit de la canaaniți, a fost mai întâi subjugat cultului Yahweh. Profetul Elijah a avut o discuție cu regele despre o dispută între oameni, cu privire la religia pe care trebuiau să o urmeze.

Regele Ahab, regele Iudei și soțul lui Jezebel, preoteasă a lui Baalat, era mai preocupat de treburi de stat decât de religie și, în mod evident, a considerat că Elijah și sprijinul său fanatic acordat lui Yahweh reprezentau adevărata problemă, mai ales atunci când acesta se manifesta ca ură pentru zeița sa, Jezebel. Dar profetul era sigur că regele era cel care sprijinea zeii greșiți (Baalim) și-l suspecta că era prea influențat de practicile religioase și sexuale ale soției sale Jezebel, prințesa feniciană, care este amintită într-un alt loc din Biblie ca târfa Tyrului. Scribii Cărții Regilor povestesc:

Și timpul a trecut, și a venit vremea când Ahab l-a văzut pe Elijah, iar Ahab i-a spus, nu ești tu cel care a necăjit Israelul?

Iar el i-a răspuns, Eu nu am necăjit Israelul, ci pe tine și casa tatălui tău, în care voi ați încălcat poruncile DOMNULUI și voi l-ați urmat pe Baalim.

Acum, trimite și adună-mi întregul Israel pe muntele Camel, iar profeții lui Baal, patru sute cincizeci, și profeții dumbravelor, patru sute, care mănâncă la masa lui Jezebel.

Astfel, Ahab a trimis vestea tuturor fiilor lui Israel și i-a adunat pe profeți împreună pe muntele Camel.

Apoi, Elijah a acceptat faptul că țara era divizată și a arătat cum adepții lui Yahweh se aflau în genunchi când el s-a proclamat unicul profet al lui Yahweh rămas pentru a-i înfrunta pe cei 850 de preoți ai lui Baal și Asherah, cultul lui Venus, care țipau și urlau.[22]

[22] Biblia regelui Iacob se referă doar la acești profeți aparținându-i lui Baal, în timp ce traducerile moderne, cum ar fi Noua Biblie Englezească, fac legătura și cu Asherah.

Şi Elijah s-a pogorât asupra tuturor oamenilor şi a spus: De cât timp oscilaţi între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi-l pe el; dar dacă e Baal, atunci urmaţi-l pe acesta. Iar oamenii nu i-au răspuns nici un cuvânt.

Apoi, Elijah le-a spus oamenilor: Eu, chiar şi numai eu rămân un profet al Domnului; dar profeţii lui Baal sunt 450 de bărbaţi.

Pentru a se decide în problema legată de al cui zeu era cel mai bun, Elijah a pus la cale o întrecere la locul sfânt canaanit de pe muntele Carmel. Au fost amenajate două altare, fiecare conţinând sacrificii pentru a fi arse, iar el a provocat hoarda rivală de profeţi să aprindă rugul lui Baal prin rugăciunile lor. Apoi, acest profet anticanaanit a folosit principiile megalitice ale Cultului lui Venus pentru a-i submina.

Vechiul Testament descrie modul cum Elijah se duce la un sanctuar vechi şi îl dărâmă şi ridică 12 pietre şi sapă un şanţ în jurul lor, pe care mai apoi îl umple cu apă.

Şi Elijah a luat douăsprezece pietre, în conformitate cu numărul triburilor fiilor lui Iacob, asupra cărora se pogorâse cuvântul DOMNULUI, şi le-a spus atunci: Israel va fi numele vostru:

Iar cu pietrele a construit un altar în numele DOMNULUI; şi a făcut un şanţ în jurul altarului, atât de mare încât să poată încăpea în el două măsuri de seminţe.

Şi a aşezat lemnul, şi a tăiat boul în bucăţi şi l-a aşezat pe lemn şi a spus: Umpleţi patru butoaie cu apă şi turnaţi-o peste jertfa arsă şi peste lemn.

Şi a zis: Faceţi-o şi a doua oară. Şi ei au făcut-o şi a doua oară. Şi el a zis: Faceţi-o şi a treia oară. Şi ei au făcut-o şi a treia oară.

Şi apa curgea în jurul altarului şi el a umplut atunci şi şanţul cu apă.[23]

Această descriere este tipică unui sanctuar canaanit şi corespunde cercului de pietre de la Gilgal, unde a fost circumcisă armata israelită, după ce Joshua şi-a condus pentru prima dată poporul înspre tărâmul făgăduinţei. Şi am amintit deja faptul că cuvântul Gilgal înseamnă „cercul de piatră", iar aceasta era o formă arhitectonică obişnuită pentru canaaniţi şi vechii evrei, iar ei erau toţi cunoscuţi ca Gilgal. Profesorul Fohrer spune despre cei dintâi Gilgal consideraţi a fi primii oameni ce au sosit după Exod:

Gilga... era, de asemenea, un sanctuar preisraelit... Numele locului cultic derivă din „cercul" de pietre care-l delimitau.[24]

Putem fi siguri că cele 12 pietre ale lui Elijah erau aşezate tot într-un cerc, iar şanţul din jurul lor era şi el circular – pentru a-l umple cu apa de pe rugul din centru, el trebuie să fi fost un inel complet în jurul locului.

Cercuri din pietre aşezate în picioare, cu şanţuri în jurul lor, erau o trăsătură standard a culturii Oamenilor Ceramicii Incizate din Insulele Britanice, cu 3.000 de ani înainte de vremea lui Elijah. Deci, construia el în mod voit o structură de piatră în stil megalitic cu un şanţ împrejmuitor, potrivit unei vechi tradiţii?

Apoi, Elijah umple şanţul cu „apă", lucru ştiut a se întâmpla pe tărâmul Oamenilor Ceramicii din Insulele Britanice, mai ales în Irlanda. Dar Elijah avea un motiv diferit pentru care şi-a împrejmuit altarul cu lichid. „Apa" sa s-a dovedit a fi extrem de inflamabilă. Această descriere a construcţiei unei structuri canaanite tradiţionale, ridicată de un profet al lui Yahweh, ne demonstrează cât de confuze erau lucrurile în acea perioadă. Se pare că nimeni nu înţelegea de fapt de unde veneau aceste idei, dar nu au ezitat să folosească cel mai puternic cuvânt „magic" şi cele mai convingătoare simboluri populare pentru a-şi promova zeul.

[23] I Regi 18 : 31-35
[24] Fohrer, G: *History of Israelite Religion* (Istoria religiei israelite)

Planul a funcționat. Când profeții canaaniți nu și-au putut convinge zeitatea să aprindă rugul lor, Elijah i-a tachinat, sugerându-le faptul că poate zeul lor stă de vorbă cu cineva, sau poate era plecat undeva sau poate dormea. Bineînțeles că ei n-au reușit să atragă în jos focul ceresc, dar Elijah a reușit într-un fel sau altul. Apoi, el a profitat de situație, ordonând mulțimii adunate să-i oprească pe adversarii săi și să-i împingă spre un pârâu din apropiere. Acolo stătea el, așa ne spune Biblia, și-i omora personal pe rivalii săi religioși neînarmați, pe măsură ce mulțimea îi împingea pe învinșii profeți ai lui Venus, unul câte unul, în sabia sa:

Și Elijah le-a spus: Luați-i pe profeții lui Baal, nu lăsați pe nici unul să scape. Și ei i-au luat, iar Elijah i-a dus în jos înspre pârâul Kishon și i-a măcelărit acolo.

Și Elijah i-a spus apoi lui Ahab: Ridică-te, mănâncă și bea; căci se aud semne de ploaie din belșug.

Elijah s-a dovedit a fi extrem de important, căci a adus „ploaie din belșug". Schimbul dintre Elijah și Ahab a avut loc după o lungă secetă, iar ideea venirii ploii era un simbol al bunătății lui Dumnezeu pogorându-se asupra Pământului.

Invocarea ploii pare să fi fost o veche practică canaanită, care a fost adoptată din cele mai vechi timpuri ale dezvoltării națiunii evreiești. Biblia povestește cum Joshua, conducătorul poporului 'Apiru, și-a condus mai întâi armata înspre Tărâmul Făgăduinței, traversând râul Iordan de pe malul estic pe cel vestic. Această poveste ne spune cum grupurile'Apiru sunt duse la sanctuarul canaanit din Gilgal (la aproximativ opt kilometri nord de Qumran) și aici, în mijlocul cercului de pietre megalitice așezate în picioare, ei au condus un ritual antic. Acest lucru implica nici mai mult nici mai puțin decât ca fiecare bărbat să fie circumcis cu o lamă din cremene. Nu există nici o explicație pentru faptul că ei au folosit cremene și nu cuțite din metal.

Aici avem o armată de bărbați conduși într-un cerc de pietre așezate în picioare pentru a li se tăia prepuțul cu o bucată de piatră. E greu de imaginat că acest lucru era altceva decât o întoarcere

ritualică înapoi în epoca neolitică.

Nu există explicație nici pentru faptul că acești bărbați evrei nu fuseseră circumcișii la naștere în modul presupus a fi adoptat încă de pe vremea lui Avraam. Întreaga poveste este ciudată și, în timp ce discutam ce ar fi putut însemna acest ritual de circumcizie în masă, ne-am amintit un comentariu făcut de profesorul Richard Dawkins, ce lega ritualurile de aducere a ploii ale aborigenilor australieni, de prepuțuri:

> *Ca o precauție suplimentară, Marele Consiliu al Zeilor ținea o rezervă de prepuțuri bărbătești la îndemână, datorită puterii lor homeopate de a aduce ploaia (urinarea este asociată cu ploaia – nu este oare aceasta o dovadă elocventă a puterii lor?).*[25]

Aici am văzut pentru prima dată un motiv antropologic oferit pentru a explica Făgăduința lui Avraam, și după cum am spus, curând ne-am dat seama că această explicație ne făcea să înțelegem o altă poveste pe care nu o înțelesesem o lungă perioadă de timp. Tărâmul Făgăduinței, pe care 'Apiru tocmai călcaseră, era arid din pricina secetei îndelungate, iar ploaia era esențială dacă aveau de gând să se instaleze în noua lor patrie. Ceremonia circumciziei trebuie să fi făcut parte dintr-o metodă antică de invocare a ploii, dar există încă un motiv să credem că întregul episod se referă la invocarea ploii.

La mai mult de 1.000 de ani după ritualul de la Gilgal, Ioan Botezătorul era considerat de mulți a fi un nou Elijah. Profesorul John Marsh spune despre acestea:

> *Descrierea lui Ioan se face în termeni care odată au fost suficienți pentru Ahaziah să recunoască în ea descrierea profetului Elijah.*[26]

[25] Dawkins, R: *Unweaving the Rainbow* (Desfăcând curcubeul), Penguin, 1998.
[26] Marsh, J: 'The Theology of the New Testament', *Peake's Commentary on the Bible* („Teologia Noului Testament", Comentariile lui Peake asupra Bibliei).

Profesorul Robert Eisenman comentează şi el:

> *Ioan Botezătorul joacă un rol şi în scena Schimbării la Faţă, deoarece în toate Sinopticele (primele trei Evanghelii) el este identificat cu Elijah.*[27]

Această legătură între Elijah şi Ioan Botezătorul este importantă, deoarece arată cum o temă a construcţiilor în cerc şi a invocării ploii a continuat până în vremea lui Christos. Eisenman crede că Manuscrisele de la Marea Moartă ne-au facilitat înţelegerea importanţei unor astfel de idei în legătură cu figuri importante ale Noului Testament:

> *Temele se dezvoltă când sunt urmărite, acest lucru oferă noi indicii pentru idei şi motive încă nebănuite sau anterior necunoscute. Una dintre aceste teme este „ploaia" şi imaginea „ploii" escatologice... Există în literatura acestei perioade câţiva astfel de invocatori primordiali ai ploii. Primul imediat recunoscut este Elijah, care leagă conceptul invocării ploii de noţiuni despre renaştere centrate asupra propriei sale persoane, făcându-se astfel legătura între tradiţie şi activităţile legate de Ioan Botezătorul.*[28]

În notele sale de subsol, Eisenman confirmă rolul construirii cercurilor:

> *„Desenarea cercurilor" este mecanismul pentru invocarea ploii.*

Ioan Botezătorul a fost văr de gradul al II-lea cu Iisus şi această abilitate de a aduce ploaia dintr-un cerc în stilul lui Joshua/Elijah pare să fi fost o tradiţie de familie. Eisenman crede că fratele lui

[27]Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, Fratele lui Iisus), Faber and Faber, 1997

[28]Eisenman, R: *The Dead Sea Scrolls and the First Christians* (Manuscrisele de la Marea Moartă şi primii creştini), Element, 1996

Iisus, Iacov, săvârșea și el aceste isprăvi, ce erau asociate cu mesianismul și Profeția Stelei. Înaintea lui Ioan a existat un bărbat, care era probabil membru al familiei lui Iisus și a lui Ioan, și care a fost un foarte cunoscut aducător de ploaie. El a fost cunoscut sub numele de „Honi, desenatorul de cercuri", dar i se mai spunea și Onias, care este un cuvânt derivat din titlul Oblias, care înseamnă pilon de piatră[29] – un termen ce este folosit și în asociere cu James. Mai mult decât atât, Eisenman crede că acest Honi a fost bunicul lui Ioan, Iacov și a lui Iisus. El afirmă:

> *Faptul că acel Iacov acționa și el ca un aducător de ploaie este confirmat de către Epiphanius în „Haeres".*

Meșteșugul „desenării de cercuri" și al „aducerii ploii" sunt direct asociate cu Profeția Stelei ce prezice venirea lui Mesia. Ele sunt, de asemenea, în legătură directă cu familia lui Iisus și cu practicile essenilor care au creat Manuscrisele de la Marea Moartă. Profesorul Eisenman spune despre acest subiect:

> *Auzim de cercuri asemănătoare desenate de (în scrierile lui) Josephus și Hippolyus Essenes, care în observațiile lor despre Sabat nu ar fi ieșit din anumite limite nici măcar pentru a se ușura.*[30]

Tot acest domeniu al desenării de cercuri și aducerii ploii este asociat cu o tradiție ascunsă ce se centrează pe venirea promisului Mesia. Elijah este modelul, iar vechile influențe sunt, în mod clar, Enoh și Noe. Familia lui Iisus, Ioan și Iacov sunt, se pare, ultimii practicanți ai unui ritual ce trebuie să fie extrem de vechi. Subiectul este fascinant, dar extrem de complex, prea complex pentru ca noi să-i facem dreptate tezei ce apare în această carte. Pentru cititorii care vor să afle mai multe, le recomandăm cu tărie scrierile lui Robert Eisenman și, de asemenea, cele ale lui Michael Wise.

[29] Eisenman, R: *James, the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus)
[30] Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Isus)

CONCLUZII

Cercetările noastre în legătură cu sacrificarea copiilor ne arată că avea legătură cu sexul sacru, stejarii sacri, venerarea taurului şi un cult al morţilor. Aceste idei sunt foarte diferite de ceea ce oamenii obişnuiesc să asocieze cu evreii şi Dumnezeul lor, Yahweh. Dar am concluzionat că este foarte probabil ca evreii să-şi fi sacrificat copiii lui Yahweh. Credem că originea sacrificiului copiilor se găseşte în venerarea Soarelui, iar acel El Elyon, zeul Soarelui, era venerat la Ierusalim cu cel puţin 1.000 de ani înainte de vremea lui Solomon. Venerarea Soarelui printre evrei nu a dispărut atât de repede pe cât ar vrea Biblia să credem.

David, cel dintâi mesia evreu, şi-a stabilit regatul pe baza unei înţelegeri cu Yahweh, dar Solomon, fiul său, a fost un despot estic şi şi-a dorit o formă mai absolutistă de control. Acesta este motivul pentru care, credem noi, s-a apropiat Solomon de Hiram, regele Tyrului, pentru a cumpăra secretele regalităţii astrale şi ale puterii absolute pe care aceasta i-o conferea. Extravaganţa şi opresiunile sale au împărţit regatele Israelului şi al Iudei după moartea sa.

Credinţele par a fi legate de circumcizie, construcţia cercurilor de piatră şi aducerea ploii, cu dovezi clare din care reiese că clasele conducătoare menţineau aceste idei în viaţă.

Imaginea ce reiese era că regii evrei aveau fie o religie a lor sau o versiune foarte diferită a cultului lui Yahweh faţă de aceea pe care Vechiul Testament o adoptă. Noi vedeam un sistem de credinţe format din două niveluri, cu vechi idei canaanite solare şi legate de Venus ataşate unui concept de regalitate, în timp ce ceva mult mai obişnuit era crezut de către populaţia de la ţară.

Capitolul IX

Fiii zorilor

CADRANUL LUI AHAZ

Acum câțiva ani a fost o „bulă" sau un sigiliu pentru ştanţare din argilă, care aparţinuse odată regelui Ahaz al Iudei[1]. Pe spatele său, urmele de sfoară cu care a fost legat sulul de material sau papirus sunt încă vizibile. Sigiliul, înscris cu vechi litere ebraice spune pur şi simplu: *l'hzy hwtm mlk yhdh*, ceea ce s-ar traduce prin „Aparținând lui Ahaz (fiul lui) Yehotam, rege al Iudei". Deşi confirmă existența acestui contemporan al profetului Elijah, nu era nimic surprinzător în găsirea unei relicve vechi de 2.800 de ani ce aparținuse acestui rege al Iudei.

Oricum, în ultima vreme, tot mai multe bule, care mai de care mai surprinzătoare, au fost scoase la lumină. Acest sigiliu a fost folosit de fiul lui Ahaz, Hezekiah, care a trăit în perioada 715-687 î.C. Bula lui Hezekiah este mică, măsurând doar 10,16 mm în diametru şi ceva mai puțin de 2,032 mm grosime. Inscripția sa spune: *lhzqyhw 'hdz mlk yhdh*, „Aparținând lui Hezekiah, (fiul lui) Ahaz, rege al Iudei". Dar ceea ce ne-a uimit este emblema ataşată lui. Ea înfățişează un cărăbuş cu două aripi împingând o minge rotundă de baligă, simbol al Soarelui ce se ridică.[2]

Înțelesul simbolului devine clar dacă citim Malachi 4:2:

[1] Deutsch, R: „First Impression – What We Learn from King Ahaz's Seal" („Prima impresie – Ce aflăm din sigiliul regelui Ahaz"), Revista Arheologiei Biblice, mai/iunie, 1998.

[2] Bonnet, H: 'Skarabaeus', în *Reallexikon der ägyptischen Religionsgeschichte*, Berlin, DeGruyter, 1952.

Pentru voi cei care-mi slăviți Numele, Soarele dreptilor (tsedeq) se va ridica cu tămăduirea în aripi.

Astfel de imagini nu ar fi surprinzătoare dacă ar fi găsite în oricare din țările din jurul Israelului, dar până recent acea venerare a lui Yahweh nu a fost asociată cu Soarele. În contextul cercetărilor noastre asupra aspectelor solare ale iudaismului de după Solomon, devine clar faptul că folosirea acestui simbol nu are nimic de-a face cu Yahweh. Dar are mare legătură cu vechiul zeu al Soarelui canaanit, și probabil cu foamea de copii a lui Moloch.

Discuri ale Soarelui cu două sau patru aripi apar pe alte artefacte aparținându-i lui Hezekiah, de exemplu pe mânerele *l'melekh*-ului pe care-l avusese odată, deci scarabeul cu două aripi cu discul Soarelui nu este unica apariție a simbolismului solar de pe proprietatea regelui. Această dovadă ne sugerează că a existat o încercare de a-l transforma pe Yahweh într-o zeitate solară, în Iuda. Se pare că venerarea Soarelui cu zeul său a fost un ritual puternic la înscăunarea lui Yahweh ca Dumnezeu principal.

În II Regi 20:8 am descoperit o afirmație ce spune că umbra văzută pe ceva numit „cadranul lui Ahaz" ar trebui să meargă înainte zece pași sau trepte, însemnând că umbra Soarelui care apunea ar fi fost alungită nenatural de repede, sau că ar trebui să se ducă înapoi aceeași distanță, fenomen ce ar inversa ordinea naturii. Cadranele solare erau cunoscute în această vreme în Babilonia, dar descrierea folosită în acest citat biblic se referă la o serie de pași aliniați pe care Ahaz i-a construit în așa fel încât umbra lăsată de Soare să exprime momentul zilei:

Și Hezekiah i-a spus lui Isaiia: Care va fi semnul cu care Domnul mă va vindeca și după care voi merge în casa Domnului în cea de-a treia zi?

Și Isaiia i-a spus: Acest semn îl vei avea de la Domnul, că Domnul va face lucrul pe care l-a spus: va merge umbra înainte zece trepte sau înapoi?

Și Hezekiah i-a răspuns: Este un lucru ușor pentru umbră să

meargă în jos zece trepte: nu, dar să lăsăm umbra să se întoarcă înapoi zece trepte.

Şi Isaiia, profetul, i-a strigat Domnului: şi el a adus umbra zece trepte înapoi, câte mersese în jos pe cadranul lui Ahaz.

În Isaiia 38:8 ni se spune clar că mecanismul folosit este un cadran solar:

„Iată, voi întoarce umbra cu atâtea linii, câte a străbătut soarele pe cadranul lui Ahaz, să zic cu zece linii." Şi soarele s-a dat înapoi cu zece linii pe care le străbătuse.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Întreaga idee a unui zeu suprem având legătură cu Soarele era atât de adânc înrădăcinată, încât sute de ani mai târziu, Soarele a devenit semnul distinctiv al noii zeităţi – pe care creştinii îl numesc acum Dumnezeu. Observăm că ziua de sărbătoare creştină este duminica (Sun-day = ziua Soarelui) şi toate fiinţele cereşti au un Soare strălucind deasupra capetelor lor. Conceptul „Dumnezeului de sus" pare a fi o amintire a zeului Soarelui El Elyon – însemnând „Cel mai Înalt" – lumina sclipitoare a binelui de deasupra capetelor noastre. Întreaga idee de sfinţenie îşi are rădăcinile în conceptul evreiesc de „dreptate" cunoscut ca Zedek, care, după cum am arătat, îşi avea originile în venerarea canaanită a Soarelui, unde razele Soarelui caută răul şi corupţia. Conceptele luminii şi întunericului, binelui şi răului sunt învelite într-o conştiinţă primordială că energia blândă emisă de Soare aduce căldură şi ajutor pe Pământ. Şi ce altceva putea fi mai natural? Nimic din experienţa umană nu poate avea un rol mai central şi mai vizibil decât imensa stea care se ridică în fiecare dimineaţă pentru a îndepărta frica de întunericul nopţii. Acest zeu ne părăseşte, dar întotdeauna se întoarce, el aduce promisiunea unei noi zile şi hrăneşte recoltele care ne oferă pâinea noastră zilnică. Făcătorii de rele care se

ascund în umbrele nopții trebuie să se adăpostească, să-și ascundă rușinea de lumina imposibil de evitat a binelui.

Pentru mulți israeliți de mai târziu, Dumnezeu a devenit un concept separat de Soare, dar dovada existentă ne sugerează cu tărie că acești venerători ai astrelor și-au continuat practicile și credințele până în vremea când babilonienii au distrus Ierusalimul și templul său, în anul 596 î.C., perioadă în care figurile marcante ale orașului au fost duse în exil. La începutul captivității babiloniene, profetul Iezechiel face referire la o viziune care înfățișează ororarea celor ce au continuat să venereze zorile:

> *Apoi m-a dus în curtea cea dinăuntru a templului Domnului și iată la ușa templului Domnului, între pridvor și jertfelnic, stăteau vreo douăzeci și cinci de oameni cu spatele spre templul Domnului și cu fețele spre răsărit și se închinau spre răsărit la Soare.*[3]
>
> *(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București).*

În acest verset, Iezechiel îi mustră pe evreii enohieni pentru că și-au întors spatele la Dumnezeu și se închină Soarelui. El continuă să învinuiască practicile lor astrale pentru căderea Ierusalimului.

Noi știam acum că regii evrei îi urmaseră calea lui Solomon timp de sute de ani, venerând zei ai Soarelui și conducând distrugerea ritualică a propriilor lor copii în căutarea puterii divine. Acest cult regal pare să fi avut în mică măsură legătură cu Dumnezeul evreilor, la început, dar bănuim că după întoarcerea din captivitatea babiloniană, sacrificarea copiilor a dispărut și Yahweh a câștigat teren.

Următoarea noastră preocupare era să dezvăluim cum își proteja o linie regală credințele sale astrale vechi în timp ce coexistau cu teologia țărănească.

[3]Iezechiel 8:16

ÎNTOARCEREA DIN EXIL

Evreii care au fost capturați în orașele babilonienilor au jelit pierderea orașului și a templului lor, dar s-au adaptat în curând la noile condiții din diferitele orașe și au prosperat ca parte a unui imperiu prosper. Ei trebuie să se fi identificat cu noii lor stăpâni, deoarece și ei aspirau să înțeleagă cerurile și să pătrundă sensul lor pentru muritori.

Ni s-a părut mereu ciudat faptul că după trei generații, babilonienii le-au permis evreilor să se întoarcă în patria lor.

Au existat multe turbulențe politice după moartea lui Cyrus cel Mare și numai atunci când a venit Darius la tron au fost trimiși 42.462 de oameni înapoi în Ierusalim.

Scriind despre acest eveniment, șase sute de ani mai târziu, Josephus credea că a înțeles motivația lui Darius. El o descrie după cum urmează:

> *El, pe când era un om de rând, făcuse un jurământ lui Dumnezeu că, dacă va ajunge rege, îi va trimite pe toți vasalii lui Dumnezeu ce se găseau în Babilon, la templul lui Ierusalim.*

Darius era un zoroastrian, Dumnezeul său era Ahura Mazda (zeul Soarelui și Domnul Înțelepciunii), și nu Yahweh, zeul local al Ierusalimului.

Josephus este un istoric minunat, chiar dacă uneori părtinitor, în această privință, el fiind influențat de propria lui credință într-un singur Dumnezeu. Este cert faptul că evreii care au fost luați în captivitate credeau că există mai mulți zei și că Yahweh conducea în Israel, dar nu și în alte locuri, cum ar fi Babilonul. Când erau pe alte tărâmuri, evreii respectau zeul local. Pe când au fost eliberați, ei acumulaseră ideea unui singur Dumnezeu atotputernic de la zoroasterieni, care erau ei înșiși monoteiști, crezând într-un dualism cosmic al Adevărului (Asha), ca fiind opus Minciunii peste tot în întregul univers.

Potrivit lui Josephus, Darius a pus la cale o ghicitoare, al cărei răspuns corect ar fi permis reconstruirea Templului Sfânt al evreilor. Întrebarea era despre puterile relative a patru posibili rivali:

regii, adevărul, femeile şi vinul. Răspunsul corect a fost dat şi, în mod interesant, acele câteva cuvinte sunt unica inscripţie de pe întreaga structură de la Rosslyn, construită de William St Clair ca o ultimă manifestare a Templului Ierusalim. Ele apar pe pragul unei cruci din partea de sud a clădirii, într-o latină medievală:

VINUL ESTE PUTERNIC, UN REGE E MAI PUTERNIC; FEMEILE SUNT ŞI MAI PUTERNICE, DAR ADEVĂRUL LE BIRUIE PE TOATE.

Acest sentiment clasic zoroastrian a dat o nouă viaţă Templului Ierusalim.

Pe când evreii s-au întors din captivitate în Babilonia, doar câţiva dintre cei mai bătrâni văzuseră oraşul Ierusalim înainte. Chiar şi oamenii luaţi în al doilea val al exilului erau cu 84 de ani mai bătrâni decât atunci când plecaseră. O nouă generaţie de conducători ai oraşelor trebuie să-i fi primit cu grijă şi, fără îndoială, cu neîncredere. Erau aceştia fiii şi nepoţii vechii baze de putere căutând să continue viaţa acolo unde o lăsaseră strămoşii lor? Doreau ei să li se înapoieze terenurile de la noii proprietari şi, cel mai important, doreau ei să încerce să ia poziţii înalte în conducerea oraşului şi a templului ruinat?

Josephus ne spune că nu mai puţin de 42.462 de oameni l-au urmat pe Zerubbabel înapoi în Ierusalim, aşteptându-se să continue de acolo unde renunţaseră strămoşii lor. Am ajuns la concluzia că acesta este momentul în care împărţirea între „natură" şi „astral" a devenit o problemă polarizată. Urmaşii principiilor ţărăneşti ale „naturii" puneau accentul pe tradiţia ce era asociată cu Moise, în timp ce cultul elitei astrale care se întorsese era dedicat tehnicilor astrale fondate de către Enoh.

Pentru linia regală enohiană, aspectele astrale erau indispensabile pentru obţinerea măreţiei naţiunii prin planurile lor de lungă durată, care ar fi îndeplinite prin conducerea promisului lor mesia, şi care avea să se ridice într-un moment prestabilit din viitor. Şi ei ştiau că momentul avea să fie marcat de apariţia Divinului Shekinah, lumina care indică prezenţa lui Dumnezeu.

Se spune că Zerubbabel şi-a construit noul Templu peste ruinele

celui vechi, iar viaţa în Ierusalim, a revenit la normal. Biblia nu ne spune multe lucruri despre următoarea perioadă, în timpul căreia ideile astrale erau asimilate în cultul lui Yahweh. Oricum, în timp ce se întâmpla acest lucru, a apărut o altă mare influenţă şi aceasta a fost aceea a culturii grecilor.

Adevărata intruziune a culturii greceşti (elenismul) a început o dată cu cuceririle lui Alexandru cel Mare, în 331 î.C. (marea victorie de lângă Ninive împotriva perşilor – n. ed. rom.), lucru ce i-a pus pe evrei în defensivă. Un război civil a izbucnit în Israel în 165 î.C., între evreii elenişti şi israeliţii opozanţi. Revolta maccabeană a început ca un război civil şi s-a încheiat cu câştigarea independenţei politice a iudeilor faţă de forţele de ocupaţie siriene, conduse de Antiochus Epiphanes.

Membrii familiei de preoţi Hasmonaean, care au condus revoluţia, s-au proclamat regi ereditari şi înalţi preoţi. Acest lucru a provocat o ofensă gravă în rândul adevăratei preoţimi, care şi-au format propria comunitate la Qumran, în locul cel mai de jos de pe suprafaţa Pământului, într-o încercare de a menţine puritatea propriilor lor tradiţii. Comunitatea Qumran a fost la început o dificilă alianţă a preoţilor zadokiţi şi a celor enohieni, formată ca o consecinţă a unei deziluzii împărtăşite cu autoritatea maccabeană din Ierusalim.[4]

O implicaţie clară a descoperirilor noastre este că un grup enohian, anterior neidentificat, a continuat să existe în forma sa pură, la fel cum forma hibridă s-a centrat în Qumran.

Pliniu, istoricul roman, scria despre oamenii din comunitatea de la Qumran:

> *Pe coasta vestică a lacului Asphaltitis [Marea Moartă] s-au colonizat un număr de esseni, la ceva distanţă de mirosurile urâte ce se simt pe mal. Ei sunt nişte oameni singuratici, cei mai extraordinari din lume, care trăiesc fără femei, fără dragoste, fără bani, având doar palmierii ca unici companioni.*[5]

[4] Boccaccini, G: *Beyond the Essenes* (Dincolo de esseni), Eerdmans (Grand Rapids), 1998

[5] Pliniu, *Natural History* (Istoria naturală), 5:73

Asemeni Ordinului Cavalerilor Templieri, aceşti preoţi din Qumran practicau ritualuri de iniţiere, purtau doar rufe albe şi îşi ţineau toate lucrurile în comun. Şi asemeni francmasonilor originali, perioada de iniţiere pentru a deveni membru dura trei ani, dacă vroiau să ajungă membri cu drepturi depline ai sectei. Ne-am mai amintit şi cum am fost amândoi îmbrăcaţi în haine albe pentru fiecare din cele trei ritualuri ale breslei masoneriei şi cum am fost rugaţi să dăm toţi banii pe care-i aveam în timpul Primului Grad, deşi eram îndemnaţi să răspundem „Nu am nimic, sau voi da de bună voie."

Este cunoscut faptul că essenii au păstrat unele elemente ale venerării Soarelui, căci ei cântau cântece la răsărit în cinstea „Soarelui celor Drepţi". Astfel, se pare că ar fi fost şi ei supuşi mâniei lui Iezechiel, care le-a criticat această practică prin care-şi întorceau „spatele spre Templul Domnului şi feţele spre est; deoarece veneraau soarele dinspre est"[6].

Nici autorităţilor de la Ierusalim nu le plăceau tradiţiile lor, deoarece în cele din urmă, ei au emis o lege prin care se interzicea practica essenă de a îngenunchea înspre Soarele ce răsare în zori, nesupunerea fiind pedepsită cu moartea.[7]

Savantul biblic Morton Smith a interpretat o scară din aur descrisă într-unul din Manuscrisele de la Marea Moartă, ca fiind un mecanism construit pentru a venera Soarele „implorându-l să se ridice". Faptul că Soarele, Luna şi stelele erau slăvite ca îngeri este evident din textul Psalmului 148: 1-4:

> *Lăudaţi-l pe Domnul din ceruri, lăudaţi-l pe El întru cele înalte. Lăudaţi-l pe El toţi, îngerii Lui, lăudaţi-l pe El, toate puterile lui. Lăudaţi-l pe El, soarele şi luna, lăudaţi-l pe El, toate stelele şi lumina. Lăudaţi-l pe El cerurile cerurilor.*
>
> *(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).*

[6]Iezechiel 8:16

[7]Graves, R: *The White Goddess* (Zeiţa albă), Faber and Faber, 1948

Dar scara, menționează Morton Smith, ar fi putut foarte bine să existe, căci rămășițele unei scări în spirală au fost găsite în timpul excavațiilor de pe locul Qumranului.[8] Să fie oare o simplă coincidență faptul că cel de-al doilea grad al francmasoneriei descrie tocmai o astfel de scară ca drum de urmat pentru a descoperi misterele ascunse ale naturii și științei?

ASTROLOGIA ȘI VENERAREA SOARELUI

Mulți dintre creștinii de astăzi resping cu vehemență astrologia, considerând-o a fi o ticăloșie păgână, o superstiție ce-l invocă pe diavol și se opune învățăturilor lui Iisus. Dar noi am aflat că anumite cunoștințe despre mișcările cerurilor și o credință în efectul hilic al ridicării stelelor asupra afacerilor omenirii erau indispensabile credințelor grupului evreu ce a dat naștere creștinătății.

Din punct de vedere istoric, astrologia a reprezentat o problemă pentru vechii evrei rabinici, care-i negau și ei rolul în religia lor. Talmudul Babilonian (Shabbat 156b) consemnează o dezbatere cu privire la validitatea astrologiei, unde rabinul Hanina, un babilonian care a venit în Palestina în jurul anului 200 d.C. pentru a studia alături de Judah ha-Nasi, un redactor al Mishnah, spunea:

Influența planetelor oferă înțelepciune, influența planetelor oferă bogăție, iar Israelul se află sub influența planetelor.

Oricum, influența astrologiei a fost negată cu vehemență de către rabinul Johanan, care afirma:

Nu există nici o constelație pentru Israel.

În mod surprinzător, în lumina afirmației sale în sprijinul influenței planetelor, Mishnah-ul lui Iuda ha-Nasi (o carte care codifică legea evreiască) era împotriva anumitor aspecte ale astrologiei,

[8] Vermes, G: *The Dead Sea Scrolls in English* (Manuscrisele de la Marea Moartă în engleză), Penguin, 1995

afirmând că oricine găseşte un obiect cu reprezentări ale Soarelui, Lunii sau a unui şarpe trebuie să-l arunce în Marea Moartă. Această instrucţiune indică faptul că astfel de imagini trebuie să fi fost obişnuite şi că exista o mare tensiune între cei care sprijineau Soarele şi imaginile astrale şi cei care nu făceau acest lucru.

Fascinaţia faţă de venerarea Soarelui printre evrei nu a dispărut atât de repede pe cât ar vrea Biblia să credem. Un mozaic recent descoperit într-o sinagogă în Sepphoris-ul antic arată un zodiac cu o descriere abstractă a zeului Soarelui călătorind în cvadriga sa – o caleaşcă cu patru cai. Alte sinagogi îl înfăţişează pe zeul Soarelui într-o formă umană, fiind mai degrabă ca un simplu şi abstract disc solar.

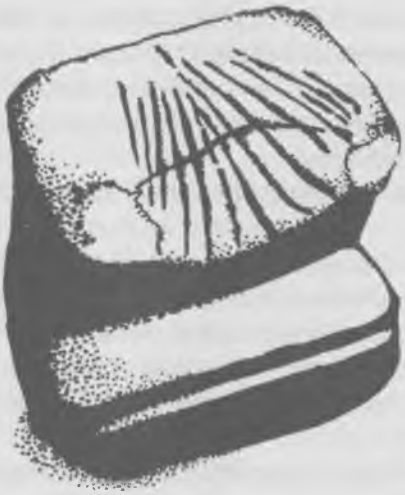
Am observat că multe loji masonice sunt decorate cu semnele zodiacului, dar am descoperit şi faptul că exista o influenţă astrologică mult mai puternică în cadrul francmasoneriei, o dată ce am început să o căutăm. Într-o vizită la Biblioteca Marii Loji a Scoţiei, alături de savantul biblic, profesorul Philip Davies, în timp ce inspecta colecţia de lucrări masonice necatalogate ale lui Morrison, care datează dinaintea revoluţiei franceze, această influenţă a devenit foarte evidentă.

Philip a fost atras de un volum mare legat în piele. Luându-l jos de pe raft, el l-a aşezat pe masă şi l-a deschis. Cartea era scrisă de mână într-o placă de cupru exactă, dar ştearsă. Pe când răsfoia cu atenţie prin paginile ce foşneau, a dat peste o secţiune îndoită ce putea fi scoasă afară, chiar în mijlocul cărţii. A desfăcut-o cu grijă pentru a descoperi o diagramă în formă de roată ce arăta triburile din Israel şi indica, de asemenea, care semn zodiacal şi care piatră preţioasă erau asociate cu fiecare dintre ele. Vechiul francmason care a scris această carte era în mod clar preocupat să consemneze legătura pe care o descoperise între astrologie şi credinţele evreieşti.

Cele 12 semne ale zodiacului într-un aranjament radiar în jurul caleştii solare a lui Helios pot fi găsite în cel puţin şapte sinagogi antice din Israel, dar astfel de imagini nu erau văzute în vechile clădiri creştine, şi doar în trei sinagogi din afara Israelului. O poezie găsită în *genizah*-ul (un magazin de documente uzate) unei sinagogi din Cairo afirmă că:

S-a iscat o dispută între luni, când luna august a fost trimisă pe pământul Israelului. Haideți, lăsați-ne să tragem la sorți în zodiac, poate că astfel vom ști în care dintre noi va fi Israelul izbăvit.

Pe când căutam mai multe informații despre venerarea Soarelui în vechiul Israel, am găsit o referire la un obiect găsit printre pietrele de la ruinele templului lui Irod, care nu avea nici o explicație. Dar pentru noi, ea arăta exact ca un mecanism folosit pentru a monitoriza poziția Soarelui când se ridică în fiecare dimineață, în mișcarea lui constantă peste orizont din solstițiu în solstițiu. După ce am studiat cu atenție imaginea obiectului straniu, ne-am dat seama că dacă un pitic ar fi așezat în spatele șanțului său central, el ar răspândi o umbră în josul secțiunii curbate a pietrei la fel ca niște linii marcate.

Această piatră ciudată a fost găsită în ruinele Templului lui Irod. Nu există nici o explicație pentru ea, dar noi credem că e posibil să fi fost folosită pentru marcarea răsăritului, de către preoții din Qumran care au pus stăpânire pe templu cu puțin timp înainte ca întregul oraș să fie distrus de Titus, în anul 70 d.C. Este știut că essenii se închinau la soarele ce se ridica la templu și se pare că liniile tăiate în grabă ar fi putut fi create de-a lungul a aproximativ nouă luni, pentru a marca unghiul răsăritului.

Ipoteza noastră a luat naştere când am verificat unghiurile formate de liniile exterioare. Am descoperit că acestea corespundeau cu unghiurile umbrelor răsăritului din timpul solstiţiului extrem (60 grade) ca şi cum ar fi fost răspândite la latitudinea Ierusalimului. Variaţiile în spaţiu ale liniilor ar fi datorate dealurilor de peste valea de la templu, care au o adâncitură în ele ce ar putea afecta ridicarea Soarelui la prima lumină. Linia ce merge de la stânga la dreapta ar fi putut fi folosită pentru a marca ridicarea Soarelui într-un anume moment, la scurt timp după răsărit – poate limita de timp când perioada oficială a „zorilor" este condamnată să se încheie. Umbra piticului ar fi la lungime maximă la apariţia primei raze de lumină şi ar fi cel mai scurtă când Soarele se ridică. Când umbra nu mai intersecta linia orizontală, răsăritul ar fi încheiat. Umbra ar fi în mijloc în timpul echinocţiilor şi în capetele exterioare la solstiţii. Partea dreaptă a obiectului ar fi solstiţiul de vară, când Soarele se ridică încet şi se mişcă mai mult pe orizontală. Acest lucru înseamnă că trebuie să ne aşteptăm să vedem o piatră ce să marcheze răsăritul, având linia orizontală mai înaltă pe dreapta decât pe stânga, dacă era să indice o perioadă constantă a zorilor de-a lungul anului.

Acestea sunt doar lucrurile pe care le-am putut vedea pe această piatră.

Curba tăiată a mecanismului compensează viteza mişcării aparente a Soarelui pe orizontală. Există şase segmente între linii şi fiecare dintre acestea reprezintă o perioadă de două săptămâni. Executarea acestei relicve importante, dar enigmatică, era sărăcăcioasă, sugerând că ea nu făcea parte din templul construit în mod oficial.

Am discutat despre importanţa descoperirii unui cronometru al zorilor făcut rudimentar între pietrele ce alcătuiseră odată Templul lui Irod. Simţeam că teoria noastră despre funcţia acestui dispozitiv are înţeles din mai multe motive. După cum ştiam, se spune că essenii aveau obiceiul să se închine în Templul din Ierusalim îngenunchind înspre Soarele ce se ridica în zori.[9] De asemenea, ştiam că preoţii din Qumran erau consideraţi a fi fost esseni, şi că într-un

[9]Graves, R: *The White Goddess* (Zeiţa albă)

anume moment între începutul Războiului evreiesc din 66 d.C. şi distrugerea templului, patru ani mai târziu, ei au câştigat controlul asupra templului.

Acest grup se autointitula „Fiii zorilor", şi datorită acestui fapt suntem siguri că ei au reintrodus practica de închinare la Soarele ce se ridica. Templul nu era încă terminat, dar arhitecţii lui Irod n-ar fi avut nici un motiv să încorporeze în lucrarea de piatră un mecanism de măsurare a răsăritului, deci Fiii zorilor aveau nevoie să-şi creeze o nouă „piatră a răsăritului" pentru ei înşişi.

Un preot-mag ar fi avut nevoie de nouă luni pentru a calibra această piatră, care apoi oferea oricui posibilitatea de a spune cu acurateţe când se termina răsăritul în mod oficial şi când se încheia perioada de închinare.

Am mai dat şi peste alte artefacte ciudate din această perioadă, care nu prea aveau înţeles pentru arheologi, dar aveau pentru noi. El a fost dezgropat la Qumran şi a fost la început catalogat ca un cadran solar, lucru ce nu putea fi pur şi simplu. Noi credem că el măsura mişcările solare de-a lungul anului. Acest cadran solar a fost găsit acum aproximativ 40 de ani de către părintele Roland de Vaux la Qumran. Părintele de Vaux a descris cele trei cercuri concentrice dinăuntrul discului ca fiind un sistem unic de a spune ora: cercul interior măsura orele din timpul zilei în perioada de iarnă, iar cercul exterior, din perioada de vară.

În antichitate, perioada dintre răsărit şi apus era, de obicei, împărţită în 12 ore egale şi, cum perioada dintre răsărit şi apus variază în funcţie de anotimp, varia şi lungimea fiecăreia din cele 12 subdiviziuni orale. Lungimea zilei variază în funcţie de locaţie, dar şi de anotimp, deci lungimea unei ore este specifică unei anumite locaţii. Acest lucru înseamnă că putem fi siguri că acest obiect găsit la Qumran nu putea fi un cadran solar. Liniile de pe el nu sunt egal despărţite pe tot parcursul şi nu se poate ca liniile inegal despărţite din cadrul fiecărui cerc de pe acest obiect rotund să fi putut măsura orele ajustate în funcţie de anotimp. În plus, umbrele sunt cel mai scurte vara şi cel mai lungi iarna, deci cercurile interioare ce desemnează anotimpurile care presupun că l-ar identifica ca fiind un cadran solar nu pot fi corecte.

Câteva adevărate cadrane solare au fost găsite în Ierusalim, precum

şi în alte locuri prin tot Israelul.[10] Un important mic cadran solar din piatră albă de var a fost descoperit în Ierusalim în 1972, în timpul unei masive excavaţii din sudul Muntelui Templului. El are doar 50,8 mm lărgime şi 50,8 mm înălţime, dar ora şi liniile anotimpurilor de pe cadran sunt cu grijă calculate pentru a fi folosite în Ierusalim. El a fost găsit în dărâmăturile de la distrugerea Templului din Ierusalim şi aparţinea preoţilor templului, căci pe dosul său e gravat un menorah (înaintea distrugerii templului, menorah-ul ca simbol era folosit în exclusivitate de preoţii templului).[11]

„Cadranul" părintelui Vaux a fost asemănat cu un antic joc de carton numit Mehen, care înseamnă „a înfăşura" sau „Cel Încolăcit", deoarece cartonul se aseamănă cu un şarpe încolăcit.[12] Acest joc era cunoscut în Egipt din perioada predinastică (mileniul al IV-lea î.C.), şi a fost, de asemenea, descoperit în Liban, Siria, Cipru, Creta şi pe alte insule din Marea Egee.[13] Am ajuns la concluzia că, de fapt, acesta nu era un joc şi ne îndoim că celelalte artefacte asemănătoare mai vechi erau jocuri. Poate ele au fost folosite ca jocuri în vremurile mai recente, dar la început, credem noi, aceste obiecte au fost folosite la studierea Soarelui, mecanisme ce măsurau anotimpurile anului, asemănătoare, dar puţin diferite faţă de piatra răsăritului despre care am vorbit deja.

În timp ce piatra răsăritului înregistra mişcările Soarelui ce se ridica deasupra orizontului, de la un solstiţiu la altul, înfăşurătorul Mehen măsura Soarele în mijlocul zilei, între solstiţii şi echinocţii. Cunoşteam deja umbra pe care o răspândeşte Soarele de-a lungul perioadelor anotimpurilor şi am descris acest efect spiralic al mişcărilor Soarelui în *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel), bazându-ne pe o lucrare făcută de un artist american, Charles Ross.

Ross a arătat cum urmărirea umbrei Soarelui din miezul zilei

[10]Layish, Dov Ben: *A Survey of Sundials in Israel* (O cercetare a cadranelor solare din Israel), 1969

[11]Levy, A: „Bad Timing" („Proasta sincronizare"), *Revista Arheologiei Biblice* iulie/august, 1998

[12]Levy, A: „Bad Timing" („Proasta sincronizare")

[13]Bellesort, Marie-Noel: „Le Jeu de Serpent: Jeux et Jouets dans l'Antiquité et le Moyen Age" („Jocul Şarpelui: Jocuri şi jucării în antichitate şi evul mediu"), *Dossiers d'Archéologie* (Dosare de arheologie), 1992

de-a lungul anotimpurilor făcea câte o spirală pentru fiecare sfert de arc dintre solstiții și echinocții. Spirala făcută de el arată linia șerpuită a umbrei înspre solstițiul de vară de la echinocțiul de primăvară, iar cea de-a doua, din nou înspre echinocțiul de toamnă. În fiecare caz există patru încolăciri ale acestui șarpe, corespunzând structurii discului găsit la Qumran.

Noi considerăm că sunt mai importante cele patru șanțuri de pe disc decât cele trei secțiuni mai ridicate. O mărgea ar fi putut fi pusă în crăpătura ce corespunde capătului de sus al umbrei de pitic, când Soarele se afla la apogeu în fiecare zi, lucru care ar fi marcat drumul spiralat al Soarelui de-a lungul anului. O dată calibrată, ea ar fi avertizat, de exemplu, faptul că a doua zi era o sărbătoare – informație oferită în mod direct de către infailibilul Soare, mai degrabă decât de calculele contrafăcute ale calendarului folosit de toți ceilalți evrei. Este bine știut faptul că oamenii din comunitatea de la Qumran foloseau un calendar solar și nu unul lunar ca și ceilalți evrei. El se baza în întregime pe mișcările Soarelui, în contrast cu calendarul fariseilor care era extrem de orientat lunar. Potrivit calendarului solar de la Qumran, aveam 364 de zile într-un an ce era format din 12 luni, fiecare având 30 de zile, plus o zi care a fost introdusă după fiecare trei luni la fiecare sfert.

Dispozitivul găsit la Qumran le oferea oamenilor din acest cult solar un lucru care le amintea data, livrat zilnic prin atingerea Soarelui; o metodă verificată pentru a se asigura că ei sărbătoreau chiar festivalul potrivit în ziua corectă.

Qumranienii credeau că ceilalți evrei s-au îndepărtat de calendarul Soarelui și sărbătoreau, în consecință, festivalurile pe date greșite. Manuscrisele de la Marea Moartă ne povestesc cum autorii lor criticau celelalte secte de evrei pentru incapacitatea lor de a se înțelege când trebuiau observate zilele sfinte, deoarece calendarele lor erau extrem de greșite. Atât de diferită era perspectiva oamenilor din Qumran încât un savant din zilele noastre a pus întrebarea: „Putem să-i mai numim evrei?"[14]

Deși mai existau dovezi de venerare a Soarelui și după perioada lui David și Solomon, ea tinde să se diminueze ca urmare a

[14] Davies, Professor Philip: corespondență privată

influenței egiptenilor, grecilor sau perșilor, sau să fie privită ca aspecte asimilate ale zeilor Soarelui cum ar fi Ra, Helios sau Mithra. Nu putem nega faptul că acești factori i-au influențat, căci nici o religie nu este pe de-a-ntregul de sine stătătoare, dar o astfel de gândire distorsionează adevărata natură a credințelor solare ale evreilor. Trebuie spus neapărat că venerarea Soarelui este un concept evident, care a fost inventat în culturile de pe întregul glob. Dar am ajuns să fim siguri, în mintea noastră, că acest concept canaanit al zeității Soarelui a reprezentat principala inspirație a acestei versiuni recurente și oarecum „subterane" a iudaismului, care ne interesa pe noi. Și ni se părea că credințele essenilor erau o cheie în înțelegerea acestei filozofii.

Josephus explica cât de extraordinari erau acești esseni – un grup ce avea un singur obiectiv, și erau ca un butoi de praf de pușcă în așteptarea momentului potrivit pentru a exploda:

> *...Ei au un atașament sacru față de libertate; și spun că Dumnezeu este unicul Conducător și Domn. De asemenea, ei nu pun preț pe moarte și felul morții, nici nu acordă atenție morții rudelor sau prietenilor lor, și nici nu-i determină să cheme vreun Domn omenesc.*[15]

Ei și-au răspândit credințele luând copii pe care i-au învățat:

> *...Ei neglijează căsătoriile legitime și aleg copii altora, dacă sunt maleabili și potriviți pentru învățătură, și se poartă cu ei ca și cum ar fi de-ai lor și îi educă potrivit propriilor lor obiceiuri.*[16]

Hippolytus, în *Combaterea tuturor ereziilor*, ne spune mai exact ce erau învățați acești copii:

> *...Și îi dirijau [pe acești copii adoptați] înspre observarea propriilor lor obiceiuri caracteristice, și în acest fel îi creș-*

[15]Josephus: *Antiquities* (Antichități), 18:1:6
[16]Josephus: *Jewish War* (Războiul evreiesc), 2:8:2

teau şi îi încurajau să înveţe ştiinţele.

Ne-am amintit ce i se spune unui candidat la francmasonerie la încheierea celui de-al doilea grad:

... ţi se permite să-ţi extinzi cercetările în misterele mai ascunse ale naturii şi ştiinţei.

Am arătat deja că studiul ştiinţei francmasoneriei se referă în principal la ştiinţa astronomiei. Ar fi putut fi aceasta o ştiinţă principală şi pentru esseni; în special înţelegerea mişcărilor Soarelui şi ale lui Venus?

Josephus a consemnat venerarea Soarelui la răsărit a essenilor – o acţiune pe care el, ca evreu, o înţelegea cu greu:

...Şi în ceea ce priveşte evlavia lor faţă de Dumnezeu, ea era extraordinară; căci înainte de răsărit, ei nu scot un cuvânt despre treburi profane, ci rostesc anumite rugăciuni pe care le-au primit de la strămoşii lor, ca şi când ei ar implora să fie înălţaţi.[17]

Dacă ei observau în mod regulat răsăritul, atunci nu se poate să nu fi văzut şablonul aparițiilor Stelei Dimineții.

Josephus consemnează cum essenii nu aveau bunuri proprii şi duceau o viaţă complet austeră, având doar o simplă haină albă şi o pereche de sandale pe care le purtau până le distrugeau. Ei erau cunoscuţi, de asemenea, şi ca oameni ce posedau o veche cunoaştere a unor metode de vindecare:

...Ei au studiat din greu scrierile antice şi au ales din ele ceea ce era mai avantajos pentru sufletul şi trupul lor; şi s-au interesat de astfel de rădăcini şi pietre medicinale care să le poată vindeca maladiile.[18]

[17] Josephus: *Jewish War* (Războiul evreiesc), 2:8:5
[18] Josephus: *Jewish War* (Războiul evreiesc), 2:8:6

Talentele lor curative erau legate de folosirea pietrelor. Hippolytus s-a referit la esseni ca la nişte oameni ce „se ocupau de puterile curative ale acestor [pietre]". Dacă consemnarea lăsată de Josephus este corectă, ei trebuie să fi posedat cunoştinţe vaste în legătură cu menţinerea sănătăţii, căci el afirmă:

De asemenea, ei sunt longevivi, atât de longevivi încât unii dintre ei trăiesc până la aproape o sută de ani.[19]

Nu par a exista motive să nu-l credem pe Josephus în această problemă şi o astfel de durată a vieţii trebuie să fi fost cu adevărat remarcabilă acum două sute de ani pentru orice individ, cu atât mai mult pentru „mulţi" dintre aceşti esseni. Tot potrivit spuselor lui Josephus, câştigarea apartenenţei la acest ordin nu era o treabă uşoară. Mai întâi, candidatului i se dădea o cingătoare pentru şale, o tunică albă şi o mică toporişcă şi i se cerea să trăiască în stil essean timp de un an, deşi nu i se dădea voie să trăiască alături de Ordin. Dacă el trecea de acest stadiu, era păstrat ucenic pentru încă alţi doi ani, după care, dacă se dovedea vrednic, el era acceptat în societate. Chiar acest termen „vrednic" este folosit în ritualul primului grad al francmasoneriei, când noul candidat e pe cale să fie acceptat ca membru al Ordinului.

Este de datoria mea să te informez că masoneria e liberă şi necesită o libertate absolută a înclinaţiei din partea fiecărui candidat, pentru misterele sale. Ea se bazează pe cele mai pure principii de moralitate şi virtute. Ea oferă multe şi nepreţuite privilegii bărbaţilor vrednici şi nădăjduiesc că doar bărbaţilor vrednici.

Asemănarea cu francmasoneria este mai mult decât superficială, deoarece candidatul la ordinul essen făcea un jurământ să-şi ajute semenii. Josephus îl descrie:

Şi înainte să i se permită să atingă mâncarea lor comună, el

[19]Josephus: *Jewish War* (Războiul evreiesc), 2:8:10

este obligat să facă jurăminte nemaipomenite; în primul rând va arăta pietate faţă de Dumnezeu; şi apoi va urma dreptatea faţă de ceilalţi bărbaţi, şi că nu va face rău nimănui, nici din propria sa voinţă, nici din ordinul altcuiva; că va urî întotdeauna răul şi va sluji dreptatea; că va arăta credinţă tuturor bărbaţilor şi mai ales celor cu autoritate, deoarece nimeni nu obţine conducerea fără ajutorul lui Dumnezeu; şi dacă va ajunge el la putere, nu va abuza nicicând de autoritatea sa, nici nu va încerca să-şi întreacă supuşii nici în straie, nici în alte podoabe; că va fi un etern iubitor de adevăr şi îşi va propune să-i mustre pe cei care mint; că-şi va ţine mâinile departe de furt şi sufletul de câştiguri nelegale; şi că nici nu va ascunde ceva de cei din propria sectă, nici nu va dezvălui vreo doctrină de-a lor celorlalţi, nici dacă cineva l-ar obliga s-o facă de-a lungul întâmplărilor vieţii sale. Mai mult, el jură să nu comunice doctrinele lor în nici un alt fel decât cum le-a primit şi el; că va păstra la fel cărţile aparţinând sectei şi mijloacele mesagerilor [numele îngerilor].

Această obligaţie se aseamănă foarte tare cu aceea făcută de noul francmason chiar înainte de a fi acceptat să-şi împărtăşească prima masă cu fraţii. Deşi Josephus nu avea de unde să ştie exact cuvintele folosite de către esseni, el ştia conţinutul lor în general. Oricine ar trage concluzii asemănătoare despre francmasoneria de astăzi dacă ar auzi ritualul.

Ne-am hotărât să facem o listă de comparaţii între cele două ordine:

Essen: şi, înainte să i se permită să atingă mâncarea lor comună, el este obligat să facă jurăminte nemaipomenite.

Masonic: ... ţine-mă constant şi ferm în acest prim mare jurământ solemn al meu.

Essen: ... va arăta pietate faţă de Dumnezeu.

Masonic: Lui Dumnezeu, fără a-i menţiona vreodată Numele,

dar cu respectul şi reverenţa pe care i le datorează creaţia Creatorului său; implorând ajutorul Său în toate faptele legale şi invocându-l în orice situaţie, pentru sprijin şi alinare.

Essen: va urma dreptatea faţă de toţi bărbaţii ... va arăta credinţă tuturor bărbaţilor.

Masonic: vecinului tău, purtându-te cu el corect; oferindu-i orice fel de serviciu, pe care dreptatea sau mila le-ar cere; uşurându-i boala şi alinându-i chinurile şi făcându-i ceea ce în ipostaze asemănătoare ţi-ai dori ca el să-ţi facă ţie.

Essen: el va manifesta credinţă faţă de toţi bărbaţii şi mai ales faţă de cei cu autoritate.

Masonic: ...vei recomanda mereu bunătate şi înţelegere inferiorilor, curtoazie şi cordialitate egalilor; ascultare şi supunere superiorilor.

Essen: ...va fi un etern iubitor al adevărului.

Masonic: ...imprimă-ţi permanent în minte dictatele sacre ale Adevărului, Onoarei şi Virtuţii.

Essen: ...nici nu va dezvălui vreuna din doctrine celorlalţi.

Masonic: ...de aici înainte, din proprie voinţă şi cu acordul meu deplin, jur în mod solemn că voi respecta şi tăinui pentru totdeauna şi nu voi destăinui niciodată nici un punct sau puncte, secret sau secrete, mister sau mistere aparţinând acestui prim grad al francmasoneriei.

Essenii erau în centrul atenţiei când a izbucnit războiul evreiesc împotriva romanilor. Curajul lor, chiar şi în apărare, a fost remarcabil. Josephus, care a început războiul ca ofiţer evreu şi (destul de înţelept) l-a încheiat ca unul roman, spunea despre esseni:

Şi în ceea ce priveşte moartea, dacă era spre gloria lor, ei o preţuiau mai mult decât viaţa veşnică; şi într-adevăr, războiul nostru cu romanii ne oferea suficiente dovezi despre ce suflete mari arătau în încercările lor, deşi au fost torturaţi şi schingiuiţi, arşi şi sfâşiaţi în bucăţi şi trecuţi prin tot felul de cazne prin care ar fi putut fi forţaţi ori să rostească blasfemii faţă de legiuitorii lor, ori să mănânce ce le era interzis; totuşi nu au putut fi forţaţi să facă nici una dintre acesta şi nici măcar să dea satisfacţie călăilor sau să verse vreo lacrimă, ci doar zâmbeau prin toate durerile şi râdeau pentru a-i dispreţui pe cei ce-i torturau şi-şi abandonau sufletele cu mare zel, ca şi cum s-ar fi aşteptat să le reprimească înapoi.

Essenii, care ne-au lăsat documentele lor la Qumran, ne arată cum foloseau uneori mecanisme criptice când îşi copiau cărţile sacre. Savantul ce s-a ocupat de Manuscrisele de la Marea Moartă, J. T. Milik, face referire la folosirea a două alfabete diferite cu semne alese arbitrar, care au înlocuit caracterele normale ebraice, sau la documente în care sensul scrisului este de la stânga la dreapta, în loc de cel normal, de la dreapta la stânga. Ocazional, apar litere greceşti sau feniciene în locul echivalentelor lor ebraice. Aceste documente sacre au fost pregătite a fi gata pentru ziua când Yahweh avea să se ridice pentru ultima dată.

Tradiţia enohiană se află în inima acestor teste secrete nu doar în Cartea lui Enoh, dar şi în Cartea Jubileelor, care este, în mod evident, considerată a fi doar parte a unei colecţii de texte mult mai mari care existau pe vremea aceea.[20]

În Jubilee, Enoh este descris ca o figură misterioasă, un bun cunoscător atât al cunoştinţelor ezoterice cât şi ştiinţifice, ultima fiind reprezentată de capacitatea de a măsura mişcările corpurilor cereşti şi de a le înţelege sensul. Cartea Jubileelor cuprinde şi sistemul calendarului solar folosit de grupul din Qumran. Savanţii

[20] Russell, D S: *The Method and Message of Jewish Apocalyptic 200 î.C.-100 d.C.* (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti 200 î.C.-100 d.C.), SCM Press Ltd, 1960

creştini susţin că Iisus Christos ar fi putut urma acest calendar enohian el însuşi – sugerând că el a fost într-adevăr asociat cu acest grup de preoţi ereditari care se fereau de această aşezare „prost indicată" din Ierusalim. Reverendul profesor Harold Rowley spunca despre calendarul solar descris în carte:

> *Nu e nevoie să atribuim paternitatea Jubileelor unui membru al sectei [din Qumran], iar acest calendar, care era mai vechi decât cartea Jubileelor, ar fi putut fi urmat şi de alţii, pe lângă sectari, inclusiv de Domnul nostru, care ar fi sărbătorit atunci Paştele, în noaptea de marţi. Această dată nu e contrazisă de dovezile sinoptice.*[21]

Au existat şi unele tradiţii enohiene secrete legate de Moise şi Ezra, de Enoh şi Noe şi de Daniel. Există foarte puţine îndoieli că aceste tradiţii ar fi cele mai vechi, în care Enoh reprezintă supravieţuirea Secretelor Divine din antichitate, care sunt transmise generaţiilor viitoare.

Cartea Jubileelor, atât de importantă pentru oamenii din Qumran, spune despre Enoh:

> *El era cel dintâi printre oamenii ce se nasc pe pământ pentru a învăţa scrierea, cunoştinţele şi înţelepciunea şi care a notat semnele cerului potrivit numărului lunilor lor într-o carte.*[22]

Legendele despre Noe şi Enoh par a fi asemănătoare în esenţă şi savanţii biblici consideră că legenda lui Noe e mai veche decât aceea a lui Enoh şi că aceasta din urmă a fost reconstituită pe rămăşiţele celei dintâi.[23]

Acum trebuia să înţelegem cum a supravieţuit venerarea lui Venus alături de cultul Soarelui. Dacă avem dreptate când spunem că

[21]Rowley, HH (ed.): Apocalyptic Literature, *Peake's Commentary on the Bible* (Literatura Apocaliptică, Comentariile lui Peake asupra Bibliei), Thomas Nelson şi Fiii, 1962

[22]*The Book of Jubilees* (Cartea Jubileelor), 4:17

[23]Charles, RH: *The Book of Jubilees* (Cartea Jubileelor), OUP, 1902

ideea unui ritual al lui Venus venea de la Oamenii Ceramicii Incizate, prin intermediul canaaniților și a vechilor evrei, ea trebuie să fi supraviețuit până în vremea lui Christos și căderea templului. Sarcina noastră era, acum, să găsim dovezi incontestabile ale existenței sale. Fără această legătură vitală, ipoteza noastră nu putea fi niciodată dovedită.

CONCLUZII

Am aflat că ideile canaanite despre un zeu al Soarelui și o religie bazată pe apariția și mișcările stelelor s-au păstrat în Israel până în vremea Captivității Babiloniene (*aproximativ* 596 î.C.) și au fost practicate și în perioada creștinității moderne, prin imaginea aureolei.

În perioada reconstrucției templului sub conducerea lui Zerubbabel, nou apăruta cultură grecească a început să-și exercite influența asupra Israelului. Anumite grupuri nu au fost de acord cu acceptarea ideilor grecești, și fiind formate din preoți zadokiți și enohieni au pus bazele comunității de la Qumran ca o consecință a decepției provocate de autoritatea maccabeană din Ierusalim. Acest grup folosea o serie de tehnici astronomice vechi pentru a-și crea propriul calendar solar, diferit de calendarul lunar utilizat de preoțimea maccabeană, care deținea controlul asupra Templului din Ierusalim.

Capitolul X

Sfântul Shekinah

CICLUL LUI VENUS ÎN IUDAISM

Sensul vechiului nume al Ierusalimului ne spune în mod clar că a fost fondat cu gândul la imaginea lui Venus. Potrivit tradiției, înaltul său sanctuar a fost locul unde Avraam s-a pregătit să-și jertfească fiul și unde și-a construit Solomon templul ce este aliniat răsăritului planetei. Știam, de asemenea, din studierea structurilor Oamenilor Ceramicii Incizate din Insulele Britanice, că durata ciclului lui Venus era de 40 de ani – un număr ce am observat acum că are o mare importanță și în Biblie.

Pentru a verifica dacă presupunerea noastră despre utilizarea biblică a cifrei 40 era mai mult decât o dorință, am extras cât de multe referiri am putut despre perioade de 40 de zile sau 40 de ani din Biblie. Iată doar o parte din cele 40 de mențiuni pe care le-am extras din Vechiul și Noul Testament.

1. Potopul a fost asociat cu ploi ce au căzut timp de 40 de zile și 40 de nopți. (Geneza 7:4)

2. Potopul a ținut pe pământ 40 de zile. (Geneza 7:17)

3. Isaac era de 40 de ani când a luat-o pe soția sa. (Geneza 25:20)

4. Isav avea 40 de ani când a luat-o pe soția sa. (Geneza 26:34)

5. Iar fiii lui Israel au mâncat mană timp de 40 de ani. (Geneza 16:35)

6. Dumnezeu a spus că după trecerea celor 40 de ani va pune capăt captivităţii evreilor printre egipteni. (Iezechiel 29:13)

7. Moise a vorbit pe munte cu Dumnezeu 40 de zile şi 40 de nopţi. (Exodul 24:18)

8. Moise a fost din nou cu Dumnezeu pentru alte 40 de zile şi 40 de nopţi. (Exodul 34:28)

9. Moise i-a condus pe fiii lui Israel afară din Egipt pe când era de 80 de ani (2x40) şi după 40 de ani în pustietate, el a murit, la vârsta de 120 de ani (3x40). (Deuteronomul 34:7)

10. Spionii au cercetat pământul Canaanului timp de 40 de zile. (Numerii 13:25)

11. Dumnezeu l-a făcut pe poporul lui Israel să rătăcească timp de 40 de ani. (Num. 14:33-34)

12. 40 de lovituri era pedeapsa maximă de lovituri cu biciul. (Deut. 25:3)

13. Dumnezeu a îngăduit ţării să se odihnească 40 de ani. (Judecătorii 3:11)

14. Dumnezeu a îngăduit din nou ţării să se odihnească timp de 40 de ani. (Judecătorii 5:31)

15 Dumnezeu a permis din nou ţării să se odihnească timp de 40 de ani. (Judecătorii 12:14)

16. Abdon (unul dintre Judecătorii din Israel) a avut 40 de fii. (Judecătorii 12:14)

17. Fiii lui Israel au făcut iarăşi rele şi i-a dat Dumnezeu pe mâinile unui duşman pentru 40 de ani. (Judecătorii 12:1)

18. Eli a judecat Israelul timp de 40 de ani. (1 Samuel 4:18)

19. Goliat s-a prezentat în Israel pentru 40 de ani. (1 Sam. 17:16)

20. Saul, primul rege evreu, a domnit timp de 40 de ani. (Legi 13:21)

21. Saul avea 40 de ani când a devenit rege. (Legi 13:21)

22. Işboşet (fiul lui Saul) avea 40 de ani când a început domnia sa. (2 Sam. 2:10)

23. David a domnit 40 de ani. (2 Sam. 5:4, I Regi 2:11)

24. Solomon a domnit 40 de ani. (I Regi 11:42)

25. Locul sfânt al templului era de 40 de coți de lung. (I Regi 6:17)

26. 40 de băi (o unitate de măsură) era mărimea odăilor din Templu. (1 Regi 7:38)

27. Postamentele de argint erau în grupuri de câte 40. (Exodul 26:19 şi 21)

28. Regele Ahaz s-a ridicat şi a mâncat şi a băut cu un înger şi a mers cu puterea dată de acea carne 40 de zile şi 40 de nopți până la muntele Horeb al lui Dumnezeu. (I Regi 19:8)

29. Elijah a luat o singură masă care i-a dat putere 40 de zile. (I Regi 19:8)

30. Iezechiel a purtat nelegiuirile casei lui Iuda timp de 40 de zile. (Iezechiel 4:6)

31. Jeboash a domnit timp de 40 de ani în Ierusalem. (II Regi 12:1)

32. Egiptul avea să rămână pustiu timp de 40 de ani. (Iezechiel 29:11-12)

33. Viziunea lui Iezechiel asupra noului templu are o lungime de 40 de coți. (Iezec. 41:2)

34. Curțile din templul lui Iezechiel erau de 40 de coți lungime. (Iezec. 46:22)

35. Dumnezeu a dat orașului Ninive 40 de zile să se pocăiască. (Iona 3:4)

36. Dumnezeu a fost mâhnit după generațiile de oameni timp de 40 de ani. (Psalmi 95:10)

37. Iisus a postit 40 de zile și nopți. (Matei 4:2)

38. Iisus a fost ispitit timp de 40 de zile. (Luca 4:2)

39. Iisus a fost slujit de îngeri în pustietate 40 de zile. (Marcu 1:13)

40. Iisus a rămas pe pământ 40 de zile după învierea sa. (Legi 1:3)

Deoarece am găsit 101 exemple, am mers să-l întrebăm pe profesorul Philip Davies dacă exista o explicație standard pentru fascinația biblică în ceea ce privește acest număr. Philip ne-a răspuns că unica sugestie pe care o cunoștea era ideea că 40 de ani reprezentau o generație, dar el considera acest lucru puțin probabil, căci ea se apropia mai mult de două generații.

În mod clar, patruzeci de ani înseamnă mai mult de o generație umană, dar mai puțin de o viață într-o societate sănătoasă (o viață biblică fiind descrisă ca șaptezeci de ani). Așadar, de ce se discută în Biblie despre perioade lungi de cel mult patruzeci de ani? Ar putea fi datorită lungimii unui ciclu al lui Venus, dat fiind rolul fundamental al planetei în teologia canaanită și în stabilirea Ierusalimului însuși?

Ni s-a părut extrem de important faptul că primii trei regi ai Israelului, Saul, David şi Solomon, au domnit fiecare exact patruzeci de ani. Li s-a repartizat exact câte o perioadă a lui Venus sau a fost acesta un raţionament ulterior al scribilor viitori care credeau în importanţa ciclului lui Venus ca fiind o perioadă divină? Şansele ca acest lucru să fi fost doar o coincidenţă sunt într-adevăr foarte mici.

Am descoperit alte două perioade ceva mai lungi, care prezentau interes, ambele fiind multiplu de 40 de ani. Nici un savant biblic n-a putut vreodată să explice în manieră satisfăcătoare ciclul de patruzeci de ani ce este folosit de-a lungul Vechiului şi Noului Testament – durata unei generaţii umane este unica încercare. În plus, mulţi dintre experţii ultimului secol menţionează şi ei în trecere două perioade mult mai lungi. Ei le descriu ca fiind destul de inexplicabile şi lipsite de importanţă; oricum, o dată cunoscută importanţa ciclului lui Venus, tiparul este izbitor şi, credem noi, de importanţă centrală.

La o cercetare atentă am descoperit că aceste două perioade mai lungi fuseseră descrise cu grijă, dar niciodată explicate. Am numit perioadele găsite în Vechiul Testament după cum urmează:

Generaţia Venusiană = 40 de ani (un ciclu al lui Venus)

Epoca Venusiană = 480 de ani (12 x un ciclu al lui Venus)

Eonul Venusian = 1.440 de ani (12 x 3 x un ciclu al lui Venus)

Am numit perioada de patruzeci de ani „Generaţia Venusiană" deoarece a fost perioada de domnie a vechilor regi, mai degrabă decât datorită vreunor conexiuni cu relaţiile părinte/copil din timp. În dicţionar, cuvântul este definit ca „orice număr de stadii, niveluri sau serii".[1]

Termenul „Epoca Venusiană" părea pe de-a-ntregul potrivit, deoarece o epocă e definită ca „un punct în timp fixat sau remarcat printr-un mare eveniment după care sunt calculate datele – o dată

[1]*Chambers Dictionary* (Dicţionarul Chambers)

exactă de la care datează o nouă ordine de lucruri"[2].

În fine, am ales „Eonul Venusian" pentru cea mai lungă perioadă, deoarece un eon este definit ca fiind „o epocă imensă. Este, de asemenea, știut faptul că în gnosticism, el a fost considerat a fi un emanator de putere de la zeitățile supreme, asociat cu guvernarea universului"[3]. Această definiție pare un mod foarte bun de a descrie ciclurile de lungă durată ale lui Venus – și ne-am amintit că gnosticismul era legat în mod direct de iudaism pe vremea lui Christos.

Perioadele pe care le-am găsit au legătură directă cu evenimentele majore. În I Regi 6:1 citim despre o importantă epocă venusiană de 480 de ani:

> *Iar în anul patru sute optzeci după ieșirea fiilor lui Israel din Egipt, în al patrulea an al domniei lui Solomon peste Israel, în luna Zif, care este a doua lună a anului, a început el să zidească templul Domnului.*

Așadar, clădirea marelui Templu din Ierusalim se pare că a început la exact douăsprezece cicluri ale lui Venus, după ce Moise și ceata de 'Apiru ai săi au călătorit peste Marea Roșie. Grupul 'Apiru sau evreu a rătăcit în pustie exact cât durata primului din aceste cicluri și apoi, la sfârșitul acestui ciclu, a murit Moise.

Acum, întrebarea ce se ridica era dacă perioada de 480 de ani înregistrată în I Regi este o încercare de a consemna o dată adevărată a acestui eveniment, sau dacă s-a repartizat o perioadă „sacră" de timp golului dintre două evenimente importante de către scriitorii ulteriori. Dacă Exodul a avut loc în acea perioadă, faraonul despre care se vorbește în povestea lui Moise ar fi fost Thutmoses al III-lea (1479-1425), fapt ce ridică două probleme. Mai întâi, Thutmoses al III-lea a fost un mare constructor, dar munca sa de construcție se desfășura în Egiptul Superior, nu în delta Nilului, de unde se spune că au evadat lucrătorii evrei. În al doilea rând, acest faraon a condus multe campanii militare încununate de succes pe

[2] *Chambers Dictionary* (Dicționarul Chambers)
[3] *Chambers Dictionary* (Dicționarul Chambers)

toată suprafața Canaanului, deci trupele sale ar fi înăbușit rapid banda de renegați ce aduceau molime, condusă de Moise și Joshua.

Mulți savanți biblici cred că golul de 480 de ani este o construcție artificială și că o dată mai probabilă pentru Exod (dacă a avut loc într-adevăr) este aproximativ anul 1250 î.C.[4] Deci, întrebarea următoare este de ce a simțit cineva nevoia să atribuie cuiva chiar acest gol?

Este acceptat pe deplin faptul că Vechiul Testament a fost o prelucrare atentă a câtorva tradiții orale, iar acest element pare să aparțină unui fir care s-a pierdut din vedere. Această perioadă sacră de 480 de ani s-a păstrat, dar motivul existenței sale a fost uitat. Sentimentul nostru este că acest număr ar putea fi foarte bine luat dintr-o mai veche tradiție enohiană, care a fost apoi adoptată în tradiția lui Moise pentru a conferi autoritate mult mai recentei povești a Exodului.

Perioada de 480 de ani a fost, de asemenea, aplicată celei de-a doua sosiri a evreilor în tărâmul lor al Făgăduinței – întoarcerea din Captivitatea Babiloniană. Acest fapt a fost identificat de către reverendul Frederick Foakes-Jackson, un profesor de studii creștine care crede că aceeași perioadă de timp ar fi putut fi intenționată între Templul lui Solomon și încheierea Captivității Babiloniene. El spune:

> *Fundația templului a fost așezată în cel de-al patru sute optzecilea an de la Exod... o perioadă similară se poate spune că a intervenit între Solomon și Captivitate (430 de ani până la perioada ultimului rege, Zedekiah și 50 de ani de captivitate).*[5]

Acest lucru nu este o invenție, deoarece datările acestor evenimente se potrivesc exact în cadrul consemnărilor istorice, dar se

[4]Stalker, DMG: „Exodus", *Peake's Commentary on the Bible* („Exodul", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

[5]Foakes-Jackson, FJ: *Peake's Comentary on the Bible* (Comentariile lui Peake asupra Bibliei), T. C. și E. C. Jack Ltd, Londra, 1920

pare că oamenii implicaţi ar fi apreciat importanţa perioadei de 480 de ani chiar dacă nu i-au cunoscut semnificaţia.

Ciclurile de patruzeci de ani sunt deseori asociate cu viaţa unui individ, iar cele două perioade mai lungi se spune că separă evenimente majore din istoria evreilor. Aceste momente, în timp, se poate să nu fie corecte din punct de vedere istoric, dar ceea ce contează este faptul că preoţii antici au impus acest tipar şi l-au crezut ca fiind adevărat.

Cea mai lungă perioadă, pe care am numit-o Conul Venusian, este descrisă de către Josephus, istoricul secolului întâi al evreilor:

> *Solomon a început să-şi construiască templul... la 1.440 de ani după potop.*[6]

Josephus a consemnat acest lucru ca un fapt peste care a dat, dar care nu însemna nimic pentru el. Nu ne spune care tradiţie i-a furnizat această informaţie dar, după cum vom vedea mai târziu, a existat o renaştere a gândirii enohiene anterioară scrierilor lui Josephus din a doua jumătate a secolului I.

Pentru noi, se forma un tablou de ansamblu înaintea ochilor noştri. Templul lui Solomon a fost început la exact 480 de ani după ce Moise a condus Exodul din Egipt (pentru a rătăci timp de 40 de ani în pustie) şi la 1.440 de ani după Potop (care a ţinut 40 de zile). Există o credinţă evidentă că Dumnezeu lucrează după un mecanism care poate duce la predicţie. Savanţii biblici au consemnat de nenumărate ori existenţa secvenţei acestui număr, dar ei nu au sugerat niciodată vreun motiv pentru care se întâmpla acest lucru. Noi ne convingeam tot mai repede că el are legătură cu apariţia lui Venus în zori pe cer.

Am găsit cu siguranţă o utilizare a ciclului lui Venus de către evrei, ce corespundea descoperirilor noastre de la locaţiile Oamenilor Ceramicii Incizate din Insulele Britanice – dar trebuia să găsim referiri la apariţia lui Venus în anumite momente propice. În curând am fost uimiţi de câte am găsit atât în *Testamentul masonic* cât şi în Biblie.

[6] Josephus, *Antiquities* (Antichităţi) 8:3:1

Vechiul Testament ne spune că ceva numit „Divinul Shekinah" strălucea la naşterea lui Moise şi, după cum ştiam, se părea că Moise s-ar fi născut la începutul ciclului lui Venus, acest lucru însemnând că acesta trebuie să fie termenul folosit pentru ridicarea lui Venus la punctul său de întoarcere tot la patruzeci de ani. Dar apoi am citit că interiorul sanctuarului Templului regelui Solomon era considerat a fi locuinţa acestui Shekinah, pe care Biblia îl descrie ca fiind „Prezenţa Divină Însuşi".

Acest lucru părea să sugereze că lumina lui Venus, despre care ştiam că intra în construcţia megalitică de la Newgrange, era considerată a fi o manifestare a lui Dumnezeu. Ne-am amintit de fereastra de fronton a templului lui Solomon şi cum în Sfântul Sfinţilor puteau intra doar Înalţii Preoţi şi doar cu ocazia Zilei Anului Nou evreiesc.

Când am căutat prin ritualurile masonice am descoperit că una dintre vechile lecturi istorice ale Arcăi Regale spunea următoarele:

Cea dintâi sau Sfânta Lojă Masonică a fost deschisă după Exodul israeliţilor de sub stăpânirea egipteană, conduşi de Moise, Aholiab şi Bezaleel, pe pământul sfânt de la poalele muntelui Horeb, în pustietatea Sinaiului. Aici, poporul lui Israel şi-a aşezat corturile pentru a înălţa rugăciuni şi mulţumiri pentru eliberarea lor din mâinile egiptenilor. În acest loc, Atotputernicul a găsit de cuviinţă să se arate servitorului său credincios, Moise. Aici, Cel mai Înalt i-a dat acele prototipuri misterioase, Tabernaclele, şi Arca Făgăduinţei; aici au fost date Legile Sacre, încrustate de mâinile Celui Mai Înalt cu acele sublime şi comprehensibile învăţături de politică civilă şi religioasă, prin care separa poporul Său preferat de toate celelalte naţiuni, şi le-a acordat un vas ales în serviciul Său. Din acest motiv, aceasta este numită Cea Dintâi sau Sfânta Lojă.

Nu există nimic prea surprinzător aici, dar ritualul continuă să facă legătura între Shekinah şi experienţele lui Moise în pustietatea Sinanului, dar şi Templul lui Solomon.

Bezaleel a fost făuritorul inspirat al Sfintelor Tabernacle pe care le-a construit să găzduiască Arca Făgăduinței și să permită luminii Divinului Shekinah să strălucească deasupra sa. Planul său a devenit apoi schița Templului regelui Solomon și conform tiparului dat pe muntele Horeb de către Dumnezeu lui Moise, care a devenit apoi Mare Maestru al Lojii Israelului.

Acest pasaj afirmă în mod specific că Templul regelui Solomon a fost construit pentru a permite luminii exterioare să intre. Dar ritualul continuă să dea și mai multe detalii despre locul unde apărea Shekinah-ul și când.

Această favoare le-a fost semnalizată fraților prin apariția în est a Divinului Shekinah, care reprezintă Gloria lui Dumnezeu ce apărea pe Muntele Sinai al Legii Sfinte.

Așadar, aveam un indiciu că Shekinah era lumina externă, care este într-un fel o înfățișare a lui Dumnezeu, și că apărea la est și strălucea deasupra Arcăi în anumite momente. Știam, de asemenea, că ea era diferită de lumina Soarelui ce se ridica, care fusese întotdeauna importantă pentru francmasonerie. Mai departe, în aceeași lectură este menționat faptul că strălucirea lui Shekinah nu este un eveniment neapărat regulat sau ce poate fi prevestit. Ritualul avertizează că Dumnezeu își poate retrage acest semn de bunăvoință dacă vrea El:

La consacrarea Sfintelor Tabernacle și după aceea la ridicarea Templului Domnului de către Solomon, Divinul Shekinah și-a pogorât lumina și a strălucit deasupra locului Arcăi și a stat în Sfântul Sfinților, acoperit de aripile heruvimilor, în locul în care a apărut timp de câteva generații, până când israeliții s-au dovedit necredincioși Celui Mai Înalt. Și la fel poate fi retrasă lumina masoneriei de deasupra tuturor celor care se dovedesc a fi necredincioși Dumnezeului lor!

Această afirmație, că aparițiile lui Shekinah erau neregulate, a

fost una neaşteptată. Ştiam că tot sensul studierii mişcărilor lui Venus îl reprezintă regularitatea ciclului – însăşi prevestirea repetării sale. Dacă aceasta nu era o greşeală de vreun fel, Shekinah nu putea fi Venus, în ciuda descrierii luminii lui Shekinah intrând prin fereastra din Templul din Ierusalim. Aceasta a fost, cu siguranţă, o informaţie neaşteptată, dar soluţionarea acestui puzzle nu se afla departe.

Mai apoi am găsit o referire în ritualul Ritului Scoţian Antic şi Acceptat, care descrie scena pe măsură ce şapte candidaţi la gradul de Stăpân Secret se adună în afara Templului lui Solomon, pregătindu-se pentru Iniţierea lor. Pe când intră în camera internă a templului, înainte de ridicarea Soarelui, ei sunt expuşi unei lumini sacre care este minunat descrisă:

În răsăritul sur al dimineţii, chiar înainte ca Soarele ce se ridică deasupra muntelui Olivet să înroşească zidurile Templului, cei aleşi, puţini la număr, cuprinşi de evlavie şi serioşi, s-au adunat. Lumina de la sfeşnicul cu şapte braţe din partea de est se reflecta înapoi de pe podeaua de aur, de pe suprafaţa metalică a apei, cu isop şi şerveţele, dar cădea posomorâtă pe draperiile grele din pânză de soc de pe pereţi. În mijlocul rugăciunilor şi poveţelor, şi al cântării solemne a Levitelor, cei şapte intrau într-o unire mistică, iar datoria secretului şi liniştii se aşternea deasupra lor. Şi apoi, uşile de cedru şi de lemn de măslin bogat sculptate şi aurite, erau deschise, valurile de pânză albastră şi purpurie, şi roşie şi albă, frumos brodate, erau trase la o parte, iar misterele Sfântului Sfinţilor li se relevau.

Nimeni, în afară de preoţi şi de leviţi nu intraseră în Sanctuarul Sfânt de când Arca Sfântă fusese adusă acolo, şi acum, când Cele Şapte Santinele Secrete îşi scoteau pantofii şi-şi spălau picioarele şi păşeau peste pragul aurit, ei rămâneau tăcuţi, orbiţi de lumina ce se revărsa asupra lor. Aripile desfăcute ale heruvimului acopereau Arca Făgăduinţei, dar din toate părţile, pereţii străluceau de aur şi pietre preţioase.

Aici am găsit o descriere a modului în care, în întunecimea dina-

intea zorilor dinăuntrul Templului lui Solomon, izbucnea o lumină care-i orbea. Prima lectură a gradelor Breslei ne confirmă faptul că cortul lui Moise era orientat în aceeaşi direcţie estică şi că el a devenit modelul pentru Templul lui Solomon, pentru a-i permite Shekinah-ului să intre:

Şi pentru mai buna solemnizare a venerării Divine, ca şi pentru o mai bună receptare a Cărţilor şi Tablelor Legii, Moise a poruncit să fie ridicat un Cort sau Tabernaclu în pustietate, care, prin porunca deosebită a Domnului a fost aşezat drept spre est şi vest, căci Moise a făcut totul conform unui tipar arătat lui de către Domnul pe Muntele Sinai. Acest Cort sau Tabernaclu s-a dovedit mai târziu a reprezenta proiecţia orizontală, în materie de aşezare, a acelui magnific templu construit în Ierusalim de acel înţelept şi puternic prinţ, regele Solomon, a cărui splendoare regală şi renume nemaiîntâlnit transced cu mult ideile noastre. Acesta este al treilea, ultimul şi cel mai puternic motiv pentru care eu, ca francmason, spun de ce toate locurile de închinăciune divină, precum şi Lojile masonice bine formate şi constituite sunt sau ar trebui să fie astfel situate.

Rezumând această lectură, atunci când i se pun candidatului la gradul de Maestru Secret o serie de întrebări, situaţia începe să devină mai clară.

Cât este ora?

Steaua dimineţii a alungat umbrele nopţii, iar marea lumină începe să ne fericească Loja.

De vreme ce steaua dimineţii este premergătoare marii lumini care începe să strălucească asupra Lojii noastre, iar noi suntem cu toţii Maeştri Secreţi, este timpul să ne începem treaba.

„Steaua dimineţii" este de fapt Venus, aşadar următoarea între-

bare rămâne: era Shekinah ceva diferit?

Ordinul Regal al Scoţiei este o invenţie iacobită, dar se pretinde în cadrul ritualului său că a fost format la început „pe Sfântul munte Moriah din Regatul Iudei", şi mai apoi reorganizat „la Icolmkill şi după aceea la Kilwinning, unde regele Scoţiei a fost instalat pentru prima oară ca Mare Maestru". Motivul acestei reorganizări de către regii iacobiţi ai Scoţiei este dat „pentru a corecta greşelile şi pentru a înlătura abuzurile care au avut loc printre cele trei grade ale Masoneriei Sf. Ioan" – o referire la francmasoneria engleză. Ordinul Regal face o referire specifică la Shekinah şi îl leagă de Prima sau Sfânta Lojă ţinută de Moise pe muntele Horeb. Ritualul întreabă şi răspunde la următoarele două întrebări:

Ce reprezintă Steaua Strălucitoare? – Răspuns: Gloria lui Dumnezeu apărând pe Muntele Sinai la înmânarea Legii.

De ce apar Steaua şi nimbul ce o înconjoară? – Răspuns: Steaua şi nimbul înconjurător îl anunţă în mod solemn pe Shekinah, oriunde apare el. Fie pe Sinai, Salem sau locul unde Magii estici au văzut binecuvântata faţă.

Ele sunt menţionate din nou când ritualul spune:

Pe cine ai întâlnit în Camera Mijlocie? – Răspuns: Trei oameni înţelepţi.

Cum au scăpat de tine? – Răspuns: M-au condus în Cabinetul Înţelepciunii.

Cum ai fost îndrumat? – Răspuns: De o Stea Sclipitoare ce apărea la est.

În mod evident, ritualul consideră apariţia lui Shekinah a fi extrem de importantă pentru istoria francmasoneriei, căci acest eveniment spectaculos este descris în detaliu:

Aş vrea să ştiu care a fost prima şi cea mai înaltă onoare con-

ferită vreodată francmasonilor.

Coborârea Divinului Shekinah, mai întâi la consacrarea Sfântului Tabernaclu şi după aceea, la dedicarea Templului Domnului de către regele Solomon, aşezându-l pe locul Arcăi îndurării din Sfântul Sfinţilor, acoperit de aripile Heruvimului, de unde a continuat să-şi dea răspunsurile oraculare timp de câteva generaţii.

Câte?

Paisprezece.

A fost Shekinah-ul îndepărtat vreodată?

A fost.

De ce?

Deoarece israeliţii s-au dovedit necredincioşi Dumnezeului lor. Şi la fel poate fi îndepărtată lumina masoneriei de deasupra tuturor celor care se dovedesc necredincioşi Dumnezeului lor.

Aşadar, din nou aflăm că Shekinah-ul nu a apărut şi acest lucru a fost considerat a fi datorită comportamentului urât al evreilor. Eram încă încurcaţi de modul în care uneori Shekinah-ul se potriveşte tiparului lui Venus şi, cu toate acestea, el avea perioade când dispărea. Am hotărât să căutăm mai multe informaţii despre acest subiect şi, apoi am dat peste o lucrare interesantă realizată de cercetătorul mason de la începutului secolului al XII-lea AE, Waite.

METATRON, SHEKINAH ŞI KABBALAH

Waite, scriind despre Kabbalah, se referă la natura celestă a lui Shekinah ca o temă recurentă şi descrie o dimensiune sexuală

asociată cu el, unde Dumnezeul din cer are o relație cu Pământul Mamă. Dar genurile nu sunt stabilite, iar Dumnezeu și lumea sunt amândoi atât masculin cât și feminin, interacționând într-o piesă de dragoste supremă, cu o identitate sexuală amestecată.

Kabbalah ne povestește multe despre subiectul aspectelor feminine ale lui Dumnezeu, despre care se crede că ar fi un sistem de credințe ce se bazează pe o secretă tradiție a iudaismului astral ce a fost necunoscut lumii externe înaintea secolului I d.C. Următorul citat, din cunoscuta carte a lui AE Waite, *The Holly Kabbalah* (Sfântul Kabbalah), se referă la Shekinah cum este el descris în Kabbalah:

> *Ei bine, în acest fel am început înalta conferință, respectând misterul lui Shekinah, care este un mister al omului și al lui Dumnezeu, al omului în asemănare cu Elohim [zei], al relației dintre lucrurile de deasupra și lucrurile de jos, al relației de unire de pe pământ făcută în spiritul unirii celeste, și al transformării unuia prin altul datorită muncii lui Dumnezeu în lume.*

Imediat, tradiția în știința lui Kabbalah pare să aprobe concluzia la care am ajuns studiind siturile Oamenilor Ceramicii Incizate din Insulele Britanice, și anume că lumina lui Venus avea influență directă asupra legăturilor sexuale, nașterea și învierea – făcând legătura dintre rai și pământ.

Waite continuă:

> *Ea este acum Fiica Regelui; ea este acum Logodnica, Mireasa și Mama, și din nou este sora în relația cu lumea omenirii pe larg. Există un înțeles și în modul în care această Fiică a lui Dumnezeu este – sau devine – Mama omenirii. În ceea ce privește manifestarea universului, ea este arhitectul lumilor.*
>
> *Ea este Matroana care se unește cu regele pentru că perfecțiunea Bărbatului Divin se găsește în Femeia Divină.*

Imaginea se clădea pe o credință antică în importanța absolută a

femeii în propriii săi termeni şi ca un ingredient esenţial pentru bărbatul împlinit.

Ea este acea Prezenţă Divină care a călcat în Grădina Edenului în răcoarea serii.

Acest lucru o indică cu tărie pe Venus în rolul ei de stea a serii.

Despre ea se spune: „Ai grijă, îţi trimit un înger înaintea ta, care să te ţină pe drumul cel drept, şi care să te aducă în locul pe care ţi l-am pregătit." Dar se afirmă că acest Înger Eliberator se manifestă ca bărbat şi femeie, fiind bărbat când împrăştie binecuvântările cereşti asupra lumii de jos, deoarece atunci se aseamănă cu un bărbat dorind o femeie; iar când e însărcinată cu treburi de judecată e numită femeie, asemeni unei femei care-şi poartă copilul în pântecele său.

În slujba sa de arhitect al lumii, Cuvântul a fost rostit de ea, a fost conceput de ea şi adus sau zămislit, am văzut că Shekinah-ul de jos a concurat cu arhitectul de deasupra şi a fost, de asemenea, zidar.

Deşi este interzis a despărţi Mireasa Cerească de Mire, chiar şi cu gândul, acest lucru a ajuns să se întâmple din cauza suferinţelor Israelului, căruia i-a fost destinat Shekinah-ul, după cum am văzut că au îndurat chiar de la început. „Atunci când poporul lui Israel e în exil, şi Shekinah e în exil. Din acest motiv, Cel Sfânt îşi va aminti de Israel, ceea ce înseamnă că El îşi ţine făgăduinţa, ce o reprezintă Shekinah.

Aici, Shekinah este în mod absolut asociat cu rolul central al regalităţii – protejarea plină de succes a ţării de duşmanii săi. Atunci când ţara este nedemnă, Shekinah dispare, iar întoarcerea sa trebuie să marcheze o schimbare în noroc, la fel cum se aşteaptă de la aşteptarea mesianică.

... în legătură cu toate celelalte lumini ale creaţiei, ea este

ceea ce sufletul e pentru trup, deşi în relaţia cu Cel Sfânt ea este asemeni trupului pentru suflet, cu toate că ea şi Dumnezeu sunt una. Ea este Doamna Şcolii Celeste numită Domiciliu al Păstorilor, iar aceasta este o şcoală a METATRON-ului, înţeleasă ca veşmânt sau formă adoptată de către Shekinah.

Aici avem mai multe asocieri cu evenimente astrale şi combinaţie de genuri în cadrul divinităţii. Din nou vedem Metatron-ul descris ca având responsabilitatea conducerii cerurilor sub mai înalta autoritate a lui Shekinah. Mai departe, Waite află cum Kabbalah face o referire directă la Avraam:

Literele HE au fost adăugate numelui lui Avraam după circumcizie şi tot după aceea a fost unit cu Shekinah. Majoritatea viziunilor divine avute de către Avraam au fost viziuni şi manifestări ale lui Shekinah, care a locuit tot timpul în cortul Sarei...

Atât de importantul legământ al circumciziei care defineşte linia de descendenţă a bărbaţilor iudaici de la Avraam şi Isaac – acest fapt este aici legat în mod direct de Shekinah. Putem doar să presupunem că Dumnezeu în forma lui Shekinah era în forma sa bărbătească când a zăbovit în cort cu tânăra şi frumoasa soţie a lui Avraam.

... la plecarea din casa sa, Avraam l-a văzut pe Shekinah luminându-i drumul şi înconjurat de multe legiuni celeste. Ea a fost prezentă când Isaac „l-a binecuvântat" pe Iacob; a fost ea cea care i-a acordat lui Iacob numele de Israel, şi ea a fost alături de el când a ridicat mistica piatră ca pilon. Atunci când îşi căuta nevastă, Iacob i-a împărtăşit lui Shekinah intenţia că atunci când se va căsători cu Rachel, el va uni cerul şi pământul. Oricum, Shekinah n-a ignorat-o şi nici n-a uitat-o pe Leah, ci – ca Sfântul Duh – a inspirat-o, astfel că ea şi-a ştiut bine locul în legătură cu cele douăsprezece triburi.

Aici avem o descriere a lui Shekinah ca fiind un obiect strălucitor noaptea pe cer. După cum am văzut, doar Luna şi Venus pot produce suficientă lumină pentru a răspândi o umbră pe pământ, şi, în mod evident, nu Luna e cea care este descrisă aici. Ni se pare foarte important faptul că această veche legendă evreiască afirmă că Shekinah a fost prezent când a fost ridicat misticul pilon din piatră (Numele Iacob înseamnă „pilon".).

Exodul pus la cale de Moise a dat naştere, mai mult decât atât, manifestării lui Shekinah în faţa poporului lui Israel, ea fiind pilonul de foc noaptea, cum Iehova era acela al norului în timpul zilei.

Acest fapt confirmă ceea ce ştiam deja, că Venus se ridica în est în momentul atribuit Exodului. Ea era, într-adevăr, un pilon strălucitor în timpul nopţii.

Moise a făcut-o pe Shekinah să se manifeste în Arca Făgăduinţei, deasupra Scaunului îndurării, între imaginile Heruvimilor. Tabernaclul a fost ridicat pentru a-i fi reşedinţă ei; şi în momentul când a fost făcut de către Moise, se ridica un altul în lumea de deasupra. Ceea ce pare că s-a întâmplat, oricum, este faptul că Tabernaclul Mozaic a devenit reşedinţa METATRON-ului, care era o legătură atât de ciudată cu Shekinah.

Principiul masculin al lui Iehova se spune mai departe că ar fi vorbit din Tabernaclu prin intermediul lui Shekinah, care era principiul feminin... Ea e descrisă ca fiind rezidentă prin Sfântul Sfinţilor; cu toate acestea, are legătură într-un mod ciudat cu Zidul vestic al Templului. Sfântul Sfinţilor era păzit, de altfel, de către METATRON.

Tabernaclul original era un cort dublu ridicat de către Moise, iar Templul din Ierusalim era o versiune din piatră a aceluiaşi. Căderea celui de-al doilea templu e atribuită eşecului luminii lui Shekinah; raza divină le-a fost refuzată. În orice caz, aici este legată în mod direct de Venus:

... Shekinah este cel care prezidează naşterea, părând a fi în analogie cu casta şi conjugala Venus.

Aici avem o confirmare extrasă din Kabbalah a părerii noastre că Shekinah are legătură cu Venus şi cu naşteri importante, cum ar fi cea a lui Moise însuşi. Oricare ar fi sursa de inspiraţie din cadrul Kabbalah-ului, asocierile sale paralele ale lui Shekinah faţă de cercetările noastre separate ne spun că cercetările noastre se îndreaptă într-o direcţie corectă.

Waite menţionează şi el un personaj deja cunoscut nouă din legenda evreiască:

Astfel, şi METATRON, care este o faţadă a lui Shekinah, este şi bărbat şi femeie, schimbându-se necontenit, în funcţie de vibraţiile uniunii. Se spune că Shekinah este pentru METATRON ceea ce e Sâmbăta pentru restul zilelor săptămânii. Cu alte cuvinte, ea este odihna şi încântarea odihnei, şi, totuşi, ea e acea odihnă în care există relaţia unirii spirituale.

Brusc şi în mod fascinant, am descoperit că Metatron-ul are o strânsă legătură cu Shekinah. Metatron este numele lui Enoh după ce Dumnezeu l-a „transferat" în cer fără a trece prin experienţa morţii. În Cartea lui Enoh (la început scrisă din tradiţia orală de la Qumran), el este omul căruia i-au fost date instrucţiuni de către Uriel despre modul cum să construiască un cerc megalitic, înregistrând mişcările Soarelui la răsărit şi apus de-a lungul anului.[7]

Numele „Metatron" pare a fi grecesc şi dacă ar fi aşa, atunci „meta" are un înţeles ce implică o schimbare, iar „tron" este un agent sau instrument. Puse laolaltă am putea spune că numele are sensul de „măsurător de schimbări". Acest lucru pare să insinueze că omul care era Enoh şi-a luat cunoştinţele astrale cu el în cer când şi-a luat noul nume, exact cum afirmă şi Cartea Jubileelor.

Analogia dintre săptămână şi sâmbătă ar putea fi luată ca însemnând că Metatron-ul este măsurătorul vremurilor obişnuite şi că

[7]Knight, C şi Lamas, R: *Uriel's Machine, The Ancient Origins of Science* (Aparatul lui Uriel, Originile antice ale ştiinţei)

Shekinah este cel ce defineşte momentele speciale. Cu alte cuvinte, Metatron este responsabil de mecanismele Soarelui din timpul ciclurilor sale zilnice şi anuale, pe când Shekinah are legătură cu ciclul divin, pe termen lung al lui Venus.

În mod interesant, se pare că însuşi Kabbalah se baza pe rămăşiţele iudaismului enohian, care mai erau în circulaţie în secolul întâi d.C. În timp ce Kabbalah – însemnând „tradiţie primită" – a ieşit la suprafaţă doar în timpul perioadei medievale, el este, fără îndoială, mult mai vechi. El datează din primele secole d.C. şi este cea mai veche formă de misticism evreiesc cunoscută, în care adeptul, prin meditaţie şi utilizarea formulelor magice, călătoreşte extatic prin cele şapte sfere astrale şi dincolo de ele[8]. Faptul că literatura enohiană a fost pierdută pentru public de la începutul secolului al doilea d.C. ne arată cum această tradiţie secretă trebuie să fi fost cunoscută de câţiva oameni aleşi, sau probabil a fost descoperită printre pergamentele pe care, credem noi, le-au recuperat Cavalerii Templieri din adânc, de sub ruinele Templului din Ierusalim în secolul al XII-lea.

STEAUA DIN BETLEEM

Într-o seară, revizuiam sursele biblice să vedem dacă nu ne-a scăpat vreun indiciu despre înţelesul tiparelor lui Shekinah. Apoi, următorul comentariu al profesorului Foakes-Jackson ne-a trezit un gând interesant:

> *Data numerică a Exodului, 480 (12 x 40) de ani înaintea ridicării templului în cel de-a patrulea an al domniei lui Solomon, în 967 este, în mod evident reconstrucţia artificială a vreunui anticar religios.*

Data de 967 î.C. ne-a sărit în ochi dintr-o dată de pe pagină – deoarece ea este atât de aproape de a însemna două epoci venusiene

[8] Kabbalah' („Kabbalah"), *Microsoft ® Encarta ® Encyclopedia 2001.* © 1993-2000 Microsoft Corporation. Toate drepturile rezervate.

(480 x 2 ani = 960 ani). Se spune că piatra de temelie a Templului lui Solomon a fost aşezată pe când se ridica Shekinah în 967 î.C. – deci două epoci venusiene mai târziu ne duc la interesanta dată de 7 î.C. Sistemul calendarului modern se bazează pe numărul de ani de la naşterea lui Christos, ce e reprezentată ca anul 1 d.C. Dar eram foarte conştienţi că savanţii moderni recunosc că presupusul an al naşterii lui Mesia cel Creştin este greşit. O privire rapidă pe DVD-ul Enciclopediei Encarta ne-a confirmat următorul fapt:

> *Iisus Christos (între 8 şi 4 î.C.-29 d.C.), figura centrală a creştinismului, născut în Betleem, în Iudeea. Cronologia erei creştine este socotită de la o datare din secolul VI anul naşterii sale, care este acum recunoscută ca având o marjă de eroare de la 4 la 8 ani.*[9]

Dacă Iisus a fost născut în anul 7 î.C. este întru totul posibil ca el, presupusul mesia, să se fi născut sub strălucitorul Shekinah, la exact două epoci venusiene după consacrarea Templului lui Solomon. Orice ar fi fost Shekinah, el trebuie să se fi întors în acel an, potrivit regulii celor 480 de ani. Un alt gând ne-a izbit – istoricul secolului I al evreilor, Josephus, consemna faptul că Templul lui Solomon a fost început la exact o mie patru sute patruzeci de ani după Potop, iar acum exista posibilitatea ispititoare că Iisus s-ar fi putut naşte la exact o mie patru sute patruzeci de ani după momentul pe care scribii l-au consemnat ca fiind momentul în care Moise şi-a condus poporul prin Marea Roşie.

Putea fi ceva adevăr în toate aceste afirmaţii? Tiparul datelor la 480 de ani şi multiplii săi pentru evenimentele importante descrise în Biblie este acceptat pe deplin de către savanţii biblici, dar deoarece nu sunt explicate, ele sunt aproape întru totul ignorate. Am ajuns la concluzia că aceste perioade trebuie să fi fost sacre unei tradiţii foarte vechi, aproape în mod sigur enohiene, şi ele au continuat să fie folosite din unul sau două motive: fie înţelesul lor a

[9] 'Jesus Christ' („Isus Cristos"), Microsoft ® Encarta ® Encyclopedia 2001. © 1993-2000 Microsoft Corporation.

fost uitat, iar utilizarea lor era pur ritualică, fie exista o preoțime în fundal, care le înțelegea, dar care a ales să nu le dezvăluie înțelesul lumii în general.

Trebuia să înțelegem mai multe noi înșine înainte să putem rezolva această problemă.

Așa-numitul Shekinah era un mister. Venea și pleca, așa ne-a spus Biblia, după placul lui Dumnezeu. Dar noi știam că minunatul observator megalitic de la Newgrange, din Irlanda, permitea luminii lui Venus dinainte de răsărit să intre în camera sa interioară în timpul solstițiului de iarnă, o dată la fiecare opt ani, deci de cinci ori într-un ciclu, patruzeci de ani ai lui Venus. Înainte calculasem tiparul lui Venus la Newgrange, și, amintindu-ne că Venus era uneori suficient de strălucitoare pentru a răspândi o umbră noaptea, ne-am întrebat dacă nu s-a întâmplat ceva asemănător la vremea nașterii lui Christos.

Potrivit tradiției, nașterea lui Iisus e sărbătorită pe 25 Decembrie, care este prima zi în care este în mod evident posibil să vezi, măsurând mișcările umbrelor răspândite de Asherah, că Soarele a început să se miște înspre nord din nou, după solstițiul de iarnă. Ar putea fi posibil ca Iisus să se fi născut într-adevăr sub ridicarea helică a lui Venus în „Ziua de Crăciun"?

Sărbătoarca modernă a nașterii lui Christos este de obicei luată ca o dată simbolică, împrumutată dintr-un festival păgân Yuletid, care marca la început miezul iernii. Toate popoarele antice apreciau că solstițiul de iarnă este ziua în care răsăritul Soarelui atinge încursiunea sa maximă înspre sud pe orizont. Timp de trei luni au asistat la mișcarea răsăritului Soarelui din poziția sa echinocțială estică, micșorându-și rata mișcării sale zilnice de-a lungul orizontului, până când părea că a rămas nemișcat înainte de a se întoarce invers din nou, într-o direcție nordică.

Deși este considerat pur simbolic de către savanții biblici, tradiția creștină ne spune că Iisus a fost conceput în timpul echinocțiului de primăvară și născut în timpul echinocțiului de iarnă, sub lumina unei stele sclipitoare în est. Dar ar putea fi acesta un adevăr ad literam? Ar putea fi Steaua Betleemului Venus? Ne-am hotărât să vedem ce era pe cer în acea dimineață, așadar Robert s-a așezat la calculator și a deschis un program de simulare astronomică.

Programului i-au trebuit câteva minute până să fie gata de lucru.

„Sunt pregătit acum", a strigat Robert. „Spune-mi rar detaliile legate de timp şi loc."

„Douăzeci şi cinci decembrie, anul 7 î.C., chiar înainte de răsărit, privind spre est-sud-est", a spus Chris, adăugând latitudinea şi longitudinea Ierusalimului din atlasul pe care-l ţinea în poală.

Robert a introdus datele şi a căutat cu mouse-ul.

„Vezi ceva interesant?"

„Stai puţin, stai puţin, aproape am ajuns", mi-a răspuns Robert.

A rămas tăcut vreun minut sau ceva mai mult, apoi, „Uau!", a exclamat, înainte de a face o pauză de alte câteva secunde. „Există un obiect cu adevărat masiv arzând, ca şi când ar fi în flăcări, în est, dar e mult prea mare şi strălucitor până şi pentru o Venus la magnitudine maximă."

Chris s-a apropiat pentru a se uita la monitor. Robert a continuat: „Da, este într-adevăr Venus, dar este împreună cu altceva. Mercur, cred eu." A utilizat programul pentru a identifica componentele obiectului strălucitor. „Da, este cu siguranţă, Mercur. Atât el cât şi Venus se află la magnitudine maximă, iar efectul dinaintea răsăritului trebuie să fi fost incredibil, cu adevărat uimitor."

„Aşa pare, cu siguranţă. Programele astronomice sunt destul de sigure în zilele noastre. Şi sunt de acord cu tine că anul 7 î.C. este cu adevărat concurent de vârf pentru postura de real an al naşterii lui Christos", a spus Robert în timp ce reverifica toate coordonatele.

Impactul acestei descoperiri a fost unul destul de şocant. Mulţi oameni au încercat în trecut să explice mitul Stelei din Betleem, gândindu-se la tot felul de potenţiale obiecte strălucitoare care ar fi putut fi pe cer – dar nu ştim de cineva, înaintea noastră, care să fi încercat să deducă ce a fost acolo, folosind aşteptările teologici evreieşti.

„Poţi să derulezi programul înapoi şi să verifici acelaşi cer de mineaţa devreme în data de 967 î.C., dacă tot suntem la asta?", l-a rugat Chris.

„Sigur. Lasă-mă un minut sau două. Ar fi o coincidenţă uriaşă dacă ar mai exista o altă conjuncţie şi la dedicarea Templului lui Solomon."

Câteva minute mai târziu, Robert introdusese noile date în program. A scos un fluierat uşor.

„Priveşte şi asta – este exact acelaşi lucru din nou, o minunată stea strălucitoare în est. Mitul lui Shekinah pare să descrie un veritabil eveniment real, istoric."

Se pare că am găsit o explicaţie pentru faptul că Shekinah apărea şi dispărea. În timp ce Venus se mişcă cu precizia unui metronom, conjuncţiile sale cu Mercur sau alte planete au loc la intervale complexe şi neregulate, dar puteam vedea că ele se resincronizau la fiecare 480 de ani.

Acum am avut o tentativă de explicare a Shekinah-ului evreiesc şi a Stelei Betleemului creştină, şi cu cât analizam mai în detaliu descrierile acestor două fenomene biblice, cu atât ne părea mai bună soluţia găsită.

Ritualul masonic afirmă în mod clar că Shekinah şi Steaua Betleemului sunt unul şi acelaşi lucru:

Reflectând doar o rază slabă şi licăritoare, steaua şi nimbul înconjurător îl însoţeau pe Shekinah oriunde apărea el. Fie pe Sinai, Salem sau locul unde Magii estici au văzut faţa binecuvântată a Mântuitorului în grajdul boilor.

Savanţii biblici au făcut şi ei legătura între cele două, după cum arată următorul citat (luat din comentariile sale asupra lui Luca din Peakes), al reverendului AJ Grieve, fost profesor de teologie sistematică la Edinburgh, ce spune:

... păstorii din regiune sunt miraţi de apariţia unui înger şi de raza lui Shekinah, dar sunt liniştiţi şi li se spune că Mesia s-a născut în acel sat.

Ceea ce am descoperit este vechea credinţă evreiască că evenimentele majore au loc în cadrul unui tipar preordonat, despre care acum ştiam că avea legătură nu doar cu Venus, ci şi cu conjuncţiile acestei planete cu Mercur. Şi nu doar atât, acum aveam posibilitatea intrigantă ca Iisus însuşi să fi fost parte a unui plan măreţ bazat pe calcule astronomice.

Trebuia să analizăm mai în detaliu pentru a vedea dacă era raportat vreun echivalent al Stelei din Betleem la alte evenimente majore, şi în curând, am aflat că exista.

MODELUL LUI SHEKINAH

Nu am găsit nici o referire în cadrul bazei noastre de date a ritualurilor francmasoneriei, care să denumească în mod special perioade de patruzeci, patru sute optzeci sau o mie patru sute patruzeci de ani, dar o analiză a Bibliei a dezvăluit destule, deci puteam confirma importanţa perioadelor de timp. Ritualurile masonice sugerează că Shekinah era o apariţie periodică a unei lumini strălucitoare ce apărea de câteva ori cu ocazii importante şi apoi dispărea pentru mulţi ani. Aceste perioade fără Shekinah erau atribuite nemulţumirii lui Dumnezeu, datorată unui eşec al Poporului său Ales de a fi demni de prezenţa Sa.

Acum ştiam că Venus apărea în conjuncţie cu Mercur la răsărit în preajma solstiţiului de iarnă al anului 7 î.C., pentru a produce o licărire de un roşu-aprins care s-ar fi transformat rapid în alb-argintiu, pe măsură ce obiectul se ridica tot mai sus pe cerul dinaintea răsăritului. Trebuia să înţelegem dacă acest fapt era doar o coincidenţă sau parte a unui model care ar fi început să-l explice pe Shekinah şi fascinaţia pentru perioadele pe care noi le numeam acum generaţii venusiene, epoci venusiene şi eoane venusiene.

Robert s-a apucat să calculeze ceea ce exista pe orizontul estic dinaintea răsăritului în Ierusalim la anumite date, şi a aflat că conjuncţia lui Shekinah avea loc în „pachete". La reapariţia sa după patru sute optzeci de ani aveau să existe alte conjuncţii, deoarece planetele erau aliniate potrivit, dar ele se iveau în mod repetat o vreme pentru ca mai apoi să dispară timp de mai multe generaţii.

Am aflat că aveau loc multe evenimente astrale interesante şi spectaculoase la fiecare 480 de ani, chiar înainte şi chiar după evenimentele istorice descrise în Biblie. În toate aceste conjuncţii, planetele erau una în apropierea alteia (aproximativ la un grad), făcându-le să pară una singură, incredibil de strălucitoare.

- Anul 7 î.C. 25 decembrie. Mercur/Venus. Faza Venus 99,3% – Faza Mercur 97,8%. La opt grade distanță de Soare și ridicându-se cu 22 de minute înaintea Soarelui.

- Anul 8 î.C. 18 Mai. Mercur/Venus. Faza Venus 99,2% – Faza Mercur 95,2%. La opt grade distanță de Soare și ridicându-se cu 25 de minute înaintea Soarelui.

- Anul 8 î.C. 26 ianuarie. Jupiter/Venus. Faza Venus 81,9% – Faza Jupiter 99,7%. La 35 de grade distanță de Soare și ridicându-se cu aproape două ore înaintea Soarelui. Acest eveniment ar fi fost ușor de observat chiar și ziua.

- Anul 487 î.C. 30 Decembrie. Venus/Saturn. Faza Venus 75,1% – faza Saturn 99,9%. La 38 de grade distanță de Soare și ridicându-se cu două ore și jumătate înaintea Soarelui, pe un cer noros, formând un eveniment de răsărit de un roșu-deschis, ce ar fi fost ușor de observat ziua ca un punct alb luminos pe cerul albastru.

- Anul 488 î.C. 15 august. Venus/Jupiter/Mercur. Faza Venus 94,2% – Faza Mercur 59,6% , faza Jupiter 99,9%. La 18 grade distanță de Soare și ridicându-se cu o oră și 40 de minute înaintea Soarelui.

- Anul 489 î.C. 4 februarie. Venus/Mercur. Faza Venus 90,3% – Faza Mercur 90,9%. La 15 grade depărtare de Soare și ridicându-se cu 27 de minute înaintea Soarelui.

- Anul 966 î.C. 13 mai. Jupiter/Venus. Faza Venus 71% – Faza Jupiter 99,6%. La 40 de grade distanță de Soare și ridicându-se cu doar o oră înaintea Soarelui. Ușor de observat ziua.

- Anul 967 î.C. 3 martie. Venus/Mercur. Faza Venus 99,2% – Faza Mercur 21%. La opt grade distanță de Soare și ridicându-se cu 15 minute înaintea Soarelui.

- Anul 1447 î.C. 21 martie. Venus/Mercur. Faza Venus 80% – Faza Mercur 50%. La 28 de grade distanţă de Soare şi ridicându-se cu o oră şi jumătate înaintea Soarelui.

- Anul 1447 î.C. 3 mai. Venus/Saturn. Faza Venus 90% – Faza Saturn 99%. La 27 de grade distanţă de Soare şi ridicându-se cu o oră înaintea sa. Vizibil în timpul zilei.

- Anul 1447 î.C. 8 iulie. Venus/Mercur. Faza Venus 98,7% – Faza Mercur 50%. La 10 grade distanţă de Soare şi ridicându-se cu 45 de minute înaintea Soarelui.

Au existat foarte multe conjuncţii ale acestor planete strălucitoare în jurul datelor care ne interesau pe noi, dar altfel ele sunt destul de rare.

După ce am găsit acest tipar interesant, ne-am hotărât să i-l împărtăşim lui Alan Butler, expertul în matematică megalitică, care a lucrat cu noi la dezvăluirea misterului yardului megalitic. Alan este un astronom amator şi ni se părea logic să-l rugăm să verifice şi el rezultatele. El s-a întors plin de entuziasm după ce a calculat şi el conjuncţiile Venus/Mercur ce corespundeau secvenţei descoperite de Robert. Aceste conjuncţii ale lui „Shekinah" aveau loc în pachete la fiecare 40 de ani după 1447 î.C., pentru încă 4 alte apariţii, dar apoi nu au mai apărut în 1207 î.C. şi n-au mai revenit pe cerul dinaintea răsăritului până în 967 î.C.

Acum eram siguri că Shekinah apare în fiecare epocă venusiană pentru câtva timp, după care se pare că dispare. Acest fapt pare să explice de ce-l considerau evreii pe Shekinah a fi un eveniment obişnuit în epocile venusiene, dar nu previzibil între ele. Conjuncţia ar fi putut fi prezisă de astrologi pricepuţi, cum erau magii, care erau mai buni la matematică şi astrologie, dar evreii nu prea aveau mulţi oameni care să fi înţeles cum să facă calculele.

Alan a fost uimit de tiparul conjuncţiilor pe care l-am rugat să le verifice. El ne-a explicat că în timp ce Venus era previzibilă, Mercur nu era, iar conjuncţiile celor două planete se puteau întâmpla în mod regulat pentru o perioadă de timp, ca apoi să înceteze până la începerea următorului ciclu de 480 de ani. Alan credea că

cel mai bun mod de a calcula conjuncţia ciclului de repetiţie Venus/Mercur, folosind matematica integrată a Oamenilor Ceramicii Incizate, era să foloseşti un an megalitic de 366 de zile şi să înmulţeşti cu 40, apoi să scazi 40 de zile. El a mai adăugat că datorită faptului că oamenii megalitici şi evreii păreau să ţină Soarele şi pe Venus la mare cinste, iar Mercur a fost adoptat de greci ca fiind „mesagerul", el îşi imagina că ei ar fi considerat aceste evenimente în mod deosebit pline de semnificaţie.

Aşadar, se pare că evreii ştiau că ciclul lui Venus, „generaţia venusiană", era un ciclu de 40 de ani perfect previzibil, dar ei probabil se aşteptau ca Shekinah să apară exact în aceeaşi poziţie într-un număr de ocazii ce erau în afara epocii venusiene (480 de ani). S-ar putea ca ei să nu fi calculat corect momentul când se ridica Venus ca Steaua Shekinah – gloria lui Dumnezeu ce intra prin fereastra de fronton a templului creând o strălucire roşietică ce învăluia totul în camera umplută de miros de tămâie, aflată în jurul Arcăi Făgăduinţei?

Acest lucru însemna că conjuncţia lui Venus cu Mercur, ce s-a ridicat la puţin timp înaintea răsăritului pe cerul înţesat de stele, pe care Moise le-a văzut de deasupra Sinaiului pe când îşi conducea poporul înspre Tărâmul Făgăduinţei, era acelaşi eveniment ceresc pe care Solomon l-a văzut pe când aşeza piatra de temelie a templului său, şi la care au fost martori magii când au fost conduşi spre mântuitorul făgăduit. Istoria se repeta, în cer şi pe Pământ. Dar acest fapt însemna că făuritorul templului se aştepta ca Shekinah să apară?

Generaţia noastră a învăţat cuvintele rugăciunii Domnului atât de temeinic la şcoală, încât acum o putem spune aproape fără a auzi înţelesul cuvintelor sale, dar atunci când stăteam şi discutam paragraful anterior, ne-am trezit amândoi repetând exact aceleaşi cuvinte familiare:

Tatăl Nostru, care eşti în ceruri, Sfinţească-se Numele tău. Vie împărăţia ta, Facă-se Voia ta, precum în cer aşa şi pe pământ.

Majoritatea oamenilor sunt în mod vag conştienţi că tradiţia

creştină aşază raiul în cer, iar iadul undeva în subteran. Noi ne vom referi în continuare la cerul nopţii ca „raiul", iar rugăciunea Domnului ne spune din primele cuvinte că Dumnezeu locuieşte acolo – printre stele. Preoţii care au scris Vechiul Testament erau convinşi că cerul conducea întâmplările de pe pământ. Evenimentele trecute au fost raţionalizate ulterior ca având loc în aceste momente astronomice prielnice, iar marile evenimente aşteptate în viitor se anticipa că se vor conforma aceluiaşi tipar de sistem.

Deşi putem fi siguri că autorii Vechiului Testament credeau că marile evenimente ale istoriei lor s-au întâmplat în epoci venusiene şi eoane venusiene, ei nu ar fi putut şti nimic despre evenimentele viitoare. Desigur, unii creştini susţin că diferitele pasaje din Vechiul Testament sunt referiri profetice la Iisus, dar pare mult mai probabil că Iisus şi urmaşii săi şi-au dat silinţa ca el să apară pentru a confirma aşteptările mesianice.

CONCLUZII

Nici un savant biblic nu explică în mod satisfăcător ciclul de patruzeci de ani utilizat de-a lungul Vechiului şi Noului Testament, dar o dată ce semnificaţia Ciclului lui Venus este ştiută, tiparul devine extrem de important.

Am redescoperit o veche credinţă evreiască că evenimentele astrale majore au loc în cadrul unui tipar ce are legătură nu doar cu Venus, ci şi cu conjuncţiile mai întâmplătoare ale acestei planete cu Mercur. Aceste evenimente astrale extrem de luminoase, dar neregulate, erau numite Shekinah şi erau luate ca semn al bunăvoinţei lui Dumnezeu. Tiparul pe care l-am găsit subliniind aceste conjuncţii se potrivea perfect cronologiei evreieşti a evenimentelor-cheie ale istoriei lor.

Scriitorii Vechiului Testament erau conduşi de credinţa potrivit căreia evenimentele din ceruri le conduceau pe cele de pe Pământ. Evenimentele anterioare au fost raţionalizate ulterior ca având loc în momente favorabile din punct de vedere astronomic, iar marile evenimente din viitor se aşteptau să se potrivească tiparului. Noi credem că autorii Vechiului Testament credeau că marile evenimente ale istoriei lor au avut loc în epoci venusiene şi eoane venusiene

siene, dar că ei nu puteau să prezică viitorul. Se afirmă că unele pasaje ale Vechiului Testament sunt profeții ale lui Iisus, dar pare mult mai probabil că Iisus şi urmaşii săi au încercat să se conformeze aşteptărilor mesianice ale evreilor pe care le descriu aceste pasaje.

Capitolul XI

Venirea lui Mesia

RIDICAREA STELEI

Mitul creştin susţine că magii au urmat steaua din est şi au fost duşi la un grajd din oraşul Betleem, oraşul unde fusese născut regele David cu un mileniu mai devreme. Oricum, ar fi nevoie de un elicopter ce poate zbura la înălţime joasă, care să aibă o lumină cu bătaie puternică, pentru a localiza o clădire anume. Era, în mod evident, imposibil pentru magi să urmeze o stea oriunde, deoarece lumina stelelor este nondirecţională. Oricum, „să urmeze" steaua putea însemna că ei îl căutau pe mesia, deoarece „urmau" regulile ce le permiteau să înţeleagă sensul stelei.

Cuvintele din Evanghelia lui Matei îi fac pe magi să spună „am văzut steaua lui în est", iar tehnicile moderne ale geometriei coordonate arată că o conjuncţie Venus/Mercur se ridica în est în dimineaţa zilei de 25 decembrie a acelui an. Aşadar, ne întrebam, există vreo dovadă că o astfel de profeţie exista în acea vreme – o profeţie că un rege al evreilor avea să se nască când o stea specială va apărea pe cerul dinaintea răsăritului.

În curând am aflat că exista. Aşa-numita Profeţie a Stelei este înregistrată în Numerii 24:17, unde se afirmă:

> *Îl voi vedea, dar nu acum: îl voi zări, dar cu noaptea: va ieşi o Stea din Iacob, şi un sceptru se va ridica afară din Israel şi va izbi colţurile din Moab şi-i va distruge pe toţi copiii lui Sheth.*

Aici vedem o prezicere antică a profetului Balaam care, spune el, i-a fost dezvăluită de către Dumnezeu. El îşi încheie oracolul pre-

zicând viitoarea glorie a Israelului. Profeția lui susține că într-un anume moment din viitor, un mesia regesc se va ridica, a cărui naștere va fi marcată de către o stea. Sceptrul pe care-l amintește este un bine cunoscut simbol al regalității, la care se face referire de multe ori în Biblie – de exemplu în Evreii 1:8 se spune:

Tronul tău, o Doamne, este pentru totdeauna un sceptru al dreptății, este sceptrul regatului tău.

Studiul nostru asupra textelor evreiești a stabilit faptul că scriitorii lor credeau că ciclurile de 40, 480 și 1.440 de ani aveau o importanță fundamentală. Am calculat că acest lucru se întâmpla deoarece acestea erau modelele pe care Venus le-a oferit pe când planeta strălucitoare își dansa modelul său de coarne în interiorul și în afara Soarelui.

Știam, de asemenea, că magii care-l căutau pe mesia credeau că au trecut exact 1.440 de ani (3 x 480) de când Moise a condus poporul evreu afară din Egipt, 2.400 de ani (5 x 480) au trecut de la Potop și că erau 960 de ani (2 x 480) de la fondarea Templului lui Solomon.

Deci, în jurul acelui solstițiu de iarnă, pe 25 decembrie, anul 7 î.C., acești preoți astronomi îl așteptau pe Shekinah să se ridice în est, exact cum credeau că făcuse în momentul în care Marea Roșie s-a despărțit, iar poporul evreu a pășit spre o nou-găsită libertate. După cum fusese prezis cu secole în urmă, luminoasa stea a dimineții a apărut și s-a ridicat într-o strălucire roșietică cu câteva minute înaintea răsăritului. Apoi, ei au crezut că acesta era un semn de la Dumnezeu al sosirii lui mesia în Israel, iar sarcina lor era să-l găsească. Această metodă pare extrem de asemănătoare cu modul în care preoții tibetani găsesc și acum un nou conducător atunci când le moare cel bătrân. Ei străbat țara cu misiunea de a-l căuta pe nou-născutul copil Dalai Lama, folosindu-și cunoștințele despre semnele specifice cu care să identifice adevărata reîncarnare a liderului lor spiritual.

În mod remarcabil, am aflat că există documente contemporane, din vremea lui Christos, care afirmă că prima parte a Profeției Stelei a fost îndeplinită. Iar sursa acestor înregistrări nu este alta decât

Manuscrisele de la Marea Moartă. Manuscrisele Războiului din Qumran consemnează în mod explicit faptul că atunci când această stea, prezisă de mult, a apărut pe cerul dinaintea răsăritului, a sosit şi mesia cel regesc – dar sarcina sa de a-i înfrânge pe duşmanii Israelului trebuia încă îndeplinită. Cuvintele vorbesc de la sine când sunt comparate cu Profeţia Stelei.

O stea a ieşit din Iacob, Un sceptru s-a ridicat din Israel, Şi el va nărui templele lui Moab, Şi-i va distruge pe fiii lui Seth.[1]

Folosirea timpului trecut în primele două propoziţii proclamă faptul că mult aşteptatul mesia regesc a sosit deoarece a apărut steaua – dar un alt Manuscris de la Marea Moartă, Documentul Damasc, afirmă:

Iar steaua este căutătorul Legii, care va veni în Damasc; după cum e scris: „O stea a ieşit din Iacob şi un sceptru s-a ridicat din Israel."

Sceptrul este Prinţul tuturor Congregaţiilor şi când se va ridica, el îi va distruge pe toţi fiii lui Seth.[2]

Cuvintele consemnate de către oamenii din Societatea de la Qumran nu puteau fi mai clare. Mesia sosise şi acum el era aşteptat să vină în Damasc. (Exista un numeros grup essen în Damasc şi „Damasc" este, de asemenea, termenul ce se presupune că era folosit pentru a descrie Qumranul însuşi). Ei credeau că după venirea sa în „Damasc", mesia se va ridica şi-i va distruge pe duşmanii săi. Aceste scurte descrieri ale rolului lui mesia arată modul cum el va fi rege şi-şi va conduce armata într-un război ce se va încheia cu victoria naţiunii evreieşti.

Am verificat, de asemenea, şi ceea ce avea de spus istoricul Josephus despre Profeţia Stelei. Am aflat că el afirmă despre ea că era forţa motivantă din spatele revoltei împotriva Romei. El

[1]IQM 11:16
[2]CD 7:18-21

descrie o stea ce seamănă cu o sabie, cu o lumină atât de puternică încât strălucea în jurul altarului din templu făcându-l să pară la fel de luminos ca în timpul zilei pentru o jumătate de oră.[3] Descrierea că arăta ca o sabie se referă la prelungirea conjuncției ce avea să se vadă pe cer când Venus și Mercur s-au suprapus.

Așadar, ne-am întrebat, era Iisus Christos cel despre care Biblia spune că s-a născut în momentul apariției stelei „Betleem", persoana de care se vorbește în aceste manuscrise de la Qumran?

În ceea ce privește nașterea sa, pare destul de probabil că fie Iisus sau urmașii săi ar fi reclamat acest moment divin al genezei, fie că el era adevărat sau nu. Este imposibil de știut în mod sigur la cine se refereau manuscrisele de la Qumran, mai ales că existau mulți oameni ce erau suspectați de a fi mesia – inclusiv Ioan Botezătorul. Dar putem concluziona, în mod rezonabil, că atât Iisus cât și persoana descrisă în manuscrisele de la Qumran încercau să îndeplinească același rol prin aderență la cerințele ritualistice ale profeției antice.

Următoarea noastră întrebare trebuia să fie: ar fi putut comunitatea de la Qumran să scrie de același campion evreu ca și acela descris de evangheliile Noului Testament?

Mai întâi trebuia să luăm în considerare ideea că Iisus a fost născut pentru o poziție socială înaltă, după cum este descris în Evanghelia după Matei când se spune:

> *... unde este el, acela ce s-a născut pentru a fi regele evreilor?*

Biblia susține că genealogia pe linie paternă a lui Iisus merge înapoi până la Avraam, părintele fondator al poporului evreu. El mai este descris în capitolele 5 și 6 din Evreii ca fiind „un preot pe vecie după ordinul lui Melchisedec", un Ordin mult mai vechi și cu mai multă autoritate chiar decât Leviții. Acest lucru ni s-a părut extrem de semnificativ atunci când am considerat că doar un levit era considerat suficient de sfânt pentru a intra în Sfântul Sfinților în prezența lui Dumnezeu, într-o singură zi pe an. Profetul antic

[3] Iosephus, *Jewish War* (Războiul evreiesc), 6:290

Isaia a scris despre viitorul mesia în termeni ce păreau să se bazeze pe Shekinah şi tot el a introdus darurile ce trebuiau date acestui rege nou sosit:

Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, şi slava Domnului peste tine a răsărit! ...Şi vor umbla regi întru lumina ta şi neamuri întru strălucirea ta... Caravane de cămile te vor acoperi, şi dromadere din Madian şi Efa. Toate sosesc din Şeba încărcate cu aur şi tămâie, cântând laudă Domnului."[4]

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Faptul că mitul dezvoltat al lui Iisus închidea prezentarea unor astfel de daruri arată modul în care vechii creştini căutau să-l facă pe mesia lor în conformitate cu profeţiile din cadrul iudaismului.

Un text Qumran (4Q521) descrie un mesia ce e mai degrabă întâlnit în textele evreieşti ale acestei perioade, dar care apare, de asemenea, să aibă legătură directă cu ideologia atribuită lui Iisus Christos:

(... El) va veni, iar pământul va asculta de Mesia al Său, (Marea şi toate) în câte este. El nu se va întoarce de la cele 10 porunci ale Celor Sfinţi.

Aveţi curaj voi toţi, voi toţi care-l căutaţi pe Domnul şi lucrarea sa.

Nu-l veţi găsi astfel cu toţii cei care aveţi speranţa în inimi, pe Domnul? Cu siguranţă, Domnul îi va alege pe cei pioşi şi-l va chema pe cel drept pe nume. Deasupra celor săraci se va pogorî Duhul Său; pe cei credincioşi îi va răsplăti cu puterea sa. El îi va onora pe cei pioşi pe tronul regatului etern,

[4]Isaia 60: 1, 3, 6

Îi va elibera pe prizonieri, îi va face pe orbi să vadă, îi va ridica pe cei ţintuiţi la pat. Pentru totdeauna mă voi agăţa de El cu toată puterea şi încrederea în bunătatea Sa iubitoare,

Şi bunătatea sa va dăinui pentru totdeauna. Sfântul său Mesia nu va întârzia să apară.

În ceea ce priveşte minunile ce nu au fost încă înfăptuite, Domnul le va face când el (adică Mesia) va veni; atunci îi va vindeca pe bolnavi, şi-i va învia pe morţi; celor oprimaţi le va da veşti bune,

... el îi va conduce pe cei Sfinţi, el îi va păstori...

Chiar şi aceste câteva texte Qumran pe care le-am citat în această parte arată că aşteptatul mesia va fi cunoscut după abilitatea sa de a îndeplini diferite sarcini. Mesia aşteptat de preoţii din Qumran avea să fie recunoscut, deoarece el avea să facă următoarele:

1. Îşi va marca naşterea prin apariţia unei stele.
2. Va fi „fiul lui Dumnezeu."
3. Va comanda cerul şi Pământul ca regatele sale eterne.
4. Duhul său se va pogorî asupra celor sărmani.
5. Îi va repune în drepturi pe cei credincioşi.
6. Le va reda vederea orbilor.
7. Îi va ridica pe cei de jos (cu un nivel scăzut al vieţii).
8. Va da dovadă de bunătate şi iubire.
9. Îi va vindeca pe cei bolnavi.

10. Îi va învia pe cei morţi.

11. Le va aduce „veşti bune" celor oprimaţi.

12. Va fi „un păstor" pentru turma sa de urmaşi sfinţi.

Acestea sunt, de asemenea, semnele distinctive ale preoţimii lui Iisus Christos.

E posibil ca persoana ce este amintită cu numele de Christos să nu fi încercat să-i convingă nici pe saduchei, nici măcar pe farisei, ci pur şi simplu s-a prezentat ca fiind „cel promis", aşteptat de către preoţimea din Qumran?

Când au fost descoperite Manuscrisele de la Marea Moartă, în anul 1947, savanţii romano-catolici care erau responsabili de excavaţii au negat orice asemănări cu Noul Testament. Ei au insistat în schimb să se pună cât mai mult spaţiu posibil între mitul existent al lui Iisus şi orice potenţială nouă dovadă că el ar fi putut proveni din aceste nedorite documente evreieşti. Dar asemănările au devenit imposibil de respins.

O secţiune dintr-un pergament de la Qumran (4Q246) este cunoscută chiar ca textul „Fiului lui Dumnezeu". Este scrisă în aramaică şi este extrem de mesianică, referindu-se la cineva pe care îl numeşte „fiul lui Dumnezeu" şi „fiul Celui Mai Înalt", care avea să pună bazele unui regat etern ce avea să facă regatele anterioare să pară nişte „stele căzătoare".[5]

De-a lungul textelor Qumran, „cei Drepţi" sunt descrişi ca „fii ai lui Dumnezeu." Ei sunt, de asemenea, în concordanţă cu gândirea creştină, deoarece ei sunt extrem de escatologici prin natură, cu accent pe „judecată" sau „Judecata de Apoi".

Înaintea publicării Manuscriselor de la Marea Moartă, ideea unui mesia ca fiul lui Dumnezeu nu era cunoscută în textele evreieşti precreştine. Părerea experţilor a fost că această idee s-a născut exclusiv în cadrul creştinătăţii şi nu putea să fi fost evreiască.

[5]Eisenman, R & Wise, M.: *The Dead Sea Scrolls Uncovered* (Manuscrisele de la Marea Moartă descoperite), Element, 1992.

Anunțarea conținutului unui anume manuscris a schimbat totul, deoarece el oferea un antecedent evreiesc conceptului de mesia care comandă „cerul și pământul". După cum a spus profesorul Norman Golb, „o imagine mult mai exaltantă a ideii odată considerată a fi o inovație creștin-elenistă"[6].

După cum am afirmat în capitolul 9, comunitatea de la Qumran era la bază o alianță între saduchei și preoții enohieni. Noi credem, de asemenea, că un grup enohian, la început neidentificat, a continuat să existe într-o formă pură, asemenea supraviețuirii hibridului de la Qumran.

Se poate ca Iisus să fi fost un reprezentant al acestui grup integral enohian, și ca însăși creștinătatea să fi luat elementele acestui cult antediluvian?

Am mai observat că figura ciudată a lui Melchisedec apare atât în textele creștine, cât și în cele qumranice. Un fragment de manuscris din Peștera 11, cunoscut și ca „textul Melchisedec", povestește cum anticul rege-preot al Ierusalimului era văzut ca un spirit ceresc responsabil de judecata îngerilor. El trebuia să aducă răzbunarea pentru poporul lui Dumnezeu în marea bătălie pe care avea să o poarte împotriva lui Satana și a spiritelor de sub comanda sa.[7] Și trebuie să ne amintim că Biblia îl descrie pe Iisus ca fiind un preot al Ordinului Melchisedec.

PATRUZECI DE ZILE ÎN PUSTIE

Am detectat ciclul de patruzeci de ani al lui Venus, de-a lungul Bibliei, dar mai există și alte mențiuni ale unor perioade de patruzeci de zile. Acestea se înșiruie de la durata Potopului și până la perioada pe care a petrecut-o Iisus în pustietate. Credem că putem acum explica aceste perioade, care au, de asemenea, legătură directă cu Venus.

[6] Golb, N: *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?* (Cine a scris Manuscrisele de la Marea Moartă?) BCA, 1995

[7] Golb, N: *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?* (Cine a scris Manuscrisele de la Marea Moartă?) BCA, 1995

Aparițiile ciclice ale planetei Venus, într-o ridicare înaintea răsăritului pe o anume parte a cerului, aveau, în mod clar, o mare importanță în vechea perioadă a regilor evrei, după cum ne spune și Biblia. De exemplu, Judecătorul Eli a domnit exact 40 de ani, la fel cum au făcut și regii Saul, David și Solomon. Pare destul de probabil că perioada repartizată unui individ ales să domnească era de un ciclu, iar pregătirea pentru un nou regat necesita o perioadă de 40 de zile pentru a alege cu grijă noul rege.

Acest fapt are un înțeles clar, dacă oamenii avuți în vedere foloseau anul de 366 de zile, pe care l-am descris deja ca fiind baza de calculare folosită în locurile megalitice din Insulele Britanice. Tehnica de prezicere a următoarei sosiri a lui Venus în ciclul său de 40 era să socotești 40 de ani a câte 366 de zile și apoi să extragi 40 de zile. Acest lucru este mult mai logic decât pare la prima vedere, căci este, de fapt, exact diferența dintre două tipuri de ani: mai întâi anul solar de 365 de zile; apoi anul stelar de 366 de zile, care este de fapt numărul revoluțiilor planetei Pământ într-un an. Diferența provine din faptul că orbita Pământului din jurul Soarelui face ca răsăritul din fiecare zi să fie cu 236 de secunde mai târziu, ceea ce face exact o zi la un an. Urmărirea lui Venus de-a lungul unui an implica 40 de ani solari urmați de o „pauză " de patruzeci de zile în așteptarea anului stelar.

Există un pasaj în Vechiul Testament ce ne spune că aceasta era metoda de calcul folosită. În Numerii 14: 33-34 se spune:

Copiii voștri vor rătăci în pustie patruzeci de ani și vor fi pedepsiți pentru desfrânarea voastră, până vor cădea toate oasele voastre în pustie.

După numărul celor patruzeci de zile, în care ați iscodit pământul Canaan, veți purta pedeapsa pentru păcatele voastre patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi, ca să cunoașteți ce înseamnă să fiți părăsiți de Mine.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București).

Acest fragment afirmă în mod clar că cele patruzeci de zile există, deoarece este „fiecare zi pentru un an" de-a lungul a patruzeci de ani. Mai ştiam şi faptul că essenii se închinau la Soarele ce răsărea, lucru ce sugerează cu tărie că ei cunoşteau rolul răsăritului Soarelui în definirea mecanismului pentru o domnie a unui rege.

Următoarele noastre întrebări erau inevitabile şi extrem de interesante.

A petrecut Iisus patruzeci de zile în pustie deoarece un nou ciclu Venus era pe cale să înceapă?

Şi dacă da, a făcut acest lucru deoarece credea că momentul regatului său era aproape să înceapă?

Fără îndoială că Iisus era conştient de importanţa continuării planului pus la cale de Divinitate, iar însemnătatea Numerilor 14: 33-34 nu i-a fost necunoscută. Iisus ar fi trebuit să se pregătească pentru următorii patruzeci de ani ai săi reflectând asupra nedreptăţilor celor din urmă, şi înfruntând ispita asemeni evreilor conduşi de Moise prin pustietate.

În această perioadă de patruzeci de zile, la începutul fazei sale active (preoţimii sale), el s-a testat cu citate din Vechiul Testament, începând cu Exodul 34:38 – „Şi el a fost acolo, alături de Domnul, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; nici n-a mâncat pâine, nici n-a băut apă." Ne putem imagina cum l-a înfruntat Iisus pe diavol în cele patruzeci de zile în pustietate şi s-a pregătit din punct de vedere psihologic pentru „bătălia tuturor bătăliilor" ce se aşternea înaintea sa.

Aceste gânduri au dat naştere unor alte probleme la fel de importante. Iisus a fost născut când Shekinah era în ceruri; dacă el a aşteptat un întreg ciclu Venus pentru a îndeplini profeţia conducerii, acest lucru înseamnă că el avea peste 40 de ani când a fost crucificat.

Totuşi, tradiţia ne spune că el avea doar 30 de ani când a fost crucificat. Aşadar, dacă am accepta această explicaţie a acţiunilor lui Iisus ar trebui să căutăm o dovadă mai clară asupra vârstei sale. Există vreo dovadă care să indice vârsta lui Iisus la moartea sa?

Pe măsură ce ne uitam peste infima cantitate de informaţii referitoare la vârsta lui Iisus, am descoperit imediat că existau motive suficiente să credem că el avea peste 40 de ani când a fost crucificat.

În versetul 57 al capitolului 8 din Evanghelia după Ioan i se spun următoarele vorbe lui Iisus:

Tu nu ai încă cincizeci de ani.

În mod sigur, aceasta ar fi o expresie ciudată dacă persoana în cauză ar avea doar 30 de ani. Ea sugerează în mod clar că Iisus era pe atunci în cea de-a cincea decadă a vieții.

Mai apoi aflăm că vechiul părinte al Bisericii, Ireneus, credea cu tărie că Iisus avea în jur de patruzeci de ani la vremea când a fost crucificat.

Romanii au ținut consemnări bune şi ştim că Pilat, bărbatul care l-a condamnat pe Iisus la moarte, a fost procurator al Iudeii timp de zece ani, între 26 şi 36 d.C.

Dat fiind faptul că Iisus s-a născut în anul 7 î.C. şi că nu a existat anul zero, el trebuie să fi împlinit 40 de ani pe la sfârşitul anului 34 d.C. Am calculat că vârsta maximă pe care ar fi putut-o avea Iisus era de 42 de ani; lucru ce s-ar potrivi, cu siguranță, cu comentariul că el nu avea încă cincizeci de ani.

Un alt fir de dovezi vine din datarea morții lui Ioan Botezătorul. Ioan a fost ucis chiar înainte ca Iisus să înceapă ceea ce este descris în cercurile creştine ca fiind „preoțimea sa". Profesorul Robert Eisenman crede că data morții lui Ioan este clară din scrierile lui Josephus.[8]

Referirea lui Josephus la Ioan Botezătorul este, probabil, cea mai completă şi oferă noi informații valoroase care ne ajută să-l încadrăm pe Ioan într-o ramă istorică reală, opusă celei cvasimitologice întâlnită în evanghelii. Unul dintre lucrurile pe care le clarifică notele sale este anul morții lui Ioan, aproximativ 35-36 d.C., ceea ce este, bineînțeles, total diferit de modul în care este prezentat în evanghelii.[9]

Dacă Ioan a murit în 35-36 d.C., acest lucru însemna că Iisus

[8]Josephus, *Antiquities* (Antichități), 18:5:2

[9]Eisenman, R: *James, the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus)

trebuie să fi murit mai târziu, 36 d.C., exact cum ne sugerau şi cercetările noastre. Acest lucru ar confirma faptul că moartea lui Iisus a avut loc când trecuse de vârsta de patruzeci de ani, probabil la doar câteva luni după ce şi-a început misiunea în sprijinul cerinţelor sale mesianice.

Nu am putut găsi nici un contraargument, care să sprijine ideea tradiţională că Iisus a murit la vârsta de treizeci şi trei de ani, deci am tras concluzia din cercetările noastre şi dovezile documentare că el avea patruzeci şi doi de ani.

După cum am văzut, perioada de patruzeci de ani este de o importanţă imensă pentru un rege în devenire al evreilor. Moise a trăit o viaţă ce a fost alcătuită din trei faze de câte 40 de ani, David şi Solomon au domnit câte patruzeci de ani şi orice ar fi făcut Iisus ar fi cântărit mai greu, dacă ar fi urmat acelaşi tipar. Într-adevăr, Iisus ar fi putut crede că Dumnezeu i-ar fi cerut să menţină aceste tipare şi întreaga sa misiune trebuia să fie construită în jurul cerinţelor Sfântului ciclu al lui Dumnezeu.

Trecând de testul din pustie, el se afla acum în cea de-a doua decadă a vârstei sale, la 40 de ani, gata să-şi asume rolul de rege al evreilor şi să conducă poporul ales al lui Dumnezeu împotriva ocupatorilor romani.

OMUL CARE AVEA SĂ FIE REGE

Ioan Botezătorul, Iisus şi fratele său Iacov veneau cu toţii din regiunea agricolă din partea joasă a Galileii, din jurul lacului Gennesaret; altfel cunoscut şi ca Marea Galileii. Oamenii din Galileea îşi cunoşteau bine identitatea şi erau extrem de mândri de evreismul lor, dar ei erau consideraţi a fi bădărani de către iudei, deşi reputaţia lor de oameni curajoşi şi rezistenţi este subliniată chiar de Josephus, care-i descrie ca fiind „din copilărie învăţaţi cu războiul"[10]

Ei îşi petrec mare parte a sutelor de ani dinaintea războiului evreiesc într-o permanentă stare de rebeliune împotriva oricui încerca să-i conducă, fie el hasmonean, herodian sau roman. În

[10] Josephus, *Jewish War* (Războiul evreiesc), 3: 41

limbajul rabinic, ei erau cunoscuți sub denumirea de „Gelili shoteh", care înseamnă „galileeni proşti", deoarece ei erau consideraţi a fi needucaţi din punct de vedere religios.

Pare, aşadar, ciudat că Ioan, Iisus şi Iacov au provocat un astfel de impact când au ajuns în Iudeea. Potrivit evangheliilor, Iisus a devenit un vindecător cunoscut şi exorcist prin însăşi locul său de naştere, Galileea. La acea vreme, şi sute de ani după aceea, boala şi păcatul aveau legătură directă, iar vindecarea era considerată a fi rezultatul iertării de păcate a lui Dumnezeu mai degrabă decât rezultatul vreunui tratament fizic. Însuşirile tămăduitoare ale lui Iisus nu sunt niciodată atribuite studiului bolii sau altor cunoştinţe dobândite în materie de tratamente, asemenea celor posedate de către esseni. Fie că Iisus a folosit sau nu plantele şi pietrele esenilor, el este descris în evanghelii ca având puterea de a vindeca prin atingere sau chiar prin cuvânt numai.

Există mesaje amestecate în Noul Testament în ceea ce priveşte faptul că Iisus a fost un om paşnic sau un conducător al vreunui grup ce intenţiona să pornească o revoltă armată. Mesajul său „de dragoste" este în conformitate cu gândirea esenilor, dar există şi pasaje ce zugrăvesc o imagine total diferită, mai aproape de conţinutul războinic al Manuscriselor de la Marea Moartă. El a numit cinci „băgători de seamă": doi Simioni, un Iuda, Iacov şi Ioan, pe care el îi descria ca fiind „fiii tunetului." Unul dintre Simioni este numit zelot, care era numele dat unui membru al mişcării revoluţionare fondate în Galileea, în timp ce Iuda e descris ca un Sicarius, însemnând „omul cuţit". În Luca 22:35-38 citim cum Iisus le spune ucenicilor săi să-i vândă hainele pentru a cumpăra arme.

În documentul medieval evreiesc, cunoscut sub numele de *Josippon,* există câteva referiri importante la activitatea revoluţionară a ucenicilor lui Iisus. Savantul slavon dr. Eisler credea că aceasta era o traducere latină a lui Josephus făcută aproximativ în anul 370 d.C. de către Gaudentius, după care, câteva secole mai târziu, cineva a făcut o traducere ebraică. În secolul al IX-lea, această traducere ebraică a fost „îmbunătăţită" de câţiva evrei interesaţi de iudaism. În această recenzie, ei au folosit versiunea grecească a lui Josephus, care a scăpat de prelucrările conduse de cenzura creştină; astfel că *Josippon* este cu mult mai aproape de origi-

nalul necenzurat. Oricum, diferitele versiuni medievale ale acestui revizuit *Josippon* au fost căutate de către cenzorii ecleziaşti, iar pasajele lor jignitoare au fost şterse în diferite grade. Dar toţi cenzorii nu au reuşit să fie pe deplin minuţioşi, iar supravieţuirea a trei manuscrise diferite a permis reconstrucţia pasajelor originale, inclusiv cel în care ucenicii lui Iisus sunt descrişi de către Josephus ca „hoţi ai poporului nostru" şi ca luptând împotriva fariseilor în timpul împăratului Caligula.

Experţii în Manuscrisele de la Marea Moartă, profesorul Robert Eisenman şi dr. Michael Wise au arătat asemănările dintre natura războinică a celor din Qumran şi gândirea creştină, în care aşteptatul rege restabileşte pacea pe pământ – dar numai printr-o distrugere îngrozitoare a duşmanilor. Ei citează unele exemple-cheie:

Faptul că conceptele încorporate în cuvinte de acest fel au mers direct în prezentările creştine ale lui Mesia şi ale activităţilor sale este greu să fie pus la îndoială. Vezi, de exemplu, versul 4 din coloana a 2-a şi Matei 10:34: „Nu am venit să aduc pace, ci sabie!" Această aluzie la „sabie" este găsită şi în coloana XIX a Manuscrisului Războiului „sabia lui Dumnezeu", folosită în războiul împotriva lui „Kittim..."

Oricum, un aspect trebuie subliniat: figura mesianică înfăţişată în texte ca Fiul lui Dumnezeu, Manuscrisului Războiului etc., fie că e luată figurat sau altfel este extrem de războinică. Acest fapt este în concordanţă cu etosul general necompromiţător militant şi naţionalist al celor din Qumran; figura mesianică avea să fie o figură de rege triumfal, cvasinaţionalist. Ar trebui să observăm, de asemenea, că pacea înfăţişată în acest text va veni doar după războiul mesianic. La fel ca în Manuscrisul Războiului, Dumnezeu va participa la această confruntare cu ceata sa cerească. Pentru Manuscrisul Războiului, acesta este punctul de puritate maximă.[11]

Noi considerăm că acesta este un moment crucial. Dacă Iisus

[11] Eisenman, R şi Wise, M: *The Dead Sea Scrolls Uncovered* (Manuscrisele de la Marea Moartă descoperite)

interpreta rolul de mesia cel promis, atunci el trebuie să fi crezut cu adevărat că era regele evreilor al căror destin era să declare război duşmanilor lui Israel şi să-i distrugă. Dumnezeu avea să le asigure victoria. Tot ce trebuia să facă el era să urmeze nişte cerinţe prestabilite şi avea să obţină o victorie inevitabilă, chiar şi peste puterea inimaginabilă a Imperiului Roman. Dovezile indică faptul că Iisus credea în misiunea sa şi, totuşi, avea momente de frică, deoarece înţelegea prea bine grandoarea războiului ce era pe cale să aibă loc. Era el îngrijorat de faptul că momentul potrivit, din punct de vedere astrologic, fusese ales?

Alte informaţii despre acţiunile aşa-numitului mesia au fost găsite în alte scrieri mai vechi ale lui Josephus, cunoscute sub numele de *The Slavonic Halosis* (Halosis-ul slavonic), despre care savantul specialist dr. SGF Brandon, spunea:

> *Iisus este amintit ca „un bărbat" şi un „făcător de minuni"; el îşi foloseşte puterea miraculoasă pentru a vindeca şi este uneori condamnat de a fi încălcat legea şi de a nu fi respectat Sabatul, dar este afirmat în mod clar că el nu a făcut niciodată nimic ruşinos. Influenţa sa stârneşte mulţi evrei să spere că el ar putea fi instrumentul de eliberare de sub dominaţia romană.*
>
> *Prin urmare, el este chemat să conducă o răscoală în Ierusalim pentru a-i izgoni pe romani de acolo. Care a fost răspunsul său nu se spune clar; oricum, înaintea începerii oricărui tip de acţiune, conducătorii evrei (preoţi) sunt alarmaţi şi îl avertizează pe Pilat, care pune la cale represalii crude, având drept rezultat faptul că făcătorul de minuni este prins şi, în cele din urmă, condamnat de procurator ca rebel, dornic de a fi la putere.*[12]

Dacă susţinătorii lui Iisus l-ar fi forţat într-adevăr să distrugă garnizoana romană din Ierusalim n-ar fi durat prea mult pentru ca o astfel de idee să ajungă la urechile autorităţilor. Preocuparea

[12]Brandon, SGF: *The Fall of Jerusalem and the Christian Church* (Căderea Ierusalimului şi Biserica creştină), SPCK, Londra, 1951

conducătorilor evrei că acest aşa-zis rege era o ameninţare pentru stabilitatea întregii naţiuni este descrisă într-o povestire relatată în Ioan 11: 47-51, unde un consiliu de farisei este îngrijorat de existenţa acestui „făcător de minuni." Ei manifestau înţelegere faţă de cauza naţionalistă, dar preocuparea lor era că dacă îl lăsau să continue, numărul celor care aveau să-l urmeze avea să crească, iar romanii ar fi fost nevoiţi să acţioneze, în mod inevitabil, împotriva întregii ţări când aveau să suspecteze revolte serioase. Tocmai de aceea, consiliul a decis că Iisus trebuia mai bine să moară decât să pună întreaga naţiune în pericolul unui răspuns roman armat la un atac terorist. Rezultatul a fost că Pilat a fost alarmat şi a ordonat să fie arestat acest „terorist", care a fost ulterior ucis sub acuzaţia de rebeliune.

Există puţine semne de întrebare în ceea ce priveşte faptul că nimeni nu s-a gândit că Iisus ar fi putut fi un zeu sau vreo întruchipare pământeană a lui Yahweh Însuşi, înaintea crucificării sale. Pentru unii evrei, el era mesia cel aşteptat, cel ce avea să fie regele lor, care avea să domnească pe Pământ ca regent al lui Yahweh, şi care, cu voia Domnului, avea să-i izgonească pe Kittim (toţi invadatorii) afară din patria evreilor; pentru alţi evrei, el era o ameninţare pentru stabilitatea naţională, iar pentru romani, el era doar un provocator de necazuri pe care trebuiau să-l înlăture înainte de a provoca vreun dezastru.

Vechii scriitori creştini căutau o cu totul altă persoană. Ei doreau un om care era un Dumnezeu Încarnat şi care avea să sufere pentru a salva întreaga omenire (inclusiv pe romani) de consecinţele propriilor lor păcate. Acum, ei trebuiau să se ocupe de o informaţie ce intra în conflict cu povestea preferată de ei şi mulţi dintre ei au modificat textele scrise pentru „a corecta" evidentele greşeli ale scriitorilor mai vechi.

Puţini savanţi luminaţi, cum ar fi Origen, erau prea oneşti pentru un asemenea comportament şi au încercat să înţeleagă dovezile pe care le-au găsit. Origen afirmă că versiunile lui Josephus, pe care le avea el, afirmau că Josephus respinge cu tărie mesianitatea lui Iisus. El continuă să spună că istoricul afirmă că răsturnarea şi anihilarea virtuală a naţiunii evreieşti de către romani între 66 şi 70 d.C. sunt o răzbunare a lui Dumnezeu pentru uciderea lui Iacov,

fratele mai tânăr al lui Iisus. Mai mult decât atât, Origen adaugă că scriitorul evreu al sec. I îl lăuda pe Iacov şi îl recunoştea ca un om drept, în timp ce respingea importanţa lui Iisus până la momentul condamnării.[13]

Urmările acestei negări sunt importante: dacă lucrările originale ale lui Josephus negau în mod evident că Iisus era mesia, rezultă că Josephus era conştient de faptul că Iisus era un reclamant al mesianităţii (în înţelesul ei normal politic, mai degrabă decât în acel sens creştin ulterior al unei „zeităţi" ce a fost creată în jurul conceptului străin grecesc al lui „Christos").

În lucrarea sa *The Jewish War* (Războiul evreiesc), Josephus afirmă că evreii au fost conduşi spre o rezistenţă fatală împotriva Romei, de o credinţă într-o prevestire ambiguă luată din sfintele lor scripturi, care preziceau că într-un anume moment, un bărbat din Palestina avea să devină conducătorul lumii. El continua să spună că evreii interpretau această profeţie ca însemnând că un membru al rasei lor avea să câştige această poziţie supremă şi că mulţi dintre oamenii lor înţelepţi au fost înşelaţi de această prevestire. Cărarea de hârtie pe care o descopeream în prăfuitele texte academice, în rapoartele arheologice şi simulările pe calculator ale cerului dimineţii ne spuneau faptul că această „prevestire" era o referire la Profeţia Stelei şi la anticipata întoarcere a lui Shekin să-l vestească pe noul mesia.

MARELE EŞEC

Nu putem fi siguri dacă Iisus din mitul creştin este individul la care fac referire Manuscrisele de la Marea Moartă ca fiind aşteptatul mesia care a sosit. Oricum, suntem siguri că Iisus şi ucenicii săi şi-au dat toată silinţa pentru a fi siguri că viaţa şi acţiunile sale erau în conformitate cu aşteptările asociate cu acest mesia.

Iisus, care era fratele mai mare al lui Iacov cel Drept şi pe care Josephus îl descria ca „un rebel doritor de regalitate", a existat în

[13]Brandon SGF: *The Fall of Jerusalem and the Christian Church* (Căderea Ierusalimului şi Biserica Creştină)

mod sigur şi a avut un profil marcant. El a fost invitat să devină rege şi, după cum credem noi, el avea sprijinul essenilor din Qumran. Dacă am cântări probabilităţile, am miza pe Iisus din Noul Testament ca fiind aceeaşi persoană cu aceea descrisă în Manuscrisele de la Marea Moartă.

După părerea noastră, Iisus credea că el îşi înfăptuia „măreţul plan" sub îndrumarea lui Yahweh şi a Duhului Său, exemplificat prin lumina lui Shekinah. Preoţia lui Iisus sau perioada sa de activitate politică nu puteau începe până când un ciclu Venus era încheiat, iar el ajungea la 40 de ani. La început, el ar fi putut trece ca fiind nimic altceva decât un nevinovat „făcător de minuni", dar pe măsură ce câştiga adepţi, ei se aşteptau să audă de livrarea „regatului cerului." Şi mai aşteptau fapte, nu doar cuvinte.

Iisus le-a oferit fapte, când, alături de ucenicii săi a intrat în Templul din Ierusalim pentru a stârpi comerţul ce era o regulă acolo. Toţi essenii disprefuiau comerţul, şi să faci comerţ în interiorul casei lui Dumnezeu era pentru ei o ticăloşie. Acţiunea sa a avut loc chiar în faţa saducheilor şi chiar în faţa fortăreţei romane de la Antonia, deci orice pretenţie de acţiuni paşnice era acum pierdută pentru totdeauna.

Iisus şi-a făcut apariţia în public într-un mare stil. El a început făcându-şi o intrare dramatică în Ierusalim, în zgomotul unei aparent spontane izbucniri de aclamaţii. Aceste aplauze puteau fi doar răspunsul la o afirmaţie a mesianităţii, cale pe care, Iisus, prin propria lui alegere, a spus: „Eu sunt cel despre care vorbesc profeţiile... Eu sunt împăratul vostru."

El acţiona spre îndeplinirea profeţiei lui Zaharia 9: 9:

Bucură-te foarte, fiica Sionului, veseleşte-te, fiica Ierusalimului, căci iată Împăratul vine la tine drept şi biruitor, smerit şi călare pe asin, pe mânzul asinei.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Acesta era doar începutul programului său de lansare pentru o

întreagă mesianitate, căci Biblia ne spune că mulţi dintre oameni nu ştiau cine era Iisus atunci când el şi-a făcut intrarea triumfală în oraş. Matei 21: 10 admite doar acest lucru când spune:

Şi intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat, zicând: Cine este Acesta?

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Aşadar, iată un bărbat necunoscut poporului lui Ierusalim, pretinzând să fie mesia lor – împăratul lor. Când pretinde acest lucru, el îşi afirmă în mod public intenţia de a-i înlătura pe romani de pe teritoriul evreu şi de a construi un regat puternic care să domine lumea. Acţiunile sale nu au lăsat autorităţilor nici o opţiune decât să-l aresteze. Distrugerea stranelor din templu era o infracţiune, dar să ameninţi că răstorni conducerea romană era suficient de serios pentru a garanta moartea acestui rebel. Iisus şi echipa sa au bătut puternic în retragere înainte ca paznicii romani să se întoarcă. Ei s-au îndreptat la 8 kilometri şi jumătate est spre satul Bethany, dar s-au întors în ziua următoare.

Iisus trebuie să fi ştiut că avea nevoie de viteză şi un impresionant sprijin din partea populaţiei pentru a-şi îndeplini misiunea şi pentru a se instala ca rege-mesia. Ştia ce li se întâmpla reclamanţilor ce eşuau în încercările lor, deoarece Ioan Botezătorul murise demult, când Irod l-a suspectat pe acesta că ar fi fost mesia.

În Luca 3: 15 aflăm că exista o aşteptare generală a sosirii lui Mesia, iar Ioan Botezătorul era candidatul cel mai potrivit pentru acest rol:

Iar poporul fiind în aşteptare şi întrebându-se toţi despre Ioan în cugetele lor: Nu cumva el este Christosul?

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Şi, după cum ştim, Iisus a început să fie activ doar după moartea lui Ioan, se pare că acesta din urmă a refuzat rolul de conducător. Cuvintele Evangheliei după Ioan (6: 15) au acum un înţeles mai clar:

Cunoscând deci Iisus că au să vină şi să-L ia cu sila, ca să-L facă rege, S-a dus iarăşi în munte, El singur.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Sfârşitul se apropia. Nu exista nici o fărâmă de sprijin în răsturnarea romanilor, iar micul grup de susţinători ai lui Iisus nu era suficient de puternic pentru a lansa un atac asupra duşmanului. Era doar o chestiune de timp înainte ca ei să fie arestaţi, şi chiar şi discipolii săi încercau să scape. Potrivit Evangheliei după Marcu, întreaga dramă ce a început o dată cu presupusa sa intrare triumfală în Ierusalim a continuat cu mulţimile ce au strigat împotriva sa la proces, şi s-a sfârşit cu crucificarea sa, toate având loc pe parcursul unei singure săptămâni. Trădarea lui Iisus este cheia înţelegerii acestor evenimente.

Marcu 14: 16-18 ne spune:

Şi au ieşit ucenicii şi au venit în cetate şi au găsit aşa precum le-a spus şi au pregătit Paştile. Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece. Pe când şedeau la masă şi mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă că unul dintre voi, care mănâncă împreună cu Mine, Mă va vinde.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Acest lucru poate fi citit în două feluri. Prima variantă ar fi să luăm interpretarea tradiţională că ar fi fost prestabilit faptul că Iisus avea să eşueze şi să fie torturat în mod îngrozitor şi să moară.

El avea să facă acest lucru pentru ca această suferință să transfere responsabilitatea păcatelor credincioşilor – trecute, prezente şi viitoare – asupra sa, adică pe umerii lui Dumnezeu. Dacă această interpretare este adevărată, atunci înseamnă că dacă Iuda nu l-ar fi trădat pe Iisus, nu ar fi existat nici suferință, nici moarte, nici înviere şi nici salvare. Aşadar, dacă acceptăm această variantă, trebuie să concluzionăm că Iuda ar trebui considerat cel mai mare erou din istoria omenirii.

Alternativ, se putea ca Iisus să fi ştiut că întregul său plan avea să eşueze şi i s-a părut extrem de probabil ca unul sau mai mulți dintre ucenicii săi să încerce să-şi salveze propriile lor vieți, predându-l pe el autorităților.

Cuvintele rostite de Iisus pe cruce sugerează că cea de-a doua interpretare este mai probabil să fie cea corectă. Acest revoluționar eşuat moare spânzurat şi bătut în cuie sub o placă pe care scria „Iisus Nazariteanul, regele evreilor", şi se apleacă cu toată durerea picioarelor sale bătute în cuie, încercând să ia suficient aer pentru a vorbi. Efortul fizic şi durerea implicată în lupta pentru a inhala suficient aer în plămânii săi contractați pentru a fi în stare să strige, este inimaginabil. Dar potrivit evangheliilor, el a reuşit acest lucru şi ce a ales să spună după această luptă agonizantă?

Marcu ne spune că el a strigat cu voce tare:

„Eli eloi lama sabachthami?" „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit?"[14]

Acum, dacă Iisus este Dumnezeu, de ce a vorbit cu el însuşi şi astfel să-şi pună la îndoială propria credibilitate într-o astfel de situație critică? Acestea păreau mai de grabă cuvintele disperate ale unui om care credea cu tărie că el îşi juca cu grijă rolul profețit de multă vreme, care avea să-i dea puterea să-i răstoarne pe romani. El se simte total trădat – nu atât de către Iuda, cât de către Yahweh Însuşi.

[14]Marcu 15: 34

IISUS ENOHIAN

Toate dovezile îl indicau pe Iisus ca fiind asociat cu aşteptările mesianice ale societăţii din Qumran şi ale preoţimii enohiene continuatoare. Afirmaţia că Iisus era un preot al Ordinului lui Mechised este o confirmare directă a asocierii sale cu o mai veche credinţă canaanită ce-l predatează cu mult pe Moise şi pe noul său zeu, Yahweh. Am observat deja că aducerea ploii era o artă secretă ce era încă practicată pe vremea lui Iisus, dar i se adaugă un simbolism ulterior în manuscrisul Războiului de la Qumran, unde ploaia puternică este echivalată cu venirea în valuri a Judecăţii escatologice şi a zilei Judecăţii de Apoi.

Am menţionat, deja, în capitolul VIII, că vărul lui Iisus, Ioan Botezătorul, era considerat de mulţi a fi noul Elijah şi Ioan a făcut şi el cercuri de piatră. Asemenea altui membru al familiei lui Iisus şi a lui Ioan, a fost al doilea aducător de ploaie, „Honi, desenatorul de cercuri”[15], despre care profesorul Robert Eisenman bănuieşte că ar fi, de fapt, Iacov, fratele lui Iisus.

Acum am găsit o dovadă în plus că o credinţă magică a fost transmisă de pe vremea când a fost făcută cea dintâi Profeţie a Stelei, până la Iisus şi familia sa. A fost magia canaanită a lui „lachash”, care se traduce cu „a şopti” sau a „murmura”. Tehnica este o formă de incantaţie folosită pentru a-i învia pe morţi, o practică magică pe care experţii biblici au identificat-o deja:

> *În Isa. iii. 3, „Vrăjitor abil” înseamnă în ebraică, literal, „experimentat (în facerea) unei incantaţii”, adică în scrierea unor formule magice.*
>
> *Acest termen este folosit doar în legătură cu magia, şi când, după cum vom vedea, ideea de ridicare a morţilor prin magie nu era cunoscută vechilor evrei, se poate să existe de fapt o referire la o încercare de a-l resuscita pe copilul lui David printr-o incantaţie şoptită*[16]

[15] Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus)
[16] Oesterley, WOE & Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origin and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa)

Ni se părea că această idee de murmurare a unor cuvinte secrete ca mod de înviere a unui individ ne amintea extrem de mult de cel de-al treilea grad al ritualului francmasoneriei. În acest ritual, cuvintele „magice" sunt şoptite în urechea candidatului în momentul în care el este scos din mormânt sub lumina dinainte de răsărit a lui Venus, strălucind în ridicarea sa helică din partea de est. Această formă de magie are legătură directă cu Iisus, după cum afirmă Biblia, că el învia morţii înainte de a fi, în cele din urmă, înviat el însuşi.

Subiectul necromanţiei (magia prevestirii evenimentelor viitoare consultându-i pe morţi, care am observat că făcea parte dintr-o credinţă norvegiană) pare să fi fost, de asemenea, o tradiţie ascunsă printre o parte dintre evrei. Se face referire la ea în Isaia 8: 19, într-un pasaj care iese în mod ciudat din contextul întregii cărţi:

Şi când vă vor zice: „Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi ghicitorii care şoptesc şi bolborosesc", să le răspundeţi: „Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morţi pentru moartea celor vii?"

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

În acest verset, Isaia pare să spună oamenilor că oricine foloseşte morţii în acest fel nu va avea „zori" nici el. Pus în relaţie cu un alt verset din aceeaşi carte, el pare a fi o referire la înviere sub lumina lui Shekinah. Versul iluminator din Isaiia este cunoscut în biserici în zilele noastre şi este larg citat în timpul slujbelor colindelor de Crăciun. El are de-a face cu aşteptata venire a lui Mesia evreu şi este deseori luată în mod greşit ca fiind o referire de inspiraţie divină la Mesia creştin. Versurile-cheie sunt 9: 2 şi 9: 6-7.

Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare şi voi cei ce locuiaţi în latura umbrei morţii lumină va străluci peste voi... Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui şi se cheamă numele Lui.

Înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al Păcii, Părinte al veacului ce va să fie.
Şi mare va fi stăpânirea Lui şi pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăţi pe tronul şi peste împărăţia lui David, ca s-o întărească şi s-o întemeieze prin judecată şi prin dreptate, de acum şi până-n veac. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

(Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită sub îndrumarea şi cu purtarea de grijă a preafericitului părinte Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti).

Creştinii consideră această secţiune din Isaia a fi începutul înţelegerii mesianice în Israel, când, după cum spune un savant teolog, „o lumină sclipitoare strălucea în întuneric, iar jugul opresorilor este rupt la fel ca în ziua lui Gideon"[17]. Pentru noi, totuşi, pare a fi o referire la întoarcerea promisă a luminii lui Shekinah şi a dominaţiei politice pe care o vestea această întoarcere pentru Israel, atunci când noul rege va conduce drumul. Un Shekinah şi-a făcut apariţia în timpul echinocţiului de primăvară al anului 740 î.C., care este exact momentul în care Isaia a început să prevestească venirea lui Mesia. Cum ar fi putut un astfel de eveniment ceresc dramatic să nu-l inspire pe Isaia?

Pentru creştini, acest pasaj este interpretat ca o profeţie a ciudatei lor interpretări a cuvântului „mesia" ca figura Christosului mitic. Dar acest lucru nu se putea, deoarece Iisus nu a reuşit să devină regele evreilor, iar apariţia sa a marcat începutul celei mai dezastruoase perioade din istoria evreilor din toate timpurile. Nici una dintre promisiunile mesianice nu au fost îndeplinite, deşi ulterior s-a încercat să se sugereze că au fost.

Dar creştinătatea avea să urmeze un drum cu totul diferit când mitul naturii rurale, al zeului ce murea şi învia a eliminat aproape în totalitate secretele astrale canaanite ale lui Iisus şi ale familiei sale.

[17] Bright, J: 'Isaiah1', *Peake's Commentary on the Bible* („Isaia 1", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

CULTUL LUI PAVEL

O versiune radical nouă şi extraordinar de plină de succes a poveştii lui Iisus avea să se contureze. Un bărbat din Tarsus, fiul unor evrei, a devenit cetăţean roman şi şi-a schimbat numele din ebraicul „Saul" în echivalentul roman „Pavel". Acest cetăţean evreu al Imperiului Roman din Turcia s-a instalat ca osânditorul grupului rebel de evrei din interiorul şi din jurul Ierusalimului. Se spune că Saul îi persecuta pe creştini, dar acest lucru pare imposibil, căci nu existau astfel de oameni. Ucenicii lui Iisus şi, după moartea sa, ai fratelui său Iacov cel Drept, au rămas evrei şi nu au devenit membri ai noii religii creştine a lui Pavel. Creştinismul a fost un cult ulterior, dezvoltat de către Saul din Tarsus, exclusiv pentru a-i atrage pe transfugii păgâni de la un capăt la celălalt al vastului Imperiu Roman – oameni ce aveau deja înclinaţie spre această temă bazată pe natură, a zeului ce murea şi apoi se ridica iarăşi.

Potrivit Noului Testament, Pavel a suferit o traumă după care el pretindea că el este singurul căruia i s-a dat o intuiţie deosebită a înţelesului misiunii lui Iisus, de către Dumnezeu însuşi. Pavel afirma următoarele:

> *Dar când a binevoit Dumnezeu... să descopere pe fiul său întru mine, că eu aş putea să-l binevestesc pe el arienilor.*[18]

Cuvântul „arian" a devenit respectabil în gândirea creştină, deoarece este considerat ca fiind o descriere evreiască a creştinilor, dar el nu însemna deloc acest lucru pe vremea când Pavel îşi predica ciudatul său crez. Era un cuvânt folosit de urmaşii lui Iisus şi ai lui Iacov pentru a-i denumi pe păgânii care nu credeau în Dumnezeul evreilor.

Pavel s-a aflat repede în dezacord cu Iacov, căci povestea pe care o spunea el despre fratele lui Iacov, Iisus, era atât de scandaloasă. Este evident faptul că Pavel era pregătit să facă orice pentru a obţine ce vroia; el chiar admite că este fericit să mintă dacă de asta era nevoie:

[18]Epistola către Galateni: 15, 16

Cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să-i atrag pe iudei; cu cei de sub lege, ca unul de sub lege, deşi eu nu sunt sub lege, ca să-i atrag pe cei de sub lege;

Cu cei ce n-au legea, m-am făcut ca unul fără lege, deşi nu sunt fără legea lui Dumnezeu, ci având legea lui Christos, ca să-i atrag pe cei ce nu au legea;

Cu cei slabi m-am făcut slab, pe cei slabi să-i atrag; tuturor toate m-am făcut...

Nu ştiţi voi că acei care aleargă în stadion, toţi aleargă, dar numai unul ia premiul?

Alergaţi aşa ca să-l luaţi...

Eu, deci, aşa alerg, nu ca la întâmplare. Aşa mă lupt; ca lovind în aer.[19]

Profesorul Eisenman scria în *James the Brother of Jesus* (Iacov fratele lui Iisus) că Pavel a devenit cunoscut ca un mincinos şi acum trebuia să-şi caute scuze:

Este evident faptul că Pavel era batjocorit de unii – din cadrul Bisericii, nu din afara ei – ca „Omul Viselor", „Minciuni" sau, „Minţind", sau, după cum a fost caracterizat într-un alt limbaj, ca „Duşmanul"... Nu este nici accidental, nici lipsit de interes faptul că exact unde începe el să vorbească despre „Iacov, fratele Domnului" şi în II Corinteni despre evreul „Archapostles", Pavel se simte obligat să adauge: „Acum, înaintea lui Dumnezeu, (în) ceea ce vă scriu, nu mint" sau, din nou, „eu nu mint".

Povestea pe care a creat-o Pavel avea slabă legătură cu acţiunile proaspătului mort Iisus şi ale ucenicilor săi, dar avea mult de-a

[19] Corinteni 9: 20-25

face cu gusturile romanilor în ceea ce priveşte teologia. În Cipru, Egipt, Turcia şi Roma, urmaşii lui Pavel au scris evangheliile din Noul Testament, în timp ce în Israel, poporul condus cândva de Iisus a devenit urmaşul lui Iacov şi adversar puternic al noii religii pe care Pavel era atât de preocupat s-o inventeze.

Noul cult al lui Pavel îşi avea rădăcinile în teologia ţăranilor canaaniţi a zeilor ce mureau şi apoi se ridicau şi păstra doar câteva elemente greşit înţelese ale cultului astral suprem de odinioară. Luminoasa stea a dimineţii, care a marcat naşterea lui mesia evreiesc a devenit doar o drăguţă stea de Crăciun care plutea în aer în mod miraculos deasupra grajdului unde s-a născut Iisus. Soarele a fost trimis să devină o aureolă care să scoată în evidenţă capetele celor drepţi. Circumcizia bărbaţilor, marea înţelegere cu Dumnezeu, despre care se spune că durează din vremea lui Avraam, a fost respinsă, deoarece potenţialii recruţi ai Imperiului Roman nu erau prea bucuroşi să plătească acest preţ destul de dureros.

Noul Testament spune povestea lui Iisus din perspectiva lui Pavel şi încearcă să stabilească ideea că urmaşii lui Iisus crucificat erau creştinii din bisericile lor. Ei bine, nu erau – ei erau evrei.

Potrivit versiunii lui Pavel a evenimentelor din această perioadă, se pare că au existat două drumuri egale de a înainta pentru credincioşii din acele timpuri – calea evreilor lui Iacov şi planul lui Pavel pentru necircumcişi. Respectabilul scriitor AN Wilson spune despre aceasta:

> *Astăzi ne este clar faptul că această împărţire avea să aibă loc, dar chiar şi la data la care scria Luca – să zicem anul 80 d.C.? – exista o speranţă ca aceste două „Drumuri" să fie împăcate... Următoarele câteva capitole din Fapte trebuie citite cu prudenţă... ele sunt propagandă, realizată pentru a ne face să credem că „vechea Biserică" a fost dintotdeauna „creştină" – în timp ce, de fapt, bineînţeles, ea aparţinea unei epoci când cuvântul „creştin" era o simplă poreclă dată unei secte din cadrul iudaismului.*[20]

[20]Wilson, AN: Pavel, *The Mind of the Apostle* (Mintea apostolului), Sinclair-Stevenson, 1997.

Cultul naturii, creat în numele lui Iisus venea mai puțin din credințele urmașilor săi decât din propria creștere a lui Pavel în Tarsus. În fiecare toamnă, tânărul Saul, după cum era cunoscut pe atunci, urmărea marele foc funerar în care era ars în mod ritualic zeul local. Dumnezeu nu murise, ci avea să se ridice din nou la primăvară (Paște). Mai mult decât atât, este știut faptul că tarsienii venerau zeii salvatori (cunoscuți ca *theoisoteres*)[21], deci nu ne miră că noua religie a lui Pavel a „Christosului Ridicat" a fost atât de ușor acceptată de către păgâni – ea era departe de original și construită pe tradiții bine stabilite.

Acest lucru poate fi observat foarte clar în atitudinea lui Pavel față de sânge. Ideea crucificării îi oripila pe toți evreii, iar sângele era ceva ce trebuia evitat cu orice preț, dar cu toate acestea, conceptul lui Iisus Christos creat de Pavel se forma pe puterea sângelui său vărsat și, bineînțeles, pe impulsul său sacrificator care a îndepărta venerarea lui Moloch. Chiar și în zilele noastre, creștinii beau în mod ritualic sângele lui Christos.

Acest concept al sorbirii ritualice a sângelui unei victime umane sacrificate este atât de îndepărtat de gândirea evreiască pe cât este posibil. Dar această idee respingătoare a fost foarte bine acceptată în rândurile urmașilor celor mai vechi culte ale naturii. Wilson spune despre inspirația lui Pavel pentru o astfel de idee:

> *La fel cum veneratorii lui Mitra, din nativul său Tarsus, puteau sta sub o platformă și să prindă cascada de sânge ce cădea peste ei din taurul jugănit ce era măcelărit, la fel putea Pavel să ingurgiteze sângele celui crucificat și să afle că viața lui Mesia a devenit a sa. El era Christosul. La fel cum contemporanii lui Pavel din Tarsus credeau că semizeul Heracle – având un părinte uman și unul nemuritor – a devenit, prin descinderea sa pe tărâmurile morților, salvatorul poporului său, la fel și Iisus „și-a dat viața pentru păcatele noastre, pentru a ne elibera de actuala epocă a răului, potrivit voinței Dumnezeului și Tatălui nostru".*

[21]Wilson, AN: Pavel, *The Mind of the Apostle* (Mintea apostolului)

Romanii au trebuit să-l pună pe Pavel sub protecție armată când a predicat în Efes, pentru a-l salva de comunitatea evreiască ce era scandalizată de versiunea sa distorsionată a iudaismului. Când a mers la Templul din Ierusalim, acolo era deja o revoltă la scară înaltă și el a fost târât afară de o mulțime înnebunită, care intenționa să-l linșeze pe loc. O cohortă de trupe romane din fortăreața Antonia (în apropiere de templu) a trebuit să intervină pentru a-i salva viața – o cohortă în termeni romani contemporani înseamnă câteva sute de bărbați. Aceasta a fost o intervenție de mărime considerabilă pentru forțele ocupante romane.

Pe măsură ce cultul lui Pavel se împrăștia în țările din jurul Mediteranei, teologia essenilor continua cu rugăciuni zilnice la răsărit și apus. După cum am aflat din Manuscrisele de la Marea Moartă, ei au rămas la calendarul solar deoarece intenționau să rămână în armonie cu legile lui Dumnezeu, „legile marii lumini din cer"[22]. Dar așteptata Apocalipsă nu a întârziat să apară. În anul 62 d.C., Iacov a fost ucis, iar Pavel a murit curând după aceea. Potrivit lui Josephus, în *The Jewish War* (Războiul evreiesc), evreii s-au ridicat, în cele din urmă, împotriva dușmanului lor în anul 66 d.C. Ei au dus un război teribil în încercarea lor de a crea regatul cerului pe pământul Israelului.

Manuscrisele găsite la Qumran ne spun că aceşti esseni se așteptau ca războiul lor să dureze patruzeci de ani – un ciclu Venus complet. Ei mai credeau că bătălia avea să aibă o dimensiune cosmică, cu o parte a sa având loc în cer. Armatele de îngeri erau sub comanda „Prințului Luminii" – care este numit și Melchisedec (ramura preoțească din care susține Biblia că și-ar fi avut Iisus descendența). Ei se așteptau să aibă un război greu, cu victorii interimare având loc de ambele părți, cel puțin de câte trei ori până la încheierea celor patruzeci de ani, când Yahweh avea să intervină pentru a anihila dușmanul.[23]

Am speculat, astfel, că putea exista oricând un element venusian într-o religie solară – căci atât Soarele cât și Venus ocupau în mod frecvent aceeași parte a cerului – însă elementul venusian ia

[22] 1QH 12: 5

[23] 1QM 18: 1-3 și 11Q Melch 2: 9, 13

adesea o formă ezoterică, deoarece Venus este deseori ascunsă de lumina Soarelui, făcând-o să pară şi mai misterioasă. În plus, ciclurile lui Venus sunt mult mai lungi decât cele ale Soarelui şi, deci, adepţii lui Venus sunt nevoiţi să adopte o privire pe termen lung asupra vieţii.

Oamenii care au scris aceste manuscrise din Qumran se aşteptau ca victoria lor finală să fie urmată imediat de o epocă mesianică, iar în unele manuscrise „Prinţul Congregaţiei" este identificat ca fiind mesia davidic. Acest mesia era aşteptat pentru a conduce ca un rege secular sub sau cu îndrumarea unui rege-preot, care avea să fie „interpretul legii" şi care avea să „predice dreptatea până la sfârşitul zilelor"[24].

Acţiunile atribuite lui Iisus în Noul Testament sunt identice virtual cu aceste aşteptări consemnate ale comunităţii din Qumran. De asemenea, după cum am văzut, figura ciudată a lui Melchisedec apare atât în textele creştine, cât şi în cele qumranice. Acest conducător ceresc este aşteptat pentru a obţine răzbunare pentru poporul lui Dumnezeu, în marea bătălie ce avea să fie dusă împotriva lui Satan şi a spiritelor sale demonice.[25]

Unele dintre Manuscrisele de la Marea Moartă conţin ideea că după această perioadă mesianică păcătoşii vor fi azvârliţi într-o „tortură eternă şi ocară fără margini... în focul regiunilor întunecate". Cei drepţi vor fi răsplătiţi cu „o mare pace vindecătoare într-o viaţă lungă şi rodnicie, alături de toate binecuvântările eterne şi veşnică bucurie în viaţa fără de sfârşit, o coroană de glorie şi veşminte luxoase într-o lumină interminabilă"[26]. Drepţii morţi vor fi înviaţi pentru a împărtăşi victoria finală, care stă mărturie pentru aproape incredibilul curaj al essenilor. Ştiind că se vor întoarce nu le era deloc frică de moarte.

Essenii, fanaticii şi adepţii lui Iacov, Biserica Ierusalimului s-au aflat în mijlocul luptei.

În toiul acestui război, *circa 68* d.C., Înalţii Preoţi numiţi de Irod

[24] CD 6: 11
[25] Golb, N: *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?* (Cine a scris Manuscrisele de la Marea Moartă?)
[26] 1 QS 4:7-8

au fost repede uciși, iar Josephus descrie alegerea unui nou grup de preoți pe care el îi numește „Inovatorii". Aceștia aveau să fie cei din urmă Înalți Preoți ce au servit vreodată în Templul din Ierusalim. Profesorul Eisenman spune despre aceasta:

Atunci când descrie „ultimele zile", adică ultimele zile ale templului, în evenimentele dintre anii 66-70 d.C., dar mai ales cum accelerau ele după anul 68 și eliminarea tuturor Înalților Preoți numiți de Irod, Josephus descrie alegerea de către „Inovatori" a ultimului Înalt Preot înainte ca romanii să înconjoare orașul, un așa-numit „Phannius" sau „Phineas", un simplu Cioplitor în Piatră. Josephus face mereu referire la „Inovatori" în această perioadă, numindu-i reformatori politici și religioși și/sau revoluționari, care au fost cu toții strânși, într-un mod cam imprecis, sub conducerea generală a „fanaticilor".[27]

Înaltul Preot, Phannius, era un zidar în piatră, iar Eisenman îl identifică ca un aducător de ploaie în tradiția lui Elijah, Honi, Ioan Botezătorul sau Iacov. El spune despre acesta:

Exista și o tradiție concomitentă de „aducere a ploii" asociată cu numele lui Phineas, care are legătură nu doar cu tradiții asemănătoare despre Elijah și prin el cu Iacov, dar și cu un alt personaj interesant, care este parte a acestui întreg complex de aducere a ploii Zaddiks, Honi, desenatorul de cercuri.[28]

Reconstrucția Templului din Ierusalim, începută de împăratul Irod în anul 19 î.C. a continuat timp de câteva decade, iar părțile interioare au trebuit să fie construite de către preoți ereditari, deoarece ei atingeau însăși casa lui Dumnezeu: nu un loc unde el era venerat, ci însăși locația prezenței Sale divine. Mii de preoți erau instruiți în breasla masoneriei pietrei și pare destul de probabil că

[27]Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus)
[28]Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus)

Iisus şi tatăl său Iosif să fi fost incluşi în acest efort. Biblia ne spune că Iosif şi Iisus au fost tâmplari, dar cuvântul original utilizat în versiunea grecească era *„tekton"*, care însemna „zidar". Pentru că puţini oameni lucrau cu lemnul în Ierusalim în acele vremuri, pare mult mai probabil ca Iisus şi tatăl său să fi fost preoţi masoni ai pietrei, asemenea lui Phineas.

Revoluţionarii au pus stăpânire pe templu şi şi-au instalat propriul lor înalt preot, fără îndoială crezând că Dumnezeul lor avea să îi sprijine în lupta pentru supremaţie descrisă atât de plină de viaţă în Manuscrisele de la Marea Moartă. Din păcate pentru aceşti revoluţionari evrei, războiul a ajuns la apogeu după doar şase ani, nu aşteptaţii patruzeci, şi s-a încheiat cu distrugerea Ierusalimului şi a recent reconstruitului templu. Josephus consemnează că un milion trei sute de mii de evrei au murit în acei ani. Iar secretele cultului lui Venus aproape că au murit o dată cu ei.

Sute de ani, evreii au fost uniţi în devoţiunea lor pentru Yahweh şi în acceptarea obligaţiilor înscrise în Coran; dar corporaţia credinţei a ajuns la sfârşit.

Înainte de distrugerea Ierusalimului, în anul 70 d.C., nu a existat ceva cunoscut ca ortodoxia evreiască, ci doar grupuri disparate de saduchei, farisei, esseni, zealoţi şi creştini. Aveau să mai treacă două secole până ce creştinii au încetat să mai fie doar o varietate ciudată a iudaismului.

Biblia creştină este alcătuită din Vechiul şi Noul Testament. Cel dintâi se ocupă de istoria lumii de la „creaţie", prin Maleahi, ultimul dintre profeţi care a vorbit despre întoarcerea lui Elijah, care avea să fie antemergătorul lui Mesia. Noul Testament se ocupă de perioada chiar dinaintea naşterii lui Iisus şi o perioadă de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani mai târziu, când izbucnea Războiul evreiesc.

Aşadar, Biblia înregistrează interacţiunile lui Dumnezeu cu poporul său ales pe toată durata până la distrugerea lor aproape totală de către romani. După aceasta, Biblia se opreşte pur şi simplu. Dar ea nu a încetat să fie scrisă în acelaşi fel în care Manuscrisele de la Marea Moartă au fost pierdute, aşadar continuarea poveştii pur şi simplu nu a fost cuprinsă în versiunile oficiale.

Dar familiile care au considerat că aveau o legătură deosebită cu

Yahweh au continuat să-şi documenteze călătoriile. Descendenţii familiilor care au dat naştere Înalţilor Preoţi au supravieţuit şi au continuat să-şi consemneze progresul spre crearea regatului lui Dumnezeu pe pământ. Anterior am arătat argumentul că preoţii care au scăpat din masacrul din Ierusalim din anul 70 d.C. au fugit în Europa pentru a pune acolo bazele unor familii ce aveau să devină superioare.[29] În Franţa, aceste familii au ajuns să deţină controlul asupra teritoriilor Angou, Champagne, Normandia şi Burgundia, unde ei s-au amestecat cu sângele scandinav. Se pare că două tradiţii antice s-au păstrat şi în Europa: firul evreiesc al cultului fenician al lui Venus şi versiunea norvegiană a aceloraşi credinţe ale Oamenilor Ceramicii Incizate, care au supravieţuit în Scandinavia păgână până cel puţin în anul 1000 d.C.

ASTROLOGIA – MARELE SECRET?

Se pare că lanţul de evenimente începând cu ştiinţa astronomică a Oamenilor Ceramicii Incizate a fost transmis în timp şi, prin canaaniţi, a ajuns la o concentraţie maximă în credinţele şi aspiraţiile preoţilor care trăiau în Qumran şi ale grupului condus de Ioan, Iisus şi Iacov.

Dar începeam să întâmpinăm greutăţi. Magii evrei au înţeles, în mod clar, mişcările lui Venus, şi toate aspiraţiile lor naţionale par să se fi centrat pe superstiţia că lumina lui Venus pe când se ridica înaintea răsăritului în conjuncţie cu o altă planetă luminoasă le va permite să câştige războaie şi să acceadă spre mărire. Aceasta era, de fapt, astrologia sub alt nume.

Aici avea să se încheie călătoria noastră? După douăzeci şi şase de ani de cercetări într-ale ştiinţei, despre care am ajuns să credem că punea temelia francmasonieriei, trebuie să acceptăm acum faptul că a fost doar o pseudoştiinţă prostească?

La începutul acestei cărţi ne-am referit la teama pe care păreau să o manifeste unele elemente din cadrul Bisericii Romano-Catolice, vizavi de cercetările noastre. Se pare că depuneau destul efort

[29]Knight, C şi Lomas, R: *The Second Messiah* (Al doilea Mesia)

pentru a ne ataca, încercând să-i împiedice pe oameni să ia descoperirile noastre în serios. Simțeam că le era teamă că vom descoperi ceva ce ei preferau să rămână ascuns.

Dintr-o dată am început să manifestăm considerație față de punctul lor de vedere. Linia noastră de cercetare ne conducea spre demonstrarea faptului că Iisus a fost condus de o credință în puterea lui Shekinah – ceea ce se dovedește a fi ceva mai mult decât astrologie pe o scară grandioasă. Biserica a urât dintotdeauna astrologia și acum, se pare că noi am demonstrat faptul că „mântuitorul" său a fost născut, a trăit și a murit după regulile unei profeții antice ce se baza pe mișcările planetelor. Era preferabil cultul bisericesc al lui Pavel, în anumită măsură, acestei realități nedigerabile?

Eram oarecum deznădăjduiți, dar căutarea noastră trebuia să continue, deoarece acum trebuia să ne testăm pe noi înșine, dacă era într-adevăr vreo știință implicată sau dacă întregul edificiu al ritualului nu era altceva decât o încâlceală de superstiții fără conținut. Era această linie lungă de vechi preoți-astronomi doar o serie de prezicători de noroc cu ambiții de putere? Ne-am hotărât să revedem ceea ce aflasem despre ciclul Shekinah și despre modul în care s-a strecurat pentru prima oară în credința evreiască pe vremea construirii Templului lui Solomon de către Hiram, regele Tyrului.

DATELE CICLULUI LUI VENUS

Hiram a urcat pe tronul Tyrului în anul 983 î.C., când, potrivit istoricului Josephus, avea nouăsprezece ani. Acest lucru însemna că el se născuse în 1002 î.C. Noi considerăm că dacă el ar fi fost un adevărat fiu al lui Venus, atunci tatăl său ar fi avut grijă s-o lase pe mama sa însărcinată în timpul ritualurilor sexuale ale echinocțiului de primăvară. Într-adevăr, putea foarte bine să fie una dintre îndatoririle sale regale ca reprezentant pământean al lui El.

Atunci când Robert a verificat, am aflat că Venus s-a ridicat chiar înaintea Soarelui la solstițiul de iarnă din anul 1002 î.C. Deci nașterea lui Hiram îndeplinea criterii asemănătoare celor despre

care ştiam că erau aplicate de către preoţii din Qumran pentru a decide dacă s-a născut într-adevăr un mesia.

Diferenţa majoră consta în faptul că naşterea unui mesia evreu a fost marcată de o serie de conjuncţii Venus/Mercur ce aveau loc abia la un interval de 480 de ani. Ni s-a părut a fi o condiţie iraţională şi nepractică să aştepţi 480 de ani pentru un nou rege, deci fenicienii se pare că acceptau ideea mai simplă că era suficient ca un rege să se nască sub lumina dinaintea răsăritului a lui Venus, pentru a fi o persoană potrivită la conducere.

Oricum, această idee că regii se năşteau când era vizibilă o stea strălucitoare la orizontul dinaintea zorilor părea să fi fost acceptată cu înflăcărare de către evrei. Ea a ajuns să fie legată de ideea că super-regii, care erau favorizaţi de Dumnezeu şi astfel puteau asigura poporului un standard de conducere ce avea să îmbunătăţească considerabil averile ţării, se năşteau doar atunci când o stea extrem de strălucitoare apărea la momentul potrivit. Ceea ce ne crea probleme era faptul că am realizat că scriitorii Vechiului Testament păreau să fie conştienţi de acest extrem de lung ciclu al apariţiilor vechiului Shekinah şi că se părea că ei au dobândit această informaţie de pe vremea când a fost ridicat Templul lui Solomon, în anul 967 î.C.

Problema noastră era una de predicţie. Ştiam că aceste mănunchiuri de conjuncţii dintre Venus şi Mercur aveau loc în cadrul ciclurilor lui Venus de opt sau patruzeci de ani, cu o repetare a tiparului o dată la 480 de ani. Dar Robert utiliza un calculator şi folosea un software de astronomie destul de complex pentru a rezolva această problemă. Preoţii astronomi de pe vremea lui Solomon nu aveau aceste unelte sofisticate, deci cum ştiau ei la care model să se aştepte? Calculele lor atente înapoi în timp, pe vremea Exodului şi a Potopului, au arătat că ei cunoşteau acest tipar şi atât Biblia, cât şi *Testamentul masonic* legau coordonarea acestor evenimente de apariţia caracteristică a lui Shekinah.

Ne puteam gândi la un singur mod prin care ei ar fi obţinut informaţiile necesare pentru a face aceste calcule. Trebuie să li se fi permis accesul la o serie de observaţii anterioare.

În sine, această idee este una mai simplă: este foarte uşor să stabileşti un tipar dacă colectezi pur şi simplu suficiente puncte dintr-o

secvență pentru a vedea cum se repetă un anume eveniment. Dar evenimentele la care ne gândeam noi se întâmplau doar o dată la 480 de ani. Nimeni nu putea trăi suficient pentru a vedea mai mult de o singură astfel de desfăşurare astrală spectaculoasă şi majoritatea oamenilor nu aveau să o vadă niciodată. Cum să găseşti un tipar al unor evenimente atât de depărtate în timp? Informaţia trebuie transmisă de-a lungul a aproximativ zece generaţii, de la un punct de observaţie la următorul, probabil traversând mai mult de o civilizaţie.

Următoarea noastră problemă o reprezenta faptul că două întâmplări nu confirmă un curent. Nimeni nu poate prezice cu acurateţe perioada dintre o apariţie a lui Shekinah şi următoarea, dacă are la dispoziţie doar două puncte de observaţie cu care să lucreze. Doar două puncte măsoară timpul unei perioade şi, deci, până nu obţii o a treia înfăptuire nu poţi şti dacă ciclul se va repeta la aceeaşi perioadă. Acest lucru înseamnă că cel puţin trei observaţii sunt necesare pentru a confirma perioada şi mai ai nevoie de încă o observaţie în plus pentru a-ţi da seama dacă are într-adevăr loc, căci dacă n-o observi de prima dată, atunci nu începi să socoteşti.

Acest lanţ logic ne-a convins că nu va fi posibil să aflăm perioada generaţiilor venusiene, epocilor venusiene şi a eonilor venusieni, toate acestea utilizate în realizarea cronologiei Bibliei, fără a avea cel puţin patru observaţii ale epocii venusiene a lui Shekinah. Iar acest lucru ne-ar fi luat 1.920 de ani pentru a le aduna.

Terminând calculele, ne-am hotărât să aflăm cea mai veche dată posibilă la care trebuia să fi început acest proces, pentru ca informaţia să fi fost disponibilă pe vremea când Hiram a început lucrul la Templul lui Solomon. Era anul 2892 î.C. – o perioadă ce era de o importanţă considerabilă.

„Asta este cu puţin înaintea perioadei în care se pare că Oamenii Ceramicii Incizate au început să-şi abandoneze locaţiile din Britania şi să le lase pustii", a spus Robert.

„Da, aşa este", a spus Chris. „Dar trebuie să fim atenţi, căci este şi la 350 de ani după descoperirea celei mai vechi dovezi a civilizaţiei sumeriene şi aproximativ la 250 (mai exact 208 ani, unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos efectuându-se în jurul anului 3100 î.C. sub conducerea lui Narmer – n. ed. rom.) de ani după

unificarea Egiptului de Jos cu Egiptul de Sus."

„Această informație trebuie să fi venit ori de la Oamenii Ceramicii Incizate, ori de la preoții sumerieni și egipteni care au fost influențați de negustorii Ceramicii Incizate și credințele lor – și să nu uităm, aceste două grupuri din urmă aveau avantajul unui sistem de scriere care să-i ajute la înregistrarea observațiilor lor", a cugetat Robert. „Privește doar linia timpului. Nimeni altcineva nu a avut șansa de a aduna date suficiente."

Știam acum din cercetările noastre că toate cele trei grupuri veneraseră planeta Venus, care era de obicei, dar nu întotdeauna, considerată o zeitate feminină. Caracteristicile asociate de obicei cu această stea sunt dragostea, nașterea, moartea și învierea. Cele mai vechi scrieri din Sumer și Egipt fac referire la Venus, dar observatoarele lui Venus ale Oamenilor Ceramicii Incizate din Europa de Vest le predatează pe amândouă cu cel puțin 200 de ani. Bryn Celli Ddu și Newgrange sunt cele mai bune exemple în acest sens.

Profesorul Michael O'Kelly, care a excavat Newgrange-ul, afirma că datarea carbonului plasează terminarea sa în jurul anului 3200 î.C. și se estimează că ar fi durat cel puțin 30 de ani până a fost construită. Dar înainte ca făuritorii săi să se fi apucat de lucru, ei trebuie să fi observat ciclurile lui Venus pentru a calcula tiparele. În acest caz, clădirea reprezintă probabil o formă de astronomie care era catalogată cel puțin de la mijlocul mileniului al patrulea î.C. Un ciclu al conjuncțiilor Venus/Mercur ar fi început în 3367 î.C., și se considera că acesta ar fi putut constitui inspirația pentru proiectarea și construirea Newgrange-ului. O dată terminată, amplasarea Newgrange-ului este făcută în așa fel încât ar fi imposibil de ratat vreo apariție ulterioară a lui Shekinah în cadrul întunericului camerei sale.

Ciclul Venus rămâne constant, doar conjuncțiile lui Mercur sunt cele care variază, așadar, orice observator construit pentru a monitoriza mișcările lui Venus trebuie să atragă atenția și asupra lui Shekinah. Tunelul, cutia de lumină și camera aveau să filtreze și să capteze lumina celor mai strălucitoare conjuncții din ciclul lui Shekinah. Structuri asemănătoare cu cele descoperite la Newgrange și Bryn Celli Ddu nu erau nimic altceva decât niște instrumente astronomice care trasau mișcările lui Venus, iar ele predatează cu

mult orice alte referiri la acea planetă, din întreaga lume.

Între 4500 şi 2800 î.C., cultura Ceramicii Incizate, care a construit aceste observatoare, a traversat o perioadă de activitate economică puternică. Succesul său se caracterizează prin surplusuri în agricultură şi activităţi comerciale care se desfăşurau de-a lungul întregii Britanii şi a zonelor costale ale Europei, şi a culminat prin crearea unor enorme clădiri din piatră şi a altor structuri ce serveau unor scopuri ritualice sau astronomice.[30]

După cum am mai spus, această perioadă de comerţ larg răspândit coincide cu punerea bazelor unui sătuc comercial la Byblos şi a unui port caracteristic megalitic la Lixus, pe coasta de vest a Africii, şi noi am sugerat că acesta era rezultatul activităţilor negustorilor Ceramicii Incizate. Spre sfârşitul acestei perioade de succes economic, condusă de comerţul larg răspândit cu artefacte din piatră, cum ar fi topoarele, vârfurile de săgeţi şi cuţitele de cremene, s-au născut civilizaţiile tinere ale Sumerului şi Egiptului. După cum am mai spus, consemnările ambelor civilizaţii vorbesc de grupuri de străini sosind şi aducând cu ei tehnologia ce a dat un imbold începerii acestor noi culturi, culturi ce încorporau ambele un interes faţă de planeta Venus văzută ca o zeiţă.

La început, sumerienii o venerau pe Venus sub numele de Inanna (Regina Cerului), cu ajutorul preoţilor astronomi sau a aşa numiţilor „baru".

Cu timpul, ei au reuşit să prezică eclipsele, folosind metode proprii de numărare şi cunoştinţele acumulate până la acea dată despre ciclul Saros al Lunii[31], şi au contribuit în mare parte la dezvoltarea ulterioară a legilor astronomiei.

În Egiptul antic, numele lui Venus era Hathor. Ea era „Ochiul zeului Soarelui, Ra", „Locuitoarea din pieptul său", „Zeiţa cu multe nume". Un alt nume pe care l-a purtat a fost Uatchet, Doamna Făcărilor, atunci când a fost trimisă pe Pământ să pedepsească umanitatea pentru răzvrătirea lor împotriva lui Ra. Apoi a primit un alt nume: Sekhmet, Cea care Triumfă. Ra a chemat-o înapoi şi,

[30] Dyer, J: *Ancient Britain* (Britania antică), Routledge, 1997

[31] Ciclul Saros este un tipar de 18 mişcări ale Lunii, cauzat de interacţiunea dintre gravitaţia Soarelui, a Pământului şi a Lunii.

apoi, sub un alt nume, Nut, ea l-a purtat pe Ra în depărtări, între coarnele sale (o altă referire la efectul cornului al mişcării lui Venus în jurul Soarelui). În câteva povestiri vechi, Isis este şi ea asociată cu Venus, la fel şi cu Sirius, ambele fiind caracterizate de o luminoasă Stea a dimineţii. Ştiam, de asemenea, că semnul egiptean pentru Venus era literal „stea divină" şi era ea însăşi parte a hieroglifei pentru „cunoaştere" şi pentru „preoţime".

Evreii au moştenit ideile sumeriene de la Avraam, iar credinţele egiptene de la Moise, şi noi credem că preoţimea evreiască de rând a adoptat şi credinţele ciclice-vegetative ale sanctuarelor canaanite, dar că o preoţime regală s-a dezvoltat dintr-o tradiţie astrală secretă, practicată de regi-preoţi, asemenea lui Melchisedec. Am aflat, de asemenea, că multe dintre evenimentele importante din cronologia Bibliei par a avea legătură cu luminoasele conjuncţii ale lui Venus şi Mercur, dinaintea răsăritului, care au ajuns să fie numite Shekinah.

Dar am început să ne facem griji că această credinţă în puterea lui Shekinah ar fi putut fi doar o simplă astrologie superstiţioasă.

Credem, de asemenea, că creştinătatea a fost construită pe modelul canaanit al zeului naturii ce murea pentru ca apoi să se ridice din nou.

Astrologia este catalogată de către Biserică ca fiind un inamic primitiv şi ignorant al „adevăratei" credinţe, iar corpurile cereşti majore lipsesc aproape în totalitate din scripturi, în ciuda tuturor principiilor de astronomie ce subliniază ciclurile venerării naturii ale calendarului creştin. Crăciunul era la origini o sărbătoare precreştină, care se celebra în ziua solstiţiului de iarnă. Ritualul pascal al învierii îl predatează pe Christos cu zeci de mii de ani, dar Biserica datează totuşi sărbătoarea schimbătoare a Duminicii Paştelui ca fiind cea dintâi duminică cu lună plină, după echinocţiul de primăvară.

Confuzia referitoare la cel cu care vorbeşte Dumnezeu în primul capitol al Genezei, atunci când spune „Să *facem* Om după chipul şi după asemănarea Noastră"[32] se naşte dintr-un conflict între două tradiţii canaanite diferite: una vegetală şi cealaltă astrală. Cultul

[32]Geneza, 1: 26

vegetal se baza pe naşterea şi moartea naturii o dată cu schimbarea anotimpurilor şi putea foarte bine să fie conştient şi de mişcările Soarelui. Dar cultul astral privea modelele pe termen lung ale mişcării stelelor, pe care ei le vedeau ca fiind nişte consilieri ai lui Dumnezeu şi încerca să folosească ceea ce preoţii săi vedeau din mişcările lor pentru a putea prezice atât ridicarea şi căderea lor, cât şi a regilor lor.

Ritualurile francmasoneriei oferă şi ele o perspectivă asupra acestei credinţe ce nu se găseşte în Biblie. Capitolul I al *Testamentului masonic* ne spune că Dumnezeu vorbea cu trei preoţi ai Consiliului său Etern şi că acolo mai erau alte şapte entităţi cunoscute ca malak sau, în mod colectiv, malakoth. Acest termen se traduce prin „îngeri". Cu toate acestea, rădăcina cuvântului *malak* înseamnă consilier, iar mai târziu a ajuns să însemne rege.

Aşadar, poate Strălucitoarea Stea a Dimineţii, care este şi în zilele noastre celebrată la fiecare ceremonie a celui de-Al Treilea Grad al francmasoneriei, datează într-adevăr încă din Timpuri Imemoriale.

Trebuie să ne oprim mai în detaliu asupra a ceea ce se întâmplase cu implicaţiile astrologice ale ideii Strălucitoarei Stele a Dimineţii, şi la modul în care ea a fost transmisă în *Testamentul masonic* şi astfel în francmasonerie.

CONCLUZII

Am ajuns la concluzia că ritualul francmasonic se aliniază cu practicile cultelor astrale ale familiilor regale din Ierusalim (oraşul lui Venus), în timp ce creştinismul îşi trage credinţele de bază din religia ţăranilor din Canaan.

Am concluzionat, de asemenea, că Iisus nu era un simplu ţăran, iar Noul Testament are dreptate atunci când afirmă că el a fost proclamat rege la naştere şi a fost descris ca un rege la moartea sa. Poveştile despre naşterea şi viaţa lui Iisus au o legătură directă cu vechile credinţe canaanite şi, mai ales, cu lumina „divină" a lui Shekinah. Născut sub lumina dinaintea răsăritului a divinului Shekinah, Iisus s-a pornit să îndeplinească rolul profeţit de stea de rege

al evreilor şi i-a condus pe oamenii aleşi ai lui Dumnezeu într-o revoltă deschisă împotriva romanilor.

Atât teologii creştini, cât şi cei evrei disprețuiesc astrologia, descriind-o ca o ticăloşie păgână, o superstiție ce-l curtează pe Diavol şi o opoziție la învățăturile lui Dumnezeu. Dar am aflat că informații despre cer şi o credință în efectul lui asupra omenirii ocupă un loc central în mentalitatea grupului de evrei care au dat naştere creştinismului.

Am găsit dovezi referitoare la o continuă bătălie teologică între un cult astral al lui Venus şi profeții noului zeu, Yahweh. În anumite momente, această bătălie era extrem de violentă, ca şi atunci când Biblia susține că Elijah a ucis cu mâna sa 450 de preoți astrali, în timp ce în alte locuri îl găsim pe Isaia desenând bazându-se pe credințe astrale, cum ar fi ridicarea lui Shekinah chiar înaintea Soarelui pentru a prezice naşterea lui mesia.

Elemente importante ale cultului canaanit al lui Venus, care includeau construcția cercurilor de piatră, aducerea ploii, învierea morților utilizând cuvinte şoptite, precum şi semnificația ridicărilor helice ale lui Venus, am aflat că au fost utilizate până în vremea lui Iisus.

Autorii Manuscriselor de la Marea Moartă consemnau împlinirea unei Profeții a Stelei şi sosirea lui mesia. Am cercetat acest popor şi am aflat că aveau idei extrem de asemănătoare cu cele păstrate în ritualurile francmasoneriei. Credem că Iisus era mesia lor, dar el a acceptat acest rol doar după moartea lui Ioan Botezătorul, în 36 d.C. Pe o scară a probabilităților acceptăm faptul că Iisus din Noul Testament este aceeaşi persoană cu cea descrisă în Manuscrisele de la Marea Moartă.

După moartea lui Iisus, Pavel a creat un nou cult evreiesc al creştinătății, care avea puternice rădăcini în teologia țăranilor canaaniți a zeilor naturii, ce mureau şi apoi înviau, şi a păstrat doar câteva elemente greşit înțelese ale odinioară supremului cult astral. Acesta includea povestea unei stele strălucitoare asemenea lui Shekinah ce plana deasupra locului naşterii lui Iisus. Statutul Soarelui a fost redus la acela al unei aure ce evidențiază capetele dreptților. După distrugerea de către romani a peste un milion de evrei, doar noua religie a lui Pavel a supraviețuit pentru a fi, în cele din

urmă, adoptată de un Imperiu Roman aflat în declin, la Consiliul de la Niceea.

Am calculat numărul de date de care aveam nevoie pentru a fi siguri de existența unui ciclu al lui Shekinah și am ajuns la concluzia că el trebuie să fi fost descoperit de către Oamenii Ceramicii Incizate, constructorii Newgrange-ului.

Capitolul XII

Întoarcerea lui Shekinah

MILENIUMUL DE SUB PĂMÂNT

Romanii au înăbuşit răscoala evreiască fără milă. Ultima zvâcnire a evreilor a reprezentat-o asedierea, în 73 d.C., a fortăreţei Masada, din vârful muntelui, de unde se vedea întregul capăt estic al Mării Moarte. Acolo, 1.000 de oameni au preferat să se sinucidă decât să se predea romanilor.

Când s-a terminat războiul, Josephus, care se mutase în tabăra câştigătorilor, consemnează că 1.356.460 de evrei erau morţi.[1]

Este imposibil să aflăm dacă aceasta este o exagerare sau nu, dar putem fi siguri că pierderile au atins un nivel de speriat pentru populaţia din această ţărişoară. Distrugerea Oraşului Sfânt şi încheierea venerării Templului ce a rezultat din aceasta au avut un efect paralizant asupra poporului evreu, care a suferit o lovitură ce era dincolo de orice înţelegere. În cel mai bun caz, profeţiile lor cele mai de preţ s-au dovedit a fi îngrozitor de nestatornice.

Scriitorii celor patru Evanghelii ale Noului Testament consemnau povestea vieţii lui mesia şi a dezvoltării Bisericii sale până la începutul războiului, dar nu făceau nici o menţiune a faptului că înfăţişarea originală a poveştii lui Iisus şi a lui Iacov fusese măcelărită. O dată cu distrugerea patriei evreilor şi a autorităţii familiei lui Iacov cel Drept dispărute, drumul rămânea deschis pentru urmaşii „Legământului Necircumcişilor" al lui Pavel, ca să transforme clasa lor de evrei păgâni într-un cult separat ce a devenit creştinismul.

[1]Milman, H: *History of the Jews* (Istoria evreilor), Everyman, Londra, 1909

Cultul lui Christos s-a dezvoltat în lumea romană, iar în anul 325 d.C. a fost numit un consiliu ecumenic, de către împăratul Constantin I la Niceea. Scopul său era în special politic[2], dar se întrunea şi pentru a pune capăt unei dispute continue referitoare la adevărata natură a lui Christos. Trei sute optzeci dintre cei o mie opt sute de episcopi ai Imperiului Roman participau la acest consiliu pentru a dezbate natura credinţelor acceptabile din cadrul Bisericii lor.

Întrebarea pe care o puneau ei era: „Este Christos divin prin natură sau i-a fost adusă divinitatea de faptele sale?" Doi preoţi alexandrini aveau puncte de vedere contradictorii. Arius argumenta că Iisus a fost născut om şi că un om nu putea fi şi Dumnezeu. Athanasius susţinea că Iisus şi Dumnezeu erau o singură substanţă – asemenea Tatălui şi Fiului. În ciuda dificultăţii inerente de a susţine argumentul că un tată şi un fiu sunt aceeaşi entitate, Athanasius a câştigat votul ulterior şi Iisus a devenit o zeitate din acel moment înainte, cel puţin în ceea ce privea Imperiul Roman. Consiliul a fixat, de asemenea, sărbătorirea Paştelui în duminica de după Paştele evreiesc.

Când norvegienii au invadat Franţa şi au preluat controlul asupra Normandiei, în secolul al VIII-lea, Hrolf More şi verii lui s-au hotărât să adopte numele de St Clair şi să se autonumească duci de Normandia. Familiile preoţilor evrei, care locuiau în apropierea aceleiaşi regiuni, trebuie să fi fost surprinşi să afle că aceşti recenţi noi veniţi din Franţa cunoşteau multe despre modelul lui Venus şi deţineau o înţelegere similară a propriei lor religii astrale.

Ceea ce s-a întâmplat înainte şi imediat după aceea ne permite să construim o imagine a celor două culte ce se identificau una cu alta ca o pereche de gemeni mai mari, ce fuseseră separaţi la naştere. Nici norvegienii, nici familiile preoţeşti evreieşti nu ştiau că altcineva în afară de ei mai plasa divina planetă Venus în centrul teologiei lor. Trebuie să fi fost deranjant pentru secretoasele familii preoţeşti cum erau cele ale lorzilor Gisors, Payen, Fontaine, Anjou, de Bouillon, Brienne, Joinville, Chaumont şi Habsburg să audă că aceşti scandinavi vehiculează idei asemănătoare celor pe

[2] Knight, C & Lomas R: *The Second Messiah* (Al Doilea Mesia)

care ei le-au prețuit în gândurile lor personale, mai ales că nu existase un contact anterior?

Se pare că a fost familia More cea care şi-a asumat rolul de a reuni cele două ramuri ale culturii Ceramicii Incizate, care se întâlniseră din nou, după mai bine de 3.000 de ani. Ei au apropiat aceste două ramuri prin căsătorii şi au sărbătorit noua linie de sânge luând noul nume St Clair, literal „*Sfânta Lumină Sclipitoare*", care se pare că era numele pe care-l dăduseră ei vechiului concept evreiesc al lui Shekinah. Când a fost, mai târziu, combinat cu cuvântul galic „Roslin", am ştiut imediat că el a dat acestei familii denumirea de:

Sfânta Lumină Sclipitoare a Cunoştinţelor Antice transmise de-a lungul Generaţiilor.

Luând acest nume, credem noi că familia, sub conducerea lui Henri St Clair, recunoştea atât generaţiile norvegiene, cât şi pe cele evreieşti care protejează cunoştinţele antice.

Familia St Clair se întorsese în Insulele Britanice înaintea invaziei Angliei sub conducerea lordului preot, de-o seamă cu ei, William al Normandiei. Ei s-au folosit de legăturile puternice ale familiei cu regii Norvegiei, prin Lordul More de Trondheim, pentru a se stabili în Scoţia înaintea tuturor familiilor unite, poate pentru prima dată de când părăsiseră Ierusalimul.

William, duce de Normandia, a cucerit Anglia în octombrie 1066, cu ajutorul părţii norvegiene a familiei, sub conducerea lui Harold Hårdråde, regele Norvegiei. Nu ne-am putut abţine să nu observăm că această iniţiativă militară a fost începută la exact o mie de ani după ce evreii intraseră în război cu romanii.

Luau aceste familii acest fapt ca un „pesher" – conceptul evreiesc al înţelesurilor ce se repetă de-a lungul timpului?

S-ar putea să fie o coincidenţă, dar trebuie să observăm şi faptul că faimoasa Bayeux Tapestry, care descrie Cucerirea Normandă, prezintă tablouri cu pelicani ridicându-se de pe pământ cu o stea deasupra capetelor. (Pelicanul este des folosit ca simbol al învierii.) Acum puteam înţelege întru totul cum considerau aceste familii că idealurile lor străvechi se ridicau, în sfârşit, din somnul

lung şi profund în care zăcuseră de atâta vreme.

Dar apoi, s-a întâmplat ceva foarte ciudat: o veche profeţie a fost îndeplinită.

Pentru aceste familii, cea mai importantă carte a Noului Testament trebuie să fi fost cea mai enohiană, Apocalipsa Sfântului Ioan, uneori numită şi Apocalipsa. Ea încheie Biblia privind spre „Noul Ierusalim" ce va fi construit. Ea a fost scrisă pentru a-i pregăti pe cei credincioşi pentru cea din urmă intervenţie a lui Dumnezeu în treburile oamenilor, vestind o nouă epocă a lumii. Dar timp de 1.000 de ani, relele şi terorile ordinii lumii existente au fost prezise că se vor înmulţi şi se vor intensifica. Apocalipsa Sf. Ioan în capitolul 20 ne spune:

Şi am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui.

Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârşi cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puţin timp.

Şi am văzut tronuri şi celor ce şedeau pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din cauza Mărturiei lui Iisus şi din cauza Cuvântului lui Dumnezeu şi a celor care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, şi nu au primit semnul ei pe frunte şi pe mână. Şi ei au înviat şi au împărăţit cu Christos o mie de ani.

Iar ceilalţi morţi n-au înviat până ce nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.

Fericit şi sfânt este cel ce are parte de învierea cea dintâi! Peste aceştia, moartea cea de-a doua nu are putere, ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos şi vor împărăţi cu El o mie de ani.

Şi către sfârşitul miilor de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui şi va ieşi să amăgească neamurile care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog şi Magog, şi să le adune la război, iar numărul lor este ca nisipul mării.

Şi s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer şi i-a mistuit.

Această profeţie afirmă clar că aceia ce au murit la distrugerea Ierusalimului, în 70 d.C., vor fi înviaţi o mie de ani mai târziu, când o putere nedumnezeiască va pune stăpânire pe Ierusalim. Preoţii reînsufleţiţi ai Strălucitoarei Stele a Dimineţii trebuie să fi fost însă şi mai convinşi că istoria se repeta – şi că puterea profeţiei se întorsese – deoarece la o mie de ani după pierderea „cetăţii iubite" şi a templului, Ierusalimul era prădat de Seljuk Turks.

Noi credem că acest eveniment a fost mecanismul declanşator ce a făcut aceste familii să-i preseze pe regii Europei să pună la cale un atac asupra Ierusalimului, pentru a-l recupera de pe mâna lui Gog şi a lui Magog, exact cum cerea profeţia. Dar acest lucru a necesitat multă convingere şi organizare şi abia în 1096 armata cruciată a pornit spre Pământul Sfânt.

În mai 1099, ei au ajuns la graniţele nordice ale Palestinei şi în seara de 7 iunie şi-au aşezat tabăra în preajma zidurilor Ierusalimului. Oraşul era extrem de apărat şi bine pregătit de asediu, dar cruciaţii au atacat folosind maşini de atac noi şi, în cele din urmă, au ocupat Sfânta Cetate pe 15 iulie. Apoi, ei au început să masacreze aproape toţi locuitorii, fie ei musulmani sau evrei.

În săptămâna următoare, armata l-a ales pe Godfrey de Bouillon, duce de Lorena de Jos, în funcţia de conducător al oraşului. Curând, majoritatea cruciaţilor s-au întors în Europa, lăsându-l pe Godfrey şi o mică parte a forţelor rămase să organizeze un guvern şi să stabilească o nouă autoritate asupra teritoriilor cucerite. Henri şi St Clair s-au întors acasă, la Roslin, dar nouă cavaleri, care aveau să devină Cavaleri Templieri, au rămas în urmă să ceară permisiunea pentru excavaţiile pe care doreau să le efectueze sub ruinele templului strămoşilor lor.

Se pare că au trebuit să aştepte până a fost instalat un rege mai prietenos. După morţile consecutive ale lui Godfrey şi apoi a vărului său Baldwin I, regele Baldwin al II-lea al Ierusalimului le-a dat permisiunea să sape şi le-a acordat sprijin material. În 1118, ei şi-au ridicat tabăra în partea ruinelor Muntelui Templului, cunoscută sub numele de Grajdurile lui Solomon. Este larg acceptat faptul că ei au trăit în sărăcie timp de nouă ani, pentru ca apoi să devină brusc foarte bogaţi şi în curând au devenit mai puternici decât orice rege din lume.

Cea mai probabilă explicaţie pentru această extremă bogăţie instantanee este că aceşti nouă francezi au excavat artefactele enumerate în Manuscrisul de Cupru. Cavalerii Templieri au devenit curând faimoşi pentru sponsorizarea unor mari biserici şi catedrale, dar cea dintâi construcţie a lor în afara Pământului Sfânt s-a făcut într-un loc pe care ei îl numeau „templu" pe proprietatea St Clair din Scoţia – la doar o milă depărtare de actuala clădire cunoscută sub numele de Rosslyn.

Asemenea marilor constructori ai epocii medievale, Cavalerii Templieri i-au ajutat pe zidarii în piatră să formeze bresle organizate şi le-au oferit ritualuri de un nivel de dificultate redus pentru a-i accepta pe ucenicii lor într-o manieră similară primului val de membri ai propriei lor preoţimi. Maeştrii masoni ai Europei erau efectiv braţul operativ al templierismului, împărtăşind unele cunoştinţe despre aliniamentele astrale şi astronomice, dar mai ales împărtăşind o abordare oarecum ritualistă a propriei lor dezvoltări.

Când Cavalerii Templieri au intrat în declin, la mijlocul secolului al treisprezecelea, relaţia trebuie să fi început să slăbească, dar când Ordinul a fost arestat în 1307 şi, în cele din urmă, a încetat să mai existe, în 1314, breslele zidarilor în piatră au fost lăsate în derivă, continuând să practice ritualul lor al iniţierii, fără alte referiri la oamenii care le dăduseră.

În 1441, William St Clair de Roslin a contactat câţiva dintre cei mai buni zidari ai Europei şi i-a rugat să vină să-i construiască un nou Ierusalim. El a construit până şi satul Roslin pentru a-i găzdui pe aceşti meşteri de pe continent.

SPARGEREA CODULUI ROSSLYN

Într-o după-amiază umedă de duminică ne-am adunat să revedem imaginile norvegiene şi evreieşti de la Rosslyn. Când lucram de-a lungul unei axe temporale de evenimente, trebuia să verificăm nişte detalii. Chris s-a întins spre raft să ia o copie a cărţii *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram). A deschis-o şi a citit cu voce tare: „Prima brazdă de iarbă a fost tăiată în 1441 şi întreaga lucrare a fost terminată patruzeci de ani mai târziu, în 1486."

Pe vremea când am scris acele cuvinte, data la care a început lucrarea de construcţie nu ne spunea nimic, dar acum, semnificaţia sa strălucea asemenea unui far. Construcţia Rosslyn-ului a început în anul 1441 – şi având în vedere că nu a existat anul zero, acesta este numărul de ani dintr-un ciclu complet Shekinah, un ciclu pe care l-am numit atunci eon venusian.

Robert s-a întors atunci înspre Chris. „Citeşte încă o dată data începerii."

„Ai auzit bine", mi-a răspuns Chris. „1441. La exact 1.440 de ani după anul 1 al erei creştine – când William credea că s-ar fi născut Christos."

Ar putea fi aceasta o coincidenţă?

Acum ştim că Iisus s-a născut sub Shekinah, în anul 7 î.C., dar cu aproximativ 700 de ani în urmă, când William Sinclair făcea planul pentru Rosslyn, el nu avea de unde să ştie asta, deşi era conştient că nu exista anul zero. Pentru William, anul 1441 d.C. a reprezentat un interval de exact 1.440 de ani de la vestirea sosirii lui mesia de către Strălucitoarea Stea a Dimineţii. Acest lucru trebuie să însemne că el urma tiparul apariţiilor lui Shekinah pe care trebuie să le fi considerat adevărate:

Templul lui Solomon a fost început la 1.440 de ani după Potop.

Iisus s-a născut la 1.440 de ani după ce Moise i-a condus pe israeliţi prin Marea Roşie.

Rosslyn a fost începută exact la 1.440 de ani după naşterea lui Christos.

Familia St Clair de Roslin lucra la regulile antice de interacţiune între corpurile astrale dinaintea răsăritului şi omenire. Rosslyn nu este doar o atentă copie a Templului din Ierusalim, ci şi o copie de carbon în termenii perioadei în care a fost construită.

Aşadar, am concluzionat că William St Clair trebuie să fi crezut că el construia un templu final pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu pe Pământ, la fel cum se aştepta ca Shekinah să îndeplinească voia lui Dumnezeu în Cer.

Acum credem fără umbră de îndoială că manuscrisele de sub Templul din Ierusalim sunt încă ascunse sub capodopera lui William – manuscrisele pe care Manuscrisul de Cupru le descrie ca fiind ascunse sub Sfântul Sfinţilor şi despre care ritualul masonic afirmă că au fost aduse pe pământurile familiei St Clair în anul 1140 d.C.

Legătura familiei St Clair (acum scris Sinclair) cu Scoţia este de mare importanţă pentru cercetările noastre, şi câţiva membri actuali ai clanului ne-au fost de un mare ajutor. Cel mai activ om în materie de istoria familiei clanului Sinclair este, fără îndoială, Niven Sinclair, un om de afaceri cu reşedinţa în Londra, ce manifestă o adevărată sete de cunoaştere şi o pasiune deosebită faţă de tot ce are legătură cu Rosslyn sau istoria generală a familiei Sinclair.

Niven este un încântător şi dinamic septuagenar cu o energie ce face de ruşine majoritatea tinerilor de douăzeci de ani şi cu o memorie enciclopedică a faptelor. El îşi foloseşte averea personală pentru finanţarea multor cercetări şi face să circule informaţia sub forma unor cărţi sau casete video pe care le autorizează. În trecut a investit destul de multe resurse în păstrarea Rosslynului şi a pus bazele Bibliotecii Clanului Sinclair, care este acum păstrată la centrul de studiu Niven Sinclair. Această numeroasă bibliotecă este găzduită magnific în decorul dramatic al farului vechi de la capul Noss, din apropiere de Wick, în nordul Scoţiei. Locul este deţinut şi condus de către un alt viteaz al clanului Sinclair, Ian Sinclair.

În martie 2002, când credeam că toate cercetările noastre erau încheiate, am primit o scrisoare de la Niven în legătură cu o nouă observaţie făcută de un om de afaceri pe nume Ashley Cowie. Robert nu era disponibil în acel moment în care Niven a sugerat o întâlnire la Rosslyn, dar Chris a putut să meargă să se întâlnească cu

Niven, Ashley şi Ian Sinclair, care venise de la biblioteca sa din Wick. Ashley conduce o afacere cu vânzare en gros de peşte, în partea de nord a portului Scrabster, şi condusese cele trei sute de mile (483 kilometri) în acea dimineaţă.

Ian aştepta în barul Hotelului Glen Roslin să-l întâmpine pe Chris şi când acesta a intrat în hol, Ian s-a înclinat în faţa sa. Sclipirea din ochii lui, precum şi un zâmbet larg erau vizibile în ciuda imensei bărbi cărunte şi care îi ascundea aproape orice trăsătură.

„Bună!" a şoptit el. „Mă bucur să te văd. Avem ceva interesant pentru tine!"

Pe când sorbeau ceaiul, Ian i-a explicat că Ashley şi prietenul său Dave aveau să-şi facă publice descoperirile despre aşezământul St Clair din Caithness şi apoi vor continua să explice ceva despre Rosslyn, despre care Ashley credea că îşi are originea într-o observaţie făcută în *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel).

Întâlnirea a avut loc într-o cameră mare din spatele hotelului. Cercetătorul împrăştiase duzini de hărţi foarte mari şi diagrame pe câteva mese. Entuziasmul său pentru investigaţiile sale era evident, în timp ce degetele sale indicau locaţie după locaţie pe hărţi, pentru a stabili o serie de tipare. El a explicat cum credea că distribuţia vechilor locaţii aparţinând familiei Sinclair din Caithness corespunde unor importante structuri megalitice.

După aproximativ o oră, el a trecut la motivul principal al întâlnirii.

„Am să vă arăt nişte semne pe zidul criptei de la Rosslyn," a spus Ashley, despre care cred că reprezintă o diagramă complexă. Semnele predatau în mod sigur „capela" principală, şi înfăţişează o hartă pe care o veţi recunoaşte. Această sculptură implică patru forme de romb şi cred că sunt simboluri ale latitudinii.

Ashley îşi amintea foarte bine că în *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) noi am demonstrat pe atunci că astfel de romburi erau utilizate de Oamenii Ceramicii Incizate ca parte a sistemului de protoscriere pe care l-au dezvoltat între anii 4000 şi 3000 î.C. Ei foloseau un romb în formă de diamant ca metodă de a descrie o locaţie. Unghiurile rombului derivau din unghiurile umbrei pe care o răspândea Soarele în momentul răsăriturilor din timpul solstiţiului. Cu cât se apropie cineva mai mult de ecuator, cu atât rombul

devine mai plat. Prin urmare, locurile mai nordice au simboluri de diamante tot mai ascuțite.

Grupul se plimba pe sub lumina strălucitoare a soarelui de primăvară, de-a lungul potecii înguste de la Rosslyn. Ashley ne arăta drumul, nerăbdător să ne indice însăşi inscripția.

Pe măsură ce clădirea îşi făcea apariția, schelăria din oțel masiv ce acoperea capela o făcea să pară asemenea unei creaturi vii prinse într-o cuşcă. Inginerii responsabili de întreținerea clădirii considerau că dacă vor acoperi clădirea, timp de şapte ani, acest lucru va ajuta piatra să se usuce încetişor. Sperăm că au dreptate deoarece se pare că orice altă intervenție dinainte pare să fi zguduit echilibrul natural intenționat de William St Clair.

O dată ajuns înăuntru, grupul s-a despărțit pentru câteva momente. Chris a privit câteva minute inscripțiile complexe ce împodobeau fiecare părticică a pereților şi a tavanului, apoi s-a alăturat lui Ashley. Împreună au mers spre proaspăt înlocuitele trepte din piatră din cripta subterană.

Rosslyn este o structură restrânsă care, ignorând îngrozitorul baptisteriu victorian, este o singură unitate cu o a doua cameră mai mică de la un nivel mai jos, cunoscută sub numele de criptă.

Cripta este o cameră simplă, cu câteva figuri încrustate şi pictate pe pereții săi. În partea stângă este o micuță cămăruță pe o parte, făcută din piatră mai dură.

Ashley s-a oprit în fața zidului din partea dreaptă şi ne-a indicat o sculptură ştearsă.

„Iat-o" a spus el.

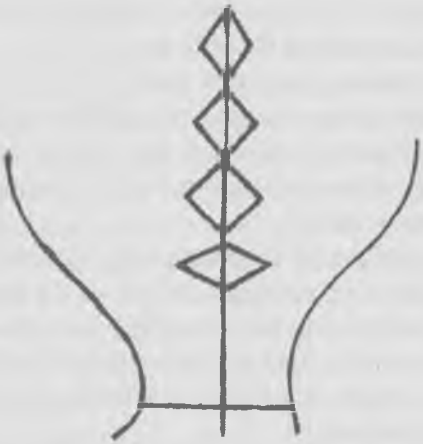
Erau patru romburi şterse aşezate vertical, fiecare atingându-l pe celălalt în puncte verticale.

Vocea lui Ashley a răsunat în camera goală.

„Cred că ar putea fi o hartă. Liniile ce coboară şi le intersectează arată ca şi cum ar reprezenta vreun fel de longitudine şi latitudine, având Egiptul la capătul de aici. Dar cred că aceste diamante ar putea fi extrem de importante, deoarece arată exact ca romburile latitudinale pe care le-ați ilustrat voi în *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel)!"

Chris mai văzuse însemnele şterse şi înainte, dar nu le acordase o atenție deosebită, deoarece păreau atât de lipsite de importanță

față de marile sculpturi ce acopereau cea mai mare parte a clădirii. S-a uitat cu atenție la structura liniilor perfecte, pentru a încerca să determine dacă erau din secolul al XV-lea sau mai recente. Era imposibil de stabilit fără niște teste mai detaliate, deși era evident că cineva zgâriase peretele în ultima vreme de-a lungul liniilor, ca și cum ar fi vrut să întărească un tipar deja existent. Dar în unele locuri, linia originală era intactă, deși nu putea ști sigur cât de vechi erau semnele. Oricum, ele păreau să se potrivească cu celelalte însemne din criptă ce sunt în general acceptate a fi mai vechi decât clădirea principală de la Rosslyn.

Romburile încrustate în peretele sudic al criptei de la Rosslyn. Ele corespund celor patru locații dragi familiei St Clair: Ierusalim, Rosslyn, Orkney și Trondheim.

La început, Chris a fost puțin sceptic, deoarece patru forme de diamant pe un perete puteau însemna absolut orice. Oricum, a făcut fotografii care ne-au permis să facem măsurătorile de rigoare, după ce s-a întors acasă. Diamantele nu erau total simetrice, deci unghiurile interioare opuse ale fiecărui romb nu erau exact egale, în fiecare caz, dar ele erau foarte aproape, iar măsurătorile medii evidențiază intenția autorului. În orice altă clădire, patru forme de diamant ar fi putut fi doar un desen decorativ, dar noi știam că nimic nu era făcut la întâmplare la Rosslyn.

Grozava minte medievală a lui William St Clair nu a permis pur şi simplu una ca asta.

Unghiurile acestor romburi şi aranjamentul lor par a sugera că Ashley avea dreptate. Dacă era aşa, atunci ele erau o încercare de a înregistra informaţia într-o „limbă" a protoscrierii folosită de către Oamenii Ceramicii Incizate.

Rombul de jos este o formă plată cu unghiurile interioare stâng şi drept dând împreună o sută douăzeci de grade, cea ce corespundea triunghiului echilateral masonic îndreptat spre dreapta, despre care ştiam deja că se potrivea unghiurilor latitudinii Ierusalimului în timpul solstiţiului.

Următorul simbol, după acest „pol totem", este un pătrat veritabil ce corespunde însăşi latitudinii lui Rosslyn.

Acest fapt era deja foarte interesant, deoarece primele două forme se potriveau locaţiilor cunoscute ca Templul din Ierusalim şi corespondentul său ulterior din Scoţia, dar romburile alcătuite din două triunghiuri echilaterale şi un pătrat sunt forme geometrice elementare, deci era prea devreme pentru a trage o concluzie definitivă. Ele ne spuneau „Ierusalim" şi „Rosslyn" nouă, dar ar fi putut la fel de bine să fie doar un dispozitiv decorativ. Următoarele două romburi erau cele ce aveau să confirme sau să infirme teoria lui Ashley. Ne-a aşezat să le investigăm, Chris cu un atlas în poală, căutând informaţii despre latitudine, iar Robert la computer, simulând răsărite azimute în timpul solstiţiului, în locaţii diferite.

Al treilea romb a fost gata imediat. El corespundea Orkneyului, iar William St Clair, cel care proiectase şi construise Rosslynul, fusese ultimul conte norvegian de Orkney.

Niven Sinclair a fost suficient de amabil pentru a ne transmite informaţii despre legăturile lui St Clair cu Orkney-ul, de la Riksarkivet, Arhivele Naţionale ale Norvegiei. Acolo se spunea:

La fel cum anul 1195 marchează subordonarea Insulelor Nordice tărâmurilor Norvegiei, instalarea lui Henry Sinclair ca şi conte de Orkney în 1379, cel puţin în istoriografia norvegiană, semnalează venirea trecerii Orkneyului de sub suveranitatea norvegiană sub una scoţiană, în anul 1468. Conţii Sinclair au fost cei din urmă conţi norvegieni, deşi de origine

scoțiană, și au contribuit masiv la întoarcerea Orkneyului în politica Scoției de Nord.[4]

Această trecere a suveranității orgadiene de la Norvegia la Scoția a avut loc în timpul construcției Capelei Rosslyn.

Am estimat că rombul din vârf ar fi putut reprezenta Shetlandul, dar am aflat în curând că aceste insule se aflau prea mult la sud pentru a se potrivi. Dar apoi ne-am gândit la modul în care a ajuns familia Sinclair la Roslin. Bunicul lui Henry „al Sfintei Lumini Strălucitoare a Cunoștințelor Antice transmise de-a lungul Generațiilor" era fiul lui Rognvald, conte de More.

„Haide să încercăm Trondheim", a sugerat Robert. „Cred că este la jumătatea coastei Norvegiei."

Chris a întors paginile atlasului. „Da, iată-l. Este îndesat într-un fiord." A citit latitudinea și longitudinea și a așteptat un răspuns. „Ei, bine? Se potrivește?"

„Aproape am terminat", a spus Robert. „Am cele două azimute, mai trebuie să stabilesc doar unghiul."

Chris s-a uitat spre măsurătoarea unghiului intern pe care o luase din fotografie și a așteptat parcă o veșnicie. Robert continuă să mai atingă câteva taste și să mute dintr-un loc în altul bucăți de hârtie.

„O sută patruzeci și opt minus douăzeci și cinci înseamnă o sută douăzeci și trei", a spus el. „Cât de aproape este?"

„La fix" i-a răspuns Chris. „Reprezintă într-adevăr Trondheimul."

Rombul din vârf corespunde unghiurilor răsăritului din timpul solstițiului al vechii calități de conte de More, de unde provine ramura masculină ce a dat naștere familiei St Clair.

Acum, toate aceste lucruri puteau reprezenta o simplă coincidență, dar pare mult mai probabil ca cineva să fi încrustat aceste simboluri pe peretele criptei – utilizând un sistem megalitic de proto-scriere – din cauza semnificației locațiilor pe care le descriu. Totul despre Rosslyn are legătură cu Ierusalimul: proiectul său

[4]*Historisk Tidsskrift:* Universities Forlaget (Universitatea Forlaget), Bind 79, numărul 2, 2000

este o copie a Templului din Ierusalim a lui Irod; peretele său vestic este copiat după ruinele aceluiaşi templu; constructorii săi, familia Sinclair, a avut legături cu Cavalerii Templieri imediat după apariţia lor în Ierusalim, în anul 1118. Orkneyul aparţinea familiei St Clair, iar Trondheim era vechea reşedinţă a familiei.

Deci acestea sunt cele patru locaţii ce erau cel mai aproape de inimile membrilor familiei St Clair, care au construit Rosslynul. Romburile reprezintă locaţiile într-o înşiruire de la nord spre sud:

Trondheim

Orkney

Rosslyn

Ierusalim

Se pare că Ashley Cowie observase ceva semnificativ atunci când a descoperit această inscripţie ştearsă. Este destul de posibil ca desenul însuşi să fie diagrama vreunui lucru pe care zidarii plănuiseră să-l realizeze în cadrul lucrării de piatră a clădirii principale: ceva ce încă nu a fost descoperit din această uimitor de complexă structură.

Dar ştim că nu toată lumea va fi convinsă de observaţiile lui Ashley.

Profesorul Alexander Thom a izbutit să dobândească o înţelegere uriaşă a Oamenilor Ceramicii Incizate aplicând o serie de tehnici statistice structurilor megalitice de la Orkney până la Brittany. Suntem siguri că oamenii raţionali vor dori să se hotărască pe baza unor informaţii de cea mai bună calitate. Ne-am hotărât, aşadar, să aplicăm aceeaşi analiză statistică asupra tezei romburilor, la fel cum făcusem cu sculptura candidatului. Calculele sunt indicate în Apendix 2.

Rezultatul este, cu o probabilitate de cel puţin 1:128, împotriva faptului că acele semne au apărut împreună din întâmplare. Cazul nu poate fi niciodată dovedit, dar este corect din punct de vedere statistic să presupunem că aranjamentele romburilor nu sunt o

simplă coincidenţă. Acest lucru înseamnă că putem presupune inversul, adică faptul că acest set de romburi ar fi putut fi desenate pentru a reprezenta aceste patru locaţii într-un sistem de notaţie al Oamenilor Ceramicii Incizate.

Dovada unei teorii bune stă în folosirea ei pentru a realiza o predicţie ce poate fi ulterior demonstrată a fi adevărată. Ashley Cowie nu avea de unde să ştie ce aveau să arate unghiurile acestor romburi, el s-a gândit pur şi simplu că ele ar fi putut fi locaţii bazate pe acea tehnică despre care am arătat că era folosită de către Oamenii Ceramicii Incizate. Calculele au demonstrat că avea dreptate într-o mai mare măsură chiar decât şi-ar fi imaginat el însuşi.

Această descoperire ne-a făcut să reflectăm asupra templului închinat lui Freyja (Venus în norvegiană) pe care conţii de More îl construiseră în Trondheim în jurul anului 960 d.C. Ştiam deja că acest templu îndreptat înspre est avea doi piloni la intrare.[5] Dar acum, anul 960 d.C. ne-a sărit în ochi. Acesta reprezenta o perioadă egală cu 2x480 de ani, ceea ce era exact aceeaşi perioadă de timp de la presupusa naştere a lui Iisus în anul zero, la fel cum era de la aşezarea pietrei de temelie a Templului lui Solomon şi până la actuala dată a naşterii lui Iisus.

Pe vremea aceea, Norvegia nu era creştină, deci data nu putea să fi fost aleasă pentru vreo conotaţie legată de Iisus. Norvegia nu era nici iudaică, deci datarea nu putea să fi fost aleasă pentru a-l onora pe Solomon sau pe Shekinah. Dar religia norvegienilor avea o dimensiune astrală, moştenită de la Oamenii Ceramicii Incizate, care au construit cercurile de piatră din Norvegia. Pentru un nou templu dedicat lui Freyja, zeiţa norvegiană care este reprezentată de planeta Venus, data ridicării aşezământului trebuie să fi avut legătură cu apariţia zeiţei în rolul său de strălucitoare Stea a Dimineţii.[6]

[5]Liden, K: „From Pagan Sanctuary to Christian Church: the Excavation of Maere Church, Trondelag" (De la sanctuarul păgân la Biserica creştină: excavaţia bisericii de la Maere, Trondelag), *Norwegian Archeological Review* (Revista arheologică norvegiană), 2, 23-32, Oslo, 1969.

[6]Ellis Davidson, HE: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credinţele pierdute ale Europei de Nord).

TUNELUL SECRET

După terminarea întâlnirii cu Ashley, Chris s-a plimbat prin împrejurimile Rosslynului, împreună cu soția sa Caroline și cu Niven. Indiferent de câte ori am vizita această extraordinară clădire există ceva nou de descoperit, iar această vizită avea să-și dezvăluie semnificația curând. Soarele amiezii era trecut de zenit, iar umbrele lor abia începeau să se întindă, în timp ce cei trei stăteau pe pajiștea din partea de sud a capelei. Ei se uitau în sus înspre turelele și spiralele lucrării medievale de piatră, acum înfășurată în foi de eșafodaj și de acoperiș.

Apoi, Niven a început să spună povestea despre cum el și alți câțiva au condus investigații atât în interiorul cât și în exteriorul clădirii. Își amintea cum, în 1997, au săpat câteva gropi de prospectare.

„Aici am găsit pasajul subteran ce duce de la capelă pe sub așa-numita Brae a Grădinarului, până la Castel. Am deschis tunelul, care era imens... aveam un aparat de fotografiat CCTV cu o rezoluție de 32, apoi Scoția Istorică s-a întors și ne-a oprit să intrăm mai departe."

Știam că Niven și alții conduseseră o serie de investigații, dar nu mi s-a spus niciodată nimic despre ceea ce descoperiseră.

Pasajul subteran trebuie să fie la mare adâncime sub pământ, unde intră în zidul de fundație al Rosslynului, s-a gândit Chris uitându-se peste parapet și văzând cât de abrupt cădea pământul în valea Brae a Grădinarului. El i-a cerut lui Niven mai multe detalii despre acest pasaj subteran despre care Niven spunea că „parcurgea distanța considerabilă dintre capelă și castel".

„Ai mai aflat și altceva despre ce se află sub capelă?" a întrebat Chris.

Niven a continuat.

„Treptele ce coboară din capela principală spre capătul criptei, pe o podea modernă, și majoritatea vizitatorilor presupun că asta e totul, dar nu e așa." El s-a oprit un minut. „Mai există un șir de trepte abrupte sub acea pardoseală, care duc în direcția opusă, înapoi sub clădirea principală, într-o criptă."

Potrivit informațiilor lui Niven, în această criptă adâncă și pozi-

ționată central erau ținute ritualurile de inițiere pentru cele patru niveluri sau grade. El nu a fost prea clar în ceea ce privește natura acestor inițieri, spunând că, poate, ele erau o măsură secretă de protejare și supraviețuire a Cavalerilor Templieri sau un rit protomasonic. Dar poate că aceste două lucruri sunt unul și același în acest moment al istoriei, când templierismul s-a metamorfozat în francmasonerie.

În zilele noastre, în Scoția, fiecare mason trece prin patru grade fundamentale. Dar francmasoneria engleză și-a „reformat" ritualul și a redus numărul de grade la numai trei.

Niven a mai descris și o a doua scară ce era expusă doar în interiorul ușii de nord, când era ridicată o mare parte a podelei. Sub lespezile podelei se află o scară largă de șase picioare, ce coboară o mică distanță până la un nivel mai jos sub podeaua principală, dar deasupra criptei mai joase. În partea de nord a acestui nivel se află rămășițele câtorva cavaleri Sinclair, *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram) așezate pe lespezi de gresie. Ei fuseseră îngropați purtând armuri complete. Ultima persoană ce a fost coborâtă în această criptă a familiei a fost încă un Sir William Sinclair, cel care fusese ucis în bătălia de la Dunbar în anul 1650, în timpul Războiului Civil.

Niven ne-a descris cum merge tunelul din criptă direct pe sub crucea gravată în acoperișul capelei. În *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram) am identificat ornamentul din centrul crucii ca marcând centrul a ceea ce ar fi fost Sfântul Sfinților, conținând Arca Făgăduinței din Templul lui Solomon. Pasajul continuă din cripta ascunsă să părăsească clădirea, chiar pe sub ușa sudică, la doar câteva picioare de la sculptura candidatului ce este inițiat printr-un ritual despre care am demonstrat statistic că are legătură cu francmasoneria modernă.

În acest punct, pasajul are o lărgime de trei picioare și o înălțime de cinci picioare în locul în care iese pe sub ușa sudică. Acoperișul său se află la opt picioare și jumătate sub nivelul pământului. După ce merge în linie dreaptă vreo douăzeci și cinci de picioare, pasajul face o întoarcere de nouăzeci de grade înspre est și coboară pe versantul dealului cu acoperișul său la douăsprezece picioare și jumătate sub nivelul pământului. Paralel cu treptele din interiorul Ros-

stlynului mai există un set de treisprezece trepte ce duc înspre criptă. Apoi, tunelul continuă pe sub câmpie înspre castel.

Aceasta este o povestire fascinantă. În timp ce discutam despre ea, nu ne-am putut abține să nu ne întrebăm de ce ar consuma cineva atâta timp și bani ca să construiască o scară subterană pentru a uni în secret aceste două clădiri?

Un răspuns evident ar putea fi acela că în vreme de asediu, el ar servi drept ieșire pentru a se salva sau ca o cale de aprovizionare. Dar părea să fie mai mult decât atât, decât un fel de „super groapă preoțească", care ar fi fost mai folositoare ca mijloc de scăpare dacă ar fi dus spre valea împădurită a râului de sub castel.

Am schițat așezarea tunelului și a criptelor sale și, pe când făceam acest lucru, ne-am dat seama că mai auzisem această întreagă descriere de camere ascunse și tunele secrete înainte. Se afla în ritualul pe care noi îl foloseam la realizarea *Testamentului masonic,* iar povestea pe care o reconstruiam descria exact aceeași așezare subpământeană cu Templul lui Solomon, după cum ne spusese Niven că se întinde pe sub Rosslyn.

Cel de-al paisprezecelea grad al Ritului Scoțian Antic și Acceptat, cunoscut și sub numele de Marele, Alesul, Perfectul și Sublimul Mason, identifică un pasaj subteran făcând legătura între Templul lui Solomon și palatul său din Ierusalim, spunând:

... Regele Solomon a construit o criptă secretă, a cărei intrare se făcea prin alte opt cripte, toate subterane, și la care ducea un pasaj lung și îngust de la palat. Cea de-a noua arcadă sau criptă se afla chiar sub Sfântul Sfinților al templului. În acel apartament, regele Solomon își ținea conferințele private cu regele Hiram și Hiram Abif.

Gradul face mai apoi referire la ceea ce s-a întâmplat după ce orașul a fost atacat.

După ce orașul a fost cucerit, iar palatul regelui și templul demolate, câțiva dintre Marii Masoni Aleși și-au îndreptat gândurile spre Cripta Secretă și inestimabila comoară pe care ea o conținea. Reparând ruinele templului, în timpul nopții,

ei au aflat că drumul ce ducea în jos spre criptă nu fusese descoperit, nici lespedea de marmură ce o acoperea nu fusese mişcată, dar deasupra ei au găsit trupul mort al lui Galaad, un frate eminent şi conducătorul leviţilor. Lui îi fusese încredinţată custodia Criptei Secrete şi grija lămpilor ce ardeau încontinuu.

Deci, potrivit ritualului masonic, exista o cameră extrem de importantă sub Sfântul Templu, care avea legătură cu palatul lui Solomon. Şi ştiam deja că Rosslyn (copia de carbon a ultimului Templu din Ierusalim) mai avea şi un pasaj ce făcea legătura cu „palatul" sau reşedinţa „Marelui Maestru". Relaţia dintre cele două este remarcabilă.

Nici Templul lui Solomon, nici palatul său nu s-au păstrat nici măcar parţial. Oricum, am explicat de ce considerăm că templele ulterioare au fost pe actualul munte, iar Sfântul Sfinţilor a fost la mică distanţă spre vestul şi nord-vestul Domului Pietrei. Este logic să presupunem că Solomon şi-ar fi construit noul palat fie pe sau în imediata apropiere a palatului anterior al conducătorilor canaaniţi, care trebuie să fi fost aşezate între zidurile originale atribuite regelui David. Deci, pe cât puteam reconstrui în urmă proiectul, relaţia dintre Rosslyn şi castelul Sinclair asociat ei este foarte asemănătoare cu aceea dintre Templul lui Solomon şi palatul său, atât în ceea ce priveşte distanţa cât şi topologia. Realitatea arheologică de la Rosslyn îndeplineşte dictatele antice ale mitului construcţiilor lui Solomon din Ierusalim.

Dar acest lucru nu înseamnă neapărat că planul terestru al lui Rosslyn este o copie veridică şi detaliată a originalului Templu al lui Solomon. Ar putea fi aşa, sau mai probabil, această întreagă poveste a fost construită în jurul unei realităţi existente la Rosslyn şi atribuită Ierusalimului lui Solomon. Oricare ar fi fost situaţia, noi suntem convinşi că povestirile din ritualul masonic despre o criptă şi un tunel ce face legătura pe sub Templul lui Solomon au legătură directă cu cripta şi tunelul de sub Rosslyn.

Această fascinantă informaţie pe care ne-a oferit-o Niven leagă Rosslynul înapoi în timp de Ierusalim şi înainte, de francmasoneria modernă.

Niven Sinclair este un om înțelept care înțelege Rosslynul la un nivel la care puțini au ajuns. El a scris următoarele despre motivația arhitectului și a constructorului lui Rosslyn:

... Contele William St Clair, cunoscând faptul că uneori cărțile pot fi interzise sau arse, și-a dăltuit mesajul în încrustările în piatră ce împodobesc fiecare colț și crăpătură în zid a Capelei Rosslyn. El dorea ca oamenii să-și dea seama de faptul că creștinismul fusese furat (de către Pavelini) și că Dumnezeu și Natura erau (sunt) UNA. El vedea fiecare frunză, fiecare mlădiță verde ca un cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă exista vreo blasfemie sau erezie, ea consta în ceea ce făcea Omul Planetei Pământ din care curg toate darurile. I se părea că fusese acordată o prea mare atenție Tatălui din Înalt și o prea mică atenție Mamei Pământ din care ies toate darurile. Dualitatea lui Dumnezeu trebuia înțeleasă. Dumnezeu nu era o zeitate masculină... la Rosslyn erau atât „femei verzi", cât și „bărbați verzi".

De unde puteau să vină astfel de idei bizare la începutul secolului al XV-lea – o perioadă ce nu s-a remarcat printr-o abordare liberală a religiei.

Răspunsul pare a veni dinspre templierism, care era el însuși o fuziune a tradiției norvegiene a lui Venus cu preoții evrei ai cultului astral enohian al lui Shekinah, ale căror idei s-au păstrat în rândul celor ce au emigrat în Europa. Potrivit învățăturii profetice evreiești, scopul poporului lui Israel este să construiască o comunitate bazată pe responsabilitate socială, dreptate, compasiune și fraternitate.

Este acum neîndoielnic faptul că francmasoneria a început la Rosslyn.

Francmasoneria a avut dintotdeauna legătură cu venerarea Marelui Arhitect al Universului, în orice fel îți cere religia ta să faci acest lucru. Principiile ce stau la baza sa sunt clare, chiar dacă ele nu sunt în mod neapărat îmbrățișate sau demonstrate chiar și de către unii dintre liderii săi sau de către editorii unor reviste.

Francmasoneria își învață odată membrii:

Trebuie să fim toleranţi cu părerile religioase ale altor oameni, deoarece toate religiile au mult adevăr în ele şi trebuie să combatem ignoranţa prin educaţie, fanatismul prin toleranţă, iar tirania prin învăţarea adevăratei virtuţi.

Deşi suntem francmasoni noi înşine, nu ne-am pus în gând s-o promovăm sau s-o lăudăm în vreun fel. Astăzi, ea este frecvent criticată, dar însăşi descrierea francmasoneriei, aceea a unei călătorii dinspre întuneric spre lumină pare să i se potrivească.

PROBLEMA ROSSLYNULUI

Am argumentat faptul că importante pergamente evreieşti au fost îngropate sub Templul din Ierusalim în jurul anului 68 d.C., excavate de către Cavalerii Templieri între 1118 şi 1128 d.C., şi aduse în Kilwinning, Scoţia, în 1140 d.C., înainte să fie reîngropate sub Rosslyn de către contele William St Clair.

Aceste documente sunt efectiv cele mai importante dintre „Manuscrisele de la Marea Moartă" – dintre care cele mai puţin importante au fost găsite la Qumran.

După cum am menţionat, când ne-am lansat prima carte împreună la Capela Rosslyn, unul dintre administratori a anunţat în mod public că consiliul de administraţie al Capelei Rosslyn avea să susţină o excavaţie, dacă o echipă de savanţi de primă mână, incluzând câţiva savanţi din Scoţia, avea să fie adunată. Pentru un motiv sau altul, consiliul şi-a schimbat părerea.

Un an mai târziu, Niven Sinclair şi colegii săi au găsit cripte sub Rosslyn şi un tunel ce ducea la castel. Mai târziu în acelaşi an, am aranjat ca dr. Jack Miller, conducătorul studiilor în geologie de la Universitatea Cambridge, şi dr. Fernando Neaves de la Şcoala de Mine din Colorado, să conducă scanări radar subterane non-invazive în jurul şi în afara Rosslynului. Dar cu câteva zile înainte de începerea lucrărilor ne-a fost retrasă permisiunea de scanare de către administratori. Ei au sugerat că poate vom reuşi să colaborăm în viitor în materie de scanări cu bază comercială, dar că ni se va cere să fim de acord cu păstrarea secretă a rezultatelor şi chiar să

negăm că au avut lor scanări dacă acest lucru ne-ar fi fost cerut de către administratori.

Am refuzat aceste cerințe pe motiv că erau antiacademice. Dacă descoperirile făcute de către Niven și echipa sa au dus la schimbarea bruscă a părerii lor sau nu, nu avem de unde să știm.

După cum am mai spus înainte, în anul 1998 am dus mai mulți academicieni de marcă la Rosslyn, inclusiv pe profesorul James Charlesworth de la Universitatea Princeton, care ulterior a supus spre examinare o propunere detaliată care implica arheologi scoțieni, dar și străini. Din câte știm noi, el nu a primit nici un răspuns dincolo de o recunoaștere în afara comitetului.

Ne facem griji și pentru cantitatea de lucrări ce sunt conduse în mod evident sub Rosslyn, aparent ca parte a unei lucrări de restaurare și pentru șanțurile largi săpate peste Brae a Grădinarului pentru așezarea unor țevi de drenaj destul de modeste. Nu avem motive să credem că administratorii ar avea alte intenții decât bunăstarea clădirii în general – dar clădirea a fost proiectată cu un scop ce nu poate fi ignorat. Noi credem că a fost construită ca să găzduiască documente prețioase din secolul al II-lea î.C. până în anul 68 d.C., care include, evident, atât de importanta perioadă a sosirii lui Mesia creștin. Dacă vrem să-l înțelegem pe omul care se pretindea a fi mesia, trebuie neapărat să excavăm Rosslynul.

Asemeni multor altor savanți profesioniști ai Manuscriselor de la Marea Moartă, profesorul Charlesworth este convins că au mai existat și alte manuscrise pe lângă cele găsite la Qumran. Dovada că ele își au acum domiciliul sub Rosslyn este irezistibilă. Informațiile pe care le-am adunat din gama largă de ritualuri masonice ne oferă o idee despre ceea ce a fost în mintea omului care a avut pentru ultima dată aceste documente în posesie, înainte să le așeze adânc sub Rosslyn. Știm că sarcina de a descoperi de unde provin ritualurile francmasoneriei și ce însemnau ele nu este încă încheiată. O investigație corectă și publică a Rosslynului este încă necesară. Dar când ne-am așezat și am revăzut ceea ce descoperisem până atunci și, după ce am completat niște axe temporale detaliate cu date și evenimente, o imagine mai completă a înțelesului *Testamentului masonic* și a templului său de la Rosslyn începea să se contureze.

CONCLUZII

Familia St Clair, care a construit Rosslynul, este descendenta unei căsătorii între familii de nobili francezi şi a conţilor norvegieni de More.

Ashley Cowie, un om de afaceri din Caithness, a descoperit o serie de simboluri în formă de romburi în cripta de la Rosslyn, pe care noi le-am descifrat că ar însemna Ierusalim, Rosslyn, Orkney şi Trondheim, centrele principale ale puterii politice pentru familia St Clair.

Niven Sinclair ne-a împărtăşit rezultatele investigaţiilor sale de foraj pe sub Rosslyn, întreprinse la un an după publicarea cărţii *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram), şi ne-a descris un proiect subteran ce se potriveşte exact cu proiectul subteran al Templului lui Solomon pe care l-am găsit în ritualul masonic.

Capitolul XIII

Nici inofensivă, nici distractivă

MARELE SECRET AL RELIGIEI ASTRALE

Astfel, după mulţi ani de cercetări şi după patru cărţi scrise împreună, am găsit legătura ce lipsea între iudaism şi creştinism, pe de-o parte, şi tradiţia secretă francmasonică, pe de alta. Există un plan astral ascuns, reprimat în curentul principal al iudaismului şi creştinismului, ce a supravieţuit în tradiţia masonică şi a fost întărit de credinţele norvegiene în puterea Strălucitoarei Stele a Dimineţii a lui Venus.

Este puţin discutabil să observi faptul că exista odată o credinţă larg răspândită că mişcarea stelelor şi a corpurilor planetare ne controlează destinele. În timp ce astrologii moderni îşi au propriile lor practici, francmasoneria revine mereu la o formă antică ce se baza pe principiul astronomic că Venus este metronomul Pământului.

Ne dăm seama că probabil aceasta era ceea ce a alarmat Biserica în privinţa cercetărilor noastre, şi care a fost la un anumit nivel o extraordinară descoperire. Cercetările noastre descrise în *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel) ne-au încurajat să credem că tradiţia francmasonică avea de-a face cu dezvoltarea adevăratei ştiinţe, că era împotriva superstiţiilor, şi totuşi nu doar creştinismul ci şi francmasoneria ne păreau a fi în pericol de a fi reduse la o simplă vorbărie goală – şi pălăvrăgeala astrologică la asta.

Cu siguranţă că trebuia să fie ceva mai mult în misterele naturii şi ştiinţei vechi de 6.000 de ani decât doar o credinţă superstiţioasă că o stea strălucitoare la orizont în momentul naşterii tale îţi va asigura un trai bun pentru tot restul vieţii tale.

Dovada axei timpului ne-a arătat că trebuie să fi fost Oamenii

Ceramicii Incizate cei care fie au început studiul „efectului Venus", fie cu siguranță au furnizat cea mai veche dovadă pentru această formă de astronomie. Ce avantaj ar fi putut să obțină din acest fel de credință astrologică, care fusese atât de importantă încât a fost transmisă de-a lungul generațiilor la fenicieni/evrei, norvegieni și, în cele din urmă, la francmasoni?

Se pare că toți oamenii de știință ai curentului principal resping conceptul conform căruia mișcările corpurilor cerești au un efect asupra treburilor oamenilor. Scriind în *Sunday Times*, profesorul Richard Dawkins spunea următoarele despre astrologie:

> *Adevărul științific e prea frumos pentru a fi sacrificat de dragul distracției sau al banilor... Dacă metodele astrologilor au fost într-adevăr dovedite a fi valide, ar fi un fapt de o importanță demnă de semnalat pentru știință. În astfel de împrejurări, astrologia ar trebui luată în serios într-adevăr. Dar dacă – după cum indică toate dovezile – nu există nici o fărâmă de adevăr în toate aceste lucruri pe care astrologii le fac într-un mod atât de profitabil, atunci și acestea ar trebui luate în serios și nu trivializate cu indulgență. Ar trebui să învățăm să vedem depravarea științei pentru profit ca o crimă. ...Nu ar fi greu de găsit dovezi în sprijinul astrologiei, dacă existau vreunele. O tendință statistică, fie ea cât de mică, pentru ca personalitatea oamenilor să fie previzibilă din momentul nașterii lor, în plus față de diferențele normale dintre copiii de iarna și cei de vara, ar fi un început promițător.*

El face observația că pentru ca orice ipoteză să fie luată în serios de către oamenii raționali, trebuie să existe cel puțin câteva încercări de a descrie o legătură cauzală în spatele fenomenului observat. Prin aceasta, el vrea să spună că până acum ar fi trebuit să existe câteva corelații observabile între mișcările stelelor de pe cer, rezultatul prezis astronomic și soarta indivizilor implicați. Pur și simplu nu există nici o dovadă pentru vreo astfel de legătură.

Ceea ce e clar din cercetările de fundal pentru această carte este faptul că forța din spatele expansiunii pline de succes prin care s-au împrăștiat ideile cultului acestei epoci al pietrei a fost desco-

perirea principiilor lor de comerț și diviziune a muncii. Aceste idei economice au dat naștere la surplusuri de provizii care erau folosite de către preoți-astronomi la construirea marilor temple din centre de bogăție și civilizație.

Cunoștințele pe care le-au adunat din observațiile pe termen lung le-au permis să prezică viitorul; să știe când să semene și când să secere; când să împerecheze animalele; când să navigheze pe flux și când să lase bărcile trase pe prundiș; când avea să țină mai mult lumina zilei pentru a călători, a vâna și a face comerț și când întunericul va zăbovi până târziu dimineața. Dar atunci, într-un anumit moment din trecutul îndepărtat, regii au început să creadă că dacă cerurile puteau prezice aceste, de altfel imposibil de aflat, secrete ale naturii, atunci ele puteau oferi și îndrumări despre propriile lor vieți. Acesta a fost momentul în care astronomia și fiica sa gălăgioasă, astrologia, au luat naștere.

Așadar, în termenii noștri, acești preoți-astronomi practicau astrologia. Ei sau regii lor își doreau ca progeniturile lor să se nască atunci când zeița era cel mai aproape de Marele Zeu al Soarelui. Ei conduceau festivalurile sexuale dinăuntrul sau din jurul templelor lor din timpul echinocțiului de primăvară și își „recoltau" copiii la următorul solstițiu de iarnă. Și (asemeni lui Avraam) unii dintre ei erau gata să-și ardă unii dintre copii de vii, pentru a-și arăta mulțumirea față de Cel Mai Înalt.

Ei își programau procrearea în funcție de mișcările zeiței lor strălucitoare, pe când ea zâmbea în jos la relațiile lor din cer. Poate că ei credeau că acest comportament era științific, dar pentru noi e doar un nonsens superstițios, fascinant, asemeni istoriei – dar totuși un nonsens. Comercianții lor navigau spre noi ținuturi, stabileau stații pe drum în timp ce călătoreau și, făcând asta, purtau ideile religioase spre noi convertiți. Trebuie să fi fost o religie pentru care era ușor să câștigi noi adepți din moment ce, din câte vedeam noi, ea implica participarea la orgii sexuale, iar conducătorii, cel puțin, trebuiau să devină preferații Zeiței Strălucitoarei Stele a Dimineții și erau astfel predestinați să devină bogați și plini de succes.

Sumerienii, egiptenii și fenicienii au luat fiecare element al științei, economiei și religiei Oamenilor Ceramicii Incizate pentru a

le folosi ei înşişi. Principiul intelectual care a condus la inventarea proto-scrierii vechilor negustori ai Ceramicii Incizate a oferit schimbarea sistemului de povestire dezvoltat în Mesopotamia şi al scrierii bazate pe alfabet creată de canaaniţii din Fenicia. Cunoştinţele şi superstiţiile lor legate de stele şi planete au intrat în multe culturi ce se dezvoltau din Egipt şi până în Norvegia. După cum am mai discutat, toate aceste grupuri au construit mari temple, aliniate mişcărilor cereşti şi au creat bogăţii şi puteri imense.

Aceste trei influenţe – Avraam din Sumer, tatăl fondator al iudaismului; Moise din Egipt, creatorul Legii Sfinte a Unui Singur Dumnezeu Adevărat; şi Hiram din Tyr, regele fenician, Constructorul Templului lui Solomon, precum şi soţ şi fiu al „Doamnei Noastre din Cer" – au fuzionat pentru a da naştere, în cele din urmă, începutului religiilor monoteiste ale iudaismului, creştinismului şi islamismului.

Aceste idei astrologice din religia europeană a epocii pietrei au reprezentat forţa intelectuală din spatele sistemului de credinţe al evreilor enohieni, care spuneau că marile evenimente aveau loc şi marii conducători (mesia) se năşteau atunci când Shekinah, gloria vizibilă a prezenţei lui Dumnezeu, strălucea chiar înaintea răsăritului. Şi că dacă Shekinah nu apărea, acesta era un semn că Dumnezeu îşi retrăsese bunăvoinţa.

Dar cu cât ne gândeam mai mult, cu atât era mai evident faptul că acest cult antic încă supravieţuieşte în câteva rămăşite şi în zilele noastre. Francmasoneria şi astrologia sunt două tradiţii ce păstrează cel mai bine credinţa că poziţia corpurilor cereşti afectează acţiunile indivizilor de pe Pământ. La o primă vedere, aceste două sisteme de credinţe sunt foarte diferite, dar cercetările noastre au arătat că fiecare dintre ele a păstrat diferitele elemente din ideile vechi de 6.000 de ani ale preoţilor Ceramicii Incizate.

Francmasoneria a păstrat mult din ştiinţa cultului observaţional codificată în tradiţiile orale, feluri de mişcări ritualice şi povestiri mitice, dar această moştenire dispare cu repeziciune pe măsură ce francmasoneria încearcă cu disperare să-şi modernizeze practicile şi, făcând acest lucru, să înlăture din ritualurile sale orice e greu de înţeles sau se află în contradicţie cu grupurile de creştini intoleranţi. Am aflat că francmasonii erau în linia întâi la începuturile

științei moderne, pe vremea formării Societății Regale din Londra, dar știam, de asemenea, că oamenii de știință plini de succes, francmasoni ai secolului al șaptesprezecelea, fuseseră cu toții, fără nici o excepție, adepți fanatici ai astrologiei.[1]

Deși ne displăcea ideea, era evident faptul că trebuia să investigăm mai în detaliu sora îndărătnică a astronomiei, astrologia. Istoria credinței în astrologie a fost abordată de numeroși observatori, dar de unde puteam începe să analizăm vreun principiu de bază într-un subiect atât de neștiințific?

Pretenții de a oferi o bază științifică au fost făcute în trecut în bine cunoscutele serii de studii statistice aparținând dr. Michel Gauquelin. Gauquelin a încercat să adopte o abordare similară asupra astrologiei, cum a folosit Newton în cazul gravității. Newton a putut dovedi ce se întâmpla în cazul mișcării planetelor analizând mai multe observații, dar el nu a reușit să propună un mecanism pentru a le explica. Totuși, regulile sale au permis elaborarea unor predicții corecte, iar întoarcerea cometei Halley a dovedit corectitudinea ecuațiilor lui.

Studiul astrologiei al lui Gauquelin nu a avut un astfel de rezultat previzibil; el demonstrează doar tiparele ce nu se potrivesc horoscoapelor astrologiei. Comentariul pe care l-a făcut psihologul Hans Eysenck cu privire la dovezile ambigue din punct de vedere statistic ale lui Michel Gauquelin rezumă răspunsul multor oameni de știință.

> *Din punct de vedere emoțional aș prefera ca rezultatele lui Gauquelin să nu reziste, dar, din punct de vedere rațional, trebuie să accept că ele o fac.*[2]

Problema descoperirilor o reprezintă lipsa oricărui mecanism cauzal plauzibil care să explice ce a fost observat. Gauquelin a studiat horoscoapele mai multor profesii. El a analizat actori, oameni de știință, campioni de sport, soldați și scriitori. El a găsit dovezi sta-

[1] Lomas, Robert: *The Invisible College* (Colegiul invizibil)
[2] Eysenck, HJ & Nias, DK: *Astrology, Science or Superstition?* (Astrologia, știință sau superstiție?), Maurice Temple Smith, 1982

tistice semnificative din care reiese că marii actori aveau tendința să se nască când Jupiter se ridica sau tocmai trecuse de zenit; campionii sportivi tind să se nască când Marte se ridică sau tocmai a trecut de zenit; la fel şi soldaţii; marii oameni de ştiinţă se nasc atunci când se ridică Saturn sau tocmai a trecut de zenit; iar marii scriitori se nasc pe când se ridică o Lună sau se află la zenit.

Gauquelin a străbătut distanţe lungi pentru a reuşi să identifice trăsăturile de personalitate asociate cu fiecare dintre aceste meserii, numind trăsăturile actorilor factorii lui Jupiter; ale oamenilor de ştiinţă, factorii lui Saturn; ale scriitorilor, factorii Lunii; iar ale campionilor sportivi şi soldaţilor, factorii lui Marte. El a dedicat un întreg capitol discutării efectului personalităţii asupra formării succesului şi caracterului.

El s-a luptat cu propriile-i dovezi care indicau faptul că mulţi oameni împărtăşeau trăsăturile de personalitate pe care le identificase el la indivizii plini de succes, şi chiar atunci când aveau aceeaşi profesie, ei nu aveau planetele necesare să se ridice sau să culmineze în horoscoapele lor. Parte din greutăţile sale s-au ivit din încercarea sa de a defini o măsură a succesului. El a recurs la categorisirea campionilor săi sportivi în campioni „cu voinţă slabă" şi „cu voinţă puternică". Indivizii cu voinţă puternică aveau planeta Marte ridicându-se sau culminând asupra lor, cei cu voinţă slabă nu o aveau. Această abordare seamănă cu o încercare disperată de a explica o informaţie ce nu se potrivea cu aşteptările sale.

Dar care erau aşteptările lui Gauquelin? El dorea fie să dovedească, fie să o nege, aşadar, a aplicat legile şi tehnicile astrologiei pentru a încerca să-i explice informaţiile. El a căutat planeta Marte în horoscopul soldaţilor şi a campionilor sportivi, deoarece astrologia a prezis că ea se afla acolo; a aplicat aceeaşi logică planetelor Saturn, Jupiter şi Luna, cu referire la alte profesii. A găsit aceste planete la locul potrivit la un mare număr dintre indivizii lui „de succes", dar ele se aflau într-un loc cu totul greşit în ceea ce priveşte ştiinţa astrologiei, dacă ne uităm la exponenţi mai puţin „de succes" ai aceleiaşi meserii.

Aceste rezultate l-au făcut pe Richard Dawkins să comenteze în acelaşi articol din *Sunday Times*:

Dacă există dovezi plauzibile (adică mai bune decât des citata încercare a lui Gauquelin) că alte tipuri de astrologie funcţionează, atunci foarte bine. Trebuie să spun că aş fi extrem de surprins. Aşadar, Dawkins subliniază faptul că fără dovada observaţiei ce permite să fie făcute predicţii corecte şi verificabile, nu există bază pentru astrologie.

Noi am citit lucrarea doctorului Michel Gauquelin menţionată mai sus, şi deşi statisticile ei par interesante, iar metodologia pare corectă, explicaţiile arată de ce este Richard Dawkins atât de înverşunat împotriva ideilor sale.

Iată motivul pe care îl invocă Gauquelin pentru a explica unele dintre descoperirile sale, unde arată dovada statistică că o proporţie mai mare de actori sunt născuţi când se ridică Jupiter:

Înăuntrul pântecului mamei, copilul este izolat şi de lume. Poate că creierul său este deja un centru de control capabil să primească semnale din spaţiul cosmic şi să transmită ordinele în întregul său corp. În mod evident, procedura ce stă la baza naşterii nu este una simplă. Dar copilul nu este surd la mesajele ce vin din cosmos şi el reacţionează la ele. Natura a decis ca la naşterea sa, omul trebuie să fie prins în reţeaua invizibilă de forţe ce leagă pământul de cer.[3]

După o reflecţie mai atentă, ne-am hotărât că suntem de acord cu profesorul Dawkins că aceasta nu este o bază serioasă pentru un principiu cauzal al predicţiilor astrologice. Din păcate, descoperirea noastră a unei credinţe că mesia şi conducătorul se vor naşte, iar evenimente importante vor avea loc atunci când Shekinah (o conjuncţie Venus/Mercur) se ridică chiar înaintea Soarelui, are toate însemnele superstiţiilor pe care Dawkins le condamnă atât de succint.

[3] Gauquelin, M: *Cosmic Influences on Human Behaviour* (Influenţe cosmice asupra comportamentului uman), Aurora Press, 1994

ESTE ÎN STELELE NOASTRE?

Uitându-mă peste dosarul nostru cu tăieturi din ziare am avut unul din momentele de revelaţie ce ţi se întâmplă când te aştepţi mai puţin. Într-un articol luat din *Daily Mail* am văzut titlul: „De ce cred acum că astrologia este o ştiinţă?" Articolul era scris de un vechi prieten de-al nostru, autorul şi cercetătorul Colin Wilson (motivul principal pentru care am păstrat articolul). Articolul lui Colin era despre o donatoare anonimă, care fonda o nouă catedră profesorală de astrologie la o universitate britanică al cărui nume nu era dat.

Ştiind că astrologia fusese odată o materie universitară respectabilă, dar că a încetat să mai fie astfel după descoperirea de către Newton a legii gravitaţiei, am fost intrigaţi de expunerea lui Colin Wilson din care reieşea că exista un real interes în readucerea la viaţă a astrologiei ca materie academică. El îşi încheia articolul cu aceste cuvinte:

> *Femeia din spatele donaţiei de 500.000 lire nu avea nici un motiv să se simtă ruşinată pentru că dorea să reintroducă astrologia ca materie universitară, deşi ea fusese respinsă de către universităţi timp de mai bine de trei secole. Pot s-o asigur că în timp ce noi nu ştim încă exact de ce funcţionează, ea o face fără îndoială.*[4]

O dată cu nou descoperita curiozitate despre fundalul credinţei astrologiei ne-am interesat mai mult de motivul care-l făcuse pe Colin să spună aceste lucruri despre propria sa experienţă în ceea ce privea astrologia. Articolul său continua:

> *M-am hotărât atunci că trebuia să studiez astrologia mai îndeaproape, dar nu păream niciodată să găsesc timpul necesar. Apoi, un ziar duminical m-a întrebat dacă aş vrea să scriu un articol referitor la astrologie şi am decis că aceasta*

[4]Wilson, Colin: *„Why I Now Believe Astrology Is a Science"* („De ce cred acum că astrologia este o ştiinţă?"), *Daily Mail,* 22 martie, 2001

era şansa pe care o aşteptasem... şi, într-un mod destul de ciudat, m-am lansat într-o carieră de jurnalist astrologic.

S-a dovedit a fi o muncă mai grea decât mă aşteptasem. Nu putea fi implicată nici o activitate întâmplătoare. Poziţia planetelor trebuia stabilită împreună cu aspectele lor (opoziţii, conjuncţii, etc.), iar acest lucru lua zile întregi.

Dar treptat am început să mă apropii de horoscoape. Şi acest fapt a fost confirmat atunci când am primit o scrisoare de la o femeie al cărei fiu se sinucisese exact în momentul şi în locul în care se născuse. Am parcurs o zi întreagă horoscopul şi, pe măsură ce făceam acest lucru, a început să mi se ridice părul de pe ceafă.

Ceea ce reieşea era o personalitate – entuziasmul său, speranţele şi grijile sale pentru viitorul său. Au fost aceste îndoieli cele ce l-au dus la suicid. I-am trimis horoscopul mamei sale, iar ea mi-a răspuns că această descriere a fiului său a şocat-o prin acurateţea sa.[5]

După ce a citit acest articol, Robert a trebuit să-l sune pe Colin pentru a-l întreba dacă acceptase vreo bază ştiinţifică pentru astrologie. El ne-a explicat că iniţial fusese extrem de sceptic în ceea ce priveşte pretenţiile astrologiei înainte să fi studiat subiectul, lucru pe care l-a făcut pentru a fi în stare să scrie articolul astrologic pentru ziarul *Observer*. În timp ce scria în mod regulat această pagină şi citea scrisorile pe care le primea de la cititorii săi, el a devenit tot mai convins că exista ceva real la rădăcina acestui subiect.

Când l-am întrebat ce putea fi acel „ceva", el a admis că nici el nu ştia exact. Credinţa lui se baza pe observaţia logică că intuiţiile pe care le obţinuse în urma metodelor astrologice erau corecte de mult mai multe ori decât s-ar fi putut aştepta el să se întâmple din pur noroc. Un lucru îi era totuşi lui Colin foarte clar.

[5]Wilson, Colin: *„Why I Now Believe Astrology Is a Science"* („De ce cred acum că astrologia este o ştiinţă?")

„Ceea ce influenţează fiinţele umane nu sunt stelele, ci poziţiile planetelor", ne-a spus el.

„Dar crezi că acesta este un subiect ce merită să fie studiat la nivel universitar?" l-am întrebat.

„Ei bine", ne-a răspuns el, „unele universităţi oferă cursuri despre aceste subiecte, care fac astrologia să pară plicticoasă şi demodată. Ştii Robert, vechea ta universitate, Salford, are în ziua de azi cursuri de economia afacerilor şi a pariurilor, Universitatea De Montford oferă un grad în studiul unui curs de golf, poţi studia pentru o licenţă în ştiinţe în studii cabaline de la Nottingham, Kent are un curs despre practica şi teoria comediei. Universitatea din Plymouth, unde lucrează bunul meu prieten dr. Percy Seymour (un astronom care crede, de asemenea, că există ceva real în astrologie), îţi poate oferi grade în ştiinţa parfumului sau ştiinţa şi tehnologia surfingului. Printre acestea, astrologia pare extrem de conservatoare", a încheiat Colin cu un chicot.

Tăcerea noastră trebuie să-l fi convins pe Colin că nu eram încă convinşi, căci a mai adăugat câteva detalii despre acest testament controversat care ne-a îndemnat să-l sunăm.

„Nu uitaţi", a spus el, „comitetul ce răspunde de distribuirea acelor o jumătate de milion de lire ar putea fi cu greu acuzat că sprijină ciudaţi ce se zgâiesc la stele, din moment ce o parte din bani merge la profesorul Chris Bagley, de la Universitatea Southampton, iar el îi foloseşte pentru a forma un grup al cărui scop principal este să demonstreze că astrologia nu e altceva decât vorbărie goală."

I l-am citat pe profesorul Richard Dawkins lui Colin, amintindu-i de afirmaţia: „Astrologia nu e nici inofensivă, nici distractivă şi ar trebui s-o vedem ca un duşman al adevărului."

Cu toate acestea, Colin a rămas ferm convins că exista o legătură, indiferent cât de greu este ea de explicat, între personalităţi şi acţiunile oamenilor şi poziţiile planetelor. I-am povestit atunci despre descoperirile noastre şi de cât de supăraţi eram că francmasoneria părea să păstreze o mare parte a vechilor idoli astrologici în ritualurile sale.

„Sfatul meu este să nu dezaprobaţi astrologia", a spus el. „Eu ştiu că funcţionează, dar vă pot oferi doar dovezi anecdotice, şi se

pare că voi vreți mai mult decât atât. De ce nu căutați voi propriile voastre dovezi?"

Conversația lui Robert cu Colin Wilson ne-a convins că el era complet sincer în credința sa că există un principiu științific necunoscut în spatele credințelor astrologice. Dacă vroiam să înțelegem curentul secret al credinței astrale pe care-l găsisem păstrat în *Testamentul masonic*, atunci trebuia să știm mai multe lucruri despre vechea astrologie.

O ISTORIE PIERDUTĂ PRINTRE STELE

În anul 150 î.C., un scriitor evreu pe nume Eupolemus a scris povestea istoriei poporului său.[6] Savantul Manuscriselor de la Marea Moartă, Geza Vermes, care a tradus un număr de texte astrologice găsite printre manuscrisele de la Qumran, a atras atenția asupra unei pretenții emise de către Eupolemus în ceea ce-l privea pe Avraam, despre care ne spune Biblia că venea din orașul Ur al Chaldees (din ținutul Sumer):

> *Căci, dacă mulți evrei priveau încruntați la astrologie, alții, cum era și scriitorul helenistic evreu, Eupolemus, credeau în invențiile sale referitoare la Avraam.*[7]

În vremea în care comunitatea essenă a fost înființată, în prima parte a secolului al II-lea î.C., exista o tradiție populară că Avraam fusese implicat în practicarea astrologiei înainte de a pleca în Egipt. Acest fapt se putea baza doar pe tradiții sumeriene. Întrebarea la care trebuia să ne întoarcem era ce credeau sumerienii despre evenimentele astrale, mai ales despre cele din zorii zilei?

De aceea, ne-am hotărât să privim mai îndeaproape Epopeea lui Ghilgameș.

[6] Black, M și Rowley, HH (ed.): *Peake's Commentary on the Bible* (Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

[7] Vermes, G: *Scripture and Tradition in Judaism* (Scriptură și tradiție în iudaism), Penguin, 1973

Tableta a XXI-a epopeii descrie cum Zisudra, care supraviețuiește marelui potop, cu ajutorul căruia zeii distruseseră omenirea, îi spune lui Ghilgameș „secretul zeilor". El ne descrie cum, în timp ce-și construia Arca, urmând instrucțiunile lui Enki (șeful zeilor), el primește un semn când „*la orizont au apărut primele raze ale răsăritului*", dar în acest punct din poveste el nu ne spune ce era.[8]

Apoi, el descrie cum, pe când începe potopul, privește din nou spre locul în care Soarele se pregătește să răsară, dar un nor plumburiu acoperă orizontul și nu o poate vedea pe Ișstar, zeița dragostei, pe care o aude rugându-se pentru el în consiliul zeilor. El continuă să se uite spre est în fiecare zi, chiar înainte de răsărit, până când potopul cedează, și apoi el descrie cum Ișstar, Doamna zeilor (planeta Venus), își face apariția:

> *Ea și-a ridicat magnifica bijuterie pe care Anu Zeul cel Mare (Soarele) o făcuse conform dorinței sale.*[9]

Aceasta ne părea o descriere a strălucitoarei planete Venus ridicându-se chiar înaintea Soarelui, în apropierea altei planete luminoase, dar mai mici, posibil Mercur. Exact cum se ridică Venus când strălucește prin crăpătura de deasupra ușii de la Newgrange.

Tema importanței observării răsăritului reapare în Tableta a IX-a, unde ni se spune despre Ghilgameș că „El s-a ridicat chiar înaintea Soarelui", și făcând acest lucru a reușit să vadă o grădină de tufe împodobite cu bijuterii. Iar în Tableta a VIII-a există un nou cor ce spune: „*La orizont, acolo au apărut/ primele semne ale zorilor*" (o expresie familiară din tableta a XXI-a). Robert Temple spune despre aceasta:

> *Aceste două versuri se repetă la anumite intervale de-a lungul acestei tablete. Includerea lor nu este nici accidentală,*

[8]Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameș), Century, 1991

[9]Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameș)

nici pentru scopuri poetice, ci reflectă, mai degrabă, obsesia preoţilor astronomi babilonieni pentru ceea ce noi cunoaştem sub numele de „ridicări helice" ale stelelor şi planetelor-cheie. O ridicare helică are loc atunci când o stea sau o planetă se ridică deasupra orizontului în acelaşi moment cu „primele apariţii ale zorilor".[10]

Tableta a III-a are mai multe informaţii, când Ghilgameş ţine un discurs oamenilor din oraşul Uruk spunând:

Oamenii din Uruk ştiu, acolo eu voi fi puternic, voi călători pe marginea roţii... voi intra pe poarta oraşului Uruk, mă voi întoarce înspre..., şi Festivalul Akitu. Voi sărbători Festivalul Akitu. Festivalul Akitu va fi aranjat şi cântecele vesele se vor auzi.[11]

Într-o notă de subsol, Robert Temple identifică Festivalul Akitu ca fiind o sărbătorire a Noului An, ţinută în perioada echinocţiului de primăvară. „Marginea roţii", la care se referă Ghilgameş, este calea zodiacului, iar el pare să descrie modul în care el va călători pe acest drum al zeilor. Mai departe, în călătoria sa, el o întâlneşte pe Ştar (Venus), care-l roagă să devină amantul ei, dar el refuză, spunându-i că nu este statornică. „În anotimpurile reci mă vei părăsi cu siguranţă", îi spune el, continuând să-i enumere amanţii şi să povestească modul în care au murit aceştia toamna pentru a renaşte primăvara. Aici, creatorul mitului încearcă să explice de ce unele constelaţii zodiacale pot fi văzute doar în timpul lunilor de vară şi, pe măsură ce soarele se mută înspre sud, iarna, aceste stele dispar de pe cer. Înclinaţia ecliptică precum şi mişcarea Pământului în jurul Soarelui nu erau cunoscute pe atunci, aşadar ele erau înlocuite cu poveşti despre iubiţi ce mureau şi înviau.

Când Ştar aude această listă a faptelor sale rele, ea se duce la

[10] Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş)
[11] Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş)

Anu, zeul cerului, care dă funia marelui taur al cerurilor pe care ea îl duce în oraşul Uruk:

> *Cu un sforăit, Taurul din cer face o groapă unde cad o sută de tineri din Uruk, cu al doilea sforăit s-au deschis gropi unde au căzut două sute de tineri din Uruk. Cu cel de-al treilea sforăit s-au deschis gropi în care a căzut Enkidu*[12].

Această scenă pare să descrie ridicarea helică a lui Venus în constelaţia Taurus – Taurul. Pe măsură ce steaua strălucitoare a zeiţei se ridica înaintea Soarelui, pe vremea când era scris acest mit, se părea că planeta conducea Constelaţia Taurului. Robert Temple afirmă în comentariul său că „babilonienii erau conştienţi de acest fenomen", de precizia echinocţiilor, în cadrul cărora Soarele pare să se ridice într-o parte diferită a cerului la fiecare 2.000 de ani, deşi ei nu foloseau aceleaşi constelaţii zodiacale pe care le folosim noi astăzi. El mai indică faptul că ei ştiau şi despre faptul că Soarele şi Venus, cea dinaintea răsăritului, se ridicau într-un grup de stele pe care noi le numim astăzi taur, între anii 4000 şi 2000 î.C.[13]

Eroii învinge taurul cerului şi atunci Anu, zeul cerului, îşi adună consiliul de zei pentru a hotărî ce aveau de făcut. Acest motiv al Consiliului lui Dumnezeu îl recunoaştem din primul capitol al *Testamentului masonic*, unde Dumnezeu se consultă cu membrii acestui consiliu, care sunt stelele cerurilor, înainte să se hotărască să-l creeze pe Adam.

Tableta a IX-a îl descrie din nou pe Ghilgameş privind cerul înainte de răsărit. „*El ştie că momentul răsăritului este aproape*", şi, pe măsură ce „se luminează de ziuă", mai vede încă o dată o mulţime de arbuşti împodobiţi cu bijuterii. Este descrisă licărirea atmosferică cauzată de grosimea stratului de aer când se vedeau obiecte de aproape la orizont: „*Splendoarea scânteierii lor tulbură munţii ce ţin socoteala răsăritului şi apusului zeului Soarelui.*"

[12]Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş)
[13]Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş)

În acest punct se face o referire la natura naşterii lui Ghilgameş, care are ecouri în Manuscrisele de la Marea Moartă, care spun despre mesia că „spiritul său constă din opt părţi din Casa Luminii a celei de-a doua coloane şi o parte în casa Întunericului. Şi aceasta este ziua sa de naştere în care se va naşte."[14] Ghilgameş e descris ca fiind „două treimi zeu, o treime om". Robert Temple spune că această afirmaţie este semnificativă pentru matematica sumeriană bazată pe numărul al şaisprezecelea, în aceea că îl leagă pe Ghilgameş de numărul patruzeci, ce înseamnă două treimi din cele 60 de unităţi de la bază, folosite pentru măsurarea minutelor şi secundelor. Ştiam deja că numărul patruzeci este într-o strânsă legătură cu perioadele orbitale ale planetei Venus. Temple continuă să afirme: *„Alte aspecte ale temei celor două treimi au legătură cu planeta Mercur, cu care este asociat Ghilgameş."* Din cele douăsprezece semne ale zodiacului, Mercur planează asupra a opt dintre ele, sau două treimi din parcursul zodiacal.

Dar trebuia să aflăm mai multe despre obsesia astronomilor asirieni şi babilonieni pentru ridicările helice, iar locul în care ne-am dus să le căutăm era Departamentul de Antichităţi Vest-Asiatice din cadrul Muzeului Britanic. Acolo sunt înmagazinate nişte tablete din teracotă, datate în jurul anului 1500 î.C., cunoscute sub numele de tabletele Venus ale lui Ammizaduga. Tabletele par puţin cam deteriorate, ca şi cum ar fi fost scăpate sau crăpate într-un fel de mai multe ori de-a lungul istoriei lor. Ele sunt de formă dreptunghică şi sunt acoperite uşor cu nişte linii atent imprimate în scricrea cuneiformă.

Când textul a fost decodat s-a aflat faptul că aceste tablete sunt o listă a apariţiilor de dimineaţa şi de seara ale lui Venus, pe o perioadă de douăzeci şi unu de ani, iar tabletele ilustrează modul în care mişcările planetei sunt interpretate ca mijloc de prezicere a intenţiilor zeiţei. Ele conţin informaţii importante, cum ar fi comentariul *„când Venus stă în înaltul cerului, va fi o plăcere să faci dragoste"*, un lucru bine de ştiut, ne-am gândit noi.

Dar aceste tablete ale lui Venus nu reprezintă cea mai veche

[14]Vermes, G: *The Dead Sea Scrolls in English* (Manuscrisele de la Marea Moartă în limba engleză)

dovadă pe care am putut-o găsi pentru demonstrarea unei religii astrale în regiunea Mesopotamiei. La Louvre există o stelă, datând din *circa* 2100 î.C., din timpul domniei lui Naram-Sin, care-l înfăţişează pe acest rege ca un conducător victorios ce stă în picioare privind spre orizont, unde se ridică Luna şi Venus chiar înaintea Soarelui.

Istoricul Peter Whitfield spunea despre începuturile astrologiei sumeriene:

> *Exista, aşadar, în gândirea mesopotamiană o legătură tainică între ţinutul divin (cerul) şi tărâmul naturii şi al omului. Mai mult decât atât, exista o înţelepciune dobândită, un set de deprinderi, o ştiinţă cu ajutorul căreia putea fi înţeleasă această legătură, iar acea ştiinţă era provincia „ummanu". Dar ummanu erau la acest nivel doar consilierii regali, nici înţelepciunea lor deosebită, nici evenimentele pe care le studiau ei nu aveau legătură cu marea masă a populaţiei, ci doar cu regele. Prevestirile erau în legătură cu comportamentul său, familia sa, duşmanii săi, regatul său, recoltele sale, şi aşa mai departe. Aici se află, fără îndoială, sămânţa doctrinei ce susţine că microcosmosul şi macrocosmosul sunt într-o legătură directă, dar această legătură a fost limitată şi concentrată în persoana regelui.*[15]

Whitfield explică faptul că ideile sumeriene despre regalitatea astrală şi studierea semnelor proveneau dintr-o tradiţie explicată într-un document găsit în biblioteca lui Ashurbanipal, care spunea că aceste deprinderi fuseseră învăţate de la un grup de învăţători divini, care au trăit pe pământ în vremuri antice şi le-au predat oamenilor ştiinţa, filozofia şi dreptul.[16] El mai speculează faptul că tradiţia interpretării semnelor era una empirică şi că, la un moment dat în trecut, relaţiile erau observate şi era presupusă o legătură cauzală. La început, aceasta a fost aplicată doar la destinul regelui

[15]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie), Biblioteca Britanică, 2001

[16]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)

şi a celor care făceau parte din regatului său.

Aşadar, baza astrologiei pare să se afle în faptul că preoţii făceau observaţii atente şi înregistrau ceea ce vedeau în ceruri. Apoi, ei căutau evenimente semnificative ce coincideau cu apariţiile de pe cer înainte de a continua să facă presupuneri nefondate cum că stelele şi planetele ar fi cauzat acele evenimente. Puterea profeţiei avea să-şi găsească apoi sprijinul în prezicerea momentului în care tipare astronomice similare aveau să fie văzute din nou. Când era văzut evenimentul astral, preotul putea să dea sfaturi în favoarea sau împotriva unei serii de acţiuni, în funcţie de rezultatul ultimei dăţi în care fusese văzut tiparul respectiv.

Dr. Whitfield citează un horoscop din vremea lui Ashurbanipal ce spunea:

> *Când în cea de-a cincea lună a lui Nissan, Soarele ce se ridică va apărea asemeni unei torţe înroşite, nori albi se vor ridica din ea, iar vântul va bate dinspre est, atunci va fi o eclipsă solară pe data de 28 sau 29 a acelei luni, regele însuşi va muri în acea lună, iar fiul său va accede la tron.*[17]

El explică modul prostesc în care erau uneori încoronaţi regii în timpul unor perioade periculoase, pentru a evita efectele prezicerii rele.

Anul babilonian a început o dată cu Festivalul Akitu, pe vremea unei luni noi după echinocţiul de primăvară[18], perioadă în care noi încă sărbătorim Paştele. Numele babiloniene date Soarelui, Lunii şi planetei Venus erau Shamash, Sin şi Iştar, şi acestea erau cele trei corpuri cereşti ce-i interesau cel mai mult pe astronomii sumerieni, mai ales atunci când ele toate se ridicau una în apropierea celeilalte. Cu cât analizam mai în detaliu începuturile astrologiei, cu atât mai mult ea părea să aibă aceleaşi rădăcini cu ale credinţelor feniciene, evreieşti şi francmasonice. Şi, mai mult, nu părea să aibă vreo bază ştiinţifică, dincolo de o nevoie de a dezvolta tehnicile

[17]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)

[18]Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş)

de bază ale astronomiei pentru a prezice apariția „zeilor".

Până în anul 1000 î.C., astronomii mesopotamieni dezvoltaseră deja un calendar bazat pe stele care definea anotimpurile anului în relație cu ridicările dinaintea răsăritului ale celor mai luminoase trei stele de pe cer în acel anotimp. Din aceste tablete reiese un interes intens pentru obiectele care răsar chiar înaintea Soarelui. Farfuriile din lut ce pot fi văzute și în Muzeul Britanic au formă circulară și sunt împărțite în douăsprezece segmente cu ajutorul unor linii ce seamănă mai degrabă a felii de tort. Fiecare doisprezecime reprezintă o lună a anului, iar în cadrul segmentului său sunt înscrise detaliile stelelor helice ce se ridică. Scopul acestor tablete „De câte Trei Stele Fiecare" era să-i ajute pe astrologi să-l avertizeze pe rege de vreun ghinion imperios.

După cum am mai spus, o formă rudimentară a zodiacului era folosită de prin anul 2000 î.C. în Mesopotamia, dar abia după ce regele evreu Zerubbabel a construit cel de-al doilea Templu în Ierusalim, pe la mijlocul secolului I î.C., aceiași oameni (acum numiți babilonieni) au dezvoltat zodiacul într-o formă pe care o putem vedea și astăzi.[19] Acesta a fost un pas major înainte, deoarece el oferea o scară de referință unde putea fi descrisă poziția Soarelui sau a oricăror planete luminoase.

Zodiacul este o fâșie de forme pe cer, alcătuită din stele așezate la mare distanță una de alta, pe care noi le numim constelații. În ordinea numelor lor moderne de la Berbec la Pești, babilonienii le-au dat formelor numele Luhunga, Mul, Mas, Kusu, Ura, Absin, Zibanitu, Girtab, Pa, Suhur, Gu și Zib.[20] Fiecare constelație marchează un segment de pe cer, dar nu toate sunt la fel de mari și, pentru a compensa această diferență de mărime, astrologii babilonieni au inventat și conceptul de semne zodiacale. În sistemul actual, fiecare semn are o lățime de 30 de grade, indiferent de cât cer ocupă constelația sa.

Babilonienii au folosit acest sistem din anul 400 î.C. până în 100 î.C., dar ei nu au luat în considerare niciodată problema precesiunii (o ușoară mișcare pe axa rotației Pământului, ce face ca Soare-

[19]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)
[20]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)

le să pară că se mişcă în timpul echinocţiului de primăvară cu câte un grad la fiecare 72 de ani, văzut în corelaţie cu constelaţiile zodiacului). Când şi-au pus la punct pentru prima dată calendarul, echinocţiul de primăvară al Soarelui se afla în Luhunga; iar acum el s-a mutat cu un semn mai încolo către Zib.

Această omisiune a fost păstrată şi în astrologia modernă, lucru ce înseamnă că semnele stelare pe care le citim în ziare nu sunt în concordanţă cu constelaţiile zodiacale ce apar pe cer deasupra noastră. Asta ar putea părea o problemă majoră dacă foloseşti stelele de pe cer pentru a prezice ce se va întâmpla jos, pe Pământ. Dar se pare că majoritatea astrologilor nu privesc, de fapt, cerul şi astfel, această nepotrivire între semnele stelare folosite în horoscoape şi adevăratele stele de deasupra capetelor noastre tinde să fie neglijată de cărţile de astrologie. Această definiţie ne arată cum este născocită problema:

> *Diagrama astrologică a naşterii este o hartă a zodiacului şi a planetelor aranjate pentru timpul şi locul naşterii individului la care se referă. Zodiacul este o centură pe cer întinzându-se aproximativ opt grade de fiecare parte a căii urmate de soare şi conţinând calea planetelor. El este alcătuit din 12 părţi egale cunoscute sub numele de semne. Prin urmare, fiecare semn măsoară 30 de grade şi este denumit după câte una din constelaţii. Semnele şi constelaţiile nu coincid, deşi se suprapun uşor.*[21]

Textele astrologice mai avansate încearcă să adreseze acest punct al diferenţei dintre datele stea-semn şi stelele de pe cerul serii. Dar noi eram interesaţi să observăm că aceşti astrologi mai conştienţi păreau să susţină că ceea ce contează de fapt este poziţia siderală a Pământului pe orbita sa din jurul Soarelui şi nu înşiruirea stelelor. Această explicaţie se lega foarte bine cu ceea ce ştiam despre datarea festivalurilor din timpul echinocţiului de primăvară. Comentând problema precesiunii, astrologul Robert Parry spunea:

[21]Anderton, Bill: *Life Cycles* (Ciclurile vieţii), Quantum, 1990

Deşi extrem de conştienţi de problemă, aproape majoritatea astrologilor din vremea lui Ptolemeu din secolul al II-lea d.C. au ales să folosească zodiacul bazat pe mişcarea punctelor de echinocţiu, zodiacul tropical, cum este el numit, mai degrabă decât unul bazat pe constelaţii.[22]

Ceea ce pare să spună este că mulţi astrologi doar prezintă într-o formă nouă ceea ce e scris în vechile cărţi de astrologie, decât să încerce să explice ce cred ei că se întâmplă.

Am mai aflat că Peter Whitfield ne împărtăşea punctul de vedere în ceea ce priveşte faptul că ciclurile astrale erau observate de-a lungul timpului, la fel cum erau şi diferitele efecte, iar rezultatul îl reprezenta crearea unei presupuse legături între ceea ce se întâmpla în cer şi efectele asupra oamenilor de pe Pământ:

Dacă schemele unor zile norocoase sau nenorocoase erau adăugate la o observaţie a semnelor celeste din aceeaşi zi, atunci este începută o mişcare ce se îndreaptă neîndoielnic în direcţia astrologiei personale. Că această mişcare a avut loc în jurul anului 400 î.C. (în Mesopotamia), legând influenţa planetelor de ideea de zile norocoase sau nenorocoase, este evident din păstrarea primelor horoscoape cuneiforme. În aceste tablete sunt date poziţiile planetelor, alături de semnele zodiacale, şi interpretări ale vieţii viitoare a copilului sunt uneori schiţate.[23]

În timpul acestei perioade de proliferare astrologică şi de răspândire a ideii unui destin astral al diferiţilor indivizi, în afară de rege, numele chaldean (însemnând sumerian, babilonian sau mesopotamian) a devenit sinonim cu ghicitor sau astrolog, în Biblie. Principala contribuţie pe care au adus-o chaldeenii la ştiinţă s-a manifestat în domeniile aritmeticii şi astronomiei observaţionale, aparent făcută în interesul prezicerii viitorului. Profesorul Richard

[22]Parry, Robert: *Astrology's Complete Book of Self-Defence* (Enciclopedie de protecţie a astrologiei), Quantum, 1990

[23]Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)

Dawkins nu ar fi, cu siguranță, de acord cu motivele lor.

Dar acești așa-numiți ghicitori au fost primii observatori ce au consemnat rezultatele observațiilor astronomice în orice limbă pe care încă o putem citi. Scrisul, după cum am menționat și în *Uriel's machine* (Aparatul lui Uriel), crește cu mult gradul de inovație într-o societate, după cum ușurează și împărtășirea acestei informații în rândul unui mare număr de oameni și chiar în rândul unor oameni din generații diferite, fără sarcina grea și consumatoare de timp a învățatului pe cale orală. Pe când stăteam în fața tabletelor Venus din Muzeul Britanic ne-am simțit extrem de apropiați de preoții astrologi care adunaseră această întreagă cantitate densă de informații de-a lungul atâtor ani.

Știam că acești chaldeeni fuseseră în mod obligatoriu făcători de liste – ei făceau liste de orice: evenimente astrale, simptome medicale, materiale, tipare ale vremii, efecte politice – dar numai în momentul în care am văzut greutățile ce au stat la baza creării uneia dintre aceste liste din piatră dură, am început să înțelegem cât de mult efort trebuie să fi depus ei. Peter Whitfield descrie apogeul astrologiei chaldeene:

> *Cerul întreg a devenit un goblen pe care erau țesute constant modele complexe de înțelesuri celestiale, pe care încearcă să le interpreteze deprinderea matură a astrologului. Iar schimbarea crucială consta în faptul că aceste modele celeste afectau pe toată lumea – ele nu mai erau legate de rege sau de curtea sa. Schițarea pozițiilor celeste și abilitatea de a le desluși înțelesurile necesita deosebite talente astronomice și divinatorii, iar ele implicau în mod clar existența unui set de credințe sistematice despre puterea cerului asupra vieții oamenilor. Așadar, această proto-astrologie combina aspecte ale științei exacte cu principii religioase și filozofice.*[24]

Dar aveau să fie alte civilizații cele ce au profitat de această muncă de cercetare. Curând după acest apogeu, Babilonul a fost

[24] Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie)

invadat mai întâi de către Cyrus Persanul în 539 î.C., şi mai apoi de către grecii conduşi de Alexandru. Utilizarea scrierii cuneiforme a intrat în declin, iar în anul 100 î.C., cuneiforma era folosită doar pentru înregistrări religioase şi pentru texte astrologice. Curând după aceasta, chaldeenii au dispărut din amintire. Marile lor oraşe au fost acoperite de nisipul adunat mormane, iar bibliotecile lor din teracotă au fost pierdute şi uitate până în secolul al doisprezecelea, când arheologii europeni le-au descoperit în înaltele movile din deşertul mesopotamian.

Imperiul Ahemenid al persanilor a cuprins Egiptul, unde Ptolemeu dezvoltase ideile chaldeene despre listele legate în definitivatele cauză şi efect. Iată ce avea el de spus despre modul în care afectează stelele viaţa oamenilor, în cartea sa *Tetrabiblos*:

> *Foarte puţine consideraţii ar putea să-i convingă pe toţi că o anume putere ieşind din eterna substanţă eterică este împrăştiată şi pătrunde întreaga regiune din jurul pământului care apoi devine subiect de schimbare, din moment ce elementele primare sublunare, focul şi aerul sunt cuprinse şi schimbate de către mişcările eterului.*[25]

Aceasta seamănă foarte mult cu descrierea lui Michel Gauquelin, pe care am amintit-o mai devreme, despre modul în care controlează stelele momentul naşterii unui copil prin trimiterea unor „mesaje cosmice". Interesant, da; ştiinţific, nu. Şi nu ne-am putut abţine să nu fim deranjaţi de faptul că unii astrologi moderni ce au publicat cărţi în ultimii ani încă îl citează pe Ptolemeu ca o sursă valoroasă de înţelepciune astrologică. Poate că gândirea lui Ptolemeu a influenţat ideile doctorului Gauquelin. Apoi, pe măsură ce priveam mai îndeaproape dezvoltarea grecească a astrologiei, am început să ne dăm seama şi de ce. Grecii antici dezvoltaseră astrologia modernă, iar ea nu prea s-a schimbat de atunci.

Grecii au amestecat idei din Mesopotamia, Persia, Egipt şi Palestina. Ştiam deja despre influenţa ideilor greceşti în scrierea Noului Testament, dar ei puseseră şi bazele astrologiei. Astrologia

[25]Kitson, A (ed.): *History and Astrology* (Istoria şi astrologia), Mandala, 1989

greccască s-a dezvoltat separat de rădăcina sa chaldeeană, ca un mijloc de prezicere a destinului unui regat şi a devenit unealta personală de prezicere care este şi astăzi.

Dar unde lăsa acest lucru căutarea noastră de înţelegere? Reprezenta tiparul lui Shekinah, pe care îl găsim în *Testamentul masonic*, o veche ştiinţă observaţională? Sau era doar începutul sistemului împodobit al ghicitorii pe care l-au sistematizat mai târziu grecii? Singurul lucru de care eram nesiguri era dacă exista ceva real de găsit sau nu. Colin Wilson ne asigurase că el credea că exista, dar până acum noi nu descoperiserăm nimic care să ne convingă că vreo ştiinţă practică stătea la baza astrologiei. Se părea că astrologia păstrase toate superstiţiile acestui antic cult astral, dar care nu părea să aibă prea multă ştiinţă originală. Apoi am descoperit un studiu statistic care ne-a făcut să ne răzgândim.

CĂUTÂND TIPARE

În 1994, producătorul de filme şi fotograful Gunter Sachs s-a hotărât să întreprindă o investigaţie statistică şi matematică în pretenţiile astrologiei, o abordare empirică, la fel cum credem că ar fi luat-o anticii. El nu este astrolog, la fel cum nu au fost nici unul dintre colaboratorii săi. De fapt, ei recunosc că atunci când au început studiul lor, motivaţi doar de curiozitate, nici unul dintre ei „nu ştia prea multe despre astrologie". Dar au tras o serie de linii de ghidare pe care le-au urmat mai apoi cu mare atenţie. Vom cita termenii lor de referinţă pe de-a-ntregul, deoarece am găsit rezultatele muncii lor ca fiind extrem de importante.

Cele şapte scopuri principale ale lor au fost:

1. *Să examineze prin intermediul unui studiu ştiinţific structurat în linii mari posibilul efect al semnelor stelelor asupra comportamentului uman;*

2. *Să nu încerce să demonstreze că există un lucru numit astrologie dincolo de mitologie, ci să investigheze dacă el există, permiţând un rezultat deschis;*

3. *Să-şi facă public studiul chiar şi dacă el ar fi eşuat în a dovedi existenţa astrologiei non-mitologice. Şi acesta ar fi prezentat un interes anume;*

4. *Să-şi bazeze cercetările doar pe informaţii empirice şi să nu intervieveze nici un astrolog;*

5. *Să examineze şi să explice ştiinţific orice factor ce ar putea distorsiona rezultatele lor statistice;*

6. *Să indice ca semnificativă orice deviaţie notabilă de la rezultatele aşteptate care nu putea fi explicată ca pur noroc;*

7. *Calculele şi rezultatele lor să fie verificate de o autoritate potrivită, neutră, cum ar fi o universitate.*[26]

Ei au lucrat cu un institut prestigios, Institutul de Cercetare European, care a funcţionat ca un judecător independent al lor, Institutul de Demoscopie de la Allensbach, şi au folosit-o pe dr. Rita Kunstler, un statistician de la Institutul de Statistică de la Universitatea Ludwig-Maximilian din München, ca să-i sfătuiască în privinţa metodologiei statistice, iar rezultatele lor sunt atât de fascinante pe cât sunt de neaşteptate.

Ei şi-au luat informaţiile pure de la autorităţile publice, companii de asigurări şi studii de cercetare a pieţei. Ei au adunat o bază vastă de informaţii despre datele de naştere ale criminalilor, despre cei care încalcă normele de circulaţie, căsătorii şi divorţuri, oameni bolnavi, sinucideri şi multe altele. Regulile privind protecţia informaţiilor îi împiedicau să identifice anumiţi indivizi, dar ei au reuşit să obţină date de naştere ce aveau legătură cu efectele. Când au terminat de adunat informaţia brută, echipa lui Sachs s-a apucat să o analizeze şi să publice rezultatele. A fost uimit de nivelul de ostilitate pe care a întâmpinat-o.

Era ca şi cum aş fi deschis porţile potopului. Eram înghiţit de

[26]Sachs, Gunter: *The Astrology File* (Dosarul astrologiei), Orion, 1997

o prăpastie de torente de abuzuri şi insulte. „Rămâi la ceea ce eşti mai bun, play boy – să urmăreşti femei arătoase!" Nu mi-am imaginat niciodată ce puteau inventa academicienii. De nenumărate ori m-au acuzat că mi-am ales o terminologie confuză. Eu am studiat matematica la universitatea cu vorbire în limba franceză din Elveţia. Faptul că sumele erau corecte nu părea să-i intereseze pe corespondenţii mei.

Când am publicat un al doilea articol despre studiul nostru ce analiza 350.000 de căsnicii, oamenii au început să-mi scrie cu sutele. Calculele noastre erau incorecte, pretindeau ei, din moment ce atât de multe căsnicii între două semne stelare reprezentau cazuri clasice de profeţii auto-îndeplinite. Bărbaţii şi femeile ce cred în astrologie merg la agenţiile matrimoniale cu intenţia clară de a-şi găsi un partener Berbec sau pentru a se uita peste reclamele personale în căutarea unei doamne Balanţă. Poate. Dar nici unul dintre aceşti deştepţi nu putea să spună clar câte astfel de cazuri existau. Noi examinăm acest fenomen în capitolul nostru destinat căsătoriilor. Să sperăm că nimeni nu ne va acuza că facem profeţii ce se auto-îndeplinesc despre suicid, pe care l-am mai investigat. Cu siguranţă, nimeni nu putea sugera că există o astfel de categorie de oameni numiţi consilieri ai sinucigaşilor?[27]

Când am citit acest comentariu am început să ne întrebăm dacă acest răspuns ostil nu e altceva decât o regulă generală pentru oricine încearcă să facă vreun fel de interpretare ieşită din standarde. Şi noi am avut parte de critici încă de la început pentru că am ajuns la nişte concluzii nedorite, iar dovezile verificabile nu erau acceptate de către aceşti oameni dacă nu ai ajuns la ele prin mijloace pe care ei le definesc ca fiind convenţionale.

Studiul lui Sachs a utilizat eşantioane largi, iar când a făcut teste de semnificativitate, Institutul de Statistică al Universităţii Ludwig-Maximilian din München a verificat metoda sa. Un lucru era foarte clar: el şi-a desfăşurat testele într-o manieră nepărtinitoare

[27]Sachs, Gunter: *The Astrology File* (Dosarul astrologiei)

şi a trecut prin multe greutăţi pentru a elimina părtinirea sistematică a mostrelor. Sachs a început cu analiza vânzărilor editurilor a cărţilor despre semne stelare astrologice şi a comparat cifra vânzărilor cu proporţia indivizilor născuţi sub acele semne în anumite zone comerciale. El a descoperit diferenţe semnificative din punct de vedere statistic în zece din cele douăsprezece semne stelare, rezultat ce s-ar fi putut întâmpla din noroc doar o dată la fiecare zece milioane de procese. (Acest nivel de semnificativitate este cu mult peste cel de o şansă din 99, folosit de majoritatea testelor statistice din zilele noastre, cum ar fi controlul calităţii în inginerie.) El şi-a bazat informaţiile pe un eşantion de 313.368 de cărţi despre semne stelare, vândute de-a lungul perioadei dintre anii 1991 şi 1994. Dacă sunteţi interesaţi să aflaţi care dintre semne sunt mai receptive la farmecele astrologiei, atunci citiţi cartea lui Sachs. Pe noi ne interesează doar faptul că el a găsit diferenţe semnificative din punct de vedere statistic în ceea ce priveşte comportamentul.

Mai apoi, Sachs a analizat zece domenii ale vieţii total diferite, de unde a putut obţine informaţii. Deşi nu colaborăm în cercetările noastre istorice, suntem amândoi cercetători profesionişti şi nu putem să-i contrazicem metodele sau analiza. Iată un rezumat al principalelor sale descoperiri.

1. Cine cu cine se căsătoreşte? El a utilizat un eşantion de 717.226 de oameni căsătoriţi şi a analizat potrivirile semnelor lor stelare pentru a vedea dacă îndeplinesc aşteptările astrologice. Ipoteza sa nulă (rezultatul aşteptat) presupunea că potrivirile ar fi distribuite în ordine între semnele stelare. Ele nu au fost. El a identificat 144 de posibile combinaţii de semne stelare şi în acestea a găsit 25 de împerecheri ce derivau în mod semnificativ din aşteptările şansei. Când a verificat probabilitatea ca acest rezultat să aibă loc din coincidenţă, şansele erau de 1 la 50.000 împotrivă. Acest fapt însemna că este de 49.999 de ori mai probabil ca ele să se datoreze unui factor necunoscut decât să se întâmple din pur noroc.

2. Cine de cine divorţează? Mărimea eşantionului utilizat pentru acest test era de 109.030 de cupluri. Metoda utilizată a fost aceeaşi cu aceea folosită pentru a testa căsniciile. Încă o dată, din cele 144

de combinații posibile, el a găsit 25 de deviații semnificative, dar de această dată, nivelul de importanță era mult mai redus. O dată la fiecare 26 de teste, rezultatul putea să fie obținut din pură șansă. Acesta nu era un nivel ce-l făcea relevant din punct de vedere statistic.

3. *Cine este burlac?* Acest test se baza pe informațiile recensământului din 1990 ce cuprindea întreaga populație a Elveției, 4.045.170 de oameni. De aici a rezultat un eșantion de 2.731.766 de oameni în categoria de vârstă aleasă. Pentru acest test, el a folosit doar oamenii aflați la vârsta căsătoriei, pe care el a definit-o ca fiind între 18 și 40 de ani. El a aflat că anumite semne stelare sunt mai pregătite să se angajeze în căsătorie decât altele. Cele șapte deviații semnificative de la comportamentul la întâmplare erau semnificative din punct de vedere statistic la un nivel de 1 din 10.000. Acest fapt arată că există un tipar definit de comportament în cadrul acestui eșantion.

4. *Cine ce studiază?* Pentru acest test, informațiile au venit de la Biroul de Decontare al Universităților și acoperea o rază de 231.026 de solicitanți pentru intrarea la zece cursuri restricționate. Ipoteza nulă era că semnele stelare aveau să fie distribuite la întâmplare de-a lungul gamei de discipline. Existau 120 de combinații de cursuri de semne/grade stelare, iar el a găsit 27 de deviații posibile semnificative de la șansă. Posibilitatea obținerii acestui rezultat din întâmplare era de 1 la 10.000.000. Acest rezultat este monumental. Oamenii erau condamnați la moarte pe baza dovezii ADN cu o semnificativitate mai mică din punct de vedere statistic decât aceasta.

5. *Cine ce meserie are?* Eșantionul a fost luat din recensământul elvețian din 1990, unde erau notate 4.045.170 de nume și 47 de categorii de ocupații. Acestea ofereau 564 de combinații posibile de meserii și semne stelare. Sachs a găsit 77 de variații semnificative cu șanse de 1 la 10.000.000, împotriva faptului că aceasta să fie o coincidență. Din nou, doar un prost ar trebui să fie acela care ar nega că el a descoperit o corelație în acest caz.

6. Cine de ce moare? Acest test a fost inspirat din toate morţile înregistrate în Elveţia între anii 1969 şi 1994, pe un eşantion de 1.195.175 de cazuri. Pentru a face testul semnificativ, doar morţile din cauze naturale au fost testate, morţile violente sau accidentale fiind excluse din studiu. Aceasta a redus eşantionul la 657.492 de indivizi. Cele 240 de combinaţii posibile moarte/semn stelar au scos la iveală 5 deviaţii semnificative de la şansă, la un nivel semnificativ de 1 la 270. Acest rezultat pare modest în comparaţie cu alte rezultate ale lui Sachs, dar el are o relevanţă statistică.

7. Cine se sinucide? Din registrul morţilor utilizat anterior, Sachs a reuşit să extragă un eşantion de 30.358 de oameni care s-au sinucis. El a descoperit cinci deviaţii semnificative de la aşteptările din noroc ale distribuţiilor semnelor stelare, cu o probabilitate ca rezultatul să fie o coincidenţă de doar 1 la 1.000.

8. Cine cum conduce? Eşantionul a fost luat din baza de date a firmelor britanice de asigurări de maşini şi acoperea 25.000 de cereri făcute în anul 1996. Încă o dată, Sachs a descoperit deviaţii importante pentru patru semne stelare la un nivel semnificativ de 1 la 10.000.000. El a mai analizat şi un eşantion de 85.598 de indivizi care au încălcat regulile de circulaţie, din Registrul Elveţian Central de Infracţiuni şi a găsit din nou aceleaşi patru semne stelare indicând o deviaţie de la întâmplare semnificativă din punct de vedere statistic, cu şanse de 1 la 5.000 că era coincidenţă.

9. Cine comite ce fel de infracţiuni? Eşantionul acesta cuprindea 325.866 de condamnări pentru 25 de capete diferite de acuzare. Informaţiile proveneau de la Biroul Elveţian Central de Înregistrare a Criminalilor. Combinaţiile testului erau de 300 posibile potriviri infracţiuni/semne stelare. Şase dintre aceste combinaţii au fost găsite că variau de la nivelul aşteptat şi erau semnificative din punct de vedere statistic cu şanse de 1 la 10.000.000 ca ele să fie doar o coincidenţă.

10. Cine joacă fotbal? Dintr-un eşantion de 4.162 de jucători profesionişti de fotbal din Germania, Sachs a găsit nouă semne stelare

ce deviau semnificativ de la valoarea aşteptată a şansei. Posibilităţile ca aceasta să fie doar o coincidenţă sunt în acest caz de 1 la 10.000.000.

După încheierea acestor uimitoare teste statistice, Sachs i-a rugat pe sfătuitorii săi să facă o verificare extrem de logică a informaţiilor. Seturile anterioare de informaţii fuseseră amestecate, iar informaţiile, aranjate în douăsprezece semne stelare artificiale înainte de a repeta testele. În termeni simpli, el a folosit o înşiruire de numere generatoare pentru a grupa cele 365 de zile ale anului în douăzeci de blocuri complet arbitrare. Iată cum descrie el însuşi procesul:

Statisticienii au reuşit să amestece informaţiile la întâmplare şi să creeze semne stelare artificiale în aceeaşi ordine cu anul, dar l-au aprovizionat cu date de naştere artificiale (adică false). În acest fel a rezultat un an artificial ce începea, de exemplu, la 6 aprilie, şi era urmat de 11 noiembrie, etc.

Dacă afirmaţiile astrologilor cu privire la efectele semnelor stelare erau fără valoare, atunci aveau să existe suficiente descoperiri şi aici. Cu toate acestea nu au existat corelaţii semnificative între semnele artificiale.[28]

Sachs îşi rezuma lucrarea după cum urmează:

Scopul principal al studiului nostru nu a fost să producem rezultate individuale interesante – acestea erau, de fapt, doar nişte produse derivate distractive ale proiectului nostru. Mai degrabă, scopul declarat al cercetării noastre a fost să stabilim dacă exista o corelaţie între semnele stelare şi comportamentul şi predispoziţiile umane.

Şi am dovedit – există o corelaţie.[29]

[28] Sachs, Gunter: *The Astrology File* (Dosarul astrologiei)
[29] Sachs, Gunter: *The Astrology File* (Dosarul astrologiei)

În viața noastră din afara colaborării pentru a investiga misterele antice ale francmasoneriei, amândoi lucrăm în fiecare zi în cercetare – Robert predă statistica și sistemele informaționale absolvenților de facultate, iar Chris este membrul unor organizații profesionale ce conduc studii de piață. Putem aprecia magnitudinea a ceea ce a descoperit Sachs aici, deși noi i-am interpretat concluziile cu puțin mai multă prudență, spunând că acest studiu arată că o potrivire a semnelor astrologice sub care te-ai născut cu variațiunile în comportament nu poate fi respinsă rațional. Ceea ce a demonstrat Sachs a fost importanța corelației sale, nu faptul că astrologia funcționează. În ciuda unei excelente lucrări, el nu a putut satisface criteriile de acceptabilitate pe care profesorul Stephen Hawking le fixase:

> *Principalul motiv pentru care majoritatea oamenilor de știință nu cred în astrologie nu este dovada științifică sau lipsa acesteia, deoarece ea nu conține alte teorii care au fost testate de experiment.*[30]

Poate acesta este și motivul pentru care studiul este ignorat la scară largă, atât de către comunitățile științifice, cât și de cele astrologice. Comunitatea științifică este pornită împotriva lui, deoarece ei îl văd ca intrând în conflict cu alte teorii, iar entuziaștii astrologi se îndoiesc de ele deoarece descoperirile sale nu confirmă ceea ce vor ei să creadă. Se pare că foarte puțini oameni privesc descoperirile într-o manieră neutră.

Dar în aceasta consta prima noastră dovadă că ar putea exista o adevărată știință observațională în spatele științei astrologiei a vechilor evrei și a *Testamentului masonic,* deși informațiile nu păreau să o lege direct de nimic ce fusese cercetat de către noi.

Noi propuseserăm un cuvânt pentru o știință astrală despre care credeam că există, „cosmologie" (orig. cosmology – n. ed. rom.), care înseamnă în mare studiul evenimentelor cerești din zorii zilei. Dar toate cercetările noastre de până acum au sugerat că aceasta

[30]Hawking, Stephen: *The Universe in a Nutshell* (Universul pe scurt), Transworld, Londra, 2001

s-ar putea să nu fie decât un nonsens superstiţios şi un mit drăguţ inventat în jurul apariţiei rarelor evenimente astrale. Scepticismul nostru fusese acum zdruncinat de către descoperirile lui Sachs, cum că ar exista anumite tipare în comportamentul uman ce pot fi detectate folosind un anume filtru de sortare.

Aici se afla prima noastră dovadă externă ce sprijinea presupunerea noastră şi care ne încuraja să vedem dacă exista vreo ştiinţă antică ce se găsea ascunsă în miturile şi ritualurile francmasonerici, dar eram încă departe de a crede în pretenţiile conform cărora conducătorii de succes erau născuţi atunci când apărea Shekinah ca o lumină înaintea răsăritului. Nu exista nici o bancă de date pentru a putea testa perioadele care ne interesau, aşadar trebuia să căutăm alte dovezi care să sprijine ideea că exista un caz ce merita cercetat. Sarcina părea imposibilă.

CONCLUZII

Cercetările noastre ne duceau la concluzia că francmasoneria ar putea fi doar un receptacul al unei prostii astrologice. Cercetările noastre anterioare au sugerat faptul că s-ar putea să existe o tradiţie secretă a unei ştiinţe observaţionale rudimentare, ce ne ducea înapoi în timpurile antice, dar cercetările noastre mai recente ne-au obligat să ne întrebăm dacă aceasta nu era altceva decât o pseudoştiinţă.

După ce l-am consultat pe scriitorul şi cercetătorul Colin Wilson, ne-am simţit încurajaţi să cercetăm dezvoltarea astrologiei şi posibilitatea ca ea să fi fost o unealtă clară de prezicere a viitorului. Am aflat că se părea că ea împărtăşea aceleaşi rădăcini cu credinţa mesianică a evreilor şi cu tradiţia francmasonică. Nu am găsit nici o urmă secretă a unei vechi ştiinţe.

Apoi am dat peste investigaţiile statistice cuprinzătoare ale lui Gunter Sachs, ce analiza semnele astrologice şi tiparele comportamentale. El a dovedit o importantă corelaţie statistică între semnul stelar şi comportament, dar nu a dat nici un motiv pentru care lucrurile stau astfel. Apoi ne-am propus următoarea sarcină: dacă există un model de schimbare semnificativ din punct de vedere

statistic al comportamentului unui mare grup de oameni, în funcție de anotimpul anilor în care s-au născut, atunci puteam găsi o dovadă care să arate ce putea însemna acest lucru raportat la efectele sale asupra unei întregi societăți?

Capitolul XIV

Îndeplinirile stelei

ÎNVĂȚÂND ȘI LUPTÂND

După treisprezece ani de cercetare a originilor și semnificației ritualurilor masonice, se părea că totul era doar ceva mai mult decât o astrologie instituționalizată. Da, francmasoneria s-a dezvoltat din astronomia foarte veche, iar membrii săi au pus bazele științei moderne, dar ritualurile erau în mod aparent conduse de o credință superstițioasă, potrivit căreia conjuncțiile planetare afectează în mod direct lumea. Se pare că până și Iisus Christos și-a condus misiunea vieții sale în funcție de acestea, în ciuda faptului că, în cele din urmă, ele l-au dezamăgit. Dar rezultatele investigațiilor lui Sachs au făcut ca lucrurile să ia o nouă întorsătură, demonstrând că exista o corelație foarte notabilă între comportamentul uman și data la care s-a născut individul.

Când am revăzut situația noastră am început să întrezărim un nou drum înainte.

„Mișcările stelelor și planetelor pot sau nu să fie cauza acestor fenomene, dar crezi că ele ar putea fi implicate fie și doar ca un indicator?" a întrebat Chris în timp ce bătea în ceasul său de mână cu degetul arătător, iar apoi a continuat: „Când citim ora știm că ceasul nostru nu creează de fapt timpul, dar este un bun indicator al modului în care trece timpul. Poate că în același fel, stelele și planetele ar putea să nu fie cauza efectelor asupra comportamentului uman, ci ele ar putea oferi un calendar natural a ceea ce îl generează."

„Da", a răspuns Robert. „Nu poate exista un alt mod în care acești oameni ar fi putut să dezvolte ideile pe care le tot găsim, decât

făcând observații, iar apoi ținând și comparând liste cu efecte. Cred că e destul de puțin probabil ca stelele și planetele să cauzeze acele tipare, dar probabil că frăția noastră antică credea cu tărie acest lucru."

Am continuat să discutăm despre cum mii de ani de observații ar fi putut duce la o înțelegere foarte bună a cerurilor și am hotărât că era normal ca mai-marii omenirii să fi dorit ca informațiile să funcționeze în cazul lor. Preoții identificau zilele sfinte, regii cereau să știe când să se încoroneze și când să plece la război armatele lor. Puterea preotului și a regelui putea afecta o întreagă națiune, iar apariția lui Shekinah ar prevesti astfel îndeplinirea unor mari evenimente, cum ar fi clădirea Templului lui Solomon sau credința conform căreia Mesia al Israelului se născuse. Conjuncția lui Venus cu Mercur nu a cauzat în mod direct aceste evenimente, dar e posibil ca ea să-i fi făcut pe oamenii puternici să le îndeplinească.

Pe când vorbeam despre diferite teme, Robert și-a amintit un alt set de descoperiri interesante. „Situația pe care o avem aici îmi amintește de teoria motivației, care subliniază tehnica «învățatului prin acțiune» pe care o foloseam la Bradford", a spus el.

Robert predă la Școala de Management de la Bradford, una dintre școlile de afaceri de vârf din întreaga Europă, unde „învățatul prin acțiune" este o tehnică menită a-i ajuta pe absolvenți să dobândească și să-și folosească cunoștințele într-un mod eficient. O parte importantă a metodologiei predării este să identifici metodele de învățare preferate de fiecare student în parte și apoi să încerci să te asiguri că fiecare individ construiește pe punctele lui tari și își întărește slăbiciunile. Succesul acestei tehnici depinde de identificarea și exploatarea motivației de a învăța a fiecărui student.

Robert a explicat: „Punctul de pornire în sprijinirea acestui mod extrem de eficient de a-i educa pe studenții maturi este, de fapt, un studiu efectuat la Universitatea Harvard despre ceea ce-i motivează pe oameni să învețe cum să-și îmbunătățească deprinderile în afaceri. Trebuie să-i cercetez munca mai în detaliu – dar din câte-mi amintesc, cred că ar putea fi relevant. Baza lucrării o reprezintă o observare a faptului că unele culturi și societăți sunt extrem de eficiente din punct de vedere economic, pe când altele nu

sunt. Iar diferența stă în nivelurile de motivație ale oamenilor implicați."

Câteva zile mai târziu, ne-am întâlnit din nou, iar Robert a scos un volum gros, de culoare roșie, având un titlu scris cu litere albe îngroșate.

„Iat-o", a spus el. „Lucrarea finală despre subiectul motivației: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă), scrisă de către David C. McClelland."

„Hai să vedem dacă ne poate ajuta".

„De-a lungul anilor, oameni de știință au observat că unii oameni demonstrează o nevoie intensă de a obține, de a realiza ceva; în timp ce alții, poate majoritatea, nu par să se preocupe de realizare."

Robert a frunzărit paginile până a ajuns la semnele galbene pe care le pusese mai devreme. „McClelland era fascinat de motivația pentru dobândirea succesului, sau lipsa ei, la anumiți indivizi. Această carte este o distilare a douăzeci de ani de studiu efectuat de psihologi comportamentiști de elită, de la Universitatea Harvard."

„Presupun că lucrarea lui McClelland a fost acceptată pe larg", a spus Chris, suspicios că psihologia comportamentistă este ceva văzut ca fiind uneori greu de rezolvat.

„O, el este extrem de curat", a răspuns Robert. „Lucrarea sa este sursa finală în domeniul motivației pentru învățare, iar tehnicile sale au devenit o unealtă standard pentru psihologii afacerii."

Cartea lui McClelland descrie modul în care cercetarea sa l-a făcut să creadă că dorința de a obține ceva este un motiv uman distinct, ce poate fi deosebit de alte nevoi. Mai mult decât atât, motivul realizării poate fi izolat și evaluat în orice grup. El a numit acest fenomen *n-realizare*, o prescurtare a conceptului nevoii de realizare. El a mers mult dincolo de barierele normale ale psihologiei în căutarea sa de a înțelege, dezvoltând metode de analiză inovatoare pentru nivelurile de realizare ale întregii înșiruiri de societăți de la Grecia antică până la SUA, din prima jumătate a secolului al XX-lea.

McClelland era convins că nivelul de motivație pentru *n-realizare* al oamenilor putea fi îmbunătățit și crescut, iar el a dezvoltat

programe de instruire a oamenilor de afaceri, ce erau predestinate a le mări motivația pentru realizare. Dar nu a reușit niciodată să justifice nivelurile de *n-realizare* înnăscute pe care le-a putut măsura la o întreagă sferă de societăți diferite. Ceea ce era foarte clar din lucrarea sa era faptul că societățile treceau printr-un ciclu de creștere economică ce era urmată de un declin, și că acest ciclu era în strânsă legătură cu nivelul de *n-realizare* pe care îl măsurase în cadrul acelor societăți. Cu cuvintele sale:

> *Să presupunem că acceptăm, de dragul rațiunii, că o parte din „imboldul" pentru dezvoltarea economică vine din partea trăsăturilor psihologice, care sunt grosolan reflectate în măsurile noastre de n-realizare. Și atunci? De ce unii oameni au mai multă n-realizare într-un anumit moment decât alții? Este o problemă de moștenire rasială, provocare din partea mediului, sau poate anumite dezavantaje economice, politice ori sociale?*[1]

Poate McClelland ne putea ajuta să înțelegem caracteristicile oamenilor „de succes" și, indirect, ale lui mesia.

El și-a probat metodologia în societățile existente, luând interviuri detaliate unor grupuri de indivizi dintr-o gamă de culturi diferite și comparându-și rezultatele cu cele prezise de către metoda sa de accesibilitate la literatură și decorațiunea artefactelor. El a continuat să generalizeze comportamentul caracteristic al oamenilor cu rezultate foarte bune în ceea ce privea *n-realizarea* și a reușit să demonstreze că acești factori care diferențiază nivelurile înalte de *n-realizare* se găsesc de-a lungul și de-a latul culturilor pe care le studiase. McClelland descrie tiparele comportamentale ale *n-realizărilor* ridicate după cum urmează:

1. Ei sunt asociați cu o mai mare frecvență a mișcărilor de expresie, inclusiv o tendință de a evita repetiția. (Acest fapt l-a ajutat să identifice astfel de oameni în societățile non-literate, prin uti-

[1]McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă), The Free Press, New York, 1961.

lizarea unor decoraţiuni caracteristice).

2. Ei produc întotdeauna niveluri înalte de performanţă când li se oferă încurajări materiale.

3. Atunci când folosesc culorile, ei preferă albastrul şi verdele roşului sau galbenului.

4. Au un nivel de mobilitate geografică şi socială mai mare decât indivizii cu o *n-realizare* mai scăzută.

5. Pun un accent mai deosebit pe jocurile competitive faţă de indivizii cu niveluri scăzute de *n-realizare.*

6. Au o percepţie mai rapidă a timpului dacă sunt comparaţi cu indivizii cu niveluri mai scăzute de *n-realizare.*

El îşi încheia rezumatul spunând:

Oamenii cu o n-realizare mare se comportă în anumite moduri caracteristice, dar dacă sunt întrebaţi, ei nu corespund consistent cu atitudinile şi credinţele pe care pare să le implice comportamentul lor.[2]

McClelland descrie un experiment în care un grup de copii, pe care îi testase anterior în ceea ce priveşte gradul lor de *n-realizare*, au fost rugaţi să arunce un inel peste un cui. Li s-a permis să stea cât de aproape sau cât de departe de ţintă doreau în timpul experimentului. El a aflat că copiii cu un nivel ridicat de *n-realizare* au preferat să stea la o distanţă potrivită faţă de ţintă, dar copiii cu rezultate slabe de *n-realizare* au stat fie foarte aproape, fie foarte departe de ea.

El a explicat acest rezultat spunând că persoanele cu un nivel ridicat de *n-realizare* preferă să-şi asume riscuri „moderate", şi astfel se plasează acolo unde deprinderile lor au şanse să dea rezultate

[2]McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambiţioasă)

în materie de sentimente subiective de succes. Dacă stau prea aproape de țintă, sarcina e prea ușoară și nu le oferă nici o satisfacție personală. Totuși, dacă ei sunt prea departe de țintă au șanse mai puține să reușească și e puțin probabil că vor obține satisfacție din vreun succes, deoarece sunt mai predispuși să privească orice „realizări" ca ținând mai degrabă de noroc decât de îndemânare.[3]

Așadar, oamenii cu nivel înalt de *n-realizare* își aleg sarcini moderat de dificile, dar care pot fi realizate. Dar se comportă acești oameni întotdeauna la fel? McClelland a concluzionat că ei se comportă astfel doar dacă pot influența rezultatul. În teste de noroc și de situații de pariere, ei nu se comportă altfel decât ceilalți. Așadar, oamenii motivați de realizare nu sunt jucători de noroc; ei preferă să rezolve o problemă decât s-o lase pe seama norocului.

Oamenii cu nivel scăzut de *n-realizare* vor manifesta înclinații spre jocuri de noroc și-și vor asuma un mare risc, deoarece efectul este dincolo de puterile lor și deci ei își pot declina responsabilitatea personală în caz că pierd. Sau, în caz că sunt conservatori, ei vor alege riscuri mici unde câștigul e mic, dar sigur, deoarece este foarte mic riscul ca ceva să meargă prost, lucru de care ar putea fi acuzați.

Oamenii cu nivel înalt de *n-realizare* ocupă terenul din mijloc și își asumă un grad de risc moderat, deoarece ei simt că eforturile și abilitățile lor pot influența rezultatul. În afaceri și activități economice, în general, acest realism agresiv este însemnul antreprenorilor de succes.

McClelland a mai studiat și modul în care le place oamenilor cu nivel înalt de *n-realizare* să fie răsplătiți. El a descoperit că ei nu erau motivați de ceea ce economiștii numesc „motivul profitului". El a analizat istoriile grupurilor de realizatori înalți, cum ar fi Quakerii și Disidenții din Anglia și a aflat că deși ei erau în mod frecvent încununați de succes în afaceri, ei nu păreau a fi extrem de interesați de banii pe care-i făceau, și cu siguranță nu făceau afaceri de dragul acestora. Deseori, ei își plasau marile profituri înapoi în alte investiții. El a subliniat că acestor Quakeri le era interzis chiar de către religia lor de a se bucura în mod ostentativ de bogăție, ast-

[3]McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă)

fel că, în cazul în care nu erau total ipocriți, banii nu puteau să fie forța ce-i încuraja să se realizeze. El a mai arătat că din comportamentul lor nu reieșea faptul că ar fi conduși de lăcomie, deci acumularea de bani trebuie să fi avut un alt scop. El a sugerat că venitul personal joacă un rol important într-o societate, deoarece el este luat ca simbol al realizării. *„Un om cu un venit mare este mai probabil să câștige respect, nu din cauza venitului însuși, ci din cauza supoziției că el este un exponent al competiției sale."*

Dar lucrarea lui McClelland mergea dincolo de motivația individuală într-un grup, și chiar de motivația națională. El a observat că exista o variațiune în ceea ce privește nivelul de motivație pentru realizare în diferite societăți de-a lungul istoriei și a plănuit niveluri ale motivației de realizare puse în contrast cu gradul de activitate economică. Toate curbele sale indică cicluri de măreție, vârf și declin în activitățile economice ale societăților, cicluri ce pot fi apoi repetate ceva mai târziu.

McClelland a folosit diferite tehnici, inclusiv analiza literară care a arătat o strânsă corelație cu gradul de activitate economică din cadrul aceleiași societăți cu aproximativ 50 de ani mai târziu. De exemplu, în vremea reginei Elisabeta I au apărut mulți mari autori și dramaturgi, inclusiv Shakespeare, Marlowe și Ben Jonson, într-o perioadă de succes și dezvoltare larg răspândite, în timp ce apogeul economic au avut loc aproximativ pe la mijlocul secolului al XVII-lea.

Lucrarea lui McClelland era de-a dreptul fascinantă, dar ceea ce stăruia în mințile noastre era întrebarea dacă puteam folosi în vreun fel analiza comportamentală a caracteristicilor anumitor societăți, pentru a înțelege descoperirile noastre despre mitul Mesia/Shekinah.

Liderii de succes și „căpitanii industriei" despre care vorbea el păreau a fi tipuri de oameni asemănători cu regii, preoții și cu mesia pe care îi studiaserăm noi. Principala deosebire consta în faptul că noi am descoperit o credință conform căreia indivizii „de succes" se nășteau când Luminoasa Stea a Dimineții se afla la orizontul estic, chiar înaintea răsăritului, în timp ce McClelland izolase factorii care-i făceau pe indivizi să se realizeze. Dar el a găsit același tipar în perioade de activitate intensă, urmate de perioade

de slabe performanţe, înainte ca întregul ciclu să înceapă din nou.

Ni se părea extrem de rezonabil faptul ca liderii care credeau în puterea lui Shekinah să-i folosească apariţiile ca o „permisiune pentru a se realiza". Dar abia după ce am proiectat datele vârfurilor lui McClelland ale comportamentului de succes orientat spre realizare, peste axa noastră a timpului ce cuprindea evenimentele de tip Shekinah, am observat o suprapunere.

URMÂND CICLURILE SUCCESULUI

Cercetarea lui McClelland se concentrase la început pe importanţa punctului său de *n-realizare* ca mod de explicare a creşterii economice, dar el era conştient că îşi limitase cercetările la dezvoltarea economică modernă, unde culturile se adaptaseră la tehnologie, diviziunea muncii şi sistemul de fabrici. El căuta o teorie generală a motivaţiei, care putea fi aplicată în orice împrejurări. El se întreba dacă nu cumva creşterea economică fusese diferită în vreun fel în trecut, şi a cauzat, probabil, influenţe motivaţionale diferite. După cum explica şi el, întrebarea îl interesa în mod direct:

Fusese, la urma urmei, un caz istoric, legătura dintre Reforma Protestantă şi ridicarea capitalismului, cea care a dat naştere ipotezei mele generale. Putem aduna ceva informaţii care să se bazeze mai direct pe această interpretare?... a precedat o creştere a motivaţiei realizării o creştere economică în diferite ţări, în trecut, şi a precedat căderea ei declinul economic?

Din fericire, există o astfel de metodă pentru adunarea unor informaţii care să dea răspunsul la astfel de întrebări. Sistemul de analiză a conţinutului n-realizării, aplicat la început la poveşti scrise individual şi apoi la poveşti populare şi la poveştile pentru copii, poate fi aplicat în cazul oricărui tip de literatură imaginativă ce a supravieţuit din civilizaţiile trecute. Mai mult decât atât, cu puţină imaginaţie, cerinţa noastră pentru un anumit tip de index cantitativ al activităţii econo-

mice poate fi satisfăcută, astfel că nu e nevoie să ne încurcăm în neînțelegeri în ceea ce privește faptul dacă sau când o țară era în creștere sau declin din punct de vedere economic. Acest capitol a adunat eforturile ce au fost făcute până acum pentru a aplica abordarea utilizată în capitolul anterior în cazul problemelor istorice.[4]

El a făcut, în special, studii detaliate ale proporției de *n-realizatori* activi din societățile din trecut și ceea ce s-a întâmplat cu succesul economic al acelor societăți. El a ales patru culturi extrem de diferite pentru a acoperi o gamă cât mai largă de epoci istorice. Acestea au fost Grecia antică, Spania la sfârșitul evului mediu, Anglia de la sfârșitul evului mediu până la Revoluția Industrială și Statele Unite între anii 1800-1950.

Tehnica sa era ingenioasă. El avea nevoie de două măsurători statistice, una pentru nivelul general de *n-realizare* și cealaltă pentru nivelul general al dezvoltării economice, pentru a putea astfel compara cele două modele. Când analizase indivizii din epoca modernă, el a putut utiliza un chestionar. Dar pentru cel puțin trei dintre perioadele alese, toți membrii societății implicate erau morți demult. Asta însemna că ei nu puteau fi chestionați în mod direct, așadar, el s-a decis, în schimb, să studieze scrierile, artefactele acelor societăți, și și-a dezvoltat o tehnică de evaluare a conținuturilor literare, bazându-se pe presupunerea că diferite mostre de material scris puteau fi selectate pentru a reprezenta în mod adecvat năzuințele și speranțele a cel puțin unei anumite părți din populație, cea semnificativă pentru creșterea economică. El a continuat extinzându-și cu succes acest index și la decorațiunile și ornamentele realizate pe obiectele din ceramică.

El identificase deja un model comun de creștere, apogeu și declin în multe dintre civilizațiile antice, dar atribuirea unor date exacte prezenței acestor tipare în dezvoltarea unei civilizații reprezenta o problemă. Iată cum descrie el procedeul care a fost folosit pentru Grecia:

[4]McClelland, David: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă)

Istoricii antici sunt într-un acord deplin în ceea ce priveşte faptul că Atena a atins punctul său de dezvoltare cel mai înalt în secolul al V-lea î.C., în timpul „Epocii de Aur" a lui Pericle. Dezvoltarea Ioniei, unde e posibil să fi trăit Homer, a avut loc mai devreme, iar cea a Spartei şi a Beoţiei, casa lui Hesiod, a avut loc probabil puţin mai târziu, cel puţin dacă judecăm după succesele lor militare ulterioare asupra Atenei. Prin urmare, anul 475 î.C. a fost ales mai degrabă arbitrar ca reprezentând data exactă ce delimitează perioada de creştere de perioada de apogeu, ca o dată ce nu ar fi fost nici prea târzie pentru Ionia şi Atena, nici prea devreme pentru Sparta şi Boeotia. Ea corespunde şi cu perioada în care Atena a reuşit să organizeze liga de la Delos, ca o mare federaţie maritimă a oraşelor-stat greceşti, care, în cele din urmă, a reuşit să-i izgonească pe perşi din Marea Egee. Pe la sfârşitul secolului al V-lea, Atena pierduse Războiul peloponesiac cu Sparta şi-şi începuse declinul. La rândul său, Sparta a fost înfrântă de către thebanii din Beoţia sub conducerea lui Epaminondas, în 369 î.C., dar o dată cu moartea acestuia în 362 î.C. thebanii şi-au pierdut influenţa asupra lui Philip al Macedoniei din „pădurile lăturalnice" din nord. Aşadar, anul 362 î.C. a fost ales în mod arbitrar ca reprezentând sfârşitul perioadei de apogeu al oraşelor-stat, pe considerentul că vine puţin prea târziu pentru Atena şi Ionia. Aceste decizii au stabilit limitele celor trei perioade după cum urmează:

Perioada de creştere – 900 î.C. până în 475 î.C.

Perioada de apogeu – 475 î.C. până în 362 î.C.

Perioada de declin – 362 î.C. până în 100 î.C.

Această descoperire era extraordinară pentru noi, deoarece ea indica faptul că cultura greacă, despre care ştiam deja că exercitase o mare influenţă asupra evreilor din epoca Templului lui Zerubbabel şi până în vremea Noului Testament, trecuse printr-o perioadă

de creştere, apogeu şi declin care se potriveau cu tiparul aparițiilor lui Shekinah. Shekinah, după o lungă perioadă de absență, atribuită greşelilor comise de urmaşii lui Solomon, şi-a început un nou ciclu de aparții în anul 487 î.C. Ştiam deja că evreii beneficiază de pe urma interacțiunii lor cu negustorii greci, iar ridicarea oraşelor-stat greceşti ca o balanță militară pentru persani trebuie să-i fi încurajat pe Cyrus şi pe Darius să permită reconstrucția Ierusalimului ca un stat tampon împotriva expansiunii grecilor.

Aici se află o posibilă explicație a motivului pentru care vechiul mit al lui Shekinah era luat atât de în serios pe vremea când se scria Vechiul Testament. Shekinah, gloria Prezenței lui Dumnezeu pe cerul dinaintea răsăritului, fusese văzut ultima dată cu ocazia triumfului biblic ce fusese sărbătorit în proaspăt consemnata Carte a Regilor, o dată cu ridicarea Templului lui Solomon. Întoarcerea lui Shekinah a coincis cu o perioadă de turbulență economică şi politică ce a avut loc în sprijinul evreilor, exact cum spunea mitul antic că se va întâmpla.

Puteam, cu uşurință, să vedem cum acești oameni percepeau evenimentele, fie ele bune sau rele, ca fiind Voia lui Dumnezeu. Shekinah apare, iar ei se simt încrezători şi gata să înfăptuiască un anumit lucru. El dispare, ei devin înspăimântați, şi se îndreaptă spre o profeție autoîndeplinită a eşecului. Din păcate, dacă devin prea încrezători (asemeni celor ce stau mult prea departe în jocul cu cercul şi cuiul), ei vor eşua oricum.

McClelland spunea despre studiul său al apogeului şi declinului *n-realizării* în Grecia antică:

> *Testele pătratelor-chi arată faptul că astfel de diferențe de-a lungul timpului ar fi putut cu greu să se datoreze întâmplării... Ce înseamnă rezultatele? Este n-realizarea un fel de „cauză primară" ce apare şi dispare din neant, care face civilizațiile să se ridice şi să cadă? Cu siguranță, că nu e. Până acum ştim deja destule lucruri despre ce face să crească sau să scadă nivelul de n-realizare, şi, de fapt, toți factorii determinanți sunt de ordine socială... Bogăția economică, indiferent cât de ridicată ar fi n-realizarea, nu poate fi construită pentru o întreagă societate de-a lungul unei singure generații.*

Dar secvența de interacțiuni dintre om și societate ar trebui descrisă indiferent de câte generații durează.[5]

Studiul final al lui McClelland în ceea ce privește motivația și succesul economic descrie în detaliu modul în care a măsurat el acest efect, iar noi nu intenționăm să-i discutăm metodele, care sunt acceptate întru totul de către comunitatea academică. Suntem mult mai interesați să discutăm despre ceea ce a descoperit în timp ce-și desfășura analiza.

Acum am trecut mai departe, la următoarea perioadă pe care o studiase McClelland. Am observat, mai ales, că ea coincidea cu un alt vârf Shekinah, cel care l-a inspirat pe Sir William St Clair să proiecteze și să înceapă construcția Capelei Rosslyn în anul 1441 d.C. McClelland analizase nivelurile de *n-realizare* în Spania medievală, acoperind o perioadă din 1200 până în 1700 d.C. Iată rezumatul descoperirilor sale:

Perioada de creștere economică/creștere a *n-realizării*: 1200-1492 d.C.
Apogeu: 1492 – 1610 d.C.
Declin: 1610 – 1730 d.C.

McClelland spunea despre aceste descoperiri:

Rezultatul semăna mult cu cel obținut în cazul Greciei antice și confirmă legătura dintre nivelul ridicat de motivație a realizării și creșterea economică într-o perioadă diferită, pentru o cultură cu totul deosebită.... Rezultatele acestor două studii sunt suficient de încurajatoare pentru a garanta o examinare mai atentă a relației dintre „valurile" succesive ale motivației realizării și „pulsațiile" creșterii economice din cadrul aceleiași țări.

Știam că Sir William St Clair, constructorul Rosslyn-ului și fondatorul francmasoneriei, străbătuse în tinerețe drumul călătorului

[5]McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă)

spre Compostela, în Spania, înainte de a se întoarce în Scoția.[6] Așadar, William experimentase personal zumzetul motivației înalte ce își făcea apariția în Spania în această perioadă. Fiind conștient de iminenta întoarcere a lui Shekinah, prezisă atât de credința enohiană cât și de cea norvegiană, ar fi putut cu greu să renunțe la propria sa ambiție de a marca ocazia cu un nou templu potrivit și un nou ordin care să păstreze tradițiile antice. Și putem oare să-l învinovățim pentru că credea că dovada din fața ochilor săi confirma adevărul unei învățături secrete despre Luminoasa Stea a Dimineții? Nu e de mirare că acest mit atât de puternic străbate *Testamentul masonic.*

Următoarea perioadă pe care a analizat-o McClelland era o perioadă pe care noi o cunoaștem foarte bine, dar nu era o perioadă ce se potrivea tiparului nostru despre Shekinah. Cu toate acestea, era o perioadă în care a existat un extrem de puternic interes pentru astrologie în rândul francmasonilor din Scoția și Anglia. Perioada acoperită era din 1500 până în 1800 d.C., iar locul era Anglia. Iată descoperirile pentru nivelul de *n-realizare* în Anglia:

Creștere până la apogeu: 1600-1690 d.C.

Perioadă de stagnare: 1700-1780 d.C.

Creștere până la un nou apogeu: 1790-1833 d.C.

Creșterea realizării (primul apogeu din tabelul de mai sus) reprezentată prin perioada dintre 1600-1690 a avut loc, cel mai probabil, în ultima jumătate a secolului al XVI-lea... Rezultatul este o interesantă și posibilă confirmare a așteptării teoretice, netestată în Grecia sau Spania, conform căreia, n-realizarea trebuie să se ridice până la un punct înalt la începutul fazelor de creștere economică.[7]

[6] Wallace – Murphy, T și Hopkins, M: *Rosslyn, Guardian of the Secrets of the Holy Grail* (Rosslyn, Paznicul secretelor Sfântului Graal)

[7] McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă)

Acest fapt nu are nici o legătură cu Shekinah, dar sugerează că aşteptările societăţii se reflectau în evenimentele politice şi economice. Aceasta este o perioadă despre care noi ştiam deja că era un timp în care aşteptările francmasoneriei au fondat ştiinţa modernă în forma Societăţii Regale.[8]

Mai apoi, McClelland a analizat o perioadă foarte interesantă, din punctul nostru de vedere: SUA, în timpul perioadei dintre 1800 şi 1950 d.C. Acum, tiparele *Testamentului masonic* prezi ceau că un apogeu al activităţii economice şi politice ar trebui să aibă loc în cei patruzeci de ani ce urmau anului 1913. Această perioadă se sfârşeşte în 1953. Eram foarte conştienţi că aceste date cuprindeau Crahul de pe Wall Street din 1929 şi depresia ce a urmat, precum şi cele două războaie mondiale. McClelland vedea această perioadă într-un context mai larg.

> *Ceea ce s-a întâmplat cu motivaţia realizării în Statele Unite, în secolul trecut, nu este doar un subiect de o importanţă majoră, el umple şi un important gol (în studiul nostru) referitor la înregistrările istorice vestice care curg mai mult sau mai puţin continuu din 1300 până în prezent. Mai întâi, am observat un val scurt de motivare a realizării în Spania, la sfârşitul secolului al XV-lea, urmat de un val asemănător, de o durată ceva mai lungă, în Anglia, pe la mijlocul secolului al XVI-lea, apoi o pauză şi un val mult mai mare ce preceda Revoluţia Industrială Engleză. Acolo se încheie consemnările până le reluăm (pulsul succesului economic) din nou în jurul anului 1920 (în SUA) şi descoperim un val major al motivaţiei realizării având loc mai ales în ţările subdezvoltate ale lumii, în decada 1950 – 1960.*[9]

Acest fapt ar sugera că tiparul lui Shekinah coincide într-adevăr cu ritmurile pe termen lung ale dezvoltării sociale – dar nu din motivele oferite în Biblie sau *Testamentul masonic.* Dacă vrei să înţelegi modelele comportamentului uman, despre care McClelland

[8]Lomas, Robert: *The Invisible College* (Colegiul invizibil)
[9]McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambiţioasă)

spune că stau la baza ciclurilor, atunci îți recomandăm din toată inima să-i citești cartea. El intră în detalii în ceea ce privește cauzele și modul în care pot fi manipulate aceste cauze pentru a ne îmbunătăți performanțele economice.

Dar David McClelland mai avea încă o surpriză pentru noi. El a analizat și variațiunile în ceea ce privește nivelul de *n-realizare* în Peru dinaintea incașilor, de-a lungul unei perioade de 1500 de ani, cuprinse între 800 î.C. și 700 d.C. El a făcut acest lucru dintr-un studiu de însemnări și cantități de urne funerare, dintre care 254 fuseseră găsite de la cultura ce trăise pe coasta nordică a Perului și putea fi așezată într-o secvență de încredere. Motivul pentru care a desfășurat acest exercițiu a fost „să ofere o unealtă de studiere a civilizațiilor ce nu au lăsat înregistrări scrise, dar au lăsat urme" (El dezvoltase o tehnică de evaluare a „mâzgăliturilor" și a stilului decorațiunilor ceramice, pentru nivelul de *n-realizare* pe care îl testase pe celelalte informații ale sale, folosind ceramica grecească. Ideea a funcționat, astfel că el a dorit să o testeze pe o civilizație ce nu a lăsat ceva scris.)

Informațiile sale indică un declin constant în *n-realizare* încă de la primele mostre din jurul anilor 900-800 î.C. Aceasta scade la un nivel și mai mic între anii 400-500 d.C., când ajunge din nou la vârf. 987 î.C. este un vârf Shekinah, la fel cum este și 473 d.C. În mod interesant nu există mostre în studiul său pentru perioada cuprinsă între 700-300 î.C., deci dacă ar fi existat un vârf Shekinah în Peru, în această perioadă, atunci studiul său nu a găsit nici o informație prin care să-l identifice.

Dintre cele șase societăți realizate pe care le studiase McClelland, nu mai puțin de cinci au atins vârfuri de realizare care coincideau cu aparițiile lui Shekinah ca o stea luminoasă a dimineții, ridicându-se chiar înaintea Soarelui. Ne-am hotărât să verificăm posibilitatea ca acest lucru să fi avut loc din întâmplare, deci Robert a făcut pe calculator un pătrat-chi statistic, pentru a vedea care erau șansele ca cinci din șase societăți realizate din trecut să ajungă la apogeu în momente din timpul ciclului lui Venus, când conjuncția Venus/Mercur a lui Shekinah apărea pe cerul zorilor. Calculele sale au arătat faptul că orice ipoteză nulă, care ar spune că aceste vârfuri au fost distribuite la întâmplare de-a lungul celor

480 de ani ai ciclului Shekinah, ar putea fi respinsă cu un nivel de importanță de 0,001. Aşadar, există mai puțin de o şansă dintr-o mie ca aceste vârfuri ale realizării să se fi întâmplat din coincidență, în acelaşi timp cu Shekinah.

Desigur, această analiză nu sugerează faptul că Shekinah cauzează vârfurile de realizare pe care le-a găsit McClelland, şi ne vedem obligați să lăsăm deschisă întrebarea de ce au loc aceste vârfuri într-un tipar ce pare atât de previzibil.

McClelland spunea despre lucrarea lui că „ar trebui să fie utilă în a ne ajuta să decidem care culturi creşteau şi care scădeau în energie şi cine era cel mai probabil să cucerească pe cine".[10] Ne-am propus să verificăm dacă metoda putea fi folosită pentru studierea proto-scrierii Ceramicii Incizate, de vreme ce ea sugera un pas înainte în înțelegerea acestei resurse valoroase, dar până acum nu am avut şansa să o încercăm.

Aşadar, ne întrebam, există ceva real în spatele tiparelor observaționale pe care *Testamentul masonic* şi Biblia ni le-au transmis? Cercetările noastre arată că apogeuri ale activității politice şi economice par să fi avut loc disproporțional de des, în perioade în care Shekinah, „Luminoasa Stea a Dimineții", apărea într-o ridicare helică.

McClelland era convins că nivelul de motivare al oamenilor putea fi îmbunătățit şi crescut, şi a dezvoltat programe de antrenament pentru oameni de afaceri, care aveau ca scop creşterea motivației lor realizaționale. Redescoperea el, fără să-şi dea seama, o tehnică veche de 6.000 de ani – o tehnică folosită, poate, de către astronomi de succes – preoți ai Oamenilor Ceramicii Incizate?

Lucrarea sa susținea că majoritatea societăților trec prin cicluri de creştere economică urmate de declin şi că acest ciclu era într-o strânsă legătură cu nivelurile de *n-realizare* pe care le măsurase în acele societăți. Preoții Ceramicii Incizate controlau surplusurile economice pe care le crease ştiința lor prezicătoare, şi o dată cu acele resurse a venit puterea, creşterea populației şi un imbold de a găsi mai multe resurse exploatabile. Civilizația lor s-a extins, iar succesul lor i-a motivat pe copiii lor, care la rândul lor i-au motivat

[10]McClelland, David: *The Achieving Society* (O societate ambițioasă)

pe copiii lor, născuți sub aceeași lumină binevoitoare a zeiței. S-ar părea că ei au reușit să creeze unul dintre valurile lui McClelland de succes economic, derivând de la o credință motivantă într-o zeitate de inspirație divină.

Am descoperit că Vechiul Testament evreiesc reflectă o observare ciclică a istoriei, despre care McClelland a arătat că este una reală. Evenimentele-cheie ce stau la baza iudaismului, Potopului, Făgăduinței lui Avraam, a lui Moise și a exodului, Templului lui Solomon, a reconstrucției templului, a nașterii lui Iisus, după cum știam, erau toate ancorate în ciclul lui Shekinah de către autorii Bibliei.

Această credință a oferit *Testamentului masonic* o structură a universului și a pus bazele științei moderne sugerând faptul că Dumnezeu a decretat legile naturii ce pot fi descoperite de către om. Mesajul de la bază a rămas același: el spune că Dumnezeu are un scop, dacă îl cauți, iar destinul omenirii nu e independent de misterele ascunse ale naturii și științei. Poate că știința nu mai are un rol important pentru Dumnezeu, dar mai are încă un rol important pentru scopul Său, pe care l-a redenumit „legile fizicii".

Ni se pare că există două mecanisme puse la lucru aici. Unul este tiparul pe termen lung, de 480 de ani, al Luminoaselor Stele ale Dimineții, ce strălucesc pe cerul dinaintea zorilor. Celălalt este o serie de valuri de realizare motivațională, ce par uneori să coincidă cu aceste apariții. Ne dădeam acum seama că McClelland arătase că aceste valuri pot apărea și în alte momente, în care Shekinah-ul Venus/Mercur nu era pe cer, demonstrând astfel că nu există o simplă legătură cauzală și că ar fi foarte înspăimântător dacă toate eforturile umane ar fi complet legate de anumite tipare nevăzute ale mișcărilor planetare. Totuși, pare să existe o anume corelație ce trece dincolo de coincidență.

Ni se pare imposibil să acceptăm argumentul că Dumnezeu a aranjat ciclurile orbitale ale sistemului solar în urmă cu bilioane de ani, cu intenția inițială de a folosi conjuncțiile Venus și Mercur doar o dată la multele mii de milioane de repetiții, pentru a transmite un mesaj despre mesia în anul 7 î.C. Steaua din Betleem este un minunat mit motivațional, nu un argument științific.

Încă nu ne-am schimbat părerea despre astrologie. Nu putem

oferi nici o bază logică lucrării sale şi chiar excelentul studiu al lui Sachs nu reuşeşte să demonstreze că ea este o realitate. Cu toate acestea, se întâmplă ceva acolo. Ceva afectează, într-adevăr, comportamentul uman, prin ambiţie şi realizare.

Conceptul de astrologie are o simplitate copilărească ce poate fi aplicată problemelor de viaţă ale lor. Totuşi, negustorii de putere ai Ceramicii Incizate şi sumerienii ar fi fost extrem de sofisticaţi – observatori fără pereche ai cerului. Răbdarea lor şi precizia calculelor lor, precum şi corectitudinea observaţiilor lor au dus lumea spre o înţelegere a naturii, care este însăşi mintea lui Dumnezeu. Dar ei au simţit şi problemele şi teoriile faptului că erau expuşi pericolelor şi misterelor lumii şi din aceste motive şi-au creat idoli, pe care sperau să-i îmbuneze. Iar idolii lor au luat forma listelor şi legăturilor. Căci atunci când lumea este o colecţie de mistere, este treaba înţeleptului să stabilească corelaţii de încredere şi să răspundă la întrebarea – cum? Întrebarea „de ce" poate fi lăsată pentru o discuţie ulterioară. Ţineţi minte, ei nu aveau un Lucasian, profesor de matematici, care să le amintească faptul că teoriile lor teologice erau „în dezacord cu alte teorii ce fuseseră testate prin experimente"[11].

Dar de ce şi-au plasat ei divinităţile credinţei lor în cer? Răspunsul nostru e simplu: cerul este ghidul vizual al înţelegerii propriului nostru mediu. Britania Oamenilor Ceramicii Incizate şi Mesopotamia antică împărtăşeau un climat unde norii acopereau rareori stelele; şi puşi în faţa minunatei lor străluciri, oamenilor le-a venit uşor să creadă că strălucitoarele planete erau ele înseşi zei şi zeiţe. Aşadar, aceste Luminoase Stele ale Dimineţii ce păreau să lumineze cea mai întunecată oră dinaintea zorilor, erau considerate a împărtăşi sentimentele şi fricile omului şi a-i controla destinul. Mare mirare că Hiram, regele Tyrului, şi-a dorit să se căsătorească cu una şi să fie tatăl copiilor ei.

Fără îndoială că unii oameni care citesc această carte vor dori să creadă că valurile de succes economic pe care le-a descoperit David McClelland au fost, de fapt, cauzate de către stelele şi planetele de la orizont ce influenţau destinele indivizilor care aveau beneficii.

[11]Hawking, Stephen: *The Universe in a Nutshell* (Universul pe scurt)

McClelland a luat în considerare şi această posibilitate, atunci când a observat că poporul evreu pare să fie cu mult deasupra mediei în ceea ce priveau nivelurile lor de motivaţie a *n-realizării,* spunând: „Iudaismul este o religie mesianică ce subliniază faptul că traiul după Legile lui Dumnezeu va ajuta, în cele din urmă, la venirea zilei în care Dumnezeu îşi va răsplăti Aleşii săi... care am aflat că era o trăsătură a oamenilor cu o înaltă *n-realizare.*" După conducerea unui studiu intens asupra băieţilor evrei dintr-un număr de oraşe americane, el a adăugat: „Prezicerile noastre că băieţii evrei ar trebui să aibă niveluri înalte de *n-realizare* sunt în mod clar sprijinite de fapte".[12]

El a continuat să spună următoarele despre efectul general al credinţei religioase a evreilor asupra nivelelor acestora de *n-realizare*:

> *Tot ce aduce nou această cercetare este faptul că dacă evreii ar fi avut un nivel mai ridicat de n-realizare în trecut, cum par să aibă acum în Statele Unite, atunci interesul lor pentru afaceri şi probleme comerciale ar fi putut fi prezis pe baza tuturor descoperirilor deja raportate.*[13]

McClelland adaugă că evreii nu erau singurii dintre grupurile religioase ce au avut succes în dobândirea unor niveluri crescute de *n-realizare*. El i-a mai analizat şi pe Quakeri, calvinişti, catolici, jainişti, hinduşi vaishnava şi pe perşi şi şi-a rezumat părerile privitoare la efectul religiei asupra nivelurilor de motivaţie, după cum urmează:

> *Cercetarea noastră a cizelat mult mai îndeaproape esenţa valorilor religioase asociate cu n-realizarea ridicată... persoana cu niveluri înalte de n-realizare doreşte să fie răspunzătoare pentru propriile-i decizii şi însăşi faptul luării unei decizii implică o anume incertitudine în privinţa rezultatului. El este, aşadar, „pe propriile-i picioare", în acelaşi sens în care*

[12]McClelland, David: *The Achieving Society* (O societate ambiţioasă)
[13]McClelland, David: *The Achieving Society* (O societate ambiţioasă)

sunt credincioşi într-o religie individualistă. În sistemele ecleziastice cu ritualuri formale, pe de altă parte, individul este „în siguranţă" dacă face exact ce se presupune că ar trebui să facă, îndeplineşte corect ritualurile, îşi spune rugăciunile destul de des, cheamă preotul potrivit la momentul potrivit, etc. Dar aici dăm peste vechea problemă cu oul şi găina: care a ieşit primul, religia individualistă sau n-realizarea? Nici un răspuns clar nu poate fi dat la această întrebare, care ar acoperi toate cazurile. Oricum, din punct de vedere teoretic, fiecare dintre factori ar putea „ieşi primul" şi ar putea influenţa dezvoltarea celuilalt. Adică, părinţi Quakeri, cu păreri religioase care tocmai au fost descrise, ar conduce spre dezvoltarea unei înalte n-realizări. În acest caz, religia vine, în mod clar, prima, şi de fapt, deoarece religia este unul din cele mai stabile elemente persistente în multe societăţi, ea ar fi putut foarte bine „ieşi prima" deseori.

Francmasoneria este tocmai o astfel de „religie individualistă". La fel fusese şi cauza ciclurilor de motivaţie a realizării ale lui McClelland oferite de practica religioasă? Noi nu considerăm că misticismul oferă o explicaţie completă, deşi el ar fi putut contribui la tiparele pe care le-am descoperit. Ar putea exista un al treilea factor necunoscut, cum ar fi modificările mediului înconjurător, care intră în corelaţie cu ambele tipare şi dă o legătură cauzală. Dar nu avem încă nici o altă sugestie în ceea ce priveşte acest stadiu de legătură.

În timpul primelor zile ale Societăţii Regale, unul dintre fondatorii săi, Sir Robert Moray, a lucrat împreună cu omul de ştiinţă olandez Christiaan Huygens pentru a încerca să dezvolte un ceas cu pendulă care să fie folosit pe mare pentru stabilirea longitudinii.[14] Ca parte a procesului, Huygens a făcut o serie de ceasuri identice şi, în timp ce le testa în atelierul său, el a observat un fenomen ciudat. Când a aşezat două dintre aceste ceasuri identice pe acelaşi raft şi le-a pornit la ore diferite, astfel încât pendulele lor să nu se mişte în acelaşi timp, în dimineaţa următoare, mişcările

[14]Lomas, Robert: *The Invisible College* (Colegiul invizibil)

pendulelor s-au sincronizat. Totuşi, dacă cele două ceasuri erau aşezate pe bănci diferite în părţi opuse ale camerei, ele rămâneau mereu nesincronizate.

Motivul pentru care se întâmpla acest lucru este unul simplu. Când cele două ceasuri erau pe acelaşi raft, mişcarea pendulului mişca uşor şi raftul, transmiţând astfel un mic şoc celuilalt ceas. Când pendulele se mişcau în opoziţie una faţă de alta, micile şocuri încetineau pendulele, transferând energie între ele. Pe măsură ce amândouă încetineau uşurel, au ajuns, în final, într-o fază în care ele nu se mai zdruncinau una pe alta şi astfel se mişcau în acelaşi timp.

Poate acest mecanism ne poate ajuta să explicăm ciudata potrivire dintre informaţiile lui McClelland şi aparitiile Stelei Luminoase a Dimineţii. Dacă crezi în Shekinah, cum o făcea Iisus, te comporţi în conformitate şi astfel îţi cronometrezi acţiunile pentru a se potrivi cu ceea ce tu percepi ca reprezentând Voia Divină. Un gând frumos, dar noi suntem conştienţi că el nu poate merge suficient de departe pentru a satisface criteriile astrologice.

Dar în mod ciudat, acest cult astral interesant, ce a dat naştere marilor religii monoteiste ale lumii, care întotdeauna împărtăşesc Vechiul Testament pe care l-au inspirat, a supravieţuit în ciudate reminiscenţe până în prezent. După cum am mai spus, francmasoneria şi astrologia sunt două tradiţii ce păstrează cel mai bine această veche credinţă conform căreia poziţia corpurilor cereşti afectează acţiunile indivizilor de pe Pământ.

Astrologia modernă este îngheţată în forma pe care Ptolemeu a inventat-o cu aproape 2.000 de ani în urmă, unde Pământul era considerat a se afla în centrul numeroaselor sfere de cristal care purtau materialul stelelor şi influenţau destinul oamenilor cu armoniile lor. Suntem convinşi că astrologia din ziare este lipsită de valoare şi chiar horoscoapele pregătite individual sunt probabil nu cu mult mai efective decât cititul în frunze de ceai.

Dar ştiinţa spune că se întâmplă ceva ce afectează comportamentul uman – iar francmasoneria pare să fie amintirea unui lucru important din punct de vedere istoric. Ea a păstrat mare parte din ştiinţa astronomiei observaţionale, dar este îngropată în ciudate tradiţii orale, forme ciudate de mişcări ritualice şi poveşti mitice.

SFÂRŞITUL CĂLĂTORIEI

Se împlinesc treisprezece ani de când am început această misiune de căutare a originilor ritualurilor francmasonice. Era pe atunci o îndatorire personală, doar pentru propria noastră satisfacţie. Am început cu o foaie albă şi, în ciuda faptului că eram noi înşine francmasoni, nu am manifestat vreo preferinţă pentru rezultat. Dacă descoperirile noastre ar fi demonstrat că breasla este doar o invenţie excentrică de prin secolul XVI – asta era. Dacă am fi ajuns la concluzia că francmasonii erau răi sau făcători de rele, am fi spus-o în gura mare pentru toţi cititorii noştri. Dacă am fi descoperit că linia principală, din care s-au ramificat toate breslele medievale ale zidarilor în piatră, era una reală, atunci am fi spus acest lucru.

Călătoria fusese mult mai lungă şi mai dificilă decât ne-am fi imaginat, dar ne-am făcut mulţi prieteni pe drum. Fie şi numai pentru acest lucru, cele aproximativ 20.000 de ore de muncă pe care le-am investit au meritat. Din păcate, şi poate inevitabil, rezultatul descoperirilor noastre i-a făcut pe unii oameni să nu ne mai placă sau chiar să ne disprețuiască, iar unii ne-au atacat în diferite moduri.

După cum am mai spus, cele mai veninoase atacuri au venit din partea unor oameni care nu păreau să ne fi citit cărţile, cu toate că aceştia se simţeau ameninţaţi de interpretarea pe care am dat-o evenimentelor descrise în Biblie. Pentru ei, Iisus este Dumnezeu şi fiul său însuşi – şi a murit pentru a ne salva în urmă cu 2.000 de ani, şi totuşi continuă să trăiască şi astăzi într-un loc numit rai.

Noi acceptăm în mod direct că avem ceva probleme cu astfel de concepte, iar pentru noi, el a fost un lider carismatic al omenirii, care a revoluţionat lumea în ciuda eşecului său personal. Deşi nu acceptăm prea mult din interpretarea tradiţională a poveştilor biblice, avem un mare respect pentru Biserică în general şi pentru oamenii religioşi. După părerea noastră, lumea nu are decât de câştigat din discuţii directe şi deschise pe tema credinţei umane, şi din interacţiunea noastră cu puterea ce stă la baza universului – putere pe care mulţi oameni o numesc Dumnezeu, iar oamenii de ştiinţă o numesc Legile Fizicii.

Francmasoneria pretinde că nu este o religie şi că ea este compatibilă cu sistemele de credinţă ale tuturor religiilor. Noi acceptăm întru totul aceasta, deşi ea oferă un punct de focalizare pentru mulţi oameni care nu sunt activi în vreo credinţă anume – iar pentru aceştia, ea reprezintă un înlocuitor pentru religie, deoarece oferă valori spirituale fără a-ţi cere să te supui unui întreg sistem de credinţe.

Poate cei mai ciudaţi oameni pe care i-am întâlnit sunt acei bărbaţi ce se consideră a fi „experţi" în francmasonerie. În mare, majoritatea francmasonilor au primit cu bunăvoinţă ceea ce le-am furnizat şi au preţuit dezbaterile pe care le-am început în loje din întreaga lume. Dar suntem conştienţi că unii dintre aceşti „experţi" au fost scandalizaţi de îndrăzneala noastră de a ne îndoi de istoria standard şi de a ne publica apoi descoperirile pentru a fi citite de oricine. Unii dintre ei fac referire la credinţa lor cum că ar trebui păstrată o anumită doză de mister, deşi cea mai mare lojă din lume, Marea Lojă Unită a Angliei, a declarat în mod clar că nu există secrete care să protejeze cuvintele şi semnele folosite pentru recunoaştere – pe care noi oricum nu am avut nevoie să le menţionăm.

Există un fel de „Mafie masonică" alcătuită din oameni care se consideră a fi extrem de bine informaţi, care conduc întâlniri fără sfârşit şi seminarii pentru a discuta viziunea standard a istoriei masonice. În timp ce noi ţinem discursuri publice în toată lumea şi în grand-uri şi, uneori în locuri mai mici decât grand-urile, în loje, ei îşi ţin discuţiile „academice" în confortul liniştit al credinţei că francmasoneria a ieşit din breslele medievale ale masonilor pietrei. În general, ei refuză să ne citească descoperirile şi puţini care fac acest lucru folosesc un proces de „extragere şi comparaţie". Acesta este un proces simplu de luare a unui element din descoperirile noastre şi verificare pentru a vedea dacă el se potriveşte cu acurateţe în propria lor ramă a istoriei. Într-un mod lesne de înţeles, ei concluzionează că descoperirea vizată este greşită, deoarece ei presupun că paradigma lor fundamentală este corectă.

Ca răspuns, noi le-am spune că ideea potrivit căreia francmasoneria a ieşit din ritualurile zidarilor în piatră este nimic altceva decât o prostie. A o accepta înseamnă a face o imensă presupunere,

acceptând părerea „autorității", când, de fapt, nu există fapte care să susțină o astfel de credință. Cercetările noastre ne arată că breslele de zidari în piatră au avut într-adevăr un amestec, dar motivul este acela că ei au fost la început atașați acelor protofrancmasoni, și anume Cavalerii Templieri.

Cavalerii Templieri erau responsabili pentru acea ridicare a clădirii catedralei din Europa în secolele XII și XIII, și tot ei sunt cei care i-au organizat pe zidarii în piatră în bresle. Noi credem că ei le-ar fi dat masonilor lor anumite ritualuri care să-i lege de Ordinul Cavalerilor Templieri. Când Templierii au fost arestați, în 1307, zidarii în piatră din Europa nu prea au avut de ales și au continuat cu ritualurile lor, care aveau să fuzioneze, într-un final, cu masoneria non-operativă din 1441, și ridicarea Capelei Rosslyn. Aceleași tendințe pot fi detectate în Londra, mai târziu.

Când ținem discursuri la adunările unde sunt prezenți și acești oameni, ei ne privesc cu o expresie de confuzie, căci noi descriem o urmă a socotelilor ce se întind pe mii și nu pe sute de ani. Pentru ei este mult mai ușor să presupună că în istorie totul stă în micuța sa cutie, neatins de evenimente mai largi. Acest lucru le permite să catalogheze în mod interminabil documente masonice și să numească acest procedeu cercetare.

Noi ținem discursuri pentru francmasonii din toată lumea și sunt de obicei primite cu entuziasm. De curând, în timp ce noi terminam această carte, Marele Maestru dintr-o anumită țară a fost extrem de impresionat de munca noastră, astfel încât i-a propus lui Chris să fie numit membru onorific al Marii lor Loji, după ce ținuse un discurs de o zi întreagă. Am fost amândoi încântați de această recunoaștere.

Răspundem cu drag întrebărilor experimentale și savurăm dezbaterile documentate – dar uneori, ni se pare că oamenii preferă să nu se gândească la ideile noi. După ce a ținut un discurs la seminarul anual masonic, ținut în Scoția, Chris a petrecut o mare parte a serii cu un membru încântător, dar cam miop, al acestei „Mafii masonice". Deși era Maestrul Venerat al unei loji de Cercetare, nu ne citise cărțile, pe motiv că el știa oarecum că ele nu conțin altceva decât un nonsens fantezist. El a recunoscut că a auzit niște zvonuri potrivit cărora, în mod destul de surprinzător, noi eram, de

fapt, niște „tipi obișnuiți", dar în timpul conversației în general plăcute, el a presupus în mod constant ceea ce el considera a fi „probleme serioase", afirmând că ar trebui să vadă pașii ce ne-au dus la aceste concluzii noi, vrând să spună că tragem concluzii pripite după cum ne taie capul. Orice încercare de a introduce o idee ce nu făcea parte din normele sale standard, o respingea că fiind inadmisibilă.

Acesta era un om ce accepta fără dovezi faptul că părerea pe care o avea el cu privire la originile masonice era absolut corectă și că orice variațiune sau dezvoltare ar trebui să înceapă de la ipoteza sa înainte de a-și urma drumul. Când Chris i-a sugerat că accepția sa legată de explicația standard oferită de către Marea Lojă Unită ar putea fi eronată, acesta l-a privit tulburat.

Problema este una de ciocnire între tipare. Explicația standard pentru existența francmasoneriei se bazează pe ideea că ritualurile bizare sunt doar „piese de moravuri" împrumutate din ritualurile de inițiere ale breslelor de zidari în piatră, de către filozofi, pentru a le servi în folosul propriu. După părerea noastră, acest punct de pornire este în mod firesc prostesc și orice pași pornind de la el sunt meniți a fi extrem de greșiți. Cercetarea noastră a început de la zero și s-a ridicat încet prin analiza contextului cel mai larg posibil. Cele două păreri despre originile masonice au puncte comune, dar ele trebuie să fie evaluate independent pentru propria lor logică.

Dar francmasoneria ascultă, cu toate că „experții" autointitulați din Anglia preferă să se prefacă surzi. Cu doar o lună în urmă, Robert a fost invitat să vorbească despre formarea Societății Regale unei loji de Maeștri Instalați din Nordul Angliei, o lojă care manifesta un real interes pentru cercetare. Mulți dintre membrii săi aparțin lojii locale universitare și, deci, sunt și academicieni. El a fost întrebat dacă se va întoarce pentru a ține cursuri ulterioare despre munca sa. Deci, suntem îndreptățiți să credem că descoperirile cercetărilor noastre, precum și entuziasmul personal pentru francmasonerie nu sunt ignorate pe de-a-ntregul și că există multe grupări de frați cu vederi largi, care vor să audă noi idei despre istoria ordinului lor.

Există foarte puține dovezi absolute în istorie și acceptăm că am

greşit, cu siguranţă, în unele lucruri. Dar oricât de mult am fi greşit, vedem un tipar ce sugerează cu tărie că am greşit mai puţin decât toţi ceilalţi. După cum a spus un profesor când ne-a citit lucrarea, „nu pot spune cu siguranţă că aveţi dreptate, dar voi aţi unit punctele istoriei mai bine decât am văzut pe oricine s-o facă până acum".

Pe parcursul călătoriei noastre, am călătorit în timp cu multe mii de ani în urmă, iar abordarea noastră numită „foaia neagră de hârtie" ne-a ajutat să rezolvăm probleme majore, cum ar fi ghicitoarea yardului megalitic. Acest rezultat a dovedit că profesorul Alexander Thom avusese dreptate tot timpul când susţinea existenţa unei unităţi de măsură preistorice incredibil de precise, care a fost folosită din nordul Scoţiei şi până în vestul Franţei. Noi am demonstrat că unele dintre cele mai importante structuri megalitice din Insulele Britanice sunt mecanisme astronomice avansate, cu ajutorul cărora se urmăreau mişcările lui Venus, şi am arătat imensele beneficii sociale şi economice pe care acestea le-au oferit omului preistoric. Aceste descoperiri sunt verificabile şi au fost acceptate de către academicieni de vârf (deşi nu au fost acceptate de către Mafia masonică). De exemplu, am fost încântaţi când ni s-a trimis o reeditare a unui studiu despre alinierea vechilor biserici din Britania, condus de către Departamentul de Ştiinţe ale Pământului din cadrul Universităţii din Hong Kong, care cita cercetările noastre din *Uriel's Machine* (Aparatul lui Uriel).[15]

Noi am demonstrat existenţa tiparelor Shekinah din Biblie şi am oferit cea dintâi explicaţie credibilă pentru fixaţia pe care o aveau evreii în legătură cu numerele 40, 480 şi 1440.

Mai mulţi oameni încercaseră, în trecut, să explice adevărul despre Steaua din Betleem, căutând orice obiect luminos pe cerul din acea vreme, dar noi am demonstrat exact ce era, prin analiza tradiţiilor canaanite şi evreieşti, precum şi a unor texte evreieşti, alături de reverificări astronomice. Noi considerăm că am prezentat o imagine a omului pe care îl numim Iisus Christos, ce ne ajută să ne îmbunătăţim înţelegerea misiunii sale ca Mesia al evreilor.

[15]Ali, J.R. şi Cunih, P: „The Orientation of Churches: Some New Evidence" („Orientarea Bisericilor: Câteva dovezi noi")

Clădirea ciudată de la Rosslyn a fost explicată ca fiind o copie a ruinelor Templului lui Irod, iar analiza unei singure sculpturi a demonstrat că e irațional să nu accepți faptul că există o relație între ea și ritualul Primului Grad al francmasoneriei. Am demonstrat că proiectul clădirii se potrivește la fix cu descrierea Templului regelui Solomon din *Testamentul masonic*. Totuși, încă așteptăm promisa excavație ce va fi condusă de echipa de savanți propusă de către profesorul Charlesworth.

Am confruntat cât de multe vechi ritualuri masonice am putut obține și le-am publicat pe un imens site web, găzduit de universitatea lui Robert, ca o resursă academică generală pentru cercetători, care e disponibil pentru a fi folosit de oricine e interesat de francmasonerie și învățăturile sale. Am mai asamblat o secvență cronologică a informației istorice conținute de francmasonerie și am obținut *Testamentul masonic*, ca o carte ce e complementară cărților din Biblie și pe care am publicat-o aici ca partea a doua a *The Book of Hiram* (Cărții lui Hiram).

Pentru o vreme ni s-a părut că ritualurile francmasoneriei erau, de fapt, o știință coruptă, și că ele ar putea fi ceva puțin mai mult decât o superstiție astrologică. Apoi am găsit tipare din studii pe deplin acceptate, care sugerau că francmasoneria este o amintire a unui lucru ce funcționa în trecut și care ar putea avea importanță pentru viitor. Indiferent unde conduce relația, Sachs a arătat că există o corelație între momentul nașterii unui individ și comportamentul său ulterior. Iar ciclurile sociale și economice sugerează că ar putea să existe o anume realitate în efectele pe termen lung ale comportamentelor ce au o tendință de a coincide cu evenimentele planetare.

În cele din urmă, francmasoneria pare să fi fost vechea amintire a unei științe care conducea ambiția umană și realizarea. Și aceasta este, fără îndoială, ceea ce a obținut. Oamenii ce au construit cea mai mare democrație a lumii și unica superputere din zilele noastre au fost fie francmasoni, fie erau de acord cu valorile ordinului. Marea renaștere a științei care a dat naștere epocii moderne a fost condusă de către francmasoni, cum ar fi Sir Robert Moray, Benjamin Franklin și Sir Christopher Wren. Francmasoneria era o atitudine ce aștepta să iasă la iveală, o știință antică ce a trebuit să-și

aştepte timpul înainte de a putea deveni ştiinţă modernă.

Dar ce se va întâmpla în viitor?

Am început această carte afirmând că francmasoneria este pe moarte, iar această afirmaţie va rămâne adevărată atâta timp cât acei oameni ce o conduc continuă să o folosească ca un club de adunare al gentlemenilor. Ei schimbă ritualurile acolo unde şi când le convine, şi nu au idee despre originile sale, cu atât mai puţin despre scopul său. Breasla merită să continue să trăiască, dar ca a aparţinut dintotdeauna unor oameni care au îndrăznit să fie ambiţioşi, care au căutat un drum mai bun înainte, crezând în scopul lui Dumnezeu şi în ştiinţă.

Tensiunea modernă dintre Dumnezeu şi ştiinţă este, după părerea noastră, o chestiune cu viaţă scurtă. Nu există nici o diferenţă între Atotputernicul, lucrarea Sa şi ştiinţă – este, pur şi simplu, un alt mod de a exprima acelaşi lucru. Ştiinţa nu este un produs finit, este doar o abordare a condiţiei umane, ce căuta să explice lumea în termeni raţionali, ce pot fi testaţi prin alte observaţii.

Drumul înainte pentru omenire trebuie, cu siguranţă, să fie în permanenţă de a căuta şi îmbrăţişa misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei. În acest efort, lumea vestică nu a văzut niciodată un mod mai bun de a-l realiza decât adevăratele principii pe care se bazează francmasoneria.

Noi sperăm din tot sufletul că ea va supravieţui.

Dar pentru a ne încheia ancheta trebuie să ne întoarcem la întrebarea pe care ne-am pus-o când am început.

CE ESTE FRANCMASONERIA?

În ritualul masonic, întrebarea „*Ce este francmasoneria?*" cere răspunsul: „*Un sistem caracteristic de moralitate, deghizat în alegorie şi ilustrat prin simboluri.*" Acest lucru este, fără îndoială, adevărat, dar este, de asemenea, nepotrivit mai ales ca orice fel de descriere a motivului pentru care există organizaţia.

După cum ne-am afundat noi înşine într-o căutare a originilor ritualurilor utilizate de francmasoni, am ajuns, în cele din urmă, la o nouă înţelegere a ordinului. Îi înţelegem pe larg originile şi ştim

cum şi de ce a devenit o poveste cu succes global atâta timp, înainte de a coborî treptat până la un anumit punct în care a devenit acum, în mare, un subiect de ridiculizare publică.

De nenumărate ori când am fost intervievaţi de către presă sau mass-media, reporterul şi-a exprimat mirarea că suntem atât de pregătiţi să acceptăm faptul că suntem francmasoni, cu atât mai mult cu cât eram mândri de acest lucru. Părerea generală este că francmasonii sunt secretoşi, elitişti şi probabil răi atât în credinţă cât şi în faptă.

Această viziune extrem de negativistă s-a cimentat de-a lungul deceniilor de slabă conducere, ce a dezvoltat o secretomanie inutilă şi a sprijinit credinţa arogantă conform căreia oamenii ar trebui să-şi vadă de treburile lor. Încercările de a fi mai deschişi au venit prea târziu şi au fost executate prea slăbuţ pentru a înfrâna fluxul de nelinişte publică.

În Anglia, membrii guvernului laburist au căutat în ultima vreme să schimbe legea care-i forţa pe francmasoni să intre în justiţie sau în serviciul altor organisme publice, să-şi declare apartenenţa la ordin. Nu a existat ceva similar de la persecuţia francmasonilor din timpul Germaniei naziste.

Francmasoneria a înflorit de la sfârşitul secolului al XVI-lea şi până la mijlocul secolului al XX-lea. Înaintea declinului său, ea a fost inima societăţii, numărând regii Angliei şi mulţi dintre arhiepiscopii de Canterbury ca lideri francmasoni. În ciuda faptului că mai-marii Bisericii Angliei, cum ar fi regele George al VI-lea, au fost membri, acum este popular printre anumite grupuri de creştini să pretindă că francmasoneria este incompatibilă cu creştinismul.

Aşadar, ce este francmasoneria?

Şi de ce ar trebui să avem încredere în ea?

Răspunsul nostru este că francmasoneria a fost un motor de realizare ce a condus lumea dinspre întuneric spre lumină.

Francmasoneria a fost odată o organizaţie ce era epitonul cărţii *O societate ambiţioasă*, descrisă de către David McClelland. Membrii săi erau marii şi bunii oameni ce conduceau Biserica, ţara, industria, forţele armate şi academia. Ei erau antreprenorii şi intelectualii ce au săvârşit revoluţia industrială şi care au deschis drumurile avansului social şi ştiinţific.

Europa a prosperat în timpul francmasoneriei, iar ordinul a fost împrăştiat în fiecare colţ al planetei. Cele mai vechi universităţi, cum ar fi Oxford şi Cambridge, erau mândre de lojile lor, iar marii constructori de vapoare şi oamenii ce au luat căile ferate americane din partea de vest s-au amestecat cu judecătorii şi generalii pentru a munci împreună pentru o societate mai bună. Erau oameni ambiţioşi, iar realizarea era singurul rezultat pe care-l acceptau.

Constituţia americană şi Societatea Regală au apărut din pricina unor masoni ca George Washington, Benjamin Franklin, Sir Robert Moray, Alexander Bruce şi Elias Ashmole. Oraşul Washington a fost proiectat de către francmasoni, iar Londra s-a născut din cenuşa Marelui Foc, datorită inspiraţiei Marelui Maestru Mason, Sir Christopher Wren. Până şi „Vestul Sălbatic" a fost îmblânzit de francmasonii Davy Crockett, Jim Bowie, Buffalo Bill şi Pat Garrett, dacă ar fi să-i numim doar pe câţiva dintre aceştia.

În fiecare oraş din lumea vestică, templele masonice ofereau un loc de întâlnire pentru oameni care veniseră acolo să se realizeze. În vestul Yorkshire-lui, oraşul Halifax, s-a născut cea mai mare societate de construcţii din lume cu ajutorul unor francmasoni, care s-au cunoscut la Hanul Bătrânului Cocoş. Acum o importantă bancă, această instituţie, purtând numele oraşului, oferea structura financiară pentru a le da sutelor de mii de oameni obişnuiţi o nouă posibilitate de a avea propriul lor cămin.

Într-o vreme când gânditori şi persoane active de primă importanţă din Anglia erau fie creştini, fie evrei, francmasonii din toate regiunile s-au întâlnit în condiţii de egalitate într-o lojă, pentru a-şi împărtăşi entuziasmul pentru progres pe drumul construirii unei vieţi mai bune pentru ei înşişi, familiile lor şi pentru comunitate în general. Ei au lucrat în armonie cu biserica sau sinagoga lor, din moment ce orice diferenţe religioase s-au evaporat în atmosfera de toleranţă care se află în centrul ordinului.

Pe măsură ce obţineau succese tot mai mari, oraşele lor şi ţările lor deveneau tot mai prospere şi au apărut modalităţi noi, mai specializate de a lucra împreună. Francmasoneria a luptat pentru şi a reuşit să ajungă la o eră de raţiune şi libertate personală. Acum, oamenii se puteau dezvolta ei înşişi şi comunităţile lor fără a fi nevoiţi să se întâlnească în încăperi întunecoase, să poarte veşminte

ciudate şi să recite ritualuri ciudate.

Lojile masonice nu mai sunt locul de întâlnire a „activiştilor şi agitatorilor".

Oamenii care fuseseră odinioară coloana vertebrală a Ordinului, acum nici n-au visat să solicite apartenenţă. Ei au lucruri mai bune de făcut în viaţă – cariere şi familii de întemeiat, îndatoriri sociale de îndeplinit, care să le ocupe timpul. Toată lumea, de la oameni de afaceri la poliţişti, de la consilieri la academicieni, toţi ţin francmasoneria la distanţă. Calitatea de Membru al Lojilor Locale din zilele noastre este fie irelevantă, fie în detrimentul clar al carierei unui tânăr.

La apariţia primei noastre cărţi, noi nu prea eram populari în cadrul Marii Loji Unite a Angliei. Dar când un jurnalist de la o revistă naţională i-a intervievat pe marii conducători luminaţi în Sala Masonică de pe Strada Marii Regine din Londra, ei au fost iniţial încurcaţi când acesta i-a întrebat dacă ar putea întâlni un mason care a lucrat la un nivel important în industria modernă. Singura persoană pe care ei o cunoşteau era Chris Knight, care era preşedintele unei companii de publicitate şi de relaţii publice – precum şi partenerul de scris al academicianului Robert Lomas, care tocmai scrisese cartea neconformistă din punct de vedere masonic, *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram).

Calitatea de membru al masoneriei moderne nu aduce nici un beneficiu, iar rezultatul este că majoritatea francmasonilor nu mai sunt conducători sociali. Membrii lojilor nu mai discută despre ambiţie şi dezvoltare socială. Ei fac donaţii de caritate, dar vorbesc puţin despre filozofia fizicii şi petrec ore în şir întorcând pe toate părţile simbolurile unei epoci de mult trecute.

Francmasoneria este victima propriului său succes. Ea a obţinut schimbarea socială şi ştiinţifică pe care şi-o propusese s-o realizeze, dar acum este asemeni unui soldat, o forţă cheltuită reprezentând un trecut mare ce merită respect, nu pentru ceea ce este acum, ci pentru ceea ce a făcut odată.

Se poate avea încredere în francmasonerie.

În ciuda unor zvonuri nefondate ce afirmă contrariul, ea a cerut întotdeauna cele mai înalte standarde de cinste şi decenţă. Astăzi, tristul fapt este că ea nu poate fi altfel decât blajină, chiar dacă ar

vrea, deoarece ea nu are nici putere, nici bani şi nici influenţă.

Dar, într-o analiză finală, francmasoneria şi-a câştigat locul special în istorie, deoarece ea a fost una dintre uneltele de lucru utilizate de către Marele Arhitect al Universului la construirea lumii moderne.

Partea a doua

Testamentul masonic

CĂTRE CITITOR

Opinia generală despre ritualul masonic nu este una pozitivă. Scriind în ziarul britanic *Times* despre subiectul frăţiilor americane, un jurnalist spunea:

> *Francmasonii au un ritual idolatric ciudat de iniţiere, cu legături la ochi, pantaloni ridicaţi pe un picior şi puncte de atingere pe pieptul gol.*[1]

Dicţionarul Chambers defineşte termenul idolatric ca fiind un „ritual prostesc" sau „jargon complicat", ce reprezintă o evaluare destul de corectă a ritualului masonic dacă-l privim fără a-l înţelege. Marea întrebare este dacă există vreun înţeles în spatele ritualului în acelaşi fel în care Biblia nu poate fi respinsă doar pentru că are şi părţi cam bizare. Majoritatea lucrurilor în viaţă au tendinţa să devină „sensibile" prin familiarizare şi doar rareori prin înţelegere veritabilă.

Ritualul masonic a fost scris poate de două sute de ani, dar ar fi greşit să presupunem că conţinutul său datează doar din acea vreme. Francmasoneria a fost odinioară o tradiţie pe de-a-ntregul orală – şi, teoretic, ea mai este încă, deoarece majoritatea lojilor îşi conduc ritualul din memorie. Vechiul Testament a fost aşternut pe hârtie pentru prima dată abia după 1.000 de ani de la presupusa perioadă a lui Avraam şi la câteva sute după Solomon, dar este acceptat de toată lumea faptul că aceasta a reprezentat doar o formalizare a tradiţiilor orale.

Un alt exemplu poate fi văzut în pierderea şi recuperarea Cărţii lui Enoh. Acum e considerată a fi scrisă în Qumran, în jurul anului 200 î.C., şi totuşi ea consemnează elemente despre care noi susţinem că ar fi memoria tribală a unor evenimente reale ce au avut loc cu aproape trei milenii înaintea acelei perioade. Când francmasonul James Bruce s-a întors din Etiopia, la sfârşitul secolului al XVIII-lea, cu copiile Cărţii lui Enoh, ce fuseseră pierdute

[1]Howard, Philip: „Ritual ordeal is all too human", (Chinul ritualic este prea pământesc"), Times (Londra), 19 octombrie 2002

vreme de peste 1.400 de ani, lumea în general a crezut că ele trebuie să fie o versiune extrem de coruptă, deoarece părea să nu aibă nici un înțeles. Abia atunci când o serie de copii ale cărții au fost găsite la Qumran, printre Manuscrisele de la Marea Moartă, s-a dovedit faptul că versiunea lui Bruce era destul de corectă. Și au fost necesare analizele unor non-teologi, precum Robin Heath și noi înșine, pentru a extrage straturile pierdute de înțeles.

Problema cu toate tradițiile orale este aceea că înțelesul lor se poate pierde pentru o vreme, lăsând ritualul să pară un încântător nonsens. Gândiți-vă la versurile pentru copii *„Sună un inel de trandafiri ... un buzunar plin de flori."* Sună plăcut, dar nu are nici un înțeles deoarece majoritatea oamenilor din zilele noastre nu-și dau seama că este o poveste a ciumei, cu încercări de prevenire urmate de versul ultim *„hapciu, hapciu... noi toți cădem la pământ"*, jucând o scenă a infecției și morții.

La fel cum sensurile cuvintelor separate evoluează, iar terminologia se schimbă, materialul oral rămâne de obicei înghețat în trecut. Un alt exemplu luat din versurile pentru copii demonstrează acest lucru încă o dată:

Half a pound of tuppenny rice,	*Jumătate de funt de orez ieftin*
Half a pound of treacle,	*Jumătate de funt de melasă,*
That's the way the money goes,	*Așa se duc banii,*
Pop! goes the weasel.	*Poc! Fuge nevăstuica.*

La început, aceasta a fost o lamentație despre costul zilnic din Londra victoriană, unde „pop" (rom. „poc") era termenul folosit pentru ducerea unui lucru la casa de amanet, iar „weasel" (rom. „nevăstuică") o denaturare a cuvântului „whistle" (rom. „fluier"), care era el însuși un slang rimat în dialectul londonez pentru costum: *whistle and flute = suit* (*fluier + flaut = costum*). Aparent era destul de obișnuit ca bărbații să-și ipotecheze cele mai bune costume în urmă cu două secole pentru a obține suficienți bani pentru mâncare, dar acesta este un lucru ce ar fi complet neobișnuit în zilele noastre.

Tipărirea ritualului masonic poate părea relativ recentă, dar conținutul său nu este. De exemplu, ritualul masonic a descris dintot-

deauna o fereastră de fronton în partea de est a Templului regelui Solomon, în vreme ce în Vechiul Testament nu există nici o menţiune a unui astfel de mecanism. Ritualul francmasonic vorbeşte despre această fereastră fără a-i înţelege utilizarea, deşi descrie modul în care lumina lui Shekinah intra prin ea. După cum am mai arătat, aceasta trebuie să fie o informaţie extrem de veche, într-adevăr.

Atenta corelaţie statistică dintre apariţiile lui Shekinah şi vârfurile de realizare în diferitele societăţi, a căror veridicitate a fost confirmată de cercetările profesorului de la Harvard, David McClelland, indică un fir de cunoştinţe şi observaţii orale ce pot fi urmărite în trecut până acum aproximativ 3.000 de ani prin descrierile semnificaţiei lui Shekinah conţinute în cadrul ritualului. Informaţii despre această legătură nu au fost la dispoziţia masonilor care au scris pentru prima dată miturile orale ale breslei, dar ele au existat de pe vremea constructorului fenician al Templului lui Solomon. Acest mit a supravieţuit doar în cadrul ritualurilor francmasoneriei.

Noi considerăm că ritualurile francmasoneriei sunt o sursă majoră de informaţii istorice pentru cei care au ochi să le vadă. Pentru a-i ajuta pe toţi cercetătorii să-şi clarifice această viziune, „Pagina web despre Hiram" a fost realizată şi deschisă tuturor ca sursă academică, mulţumită website-ului Universităţii din Bradford. Iar noi am extras din această superabundenţă de material firul narativ logic pe care l-am numit *Testamentul masonic.*

Acest testament a fost reasamblat în mod laborios din ritualurile celor 160 de grade al francmasoneriei, cu care ne-am familiarizat de la publicarea cărţii *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram). Stă în natura ritualului masonic să fie repetitiv – fiecare element este repetat de câte trei ori, de obicei, de către trei membri diferiţi, folosind cuvinte foarte asemănătoare. Există, de asemenea, multe elemente comune între toate gradele şi ordinele, ce implică deschiderea şi închiderea adunării, verificarea faptului că toţi membrii îşi cunosc îndatoririle şi responsabilităţile şi asigurarea că doar membrii iniţiaţi ai gradului sunt prezenţi. Noi nu am inclus aceste elemente în această compilaţie. Ne-am concentrat atenţia asupra minunatelor poveşti ce li se spun candidaţilor ca parte a iniţierii lor

în acest lung şir de grade. Uneori, poveştile sunt puse în scenă, avându-l pe candidat în rolul unuia dintre eroii masonici. Alteori, poveştile sunt spuse fraţilor adunaţi în forma unei „istorii tradiţionale" foarte atent memorizate. Ritualul este întotdeauna oral şi deseori include gesturi şi paşi ce trebuiesc urmaţi în timpul punerii în scenă.

În acest fel, povestind şi repovestind poveşti antice din vremuri străvechi, francmasonii şi-au păstrat şi şi-au alimentat miturile şi legendele lor până nu demult, adică atunci când unii indivizi s-au apucat să „îmbunătăţească" şi să „simplifice" poveştile transmise în grija lor. Aşadar, jurămintele şi pedepsele incorecte din punct de vedere politic sunt scoase din ceremonii, numele folosite pentru a-l denumi pe „Cel Mai Înalt" sunt schimbate cu altele „mai potrivite" şi multe grade sunt acordate doar cu numele, fără ca ceremoniile lor să fie prelucrate în loja deschisă. Astfel, bigoţi ignoranţi şi neînvăţaţi distrug o moştenire orală antică fără a le păsa de posibilul ei înţeles.

Noi am fost atenţi să păstrăm poveştile exact cum sunt spuse în cele mai vechi copii ale ritualului pe care am reuşit să-l găsim. Asta înseamnă că stilul limbajului se schimbă deseori, dar ne-am hotărât să acceptăm acest lucru pentru a păstra subtilitatea înregistrării orale masonice.

Unele păreri, cum ar fi aceea despre împăratul roman Constantin în capitolul 14, cum că acesta a fost născut în York, s-ar putea să aibă legătură mai degrabă cu nevoia Marii Loji a York-ului de a-şi asigura o genealogie glorioasă, decât cu realitatea istorică, dar noi am reprodus masiv pretenţiile masonice ale ritualului fără a-i adăuga nici un comentariu editorial. Comentariile noastre au fost restrânse la partea întâi a cărţii. În acest *Testament masonic,* noi am adunat marile mituri ale francmasoneriei şi le-am prezentat într-o ordine logică. Am adoptat convenţiile capitolului şi versetului din alte testamente pentru a face referiri la diferitele secţiuni mult mai uşoare. Acum, pentru prima dată din 1813 şi de la încercarea de distrugere a ritualului masonic de către ducele de Sussex, se poate citi încă o dată cuprinzătoarea poveste ce reprezenta odinioară informaţia secretă a Ordinului Francmasoneriei predată numai adepţilor săi.

De ce părăsim estul pentru a ne îndrepta spre vest?
În căutarea a ceea ce s-a pierdut.

Ce anume s-a pierdut?

Secretele veritabile ale unui Maestru Mason.

Cum s-au pierdut ele?

Prin prematura intervenție a ducelui de Sussex.

Cum sperați să le găsiți?

Prin reconstrucția Testamentului masonic.

Citiți mai departe și, pe măsură ce veți afla secretele veritabile ale francmasoneriei, vă veți bucura de înaintarea zilnică în cunoștințele masonice și toleranța pe care breasla o are față de toți, dar uitată.

Capitolul I

Dumnezeu face omenirea

1. Când Dumnezeu, în consiliul său etern, a conceput ideea creării Omului, El a chemat la El trei consilieri şi a aşteptat pe tron. Iar numele lor era Dreptate, Adevăr şi Milă.

2. Şi li s-a adresat spunându-le: „Să facem Omul?" Dreptatea a răspuns: „Oh, Doamne, nu-l fă, el va călca în picioare legile Tale", iar Adevărul a răspuns şi el: „Oh, Doamne, nu îl face căci el va profana Sanctuarele Tale." Dar Mila, punându-se în genunchi şi privind în sus cu ochii plini de lacrimi, a exclamat: „Oh, Doamne Dumnezeul meu, fă-l, iar eu voi veghea asupra sa cu grija mea, prin cărările întunecate şi triste pe care va trebui să umble."

3. La auzirea pledoariei Milei, Dumnezeu a făcut Omul şi l-a numit Adam, şi i-a spus: „Oh, Omule, tu eşti copilul Milei – du-te şi te înţelege cu fratele tău."

4. Când s-a prezentat Adam pentru prima oară înaintea lui Dumnezeu sub coroana celestă de diverse culori, ce se numeşte rai, el s-a prezentat într-o postură umilă, în genunchi şi cu mâinile ridicate, adresându-se cu umilinţă şi dependenţă autorului binecuvântat al fiinţei sale. Şi s-a prezentat astfel înaintea Judecătorului său jignit când el s-a străduit să îndepărteze mânia şi să-i câştige mila, şi această formă expresivă şi plină de remuşcări a transmis-o el posterităţii pentru totdeauna.

5. Din acel moment, acest semn de pocăinţă a desemnat acea stare

de spirit fără de care rugăciunile şi jertfele noastre nu pot fi acceptate pe tronul îndurării, înaintea căruia o creatură de praf, slabă şi supusă greşelilor ar trebui să se prezinte făcătorului său.

6. Iar locul lui Adam era în est, cu faţa spre vest, îmbrăcat într-o robă de culoarea şofranului şi cu capul acoperit. În mâna dreaptă, el ţinea un sceptru cu mânerul aurit, având în vârf un glob de aur. Bijuteria sa reprezenta un soare de aur, agăţat într-un lanţ de aur, pe care-l purta în jurul gâtului. Pe partea opusă a bijuteriei era înscrisă o emisferă de aur, ce înfăţişa jumătatea nordică a eclipticei şi a zodiacului, cu semnele de la Taur până la Balanţă.

7. În consiliul etern al lui Dumnezeu, consilierul numit Adevăr stătea în partea de vest. Roba sa avea culoarea trandafirului, iar el ţinea în mână un toiag alb, la capătul căruia se afla un ochi de aur.

8. Acolo mai erau încă alte şapte fiinţe mai puţin importante, cunoscute ca malakoth [însemnând îngeri]. Personal, ei erau numiţi malac [însemnând înger], iar numele lor erau Gabriel, Uriel, Mihail, Rafael, Zarakhiel, Hamaliel şi Tsaphiel. Ei purtau robe de culori deschise şi un şort, de gulerul lor atârna o stea cu şapte vârfuri din aur.

9. Gabriel stătea în partea de nord-vest, având în dreapta un steag de formă pătrată din mătase purpurie, având pe el imaginea unui vultur şi semnul planetei Jupiter.

10. Mihail era în sud-est, având în mâna dreaptă steagul său din mătase neagră de formă asemănătoare, având pe el figura unui leu şi semnul planetei Saturn.

11. Uriel era în sud-vest, cu steagul său din mătase de culoarea flăcărilor şi de formă asemănătoare, în mâna dreaptă, ce avea figura unui taur şi semnul planetei Marte.

12. Rafael, în nord-vest, cu steagul său din mătase verde şi de formă asemănătoare, în mâna dreaptă, ce avea figura unui om pe el şi semnul planetei Mercur.

13. Zarakhiel, în est, cu steagul din mătase purpurie şi de formă asemănătoare, în mâna dreaptă, având imprimat pe el semnul Soarelui.

14. Tsaphiel în est, în faţa Adevărului, cu steagul său din mătase albă în mâna dreaptă, având imprimat semnul Lunii.

15. Iar Hamaliel era aşezat în partea de sud, cu steagul său din mătase albastră, având pe el semnul planetei Venus.

16. Gabriel mai purta brăţări din cositor pur; Mihail, din plumb; Uriel, din oţel; Rafael, din sticlă fără valoare, umplută parţial cu mercur; Zarakhiel, din aur; Tsaphiel, din argint; iar Hamaliel, din cupru lustruit. Steagurile lui Mihail, Gabriel, Uriel şi Hamaliel erau tivite cu argint; cele ale celorlalţi, cu aur.

17. Ceilalţi membri ai Consiliului erau numiţi Aralim (pluralul de la Aral, însemnând Leu de Aur; sau erou). Bijuteria lor era o stea cu cinci colţuri agăţată de o fundă de culoarea flăcării, prinsă pe piept în partea stângă.

Capitolul II

Enoh îl întâlneşte pe Dumnezeu şi îi sculptează numele

1. Jared, care era al şaselea descendent al lui Adam, a avut un fiu al cărui nume era Enoh, însemnând oraş. Enoh era plin de dragoste şi frică de Dumnezeu, el s-a străduit să-i conducă pe oameni pe calea cinstei şi a datoriei. Odată, i-a apărut Dumnezeu într-o viziune şi i-a spus: „Enoh, ţi-ai dorit să-mi cunoşti adevăratul nume: ridică-te şi urmează-mă, şi îl vei afla."

2. În această viziune, Enoh a văzut un munte şi un triunghi din aur înfăţişând razele soarelui. Din acel moment, acest mecanism a fost cunoscut sub numele de Delta lui Enoh.

3. Enoh, acceptându-şi viziunea ca pe o inspiraţie, a călătorit în căutarea muntelui pe care-l văzuse în visul său, până când, obosit de căutare, s-a oprit pe teritoriul Canaanului, pe atunci deja populat de către descendenţii lui Adam, şi acolo s-a angajat ca muncitor. Apoi, cu ajutorul fiului său Methuselah, el a săpat în pământ unde a creat nouă odăi, una deasupra celeilalte, fiecare acoperită de câte o arcadă, după cum văzuse în visul său, cea mai de jos fiind cioplită în piatră dură.

4. În coroana fiecărei arcade, el a lăsat o deschizătură îngustă ce se închidea cu o piatră pătrată, şi deasupra celui mai de sus, mai sus de nivelul pământului, el a construit un templu modest. Acesta a fost construit din pietre necioplite imense şi fără acoperiş, tocmai pentru a se vedea dinăuntru bolta cerească ce este

lucrarea lui Dumnezeu; Marele Arhitect al Universului.

5. Apoi, Enoh a făurit o placă triunghiulară din aur, încrustată cu multe pietre preţioase, pe care a sculptat inefabilul NUME AL LUI DUMNEZEU, şi a scufundat placa într-o faţetă a unui cub de agat. Acest obiect extrem de preţios a fost pus în criptele de sub templu.

6. Nimeni nu ştia de depozitarea comorii preţioase şi de faptul că ea ar fi putut rămâne nedescoperită şi să supravieţuiască Potopului, despre care Enoh ştia că avea să cuprindă în curând lumea într-o imensă mare de mir; el a acoperit atunci deschizătura şi piatra care o închidea, precum şi marele inel de fier folosit pentru a ridica piatra, cu podeaua de granit a templului său primitiv.

7. Apoi, temându-se ca nu cumva întregile cunoştinţe ale artelor şi ştiinţelor să se piardă în Potopul universal, el a construit două mari coloane pe un deal înalt – una din bronz, pentru a rezista la apă şi una din granit, pentru a rezista la foc. Pe coloana de granit a fost scrisă în hieroglife o descriere a odăilor subterane; pe cea din bronz, cunoştinţele elementare ale artelor şi ştiinţelor.

8. Iar Enoh ştia că Domnul era mare în Sion. Să-L slăvească întreg pământul pentru marele şi teribilul Său nume, căci el este sfânt. Preamăriţi-l pe Domnul Dumnezeul nostru şi închinaţivă lui pe dealul Său Sfânt.

9. El a vorbit din pilonul noros şi din foc, şi din cometa adâncă ce prezisese bogăţiile unor locuri secrete. Slăviţi pe Domnul Dumnezeul nostru, căci El este sfânt precum şi numele Său, căci este din nemuritor în nemuritor.

10. Noi suntem fiinţele zilei de ieri şi nu ştim nimic. Zilele noastre sunt doar o umbră: ele zboară, iar noi nu ne dăm seama.

11. Nu poți tu, prin cercetare, să-l găsești pe Dumnezeul nostru? Nu poți tu să-l găsești pe Atotputernicul la perfecțiune? El este atât de înalt cât raiul. Ce ai putea tu să faci? El este mai adânc decât iadul. Ce ai putea tu să știi?

12. Însemnează-l pe omul perfect și privește-l pe cel drept: căci sfârșitul acelui om este liniștea. „Ochii mei vor fi pe omul perfect", a spus Domnul. „Cel perfect de pe pământ va locui alături de mine: ei vor umbla în numele meu și mă vor sluji pentru totdeauna."

13. Să-i mulțumim Domnului, care ne-a dăruit comorile întunericului și bogățiile ascunse ale locurilor secrete.

14. Oh, tu, Dumnezeule adevărat și etern, sursă de lumină și de dragoste – tu Inspector Suveran și Arhitect Măreț al minunilor Creației – care de pe tronul Tău din înaltul cerului te-ai uitat cu milă în jos înspre locuitorii pământului – noi te căutăm, ale tale urechi pentru rugăciunile și cerințele slujitorilor Tăi nevrednici, acum adunați în prezența ta, să-i înveți misterele acelui Sublim Edificiu ce a fost ridicat și dedicat numelui Tău cel Sfânt și Glorios.

15. Cel sfânt și binecuvântat l-a ridicat pe Enoh din lume pentru a-L sluji, după cum este scris, căci Dumnezeu l-a luat pe el, Dumnezeu i-a arătat toate depozitele regatelor de sus și de jos, și i-a arătat alfabetul pomului vieții, respectând ceea ce Adam, primise ca instrucțiuni, frunzele și ramurile sale, le vedem pe toate în Cartea sa.

Capitolul III

Noe construieşte arca pentru a supravieţui Potopului

1. Înaintea Potopului Universal, care este în mod obişnuit numit Potopul lui Noe, a trăit un om pe nume Lamech, care avea două soţii, una pe nume Ada, cealaltă Zilla.

2. De la Ada avea doi fii, Jabal şi Jubal, de la Zilla avea un fiu numit Tubal şi o fiică numită Naamab. Aceşti patru copii au pus bazele tuturor breslelor din Lume; Jabal a descoperit geometria şi a divizat turmele de oi. Mai întâi, el a construit o casă din piatră şi lemn. Fratele lui, Jubal, a fondat arta muzicii. El a fost părintele tuturor celor ce mânuiau harpa şi orga. Tubal-Cain a fost instructorul fiecărui meşteşugar în bronz şi fier. Iar fiica a descoperit arta ţesutului. Aceşti copii ai lui Lamach ştiau prea bine că Dumnezeu s-ar răzbuna pentru păcate fie prin foc, fie prin apă; căci fuseseră avertizaţi de către bunicul lor Enoh.

3. La o vârstă înaintată, Lamech l-a avut pe Noe, iar Dumnezeu l-a avertizat pe Noe în privinţa Potopului ce avea să vină, spunându-i să construiască o Arcă.

4. În aşteptarea Potopului, Noe a construit Arca folosind o secure cu ajutorul căreia a tăiat copacii şi i-a cioplit; un ferăstrău cu ajutorul căruia a tăiat acei copaci în scânduri; şi un burghiu cu care a făcut găuri în scânduri. Tot cu ajutorul securii, el a tăiat ţăruşi şi i-a fixat în cuie, care ţineau scândurile laolaltă.

5. Aceste unelte au alte înțelesuri. Securea a doborât copacii, iar tăierea lor constituie simbolul căderii lumii vechi. Ferăstrăul ce împărțea lemnul în scânduri este simbolul separării lui Noe și a familiei sale de restul omenirii, separare făcută de către Dumnezeu. Burghiul ce face găuri în scânduri ne învață să folosim nenorocirea pentru a da naștere la umilire de sine și căutări ale sufletului.

6. La fel cum Arca e construită cu aceste unelte, la fel ni se arată și nouă că prin perseverență în credință, speranță și iubire, am putea fi închiși într-o Arcă a siguranței, atunci când elementele se vor topi cu o inimă arzătoare și când întregul pământ va fi dizolvat.

7. Înțelepciunea, Puterea și Frumusețea au fost etalate la construirea Arcăi. Prin înțeleapta și inventiva măiestrie a lui Noe, acea minunată structură, Arca, a cărei putere s-a dovedit a fi salvarea provizorie a lui și a familiei sale și a tuturor creaturilor vii de pe ea, a fost alcătuită.

8. Cei dinainte de Potop, condamnați la abisul inundat, au încercat să învingă mânia dealurilor, în vârful copacilor și pe toate celelalte locuri ce reprezentau o scăpare temporară de dreptatea Lui, cel care turna distrugerea asupra capetelor lor.

9. Coloana de granit, ce fusese ridicată de către Enoh înaintea Potopului, a fost răsturnată și dusă de Potop, dar aceea din bronz a rămas în picioare și a fost, mai apoi, găsită de către nepotul său Noe.

10. După Potop, oamenii și animalele au coborât de pe Arcă pe munții din Armenia. Ei fuseseră împrăștiați pe întregul pământ și s-au oprit acolo unde Providența a vrut să-i îndrepte.

11. Noe a stat drept când a oferit sacrificiul lui Dumnezeu, drept mulțumire pentru scoaterea lor în siguranță din Potop. Apoi, Dumnezeu și-a așezat curcubeul pe cer și a făcut legământ cu

Noe că apele nu vor mai deveni vreodată o inundaţie care să distrugă toată omenirea.

12. Ascultaţi promisiunea făcută de Dumnezeu ca legământ cu Noe.

13. Într-o mică furie mi-am ascuns faţa de tine pentru un moment: dar cu o bunătate veşnică voi avea milă de tine, a spus Domnul Mântuitorul tău. Căci aceasta este ca şi cum apele lui Noe ar veni peste pământ; aşa am jurat că nu voi mai fi furios la culme pe tine, nici nu te voi mai mustra.

14. Căci munţii se vor pleca, iar dealurile vor fi îndepărtate; dar bunăvoinţa Mea nu se va îndepărta de tine, nici promisiunea liniştii Mele nu va fi încălcată, i-a spus Domnul care avea milă de tine.

15. Acea promisiune a lui Dumnezeu ne va alina la necaz, ne va înveseli în ora morţii noastre şi ne va bucura pentru întreaga eternitate.

16. Creanga de Măslin este un simbol al speranţei şi sărbătoreşte retragerea apelor.

17. În acel timp antic, supravieţuitorii Potopului şi-au aşezat locurile de rugăciune folosind misterioasa Piatră de Porfir. Ei au folosit Piatra de Porfir şi nu Sfânta Scriptură, deoarece în acele vremuri încă nu existau Sfintele Scrieri.

18. Tradiţiile legate de Piatra de Porfir sunt trei la număr. Prima: Pe această Piatră, Patriarhul Noe s-a odihnit când se întorcea de la truda sa zilnică la construirea Arcăi, şi a fost aşezată de către el în mijlocul Arcăi când a terminat-o. A doua: Cu această Piatră a fixat Noe Staţionarea Arcăi când ea s-a oprit pe muntele Ararat. A treia: Pe această Piatră şi-a adus salvarea în siguranţă; şi el a dorit ca ea să fie aşezată la poalele muntelui Ararat, până în momentul în care primul dintre urmaşii săi va

fi chemat din nou să călătorească fie pe pământ, fie pe apă.

19. Pe Piatra de Porfir, Fraţii noştri Antici şi-au aşezat un triunghi de aur cu vârful îndreptat spre est.

20. Delta ce se ridică pe Misterioasa Piatră de Porfir este simbolul Soarelui, Lunii şi Stelelor.

21. Cei din cele mai înalte sfere ale vieţii au cele mai mari provincii în cadrul cărora să facă bine, dar cei dintr-un grad inferior vor fi distinşi în mod deosebit dacă progresează mereu şi se vor dovedi a fi membri utili ai societăţii. Cel mai înalt este acela care îşi îndeplineşte rolul cel mai bine, nu acela care ocupă cea mai slăvită poziţie: căci Luna, deşi îşi reflectă lumina de la Soare, aşază, în mod evident, înainte gloria lui Dumnezeu; iar florile câmpului îi declară puterea egală cu cea a Stelelor de pe cer.

22. Cele trei vârfuri ale Triunghiului sunt sinonime cu Înţelepciunea, Puterea şi Frumuseţea.

23. Omul, în neştiinţa sa de la începutul pelerinajului său, se crede în siguranţă şi, deseori, îndepărtând utilizarea busolei infailibile, se abate de la calea adevărului şi astfel apare riscul de a fi copleşit de ape.

24. De când Providenţa a ferit vechea noastră frăţie de apele copleşitoare, ei au urmat şi au ascultat cuvântul lui Dumnezeu când le-a spus să fie roditori şi să se înmulţească pe pământ şi astfel nu au păstrat vreun semn al unei astfel de nenorociri.

25. Urcând pe Arcă, ei s-au dovedit a fi fraţi adevăraţi şi credincioşi şi din acele vremuri au fost cunoscuţi sub numele de Noechida.

Capitolul IV

Turnul Babel distrus de către Dumnezeu

1. Este ştiut faptul că, în ciuda recentei răzbunări a zeităţii asupra omenirii pentru nedreptăţile lor, cauzând un potop universal, deşi zeitatea le-a dat curcubeul ca semn de împăcare ce garanta faptul că pământul nu va mai fi vreodată distrus de ape, urmaşii lui Noe, din dorinţa de a da credinţă în prezicerea Divină, dar fiind conştienţi de un al doilea potop au spus: Lasă-ne să construim un oraş al cărui vârf să ajungă la ceruri şi lasă-ne să-i punem un nume şi dacă ar fi să ne împrăştiem pe toată suprafaţă pământului.

2. Pentru a-şi realiza proiectele, ei au început să ridice un turn înalt pe câmpia de la Shinar; dar această încercare fiind neplăcută în ochii creatorului lor, ca fiind o tentativă de a împiedica sau a întârzia execuţia planului Său ca omenirea să nu stea mereu împreună, El i-a obligat să oprească proiectul amestecându-le limbile, astfel încât unul nu-l mai putea înţelege pe celălalt.

3. Din această împrejurare, oraşul şi-a luat numele de Babel, ce înseamnă încurcătură; şi de aici s-a născut o împrăştiere a oamenilor şi înfiinţarea naţiunilor. A fost într-o noapte cu lună plină când Dumnezeu a înfăptuit această minune.

4. Arhitectul se numea Peleg; sau cel puţin el a fost cel care a dat ideea acestei construcţii.

5. Drept pedeapsă pentru nesupunerea sa şi îngâmfarea colegilor săi zidari, el a fost lăsat fără glas; şi pentru a evita atrocităţile însoţitorilor săi, care-l considerau vinovat de năruirea proiectului lor, el a călătorit în ţări îndepărtate de Shinar, şi din acel moment doar la lumina lunii, ca şi cum i-ar fi fost teamă de masacrul iscat dacă ar fi fost recunoscut.

6. Locul său de odihnă a fost într-o pădure întunecoasă, unde îşi ridicase un adăpost triunghiular, şi prin umilinţă şi chinuit de remuşcări pentru rolul pe care-l jucase în câmpia Shinar, a obţinut iertare pentru păcatele sale şi şi-a primit glasul înapoi. În această locuinţă a lui Peleg a fost găsită o piatră din marmură albă pe care era inscripţionat următorul epitaf: Aici se odihneşte cenuşa marelui arhitect al turnului Babel. Domnul a avut milă de el, deoarece el a devenit umil.

Capitolul V

Melchisedec îl face pe Avraam Mare Înalt Preot

1. Şi au trecut în zilele lui Amraphel, rege al Shinar-ului, Arioch, rege al Ellasar-ului, Chedorlaomer, rege al Elam-ului şi Tidal, rege al naţiunilor; şi aceştia au purtat război împotriva lui Bera, rege al Sodomei; şi a lui Birsha, rege al Gomorei, a lui Shinab, rege al Admah-ului şi a lui Shemeber, rege al Zeboiim-ului, şi împotriva regelui Belei, care era Zoar.

2. Toţi aceştia s-au adunat în valea Siddim-ului, care este sarea mării.

3. Doisprezece ani i-au slujit lui Chedorlaomer, dar în al treisprezecelea an s-au răsculat.

4. Şi au mers regele Sodomei şi regele Gomorei şi regele Admah-ului şi regele Zeboiim-ului şi regele Belei cu ei în valea Siddim-ului;

5. Cu Chedorlaomer, regele Elam-ului, şi cu Tidal, regele naţiunilor şi cu Amraphel, regele Shinar-ului şi Arioch, regele Ellasar-ului; patru regi împotriva celor cinci.

6. Şi Valea Siddim-ului a fost plină de gropi cu nămol, iar regii Sodomei şi Gomorei au fugit şi au căzut acolo; iar cei care au mai rămas au fugit în munţi. Şi au luat toate bunurile Sodomei şi Gomorei şi toate proviziile lor şi au mers în drumul lor.

7. Şi l-au luat pe Lot, fiul fratelui lui Avraam, care locuia în Sodoma, şi bunurile sale şi au plecat. Şi a venit unul ce reuşise să evadeze, şi i-a spus lui Avraam evreul; căci el locuia în Câmpia Mamre Amorite, fratele lui Eschol şi fratele lui Aner: şi aceştia erau aliaţi ai lui Avraam.

8. Şi când a auzit Avraam că fratele său fusese luat prizonier, şi-a înarmat slujitorii antrenaţi, născuţi în propria sa casă, trei sute optsprezece la număr, şi i-a îndreptat spre Dan. Şi s-a năpustit asupra lor, el şi servitorii săi, noaptea, şi i-a învins şi i-a urmărit până în Hobah, care se află în partea stângă a Damascului. Şi a adus înapoi toate bunurile şi l-a adus înapoi şi pe fratele său Lot şi bunurile acestuia şi femeile, de asemenea, precum şi oamenii lui.

9. Iar regele Sodomei s-a dus să-l întâlnească după întoarcerea sa din măcelul lui Chedorlaomer şi al regilor ce erau împreună cu el, în Valea Shaveh-ului, care este valea regelui.

10. Iar Melchisedec, rege al Salemului, a adus pâine şi vin: şi a devenit preot al Celui Mai Înalt Dumnezeu. Şi l-a binecuvântat şi i-a spus: Binecuvântat să fii. Avraam al Celui Mai Înalt Dumnezeu, posesor al cerului şi al pământului: şi binecuvântat să fie Cel Mai Înalt Dumnezeu ce ţi-a oferit pe duşmanii tăi în mâna ta. Şi i-a dat o zecime din toate.

11. Iar regele Sodomei i-a zis lui Avraam: Dă-mi mie persoanele şi păstrează bunurile pentru tine.

12. Şi Avraam i-a spus regelui: Mi-am ridicat mâna spre Domnul, Cel mai Înalt Dumnezeu, posesorul cerului şi pământului. Că nu voi lua un fir de la şiretul unui pantof şi, deci, nu voi lua nimic ce este al tău, dacă tu nu-mi vei spune altfel: eu l-am îmbogăţit pe Avraam: Păstraţi doar ceea ce au mâncat tinerii bărbaţi, şi porţia bărbaţilor ce au mers cu mine, Aner, Eschol, Mamre, lăsaţi-i să-i ia porţia lor.

13. Iar Melchisedec, prințul Ierusalimului și regele Salemului stătea în bunăstare în cortul său regal din valea Saveh, care este cunoscută ca Valea Regelui. Pe când se apropia Avraam de cortul său, Melchidesec îl aștepta la intrare, și-a scos sabia și a izbit înspre Avraam, care i-a parat lovitura și a îngenuncheat în fața lui.

14. Melchisedec a întrebat cine era străinul și i s-a răspuns că persoana dinaintea sa era prietenul și fratele său Avraam, zicând: „Iată prizonierii și prăzile: îți ofer ție o zecime din toate."

15. Iar Melchisedec i-a răspuns: „Binecuvântat să fii Avraam al Celui Mai Înalt Dumnezeu, posesor al cerului și pământului; și binecuvântat să fie Cel Mai Înalt Dumnezeu ce ți i-a pus pe dușmanii tăi în mâna ta. Ridică-te prietene și frate, Avraam. Intră în Cortul meu, mănâncă din pâinea mea și bea din vinul meu."

16. Iar Melchidesec stătea cu sabia scoasă în mână în mijlocul cortului său și l-a hrănit pe Avraam cu pâine din vârful săbiei sale spunându-i: „Iată cât de bine și de plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate. Mănâncă cu noi această pâine, pe care o primești din vârful sabiei, ca să înveți că ar trebui să fii oricând gata să-ți împarți ultima pâine cu un Însoțitor Uns Înalt Preot, și, atunci când nevoile lui o cer, chiar dacă acesta ți-ar fi un dușman de-al tău, ar trebui să-l hrănești din vârful sabiei."

17. Ținându-și sabia peste piept, Melchidesec i-a oferit apoi lui Avraam cupa sa de pe latul sabiei spunând: „Iată, binecuvântat fie Domnul și toți slujitorii Domnului care stau noaptea în casa Domnului, Ridică-ți mâinile în sanctuar și binecuvântează-l pe Domnul. Domnul, care a făcut cerul și pământul te binecuvântează din Sion. Bea cu noi acest vin, pe care îl primești de pe sabie, ca să înveți că trebuie să fii mereu gata să-ți împarți bogățiile, precum și nevoile vieții cu un Însoțitor Uns Înalt Preot. Dacă-i e foame, hrănește-l; dacă-i e sete, dă-i să bea, dacă e

dezbrăcat îmbracă-l; să-i fii alături la necaz şi veseleşte-te cu el la bucurie. Fă aceste lucruri pentru el şi niciodată nu-l abandona.

18. Melchisedec le-a ordonat însoţitorilor săi să se alinieze în laturile unui triunghi echilateral. El l-a aşezat pe Avraam în centrul triunghiului şi a stat în est, la vârf, în timp ce ei toţi au îngenuncheat pe când el se ruga:

19. Fie ca Supremul Înalt Preot al Cerului şi Pământului să îngăduie binecuvântării sale să pogoare asupra acestui însoţitor al nostru, pentru ca el să poată preda legile şi poruncile Domnului şi să îndeplinească îndatoririle slujbei sale cu pasiune, fidelitate şi zel.

20. Şi l-a binecuvântat pe Avraam spunând: Domnul te binecuvântează şi te ţine. Domnul îşi face faţa să lumineze asupra ta şi să fie binevoitor cu tine. Domnul şi-a ridicat asupra ta chipul şi ţi-a dat liniştea.

21. Iar Melchisedec i-a spus lui Avraam care rămăsese îngenuncheat în centrul triunghiului echilateral, spunând: Acum îţi voi explica secretele acestui Sfânt Ordin. Ungerea cu ulei este principala şi divina ceremonie de numire la intrarea în fiecare din cele trei slujbe tipice ale republicii evreieşti – profetul, preotul şi regele. Ea este primită ca simbol al sanctificării şi dedicării în serviciul Celui Mai Înalt Dumnezeu.

22. Când eu, Melchidesec, rege al Salemului, l-am făcut pe Avraam Mare Înalt Preot, l-am uns mai întâi de trei ori cu ulei şi apoi de trei ori cu vin: amândouă aceste triple ungeri sunt în legătură cu Triunghiul, un simbol al Zeităţii. Astfel ţi se aminteşte că un frate adevărat ar trebui să se dedice în slujba Celui Mai Înalt Dumnezeu.

23. La fel cum neschimbata preoţie a lui Melchisedec este superioară aceleia lui Aaron, care a murit, la fel privim şi noi înainte,

după încheierea acestei existenţe pământeşti, spre o intrare într-un cort „ce nu e făcut cu mâinile, etern, în Ceruri."

24. Ţine minte că responsabilităţile acestui Sfânt Ordin nu cad doar asupra membrilor săi, ci şi, în mod egal, asupra membrilor individuali ai ordinului, o abandonare a obligaţiei fiind la fel de destructivă într-un caz precum şi în celălalt.

25. Aşa cum preţuieşti onoarea ta de om şi de frate; cum preţuieşti puritatea şi permanenţa ordinului; cum te temi să-l nemulţumeşti pe Atotputernicul, Al Cărui Nume l-ai invocat în mod solemn, la fel să păstrezi neprofanată fiecare promisiune pe care ai făcut-o şi să-ţi îndeplineşti cu fidelitate fiecare îndatorire la care te-ai legat.

26. Fie Leul Tribului lui Iuda simbolul puterii tale şi îndrăzneala în cauza adevărului şi dreptăţii. Fii la fel de răbdător ca Taurul cu slăbiciunile şi greşelile Fraţilor tăi şi la fel de iute ca un Vultur să faci fapte bune. Aşează în faţa însoţitorilor tăi din Breasla Regală strălucitorul exemplul al unui Om drept şi perfect şi, mai ales, al unui Însoţitor Uns Înalt Preot.

27. Permite Sfinţeniei lui Dumnezeu să se întipărească pe toate gândurile, cuvintele sau faptele tale.

28. În cele din urmă, după ce această viaţă plină de suferinţă se termină, să poată Cel Mai Înalt Dumnezeu, care sălăşluieşte între Heruvimi, să te primească în Sanctuarul Său glorios şi etern, acolo să-l slăveşti pentru totdeauna.

Capitolul VI

Secretele lui Moise

1. Adevăratul nume al lui Dumnezeu a rămas necunoscut până când El i l-a spus lui Moise, în Egipt, când i-a ordonat să meargă la Faraon şi să-l facă pe acesta să-i lase pe fiii lui Israel să plece din Egipt: „Eu sunt ceea ce am fost şi ceea ce voi fi: Eu sunt Dumnezeul părinţilor tăi; Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. Astfel le vei spune copiilor lui Israel. El, cel care m-a trimis la tine, eu sunt Domnul, ce i-a apărut lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov cu numele de AL-SHEDI, dar lor nu le-am arătat numele meu."

2. Moise a cioplit inefabilul nume pe o farfurie de aur şi a depozitat-o în arca făgăduinţei. Moise le-a comunicat numele lui Aaron şi lui Joshua şi, apoi, el a fost comunicat preoţilor şefi.

3. Cuvântul fiind compus doar din consoane, adevărata sa pronunţie s-a pierdut imediat, dar cuvântul a rămas în arcă; şi, în vremea lui Othniel, într-o bătălie împotriva regelui Siriei, cei care au purtat arca au fost ucişi şi arca a căzut la pământ. După bătălie, bărbaţii din Israel, căutând-o, au fost conduşi la ea de răgetul unui leu, care ghemuit peste ea o păzise, ţinând cheia de aur în gură. La apropierea Înaltului Preot şi a leviţilor, el a aşezat cheia jos şi s-a retras. Iată de ce, pe cheia de aur purtată de trezorier se pot vedea iniţialele acestor cuvinte: „In ore leonis verbum inveni" – „În gura leului am găsit cuvântul." Această farfurie de aur a fost topită şi s-a făcut o reprezentare a lui Dagon de către filistini, care au luat-o în bătălie.

4. Prima sau Sfânta Lojă a fost deschisă după Exodul israeliților de sub conducerea egipteană, de către Moise, Aholiab și Bezaleel pe tărâm sfânt, la poalele muntelui Horev, în pustietatea Sinaiului, unde ceata Israelului s-a adunat și și-a așezat corturile pentru a ridica rugăciuni și mulțumiri pentru scoaterea lor din mâinile egiptenilor. În acest loc, Atotputernicul a găsit de cuviință să se înfățișeze credinciosului său servitor, Moise, când l-a înaintat în gradul de Înalt Sol al său al Urii Împotriva Faraonului și a poporului său și al Libertății și Salvării Casei lui Iacov. Aici au fost date proiectele acelor misterioase prototipuri, Tabernaclul și Arca Făgăduinței; aici au fost date Legile Sfinte gravate cu propria mână a Celui Mai Înalt, cu acele sublime și pe înțelesul tuturor învățături de politică civilă și religioasă, care, prin separarea poporului Său preferat de celelalte națiuni, au consacrat Israelul ca vasal ales în serviciul Său; de aceea, aceasta se numește Prima sau Sfânta Lojă.

5. Această favoare le-a fost semnalată fraților prin apariția în partea de est a Divinului Shekinah, ce reprezintă Gloria lui Dumnezeu, apărând pe Muntele Sinai la livrarea Legii Sfinte.

6. Toiegele noi le folosim ca semne ale puterii; la fel cum au fost folosite de către toate națiunile, dar noi le folosim în amintirea Toiagului cu ajutorul căruia Moise a făcut atâtea minuni pe tărâmul Egiptului și în pustietate.

7. Bezaleel a fost inspiratul constructor al Sfântului Tabernaclu pe care l-a construit pentru a găzdui Arca Făgăduinței și pentru a permite luminii Sfântului Shekinah să strălucească deasupra ei. După aceea, proiectul său a devenit modelul Templului regelui Solomon, care e în conformitate cu tiparul dat pe muntele Horeb de către Dumnezeu lui Moise, care, mai apoi, a devenit Mare Maestru al Lojii Israelului.

8. Cu ocaziile următoare când Domnul Dumnezeu i-a apărut lui Moise la poalele muntelui Horeb, în tufișul în flăcări, incapabil să suporte o astfel de rază orbitoare, Moise și-a protejat

ochii de splendoarea divină, în acelaşi timp ducându-şi mâna la inimă în semn de supunere şi ascultare.

9. Acest semn de pocăinţă denotă acea stare de trup şi suflet fără de care rugăciunile şi jertfele noastre nu pot fi acceptate la tronul graţiei, înaintea căruia cum altfel ar trebui o creatură fragilă de praf şi supusă greşelii să se prezinte, decât cu mâinile ridicate şi cu genunchii plecaţi, recurgând la umilinţa şi dependenţa de odinioară. În această poziţie umilă s-a prezentat Adam pentru întâia oară înaintea lui Dumnezeu şi l-a binecuvântat pe autorul fiinţei sale; din nou s-a prezentat la fel înaintea Judecătorului său jignit, când se străduia să-I înlăture mânia şi să-I câştige mila, şi această formă expresivă şi chinuită de remuşcări a transmis-o el posterităţii pentru totdeauna.

10. Moise a creat Prinţii Tabernaclului. Îndatoririle specifice ale unui Prinţ al Tabernaclului erau să trudească neîncetat pentru gloria lui Dumnezeu, onoarea ţării sale şi pentru fericirea fraţilor săi; şi să aducă mulţumiri şi rugăciuni Zeităţii în locul sacrificiilor de carne şi sânge.

11. Curtea Prinţilor Tabernaclului era prezidată de către Moise, Cel Mai Autoritar Lider, Înalţii săi Preoţi erau Eleazar şi Ithamar, fiii lui Aaron. Aholiab şi Bezaleel îl sprijineau pe Moise când ţinea curtea aceasta. Eliasaph, fiul lui Lael, din casa lui Gershom, era oratorul curţii. Secretarul era Eliazaphan, fiul lui Uzziel, din casa lui Kohath, iar vistierul era Zuriel, fiul lui Abihael, din casa lui Merari. Caleb, fiul lui Jephunneh, era Stăpân de ceremonii, iar Joshua, fiul lui Nun, era Căpitanul Gărzii. Toţi Prinţii Tabernaclului sunt leviţi.

12. Când Pentagrama, sau Steaua Arzătoare, se vedea la est, Moise aduna Curtea pentru a iniţia noi prinţi. Când cel iniţiat intra, Eliasaph se adresa Curţii spunând: Fratele meu, cel iniţiat, este cel care posedă lampa, mantaua şi toiagul. Lampa este raţiunea luminată de ştiinţă; mantaua este libertatea sau totala posesie a cuiva, ce izolează pe cel înţelept de curentele instinctului; iar

Toiagul e ajutorul forţelor oculte şi eterne ale naturii.

13. Apoi, Moise spunea: „Fraţii mei, puterea întunericului a triumfat asupra prinţului luminii. Pământul jeleşte şi este acoperit de gheaţă. Frunzele cad din copaci; zăpada înveleşte munţii, iar vânturile reci mătură cerurile cutremurate. Întreaga natură se tânguieşte, iar noi împărtăşim amărăciunea pentru întoarcerea luminii şi reînălţarea soarelui şi a acelei lumini morale şi spirituale pentru care El este exemplul."

14. Moise spunea: „Noi, asemenea vechilor noştri stăpâni, îl jelim pe Osiris, pentru noi modelul soarelui, al luminii, al vieţii. Scorpionul şi şarpele conduc valurile iernii, pe care este aruncată fragila arcă ce conţine corpul său. Plângeţi, fraţii mei, pentru Osiris! Plângeţi pentru lumina pierdută, şi viaţa stinsă, şi pentru binele şi frumosul oprimat de rău! Omul a căzut din cea dintâi clasă socială şi este pierdut, la fel cum soarele s-a cufundat în braţele îngheţate ale iernii. Plângeţi pentru Osiris, modelul binelui, al adevărului şi frumosului! Cum va fi trupul său recuperat din îmbrăţişările mării flămânde; iar pământul va fi din nou îmbucurat de prezenţa sa?"

15. Eleazar spunea: Fraţilor, iată un nou Preot al Tabernaclului ce trebuie instruit şi pregătit pentru a-şi îndeplini sarcinile ca Prinţ al făcătorilor de bine în acest Tabernaclu fragil al vieţii, ce ar putea fi ridicat în marea zi a dării de seamă, un monument strălucitor al gloriei lui Dumnezeu, în tabernaclul eternităţii.

16. Când luna nouă apărea în echinocţiul de primăvară în timpul celui de-al patruzecilea an al pribegirii fiilor lui Israel prin deşert, Aaron a murit. Moise şi-a aşezat tabăra la Punon, în partea estică a munţilor Hor, Seir sau Edom, în Arabia Petraea, la hotarele Idumeei şi acolo şi-a ţinut consiliul.

17. Moise a prezidat consiliul care consta din Joshua, fiul lui Nun, şi Caleb, fiu lui Yephanah. Oratorul consiliului era Eleazar, fiul lui Aaron. Fratele său Ithmar era scribul consiliului. În faţa lui

Moise stăteau două coloane ascunse, una în est şi cealaltă în vest. Pe o coloană se află un glob cu aripi încercuit de un şarpe, iar în vârful celuilalt se află un vasilisc, cu trupul înfăşurat în cute şi cu capul şi gâtul ridicate. În est era ridicată o cruce în formă de T, cu un şarpe încolăcit pe ea.

18. Moise s-a adresat consiliului: „Atâta adevăr cât le este dat muritorilor să cunoască se află doar la îndemâna acelora ale căror intelecte sunt neînceţoşate de pasiune sau exces. Pentru a-l obţine, pentru a înţelege delicatele distincţii ale gândurilor în care este întruchipat adevărul, intelectul, asemenea unui instrument tăios din cel mai bun oţel, trebuie să fie capabil să disece gândul şi să distingă unul de altul nervii săi invizibili. Muchia instrumentului este tocită de indulgenţa faţă de poftele senzuale sau de pasiunile necumpătate ale sufletului. De aceea, doar înţelepţii le-au cerut celor care căutau să escaladeze înălţimile filozofiei, o disciplină pregătitoare, de cumpătare şi reţinere continuă; iar postul este la fel de plăcut ca şi rugăciunea. Dacă intelectul tău este greoi şi brut de la natură, sau înceţoşat şi confuz prin indulgenţă, simbolismul sacru nu va avea nici un înţeles pentru tine; iar ţie ţi se va părea că noi îţi vorbim într-o limbă străină. De aceea, adevărata masonerie a fost dintotdeauna şi trebuie să fie pentru totdeauna limitată la câţiva membri; din moment ce pentru majoritatea adevărurile sale sunt prostii lipsite de valoare."

19. Eleazar i-a răspuns: Cel Mai Autoritar Lider, sufletul oamenilor a fost descurajat din pricina călătoriei de la muntele Hor, pe calea Mării Roşii, străbătând ţinutul Edom; şi au vorbit împotriva lui Adonai şi împotriva ta spunând: „De ce ne-au adus Al-Shadai şi slujitorul său, Moise, afară din Egipt, pentru a muri în pustietate? Nu avem pâine, nici apă, iar sufletele noastre nu mai pot suferi această mană uşoară. Mergem înainte şi înapoi de patruzeci de ani şi, la fel cum Aaron a murit în deşert, vom muri şi noi aici. Să nu ne mai încredem în Adonai; ci să-i invocăm pe marii zei Amum şi Astarte, Osiris şi Isis să ne scotă din această sărăcie."

20. Şi când fiii lui Israel strigau mai tare, Lo Adonai a trimis şerpi înspăimântători printre noi, care au ucis mulţi oameni. Iar cei ce au rămas s-au căit pentru ce au făcut şi au zis: „Pune-ţi lanţuri la gât în semn că ne pocăim şi du-te la Moise, conducătorul nostru, şi roagă-l să se închine lui Adonai pentru ca acesta să ia şerpii de pe noi", iar Eleazar a făcut cum au dorit.

21. Doar acela este demn de iniţiere în misterele mai adânci, care a depăşit frica de moarte şi e gata să-şi dea viaţa atunci când binele ţării sale sau interesele umanităţii o cer; şi să moară chiar şi printr-o moarte dezonorantă, dacă prin aceasta ar beneficia poporul său.

22. M-am rugat pentru oameni, iar Adonai mi-a spus: „Fă-ţi imaginea unui şarpe veninos ce se ridică brusc şi aşeaz-o pe un par; şi toţi cei ce au fost muşcaţi, dacă se vor uita la el vor trăi. Năpasta şerpilor a fost oprită; şi pe când aceştia fugeau în peşterile lor, şarpele celest apărea alături de scorpion, înaintea stelelor licăritoare ale lui Orion." Marea sărbătoare a echinocţiului de primăvară se apropie şi este timpul să ne pregătim pentru purificarea de Paşti. Lumina va răzbate încă o dată asupra întunericului; şi pulsaţiile vieţii vor bate din nou în pieptul pământului, mult răcit de îngheţurile iernatice."

23. Lăsaţi crucea de bronz şi şarpele să fie purtate înaintea congregaţiilor şi să fie, pentru totdeauna, un simbol al credinţei, prin moartea din inimile lor, ei cad în descompunere; şi dacă cunoaşterea adevăratului său sens simbolic va fi pierdută în timp, iar oamenii de după îşi vor imagina că e ceva divin şi o vor venera, noi vom perpetua amintirea evenimentelor acestei zile şi a adevăratului înţeles al acesteia şi a celorlalte simboluri Typhon şi Ahriman, ca fiind cel din urmă grad al acelor mistere pe care Iosif, fiul lui Iacov, ca şi mine, le-a învăţat de la egipteni şi pe care eu vi le-am predat vouă; la fel cum strămoşii noştri le-au practicat pe câmpiile din Chaldea."

24. „Tatăl trimite şerpi fioroşi să-i înţepe şi să-i măcelărească fiii.

Totuşi, el ne porunceşte să-i iertăm pe cei ce ne greşesc. Iar această lege nu este mandatul voinţei Sale, ci expresia naturii Sale. Cine va explica acest mare mister?"

25. Jos, pe pământ, şarpele este aducătorul morţii. Imaginea sa ridicată pe o înălţime readuce viaţa. Cei dintâi înţelepţi care au căutat cauza cauzelor au văzut binele şi răul din lume; ei au observat umbra şi lumina; au comparat iarna şi primăvara, bătrânii şi tinerii, viaţa şi moartea şi au spus: „Cea dintâi cauză este binefăcătoare şi crudă. Ea oferă viaţă şi distruge."

26. „Există, atunci, două principii contradictorii ale binelui şi răului?", au întrebat discipolii Spiritelor Bune.

27. Nu! Cele două principii ale echilibrului universal nu sunt în contradicţie, deşi într-o aparentă opoziţie; căci doar o singură înţelepciune le opune una alteia. Binele stă în dreapta, răul în stânga; dar binele absolut stă deasupra amândurora şi face răul să slujească la triumful binelui şi binele să servească la repararea răului.

28. Din această primă cauză, el s-a arătat mereu pe cruce; crucea care e alcătuită din două părţi, fiecare la rândul ei împărţită în două; făcând astfel patru părţi, crucea ce e cheia misterelor din Egipt, litera T a patriarhilor, simbolul divin al lui Osiris, cheia de boltă a Templului, simbolul masoneriei oculte; crucea, acel punct central al joncţiunii dintre unghiurile drepte ale celor patru triunghiuri infinite; Cele patru într-unul, divina tetragramă.

29. Universul este Templul Zeităţii pe care îl slujim. Înţelepciunea, Puterea şi Frumuseţea stau deasupra tronului Său, ca piloni ai lucrării Sale, Înţelepciunea Sa e infinită, Puterea Sa omnipotentă, iar Frumuseţea sa străluceşte prin întreaga Sa creaţie în simetrie şi ordine. Cerurile pe care le-a întins asemenea unui baldachin; pământul pe care l-a plantat ca un taburet al Său; El îşi încoronează Tabernaclul cu Stele ca o diademă, iar mâinile Sale extind puterea şi gloria lor.

Capitolul VII

Construirea Templului lui Solomon

1. David intenţiona să construiască un templu închinat lui Dumnezeu, dar i-a lăsat această iniţiativă prin testament lui Solomon, fiul său, iar Solomon a ales un loc undeva în apropierea Ierusalimului; când a găsit coloanele răsturnate ale templului lui Enoh şi a presupus că acestea ar fi ruinele unui templu păgân şi, pentru că nu dorea să aleagă un loc profanat, a ales muntele Moriah ca locaţie pentru Templul său închinat Adevăratului Dumnezeu.

2. Cei trei Mari Stăpâni, regele Solomon al Israelului, Hiram, regele Tyrului şi Hiram Abif, având în posesie scrierile lui Moise şi ale profeţilor, ştiau prea bine că fiii Israelului s-au abătut de la legile pe care le conţineau acestea, şi din acest motiv, duşmanii lor se vor abate asupră-le, iar oraşele şi Sfântul lor Templu vor fi prădate, ruinate şi distruse şi toate comorile sfinte pe care le conţinea Sfântul Sfinţilor aveau să fie pierdute pentru totdeauna.

3. Pentru a preveni acest rău, ei s-au hotărât să construiască o criptă secretă în subteran, care să ducă la cel mai retras dintre apartamentele regelui Solomon, ce se termina chiar sub Sfântul Sfinţilor sau Sanctum Sanctorum.

4. Regele Solomon a construit o criptă secretă la care se putea ajunge doar prin alte opt cripte, toate subterane, şi la care ducea un pasaj lung şi îngust ce începea de la palat. Cea de-a noua boltă sau criptă se afla sub Sfântul Sfinţilor din templu. În

acea odaie îşi ţinea regele Solomon întâlnirile sale private cu regele Hiram şi cu Hiram Abif.

5. Această Criptă Secretă era divizată în nouă bolţi sau cripte. Cea de-a noua boltă era construită de către cei trei Mari Maeştri, ca un loc în care să depoziteze vasele sfinte şi comorile sacre ce se aflau în Sfântul Sfinţilor de deasupra; şi, de asemenea, ca un loc în care cei trei Mari Maeştri aveau să se întâlnească să confere gradul de Maestru Mason când templul va fi terminat.

6. Fiecare mason va aplica simbolurile şi ceremoniile noastre în funcţie de credinţa sa. Masoneria nu ar putea altfel să-şi obţină universalitatea, acea trăsătură ce i-a fost mereu specifică încă de la origini şi care le-a permis celor doi regi, ce se închinau unor zeităţi diferite, să stea împreună ca Mari Maeştri, în timp ce se ridicau zidurile primului templu; iar bărbaţilor din Gebal, care se închinau zeilor fenicieni să lucreze alături de evrei, pentru care acei zei însemnau o ticăloşie."

7. Au fost angajaţi pentru a lucra la celelalte opt bolţi, 22 de bărbaţi din Gebal, un oraş din Fenicia, împreună cu Adoniram şi Ahishar, toţi pricepuţi în arte şi ştiinţe în general, dar mai ales în sculptură.

8. Orele lor de muncă erau de la nouă noaptea până la douăsprezece, oră la care toţi ochii rugători erau închişi şi mergeau la culcare. Ca perfecţionare, celor douăzeci şi patru de Menatzchim li s-au spus secretele unui Maestru Mason şi au fost aleşi ca Maeştri Aleşi. După ce cripta sacră a fost folosită ca un cabinet în care cei trei Mari Maeştri, alături de cei douăzeci şi patru de Maeştri Aleşi, formau un consiliu de douăzeci şi şapte de membri, pentru a discuta probleme de politică înaltă şi, când era necesar, pentru a conferi gradul de Maestru Ales. S-a hotărât, totuşi, ca şi Consiliul să nu depăşească niciodată numărul de douăzeci şi şapte de membri.

9. În timp ce toţi Supraveghetorii cunoşteau toate secretele comerciale necesare, cuvântul unui mason era esenţial pentru a permite oricui să negocieze contracte, să angajeze muncitori sau să vorbească de pe picior de egalitate cu alţi Maeştri. A fost de la început stabilit de către Marele Maestru Hiram Abif, ca Maeştrii Aleşi să conducă primele reuniuni ale meşteşugarilor la plecarea din templu, când clădirea avea să fie terminată. Pentru a păstra secretul criptei, Maeştrii aleşi nu purtau nici un semn distinctiv de rang, ci se purtau în public asemenea unor Supraveghetori seniori de rând.

10. Cu toate acestea, în ciuda secretomaniei oficiale, persistau unele zvonuri cu privire la anumiţi Menatzchim cu un statut deosebit. Aceasta, într-un mod neobişnuit, a dat naştere multor invidii în rândul celor ce se considerau a fi ei înşişi potriviţi pentru a cunoaşte secretele unui Maestru Mason, lucru ce le-ar fi permis să conducă reuniunile meşteşugarilor în căutare de lucru atunci când templul avea să fie terminat.

11. Printre aceştia se afla unul pe nume Zabud. El, pentru că avusese legături frecvente cu regele Solomon, devenise cunoscut ca „prietenul regelui, iar într-o zi, împins de familiaritate, l-a întrebat pe rege care erau şansele sale în a primi Cuvântul. Regele i-a spus să fie răbdător, asigurându-l, metaforic vorbind, că o uşă i se va deschide în curând. Zabud a luat această asigurare ad literam şi într-o anumită zi, când trebuia să-i aducă un raport confidenţial regelui, s-a dus în apartamentele acestuia din urmă, la palat. Intrând în cameră şi văzând că regele lipsea, s-a hotărât să aştepte. Îndată a văzut o uşă întredeschisă şi imediat a tras concluzia că aceasta era uşa la care se referise regele. Trecând prin uşă, a descoperit că se afla într-un tunel şi, în cele din urmă, a ajuns la o altă uşă, tot parţial întredeschisă. Când a intrat şi-a dat seama că se afla în prezenţa a ceea ce avea să se dovedească a fi Consiliul celor Douăzeci şi Şapte.

12. Zabud a fost imediat prins şi condamnat la moarte ca un intrus. Au urmat explicaţii şi discuţii în urma cărora Zabud a fost

achitat de acuzația de încălcare a proprietății, însă fratele neatent care uitase să închidă ușa a fost executat, în timp ce Zabud era ales să umple locul vacant.

13. Când cea de-a nouă cupolă a fost terminată, cei trei Mari Stăpâni au depozitat în interiorul ei o copie exactă a Arcăi Făgăduinței, ce conținea vasul cu mană și toiagul lui Aaron, precum și o copie fidelă a Cărții Legii sau a tuturor scrierilor Bibliei de până în acea perioadă. Și pentru a se ști de către cine și cu ce scop au fost acestea așezate acolo, ei au așezat pe trei părți ale Arcăi inițialele numelor lor, și pe cea de-a patra, data, adică depozitate în anul luminii 3000 de către Solomon, regele Israelului, Hiram, regele Tyrului, și Hiram Abif, pentru binele breslei în general și al națiunii evreiești în particular.

14. Când depozitul a fost terminat, Marele Maestru Hiram Abif a fost asasinat și s-a presupus la început că Cuvântul Maestru a fost pierdut. Dar datorită informației primite de la Adoniram – cum că ar fi dorința lui Hiram Abif ca, în cazul morții sale, Cuvântul Maestru să fie depozitat sub Sfântul Sfinților din Templu – cei doi Mari Maeștri care au rămas s-au pus de acord să-l depoziteze în cea de-a noua cupolă a criptei secrete, deasupra Arcăi Făgăduinței, într-o formă triunghiulară și în trei limbi – siriană, chaldeană și egipteană. În felul acesta, dacă vreodată fiii lui Israel vor fi luați în captivitate și vor rămâne acolo atâta timp încât să uite limba lor maternă, totuși, la întoarcere să poată, în cazul în care va fi găsit, să fie restaurat prin intermediul altor limbi.

15. Și pentru a putea, când va fi găsit, să fie recunoscut și perceput ca fiind Cuvântul Masonului, ei au așezat deasupra Arcăi Făgăduinței cele trei bijuterii ale Marilor Maeștri gravate fiecare în limba lui, știind că astfel de descrieri vor fi transmise posterității.

16. După moartea lui Hiram Abif, cei doi regi au încetat să-l mai viziteze, hotărând să nu mai facă acest lucru până vor reuși să

aleagă pe cineva care să-i ocupe locul; şi că până atunci nu vor face cunoscut numele sacru nimănui.

17. Solomon şi-a propus să ridice un Templu al Justiţiei şi a ales ca locaţie locul în care stătuse templul lui Enoh, şi în acest scop a dat ordin ca pilonii căzuţi şi mizeria să fie îndepărtate. Gibulum, Joabert şi Stolkin au fost aleşi să cerceteze terenul şi să aşeze fundaţia.

18. În timp ce se curăţau resturile, ei au descoperit o criptă secretă pregătită de către Enoh, în care erau depozitate comori pe care le-au dus regelui Solomon. Regele a luat comorile lui Enoh, ce constau dintr-o deltă de aur închisă într-un cub de pietre preţioase şi fragmente din pilonul ce conţinea artele şi ştiinţele lumii, şi le-a aşezat în cripta sacră a celui de-al nouălea apartament pe o coloană răsucită din marmură albă şi în acest apartament îşi ţine el conferinţele private cu regele Hiram al Tyrului şi Hiram Abif, doar ei cunoscând drumul prin care se ajungea aici.

19. După ce Adoniram, Joabert şi Stolkin au descoperit cubul de pietre preţioase şi misteriosul nume, şi după ce le-au dus regelui Solomon, cei doi regi au hotărât să le depoziteze în cripta secretă, să le permită celor trei Maeştri ce le descoperiseră să fie prezenţi, să le aducă acestora la cunoştinţă adevărata pronunţie a inefabilului cuvânt, să constituie cel din urmă grad al Anticei Bresle a Masoneriei şi să-l denumească Marele Ales Mason.

20. La construcţia Templului regelui Solomon şi înainte de instituirea gradului de Maestru Mason, au participat 80.000 de muncitori, dintre care o parte erau la carierele de la Zeredathah şi o parte zidari ai templului; în afară de aceştia au mai fost recrutaţi încă 30.000 din pădurile Libanului.

21. Pentru a putea fi cunoscut fiecare din cei 110.000 de lucrători de către ofiţerii lui superiori, fiecare parte a meşteşugului era

supusă celei mai atente cercetări şi fiecare lucrător fidel primea cu punctualitate o recompensă a sârguinţei şi măiestriei sale, acest număr imens era împărţit în 1.100 Loji de Breslc de Membri şi Ucenici, cele din urmă fiind Loji plasate sub supraintendenţa celor dintâi, care-i învăţau să lucreze.

22. Peste toate acestea prezidau 3.300 de Menatzchim, Supraveghetori şi Maeştri Însemnaţi, câte trei asupra unei loji. Fiecare membru al Breslei avea un semn distinctiv asupra sa, după care era recunoscută munca sa de către supraveghetorul său imediat şi, în timp ce supraveghetorii aveau doar un semn comun, cu ajutorul căruia ei aprobau munca membrilor breslei, ei mai aveau şi alte semne cu ajutorul cărora notau juxtapunerea oricăror două pietre. Astfel, fără vreo dificultate era cunoscută munca fiecărui individ şi recunoscută ca perfectă, iar locul său corect în clădire era indicat.

23. Membrii Breslei puteau să aleagă orice semn neales de alţii înainte din Loja lor. El consta în trei, cinci, şapte, nouă sau orice alt număr impar de puncte legate prin linii, pentru a forma orice figură doreau ei, cu excepţia aceleia care reprezenta un triunghi echilateral. Supraveghetorii, după cum am mai spus, aveau doar un semn comun: Triunghiul Echilateral ce făcea trimitere la tripla esenţă a Divinităţii, după cum i s-a revelat aceasta lui Enoh. Aceşti 3.300 de Supraveghetori erau la rândul lor împărţiţi în 100 de Loji cu câte 33 de membri fiecare, asupra cărora prezidau 300 de Harodimi sau Conducători. Aceştia se numesc astăzi Maestru Drept Venerat, respectiv Gardian Senior şi Junior. Aceştia erau numiţi de însuşi Hiram Abif şi asupra lor cădea sarcina de a le plăti salariile celorlalţi.

24. Atunci când Membrii Breslelor şi Supraveghetorii lor sau Maeştrii Aleşi îşi primeau salariile, ei întindeau mâinile în moduri diferite şi la diferite ghişee, astfel că dacă un membru al breslei îşi permitea să întindă mâna la ghişeul Maestrului Ales, el era imediat detectat ca impostor, iar Harodim-ul Junior sau Gardianul stătea înăuntru cu un topor să-l pedepsească, tăindu-i

mâna ofensatoare. Aceasta era o parte a pedepsei unui Maestru Ales şi la fel şi cealaltă parte, care era o pedeapsă antică la sidonieni.

25. Gradul Maestrului Ales a fost constituit în Joppa de către Hiram Abif, înainte de venirea sa în Ierusalim, iar lemnul pentru templu a fost cărat acolo pe plute, pe mare şi, după cum ne informează tradiţia masonică, ţărmul în acel loc era atât de abrupt, încât era imposibil să-l urci de pe plute fără ajutor de deasupra. Acest lucru era făcut de către anumiţi fraţi ce stăteau acolo cu acest scop, să dea o mână de ajutor fraţilor de pe ţărm.

26. Stăpânirea copia transmiterea pietrelor din mână în mână, acţionând în comun, alături de semnul distinctiv al Maestrului Ales. Fraţii antici erau cunoscuţi sub numele de Însoţitorii Semnului.

27. Era treaba Maestrului să încerce fiecare piatră, nu doar în ceea ce privea starea lor bună, aplicându-le trei lovituri cu un ciocan, ci şi în ceea ce privea terminaţiile lor, întorcându-le pe toate feţele, precum şi în ceea ce privea faptul dacă erau făcute exact conform planului de lucru cu care era înzestrat fiecare Maestru Ales. Dacă o găsea perfectă în toate, ea primea însemnul Maestrului Ales şi era trimisă la templu; iar dacă nu, era condamnată şi aruncată printre gunoaie. Această operaţiune era efectuată de către doi sau mai mulţi Fraţi ce o luau şi după ce o întorceau pe toate părţile de câte trei ori, ea era aruncată printre gunoaie.

28. În fiecare a Şasea zi de lucru era obiceiul Supraveghetorilor sau Maeştrilor Aleşi să-l aştepte pe Marele Maestru Hiram Abif pentru a primi instrucţiuni, precum şi planurile necesare pentru continuarea lucrărilor şi menţinerea angajaţilor. O parte dintre aceste planuri se pare că s-au pierdut, dar un membru ingenios al Breslei, care fie văzuse o bucată dintr-un plan imperfect aflat în posesia Supraveghetorului înainte să se piardă, fie şi-a format o idee bună despre el din natura lucrărilor, şi-a dat

seama că o piatră de o anumită formă şi construcţie era necesară pentru completarea proiectului şi, probabil, dorind să fie apreciat, etalând cunoştinţe superioare în domeniul său, a început imediat să schiţeze o astfel de piatră.

29. După ce a lucrat mult timp la ea, el a terminat-o în cele din urmă, punându-şi propriul semn pe ea. Când planul de lucru imperfect a fost examinat, nu s-a găsit nici un loc pentru această piatră anume, iar Membrul Breslei, în locul onorii a primit doar cuvinte de mânie şi reproşuri pentru că şi-a irosit timpul, iar sub semnul pasiunii, Supraveghetorul a ordonat ca piatra să fie aruncată printre gunoaie, lucru ce a fost făcut întocmai de către doi Fraţi, probabil la fel de mulţumiţi de ceea ce considerau ei a fi umilirea vanităţii companionului lor. Tristul Membru al Breslei, care cioplise piatra, la vederea unui tratament atât de nedemn de munca sa, şi-a pus mâinile în cap şi înclinat într-o manieră dezolantă şi-a exclamat disperarea.

30. Piatra a rămas multă vreme printre gunoaie. Totuşi, în cele din urmă, se apropia momentul în care era nevoie de Piatra de Boltă a Verandei Templului regelui Solomon, la care făcea referire bucata din planul de lucru despre care am vorbit. S-a căutat la templu, dar nu s-a găsit o astfel de piatră, iar la o cercetare mai amănunţită s-a afirmat că nici o astfel de piatră de acea formă nu fusese vreodată adusă acolo. Supraveghetorii acelei părţi a clădirii au trimis imediat la Supraveghetorii carierelor, care nu primiseră planurile şi ordinele pentru acea bucată din lucrare, pentru a afla motivul de ce nu fusese această piatră trimisă cu celelalte. Cei din urmă au declarat că ei nu ştiau nimic despre ea, şi că nu exista nici un plan pentru o astfel de piatră printre cele ce se aflau în grija lor.

31. Lucrarea a ajuns într-un moment de impas, iar motivul a fost cerut cu repeziciune de către Hiram Abif, care nu-şi amintea numai faptul că schiţase planul şi scrisese instrucţiunile referitoare la această piatră, ci şi că o dăduse el însuşi Supraveghetorului Ales al cioplitorilor. Acesta din urmă fiind chemat a

fost dojenit pentru neatenția sa în pierderea acelei bucăți din plan şi, la aflarea formei pietrei de care era nevoie, şi-a amintit că una ce coincidea descrierii fusese cioplită de către unul din muncitorii săi. El l-a informat pe Hiram Abif de acest lucru şi a adăugat că, datorită faptului că nu o găsise notată în planul său, el refuzase s-o semneze şi a aruncat-o. Hiram Abif a trimis imediat după Membrul Breslei care cioplise piatra şi i-a pus întrebări legate de ea, iar din răspunsurile şi descrierea acesteia el şi-a dat seama că trebuie să fie chiar piatra de care aveau nevoie. S-a ordonat o căutare imediată şi extrem de minuțioasă printre gunoaie, unde a fost, în cele din urmă, găsită nestricată.

32. Deoarece Supraveghetorul Ales dăduse dovadă de atâta ignoranță în ceea ce privea planurile sale de lucru, încât nu fusese în stare să descopere utilitatea acelei pietre, Hiram l-a eliberat din funcție şi l-a deposedat de simbolul şi insigna sa, pe care le-a oferit umilului Membru al Breslei, pe care l-a făcut Maestru Ales şi l-a desemnat să îndeplinească funcția celuilalt.

33. Membrul Breslei sau nou-numitul Maestru Ales a primit ordin să cioplească semnul Maestrului Ales pe piatra din jurul aceleia care era a sa, la capătul mic şi în afara ei. Piatra a fost transportată la templu cu mare pompă şi paradă şi, în timp ce era fixată la locul său, nou-numitul Maestru Ales, într-o răbufnire de bucurie, strângându-şi mâinile laolaltă şi privind în sus, a exclamat: „Toată Gloria Celui Mai Înalt!"

34. Când templul era aproape terminat, regele Solomon, alături de Prinții din gospodăria sa, au mers să-l viziteze şi au fost atât de impresionați de măreția sa, încât şi-au ridicat brațele într-o emoție simultană şi au exclamat: „Oh, masoni demni."

35. Ornamentele templului erau Portalul, Fereastra de fronton şi pavajul pătrat. Utilitatea lor era după cum urmează. Portalul reprezenta intrarea în Sfântul Sfinților; Fereastra de fronton, geamul ce îl lumina; iar pavajul pătrat era pentru ca Înalții Preoți să calce pe el.

36. Slujba Înaltului Preot era să ardă tămâie pentru onoarea şi gloria Celui Mai Înalt şi să se roage arzător ca Atotputernicul, prin înţelepciunea şi bunătatea sa nelimitată, să aşeze pacea şi liniştea asupra naţiunii israelite în timpul anului asigurat.

37. Forţa de muncă angajată pentru proiectul templului era organizată în lojă, fiecare condusă de către trei Menatzchim. Pe măsură ce clădirea se apropia de terminare şi diferite meserii au devenit de prisos, o lojă era închisă, iar membrii săi, în grupuri conduse de către un supraveghetor calificat, luau calea pribegiei, în căutarea altui angajament. Termenul „supraveghetor calificat" însemna cineva care în plus faţă de toate secretele necesare meseriei breslei sale, se afla şi în posesia Cuvântului Mason ce îi permitea să vorbească de pe picior de egalitate cu alţi Maeştri, să accepte contracte, să pună la punct detaliile, în general, să organizeze bunăstarea oamenilor săi.

38. Supraveghetorii consideraţi de către Marii Maeştri a fi conducători potriviţi erau decoraţi cu rangul de Maestru Regal şi nu e greu de apreciat starea de spirit a unui supraveghetor care, după ce făcuse încercări de preluare a conducerii unui grup, nu primise încă Cuvântul Mason.

39. Un astfel de supraveghetor era Adoniram, supraveghetor al unui grup de lucrători de metale angajaţi în terminarea ultimelor retuşuri la Sanctuar. Ştiind că în curând el şi oamenii săi aveau să fie concediaţi, el era îngrijorat deoarece nu devenise încă un Maestru Regal. Într-o dimineaţă, în apropierea orei Înaltului Doisprezece, el i-a dus un vas cu gravură bogată lui Hiram Abif pentru aprobare, iar pe când acesta din urmă îl analiza, trompetele au sunat pentru pauza din miezul zilei.

40. Membrii breslei au plecat, iar Hiram Abif s-a retras în Sanctuar să se roage şi să depoziteze nou aprobatul vas. Adoniram, în loc să-şi însoţească oamenii, a rămas în urmă şi, când Maestrul şi-a încheiat rugăciunile, pregătindu-se să părăsească sanctuarul, el i s-a pus în cale şi l-a întrebat când era probabil să fie

decorat cu rangul de Maestru Regal. Hiram Abif l-a îndemnat pe Adoniram să aibă răbdare, ştiind prea bine că Adoniram se afla deja pe listă şi (oarecum neregulat) a făcut aluzie la faptul că dacă ar fi ca el să moară înainte ca Adoniram să primească secretele, Cuvântul Mason avea să fie găsit îngropat sub locul pe care stăteau atunci, adică în cripta secretă, despre care Adoniram nu ştia nimic. Doar parţial satisfăcut, Adoniram s-a retras în timp ce Hiram Abif, alăturându-se celor doi colegi ai săi, le-a povestit incidentul şi le-a mărturisit indiscreţia pe care o comisese. După discuţii, o zi şi o oră au fost fixate pentru următoarea întâlnire a Consiliului Maeştrilor Regali, cu scopul de a-i conferi gradul lui Adoniram. Dar el nu era singurul aspirant nerăbdător la secretele unui Maestru Mason: şi, la scurt timp după convorbirea relatată mai sus, Hiram Abif a fost ucis, astfel că gradul de Maestru Regal a trebuit să-i fie dat lui Adoniram de către cei doi Maeştri Stăpâni supravieţuitori.

41. Trebuie să fi fost multe meserii implicate, cum ar fi fierari să facă unelte, tâmplari să ridice schele, să facă şabloane şi măsuri, pictori, decoratori şi multe alte meserii ajutătoare. Cu toate acestea, lucrarea în piatră fiind principala profesie, era obişnuit ca îndrumătorul oricărui proiect de construcţie să fie numit Maestru Mason. Prin urmare, un Membru al Breslei decorat cu rangul de Maestru Regal primea secretele recunoscute ale unui Maestru Mason.

Capitolul VIII

Asasinarea lui Hiram Abif

1. Pentru omul drept şi virtuos, moartea nu are terori egale cu pa ta falsităţii şi a dezonorii. Despre acest mare adevăr, analele masoneriei ne dau un glorios exemplu, prin fidelitatea ne zdruncinată şi moartea nobilă a marelui nostru maestru, Hiram Abif, care a fost ucis chiar înaintea terminării Templului regelui Solomon, la construcţia căruia el a fost Arhitectul principal

2. Ca Maeştri Masoni noi venim din est şi ne îndreptăm paşii spre vest. Am fost îndemnaţi să părăsim estul şi să mergem spre vest în căutarea a ceea ce s-a pierdut, pe care cu ajutorul instrucţiunilor şi sârguinţei noastre, sperăm să găsim secretele veritabile ale unui Maestru Mason. Ele au fost pierdute prin moartea prematură a maestrului nostru, Hiram Abif.

3. Cincisprezece membri ai Breslelor din acea clasă superioară numită să prezideze asupra restului, considerând că treaba era aproape terminată şi că ei nu se aflau în posesia secretelor Celui de-al Treilea Grad, au hotărât să le obţină prin orice mijloace, chiar dacă era nevoie să recurgă la violenţă; la momentul punerii în practică a conspiraţiei, doisprezece din cei cincisprezece au dat înapoi, dar trei cu un caracter mai hotărât şi mai răutăcios decât restul au continuat planul lor ticălos pentru realizarea căruia ei s-au aşezat la intrările estice, nordice şi respectiv sudice ale templului, unde se retrăsese maestrul nostru să-i facă rugăciunile Celui Mai Înalt, după cum îi era obiceiul la ora douăsprezece.

4. După terminarea închinăciunii, el a încercat să se întoarcă prin poarta sudică, unde a fost întâmpinat de primul din acei ticăloşi, care, din lipsa unei alte arme, se înarmase cu o riglă grea de plumb şi, într-o manieră ameninţătoare, i-a cerut secretele Maestrului Mason, avertizându-l că moartea va fi consecinţa unui refuz.

5. Maestrul nostru, credincios Obligaţiei sale, le-a răspuns că acele secrete erau cunoscute doar de către trei persoane din lume şi că, fără încuviinţarea şi cooperarea celorlalţi doi, nici nu putea, nici nu dorea să le divulge, dar le-a sugerat că nu avea nici o umbră de îndoială că răbdarea şi sârguinţa îl vor numi pe un mason demn să ia parte la ele, şi că din partea lui, mai bine ar fi suportat moartea decât să trădeze încrederea sacră pusă în el. Acest răspuns dovedindu-se a fi nesatisfăcător, ticălosul a izbit violent spre capul stăpânului nostru, dar speriat de fermitatea purtării sale, a ratat fruntea şi l-a atins doar pe tâmpla dreaptă, însă cu atâta forţă încât l-a făcut să se clatine şi să se prăbuşească pe genunchiul stâng. Revenindu-şi după lovitură, el a încercat să ajungă la intrarea nordică, unde a fost acostat de al doilea dintre acei ticăloşi, căruia i-a dat un răspuns asemănător cu o hotărâre la fel de puternică, când ticălosul care era înarmat cu un boloboc l-a izbit cu o lovitură puternică în tâmpla stângă, făcându-l să cadă la pământ pe genunchiul drept.

6. Văzând că retragerea i-a fost zădărnicită în amândouă aceste puncte, el a mers clătinându-se sleit şi sângerând spre intrarea estică, unde al treilea ticălos era postat, care a primit un răspuns similar la cererea sa insolentă (căci şi în acest moment de încercare, Stăpânul nostru a rămas ferm şi de nezdruncinat), când ticălosul, care era înarmat cu un mai greu l-a izbit cu o lovitură violentă în frunte, căzând la picioarele sale fără vlagă.

7. Moartea stăpânului nostru Hiram Abif a reprezentat o pierdere atât de importantă, fiind aceea a Arhitectului principal, ce nu putea să nu fie rapid şi în mod acut simţită. Lipsa acelor pla-

nuri şi proiecte cu care fusese până acum aprovizionat fiecare departament al lucrării a fost prima indicaţie că o calamitate mare se abătuse asupra marelui nostru Maestru. Menatschim sau Prefecţii, sau, mai familiar vorbind, Supraveghetorii lucrării i-au numit pe câţiva dintre cei mai eminenţi din rândul lor să aducă la cunoştinţa regelui Solomon confuzia totală în care îi aruncase absenţa lui Hiram, şi să-şi exprime presimţirea că o catastrofă fatală trebuie atribuită bruştei şi misterioasei sale dispariţii.

8. În aceeaşi zi, cei doisprezece membri ai Breslei care se uniseră la început într-o conspiraţie au ieşit înaintea regelui şi au făcut o mărturisire voluntară despre tot ce ştiau ei până în momentul în care s-au retras dintre conspiratori. Având temeri pentru siguranţa artistului său principal, regele a selectat cincisprezece Membri de încredere ai Breslei şi le-a ordonat să caute amănunţit după Maestrul nostru, pentru a stabili dacă mai era în viaţă sau fusese ucis în încercarea de a i se sustrage secretele preamăritului său Grad.

9. Prin urmare, după ce a fost hotărâtă o zi pentru întoarcerea lor în Ierusalim, ei s-au organizat în trei Loji de membri ai Breslei şi au plecat prin cele trei intrări ale templului. Multe zile au fost petrecute în căutări lipsite de rezultat, o lojă chiar s-a întors la Ierusalim fără a fi făcut vreo descoperire importantă, dar a doua lojă a avut mai mult noroc, căci într-o seară după ce suferise cele mai mari lipsuri şi oboseală personală, unul dintre Fraţi, care se odihnea într-o poziţie culcată, pentru a se ajuta la ridicare, s-a prins de un arbust ce creştea în apropiere, care, spre surprinderea sa, a ieşit extrem de uşor din pământ.

10. La o cercetare mai atentă a descoperit că pământul fusese recent mişcat; de aceea i-a chemat pe fraţii săi şi, prin eforturile lor unite, au reuşit să-l redeschidă şi au găsit acolo trupul Maestrului nostru Hiram, extrem de nedemn îngropat. Ei l-au acoperit la loc, cu tot respectul şi onoarea, şi pentru a deosebi locul, ei au înfipt o ramură de salcâm la capul Mormântului; apoi

s-au grăbit spre Ierusalim să-i dea vestea tulburătoare regelui Solomon, care, după ce i-au trecut primele emoţii ale durerii, le-a ordonat să se întoarcă şi să scoată trupul Maestrului nostru să-l pună într-un astfel de mormânt corespunzător cu rangul şi talentele sale preamărite; în acelaşi timp informându-i că prin moartea sa vremelnică secretele originale ale Maestrului Mason erau pierdute; de aceea, el le-a cerut să fie extrem de atenţi în observarea oricăror semne, indicii sau cuvinte întâmplătoare ce ar putea apărea printre ei în timp ce aduceau acest ultim omagiu celui plecat dintre ei.

11. Ei şi-au îndeplinit sarcina cu maximă fidelitate, iar la redeschiderea pământului, unul dintre Fraţi a observat, uitându-se în jur, că unii dintre însoţitorii săi stăteau într-o poziţie ce exprima oroarea la vederea acelei privelişti tulburătoare, iar alţii, la vederea înspăimântătoarelor răni încă vizibile pe fruntea sa, s-au lovit ei înşişi în semn de compasiune pentru suferinţele sale: doi dintre Fraţi au coborât apoi în mormânt, unul dintre ei s-a străduit să-l ridice pe Stăpânul nostru prin apucarea Ucenicului Intrat, dar l-a scăpat, celălalt a încercat să-l apuce pe Membrul Breslei, care s-a dovedit un eşec, de asemenea; şi fiindcă amândoi eşuaseră în încercările lor, un Frate mai stăruitor şi mai experimentat a coborât şi, folosind apucarea puternică sau de leu a unui Maestru Mason, l-au ridicat în cele Cinci Puncte ale Frăţiei, în timp ce alţii şi mai însufleţiţi exclamau cuvinte ce aveau un sens aproape similar, regele Solomon ordonase ca aceste semne, simboluri şi cuvinte întâmplătoare ar trebui să-i desemneze pe toţi Maeştrii Masoni din întregul Univers, până ce timpul sau împrejurările le vor înapoia pe cele adevărate.

12. Trupul Maestrului nostru a fost reîngropat pe atât de aproape de Sfântul Sfinţilor pe cât o permiteau legile israelite, într-un mormânt la trei picioare est, trei picioare vest, trei între nord şi sud şi cinci picioare sau mai multe perpendicular.

13. El nu a fost îngropat în Sfântul Sfinţilor, deoarece nimic obiş-

nuit sau necurat nu era permis să intre acolo, nici chiar Înaltul Preot, decât o singură dată pe an şi nici atunci decât după multe spălări şi purificări, înaintea marii zile a iertării păcatelor, căci, după legile israelite, toate trupurile moarte sunt condamnate a fi necurate. Aceiaşi cincisprezece Membri ai Breslei au primit ordin să asiste la funeralii, îmbrăcaţi cu şorturi albe şi mănuşi, ca simbol al inocenţei lor.

14. Imediat după asasinarea lui Hiram constructorul, templul a fost construit doar parţial. Regele Solomon a ales şapte dintre cei mai demni şi mai experimentaţi fraţi şi i-a făcut Maeştri Masoni şi i-a numit gardieni speciali ai Sfântului Sfinţilor şi ai mobilei sacre a acelui Loc Sfânt. Ei se numeau Maeştri Secreţi.

15. În zorii cenuşii ai dimineţii, chiar înainte ca ridicarea Soarelui peste muntele Olivet să facă zidurile templului de un roşu-intens, s-au adunat câţiva oameni cu mină gravă şi copleşiţi de respect. Lumina dată de candelabrul cu şapte braţe din est se reflecta pe podeaua aurită, din lavoarul de bronz cu apă, cu isop şi şervetele, dar cădea sumbră pe draperiile grele din pânză de sac de pe pereţi. În mijlocul rugăciunilor şi îndemnurilor şi a cântecelor solemne ale leviţilor, cei şapte au intrat într-o legătură mistică, iar sarcina discreţiei şi a tăcerii s-a aşternut asupra lor.

16. Şi apoi uşile din lemn de cedru şi măslin sculptate şi aurite au fost deschise, valurile de pânză albastră, mov şi purpurie, şi albă bogat brodate au fost trase la o parte, iar misterele Sfântului Sfinţilor le-au fost revelate.

17. Nimeni în afara Preoţilor şi Leviţilor nu mai intrase în Sfântul Sfinţilor de când fusese adusă acolo Arca Sacră şi acum, pe când cele Şapte Santinele Secrete îşi scoteau pantofii şi-şi spălau picioarele şi păşeau pe pragul aurit, ei au rămas în linişte, orbiţi de lumina ce s-a revărsat asupra lor. Aripile desfăcute ale Heruvimului acopereau Arca Făgăduinţei, dar din toate părţile, pereţii străluceau de aur şi pietre preţioase.

18. Regele Solomon a întrebat: „cât este ora", iar Adoniram, fiul lui Abda i-a răspuns: „Steaua dimineții împrăştie umbrele nopții, iar lumina sa rozalie începe să ne îmbucure Loja."

19. Şi regele Solomon a vorbit din nou: „De vreme ce Steaua dimineții este vestitorul marii lumini ce începe să strălucească deasupra Lojii noastre, iar noi suntem cu toții Maeştri Secreți, este timpul să ne începem treburile. Cei care vor să se apropie să contempleze misterele inefabile ar trebui să-şi dea jos pantofii conversațiilor lumeşti, căci locul pe care stau este pământ sfânt. Aşează-mi un ceas, ah Iehova, înaintea gurii şi ține-mi tu uşa buzelor mele."

20. Oh, Iehova! Adonai al nostru, cât de minunat este numele tău pe tot pământul! Numele tău declară gloria lui Elohim. Pare a exista o putere în numele tău ce revelează secrete.

21. Dați-mi voie, acum, frații mei, să vă primesc ca Maeştri Secreți şi să vă ofer un loc printre Leviți. Prin rangul pe care-l ocupați acum printre Leviți, în calitate de Maeştri Secreți, ați devenit paznicii Sfântului Sfinților şi vă numesc în număr de şapte.

22. Frate Adoniram, este ordinul nostru ca tu să ridici un mormânt sau un obelisc din marmură albă şi neagră la vest-sud-vest de templu, în care vor fi depozitate rămăşițele îmbălsămate ale regretatului nostru Mare Maestru Hiram Abif. Marmura albă va însemna inocența şi puritatea Marelui nostru Maestru plecat, iar cea neagră, moartea sa înainte de vreme pe care o jelim. Aşadar, ai grijă ca îndatorirea solemnă să fie executată în grabă şi lasă funeraliile să fie îndeplinite cu ceremonii impozante.

23. Regele Solomon a deschis o Lojă de tristețe în cinstea fratelui plecat, Loja Maeştrilor Perfecți în întunericul zorilor, pe când steaua strălucitoare din est îşi revărsa lumina roşie de o strălucire nefirească peste sicriul acoperit cu negru, pe care erau aşezate bijuteria şi şorțul Marelui Maestru Hiram Abif.

24. Regele Solomon stătea înaintea sicriului Maestrului nostru Hiram şi se ruga la Cel mai Înalt:

25. Oh, Atotputernice şi Etern Dumnezeu! nu există un număr al zilelor sau milosteniilor Tale. Tu ne-ai trimis în această lume să te slujim pe Tine, dar noi ne-am îndepărtat de Tine pe cărarea greşelilor. Viaţa noastră nu e decât de o şchioapă, şi totuşi dificilă din pricina nenorocirilor ce ne întâmpină de fiecare parte. Zilele peregrinărilor noastre sunt puţine şi rele; trupurile noastre, fragile; pasiunile noastre, violente şi bolnave; înţelegerea noastră, slabă, iar voinţa noastră, perversă. Priveşte asupra noastră cu milă, Tatăl nostru. Noi îţi adorăm măreţia şi asemenea unor copilaşi ne încredem în milostenia Ta. Dă-ne răbdare să trăim bine şi fermitate să rezistăm răului, la fel cum a rezistat fratele nostru plecat. Dă-ne, preamilostive Părinte, credinţă şi încredere în Tine, şi ajută-ne să trăim astfel ca atunci când vom muri să putem să ne aşezăm în mormânt ca cineva care se duce la culcare şi ca după aceea să fim demni de a fi amintiţi în memoria omenirii. Binecuvântează-ne, Oh Dumnezeule: binecuvântează iubita noastră frăţie: fă să trăim şi să căutăm să întrecem exemplul fratelui nostru plecat; şi, în cele din urmă, să reuşim să obţinem în această lume cunoştinţa adevărului Tău, iar în lumea ce va să vină, viaţa eternă, Amin.

26. Această ceremonie a fost organizată de către regele Solomon pentru a comemora moartea Marelui nostru Maestru Hiram Abif, ale cărui munci la clădirea primului templu şi a cărui moarte tragică ne furnizează atât de multe din cunoştinţele mistice ale Anticei Bresle a Masoneriei. Este o lecţie pe cât de utilă, pe atât de instructivă. Să căutăm alte scene luminoase în care fratele nostru decedat, care a fost doborât de mâna nemiloasă a morţii, va fi ridicat din poziţia sa, întins la pământ, la cuvântul Supremului nostru Mare Maestru, şi admis la privilegiul Lojii Perfecte de deasupra.

27. Bucuros că are conştiinţa împăcată pentru că găsise preţioasele rămăşiţe ale marelui şi bunului om ce fusese Hiram Abif, şi

pentru că avea ocazia de a-i aduce un ultim omagiu pentru amintirea sa, regele Solomon i-a dat ordin nobilului Adoniram, Marele său Inspector, să facă toate pregătirile necesare pentru înmormântarea acestuia. Fraţii au fost instruiţi să asiste cu mănuşi şi şorţuri albe, iar el a interzis ca urmele de sânge ce fusese vărsat în templu să fie şterse până ce trădătorii nu vor fi descoperiţi şi pedepsiţi.

28. Între timp, el i-a cerut nobilului Adoniram să-i facă un plan pentru un superb mormânt sau obelisc din marmură albă şi neagră, plan ce a fost acceptat, iar lucrarea terminată.

29. La trei zile după îndeplinirea ceremoniilor funerare, regele Solomon s-a întâlnit cu a sa Curte la templu şi toţi fraţii fiind aranjaţi întocmai ca la înmormântare, el a pornit cu fraţii săi să vadă şi să examineze mormântul şi obeliscul, cu inscripţia de pe el. Izbit de uimire şi admiraţie, el şi-a ridicat ochii şi mâinile înspre cer şi a exclamat: „Este desăvârşit şi terminat!"

30. Regele Solomon, după moartea Marelui Maestru Hiram, a găsit de cuviinţă să numească câţiva Judecători pentru ca dreptatea să fie împărţită în rândul muncitorilor de la templu, plângerile lor, auzite, iar conflictele lor, soluţionate; căci greutăţile şi tulburările erau acum mai frecvente, în timpul încetării temporare a lucrului şi a perioadei de doliu. Această sarcină a judecăţii fusese în seama regretatului Hiram, iar pierderea lui a cauzat numirea lui Tito şi a asociaţilor săi, care să asculte şi să pună în ordine plângerile ce aveau să ajungă în faţa lor.

31. Regele Solomon l-a numit pe Tito, Prinţ de Herodim, să fie Temnicer sau Judecător-şef, iar Abda, tatăl său, şi alţi patru au învăţat Legea lui Moise pentru a completa numărul şi a constitui Tribunalul. Ei îşi ţineau întrunirile în mijlocul camerei Templului, unde erau ţinute consemnările Tribunalului, într-o cutie de abanos încrustată cu pietre preţioase, a cărei cheie o aveau doar Temnicerii sau Judecătorii; şi acolo analizau ei şi puneau în ordine cererile şi neînţelegerile dintre lucrători şi ho-

tărau toate apelurile prin judecata unui singur Temnicer sau Judecător, administrând aceleaşi legi fenicienilor, precum şi evreilor, şi străduindu-se să facă dreptate totală, potrivit legii lui Moise, între om şi om.

32. Necesitatea unei Curţi de Judecători nu a existat decât după moartea Marelui Maestru Hiram, căci numărul greutăţilor şi neînţelegerilor printre muncitori nu fusese atât de mare, iar judecata venea din deciziile luate de către Hiram, pe care le acceptau cu toţii, în tăcere.

33. Moartea lui Hiram, arhitectul-şef, i-a aruncat pe muncitorii de la templu într-o mare confuzie; şi pentru o vreme, construcţia clădirii a fost oprită, din necesitatea unor planuri esenţiale şi a unui director expert de lucrare. Perioada de doliu încheindu-se, regele Solomon, după alte consultaţii, a hotărât să numească cinci Superintendenţi – câte unul pentru fiecare din cele cinci Departamente de Arhitectură – şi sub supravegherea lor, construcţia a progresat.

34. Regele Solomon i-a adunat pe Adoniram, fiul lui Abda, pe care l-a făcut Conducătorul Departamentului de Arhitecţi, pe Joabert, un fenician, pe care l-a făcut Artificier-Şef în Bronz; pe Stolkin, un evreu, pe care l-a făcut Tâmplar-Şef; pe Selec, un giblemit, pe care l-a făcut Mason-Şef al Pietrei; şi pe Gareb, un evreu, pe care l-a făcut Lucrător-Şef în Argint şi Aur şi Gravor. Şi regele Solomon li s-a adresat.

35. „Fraţii mei, pentru a deveni un Intendent al Construcţiei trebuie să fiţi arhitecţi pricepuţi şi să cunoaşteţi tainele estului şi ale Egiptului. Dar e la fel de necesar să fiţi caritabili şi binevoitori, să puteţi să vă înţelegeţi cu muncitorii, să le uşuraţi nevoile, să vegheaţi asupra liniştii personale şi a familiei lor, şi să neteziţi drumul vieţii lor şi al celor ce depind de ei, recunoscându-i pe toţi oamenii ca fraţii voştri şi pe voi înşivă ca împărţitori ai darurilor lui Dumnezeu."

36. După moartea Marelui Maestru, deoarece asasinii scăpaseră, a fost convocată o mare adunare a masonilor, de către regele Solomon, pentru a se consulta în ceea ce privea cele mai bune mijloace de a-i descoperi şi de a-i prinde. Deliberările lor au fost întrerupte de intrarea unui cioban care a cerut să-i vorbească regelui. Fiind primit pentru o întrevedere, el i-a adus regelui la cunoştinţă că descoperise persoane ascunse într-o peşteră în apropierea coastei Joppa, ce corespundeau descrierii făcute trădătorilor; şi s-a oferit să-i conducă pe cei ce-i va selecta regele la locul ascunzătorii lor. Acest fapt fiindu-le comunicat stăpânilor, au cerut cu toţii nerăbdători să participe la răzbunarea asupra asasinilor. Solomon le-a verificat ardoarea, declarând că doar nouă vor purcede în această sarcină; şi pentru a evita să jignească pe cineva, a dat ordin ca alegerea celor nouă să se facă prin tragere la sorţi, pentru a-l însoţi pe străin. La cea dintâi oră a nopţii, Stolkin, preferatul regelui Solomon, şi alţii opt, conduşi de către străin, au călătorit înainte printr-o ţară dură şi înspăimântătoare, înspre coasta Joppa.

37. Pe drum, Stolkin, cel mai înflăcărat dintre cei nouă, aflând că ucigaşii erau ascunşi într-o cavernă nu departe de locul în care se aflau, a înaintat, a găsit caverna şi a intrat înăuntru cu păstorul, unde la lumina slabă a unei lămpi l-a descoperit pe unul dintre asasini dormind, cu un pumnal la picioarele sale. Înfierbântat de privelişte şi acţionând sub un impuls al nerăbdării, el a luat imediat pumnalul şi l-a înjunghiat pe acesta, mai întâi în cap şi apoi în inimă. Asasinul a avut timp să spună doar „Necum" (pronunţat nay-coom), sau „răzbunarea a fost îndeplinită" şi a murit. Răzbunătorul şi-a potolit apoi setea în fântână.

38. Când cei opt au ajuns la locul faptei, l-au întrebat ce făcuse. El le-a răspuns: „L-am ucis pe asasinul Marelui Nostru Maestru şi am îndeplinit o faptă vitejească pentru onoarea şi gloria Breslei, pentru care sper să fiu răsplătit." Apoi a separat capul de trup şi luându-l într-o mână şi în cealaltă pumnalul, s-a întors, împreună cu ceilalţi opt în Ierusalim. Totuşi, în râvna sa, el s-a năpustit spre rege, trecând de paznicii de la intrare. La

început, Solomon a fost extrem de supărat că luase dreptatea în propriile-i mâini şi în prezenţa sa ca un semn de avertisment pentru restul lucrătorilor, le-a poruncit paznicilor să-l ducă pe preferatul său la moarte; dar la intervenţia fraţilor săi, el l-a iertat pentru stăruinţa sa şi s-au împăcat. Regele Solomon a stabilit gradul de Maestru Ales al celor Nouă şi l-a oferit celor nouă companioni.

39. La aproximativ şase luni după executarea asasinului, se spune că Bengaber, un intendent al regelui Solomon în ţara Gath, ce-i era tributară, a făcut cercetări minuţioase dacă vreo persoană se adăpostise în ultima vreme în acea regiune, despre care s-ar putea presupune că ar fi fugit din Ierusalim. El a publicat, în acelaşi timp, o descriere amănunţită a trădătorilor ce scăpaseră. La scurt timp după aceea, a primit informaţii cu privire la faptul că persoane ce corespundeau descrierii au ajuns în ultima vreme acolo şi, crezându-se în siguranţă, au început să lucreze la cariera lui Ben-Dekar.

40. Imediat ce Solomon a fost înştiinţat de acest fapt i-a scris lui Maaka, regele Gath-ului, să-l ajute să-i prindă şi să-i predea persoanelor pe care le va numi el să-i aresteze şi să-i aducă în Ierusalim pentru a-şi primi pedeapsa pentru crimele lor.

41. Apoi, Solomon a ales cincisprezece Maeştri în care avea mare încredere, şi printre care se aflau şi cei nouă care fuseseră în cavernă, şi i-a trimis cu o escortă de trupe în căutarea ticăloşilor. Cinci zile au fost petrecute în căutări, când Zerbal, care purta scrisoarea regelui Solomon, adresată regelui Maaka, împreună cu Stolkin şi alţi câţiva însoţitori, i-au descoperit cioplind piatră în carieră. Ei i-au prins imediat şi, legaţi în lanţuri, i-au dus în Ierusalim. La sosire, ei au fost întemniţaţi în turnul Achizar, iar în dimineaţa următoare şi-au primit pedeapsa pe care o meritau pentru crimele lor.

42. După ce pedeapsa a fost aplicată ucigaşilor, regele Solomon a instituit un grad atât ca recompensă pentru sârguinţa şi fidelita-

tea celor cincisprezece care-l ajutaseră să-i descopere, cât şi pentru a putea ridica pe alţi câţiva fraţi merituoşi din grade mai joase în acelea mai înalte, ce fuseseră eliberate de această promovare. Pe doisprezece din cei cincisprezece, el i-a ales Cavaleri Sublimi, iar alegerea a făcut-o prin tragere la sorţi, astfel încât să nu supere pe nimeni, punând numele tuturor într-o urnă. Primii doisprezece ce au fost extraşi au format un Capitol şi acestora le-a dat comanda asupra celor douăsprezece triburi. El le-a dat numele de Emeth, care era un cuvânt evreiesc ce însemna un om adevărat. El le-a arătat acestora lucrurile preţioase ce erau depozitate în tabernaclu.

43. După ce ucigaşii au fost judecaţi şi pedepsiţi, monumentul şi mausoleul său terminate, iar problemele ce priveau revenirea de pe tărâm soluţionate, regele Solomon a asigurat uniformizarea lucrării şi vigoarea în continuarea sa, şi pentru a recompensa ştiinţa superioară şi eminentă a talentului lui Adoniram, fiul lui Abda, l-a numit pe acesta Arhitect-Şef al Templului, cu titlul de Mare Maestru Arhitect, şi l-a învestit cu acea slujbă a unicului succesor şi reprezentant al decedatului Maestru Hiram Abif, şi, în acelaşi timp, l-a făcut Mare Maestru al Masonilor şi partenerul mason al său şi al regelui Hiram al Tyrului. După aceea, titlul a fost conferit altor Prinţi ai curţii evreieşti, ca un onorariu şi astfel s-a născut titlul.

Capitolul IX

Terminarea primului Templu din Ierusalim

1. Regele Solomon a ţinut numirea lui Adoniram în Camera Proiectelor, din cadrul templului parţial terminat, când soarele tocmai asfinţise, iar steaua serii apăruse.

2. Înaintea începerii construcţiei templului, regele Solomon construise o criptă secretă la care se ajungea prin alte opt cripte, toate subterane, şi la care ducea un pasaj îngust de la palat. Cea de-a noua arcadă sau criptă se afla chiar sub Sfântul Sfinţilor din templu. În acel apartament, regele Solomon îşi ţinea întrunirile private cu regele Hiram şi cu Hiram Abif. După moartea lui Hiram Abif, cei doi regi au încetat să o mai viziteze, hotărând să nu facă acest lucru până nu vor alege pe altcineva să-i ocupe locul; şi că până atunci nu vor spune nimănui cuvântul secret.

3. Gibulum, Joabert şi Stolkin au fost aleşi să cerceteze terenul şi să pună fundaţia pentru Templul Dreptăţii al lui Solomon, dar în timpul lucrărilor, ei au descoperit camerele secrete de sub Templul ruinat al lui Enoh. Ei au explorat adâncimile şi au descoperit ascunsă adânc în întunericul pământului delta sau placa de aur pe care Enoh încrustase inefabilul nume al lui Dumnezeu.

4. Ei au dus delta la regele Solomon, care a spus: „Camarazi, să-i mulţumim lui Dumnezeu care ne-a dat comorile întunericului

şi bogăţiile ascunse ale locurilor secrete." Regele Solomon a hotărât s-o depoziteze în cripta secretă, să le dea voie celor trei Maeştri care o descoperiseră să fie prezenţi, să le facă cunoscută adevărata pronunţie a inefabilului cuvânt, să constituie ultimul grad al Anticei Bresle a Masoneriei şi să-l numească Mare Mason Ales. În acest fel a fost depozitat cubul de pietre preţioase.

5. După aceea, cei doisprezece Prinţi de Ameth, cei nouă Aleşi şi Arhitectul-Şef au fost primiţi în acest grad. Prin urmare, această criptă a fost numită cripta sacră şi a fost, original, construită de către Hiram Abif şi nimeni, în afara Marilor Masoni Aleşi, nu ştia de existenţa sa, sau nu cunoştea altceva decât cuvântul înlocuitor.

6. La şase ani şi jumătate după aşezarea fundaţiei, Templul regelui Solomon era terminat şi se făceau planuri pentru mutarea Arcăi Făgăduinţei din tabernaclul provizoriu în care fusese adăpostită de către regele David, în noua sa casă, în Sfântul Sfinţilor, precum şi pentru închinarea Templului Celui Mai Înalt. Pentru sărbătorirea acestei ocazii, regele Solomon s-a hotărât să instituie gradul de Cel mai Excelent Maestru şi să-l ofere acelor seniori Menatzchim care meritau o recunoştinţă specială, mai ales celor douăzeci şi patru, care necunoscuţi publicului, deţineau deja rangul de Maestru Ales: un pas ce-i permitea regelui Solomon să le ofere o distincţie publică celor demni, fără a revela existenţa criptei sacre.

7. Mobilierul Sfântului Sfinţilor includea multe vase sfinte făcute din aur pur, dar cel mai important lucru era Arca Făgăduinţei, numită şi gloria Israelului, ce era aşezată în mijlocul Celui Mai Sfânt loc, sub aripile Heruvimului.

8. Ea era o ladă sau un cufăr mic, cu o lungime de doi coţi şi jumătate (113 cm – n. ed. rom.), şi cu lăţimea şi adâncimea de un cot şi jumătate (68 cm – n. ed. rom.). Era făcută din lemn, cu excepţia scaunului îngăduinţei, acoperită cu aur atât în interior,

cât şi în exterior. Avea o bordură de aur în vârf, unde se afla locul numit scaunul îngăduinţei. Scaunul îngăduinţei era din aur pur, de grosimea unui lat de mână; la capete erau cei doi Heruvimi orientaţi înspre interior, unul cu faţa la celălalt, cu aripile desfăcute, care îmbrăţişau întreaga circumferinţă a scaunului milei şi se întâlneau la mijlocul fiecărei părţi. Toţi învăţaţii hasidici spun că ar fi fost făcută dintr-o masă compactă, fără vreo parte sudată.

9. Aici se odihnea Shekinah sau Prezenţa Divină şi era vizibil în apariţia unei lumini întunecate deasupra ei. De aici emitea şi dădea răspunsuri Bath-Kol, când Dumnezeu era consultat. Şi tot aici se spune că sălăşluia Dumnezeu, între Heruvimi, adică între Heruvimi, pe locul îngăduinţei; deoarece acolo era locul sau tronul prezenţei vizibile a gloriei sale printre ei.

10. Totuşi, înainte de data fixată pentru ceremonii, Hiram Abif a fost ucis şi ceremoniile plănuite au trebuit să fie amânate în timp ce Israelul şi regele său jeleau moartea Maestrului.

11. Templul a fost terminat în anul 3000, mai exact la şase ani, şase luni şi zece zile după ce regele Solomon pusese prima piatră de temelie – iar terminarea sa a fost sărbătorită cu mare fast şi măreţie.

12. Iar conducătorii naţiunilor din împrejurimi şi-au trimis ambasadorii să-l felicite pe regele Solomon pentru terminarea impozantului edificiu, a cărui splendoare regală şi strălucire nemaivăzută se spune că ar fi depăşit orice imaginaţie. Dar un suveran din est nu s-a mulţumit să trimită un ambasador, cum făcuseră ceilalţi, ci a venit la Ierusalim pentru a fi primit de către regele Solomon în Sfântul Templu.

13. Pentru a închina templul, regele Solomon a convocat o adunare generală a masonilor şi le-a dedicat rugăciuni solemne şi sacrificii costisitoare, în timp ce în acordurile celei mai bune muzici, numeroasa congregaţie îşi ridica rugăciunile către Cel

Mai Înalt. La amplasarea Arcăi în cel mai Sfânt Loc, gloria Domnului a umplut Casa. Şi când cântăreţii şi trompetiştii erau pe cale să scoată un sunet în semn de laudă şi mulţumire Domnului, spunând, „Lăudat fie Domnul, căci el e bun: mila sa să fie asupra noastră pentru totdeauna", întregul templu s-a umplut cu un nor, iar numele a fost pronunţat în întregime.

14. Chiar în timpul ceremoniei de dedicare a intrat Divinul Shekinah în templu şi şi-a revărsat lumina asupra Sfântului Sfinţilor, în semn de aprobare a Celui Mai Înalt.

15. Cea dintâi şi cea mai înaltă onoare conferită vreodată unui francmason este această descindere a Divinului Shekinah din est, mai întâi la consacrarea Sfântului Tabernaclu şi, mai apoi, la dedicarea Templului Domnului de către regele Solomon, aşezându-l pe Arcă sau pe scaunul Îngăduinţei din Sfântul Sfinţilor, acoperit de aripile Heruvimului, de unde el a continuat să-şi dea răspunsurile oraculare timp de încă paisprezece generaţii.

16. Simbolul Stelei Strălucitoare reprezintă Gloria lui Dumnezeu în timp ce acesta apare ca Divinul Shekinah, după cum mai apăruse înainte pe muntele Sinai, atunci când i-a dat lui Moise Legea.

17. Mai târziu, în timpul ceremoniei de dedicare a templului, regele Solomon a conferit acest sublim grad celor douăzeci şi cinci de fraţi.

18. În cea de-a doua zi, o audienţă le-a fost oferită tuturor masonilor din gradul de Maestru al Arcăi Regale şi toate locurile libere au fost umplute. În cea de-a treia zi, regele Solomon şi-a dedicat timpul avansării şi ridicării Membrilor Breslei şi Ucenicilor Intraţi.

19. Astfel, înţeleptul rege al Israelului s-a purtat demn de sine şi a câştigat admiraţia universală; dar de-a lungul anilor, când a

avansat în vârstă, înțelegerea i s-a deteriorat; a ajuns să fie surd la vocea Domnului și era ciudat de nestatornic în comportament. Mândru de a fi ridicat un edificiu Făcătorului său și mult prea amețit de marea sa putere, el s-a afundat în tot felul de imoralități și orgii și a profanat templul, oferindu-i tămâie idolului Moloch, care ar fi trebuit oferită doar Dumnezeului cel Viu.

20. Marii Masoni Aleși au văzut acest lucru și au fost profund îndurerați, fiindu-le teamă că nelegiuirile sale vor avea consecințe înspăimântătoare și, poate, vor aduce asupra lor pe acei dușmani pe care Solomon îi sfidase cu înfumurare și fără motiv. Oamenii, copiind prostiile și viciile regelui lor, au devenit mândri și idolatri, neglijând adevărata venerare a lui Dumnezeu pentru aceea a idolilor.

Capitolul X

Întoarcerea din captivitatea babiloniană

1. O dată cu moartea regelui Solomon în anul 938 î.C. (926 î.C. – n. ed. rom.), imperiul evreu a început să se destrame. Israelul şi-a proclamat independenţa, lăsându-l pe Iuda să cuprindă doar tribul cu acel nume, având capitala la Ierusalim.

2. Divinul Shekinah a coborât, deci lumina sa a strălucit asupra Arcăi sau a scaunului îngăduinţei ce era aşezat în Sfântul Sfinţilor, până când israeliţii s-au dovedit a fi nedemni de Cel Mai Înalt. Şi la fel, lumina masoneriei va fi îndepărtată de toţi acei care se vor dovedi necredincioşi Dumnezeului lor!

3. Consiliul celor Douăzeci şi Şapte a căzut în desuetitudine: locurile vacante în rândul Maeştrilor Aleşi nu au mai fost ocupate, iar existenţa Criptei Sacre era doar o legendă cunoscută doar de câţiva fraţi demni.

4. Masonii au continuat să-şi ţină întâlnirile anuale ale Consiliului Prinţilor Ierusalimului în cea de-a 20-a zi a celei de-a zecea luni – Tebet: şi alegeau Membri la fiecare întâlnire anuală: pe aceştia îi instalau în cea de-a 23-a zi a celei de-a unsprezecea luni – Adar. Era de datoria provinciei Consiliului Prinţilor Ierusalimului să inspecteze şi să vegheze cu grijă şi fidelitate asupra celor câteva Loji de Perfecţiune rămase, şi să vadă dacă „munca" lor era făcută în conformitate cu regulile şi punctele de reper ale ordinului.

5. Ca pedeapsă adecvată pentru greşelile regelui Solomon, Dumnezeu a încurajat inima lui Nebuchadnezzar (Nabucodonosor – n. ed. rom.), regele Babilonului, să se răzbune pe regatul Israelului. Acest prinţ a trimis o armată, avându-l pe Nebuzaradan căpitan al gărzilor, care a intrat în Iudeea cu foc şi sabie, a cucerit şi a prădat oraşul Ierusalim, i-a demolat zidurile şi a distrus acel superb model de excelenţă, templul. Oamenii au fost luaţi prizonieri la Babilon, iar cuceritorii au dus cu ei toate vasele de aur şi argint.

6. Israelul a dispărut în anul 734 î.C. şi până în 597 î.C., regatul Iuda a fost el însuşi pe cale de dispariţie.

7. Cu zece ani înainte, Israelul fusese cucerit de către Nabucodonosor (moştenitorul tronului Babilonului). Lăsând oraşul şi templul intacte (cu excepţia comorilor templului), Nabucodonosor a luat zece mii de cetăţeni în exil în Babilonia. Profetul Iezechiel i-a însoţit pe exilaţi, în timp ce Ieremia a rămas în Ierusalim. Regatul Iudei a fost redus la statutul de provincie babiloniană, avându-l pe Zedekiah pe tron ca satrap (rege tributar).

8. După unsprezece ani de vasalitate, Zedekiah s-a răsculat împotriva lui Nabucodonosor (acum regele Babilonului), iar acesta l-a trimis pe generalul său Nebuzaradan să captureze şi să distrugă Ierusalimul şi templul şi să devasteze întreaga provincie. Deoarece mai avusese de-a face cu localităţi puternice, Nebuzaradan a asediat Ierusalimul, iar când Zedekiah a văzut că situaţia era fără scăpare, a încercat să fugă în Egipt împreună cu câţiva însoţitori. El a fost prins, i-au fost scoşi ochii (pedeapsa obişnuită pentru trădare în acele vremuri) şi a fost dus în Babilon în lanţuri de alamă.

9. În acest moment, Gedaliah, guvernatorul Ierusalimului, prezida peste Consiliul de Maeştri Supra Excelenţi pentru a face planuri de ultim moment. Acel Cuvânt ce se presupunea a fi fost pierdut când Hiram Abif fusese asasinat zăcea, de fapt, în

cripta sacră de sub Camera Consiliului, peste care prezida Gedaliah. Şi a rămas acolo, ascuns memoriei celor vii, după ce templul a fost distrus.

10. Întâlnirea a fost convocată în templul asediat, iar Gedaliah a vorbit, întrebându-l pe Paznicul Templului: „Suntem în siguranţă?" El a primit un răspuns afirmativ. Gedaliah a deschis întâlnirea oferind o rugăciune Celui Mai Înalt, spunând: „Tovarăşi, să ridicăm rugăciunea noastră arzătoare către Atotputernicul, pentru ca el să ne acorde grija şi bunăvoinţa sa."

11. Oh, Dumnezeu şi Maestru Suprem al Universului, noi te rugăm umili să ne binecuvântezi în toate faptele noastre, să ne ajuţi să te venerăm demni; umple-ne inimile cu frica Ta şi fă-ne să fim statornici în slujba Ta, ca de acum înainte să te lăudăm pentru întreaga Eternitate.

12. Apoi, el a dat ordin ca Arca Făgăduinţei să fie dezvelită, moment în care un sol a încercat să intre în lojă cu un mesaj urgent. Gedaliah a ordonat să fie lăsat să intre, iar Mesagerul a vorbit: „Tovarăşi, sabia duşmanului a triumfat, forţele nenumărate ale lui Nabucodonosor, regele Babilonului, avansează şi umple oraşul, regele a fugit, iar armata caldeenilor l-a urmărit şi l-a prins pe câmpiile de la Jericho."

13. Gedaliah s-a ridicat şi le-a cerut masonilor adunaţi să rămână calmi şi a spus: „În acest caz, să ne îndreptăm către Sfântul Altar şi acolo să ne făgăduim credinţă, să ne reînnoim jurămintele şi să demonstrăm încă o dată legăturile ce ne leagă pentru totdeauna de Cel Mai Înalt."

14. Gedaliah i-a chemat apoi pe masonii adunaţi să formeze un Careu în jurul Arcăi Făgăduinţei. Şi le-a spus: Acest careu reprezintă tabăra israeliţilor, având Arca Făgăduinţei în centru şi câte trei triburi de fiecare parte. Pe partea de est, înspre soarele ce se ridică „cei de sub stindardul din tabăra Iudei se vor ridica alături de Issacher şi Zebutun. Pe partea de sud, stindardul

din tabăra lui Ephraim cu Benjamin şi Manasseh, iar pe partea de nord, stindardul din tabăra lui Dan, cu Asher şi Naphthali. Apoi, tabernaclul congregaţiei va fi aşezat înainte cu tabăra leviţilor în mijlocul taberei."

15. Gedaliah a mai spus: „Însoţitori, veţi forma un triunghi în jurul Arcăi Făgăduinţei. Triunghiul sau delta este o emblemă a zeităţii şi reprezintă Omnipotenţa, Omniprezenţa şi Omniştiinţa Sa, precum şi tripla îndatorire pe care o avem faţă de Dumnezeu, vecinii noştri şi faţă de noi înşine. Însoţitori, veţi forma un cerc în jurul Arcăi Făgăduinţei. Cercul este emblema prieteniei; Arca Făgăduinţei în centru asemenea unei stele strălucitoare. El mai este simbolul cercului virtuţilor noastre morale, după cum sunt ele încetăţenite în Gradul Ucenicului Intrat prin punctul din cadrul cercului mărginit de două linii paralele. El mai este şi emblema eternităţii, neavând nici început, nici sfârşit. Cea dintâi, emblema prieteniei, poate fi încălcată; cea de-a doua, emblema virtuţilor noastre morale, poate fi schimbată; dar cea de-a treia, emblema eternităţii, nu se va modifica niciodată. Această emblemă încurajează speranţa pe care, prin credinţă în promisiunile Divine, o putem obţine spre o împlinire completă a unei nemuriri glorioase. Noi suntem paznicii tradiţiilor Consiliului celor Douăzeci şi Şapte. Noi promitem în mod solemn că nu ne vom închina altor zei şi nici nu vom aduce ofrande idolilor, ci cu credinţă şi admiraţie adevărată vom venera doar Adevăratul şi Singurul Dumnezeu Viu. Jurăm acest lucru sub o pedeapsă cu nimic mai mică decât aceea de a ne tăia degetele, a ne scoate ochii, iar trupurile noastre să fie legate în lanţuri de alamă."

16. Gedaliah a închis consiliul cu o altă rugăciune: „Atotputernice te implorăm, şi Etern Dumnezeu, Protectorul tuturor acelora ce cred în Tine, salvează-ne, de toate greutăţile şi pericolele. Ţine-ne credincioşi jurămintelor noastre şi loiali obligaţiilor noastre, astfel încât să nu şovăim vreodată sau să fim descurajaţi, ci prin mila Ta să fim în cele din urmă acceptaţi în acel templu etern al nemuririi din ceruri."

17. La scurt timp după aceea, Gedaliah a fost asasinat de către babilonieni, iar Nebuzaradan a invadat din nou Iudeea şi a dus oameni. După distrugerea Ierusalimului, Nebuzaradam i-a dus pe oamenii rămaşi în Babilon, lăsând doar câţiva agricultori viticultori să lucreze pământul.

18. Când evreii s-au întors din exil, ei au găsit pe locul a ceea ce fusese odinioară un pământ fertil, o pustietate de aproximativ o mie de mile pătrate (1610 km² – n. ed. rom).

19. Prin capturarea Babilonului în 538 î.C., Cyrus, regele Persiei, a devenit stăpânul unui imperiu ce se întindea de la Marea Caspică la Marea Mediterană, şi, având în vedere ulterioara cucerire a Egiptului, s-a hotărât că o putere prietenă, bazată pe Ierusalim, ar fi un deosebit avantaj strategic. Acest obiectiv putea fi obţinut prin repatrierea evreilor care fuseseră deportaţi în Babilon sub regimul anterior.

20. Regele Cyrus stătea în consiliul din Turnul Audienţei, când un străin s-a apropiat. Paznicul de la intrare l-a întrebat: „cine-i acolo?" şi i s-a răspuns: „Un Străin, Cel Dintâi printre egali, un mason de rang şi prizonier din nenoroc."

21. Străinul dorea să fie primit în prezenţa marelui rege, dar înainte de a-l primi, Cyrus i-a vorbit consiliului său: „Generali şi Cavaleri, acest Sheshbazzar este Prinţul Iudei, care era cunoscut printre evreii Captivi sub numele de Zerubbabel (însemnând exilatul sau Străinul din Babilon), dar înainte să-l primesc, vreau să vă povestesc amănuntele unui vis, pe care l-am avut azi-noapte."

22. „În timp ce dormeam liniştiti, am văzut un leu gata să mă atace şi să mă devoreze, iar la o anumită distanţă, pe predecesorii mei Nabucodonosor şi Belshazzar în lanţuri. Ei contemplau o Glorie pe care masonii o interpretează ca semnul Marelui Arhitect al Universului. În nori a apărut un Vultur, din al cărui cioc apărea un ordin să Redau Libertatea Captivilor, sau coroana

mea va trece în mâini străine. Am fost uimit şi confuz. Visul a dispărut, dar liniştea mea e tulburată. De mult doream să-i eliberez pe evreii captivi, căci am obosit să aud dorul lor de casă ce-ţi frânge inima. Acest vis m-a făcut să mă hotărăsc. Să nu vă miraţi, deci, de primirea pe care intenţionez să i-o fac acestui Prinţ Evreu. Sunteţi de acord să-l primesc?"

23. Cavalerii consiliului s-au ridicat, au făcut un pas înainte cu piciorul drept, şi-au scos săbiile şi şi-au dat consimţământul. Apoi, Cyrus a dat ordin: „Lăsaţi-l pe prizonier să intre pentru a-l putea interoga."

24. Cyrus a vorbit: „Străine, după cum îţi zici, cu ce scop apari înaintea noastră?" Străinul a răspuns: „Ca să vă implor bunăvoinţa şi dreptatea."

25. Cyrus a întrebat în numele cui le cere bunăvoinţa şi dreptatea, iar străinul a răspuns că în numele său şi în acela al tovarăşilor săi care se aflau de douăzeci şi şapte de ani în sclavie.

26. Apoi, regele l-a întrebat ce favoare cerea, iar răspunsul a venit: el cerea ca oamenilor săi să li se ofere libertatea şi să li se permită să se întoarcă în Iudeea pentru a reconstrui Templul Celui Mai Înalt.

27. Cyrus a vorbit: „Din moment ce motive atât de corecte şi onorabile te-au adus aici, ţi se va acorda îndurarea noastră. Ridică-te, demn Prinţ, de mult am fost martorul chinurilor captivităţii voastre şi sunt pregătit să vă accept cererea în acest moment, dacă-mi vei spune misterele Ordinului vostru al Masoneriei, un ordin pentru care am avut dintotdeauna cea mai profundă admiraţie."

28. Străinul i-a şoptit paznicului, care apoi i-a vorbit regelui, spunând: „Prea Puternice Sire, am fost rugat de către Prinţ să vă spun că situaţia dumneavoastră face imposibil ca el să vi le încredinţeze, căci Solomon, când a aşezat prima oară principiile

Ordinului i-a învățat că Egalitatea, Fidelitatea și Dragostea Frățească să fie mereu criteriile printre masoni. Rangul dumneavoastră, titlurile și curtea sunt incompatibile cu locuințele umile în care predomină misterele sacre ale ordinului. Obligațiile sale față de frații săi sunt de neînfrânt, iar el nu îndrăznește să vă dezvăluie secretele lor. Dacă această libertate poate fi obținută doar astfel, atunci el preferă captivitatea."

29. Cyrus i-a răspuns: „Îți admir zelul și curajul. Generali, Cavaleri, acest Prinț demn își merită libertatea pentru fidelitatea față de obligațiile sale. Zerubbabel, îți voi onora cererea, și îmi dau consimțământul să fii eliberat. Ești liber."

30. Regele le-a ordonat Paznicilor să taie lanțurile cu care era legat străinul, spunând: „Fie ca aceste simboluri ale sclaviei să nu mai facă de rușine mâinile unui mason, mai ales ale unui Prinț al casei lui Iuda."

31. Apoi, Cyrus i s-a adresat lui Zerubbabel spunând: „Zerubbabel, întoarce-te în țara ta, Iudeea. Îți dau voie să reconstruiești Templul Ierusalimului, distrus de către predecesorii mei, iar comorile tale îți vor fi înapoiate înainte de apusul soarelui. Te numesc șef printre frații tăi și să prezidezi peste egalii tăi și ordon ca ei să te onoreze și să ți se supună la fel cum au făcut-o înainte cu mine. Tributul pe care ți-l voi cere nu va fi unul apăsător, ci va fi o dovadă pentru vecinii tăi că te afli încă sub protecția mea. El va consta în trei miei, cinci oi și șapte berbeci. De acum înainte, tu-mi vei fi prieten mie și eu îți voi fi ție; de aceea, apropie-te și îngenunchează."

32. „Te numesc Cavaler al Sabiei. Ridică-te, Zerubbabel, Cavaler al Sabiei. Acum te înarmez cu această sabie ca semn al distincției printre tovarășii tăi. Consider-o la fel cu Sabia pe care Nabucodonosor a primit-o de la regele vostru Jehoiakim când a fost luat prizonier. Sunt convins că o vei folosi în apărarea ta, sau în apărarea țării tale, a religiei, legilor sau a dreptății. Ia-o și las-o în teacă până va fi mâncată de rugină, decât s-o scoți

pentru-o cauză nedreaptă sau apăsătoare. Te mai decorez cu această fundă, care, deşi nu e însoţită cu vreun mister ca acelea ale ordinului tău, eu ţi-o acord ca onoare a Prinţului Curţii mele. De acum înainte te vei bucura de aceleaşi privilegii şi distincţii. Du-te în propria-ţi ţară. Vei primi din trezoreria mea vasele şi relicvele sacre ce au aparţinut templului vostru anterior. Ia această ramură de măslin ca simbol al păcii dintre noi. Le voi da instrucţiuni Paznicilor mei să vă permită ţie şi însoţitorilor tăi să treceţi pe domeniul meu."

33. Întorcându-se înapoi înspre consiliu el a spus: „Generali, audienţa s-a încheiat. Captivitatea a luat sfârşit în acest moment."

34. Pe când Zerubbabel se întorcea în Iudeea a spus următoarele cuvinte: „Fraţi, ne întoarcem acum în Ierusalim din Babilon, unde am fost ţinuţi în captivitate mulţi ani. Să-i aducem mulţumiri regelui Cyrus, prin a cărui proclamaţie am fost eliberaţi şi ni s-a permis să ne întoarcem în ţara noastră de baştină pentru a ajuta la reconstrucţia oraşului şi templului nostru. Am lăsat cupolele şi clopotniţele Babilonului în urmă şi acum le pot vedea licărind în lumina soarelui după dealurile şi câmpiile Chaldeei. Încrederea noastră este în marele Eu Sunt şi deşi călătoria noastră ar putea fi lungă, obositoare şi tristă, iar drumul aspru, accidentat şi periculos, totuşi ne vom strădui să depăşim orice obstacol, să îndurăm orice greutate şi să înfruntăm orice pericol, să promovăm marea şi glorioasa muncă în care ne-am angajat."

35. Zerubbabel le-a spus fraţilor săi că drumurile se bifurcă; unul duce în linie dreaptă prin deşertul Arabiei, celălalt, în sus pe malurile râului Eufrat şi-l înconjoară prin Tadomor şi Damasc. Calea Deşertului este cel mai puţin frecventată de călători din pricina întinselor câmpii nisipoase, căldurii sale intense şi marea lipsă de provizii şi apă. Cealaltă cale e mult mai plăcută, deşi mai lungă şi mai muntoasă. Pe această rută există apă proaspătă din plin, precum şi fructe.

36. Ei au apucat-o pe calea mai plăcută, dar înainte să ajungă la malurile Eufratului trebuiau să treacă peste un loc dur şi periculos. Înainte să încerce trecerea sa, ei au făcut ceea ce fac toţi oamenii buni înaintea unei sarcini importante, şi au îngenuncheat pentru a invoca binecuvântarea zeităţii.

37. Ei au traversat malurile verzi ale apei mereu curgătoare a Eufratului şi au mers înainte prin Siria înspre Damasc. Au trecut pe lângă oraşul antic Tadmor sau Palmyra şi prin multe dumbrăvi şi vii frumoase. Înainte de a ajunge în Damasc, ei trebuiau să traverseze un pod peste o râpă adâncă pe care au studiat-o şi au găsit-o a fi un loc extrem de greu şi periculos. De aceea, înainte să pornească la drum, ei au îngenuncheat să se roage.

38. Călătorii au reuşit să traverseze podul chiar înainte ca structura sa putrezită să se năruie şi au reuşit să meargă înainte spre Damasc. Acesta era un cunoscut loc de odihnă şi aici s-au aşezat să se împrospăteze printre vii şi fântâni răcoritoare. „Ridicaţivă, fraţi!", a zis Zerubbabel, „Să mergem. Nu trebuie să întârziem mai mult, căci mai avem încă o sută douăzeci de mile (193,2 km) de călătorit până să ajungem în Ierusalim."

39. În cele din urmă, ei au trecut prin pădurile Libanului, unde taţii lor au tăiat şi au pregătit lemnele pentru Templul regelui Solomon, dar mai apoi au dat iarăşi peste un loc foarte dificil, şi mai periculos decât celelalte. Încă o dată, ei au îngenuncheat să se roage înainte de a-şi continua călătoria spre câmpiile Iordanului, între Succoth şi Zaredatha, unde Marele nostru Maestru antic Hiram Abif a muncit cu atâta credinţă pentru a strânge toate vasele sfinte pentru Templul regelui Solomon. Tot aici au fost ridicaţi cei doi piloni faimoşi din bronz Jachin şi Boaz.

40. Zerubbabel i-a poftit pe urmaşii săi să fie veseli, căci drumeţia lor se apropia de final. Ruinele Ierusalimului se puteau vedea în depărtare, iar corturile scânteietoare ale fraţilor lor puteau fi zărite. Dur şi accidentat fusese drumul; lung şi obositor fusese

marşul lor; dar susţinuţi de o încredere fermă în marele EU SUNT, au ajuns la capătul călătoriei.

41. Şi apoi, Zerubbabel le-a zis: „Pot să văd tabernaclul chiar în faţă. Priviţi, haideţi să ne grăbim. Priviţi, fraţi, priviţi."

42. În primăvara anului 517 î.C., în cel de-al şaptezecilea an al primei deportări, o caravană de 42.000 de evrei, bărbaţi, femei şi copii, împreună cu oile şi vitele lor, precum şi cu comorile templului, au pornit spre Ierusalim sub conducerea lui Zerubbabel, Prinţul Iudei şi a lui Joshua, Înaltul Preot. Ei au venit de-a lungul malurilor Eufratului spre vechiul oraş Mari, apoi au traversat deşertul spre Damasc şi au luat-o spre sud pe Marea Galileii. Călătoria a durat doi ani, iar la sosire, repatriaţii nu au găsit nimic decât un deşert trist şi neocupat, cu excepţia corturilor triburilor nomade cu caprele şi cămilele lor.

43. Acolo nu era nici un adăpost, însă s-a hotărât că prioritate trebuie acordată clădirii templului; oamenii aveau să se mulţumească cu adăposturi temporare pentru moment. Unul sau mai multe tabernacle au fost ridicate pe linia celor făcute de către regele David, când a adus Arca din Kirjath Jearim. Un tabernaclu servea drept trezorerie şi depozit, altul era Cartierul General al Membrilor, adăpostind Marele Sanhedran, prezidat de cele trei căpetenii. Acest organism solemn, altfel cunoscut şi ca Marea Lojă Regală, supraveghea munca şi, după nevoie, conferea gradul de Maestru Excelent.

Capitolul XI

Secretele redescoperite ale Templului regelui Solomon

1. Un grupuleț format din trei masoni, care mai erau prizonieri în Babilon, își doreau să se întoarcă să ajute la construirea Templului din Ierusalim, dar mai întâi trebuiau să primească permisiunea Marii Loji a Babilonului, care le conferise gradul de Maestru Excelent. Mai întâi trebuiau să-l abordeze pe Maestrul Drept Venerat și Excelent și fiecare dintre ei a întocmit următoarea petiție:

2. „Acum, eu doresc să mă folosesc de decretul lui Cyrus și să mă întorc în Ierusalim ca să ajut la reconstrucția Casei Domnului Dumnezeu al Israelului, de aceea mă adresez Marii Loji a Babilonului cu rugămintea să-mi dea permisiunea și semne ce vor fi satisfăcătoare pentru Frații mei care au plecat deja de aici și au ajuns la Ierusalim. Fac această cerere în numele Pentagramei sau Strălucitoarei Stele."

3. Maestrul Drept, Venerat și Excelent a ridicat o rugăciune spre Cel Mai Înalt spunând: „Oh, Tu Etern și Omnipotent Dumnezeu, care ai apărut înaintea supusului Tău Moise sub forma unei flăcări în mijlocul unui tufiș; aprinde, te implorăm, în inimile noastre devotamentul față de tine, dragostea pentru Frații noștri și mila față de întreaga omenire. Mângâie-ne pe noi și pe toți oamenii Tăi cu grația Ta divină, îndrumă-ne și ajută-ne să reconstruim cel de-al Doilea Templu în Sfântul Tău Serviciu și permite-ne ca atunci când Vălul acestui Tabernaclu pământesc

va fi rupt în toate părțile, noi să fim primiți în acel Sfânt Sanctuar unde Tu domnești pentru totdeauna. Amin."

4. Apoi a continuat: „În timpul celor 470 de ani ce s-au scurs de la construcția Templului regelui Solomon, am fost împrăștiați pretutindeni și decretul lui Cyrus îi afectează doar pe descendenții celor ce au fost aduși prizonieri în Babilon. Noi, înaintea plecării lui Zerubbabel și a frăției noastre, pentru a-i împiedica pe alții să împărtășească marea și glorioasa muncă ce abia acum începea, am instituit un nou grad."

5. „În acest sens avem exemplul strămoșilor noștri, care la fiecare clădire importantă adoptau semne de recunoaștere specifice, cunoscute doar de aceia ce lucrau la ea. Noi am spus despre acest grad doar acelora ce au fost găsiți a fi calificați pentru a prezida peste Lojile Breslelor Operative sau ale Membrilor."

6. La ridicarea Templului regelui Solomon, muncitorii erau împărțiți în loji conform meseriei lor. Totuși, la cel de-al doilea templu, unde proiectul era la o scară mai mică, organizarea în loji nu era necesară. Toți oamenii pricepuți erau membrii unei bresle comune de construcție și, ca precauție împotriva intruşilor, s-a hotărât ca doar cei ce dețineau gradul de Maestru Excelent să poată deveni membri ai „Uniunii", dar ca să câștige acest grad, candidatul trebuia să se dovedească a fi stăpân al meseriei sale.

7. Când cei trei călători au ajuns în Ierusalim, ei au descoperit că Zerubbabel convocase o întâlnire a Sanhedran-ilor. Ei s-au apropiat de Camera Consiliului și s-au identificat după cum fuseseră învățați și astfel au primit acceptare în Camera unde Zerubbabel, Haggia și Joshua stăteau ca cei trei membri de seamă ai Sanhedran-ului. Când au fost aduși în cameră, Zerubbabel i-a întrebat de unde veneau.

8. Ei i-au răspuns că au călătorit din Babilon, tărâmul captivității, iar Zerubbabel i-a întrebat apoi de ce au părăsit Babilonul,

tărâmul captivității, pentru a veni în Ierusalim, orașul făgăduinței. Ei au răspuns: Ca să ajutăm la reconstrucția Templului Domnului. Când am auzit că ești pe cale să reconstruiești templul, am venit cu speranța că ni se va permite să ne stabilim printre voi și să ne aducem contribuția cu cele mai bune servicii ale noastre la înaintarea acelei mari și glorioase lucrări.

9. Zerubbabel a dorit să afle cum se așteptau ei să obțină acceptarea. Ei au răspuns: Prin virtutea anumitor semne, simboluri și cuvinte pe care le-am primit în Babilon și apoi ei i-au oferit dovezile cerute și au fost acceptați în centrul camerei.

10. Joshua s-a rugat zicând: Lasă strălucirea Măreției Tale, Doamne Dumnezeul nostru, să strălucească asupra noastră; fă să prospere munca mâinilor noastre; da, să prospere lucrul făcut cu mâinile noastre și fie ca tot ceea ce facem să fie spre onoarea și gloria Numelui Tău cel Sfânt. Amin.

11. Zerubbabel a vorbit: Vă lăudăm intențiile, dar am dori să știm mai exact cine sunteți voi?

12. Ei i-au răspuns: Suntem din neamul și poporul tău, ieșiți din aceleași triburi și ramuri ale aceluiași trunchi original, fiind, asemeni vouă, descendenți ai Patriarhilor Avraam, Isaac și Iacob, dar încălcarea legii de către strămoșii noștri atrăgând după sine nemulțumirea Celui Mai Înalt, poporul nostru (după cum fusese prevestit de gura profetului Ieremia) a fost dat prizonier pe mâna regelui Babilonului, pe o durată de 70 de ani – eveniment ce a avut loc în cel de-al patrulea an al domniei regelui Jehoiakim; dar anii de captivitate încheindu-se, iar mânia Domnului stinsă, El a înmuiat inima lui Cyrus, regele Persiei și Babilonului, care a emis un decret prin care ne elibera și ne dădea voie să ne întoarcem pe pământul nostru natal și să reconstruim Templul Domnului.

13. Zerubbabel a vorbit: „Propriile noastre cunoștințe despre aceste fapte, precum și sinceritatea cu care le-ați relatat, nu lasă

nici o umbră de îndoială în ceea ce priveşte onestitatea voastră, dar am vrea să ştim cine au fost strămoşii voştri apropiaţi."

14. Ei i-au răspuns că strămoşii lor apropiaţi au fost prinţi şi conducători în Israel, a căror fidelitate faţă de regele lor şi ţară l-a făcut pe regele Babilonului să-i ia prizonieri, drept pedeapsă.

15. Zerubbabel i-a întrebat: „În ce ramură doriţi să vă angajaţi?"

16. Ei i-au răspuns că ei considerau şi cea mai de jos slujbă în lucrarea Domnului a fi o onoare şi implorau doar să fie angajaţi.

17. Zerubbabel a spus: „Umilinţa voastră vă dovedeşte meritele şi nu ne îndoim că aveţi calificare pentru slujbele cele mai înalte, dar acestea sunt deja ocupate. Vă veţi prezenta la Superintendentul Lucrării, care vă va da unelte şi vă va îndruma ce să faceţi; dar avem să vă dăm această poruncă mai deosebită, că dacă veţi găsi orice lucru aparţinând vechiului templu, ne veţi informa imediat. Duceţi-vă şi fie ca Dumnezeul Părinţilor noştri să fie alături de voi şi să aveţi succes în munca voastră.

18. În ziua următoare, cei trei Călători s-au prezentat din nou înaintea lui Zerubbabel şi a Sanhedran-ului, unde el i-a întrebat despre o descoperire pe care o făcuseră.

19. Ei i-au răspuns că făcuseră, într-adevăr, o descoperire, la patru sute şaptezeci de ani, şase luni şi zece zile după ridicarea templului. Urmând indicaţiile lui Zerubbabel, ei s-au prezentat la Superintendentul Lucrărilor şi au fost trimişi de către acesta să cureţe terenul unde se aflase înainte fundaţia templului. În timpul lucrului, la o oră matinală, unul dintre ei, pe când spărgea pământul cu târnăcopul, a lovit ceva ce, după sunet, părea să ascundă o gaură dedesubt; iar când l-a chemat pe un alt tovarăş să cureţe pământul cu lopata, ei au găsit un mare inel din bronz fixat de o piatră lată, cu cuvintele „AM-B" -„TSAPN" gravate pe ea.

20. Acestea erau în limba muncitorilor şi în limba uneia dintre provinciile din Babilon, unde călătoriseră camarazii. Cuvintele însemnau „Drumul spre comorile ascunse", cuprinzând şi o indicaţie de a le căuta. Piatra a fost, prin urmare, ridicată; iar sub ea s-a găsit coroana unei arcade perfecte, dar pentru că nu au reuşit să găsească intrarea în ea, muncitorul a mişcat piatra cu ranga sa şi, trăgând-o înainte, a descoperit o cavernă sub ea.

21. Această descoperire le-a stârnit dorinţa de a afla ce conţinea şi au hotărât să o studieze, dar dându-şi seama de pericolul ce-l reprezenta aerul rău mirositor sau alte cauze necunoscute, ei au tras la sorţi care dintre ei să coboare. Ei s-au pus de acord în ceea ce privea anumite semnale, iar unul dintre ei a fost coborât de către însoţitorii săi, cu ajutorul unui cablu legat în jurul taliei sale şi menţinându-şi echilibrul, ţinându-se de ea cu mâna stângă deasupra capului său. A ajuns la fund fără probleme.

22. Totuşi, soarele abia licărea la acea oră matinală a dimineţii, din porticurile din est, şi îşi arunca razele paralel cu planul orizontului, iar deschizătura fiind extrem de mică, muncitorul s-a văzut învăluit într-un întuneric aproape total, şi începând să sufere din pricina aerului său mirositor, el a făcut semnul stabilit – trei trageri uşoare ale cablului – şi a fost ridicat. La examinarea Pietrei de Boltă, ei au fost surprinşi să afle pe ea anumite trăsături care au dovedit, cu informaţiile pe care le aveau deja, faptul că cripta trebuia să fie cripta secretă a regelui Solomon.

23. De aceea s-au apucat de treabă şi au îndepărtat încă o piatră pentru a permite să intre mai multă lumină şi aer şi un alt camarad a fost coborât. În orbecăiala sa, el a pus mâna pe ceva ce părea a fi lucrat într-o formă potrivită şi regulată, deasupra căreia se afla un sul; dorind să se asigure că asta era, el a făcut semnul şi a fost scos afară. Cercetând sulul s-a descoperit că era Cartea Sfintei Legi; fapt ce i-a bucurat extrem de mult şi s-au hotărât să extindă căutările.

24. După ce au lărgit deschizătura trăgând o altă piatră (adică a treia),

pe când soarele ajunsese deja la altitudinea sa meridiană, un alt camarad a fost acum lăsat în jos. La o examinare a locului, el a realizat că era un splendid apartament sprijinit pe şapte piloni; în jurul arhitravelor se aflau douăsprezece semne ale Zodiacului şi numele celor douăsprezece triburi ale Israelului, iar ceea ce găsise mai înainte, lucrat într-o formă potrivită şi regulată, s-a dovedit a fi un Altar din marmură albă pură, de forma unui cub dublu şi cu ornamente sculptate, ridicat Domnului Dumnezeu, căci în acel moment, soarele meridian îşi arunca razele prin deschizătură chiar pe Altar, iluminând un cerc de aur pe care se afla marele, distinctivul şi misteriosul nume al zeităţii; iar pe un triunghi din acelaşi metal din cadrul cercului erau înscrise alte litere, pe care nu le-au putut înţelege, deşi nu se îndoiau că ele aveau legătură cu însuşi Sacrul Cuvânt.

25. Apoi i-au spus lui Zerubbabel că pe faţada Altarului se aflau iniţialele celor trei Mari Maeştri care prezidaseră construcţia gloriosului Templu al regelui Solomon. Considerând că au făcut o descoperire de o mare importanţă şi după ce au închis deschizătura cu grijă, lucrătorii au venit, după cum îi lega datoria, să-i raporteze întâmplarea regelui.

26. Primul muncitor a făcut un pas înainte spunându-i lui Zerubbabel: „Acesta este sulul pe care ţi-l prezint acum; şi acesta este un desen al Camerei după cum arăta ea la zenit."

27. Călătorii i-au înmânat Sulul şi desenul lui Zerubbabel, care le-a spus că descoperirea pe care o făcuseră era de cea mai mare importanţă, spunându-le: „Aceasta este Cartea Sfintei Legi, demult pierdută, dar acum găsită. Lăudat fie Domnul!"

28. În cazul în care ceva ar fi fost greşit interpretat sau neobservat, Zerubbabel i-a sfătuit să se întoarcă la Criptă cu Ezra, scribul, extrem de priceput la limbi, care să raporteze ceea ce văzuseră. După ce au efectuat o examinare mai în amănunt a criptei, Călătorii şi Ezra s-au întors la Sanhedran.

29 Ezra a vorbit: „Toate au fost corect relatate de Călători, şi în plus, la baza Altarului am găsit această Podoabă, având gravat pe ea numele lui Hiram Abif, şi se pare că i-a aparţinut acelei persoane alese."

30. Zerubbabel i-a întrebat apoi pe Călători în ce domeniu au lucrat în timpul captivităţii. Ei i-au răspuns că au fost mult prea angajaţi în masonerie, urmând ceea ce regele i-a întrebat mai departe, ce înţelegeau ei prin masonerie.

31. Ei au răspuns că vroiau să spună acea mare şi universală ştiinţă ce le include aproape pe toate celelalte, la ale căror câteva părţi au acordat o atenţie sporită, dar au studiat mai în detaliu acea parte ce-i învăţa datoria faţă de Dumnezeu şi vecinii lor, şi să se cunoască mai bine pe ei înşişi. Din cunoştinţele dobândite astfel despre tradiţiile oamenilor, ei credeau că fuseseră umile instrumente în mâinile Celui Mai Înalt, în înapoierea luminii ce fusese pierdută prin moartea înainte de vreme a lui Hiram Abif, Fiul Văduvei.

32. Apoi, Zerubbabel a spus: „Vom avea grijă să vă recompensăm descoperirile şi, de asemenea, să le arătăm importanţa. Vă investim cu aceste eşarfe şi insigne ale onorii şi cu aceste Bijuterii ca răsplată pentru serviciile voastre eminente; vă punem în mâini şi aceste sceptre ca embleme ale puterii şi autorităţii şi vă numim Prinţi sau Conducători în Israel. Pentru a vă înnobila şi mai mult, vă îmbrăcăm cu aceste Şorţuri şi vă primim printre noi ca Fraţi şi Tovarăşi şi dacă veţi continua să fiţi credincioşi şi să acţionaţi cu onoare în tot ce faceţi, vă vom iniţia în fiecare ramură a cunoştinţelor noastre mistice."

33. Apoi, el a urmat să-i instruiască, după cum urmează: „Tovarăşi, descoperirea ce a fost făcută este de o mare importanţă şi vedeţi că lumea îi este îndatorată masoneriei pentru păstrarea Cărţii Legii Secrete. Dacă nu ar fi existat înţelepciunea şi precauţia primului nostru Mare Maestru să construiască sub templu o criptă secretă, care a rămas ca o dovadă împotriva flăcă-

rilor devoratoare şi furiei duşmanului, această unică copie rămasă a Legii ar fi fost pierdută la distrugerea templului. Literele de pe triunghi – al căror înţeles nu l-au putut descoperi Călătorii – reprezentau, după cum ne-a fost sugerat de către învăţatul Sanhedran, numele lui Dumnezeu în trei limbi diferite; şi toate indică, după părerea noastră, adevărata şi demult pierduta metodă de pronunţie a Cuvântului Sacru, înscris în cerc; căci este prea esenţial pentru o natură să fie înţeleasă de înţelepciunea umană, sau pronunţat de limba oricărui individ. În cele din urmă, tradiţia masonică ne informează că anticul cuvânt al Maestrului Mason, pierdut la construcţia Templului regelui Solomon, va fi, într-o zi, recuperat şi asemeni Bijuteriei pe care Sanhedran a descoperit-o, poartă semnul lui Hiram Abif; nu poate exista nici o îndoială că literele de pe triunghi înseamnă acel cuvânt pierdut şi modul de pronunţare a lui, căci noi ştim că ea poate fi împărtăşită doar atunci când trei Mari Maeştri sunt prezenţi şi sunt de acord să o dea."

34. „Căci nu putem face nici un bine sau vreo muncă acceptabilă decât prin puterea întăritoare şi mila Celui Mai Înalt, fără a cărui bunăvoinţă deosebită trebuie să fim mereu doar nişte slujitori neprofitabili în ochii Săi. De aceea, conform metodei adoptate de către sfinţii noştri strămoşi şi practicate în conformitate de către Preoţii ispăşiţi, am arătat prin acesta forma vizibilă a căinţei şi umilinţei, ca şi cum ne-am prosterna cu feţele înspre pământ şi ne-am arunca la mila Dumnezeului Celor Vii, privind înainte cu încredere în îndeplinirea măreţelor sale promisiuni prin care ni se va permite să trecem prin arca mântuirii noastre în acele palate de extaz şi glorie, şi în prezenţa Sa care este cel mai Mare Eu Sunt, Alfa şi Omega, Primul şi Ultimul."

35. Lucrul la cel de-al doilea templu a început în anul 535 î.C. şi a fost plin de greutăţi. Samaritenii, succesorii celor zece triburi care s-au retras din regat după moartea regelui Solomon, au cerut să li se permită să ia parte la lucrare, dar au fost refuzaţi, nu doar pentru că ei nu erau evrei adevăraţi, ci şi pentru că o dată admişi, ei ar fi instalat altare păgâne în templu. Ca o consecinţă

a acestui refuz, evreii s-au trezit într-o continuă hărţuire şi au fost nevoiţi să-şi ţină armele la îndemână în timp ce lucrau. Mai mult decât atât, samaritenii, prin reprezentanţii lor de la Babilon, au reuşit în cele din urmă să-l convingă pe monarhul conducător – Cyrus murise – să oprească lucrările.

Capitolul XII

Onoarea lui Zerubbabel

1. Timp de şapte ani, locaţia templului a rămas deschisă şi abandonată. Apoi, în anul 521 î.C., prinţul Darius a venit pe tronul Persiei. Printr-o întâmplare fericită, Darius şi Zerubbabel fuseseră camarazi de arme în anii dinainte, şi s-a întâmplat ca primul să jure că dacă ajunge vreodată pe tronul Persiei va face tot ce-i stă în putinţă pentru prietenul său.

2. Un consiliu a fost convocat la templu, în cel de-al doilea an al Domniei lui Darius în Persia, pentru a se delibera asupra nefericitului statut al ţării, în timpul domniilor lui Artaxerxes şi Ahasuerus, şi pentru a inventa anumite mijloace prin care ar fi putut câştiga bunăvoinţa noului suveran în lucrarea de reconstrucţie a templului. Zerubbabel, Haggai şi Jeshua erau conducătorii. Ezra şi Nehemiah erau şi ei membri ai comitetului de conducere a Sanhedran-ului, numărul total al celor prezenţi fiind de 72. S-a hotărât să fie abordat regele Darius.

3. Zerubbabel a călătorit încă o dată la Sala de Audienţă din Babilon. Regele Darius era aşezat pe o canapea joasă în partea de est a camerei, când Zerubbabel a fost anunţat ca prinţul casei lui Iuda, care acum şaisprezece ani, găsind bunăvoinţă în ochii predecesorului său, şi-a obţinut libertatea pentru a reconstrui Templul Celui Mai Înalt în Ierusalim. S-a explicat şi faptul că Cyrus îi conferise gradul de Cavaler al Sabiei şi că acum el venise să ceară dreptate de la rege.

4. Darius a întrebat de ce nu purta simbolurile acelui ordin, şi nu

şi-a ocupat locul în cadrul curţii prin dreptul oferit de acesta? Apoi, i s-a spus regelui că la întoarcerea în Iudeea, Zerubbabel fusese atacat de către duşmanii poporului său, prădat de decoraţiile sale şi a obţinut permisiunea de a trece podul ce traversa râul de la graniţele Babilonului, doar cu preţul sabiei pe care Cyrus i-o acordase mai înainte.

5. Apoi, Darius l-a întrebat de ce s-a întors la Babilon şi i s-a răspuns că o dată întorşi în Ierusalim, el şi compatrioţii săi au fost de nenumărate ori întrerupţi în lucrările lor de răutatea duşmanilor lor, şi astfel s-a hotărât de către mai-marii evreilor să i se expună problema marelui rege şi, coroborând aceste două afirmaţii, doi dintre guvernatorii lui Darius, Tattenai şi Shetharbozenai, trimiseseră scrisori care au fost apoi citite.

6. Către Darius, regele. Pace... Să se ştie de către rege că am mers în provincia Iudeea, la casa Marelui Dumnezeu, care e construită cu pietre mari şi lemn este pus în zidurile sale, şi această lucrare avansează rapid şi prosperă în mâinile lor. Apoi i-am întrebat pe acei mai-mari şi le-am spus astfel: Cine va dat un decret pentru a construi această casă şi pentru a termina acest zid? I-am mai întrebat şi numele lor, pentru a-i verifica şi a putea să-ţi scriem şi numele acelor bărbaţi ce se aflau în fruntea lor. Şi astfel, ei s-au întors către noi şi ne-au răspuns: Noi suntem slujitorii Dumnezeului cerului şi al pământului şi construim casa ce a fost construită cu mulţi ani în urmă, pe care a construit-o un mare rege al Israelului. Dar, după aceea, strămoşii noştri i-au provocat Dumnezeului din cer mânie şi El i-a dat pe mâna lui Nabucodonosor, regele Babilonului, caldeanul care a distrus această casă şi i-a dus pe oameni în Babilon. Dar în primul an al lui Cyrus, regele Babilonului, acelaşi rege Cyrus, a emis un ordin să construim această casă a lui Dumnezeu. Iar vasele din aur şi argint din casa lui Dumnezeu, pe care Nabucodonosor le luase din templul ce era în Ierusalim şi le-a dus în Templul Babilonului, pe acelea le-a luat regele Cyrus din Templul Babilonului şi le-a dat unuia pe nume Sheshbazzar, pe care Cyrus l-a făcut guvernator; şi i-a spus: Ia aceste vase,

du-te, poartă-le până la templul ce se află în Ierusalim şi lasă-le în casa lui Dumnezeu ce se construieşte în acest loc.

7. Apoi, a venit acelaşi Sheshbazzar şi a pus fundaţia casei lui Dumnezeu care se afla în Ierusalim; şi de atunci şi până acum este tot construcţie şi nu a fost încă terminată. Acum, dacă i se pare regelui de cuviinţă să dea ordin să se facă o cercetare în trezoreria regelui, care se află aici în Babilon, dacă a fost aşa şi dacă un astfel de ordin a fost dat de către Cyrus, regele, pentru a se construi această casă a lui Dumnezeu în Ierusalim, spune-i regelui să ne trimită veste despre dorinţa sa în această problemă.

8. Darius le-a cerut generalilor şi consilierilor să facă acea anchetă printre înregistrările predecesorilor săi despre această problemă. În urma anchetei, Cancelarul a găsit un manuscris şi i-a spus lui Darius: „Acest manuscris, ce a fost copiat după unul găsit printre consemnările de la Ecbatana, din palatul ce se află în provincia Media, arată că Cyrus le-a acordat permisiunea să reconstruiască Templul din Ierusalim, după cum a declarat acest străin."

9. Darius l-a invitat pe Zerubbabel să se retragă, în timp ce era pregătit un răspuns la scrisoarea guvernatorilor. Apoi, Darius i-a dictat Cancelarului, care scria cuvintele regelui pe foi de hârtie sau pe pergament. Apoi, Darius a dat instrucţiuni ca Zerubbabel să se apropie din nou, spunându-i că-i admiră zelul şi perseverenţa cu care s-a străduit să avanseze în lucrarea pe care o începuse. El i-a spus lui Zerubbabel că scrisese următoarele scrisori către guvernatorii săi.

10. Apoi, Cancelarul regelui a citit cu voce tare: Darius, regele – către Tattenai, Guvernator dincolo de râu, şi Shethar-bozenai, salutări. V-am trimis aici o copie a ordinului ce a fost găsit printre însemnările lui Cyrus. Lăsaţi casa să se construiască. Costurile să fie extrase din bunurile regelui, chiar şi tributul de dincolo de râu, precum şi ofrandele care să le sacrifice preoţii,

şi rugaţi-vă Dumnezeului din ceruri pentru viaţa regelui şi a fiilor săi. Oricine va îndrăzni să încalce acest cuvânt, scoateţi o grindă din casa lui şi ridicaţi-l şi spânzuraţi-l de ea şi ungeţi casa lui cu o grămadă de băligar pentru acest lucru. Şi fie ca Dumnezeu, care a făcut ca Numele Său, să sălăşluiască acolo, să-i distrugă pe toţi regii şi poporul care va îndrăzni să ridice mâna pentru a distruge această casă a lui Dumnezeu, ce se află în Ierusalim. Am decretat. Să fie îndeplinit repede.

11. Darius i-a spus apoi lui Zerubbabel că scrisorile vor fi trimise imediat şi vor asigura protecţia viitoare a poporului lui Zerubbabel în timpul reconstrucţiei templului, iar ca semn al respectului şi bunăvoinţei sale, el avea să-l facă pe Zerubbabel Cavaler al estului.

12. Zerubbabel s-a apropiat şi s-a aşezat pe un genunchi. Darius şi-a pus sabia pe umărul lui Zerubbabel şi a spus: „Ridică-te Cavaler al Estului, când te vei întoarce la Ierusalim vei trece în siguranţă peste domeniile mele, dar cererea mea este ca tu să rămâi o vreme în ţara mea. Între timp, te numesc una dintre gărzile mele de corp şi ca semn adiţional al aprobării mele, te învestesc cu această eşarfă (Darius a pus în jurul taliei lui Zerubbabel o eşarfă de mătase de un verde-pal, cu franjuri, cu un şiret de aur, capătul atârnându-i pe partea stângă). Poartă aceasta în semn al victoriei obţinute asupra duşmanilor tăi la trecerea râului.

13. Zerubbabel şi-a luat locul în apropierea tronului, alături de ceilalţi paznici.

14. Unul dintre paznici i-a vorbit lui Zerubbabel spunându-i: „Marele rege îşi face cunoscută voinţa prin mine, ca noi trei să-i spunem părerea cu privire la răspunsul la această întrebare: Care e mai puternic, Vinul, Regele sau Femeile? Iar cel care va învinge şi a cărui propoziţie va părea mai înţeleaptă decât a celorlalţi, aceluia îi va da Darius mari daruri şi lucruri minunate, în semn de victorie, cum ar fi: să fie îmbrăcat în purpuriu, să

bea din aur, să doarmă pe aur, şi o caleaşcă cu frâie de aur şi o garnitură de pat din cea mai bună pânză, precum şi un lanţ la gât. Şi acela va sta lângă Darius datorită înţelepciunii sale şi va fi numit vărul regelui."

15. „Fiecare din noi trei şi-a scris cuvintele pe o bucată de hârtie, a sigilat-o cu sigiliul său personal, apoi a împachetat-o şi a pus-o sub capul lui Darius." Apoi, ei s-au retras la ieşirea din cameră. Mai târziu, Darius s-a trezit, s-a ridicat şi a luat bucăţile de hârtie de sub perna sa şi a dat ordin ca paznicii cei tineri să fie chemaţi pentru a-şi putea susţine propriile afirmaţii. „Apoi, regele ne-a spus să încercăm să răspundem la întrebarea cine era cel mai puternic, Vinul, Regele sau Femeile."

16. Paznicul i-a spus apoi lui Zerubbabel că fiecare dintre acele trei răspunsuri trebuiau citite de pe un sul, pe rând.

17. Primul gardian a vorbit, zicând: „Oh, voi bărbaţi, cât de excesiv, de puternic este vinul încât îi face pe toţi bărbaţii să păcătuiască după ce-l beau; el face mintea regelui şi pe aceea a copilului orfan să fie una; la fel cu robul şi omul liber, omul sărac şi cel bogat. Îţi transformă fiecare gând în voioşie şi veselie, astfel că nici un bărbat nu-şi aminteşte nici de tristeţe nici de datorie. Şi face fiece inimă bogată, astfel că un om nu-şi aminteşte nici de rege nici de guvernator; şi te face să vorbeşti tot felul de lucruri cu har. Iar când se află în cupele lor, ei uită dragostea şi faţă de prieteni şi fraţi şi puţin după aceea îşi scot săbiile. Dar când îşi revin după vin, nu-şi mai amintesc ce au făcut. Oh, voi bărbaţi, nu este vinul cel mai puternic, întrucât ne dă puterea să facem astfel de lucruri?"

18. Al doilea paznic a dat apoi răspunsul său la ghicitoare: „Oh, voi bărbaţi, nu excelează bărbaţii în putere, ce poartă dominaţia peste mare şi pământ şi toate lucrurile din ele? Cu toate acestea, regele este mai puternic, căci el este domnul tuturor acestor lucruri, şi are domnie asupra lor; şi orice le-ar comanda, ei fac. Dacă el le porunceşte să pornească război unul

împotriva celuilalt, ei o fac; dacă el îi trimite împotriva duşmanilor, ei merg şi doboară munţi, ziduri şi turnuri. Ei ucid şi sunt ucişi, dar nu încalcă poruncile regelui; dacă ies învingători, atunci îi aduc totul regelui, atât prada cât şi celelalte lucruri. La fel, cei care nu sunt soldaţi şi nu au de-a face cu războaie, dar folosesc agricultura, când au strâns recolta din nou, ceea ce au cules îi aduc regelui şi se silesc unul pe altul să-i plătească tribut regelui. Şi totuşi, el e doar un om, dacă el ordonă să omoare, ei omoară; dacă el comandă să cruţe, ei cruţă; dacă el comandă să distrugă, ei distrug; dacă el comandă să devasteze, ei devastează; dacă el comandă să construiască, ei construiesc; dacă el comandă să taie, ei taie; dacă el comandă să planteze, ei plantează. Aşadar, toţi oamenii săi şi armatele sale i se supun; mai mult decât atât, el se întinde şi mănâncă, şi bea şi ia totul. Iar aceştia stau de pază în jurul său şi nu poate nici unul să plece şi să-şi vadă de treabă, nici să nu i se supună în vreun lucru. Oh, voi bărbaţi, cum ar putea regele să nu fie cel mai puternic când este ascultat într-un asemenea mod?"

19. Apoi, Zerubbabel a vorbit: „Oh, voi bărbaţi, nu este nici preamăritul rege, nici multitudinea bărbaţilor, nici măcar vinul cel ce excelează. Cine este atunci cel ce le conduce pe toate sau are putere asupra lor? Nu sunt oare femeile? Femeile dau naştere atât regilor cât şi tuturor bărbaţilor care domnesc peste mări şi pământ. Chiar din ele vin ei; şi ele i-au hrănit pe cei ce au plantat viile din care iese vinul. Tot ele au făcut hainele pentru bărbaţi; acestea aduc glorie unui bărbat; şi fără femei nu pot exista bărbaţi. Da, şi dacă un bărbat a adunat aur şi argint şi orice bun pământesc, nu iubesc ei o femeie ce e drăgălaşă, binevoitoare şi frumoasă? Prin aceasta îţi poţi da seama că femeile te conduc; căci oare nu munceşti şi nu te speteşti ca să-i aduci şi să-i dai totul femeii tale? Da, un bărbat îşi ia sabia şi merge în drumul său să prădeze şi să fure, să navigheze pe mare şi pe râuri; şi priveşte spre un leu şi merge prin întuneric; şi când a furat, jefuit şi prădat, aduce totul iubitei lui. Deci, un bărbat îşi iubeşte soţia mai mult decât pe tatăl sau mama sa. Da, mulţi şi-au pierdut minţile din cauza femeilor şi au devenit

servitori de dragul lor. Mulţi alţii au pierit, au greşit şi au păcătuit pentru femei. Iar voi nu mă credeţi? Nu e regele măreţ în puterea sa? Nu se tem toate regiunile să-l atingă? Şi totuşi, am văzut pe Apame, concubina regelui, fiica admirabilului Bartacus, stând de-a dreapta regelui şi luându-i coroana de pe capul acestuia şi punându-şi-o pe capul său, ea chiar l-a şi lovit pe rege cu mâna ei stângă. Şi totuşi, cu toate astea, regele se uita la ea cu plăcere; dacă ea-i râdea, râdea şi el; dar dacă ea se supăra pe el, regele era bucuros să o flateze doar ca ea să se împace cu el din nou. Oh, voi bărbaţi, cum ar putea fi altfel, decât femeile, să fie mai puternice, văzând ce pot face ele?"

20. „Oh, voi bărbaţi, nu sunt oare femeile puternice? Mare e pământul, înalt e cerul, grăbit e soarele în drumul său, căci el se învârte în jurul cerului şi îşi reia cursul de la locul său în fiecare zi."

21. „Nu este grozav oare cel ce face aceste lucruri? Prin urmare, grozav e Adevărul şi mai puternic decât toate lucrurile. Întregul pământ a chemat Adevărul, iar cerul l-a binecuvântat; toate cuvintele se scutură şi tremură în faţa lui, iar cu el nu există lucru drept. Vinul e înşelător, regele e rău, femeile sunt haine, toţi copiii şi oamenii sunt păcătoşi şi la fel sunt toate faptele lor rele; şi vor pieri cu toată nedreptatea lor. În ceea ce priveşte Adevărul, el va dura, şi va fi întotdeauna puternic, va trăi şi va cuceri pentru totdeauna. Cu el nu există acceptarea persoanelor sau răsplăţi; el face lucrurile ce sunt drepte şi se abţine de la toate lucrurile nedrepte şi rele; şi tuturor oamenilor le plac lucrările lui. Nici în judecata lui nu există vreo urmă de nedreptate, iar el este tăria, regatul, puterea şi măreţia tuturor timpurilor. Binecuvântat fie Dumnezeul Adevărului."

22. Apoi, Darius l-a îmbrăţişat pe Zerubbabel punându-şi mâna sa stângă pe umărul lui drept, iar Zerubbabel făcând la fel, au grăit amândoi: „Mare este Adevărul şi puternic este el peste toate lucrurile!"

23. Apoi, Darius a spus: „Cere-mi ce dorești, mai mult decât e numit în scriere, și îți voi da, căci măiestria ta s-a dovedit a fi cea mai înțeleaptă. Tu vei sta alături de mine. Tu vei fi numit vărul meu."

24. Zerubbabel i-a răspuns: „Amintește-ți jurământul tău, căci ai jurat să construiești Ierusalimul în ziua când vei ajunge la regatul tău. Și că vei trimite înapoi toate vasele ce au fost luate din Ierusalim, și pe care Cyrus le-a pus deoparte când a jurat că va distruge Babilonul și că le va trimite acolo din nou. Și tu ai jurat să construiești templul pe care edomiții l-au ars când Iudeea a a fost părăsită de către caldeeni. Iar acum, o mărite rege, asta îți cer și asta doresc de la tine, și aceasta este generozitatea princiară venind de la tine: îmi doresc, așadar, să-ți ții promisiunea pe care ai făcut-o cu gura ta Regelui Cerului."

25. Darius a zis: „Zerubbabel, totul se va face după cum îți este dorința."

26. Zerubbabel s-a întors la Ierusalim, unde s-a prezentat în fața Consiliului Sanhedran-ului. Cel Mai Excelent Șef era așezat în partea de est, doi Paznici în vest. Frații numiți Cavaleri Masoni ai Ierusalimului se aflau în partea centrală a camerei de consiliu, care era vopsită în roșu.

27. Cel Mai Excelent Șef a întrebat: „Cât este ora?", iar Cavalerii i-au răspuns: „Steaua dimineții a îndepărtat umbrele nopții, iar minunata sa lumină începe să ne bucure Loja. Este ora reconstrucției templului."

28. Pe măsură ce Zerubbabel se apropia, un paznic a întrebat: „Cine vine acolo?"

29. Zerubbabel i-a răspuns: „Un frate ce a obținut permisiunea de la Cyrus pentru reconstruirea templului. Apoi, el a primit confirmarea pentru același lucru, de la Darius. Iar acum, el s-a întors să se stabilească alături de frații săi masoni în Iudeea."

30. Paznicul a întrebat: „Şi care e numele lui?" Şi i s-a spus că numele lui era Zerubbabel.

31. Paznicul a anunţat Sanhedran-ul că Zerubbabel obţinuse permisiunea de la Cyrus pentru reconstruirea templului şi, după aceea, a primit o confirmare a aceluiaşi lucru de la Darius, care se întorsese acum să se stabilească printre fraţii săi masoni din Iudeea, şi aştepta primirea în cadrul Sanhedran-ului.

32. Cel Mai Excelent Şef a spus: „Fraţi şi Cavaleri. Este însuşi prinţul nostru. Deschideţi-i uşile, este demnul nostru Prinţ, care, la expirarea anilor prizonieratului nostru, a apărut în faţa Tronului lui Cyrus, ne-a acordat libertatea şi l-a înarmat cu Sabia pe care o poartă şi cu însemnele de Cavaler al Sabiei. În bătălia ce s-a iscat între noi şi duşmanii noştri la traversarea podului peste râul Eufrat, el şi-a pierdut eşarfa, dar cu Sabia sa, el a forţat trecerea noastră. După sosirea în Ierusalim s-au făcut pregătiri pentru reconstruirea templului şi sunteţi conştienţi că la curăţarea locului fundaţiei, trei fraţi demni, care ne-au urmat din Babilon, au făcut o descoperire de o importanţă atât de mare, încât au determinat Sanhedran-ul să o comemoreze formând acel grad exaltant în masonerie, Cea Mai Sfântă Arcă Regală, a cărei Primă Căpetenie este recunoscută în lucrările noastre. Lui Zerubbabel i s-a cerut de către Sanhedran să se ducă la Darius, care l-a primit cu bunăvoinţă şi l-a făcut Cavaler al Estului, a cărui eşarfă sau fular îl poartă acum ca emblemă. Reuşind să-l facă pe monarh să trimită scrisori guvernatorilor săi, să nu ne mai deranjeze, la cererea regelui, a rămas alături de el un timp, în speranţa că va fi de folos conaţionalilor săi în viitor. După aceea, fiind atât de norocos că a găsit răspunsul la întrebarea pe care le-a adresat-o Darius lui şi altora, regele l-a trimis înapoi cu multe lucruri de valoare ce aparţinuseră templului şi care nu fuseseră înapoiate când am fost eliberaţi de către Cyrus. Aflând că există un Ordin de Cavalerie ce fusese acordat din când în când Masonilor Arcăi Regale, el se prezintă acum înaintea Cavalerilor Masoni ai Ierusalimului şi cere să fie primit ca membru."

33. „Zelul şi perseverența de care ai dat dovadă în cauza dreaptă merită o participare în cele mai înalte onoruri pe care le putem noi oferi. Integritatea şi forța ta ți-au fost puse la încercare. Atunci când Cyrus ți-a dat eşarfa, a fost mânat de un spirit nobil, dar nu de acela de egalitate, care ne împinge acum pe noi. Pierderea eşarfei la pod trebuie să te convingă că splendoarea şi măreția nu sunt atât de permanente ca şi onorile masoneriei. Meriți pe deplin şi eşarfa pe care o porți acum, precum şi prietenia ce ți-a fost acordată de către Darius, dar dacă nu ai fi dat dovadă de înțelepciunea masonică pe care ai etalat-o la rezolvarea întrebării sale, serviciile tale pentru țara ta nu ar fi avut un final atât de plin de succes."

34. Cavalerii Masoni ai Ierusalimului, conduşi de către Zerubbabel, Haggia şi Joshua, au reconstruit templul şi au devenit prinți şi conducători ai Ierusalimului.

35. Marea zi de sărbătoare a prinților Ierusalimului, ei o sărbătoresc în cea de-a 23-a zi a lunii a unsprezecea, Adar, care este şi ziua de aniversare în care sunt aduse mulțumiri Atotputernicului pentru reconstrucția templului. Celelalte zile de sărbătoare ale lor sunt după cum urmează:

36. Cea de-a 20-a zi a lunii a zecea, numită Tebet, când „ambasadorii şi-au făcut o intrare triumfală în Ierusalim, la întoarcerea lor din Babilon."

37. Zilele echinocțiale, din lunile martie şi septembrie, în memoria faptului că templul a fost construit de două ori.

38. Cinci membri, formează un quorum: un Consiliu nu poate fi deschis cu un număr mai mic de membri.

39. Dacă un prinț îl provoacă pe alt prinț, acesta trebuie exclus pentru totdeauna.

40. Prinții au rolul strict de a supraveghea respectarea dreptății şi

ordinii, iar comportamentul lor pe parcursul vieții trebuie să fie ireproșabil.

41. Dacă vreun membru al vreunui Consiliu sau al unei loji fie va ajuta, fie va susține în vreun fel acordarea sau primirea vreunui grad sublim sau simbolic într-o manieră clandestină sau neregulată, în mod contrar intenției adevărate și a scopului statutelor și regulilor Consiliului Suprem, sau al constituțiilor și legilor adevăratei Masonerii Antice Libere și Acceptate, el se supune expulzării.

42. Un prinț al Ierusalimului, care vizitează un Consiliu sau Lojă inferioare, ar trebui să se înfățișeze cu hainele și podoabele unui prinț; iar când apropierea sa e anunțată, membrul ce prezidează trimite un prinț al Ierusalimului să-l analizeze, iar dacă acesta pledează în favoarea lui, el va fi primit sub arca de oțel și va fi escortat de patru frați și așezat în partea dreaptă a membrului ce prezidează Consiliul. O consemnare a numelui și rangului său trebuie făcută pe tabletele gravate, pentru ca după aceea, el să poată primi onorurile cuvenite fără analiză; aceleași ceremonii ar trebui să fie urmate la retragerea sa.

43. Prinții au dreptul de a se adăposti în toate Lojile, Filialele și Consiliile subordonate și să se adreseze Scaunului fără a cere mai întâi permisiunea. Dacă la orice alegere de membri un prinț al Ierusalimului cere voturi pentru el sau altă persoană, el trebuie eliminat pentru totdeauna.

Capitolul XIII

Marele Arhitect al Bisericii

1. După construirea celui de-al doilea templu, masonii şi-au neglijat treburile şi au lăsat în voia timpului valoroasele clădiri pe care le ridicaseră cu atâtea eforturi; astfel că înţelepciunea meşteşugului lor, puterea materialelor şi frumuseţea arhitecturii lor au fost, de asemenea, expuse confuziei, distrugerii şi decăderii.

2. Dar Eternul Cel Mai Înalt Dumnezeu s-a hotărât să-şi manifeste Gloria şi să înlocuiască structurile materiale căzute cu acea geometrie sublimă şi spirituală, a cărei existenţă nu putea afecta puterea umană şi a cărei durabilitate avea să fie eternă.

3. Şi Eternul Cel Mai Înalt Dumnezeu ne-a dat nouă Perpend-ashlar-ul ca să-l reprezinte pe Fiul Omului care a fost născut când Divinul Shekinah li s-a înfăţişat Magilor orientali. Aşadar, Perpend-ashlar-ul este simbolul Marelui Arhitect al Bisericii, care s-a autointitulat Trandafirul din Sharon şi Lăcrămioara.

4. Ca francmasoni, nouă ni s-a spus să sărbătorim Izbăvirea Omului, pentru a arăta Gloria lui Dumnezeu. Căruia să-i fie închinate toate Onorurile, Gloria şi Lauda acum şi în vecii vecilor.

5. Şi am fost îndrumaţi să călătorim în întreaga lume în căutarea Sfintei Pietre sau a Muntelui Adamant.

6. Când am ajuns în vârful muntelui, după ce am trecut peste deşerturi largi şi mari pericole, am văzut Sfânta Piatră a mântuirii noastre şi dintr-o parte a pietrei a ieşit o fântână, iar vocea Mielului a cuvântat: „Veniți şi beți."

7. Şi pe această Piatră a fost construită o mare Biserică în marele Oraş. Iar oraşul nu s-a fondat nici pe sânge nici pe nedreptate, ci pe Dreptate şi Adevăr. Căci se spune: „Piatra va striga din zid, iar grinda de lemn îi va răspunde. Vai de cel ce a construit un oraş cu sânge şi a stabilit un oraş pe nedreptate. Dreptatea şi Adevărul sunt tari ca Piatra."

8. Oraşul era locuit de neamuri şi limbi şi națiuni şi era păzit de o ceată de Îngeri cu săbii în flăcări şi acest oraş se numea „Domnul este acolo" sau „Iehova Shammah".

9. În centrul oraşului era aşezată Biserica de forma unei Cruci cu un pătrat regulat. Ea se întindea de la est la vest, căci Gloria lui Dumnezeu apare la est şi dispare în vest şi, din acest motiv, toate Bisericile, Capelele şi Lăcaşurile de Închinăciune sunt, sau cel puțin ar trebui să fie, aşezate astfel. Ca lățime, era de la nord la sud, iar ca înălțime, nemăsurabilă. Adâncimea sa era de nepătruns.

10. Şi am auzit vocea Marelui Arhitect spunând: „Veniți la mine şi voi toți care trudiți şi sunteți împovărați, şi vă voi oferi odihna." Şi am lucrat şi am trudit la construirea Bisericii, iar plățile noastre au fost speranțele unui Regat care nu aparține acestei lumi.

11. Fie ca fiecare Frate să muncească astfel încât să putem veni pe Muntele Sion şi sub cerul Dumnezeului celui viu, şi în ceresc ul Ierusalim şi în compania nenumăraților îngeri, la adunarea generală şi biserica celui dintâi născut, care sunt scrise în Cer, şi la Dumnezeu, judecătorul tuturor, şi la spiritul oamenilor drepți făcuți perfecți, şi la Iisus Intermediarul noului jurământ în care soarele nostru nu va mai coborî vreodată, nici luna

noastră nu se va mai retrage, căci Domnul va fi lumina noastră veşnică, iar zilele noastre de doliu se vor sfârşi.

12. Iar pe măsură ce ne apropiam de turnul marii Biserici, am fost chemaţi în Camera Mijlocie, de către trei bărbaţi înţelepţi, care ne-au condus în Cabinetul Înţelepciunii, urmând o Stea Luminoasă ce apărea la est.

13. Şi am văzut că acest Cabinet al Înţelepciunii era grajdul unui bou şi acolo am întâlnit un frate glorios, într-adevăr, pe soţia sa Preasfântă şi etern binecuvântatul Cuvânt, iar numele lor erau: Iosif, Maria şi Iisus.

14. Şi curând după aceasta, Sfântul Ioan Botezătorul şi-a făcut apariţia în deşert, lângă ţărmul Mării Moarte, pentru a separa masoneria de toate vechile sisteme filozofice şi religioase care erau asemănătoare unul altuia.

15. Cuvântul a trăit patruzeci de ani şi jumătate pe pământ, a lăsat un exemplu luminos şi strălucitor pentru noi toţi ca să-l urmăm şi a îndurat o moarte dureroasă şi umilitoare pentru izbăvirea noastră.

16. Apoi a fost piatra, colţul clădirii, rupt din templu de către muncitori şi aruncat printre ruine.

17. Atotputernice şi Eternule Părinte, îţi mulţumim Ţie că ai trimis în lume pe iubitul Tău Fiu şi că după ce ne-ai dat un exemplu luminos şi glorios să-l urmăm, ai suferit pentru păcatele noastre pe Cruce.

18. Precum Trandafirul Mistic, Cuvântul a fost sacrificat pe o Cruce înfiptă pe vârful muntelui, ce a fost ridicată deasupra tuturor, înspre sferele celeste, de către trei pătrate, trei cercuri şi trei triunghiuri. În momentul în care vălul din Templu a fost sfâşiat, pământul a fost acoperit de întuneric, steaua de zi a milei a devenit obscură, iar cuvântul a fost pierdut.

19. Când Cuvântul a fost pierdut se poate uşor imagina în ce adâncime de mister trebuie să fi plonjat fiecare adevărat mason. Stelele au dispărut, lumina soarelui şi a lunii au fost întunecate, iar întunericul a cuprins faţa pământului.

20. Cea de-a noua oră a sosit, iar masoneria a fost copleşită de durere şi cea mai adâncă tristeţe şi consternare a împrăştiat oroare peste fruntea Sa.

21. Pământul s-a cutremurat, pietrele au fost crăpate, vălul din templu a fost sfâşiat în două, întunericul s-a împrăştiat peste pământ, iar adevărata Lumină a plecat de la noi. Altarele noastre au fost răsturnate, din Piatra Cubică a curs sânge şi apă, Steaua Strălucitoare a fost eclipsată, Păstorul nostru a fost ucis, Cuvântul a fost pierdut, iar disperarea şi nenorocirea s-au aşternut asupra noastră.

22. Unii dintre fraţi, care aveau relicve din primul templu, au umblat prin păduri şi munţi, în cel mai adânc întuneric. Alţii au căutat sacrul mormânt în care Cuvântul era ascuns şi au privit în linişte timp de trei zile. Niciodată nu mai fusese o astfel de dezorientare experimentată de sufletul omenesc.

23. La prima oră a celei de-a treia zile, fiind prima zi a săptămânii, a sosit ora Masonului Perfect.

24. În vremea Masonului Perfect a fost găsit Cuvântul, iar Piatra Cubică a fost schimbată în Trandafirul Mistic. Steaua Strălucitoare a reapărut în toată splendoarea sa, altarele noastre au fost reînnoite, adevărata Lumină, redată ochilor noştri, norii de întuneric au fost împrăştiaţi; iar Noul Ordin ne cerea să ne iubim unul pe altul.

25. Steaua şi Gloria înconjurătoare îl însoţesc pe Shekinah oriunde apare el, fie pe Sinai, în Salem, fie în locul în care Magii estici au văzut binecuvântatul Cuvânt.

26. Iar Cuvântul a urcat în Loja Cerului, de unde continuă, cu ajutorul Duhului Sfânt, să intervină pentru noi pe lângă Părintele său. Trei persoane într-o singură Divinitate.

27. Dar a fost susţinut de un mare număr de oameni faptul că Scrierile Apostolilor erau incomplete, că ele conţineau doar germenii unei alte doctrine, misterele transmise din generaţie în generaţie în tradiţia noastră masonică şi proclamate în deşert de către Sfântul Ioan Botezătorul.

28. Din naşterea Cuvântului am învăţat că Marele Căpitan al Salvării noastre s-a născut pentru a mântui omenirea decăzută.

29. Din viaţa Cuvântului am aflat că trebuie neapărat să urmăm Calea Adevărului.

30. Din moartea Cuvântului am învăţat că datoria noastră faţă de natură a fost plătită pe de-a-ntregul, iar rigorile legii au fost îndeplinite.

31. Din învierea Cuvântului am învăţat că Steaua de Zi a Milei se va ridica pentru a ne îndruma paşii pe cărările adevărului şi ale păcii.

32. Nu trebuie să subevaluăm importanţa oricărui Adevăr. Noi nu rostim nici un cuvânt ce poate fi socotit lipsit de respect de către oricine de orice credinţă. Nu spunem musulmanului că este important doar pentru el să creadă că există un singur Dumnezeu, şi este pe de-a-ntregul lipsit de importanţă dacă Mahomed a fost profetul său. Nu spunem evreului că Mesia, pe care el îl aşteaptă, s-a născut în Betleem, cu aproape 2.000 de ani în urmă; şi cu atât mai puţin, nu îi spunem creştinului că Iisus Nazariteanul a fost un simplu om, sau istoria sa, retrăirea unei legende mai vechi. A face oricare dintre aceste lucruri ar fi dincolo de jurisdicţia noastră. Masoneria nu are vârstă, ea aparţine tuturor timpurilor; nu are religie, ea îşi găseşte marile Adevăruri în toate.

Capitolul XIV

Primele grade creştine

1. Caius Flavius Valerius Aurelius Claudius Constantin (cca 274-334 d.C.) a fost fiul lui Flavius Valerius Constantinus Chlorus şi al Helenei, o prinţesă britanică şi fiica lui Caylus. Constantin s-a născut în oraşul englez York. El l-a urmat pe tatăl său ca guvernator al Spaniei, Galiei şi Britaniei, şi a fost proclamat Împărat al Vestului de către Legiunile Romane din York şi prin înfrângerea lui Maxentius.

2. Constantin a fost primul împărat roman ce a încurajat creştinismul, şi sărbătorim convertirea sa la fondarea Ordinului Crucii Roşii.

3. Candidaţii care intră în acest Ordin sunt admişi cum se cuvine în triunghiul echilateral şi trebuie să se supună Noii Legi, să ia Crucea şi să urmeze paşii Mielului, astfel pot spera să reconstruiască în inima lor Templul Celui Mai Înalt Dumnezeu.

4. Ei îl caută pe Immanuel. Ei sunt îndrumaţi înainte de către Hiram, fiul Văduvei. Ei speră să se odihnească în Shiloh, Oraşul lui Dumnezeu. Iar ei sunt urmaşii lui Uzziah, regele Iudei, cunoscut pentru succesele sale militare.

5. Inscripţia de pe Ordin este „In Hoc Signo Vinces", ce înseamnă „Sub acest semn vei învinge."

6. Acest Ilustru şi Cavaleresc Ordin a fost fondat de către Constantin după bătălia de la Saxa Rubra, din anul 312 d.C., în

care l-a învins în cele din urmă pe rivalul său, împăratul Maxentius. El l-a înfiinţat în memoria miracolului divin ce a dus la convertirea sa la Credinţa Creştină şi ca o răsplată a curajului şi loialităţii unora dintre soldaţii săi.

7. Ordinul Crucii Roşii este nu doar cel mai vechi, ci şi cea mai onorabilă Instituţie a Cavalerismului Masonic; şi îi îndreptăţeşte pe cavalerii Ordinului să premieze privilegiile ce le parvin de la acei fraţi demni şi să-şi amintească mereu cuvintele de ordine ale Ordinului: Credinţă, Unitate şi Zel.

8. Înaintea convertirii sale la creştinism, Constantin fusese iniţiat în Misterele Collegium-ului Artificium – sau Colegiul Meşteşugarilor – de la Roma şi a reuşit să ajungă la poziţia de Magister sau Maestru. Acest antrenament i-a luminat, fără îndoială, mintea şi l-a făcut mai dornic să dobândească o mai completă Cunoaştere a Celui Mai Înalt Dumnezeu, a cărui venerare alcătuia esenţa unuia dintre cele mai Antice Mistere, astfel că atunci când şi-a asumat Imperialul Purpuriu, nici măcar grijile imperiului sau responsabilităţile comenzii nu au putut să-i stârpească primele impresii, ori să-l reţină din căutarea sa profundă a Adevărului şi Înţelepciunii.

9. Modul în care a fost convertit este astfel relatat: Într-o seară, în timpul marşului armatei sale prin Roma, Constantin medita la soarta lucrurilor şi la pericolele expediţiei sale şi, conştient de neputinţa sa de a câştiga fără ajutor Divin, el a implorat Cerul să-i ofere inspiraţie şi înţelepciune pentru a alege drumul cel drept. Marele Arhitect al Universului i-a ascultat rugăciunea, căci pe la apusul soarelui, dintr-o dată a apărut pe cer un Pilon de Lumină de forma unei Cruci, ce avea inscripţia „In Hoc Signo Vinces."

10. Atât de extraordinarul fenomen a provocat o uimire de nedescris în minţile împăratului şi ale armatei sale, iar păgânii l-au considerat un semn extrem de nefavorabil: dar în ziua următoare, Constantin, reasigurat de către viziunile avute în timpul

nopţii, a dat ordin să fie făcut un Drapel Regal, având ca deviză o Cruce asemănătoare cu aceea văzută pe cer, şi a poruncit ca acesta să fie mereu purtat înaintea sa în războaie, ca un Însemn al Victoriei şi al protecţiei Celeste.

11. Tradiţia povesteşte apoi că de atunci, mai mulţi Masoni Creştini dintre soldaţi au ieşit înainte şi şi-au declarat deschis Credinţa; şi că împăratul, pentru a comemora evenimentul, le-a ordonat să poarte pe armura lor o Cruce Roşie cu şaisprezece stele, simbolizând cele şaisprezece litere ale cuvintelor mistice.

12. Când a ajuns în capitală, se spune că Constantin, cu ajutorul Fratelui Eusebius, a deschis o Adunare Secretă a Cavalerilor Ordinului, iar mai apoi, aceşti curajoşi şi iluştri bărbaţi au format Garda de Corp personală a suveranului lor.

13. Trandafirul şi Crinul au fost adoptate de Fondatorul nostru Regal ca embleme ale Fiinţei Divine pe care învăţase să o venera. În mod mistic, ele prezintă Trandafirul din Sharon şi Lăcrămioara.

14. Printre celelalte fapte ale lui Constantin, încurajarea învăţării este remarcabilă; el a mai dat ordin ca Scripturile să fie păstrate cu grijă şi citite în mod frecvent în toate bisericile; el şi-a donat o pătrime din veniturile sale pentru ajutorarea săracilor şi pentru alte scopuri pioase. Din aceste motive, amintirea sa va rămâne vie în minţile oamenilor drepţi şi ale masonilor, până când lumea va înceta să mai existe.

15. În anul 329 d.C., Sf. Elena, fiica lui Caylus, regele Britaniei, soţia lui Constantinus şi mama lui Constantin cel Mare, a întreprins o călătorie pe Pământul Sfânt, în căutarea Crucii Mântuitorului nostru.

16. După nivelarea ridicăturilor de pe muntele Calvary şi distrugerea Templului lui Venus, au fost descoperite trei cruci; dar era greu de determinat care dintre cele trei dăduse naştere formei divine a Mielului lui Dumnezeu.

17. Pontiful Marcellinus, fiind consultat, a dat ordin ca acestea să fie duse la căpătâiul patului unei femei care fusese de mult timp bolnavă şi care era de multă vreme pe moarte, şi să le fie testată virtutea şi eficacitatea, punând mâinile acesteia pe fiecare dintre cruci. Ordinele Pontifului au fost îndeplinite; două dintre cruci nu i-au făcut nici un bine, dar când şi-a pus mâna pe cea de-a treia, şi-a revenit în mod miraculos şi s-a ridicat imediat, mulţumindu-i lui Dumnezeu, spunând: „El a fost rănit pentru păcatele noastre, El a fost învineţit pentru nedreptăţile noastre, pedeapsa pentru liniştea noastră a suportat-o el, iar prin loviturile pe care le-a primit El, noi suntem vindecaţi."

18. Pe locul în care au fost găsite crucile, Sf. Elena şi Constantin au ridicat o biserică impunătoare de o sută de paşi lungime şi şaizeci lărgime, parte din ea acoperind locul crucificării; iar prin nivelarea ridicăturilor de teren, Cavoul se află deasupra pardoselii bisericii, asemeni unei grote, ea aflându-se la 20 de picioare (aproximativ 6 metri) de la podea până la vârful pietrei. Există o cupolă superbă deasupra Cavoului, iar în nava laterală se află mormintele lui Godfrey, Apărătorul Cavoului, şi al lui Baldwin, primul rege creştin al Ierusalimului.

19. Apoi, Sfânta Elena, cu ajutorul lui Constantin, a instituit Ordinul Cavalerilor Sfântului Cavou. Ordinul a fost confirmat de către Pontiful Marcellinus, iar Patriarhul Sfântului Oraş a fost numit Conducătorul Cavalerilor care au fost aleşi dintre Fraţii frăţiei Crucii Roşii, şi, îngenunchind în faţa Sacrului mormânt, ei s-au legat cu un jurământ solemn să păzească Sfântul Cavou, să-i protejeze pe pelerini şi să respingă atacurile tuturor necredincioşilor şi duşmanilor crucii lui Christos.

20. Potrivit tradiţiei noastre masonice, Gradul de Cavaler al Constantinopolului a fost, de asemenea, fondat de către împăratul Constantin cel Mare, pentru a remedia anumite rele ce-i ameninţau suveranitatea. Mândria şi aroganţa nobilimii, precum şi puterea lor, crescuse mult sub slaba domnie a câtorva dintre predecesorii săi: el a prevăzut că tronul său avea să fie pus în

pericol dacă el nu reuşea să-i aducă într-o stare de supunere.

21. Aşadar, pentru a struni nobilimea şi pentru a-i aduce pe aceştia la un nivel mai apropiat de mult mai umilii săi supuşi, el a instituit un ordin de cavalerism, pe care l-a conferit unora dintre oamenii săi simpli, meşteşugari şi muncitori. Împăratul s-a legat apoi printr-un angajament solemn să nu mai confere vreodată personal ordin nici unui om: oricine dorea să-l obţină trebuia să-i fie acordat de către acei oameni simpli care fuseseră deja făcuţi Cavaleri ai ordinului.

22. El a mai acceptat să nu-şi arate bunăvoinţa nimănui care nu era Cavaler al Constantinopolului. Şi le-a dat ordin să ducă la moarte orice persoană care primea Gradul şi nu realiza faptul că toţi oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu.

23. Nobilii spuneau despre masoni: ei sunt oameni de rând, se află sub nivelul nostru; ar fi degradant ca noi să vorbim cu ei.

24. Ei au vorbit cu Constantin spunându-i: Ne va acorda Măria ta Gradul de Cavaler al Constantinopolului nouă umililor tăi servitori? Constantin le-a răspuns: Eu nu-l confer nici unui om.

25. Nobilii au întrebat: Atunci, de la cine ar trebui să-l primim? Constantin le-a răspuns: De la aceşti constructori şi zidari muncitori, despre care tocmai aţi spus că vă sunt inferiori, Cavalerii Constantinopolului.

26. Nobilii şi-au dat repede seama că pierduseră încrederea suveranului lor. O delegaţie a fost informată că bunăvoinţa sa va fi arătată doar Cavalerilor Constatinopolului.

27. Realizarea faptului că nu puteau supravieţui fără bunăvoinţa şi prietenia împăratului lor a făcut ca această onoare să fie căutată cu înflăcărare. Mare parte a nobilimii, îndeplinind cerinţele gradului, a primit acest ordin de cavalerism de la autorităţile masonice constituite. Astfel, Constantin a reuşit şi să-şi

umilească supuşii trufaşi şi să păstreze autoritatea tronului său.

28. Acest grad insuflă virtutea umilinţei. El ne învaţă să urâm aroganţa şi mândria, şi să ne amintim că aceia ce ocupă o poziţie mai joasă în viaţă s-ar putea să aibă mai multe merite intrinseci decât noi înşine, şi, mai presus de orice, să nu uităm niciodată că acela ce se preamăreşte va fi înjosit, dar acela ce se umileşte va fi preamărit.

29. Constantin şi Elena au insistat ca Ordinul nostru să recunoască pentru totdeauna că toţi oamenii sunt egali în ochii Celui Mai Înalt Dumnezeu.

30. Fie ca etern binecuvântatul suveran al universului să-i primească pe membrii acestui Consiliu sub sfânta sa ocrotire în orele de odihnă ale nopţii, precum şi în trudele zilnice, astfel ca ei să fie pregătiţi pentru venirea acelei nopţi în care nici un om nu va putea munci.

31. După moartea lui Constantin, un Frate Cavaler, care fusese trimis să viziteze ruinele Vechiului Templu, s-a întors de acolo unde găsise Scripturile Sfântului nostru Patron. Iată deci care au fost împrejurările.

32. Când a ajuns la ruinele Templului lui Irod, el a aflat că împăratul Iulian începuse ridicarea unei alte clădiri pe acel loc antic. El a fost obligat să-i ajute pe muncitorii care lucrau la fundaţie, iar la îndepărtarea unei pietre, a fost descoperită o criptă.

33. Deoarece nu se putea vedea prea bine interiorul, din pricina adâncimii mari, i s-a ordonat să coboare şi să stabilească ce conţinea. Tovarăşii săi muncitori l-au coborât cu ajutorul unei funii. Pe când cobora, şi-a dat seama că o mare cantitate de apă se acumulase pe podeaua criptei, în timp ce în mijloc se ridica o coloană care abia se vedea la suprafaţă, în vârful căreia era aşezată o carte înfăşurată într-o pânză fină.

34. El nu a mai descoperit nimic altceva şi, luând cartea, a fost ridicat din nou la lumină. Imediat ce a fost deschis volumul, o mare spaimă a pus stăpânire pe cei prezenţi, atât evrei cât şi greci, căci chiar de la început, cu litere mari erau scrise cuvintele: „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, iar Cuvântul era Dumnezeu." S-a dovedit într-adevăr că era o copie a manuscrisului sfintelor noastre scrieri.

35. Acest incident, alături de alte minuni trimise din cer cam în acea perioadă, a făcut evident faptul că profeţia pustiirii templului nu avea să fie niciodată fără efect, căci Cartea spunea că Cel care a ordonat acest lucru a fost Cel Mai Înalt Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Ea arată, mai degrabă, că aceia care trudeau la clădire trudeau în van, căci o sentinţă divină şi nestrămutată decretase distrugerea sa finală. Acestea, cât şi împrejurări similare au făcut să se declare imediat că restaurarea templului nu era pe placul Celui Mai Înalt Dumnezeu.

36. Tradiţia care tocmai v-a fost făcută cunoscută ar trebui să-şi pună amprenta asupra minţii voastre şi să vă arate că ordinele Celui Mai Înalt Dumnezeu nu pot fi întoarse de către mâna omului. Iulian Apostatul a încercat să reconstruiască templul evreu, dar a eşuat în îndeplinirea planului său; şi drept pedeapsă pentru păcat, aflăm că sfârşitul său a fost o cumplită scenă de blasfemie.

37. Se povesteşte că atunci când a fost rănit de către o săgeată persiană, el s-a străduit să se urce pe cal pentru a lansa un nou atac asupra duşmanului, dar a căzut înapoi extenuat în braţele slujitorilor săi. Umplându-şi mâinile cu sângele ce ţâşnea din rană, el l-a împrăştiat în aer şi a murit exclamând, cu amărăciune: „Voi aţi învins, oh, galileeni!"

38. După moartea lui Iulian, religia creştină s-a împrăştiat iute, cu excepţia estului.

Capitolul XV

Cavalerii Templieri şi Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim

1. Oraşul Ierusalim a fost reconstruit şi amenajat în secolul II d.C. de către Publius Aelius Hadrianus, împăratul Romei, şi a fost dat creştinilor în secolul al V-lea. Persanii l-au luat de la ei în anul 614, iar câţiva ani mai târziu, el a căzut în mâinile musulmanilor, sub a căror domnie opresivă a gemut multă vreme, până când Petru Pustnicul i-a încurajat pe prinţii vestici şi pe cavalerii masoni să elibereze Biserica.

2. Cuvântul a fost din nou pierdut şi al Treilea Templu urmează să fie construit în inima omului, şi închinat Celui Mai Înalt Dumnezeu al Adevărului.

3. Când Cavalerii şi Prinţii Ierusalimului s-au unit pentru a cuceri Pământul Sfânt, ei au făcut un jurământ să folosească, dacă era necesar, până şi ultima picătură din sângele lor pentru stabilirea adevăratei religii a Celui Mai Înalt Dumnezeu.

4. În cele din urmă, când a venit vremea ca Prinţii Creştini să intre într-o asociaţie pentru a elibera Pământul Sfânt de sub opresiunea necredincioşilor, bunii şi virtuoşii masoni, dornici de o preluare atât de pioasă, şi-au oferit serviciile confraţilor lor, cu condiţia să-şi poată alege un conducător dintre ai lor, al cărui nume să fie cunoscut doar în momentul bătăliei; lucru ce le-a fost garantat, iar ei şi-au acceptat stindardul şi au plecat.

5. Se spune că prinții Ierusalemului și cavalerii, găsindu-se în imposibilitatea de a-i alunga ei singuri pe sarazini de pe Pământul Sfânt, s-au înțeles cu Godfrey de Bouillon să ascundă misterele religiei noastre sub simboluri cu ajutorul cărora ei au reușit să păstreze rugăciunile în secret și să se asigure împotriva intruziunii trădătorilor sau așa-zișilor prieteni.

6. Curajul și statornicia acestor Cavaleri Aleși au fost atât de mari, încât ei au fost acceptați și au preluat conducerea tuturor prinților Ierusalimului, care, crezând că misterele lor le-au inspirat curaj și fidelitate cauzei virtuții și religiei, au devenit dornici să fie și ei inițiați. O dată găsite demne, dorințele le-au fost îndeplinite, și astfel, Arta Regală, întâmpinând aprobarea unor oameni mari și buni, a devenit populară și onorabilă și a fost răspândită printre cei demni de prin acele domenii și astfel a continuat să se extindă de-a lungul și de-a latul, printr-o succesiune de epoci, până în zilele noastre.

7. De aici reiese că misterele breslei sunt, de fapt, misterele religiei. Totuși, cavalerii au avut grijă să nu încredințeze acest secret important oricui, decât în cazul în care își demonstrase pe deplin devotamentul și discreția. Pentru aceasta, ei au inventat diferite grade pentru a-și testa candidații și le ofereau acestora doar secrete simbolice, fără explicație, pentru a preveni trădarea și doar pentru a-i ajuta să fie cunoscuți de către ceilalți. În acest scop s-a hotărât să se folosească diferite semne, cuvinte și simboluri în fiecare grad, cu ajutorul cărora ei erau protejați de sarazini, lași și intruși.

8. Godfrey de Bouillon a dezvăluit drapelul Crucii, iar în 1099 i-a alungat pe invadatori. Pentru aceasta, tovarășii săi l-au ales rege al Ierusalimului; dar după ce s-a gândit, a hotărât că nu se cuvenea ca el să poarte o coroană regală unde Mântuitorul nostru Binecuvântat purtase o coroană de spini și a fost de acord, pentru binele tuturor, să poarte numele de „Apărător și Baron al Sfântului Cavou", titlu pe care l-a deținut până la moartea sa, în anul 1100.

9. Încă de la cea dintâi întemeiere, ei au aderat la obiceiurile şi formele lor de primire. În anul 1118, primii cavaleri ai ordinului, în număr de şapte, şi-au depus jurămintele în mâinile lui Armelfo Guavi Mundos, prinţul şi patriarhul Ierusalimului, care se trăgea din provincia Amiens din Franţa.

10. Pacea fiind făcută, ei nu şi-au putut îndeplini în mod practic jurămintele, şi de aceea, la întoarcerea în ţările natale, au hotărât să facă teoretic ceea ce nu reuşiseră în practică. Ei şi-au luat numele de Prinţi ai Ierusalimului şi Cavaleri ai Estului şi Vestului, în amintirea locului în care ordinul a fost instituit prima oară, dar şi pentru că doctrinele lor veneau din est şi vest.

11. Nu disperaţi dacă aţi fost deseori pe punctul de a obţine acea lumină interioară, dar aţi fost la fel de des dezamăgiţi. Mereu, adevărul a fost ascuns sub simboluri, şi, deseori, sub o succesiune de alegorii, care trebuie penetrate val după val înainte să se ajungă la adevărata lumină, iar adevărul esenţial să fie dezvăluit.

12. În timpul perioadei cruciadelor, Ordinul nostru al Sfântului Cavou a înflorit, iar de la pierderea Pământului Sfânt, el a continuat să existe în multe ţări ale Europei. Nu mai există nici un templu, deoarece lumina Domnului este dispersată pretutindeni, iar lumea a devenit o casă sfântă a înţelepciunii. Vremea a venit, iar acum, adevăraţii veneratori se vor închina Tatălui în Spirit şi Adevăr.

13. A existat o catastrofă îngrozitoare care s-a abătut asupra Ordinului nostru la aproximativ două secole după formarea sa în Palestina. În timpul acestei perioade, ordinul înflorise puternic şi fusese de un ajutor esenţial cauzei religiei; totuşi, în mod ciudat, răsturnarea sa avea să fie determinată de către oamenii ce profesau aceeaşi Credinţă, dar acţionau din motivul de bază al obţinerii unor comori şi terenuri ce aparţineau ordinului.

14. Pentru a realiza acest lucru, Philip cel Drept, regele Franţei şi

Papa Clement al V-lea au intrat, în anul 1307, într-o alianţă nesfântă, legându-se să distrugă ilustrul ordin. În noaptea de 10 octombrie a aceluiaşi an, când Marele Maestru şi cavalerii se odihneau încrezători în capitala creştinătăţii, Paris, Philip împreună cu acoliţii săi înarmaţi i-au luat prizonieri în casa lor din templul de acolo, iar la ivirea zorilor, toţi cavalerii din provincia Franţei au fost arestaţi şi aruncaţi în închisoare.

15. Un act de acuzare a fost curând prezentat împotriva lor, în care ei erau numiţi lupi, sperjuri, idolatri şi, în general, cei mai ticăloşi oameni. Uimiţii şi nevinovaţii Fraţi Cavaleri şi-au declarat nevinovăţia, şi-au provocat duşmanii să aducă dovezi şi au afirmat integritatea ordinului lor. Dar soarta fusese hotărâtă.

16. Mulţi au fost supuşi la tortură pentru a-i forţa să mărturisească crime de care erau nevinovaţi, iar cei ce au supravieţuit scaunului de tortură au fost condamnaţi să se stingă încet în închisoare timp de mulţi ani, fără a primi vreun ajutor în cauza lor şi cu extrem de puţină subzistenţă care de-abia le asigura existenţa. În marc, ei au fost adunaţi în grupuri de câte cincizeci o dată şi au fost arşi până la moarte pe rug.

17. Jacques de Molay, ilustrul nostru Mare Maestru, împreună cu patru dintre egumenii săi, au fost ultimele victime ale acestei persecuţii neînduplecate. După ce au petrecut aproape şapte ani în închisoare, aceşti iluştri Fraţi Cavaleri au fost, pe 11 martie 1314, scoşi afară pentru a fi executaţi în faţa Catedralei din Paris; iar după ce a fost citit ordinul lui Philip cel Sângeros, au fost arşi de vii înaintea unei adunări de cetăţeni, glorioşii martiri ai gloriosului nostru ordin.

18. Ceea ce urmează este rugăciunea lui Jacques De Molay chiar dinaintea execuţiei sale.

19. Iartă-i, Doamne, pe acei falşi acuzatori, care au cauzat întreaga distrugere a ordinului în rândul căruia providenţa m-a făcut conducător. Iar dacă te mulţumeşte, acceptă rugăciunea pe ca-

re noi ţi-o oferim acum şi fă să vină ziua în care lumea, acum înşelată, să-i poată cunoaşte mai bine pe cei ce au încercat să trăiască pentru tine. Ne încredem în bunătatea şi mila ta care ne vor recompensa pentru chinurile şi moartea pe care suntem pe cale să le îndurăm; şi că ne vom bucura de Prezenţa Ta Divină în locuinţa fericirii. Aşa să fie.

20. În toată Europa au avut loc astfel de persecuţii, cu o brutalitate mai mare sau mai mică, şi, deşi regele Edward al II-lea al Angliei, care ocupase pe atunci o mare parte a Scoţiei, nu a încercat să încurajeze astfel de cruzimi în ţara sa, datorită avansării lui Bruce şi a armatei sale, de care erau protejaţi Templierii, chiar şi aici, ordinul nostru a fost, în cele din urmă, deposedat de privilegiile şi posesiunile sale.

21. Greutăţile fizice la care a fost supus ordinul nostru au fost suficient de dure pentru a înspăimânta şi cea mai neînfricată inimă. Sărăcia, castitatea şi supunerea au fost cele trei mari îndatoriri ale maeştrilor sub a căror domnie intransigentă şi neînduplecată a fost supusă întreaga existenţă a predecesorilor noştri demni de a fi amintiţi.

22. Trebuie să rămânem familiarizaţi cu istoria Cavalerilor Templieri; cu ridicarea şi progresul lor; cu glorioasele lor fapte vitejeşti; numărul lor, bogăţia şi înalta poziţie socială din fiecare regat al Europei; cu persecutarea şi decăderea lor şi cu suferinţele Marelui Maestru Jacques de Molay, şi a bravilor săi Cavaleri, cauzate de Papa Clement al V-lea, şi de cruzimea şi barbarismul lui Philip cel Drept şi de acoliţii săi şi guvernele Europei; cu istoria Ordinului nostru al Cavalerilor din Malta.

23. În anul 1048, nişte masoni pioşi din Amalfi, din regatul Neapole, au construit o Mănăstire şi un Spital la Ierusalim, închinate Sfântului Ioan. Aceşti masoni erau cunoscuţi ca Frăţia Sf. Ioan din Ierusalim sau Cavalerii Ospitalieri, şi era de datoria lor să-i ajute pe Pelerinii bolnavi şi pe nevoiaşii mânaţi de pioşenie spre Pământul Sfânt.

24. Deoarece numărul şi averea lor au crescut rapid, în anul 1118, ei au devenit un Ordin Militar sub Marea Conducere a lui Raymond du Puy, care a mai adăugat la jurământul lor Castitatea, Supunerea şi Sărăcia şi obligaţia de a apăra Biserica împotriva Necredincioşilor.

25. Când Ierusalimul a fost cucerit de către saladini, ei au părăsit Sfântul Oraş în 1191, pentru a deveni un Ordin Suveran având cartierul general la Acre.

26. Până în 1290, doar Acre a rămas din cuceririle lui Godfrey de Bouillon. Au fost făcute apeluri către regii Creştini să apere şi să păstreze cel puţin acest oraş din tărâmul natal al Pământului Sfânt, dar monarhii erau mult prea ocupaţi cu certurile lor reciproce şi invidiile dintre ei pentru a asculta.

27. În 1291, Acre a fost cucerit de către sarazini sub conducerea lui Melik de Serif, care a distrus complet oraşul şi a ucis 60.000 din locuitorii săi. O mică parte dintre cavalerii care au scăpat au căutat mai întâi refugiu în Cipru, dar s-au hotărât să se stabilească în Rodos.

28. Marele Maestru al Ordinului, Fulco Villaret, a debarcat pe insulă, dar a fost întâmpinat cu o rezistenţă aprigă şi după o luptă de patru ani a ocupat oraşul principal în anul 1310.

29. Ordinul a rămas în Rodos peste 200 de ani, în ciuda încercărilor făcute de turci pentru a-i îndepărta pe fraţii noştri.

30. În 1522, insula a fost asediată de Suliman Magnificul cu o armată imensă şi, deşi Cavalerii, sub conducerea Marelui Maestru Philip de Villiers de L'Isle Adam, au luptat cu vitejie, ei au fost forţaţi să se predea în termeni onorabili.

31. Timp de şapte ani, fraţii noştri cavaleri au rătăcit fără adăpost, trecând succesiv prin Castro în Candia, Messina, în Sicilia şi Viterbo, lângă Roma.

32. În 1530, împăratul Charles al V-lea a acordat ordinului nostru Insula Malta, pentru a o proteja şi apăra şi să facă ce ştiau mai bine pentru a-i suprima pe piraţii mauri, care, în acea perioadă, invadaseră sudul Mediteranei.

33. Prin urmare, fraţii noştri au mers în Malta şi s-au apropiat de ţărm vâslind în galerele lor, câte doi bărbaţi la o vâslă, fiecare cavaler cu sabia în mâna dreaptă şi vâsla în cea stângă. Pe măsură ce se apropiau de ţărm, ei au început să cânte un imn ce cuprindea cel de-al 16-lea verset al capitolului 19 al Apocalipsei, cu refrenul: „Rex Regum et Dominus Dominorum."

34. Locuitorii insulei, văzându-i că se apropie cu o atitudine războinică, i-au salutat în arabă spunându-le: „Veniţi cu pace?" Cavalerii le-au răspuns în aceeaşi limbă, spunând: „Venim în pace", la care li s-a răspuns: „Atunci veniţi în pace."

35. Acum aşezaţi în Malta, ordinul a devenit din nou o Putere Suverană Militară, au strâns mari bogăţii şi şi-au stabilit Stareţii în toată Europa, în timp ce membrii săi au păstrat tradiţiile de forţă morală şi curaj pe care le-au moştenit de la Fraţii Antici.

36. Până în anul 1723, ei au dus un război aproape continuu cu turcii, care au pierdut mult sânge şi nenumărate comori în încercarea de a supune eroismul mărinimos şi neînfricat al fraţilor noştri cavaleri.

37. Dar în curând avea să apară un nou ordin. Armatele lui Napoleon au invadat Europa şi pe tot continentul tronurile erau gata să se prăbuşească. Restrânsul domeniu al Cavalerilor Sf. Ioan nu a scăpat nevătămat.

38. Pe 9 iunie 1798, flota franceză a apărut în Malta avându-l pe însuşi Napoleon în frunte, iar Marele nostru Maestru, Ferdinand von Hompesch, a fost obligat să capituleze. Astfel, existenţa Ordinului ca Putere Suverană a ajuns la sfârşit, iar acum el există doar ca societatea noastră pacifistă masonică.

Capitolul XVI

Francmasoneria evoluată

1. Masoneria vă va ajuta să abordaţi acele religii antice ce conduceau odată minţile oamenilor şi ale căror ruine încarcă câmpiile marelui trecut, la fel cum coloanele sparte ale lui Palmyra şi Tadmor se aştern decolorate pe nisipurile deşertului. Se ridică înaintea ta acele crezuri şi credinţe vechi, ciudate şi misterioase, învăluite în ceaţa antichităţii care se apropie vag şi nedefinit de linia ce separă timpul de eternitate; iar forme stranii, sălbatice, de o frumuseţe uimitoare se amestecă în vasta mulţime de figuri, cu forme monstruoase, groteşti şi hidoase.

2. Religia învăţată de Moise, care, asemeni legilor Egiptului, enunţa principiul eliminării, a împrumutat în fiecare perioadă a existenţei sale din toate crezurile cu care a venit în contact. În timp ce prin studiul celor învăţaţi şi înţelepţi el se îmbogăţea cu cele mai admirabile principii ale religiilor din Egipt şi Asia, el a fost schimbat în rătăcirile oamenilor cu tot ceea ce era impur sau ispititor în manierele păgâne şi superstiţii. Era un lucru în vremea lui Aaron şi Moise, altul în aceea al lui David şi Solomon, şi cu totul altul în aceea a lui Daniel şi Philo.

3. Pe vremea când Ioan Botezătorul şi-a făcut apariţia în deşert, aproape de ţărmurile Mării Moarte, toate vechile sisteme filozofice şi religioase se apropiau unul de celălalt. Evreii şi egiptenii, înainte cei mai exclusivişti dintre toate popoarele, au cedat în faţa acelui eclectism ce domnea printre stăpânii lor, grecii şi romanii. El a fost menţinut de un număr mare chiar şi în timpul predicilor lui Pavel, din care reieşea că scrierile apos-

tolilor erau incomplete, că ele conţineau doar germenii unei alte doctrine, care trebuie să primească din mâinile filozofiei nu doar aranjamentul sistematic care îi lipsea, ci şi toate dezvoltările ce zac ascunse acolo, mistere transmise din generaţie în generaţie în tradiţia noastră masonică.

4. Dacă oriunde în lume fraţi de o anume credinţă religioasă au fost excluşi din Ordinul nostru, aceasta arată doar cât de greşit pot fi interpretate planurile şi scopurile masoneriei; căci oricând, uşa oricărui grad îi este închisă aceluia care crede într-un singur Dumnezeu şi în nemurirea sufletului, din cauza celorlalte dogme ale credinţei sale; atunci, acel grad nu mai aparţine masoneriei, care e universală, ci altui lucru, ce e exclusivist şi, prin urmare, intolerant.

5. Fiecare grad îşi ridică o platformă pe care israelitul, mahomedanul şi creştinul pot să stea unul lângă altul, mână în mână, ca fraţii. Oricare ar fi religia ta, locul naşterii tale, sau limba ta, te afli printre fraţi. O singură limbă e vorbită de către toţi, limba masoneriei, ce vorbeşte direct din inimă.

6. Masoneria este slujnica religiei. Brahmanul, evreul, mahomedanul, catolicul, protestantul, fiecare profesându-şi propria religie, consfinţită de legi, de timp şi de climat, îşi pot păstra credinţa şi totuşi pot fi masoni. Masoneria a păstrat şi te învaţă dogmele principale ale acelei vechi credinţe primitive, ce stă la baza tuturor religiilor.

7. Forma naturală a masoneriei e bunătatea, moralitatea, trăirea unei vieţi reale, drepte, afectuoase şi credincioase sieşi, din motivul unui om bun. Ea e supunere loială legii lui Dumnezeu.

8. Un bun mason face ceea ce e bine, ceea ce-i apare în cale, din simţul răspunderii şi nu doar pentru că o lege dată de om sau Dumnezeu îi comandă voinţei sale să o facă. Nu degeaba săracul sau oprimatul îşi îndreaptă privirea spre el.

9. Poți găsi astfel de oameni în toate sectele creştine, protestante şi catolice; în toate marile partide religioase ale lumii civilizate, printre budişti, mahomedani şi evrei. Ei sunt părinți îngăduitori, cetățeni generoşi impecabili în ceea ce fac: poți vedea masoneria lor în lucrările lor, precum şi în jocul lor.

10. Adevăratul mason îşi iubeşte nu doar neamul şi țara, ci întreaga omenire, nu doar binele, ci şi răul printre frații săi. Deşi bătrânii şi onorabilii de pe pământ îl obligă să se închine în fața lor, genunchiul său încăpățânat se îndoaie doar la cererea sufletului său uman. Masoneria reprezintă libertatea sa înaintea lui Dumnezeu, şi nu legarea sa de oameni.

11. Vechile teologii, filozofii ale religiei vremurilor antice nu ne vor ajunge acum; există erori ce trebuie eliminate, iar locul lor, luat de noi adevăruri, ce radiază gloria cerului. Există mari greşeli şi rele în Biserică şi Stat, în viața domestică, socială şi publică, ce ar trebui îndreptate şi depăşite.

12. În epoca noastră, masoneria nu poate abandona largul drum al vieții; ea trebuie să călătorească pe străzi deschise, să apară în piețele aglomerate şi să-i învețe pe oameni prin faptele sale, viața sa, care sunt mult mai elocvente decât orice cuvinte.

13. Masoneria este extrem de devotată Toleranței şi inculcă în cea mai puternică manieră marea idee de conducere a Artei Antice, aceea că o credință într-un singur Dumnezeu adevărat şi o viață morală şi virtuoasă constituie singurele cerințe religioase necesare pentru ca un om să devină mason.

14. Ea are dintotdeauna cea mai vie amintire a teribilelor chinuri ce au fost utilizate de om pentru alcătuirea unor noi forme de religie sau pentru extinderea celor vechi. Ea vede cu ochiul memoriei nemiloasa examinare a tuturor oamenilor, de toate sexele şi vârstele, deoarece era ghinionul lor să nu-l fi cunoscut pe Dumnezeul evreilor, sau să-l fi venerat sub numele greşit de către trupele sălbatice ale lui Moise şi Joshua.

15. Ea vede menghinele şi scaunul de tortură; biciul, spânzurătoarea, focul slab şi rugul, victimele lui Diocletian şi ale casei Claver; mizerabilii partizani; nonconformiştii; pe Servetus legat şi pe quaker-ul nevinovat spânzurat. Ea îl vede pe Cranmer ţinându-şi braţul fără să se mai ridice acum în flacără, până ce mâna îi cade în căldura devoratoare.

16. Ea vede persecuţiile lui Petru şi ale lui Pavel, martiriul lui Ştefan, procesele lui Ignatius, Polycarp, Justin şi Irenaeus; şi apoi, la rândul lor, suferinţele bieţilor păgâni sub împăraţii creştini şi pe toţi aceia care în toate timpurile au suferit de foame şi goliciune, pericol şi închisoare, pe care îi aştepta scaunul de tortură, rugul şi sabia – ea îi vede pe toţi, şi se înfioară la gândul lungului şir de atrocităţi umane.

17. Omul nu avea niciodată dreptul să uzurpe prerogativele neexercitate ale lui Dumnezeu şi să condamne şi să pedepsească pe alţii pentru credinţa lor.

18. Născuţi pe un pământ protestant, noi suntem de această credinţă: dacă am fi deschis ochii la lumină sub umbrele lui Sf. Petru la Roma, am fi fost romanişti devotaţi; dacă ne-am fi născut în sfertul evreu al lui Aleppo, l-am fi condamnat pe Christos ca fiind un impostor; în Constantinopol am fi strigat: „Allah il Allah – Dumnezeu este mare, iar Mohamed este Profetul său." Locul naşterii şi educaţia ne dau credinţa.

19. Puţini cred într-o anume credinţă pentru că au cercetat dovezile autenticităţii sale şi şi-au format o judecată oficială după măsurarea declaraţiilor. Nici măcar unul dintr-o mie nu ştie nimic despre dovezile credinţei sale. Noi credem ceea ce suntem învăţaţi; şi aceia sunt cei mai fanatici care cunosc cele mai puţine dovezi pe care se bazează crezul lor.

20. Ceea ce este adevăr pentru mine nu e adevăr pentru altul. Aceleaşi argumente şi dovezi ce conving o minte nu au nici un efect asupra alteia: această diferenţă se află în oameni de la

naşterea lor. Nici un om nu are dreptul să afirme că el are dreptate acolo unde alţi oameni, la fel de inteligenţi şi la fel de bine informaţi, susţin exact opusul. Fiecare crede că e imposibil pentru celălalt să fie sincer; şi fiecare greşeşte în acelaşi grad. „Ce este adevărul?" era o întrebare profundă, cea mai sugestivă pusă vreodată de către om.

21. Multe credinţe ale vremurilor trecute şi actuale par de neînţeles. Ele ne surprind cu o nouă privire fugară în sufletul uman, acel lucru cu atât mai misterios cu cât îi observăm lucrările.

22. Iată un om superior mie atât în intelect, cât şi în învăţare şi, cu toate acestea, el crede sincer ceea ce mie mi se pare absurd pentru a merita infirmare; şi nu pot concepe, şi sincer nu cred că el este sănătos la cap sau sincer; şi totuşi el este. Motivul lui este la fel de bun ca şi al meu, iar el este la fel de onest ca şi mine. Închipuirile unui nebun sunt realităţi pentru el. Visele noastre sunt realităţi atât cât durează; iar în trecut, nu mai puţin reale decât ceea ce am făcut în orele de trezire. Nici un om nu poate spune că a avut în posesia sa vreun adevăr ca şi cum ar fi avut un sclav.

23. Când oamenii susţin păreri diametral opuse şi fiecare dintre ei e sincer, cine va hotărî care dintre ei avea dreptate, şi cum va putea oricare susţine cu certitudine că el are? Noi nu ştim ce este adevărul.

24. Că noi înşine credem şi suntem absolut siguri că credinţa noastră este adevărată este, în realitate, nu cea mai mică dovadă a acestui fapt, chiar dacă el nu pare atât de sigur şi incapabil să se îndoiască de noi.

25. Aşadar, nici un om nu are şi nici n-a avut vreodată dreptul să persecute pe altul pentru credinţa sa; căci nu pot exista două dreptăţi antagonice; iar dacă unul îl persecută pe celălalt pentru că e mulţumit că credinţa celuilalt e greşită, atunci şi celălalt are exact acelaşi motiv, un drept la fel de egal să-l persecute.

26. Adevărul ne apare în imaginea unui toiag, care ajunge la noi prin apă, îndoit şi distorsionat; un argument se scufundă în mintea unui om şi-l convinge pe acesta, în timp ce din mintea celuilalt ricoşează atât de repede. Un om nu are nici un merit pentru că are o anumită credinţă, oricât de minunat, sănătos şi filozofic ar fi. Nu are un merit mai mare nici pentru aceasta şi nici pentru prejudecăţile şi pasiunile sale.

27. Musulmanul sincer are tot atâta dreptate să ne prigonească, cât avem şi noi asupra lui; şi deci, masoneria cere cu înţelepciune nimic mai mult decât o credinţă într-o singură, mare, atotputernică zeitate, Părintele şi Păstrătorul universului. Aşadar, ea îi învaţă pe adepţii săi că toleranţa este una dintre principalele îndatoriri ale fiecărui bun mason.

28. Sistemul masonic se referă la întreaga rasă umană ca membri ai unei mari familii, având aceeaşi origine şi aceeaşi destinaţie; toate distincţiile de rang, descendenţă sau nativitate sunt la fel de necunoscute.

29. Totuşi, masoneria este mereu atentă ca nici un ateu sau vreun libertin să nu pângărească cu profanul său pas sfântul sfinţilor din templul nostru; un astfel de om nu ar putea niciodată să obţină permisiunea de intra acolo, fără a se încălca în cel mai grosolan mod cele mai sacre şi mai solemne jurăminte. Ea cere recunoaşterea existenţei unui Mare Maestru al Universului şi să-i venerezi marele şi sacrul Său nume, indiferent de ideile sectiste; într-un cuvânt, să aplici fiecare virtute ce înfrumuseţează şi înnobilează caracterul uman şi să îndepărtezi orice viciu ce-l pătează şi-l degradează. Ea insuflă o iubire generoasă pentru întreaga omenire, indiferent de crezul religios.

30. Nici un alt rău nu a tulburat mai profund lumea ca intoleranţa părerilor religioase; pe fiinţele umane, ea le-a măcelărit în diferite moduri, o dată adusă la viaţă, ea va face o naţiune de oameni, ce au plecat să trăiască şi să se înmulţească, ea va dubla populaţia teritoriilor civilizate ale lumii, unde este

important ca războaiele religioase să fie pedepsite.

31. Nici un om nu urmează cu adevărat legea masonică ce îi tolerează doar pe cei ale căror opinii religioase sunt opuse alor sale. Părerile fiecărui om sunt proprietatea sa privată, iar drepturile tuturor oamenilor de a şi le păstra sunt perfect egale. Simplul fapt că tolerezi sau accepți o părere opusă înseamnă să presupui că e eretică şi să-ți asumi dreptul de a o prigoni, dacă am face-o şi ne-am susține toleranța ca un merit.

32. Dar crezul masonic merge mai departe decât atât; nici un om, spune el, nu are nici un drept să intervină în vreun fel în credința religioasă a altuia. El mai susține că fiecare om e stăpân absolut asupra propriei credințe şi credința este o problemă total străină tuturor celor ce nu împărtăşesc aceeaşi credință; şi că dacă ar exista vreun drept de a o persecuta, acela ar fi în orice caz unul reciproc, deoarece o parte are acelaşi drept ca şi cealaltă să stea să judece în propriul caz, iar Dumnezeu este singurul magistrat ce poate decide drept între ei.

33. Acelui Mare Judecător îi adresează masoneria problema; şi deschizându-şi larg porțile, îl invită să intre acolo şi să trăiască în pace şi armonie, protestantul, catolicul, evreul, musulmanul, hindusul, oricine va duce o viață cu adevărat virtuoasă şi muritoare, îşi va iubi fratele, îl va ajuta pe bolnav şi pe cel aflat la nevoie, şi va crede într-Unul Atotputernic, Atotştiutor, Omniprezent Dumnezeu-Arhitect, Creator şi Păstrător al tuturor lucrurilor, după ale cărui legi de armonie se conduce întregul univers: marele, vastul, infinitul cerc al succesiunii moarte-viață, pentru al cărui inefabil nume fiecare adevărat mason ar trebui să nutrească un profund respect. Căci binecuvântările sale se revarsă asupra noastră şi ne permit să simțim cea mai sinceră gratitudine de acum şi până în veci.

34. Căci un mason în căutarea luminii şi adevărului trebuie să facă multe călătorii în diferite grade simbolice. Dar căutarea nu e pentru găsirea adevărului unui anume crez sau religie, acea

căutare ar fi în van, căci ce e adevăr pentru unul nu e şi pentru celălalt; deseori prin argument şi dovezi, dar aproape mereu prin accidentele naşterii, educaţiei şi împrejurării se formează credinţa religioasă; iar argumentul şi mărturia izbesc mintea omului, când ajunge la crezul şi credinţa sa religioasă doar pentru a arunca o privire şi apoi să nu lase vreo urmă.

35. Simbolurile şi ceremoniile masoneriei încorporează marile adevăruri primitive, cunoscute de către primii oameni ce au trăit: cu indiferent ce înţeles anume ar putea avea caracteristic, sau considerat a fi caracteristic anumitor crezuri, şi deosebindu-se după cum diferă credinţa acelora care le primesc, cu care masoneria nu are nimic a face.

36. Masoneria îi conduce pe iniţiaţi prin anumite forme şi ceremonii pentru a-şi etala diferite simboluri şi embleme; ea nu oferă înainte interpretarea lor, ci doar indică tendinţa lor generală; ea pune firul în mâna care-l va îndruma pe mason prin labirint; este de datoria fiecărei persoane să aplice şi să interpreteze simbolurile şi ceremoniile gradului în modul care li se pare cel mai adevărat şi mai potrivit.

37. O mare parte dintre oameni consideră că Mântuitorul omenirii a fost deja pe pământ: mulţi dintre ei cred că el a fost un om; mulţi, fiul lui Dumnezeu; şi mulţi, zeitatea încarnată: o altă mare parte încă-l mai aşteaptă pe Mântuitorul: fiecare dintre ei va aplica simbolurile şi ceremoniile potrivit credinţei sale.

38. Asemenea poveştii Marelui nostru Maestru Hiram, în care unii văd înfăţişată condamnarea şi suferinţele lui Christos; alţii, pe acelea ale ghinionistului Mare Maestru al Templierilor; alţii, coborârea anuală a soarelui şi a solstiţiului său de iarnă în regiunile întunericului: în nici un alt fel nu ar putea masoneria să-şi aibă universalitatea, acea trăsătură ce i-a fost caracteristică încă de la începuturi şi care le-a permis celor doi regi, veneratori ai unor zeităţi diferite, să stea împreună ca Mari Maeştri, în timp ce zidurile primului templu se ridicau; iar oamenilor

din Gebal, care se închinau zeilor fenicieni, să lucreze alături de evrei, cărora acei zei li se păreau o monstruozitate.

39. Pitagora spunea: „Dumnezeu nu este nici obiectul simţului, nici supus pasiunii, ci invizibil, doar inteligibil şi extrem de inteligent. În trupul său, El este asemenea luminii, iar în sufletul Său, El se aseamănă cu Adevărul. El este Spiritul universal ce pătrunde şi se împrăştie asupra întregii naturi. Toate fiinţele îşi capătă viaţa de la El."

40. Există un singur Dumnezeu, care nu este, după cum cred unii, aşezat deasupra lumii, sub orbita universului; ci, fiind în toate, el vede toate fiinţele ce-i umplu imensitatea sa; unicul conducător, Lumina cerului, Părintele tuturor.

41. El dă naştere la tot, El ordonă şi dispune totul; El este Raţiunea, Viaţa şi Mişcarea tuturor fiinţelor.

42. Fiecare dintre noi aplicăm propriei noastre credinţe şi propriului crez simbolurile şi ceremoniile fiecărui grad, după cum ni se pare mai corect.

43. Dar voinţa lui, cel care conduce toate evenimentele şi a făcut lumina să strălucească din nou, steaua de zi a milei să apară în minunata-i sclipire; şi pentru a găsi cuvântul lui Dumnezeu.

44. Fraţii aleşi, care au venerat urmele mântuitorului, i-au învăţat apoi pe alţii că era necesar să-şi practice credinţa, Speranţa şi mila şi să se supună noii legi înainte de a putea continua acţiunile mistice ale ordinului.

45. Doar cu ajutorul acestor sublime principii putea masoneria să reapară în ochii bucuroşi ai omenirii, iar din această perioadă, masonii nu au mai construit edificii materiale, ci s-au ocupat de clădirile spirituale. Lucrările lor au fost susţinute de cumpătare, prudenţă, dreptate şi putere, iar ei nu se mai temeau de vicisitudinile vieţii sau de terorile întunecate ale mormântului.

Cronologie

ÎNAINTE DE CHRISTOS (Î.C.)

4600 Miturile astronomice încep să apară.
4500 Preoțimea profesionistă s-a stabilit în Britania Neolitică.
Primul sătuc stabilit în Byblos.
4000 Planul platformei înălțate la Maes Howe.
Șanțuri și pietre cioplite aranjate la Bryn Celli Ddu.
3500 Complexul văii Boyne din Irlanda a început să fie construit.
3300 Uruk, primul oraș sumerian, este stabilit ca o mică așezare.
3200 Newgrange este terminat, camera de la Bryn Celli Ddu e construită.
3150 Zidari pricepuți, numiți „Lorzi ai Luminii", sosesc în Egipt dintr-o insulă necunoscută.
Unificarea Egiptului Superior cu cel Inferior într-un singur regat.
3000 Cea mai veche referire la un oraș al Ierusalimului.
2900 Byblos se extinde pentru a deveni un oraș.
2800 Multe locuri ale Oamenilor Ceramicii Incizate din Britania sunt abandonate.
2750 Cele mai vechi versiuni ale Epopeii lui Ghilgameș sunt scrise.
2700 Primul zigurat construit în Sumer.
Vechiul Regat al Egiptului ia sfârșit.
2655 Skara Brae este abandonat.

2650 Prima piramidă construită la Sakkara.
2600 Primele ziduri mari de pământ ale templului sunt construite în Peru.
2528 Bărcile feniciene sunt îngropate la piramida lui Khufu.
2500 Construcțiile megalitice se opresc în Orkney.
Sunt ridicate Pietrele Avebury.
2407 Potopul Biblic (datare tradițional evreiască).
2300 Byblos este ars de către invadatori.
2100 Stela Naram-Sim din Sumer îl înfățișează pe rege cu Venus, Luna și Soarele la orizont, împreună.
2000 Artefacte din bronz apar în Scoția.
1900 Cea mai veche dată probabilă pentru întâlnirea lui Avraam cu Melchisedec în Ierusalim.
1800 Egiptenii obțin controlul asupra Feniciei.
1500 Sunt consemnate Tabletele Sumeriene ale lui Venus.
1447 Moise îi conduce pe evrei afară din Egipt (datare tradițional evreiască).
1350 Comerțul maritim fenician e bine stabilit în Marea Mediterană.
1300 Perioadă de secetă în Orientul Mijlociu, care a durat 300 de ani.
1100 Fenicienii își recâștigă independența.
1020 Saul ajunge primul rege al Israelului.
1002 David – rege al Israelului.
1000 Fenicienii amenajează mine de cupru în Cipru.
Tyrul e reconstruit ca un port de apărare depărtat de țărm.
Sunt înregistrate tablete sumeriene ale ridicării helice a celor trei stele
980 Hiram își distruge templele de pe continent și le construiește pe insula sa, fortăreața Tyrului.
967 Solomon își construiește templul său.
740 Isaiia îl vede pe Shekinah întorcându-se și face profeția unui viitor Mesia.
630 Lista babiloniană a semnelor astrale este consemnată.
622 Documente găsite sub Templul din Ierusalim
609 Regele Necho al II-lea al Egiptului/Feniciei sponsorizează călătoria feniciană în jurul Africii.

600 Venus este încă venerată de către evrei ca Regina Cerului.
600 Fenicienii navighează în jurul continentului african.
586 Distrugerea Templului lui Solomon.
539 Începerea Templului lui Zerubbabel.
460 Herodot scrie despre templele lui Venus din Tyr şi consemnează prostituţia din temple.
400 Începutul astrologiei personale în Chaldea.
250 Manetho alcătuieşte liste cu regii egipteni.
166 Qumram-ul este fondat de către preoţi din Ierusalim.
150 Eupolemus susţine că Avraam a inventat astrologia.
120 Lucian scrie despre prostituţia din templele din Byblos
66 Evreii încep războiul cu romanii.
19 Templul lui Irod este început.

DUPĂ CHRISTOS (D.C.)

7 Se naşte Iisus sub lumina lui Shekinah ce se ridica, pe 25 decembrie.
34 Iisus îşi începe misiunea mesianică pe când împlineşte vârsta de 40 de ani.
36 Cea mai recentă dată posibilă a crucificării lui Iisus.
68 Manuscrisele de la Marea Moartă îngropate la Qumran şi sub Templul din Ierusalim.
70 Ierusalimul şi templul sunt distruse de către armata romană sub conducerea lui Titus.
1099 Cruciaţii ocupă Ierusalimul.
1118 Fondatorii Cavalerilor Templieri încep să excaveze sub ruinele Templului lui Irod.
1128 Excavaţiile Cavalerilor Templieri sub templu sunt încheiate.
1140 Documentele de sub Templul din Ierusalim sunt duse în Scoţia.
1307 Cavalerii Templieri sunt arestaţi sub acuzaţia de eretici.
1441 Este începută Capela Rosslyn.
1598 Primele minute ale unei întâlniri a unei Loji Masonice.

1714 Primele minute înregistrate din întâlnirea Marii Loji a York-ului.
1717 Stabilirea unei Mari Loji în Londra.
1725 Este formată Marea Lojă a Irlandei.
1736 Este alcătuită Marea Lojă a Scoţiei.
1813 Ia naştere Marea Lojă Unită a Angliei.

Appendix 1

Misterul yardului megalitic e dezvăluit*

Şi am văzut în acele zile cât de lungi sfori li s-au dat celor doi îngeri... „De ce au luat ei acele sfori şi au plecat?" Iar el mi-a spus: „Ei au plecat să măsoare."
– Cartea lui Enoh

DESCOPERIREA YARDULUI MEGALITIC

Când regretatul profesor Alexander Thom a cercetat peste o mie de structuri megalitice din nordul Scoţiei, prin Anglia, Ţara Galilor şi vestul Franţei, el a fost uimit să afle că toate fuseseră construite folosindu-se aceeaşi unitate de măsură. Thom a egalizat această unitate cu un yard megalitic (YM) deoarece se afla foarte aproape ca dimensiune de yardul imperial, având exact 2 picioare 8,64 inci (82,966 cm). Ca inginer, el a putut aprecia acurateţea preciziei proprie YM, dar a fost nedumerit de modul în care aceşti oameni primitivi au reuşit să reproducă constant o astfel de unitate de-a lungul unei zone ce se întindea pe câteva sute de mile.

Răspunsul ce l-a eludat regretatul profesor nu stătea în pietre, ci în stele. YM s-a dovedit a fi mult mai mult decât o unitate abstractă cum este metrul modern. El este o unitate de măsură extrem de

*O lucrare susţinută de către Dr. Robert Lomas, Universitatea din Bradford, Dl. Christopher Knight şi Profesorul Archie Roy, Universitatea din Glasgow, la Festivalul de Ştiinţă din Orkney, septembrie 2000.

ştiinţifică, construită în mod repetat prin mijloace empirice. El se bazează pe observaţia a trei factori fundamentali:

1. Orbita Pământului în jurul Soarelui
2. Învârtirea Pământului în jurul axei ale
3. Masa Pământului

CUM SĂ-ŢI FACI PROPRIUL YARD MEGALITIC

Aceşti constructori antici marcau anul identificând cele două zile din an când umbra produsă de ridicarea Soarelui era perfect aliniată cu umbra Soarelui la apus. Noi numim aceasta echinocţiul de primăvară şi echinocţiul de toamnă, care cad aproximativ în jurul datei de 21 martie, respectiv 21 septembrie. Ei mai ştiau că există 366 de răsărituri de la un echinocţiu de primăvară până la următorul, şi se pare că ei au luat acest număr ca fiind unul sacru.

Apoi, ei au desenat un cerc mare pe pământ şi l-au împărţit în 366 de părţi. Tot ce trebuie să faci este să copiezi procesul după cum urmează:

Stadiul unu – Găseşte un loc potrivit

Găseşte o porţiune de teren cât de cât drept, de unde se poate vedea clar orizontul, mai ales în est şi vest. Vei avea nevoie de o zonă de aproximativ 40 de picioare pe 40 de picioare (12,2 m pe 12,2 m), cu o suprafaţă suficient de netedă de iarbă, de sol nivelat sau nisip.

Stadiul doi – Pregăteşte-ţi echipamentul

Vei avea nevoie de următoarele obiecte:

1. Două beţe rezistente şi netede, lungi de aproximativ 6 picioare (1,83 m) şi câţiva inci în diametru. Unul dintre capete trebuie să fie ascuţit.

2. Un ciocan mai mare sau o piatră grea.

3. Un băț scurt cu capetele tăiate îngrijit, de aproximativ 10 inci (254 mm). Pentru a-ți fi mai ușor, acesta ar trebui să aibă mici crestături în el pentru a însemna 5 părți egale.

4. O sfoară (o ață de întins rufe e bună) cu lungimea de aproximativ 40 de picioare (12,2 m).

5. O bucată de ață de aproximativ 5 picioare (1,52 m) lungime.

6. O greutate mică, simetrică, cu o gaură în mijloc (ex.: o șaibă grea).

7. Un băț drept de aproximativ 3 picioare (0, 915 m) lungime.

8. O lamă ascuțită.

Stadiul trei – Construirea unui grad megalitic

Un cerc megalitic a fost împărțit în 366 de părți egale, ceea ce este aproape sigur originea cercului nostru modern de 360 de grade. Este destul de probabil că atunci când matematica a intrat în folosință în Orientul Mijlociu, ei au scos pur și simplu 6 unități pentru a face cercul divizibil cu cât mai mult numere. Gradul megalitic reprezenta 98,36% din gradul modern.

Pentru crearea unui yard megalitic trebuie doar să măsori o șesime dintr-un cerc, care va conține 61 de grade megalitice. Acest lucru e ușor de făcut, deoarece raza unui cerc întotdeauna împarte circumferința sa de exact șase ori.

Așadar, du-te într-un colț al zonei alese de tine și înfige unul din bețe vertical în pământ. Apoi, ia sfoara și fă un nod ce poate aluneca pe băț.

La început, constructorii megalitici trebuie să fi împărțit a șasea parte a cercului în 61 de părți, printr-un proces și greșeli cu bețișoare. Este extrem de probabil că ei și-au dat seama că un raport

de 175:3 dă a 366-a parte a cercului fără a fi nevoie să calibrezi cercul.

Următorul pas este să te asiguri că sfoara ta este de 175 de unități de lungă din mijlocul primului nod și până la mijlocul celui de-al doilea nod pe care va trebui să-l faci. Lungimea unităților nu contează, dar în acest caz, din convenienţă, se foloseşte un băţ lung de aproximativ 10 inci, dar pentru a evita ca acest cerc să fie prea mare, însemnează băţul în 5 unităţi egale (poţi trişa şi să foloseşti rigla pentru asta, dacă vrei). Apoi foloseşte băţul pentru a măsura 35 de lungimi (= 175 de unităţi) de la nod la nod, ceea ce-ţi va da o lungime totală de aproximativ treizeci de picioare (aproximativ 9,150 m).

Acum aşează primul nod pe băţul fix şi întinde sfoara la maximum fie în direcţie vestică, fie în direcţie estică, şi aşează al doilea băţ în nod. Acum poţi să schiţezi un arc de cerc în pământ. Pentru că folosim metoda procentelor, nu e nevoie să faci întreaga circumferinţă a celei de-a şasea părţi a cercului; câţiva paşi vor fi de ajuns.

Apoi ia bucata de aţă şi leag-o cu grijă de greutate, pentru a forma o linie verticală.

Apoi poţi să înfigi cel de-al doilea băţ în pământ, undeva în arcul pe care l-ai trasat, folosind linia verticală pentru a te asigura că e vertical. Acum ia-ţi băţul de măsurat şi însemnează un punct pe arc care se află la 3 unităţi distanţă de capătul exterior al celui de-al doilea băţ. Întoarce-te în centru şi îndepărtează primul băţ, însemnând gaura cu o piatră sau orice obiect ai la îndemână. Acest băţ trebuie să fie acum aşezat pe locul pe care tocmai l-ai însemnat pe arcul de cerc, asigurându-te că se află în poziţie verticală şi capătul exterior este la 3 unităţi distanţă de capătul corespunzător al celui de-al doilea băţ.

Întoarce-te în centrul cercului şi priveşte spre cele două beţe. Printre ele vei reuşi să vezi exact a 366-a parte a orizontului.

Stadiul patru – Măsurarea timpului

Acum ai împărţit orizontul în aşa fel încât să aibă acelaşi număr de părţi câte răsărituri există pe parcursul unei orbite a Soarelui.

Acum trebuie să măsori învârtirea Pământului în jurul axei sale.

Va trebui să aştepţi o noapte senină, când stelele se văd clar. Stai în spatele punctului central şi aşteaptă ca o stea strălucitoare să treacă printre ţăruşi. Există douăzeci de stele cu o magnitudine astronomică de 1,5, cunoscute ca stele de magnitudine primă.

Mişcarea aparentă a stelelor de-a lungul şi de-a latul orizontului se datorează mişcării de rotaţie a Pământului. De aici rezultă că timpul de care are nevoie o stea pentru a călători de la curba descendentă a amplitudinii a primului ţăruş până la cea a celui de-al doilea, va fi o perioadă egală cu exact a trei sute şaizeci şi şasea parte a unei rotaţii (o zi).

Există 86.400 de secunde într-o zi şi, deci, a 366-a parte a unei zile va avea 236 de secunde sau 3 minute şi 56 de secunde. Deci, cei doi ţăruşi ţi-au dat un ceas extrem de exact ce va funcţiona de fiecare dată.

Când vezi o stea de primă magnitudine apropiindu-se de primul ţăruş, ia linia verticală şi ţine aţa la o distanţă de aproximativ 16 inci (406, 4 mm) şi balansează greutatea asemeni unei pendule. Pe când steaua apare din spatele primului ţăruş, numără pulsurile de la o extremă la alta.

Există doar doi factori ce afectează balansul unei pendule; lungimea aţei şi gravitatea – ce este determinată de către masa Pământului. Dacă balansezi pendula mai repede, ea va ieşi mai tare în afară, dar nu se va modifica numărul pulsaţiilor.

Acum, sarcina ta este să numeri pulsaţiile pendulei tale în timp ce steaua se mişcă printre ţăruşi. Trebuie să ajustezi lungimea până vei obţine exact 366 de bătăi în timpul acestei perioade de 3 minute şi 56 de secunde. E posibil să-ţi trebuiască să faci câteva încercări până să obţii lungimea corectă, aşadar, pregăteşte-te să priveşti o vreme stelele.

Stadiul cinci – Cum să-ţi faci propria măsură de un yard megalitic

O dată obţinută lungimea corectă a pendulei, semnează aţa în exact acel punct în care ea pleacă din degetele tale. Apoi, ia bâtul drept, pune partea marcată a aţei aproximativ în centrul lui, ţine-o

în acel loc şi întinde linia de-a lungul bățului. Marchează bățul în punctul în care îl atinge centrul greutății. Acum balansează pendula la celălalt capăt al bățului şi asigurându-te că partea marcată a ței rămâne prinsă la locul ei. Marchează din nou bățul pentru a înregistra poziția centrului greutății.

Îndepărtează pendula şi taie bățul în cele două puncte ce marcau poziția greutății.

Felicitări. Acum ai un băț ce are o lungime de exact un yard megalitic.

Este interesant de observat că ciudata unitate de măsură britanică, cunoscută ca „vergea" sau „prăjină" (unitate de măsură egală cu aproximativ 5 m), este egală cu 6 yarzi megalitici, cu o precizie de 1 la sută. Sunt 4 vergele într-un lanț şi 80 de lanțuri într-o milă. S-ar putea oare ca mila modernă, de 1.760 de yarzi (1610, 4 m), să se bazeze de fapt pe unitatea de măsură preistorică a yardului megalitic?

Appendix 2

Evaluarea statistică a romburilor de la Rosslyn

În acest test, scopul nostru a fost să stabilim o ipoteză nulă, constând în ideea că aceste romburi nu au fost făcute pentru a indica latitudinile Ierusalimului, Rosslynului, Orkneyului şi Trondheimului. De aceea vom oferi procentul probabilităţilor, în fiecare caz, pentru a sprijini ideea că acestea sunt nişte însemnări făcute la întâmplare. Aceasta este o tehnică standard folosită pentru a investiga probabilitatea unei secvenţe de întâmplări ce au loc împreună doar din noroc.[1]

Noi credem că tot ce este sculptat în zidurile Rosslynului este acceptat pe plan universal ca fiind puse acolo dintr-un anume motiv şi că această imagine nu e o simplă decoraţiune, ci a fost făcută cu scopul analizei; totuşi, noi vom presupune că există şanse egale pentru ca ambele idei să fie adevărate. Aşadar, vom acorda un procent de 50 fiecăreia dintre următoarele condiţii, pentru ca ele să se fi întâmplat din pură şansă:

1. Că romburile sunt doar nişte mâzgălituri fără înţeles.

2. Că unghiul rombului de jos corespunde cu răsăriturile din timpul solstiţiului în Ierusalim.

3. Că unghiul celui de-al doilea romb corespunde cu răsăriturile din timpul solstiţiului la Rosslyn.
4. Că unghiul celui de-al treilea romb corespunde răsăriturilor din timpul solstiţiului de la Orkney.

5. Că unghiul celui de-al patrulea romb corespunde răsăriturilor din timpul solstițiului la Trondheim.

6. Că toate cele patru romburi se află într-o corespondență corectă, de la nord la sud, a unor locuri de importanță majoră pentru familia St Clair.

7. Că diagrama este în acord cu regulile simbolismului Oamenilor Ceramicii Incizate.

În mod clar, suntem extrem de corecți cu ipoteza nulă, acordându-le o probabilitate de 50-50 fiecăreia de a fi o simplă coincidență. Cu toate acestea, rezultatul este de 1:128, ceea ce înseamnă că ipoteza nulă se află cu mult sub 1 la sută, pragul minim folosit în mod obișnuit pentru plauzibilitate, așadar o putem respinge.

[1]Lomas, R & Lancaster, G: *Forecasting for Sales and Material Management* (Prevederi pentru vânzări și managementul material), Macmillan, 1985.

Apendix 3

Numele lui Venus în diferite tradiții

Anat	evreiesc
Asherah	canaanit
Asherat	canaanit
Ashtar	caananit
Ashtoreth	fenician
Astart	evreiesc
Astarte	canaanit
Baalat	fenician
Baalat-Gebal	fenician
Steaua luminoasă a dimineții	masonic
Freyja	norvegian
Frigg	norvegian
Hamaliel	masonic
Hathor	egiptean
Inanna	sumerian
Iştar	sumerian
Matrona	evreiesc
Steaua Dimineții	masonic
Nut	egiptean
Salem	canaanit
Sekhmet	egiptean
Shachar	canaanit
Shalem	canaanit
Uatchet	egiptean

Bibliografie

A Companion to the Bible: published by T & Clark (Un ghid al Bibliei, publicat de T & T Clark), Edinburgh, 1939

Ackerman, Susan: *„Sacred Sex, Sacrifice and Death" Bible Review* („Sexul sfânt, sacrificiu şi moarte," Revista biblică), vol. VI, nr. 1, februarie 1990

Albright, WF: *From the Stone Age to Christianity* (De la epoca pietrei la creştinism), Johns Hopkins Press, 1940

Ali, JR & Cunih, P: *„The Orientation of Churches: Some New Evidence"* The Antiquaries Journal, („Orientarea bisericilor: Câteva dovezi noi", Jurnalul cercetătorilor de antichităţi), 81, pp.155-93, 2001

Allegro, John Marco: *Lost Gods* (Zei pierduţi), Michael Joseph, Londra, 1977

Allegro, John Marco: *Ther Treasure of the Copper Scroll* (Comoara Pergamentului de Cupru), Routledge & Kegan Paul, Londra, 1960

Anderson, James: *The Book of Constitutions of the Grand Lodge of London* (Cartea Constituţiilor Marii Loji a Londrei), 1738

Anderton, Bill: *Life Cycles* (Ciclurile vieţii), Quantum, 1990

Baramki, D: *Phoenicia and The Phoenicians* (Fenicia şi fenicienii), American College Press, Beirut, 1961

Bellesort, Marie-Noel: „Le Jeu de Serpent: Jeux et Jouets dans l'Antiquité et le Moyen Age", *Dossiers d'Archéologie* („Jocul Şarpelui: Jocuri şi jucării în antichitate şi evul mediu", Dosare de arheologie), 1992

Black, M: *The Book of Enoch* (Cartea lui Enoh), o nouă ediție englezească, Leiden, EJ Brill, 1985

Black, M: *„The Development of Judaism in the Greek and Roman Periods"* Peake's Commentary on the Bible („Dezvoltarea iudaismului în perioadele grecească și romană", Comentariile lui Peake asupra Bibliei)

Boccaccini, G: *Beyond the Essenes,* (Dincolo de esseni) (Grand Rapids), Eerdmans, 1998

Bonnet, H: „Skarabaeus", in *Rellexikon der ägyptischen Religonsgeschichte,* Berlin, DeGruyter, 1952

Brandon, SGF: *The Fall of Jerusalem and the Christian Church* (Căderea Ierusalimului și Biserica creștină), SPCK, Londra, 1951

Brown, RE: *The Semitic Background of the Term Mystery in the New Testament,* Philadelphia, 1968

Butler, A: *The Bronze Age Computer Disc* (Computer-discul epocii de bronz), W. Fulsham & Co, 1999

Cassell's Concise Bible Dictionary: Cassell, 1998

Charles, RH: *The Book of Jubilees* (Cartea Jubileelor), OUP, 1902

Charles, RH: *The Book of Enoch* (Cartea lui Enoh) OUP, 1912

Cohn, Norman: *Cosmos, Chaos and the World to Come* (Cosmosul, haosul și lumea ce va veni), Yale University Press, 1993

Cross, FM: „King Hezekiah's Seal Bears Phoenician Imagery", *Biblical Archaeology Review,* martie/aprilie 1999

Crossan, JD: *The Essential Jesus – Original Sayings and Earliest Images,* Castle Books, 1998

Crossan, JD & Watts, Richard G: *Who Is Jesus?* (Cine este Iisus?) *New York,* Harper Collins, 1996

Crossley-Holland, K: *The Norse Myths, a Retelling* (Miturile norvegiene, o repovestire), André Deutsch, 1980

Dawkins, R: *Unweaving the Rainbow* (Desfăcând curcubeul), Penguin, 1998

De St Clair, L: *Histoire Généalogique de la Famille de Saint Clair* (Istoria genealogică a familiei St Clair), Paris, 1905

Deutsch, R: *„First Impression – What We Learn from King Ahaz's Seal" Biblical Archaeology Review* (Prima impresie – Ce aflăm din sigiliul regelui Ahaz", Revista Arheologiei Biblice), mai/iunie 1998

Dictionary of National Biography, ed. Sidney Lee: Smith, Elder & Co, Londra, 1903

Dinely, M, *The First Orkney Brewery* („Cea dintâi berărie din Orkney"), Orkney Science Festival, 2001

Dunand, M; *De l'Amanus and Sinai,* Beirut, 1953

Dyer, J: *Ancient Britain* (Britania Antică), Routledge, 1997

Eisenman, R: *James the Brother of Jesus* (Iacov, fratele lui Iisus), Faber and Faber, 1997

Eisenman, R: *The Dead Sea Scrolls and the First Christians* (Manuscrisele de la Marea Moartă şi primii creştini), Element, 1996

Eisenman, R & Wise, M: *The Dead Sea Scrolls Uncovered* (Manuscrisele de la Marea Moartă descoperite), Element, 1992

Ellis Davidson, HE: *The Lost Beliefs of Northern Europe* (Credinţele pierdute ale Europei de Nord), Routledge, 1993

Eogan, George: *Knowth and the Passage Tombs of Ireland* (Ştiinţa şi mormintele pasaj din Irlanda), Thames and Hudson, 1986

Evans-Pritchard, EE: *Theories of Primitive Religion* (Teorii ale religiei primitive), Oxford University Press, 1965

Eysenck, HJ and Nias, DK: *Astrology, Science or Superstition* (Astrologie, ştiinţă sau superstiţie?), Maurice Temple Smith, 1982

Fohrer, G: *History of Israelite Religion* (Istoria religiei israelite), SPCK, Londra, 1973

Frankfort, Henri: *Kingship and the Gods* (Regalitatea şi zeii), University of Chicago Press, 1978

Furneaux, R: *The Other Side of the Story,* Cassell, 1973

Gauquelin, M: *Cosmic Influences on Human Behaviour* (Influenţe cosmice asupra comportamentului uman), Aurora Press, 1994

Golb, Norman: *Who Wrote the Dead Sea Scrolls?* (Cine a scris Manuscrisele de la Marea Moartă?) BCA, 1995

Gould's History of Freemasonry (Istoria francmasoneriei a lui Gould), Caxton, 1902

Graves, R: *The White Goddess* (Zeiţa albă), Faber and Faber, 1948

Grimal, N: *History of Ancient Egypt,* Blackwell, Cambridge, 1992

Hackwell, W John: *Signs, Letters, Words. Archaeology Discovers Writing* (Semne, scrisori, cuvinte. Arheologia descoperă scrierea), Charles Scribner's Sons, New York, 1987

Hawking, Stephen: *The Universe in a Nutshell* (Universul pe scurt), Transworld, Londra, 2001

Heath, Robin: *Sun, Moon and Stonehenge. Proof of High Culture in Ancient Britain* (Soarele, Luna şi Stonehenge. Dovadă de înaltă cultură în Anglia antică), Bluestone Press, 1998

Hedges, John: *The Tomb of the Eagles,* Tempvs Reparatvm, 1992

Henshall, AS: *„The Chambered Cairns"* in *The Prehistory of Orkney* („Camerele de piatră" în *Preistoria Orkney-ului*), Edinburgh University Press, 1993

Herm, Gerhard: *The Phoenicians* (Fenicienii), Victor Gollancz, 1975

Herodot, *The History,* trad. George Rawlinson, New York, Dutton & Co., 1862

Herodot: *Histories* (Istorii), Wordsworth Classics of World Literature, 1996

Hertzberg, Arthur, *Judaism* (Iudaismul), George Braziller, New York, 1962

Heyerdahl, Thor: *The Ra Expeditions* (Expedițiile lui Ra), George Allen & Unwin, 1971

Historisk, Tidsskrift: Universities Forlaget, Bind 79, nr 2, 2000

Hoffman, Michael A: *Egypt before the Pharaohs* (Egiptul înainte faraonilor), Michael O'Mara Books, 1991

Hunter, RH: *Cassell's Concise Bible Dictionary* (Micul dicționar al lui Cassell), Cassell, 1996

Hyde, D: *A Literary History of Ireland* (O istorie literară a Irlandei), T. Fisher Unwin, 1899

Jagersma, H: *A History of Israel to Bar Kochba* (O istorie a Israelului până la Bar Kochba), SCM Press, 1985

Johnson, AR: *Myth, Ritual and Kingship,* Clarendon Press, 1958

Kitson, A (ed.): *History and Astroloy* (Istoria şi astrologia), Mandala, 1989

Knight, C & Lomas, R: *Uriel's Machine,*(Aparatul lui Uriel, Ed. Aquila, Oradea, 2002), Arrow, 1999

Knight, C & Lomas, R: *The Second Messiah* (Al doilea Mesia, Ed. Aquila, Oradea, 2004), Arrow, 1997

Knight, C & Lomas, R: *The Hiram Key* (Secretul lui Hiram, Ed. Aquila, Oradea, 2002), Arrow, 1997

Layish, Dov Ben: *A Survey of Sundials in Israel* (O cercetare a cadranelor solare din Israel), 1969

Lehner, Mark: *The Complete Pyramids* (Piramidele terminate), Thames and Hudson, 1997

Levy, A: „Bad Timing", *Biblical Archaeological Review* („Proastă sincronizare", Revista Arheologiei Biblice), iulie/august 1998

Liden, K.: *„From Pagan Sanctuary to Christian Church: the Excavation of Maere Church, Trondelag" Norwegian Archeological Review* („De la sanctuarul păgân la Biserica creştină: excavarea Bisericii Maere din Trondelag", Revista arheologică norvegiană), 2, 23-32, Oslo, 1969

Lockyer, N: „Some Questions for Archaeologists", *Nature* („Câteva întrebări pentru arheologi, Natura"), vol. 73, 1906, p. 280

Lockyer, N: *Stonehenge and other British Stone Monuments Astronomically Considered* (Stonehenge şi alte monumente britanice din piatră analizate din punct de vedere astronomic), Macmillan, 1909

Lomas, R: http:/www.bradford.ac.uk/acad/mancen/lomas Ref Seminar Number 9

Lomas, Robert: *The Invisible College* (Colegiul invizibil) Headline, 2002

Lomas, R & Lancaster, G: *Forecasting for Sales and Material Management, Macmillan* (Prevederi pentru vânzări şi managementul material), 1985

Lucian: *Dialogues of the Gods* (Dialogurile zeilor), Penguin Classics 1960

Mackenzie, D: *Pre-Columbian America,* Gresham Publishing Company, 1922

Mackie, E: *The Megalithic Builders* (Constructorii megalitici), Phaidon Press, 1977

Man, John: *Alpha Beta, How Our Alphabet Shaped the Western World* (Alfa Beta, cum a modelat alfabetul nostru lumea vestică), Headline, 2000

McClelland, David C: *The Achieving Society* (O societate ambiţioasă), The Free Press, New York, 1961

Mcfadyen, JH: *Introduction to the Old Testament,* Hodder and Stoughton, 1905

Milman, H: *History of the Jews* (Istoria evreilor), Everyman, Londra, 1909
Montet, P: *Byblos et l'Egypte* (Byblos şi Egiptul), Paris, 1928
Oesterley, WOE & Robinson, TH: *Hebrew Religion, Its Origin and Development* (Religia evreiască, originile şi dezvoltarea sa), SPCK, 1952
O'Brien, W: *Bronze Age Copper Mining in Britain and Ireland* (Mineritul cuprului în Britania şi Irlanda, în epoca bronzului), Shire Archaeology, 1996
O'Kelly, Michael: *Newgrange; Archaeology, Art and Legend* (Newgrange, arheologie, artă şi legendă) Thames and Hudson, 1982
Palsson, H & Edwards, P (ed.): *The Orkneyinga Saga* (Epopeea nordică a Orkney-ului), Penguin Classics, 1981
Parry, Robert: *Astrology's Complete Book of Self-Defence* (Enciclopedie de protecţie a astrologiei), Quantum, 1990
Peake's Commentary on the Bible, Thomas Nelson and Sons, 1962
Pixner, Bargil: „Jerusalem's Essene Gateway", *Biblical Archaeology Review,* vol. 23, nr. 3, mai/iunie 1997
Polano, H (ed): *The Talmud,* Frederick Warne, 1936
Rappoport, A S: *Myths and Legends of Ancient Israel* (Mituri şi legende ale Israelului antic), Senate, 1995 (3 vol.)
Ray, TP: *Nature* (Natura), vol. 337, nr. 26, 345-346, ian. 1989
Raymond, EAE: *The Mythical Origin of the Egyptian Temple* (Originea mitică a templului egiptean), Manchester Univ. Press, 1969
Renan, E: *Mission de Phénicie* (Misiune în Fenicia), Paris, 1864
Renfrew, C: *Before Civlisation* (Înaintea civilizaţiei), Jonathan Cape, 1973
Renfrew, C: *Archaeoloy, Theories Methods and Practice* (Arheologia: Teorii, metode şi practică), Thames and Hudson, 1996
Robinson, HW: *The History of Israel, Its Facts and Factors*, Duckworth, 1938
Robinson, HW: *Born in the Blood, The Lost Secrets of Freemasonry,* Guild Publishing, Londra, 1989
Robinson, TH: *The History of Israel* (*A Companion to the Bible*) (Istoria Israelului (Un ghid al Bibliei)), T & T Clark, 1939

Russell, DS: *The Method and Message of Jewish Apocalyptic 200 BC – AD 100* (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti 200 î.C. – 100 d.C.) SCM Press, London Sachs, Gunter: The Astrology File, Orion, 1997

Schonfield, Hugh: *The Passover Plot,* Element, 1965

Schultz, J: *Movements and Rhythms of the Stars* (Mişcările şi ritmurile stelelor), Floris Books, 1987

Schwarez, HP: „ESR Dates for the Hominid Burial site of Qafzeh in Israel", *Journal of Human Evolution,* 17, 1988

Sinclair, A: *The Sword and the Grail* (Sabia şi Graalul), Century, 1993

Steiner, R: *The Festivals and Their Meaning* (Festivalurile şi sensul lor), Rudolf Steiner Press, 1981

Stevenson, David: *The Origins of Freemasonry* (Originile francmasoneriei), Cambridge University Press, 1988

Stiebling, WH: *„Did the Weather Make Israel's Emergence Possible?"* (A făcut vremea posibilă apariţia Israelului?), *Biblical Review* (Revista biblică), vol. X, n. 4, august 1994

Sturluson, S: *Helmskringla* Parts 1 & 2, translated by Samuel Laing, (Helmskringla, Părţile 1 şi 2 traduse de Samuel Laing), Everyman Library, 1961-1964

Sturluson, Snorri: *The Prose Edda* (Proza Edda), trad. Jean L Young, Cambridge Univ. Press, 1954

Sykes, B: *The Seven Daughters of Even* (Cele şapte fiice ale Evei), Corgi, 2001

Szekely, EB (trad. & ed.): *The Essene Gospel of Peace,* Book One (Evanghelia essenă a Păcii, Cartea întâi), International Biogenic Society, 1931

Tacitus: *The Histories,* Penguin Classics, 1962

Temple R: *He Who Saw Everything: a Verse Translation of the Epic of Gilgamesh* (El, cel care a văzut totul: o traducere în versuri a Epopeii lui Ghilgameş), Century, 1991

Thom, A & AS: *Megalithic Rings* (Locuri megalitice în Marea Britanie), BAR British Series, 81, 1980

Thom, Alexander: *Megalithic Sites in Britain,* Oxford University Press, 1967

Thom, AS: *Walking in All the Squares,* Argyll Publishing, 1995

Thompson, WPL: *History of Orkney* (Istoria Orkeny-ului), The Mercat Press, 1987

Thouless, RH: *An Introduction to the Psychology of Religion* (O introducere în pshihologia religiei), Cambridge Univ. Press, 1971

Turville-Petre, EOG: *Scaldic Poetry* (Poezia scaldică), Oxford University Press, 1976

Twohig, ES: *Irish Megalithic Tombs,* Shire Archaeology, 1990

Vermes, G: *Scripture and Tradition in Judaism,* Penguin, 1973

Vermes, G: *The Dead Sea Scrolls in English* (Manuscrisele de la Marea Moartă în limba engleză), Penguin, 1995

Wallace-Murphy, T & Hopkins, M: *Rosslyn, Guardian of the Secrets of the Holy Grail* (Rosslyn, Păzitorul secretelor Sfântului Graal), Element, 1999

Ward, JSM: *Freemasonry and the Ancient Gods* (Francmasoneria şi zeii antici), Cassell, 1928

Whiston, W (ed. and trad.): *The Works of Flavius Josephus* (Lucrările lui Flavius Josephus), William F Nimmo, 1890

Whitfield, P: *Astrology, a History* (Astrologia, o istorie), The British Library, 2001

Wickham-Jones, CR: *Scotland's First Settlers* (Primii colonişti ai Scoţiei), Historic Scotland, 1994

Wilson, AN: *Paul, The Mind of the Apostle* (Mintea apostolului), Sinclair-Stevenson, 1997

Wilson, Colin: „*Why I Now Believe Astrology Is a Science?*" („De ce cred acum că astrologia este o ştiinţă?"), Daily Mail, joi 22 martie 2001

Wilson, I: *Jesus: the Evidence,* Weidenfeld and Nicolson, 1984

Wise, M, Abegg, M & Cook, E: *The Dead Sea Scolls, a New Translation,* Harpert SanFrancisco 1996

Wolters, Al: *The Copper Scroll, Overview, Text and Translation* (Pergamentul de Cupru, O privire de ansamblu, text şi traducere), Sheffield Academic Press, Sheffield, 1996

Woolley, Sir Leonard: *Ur of the Chaldees* (Ur din Chaldees), Pelican, 1929

Zertal, A: „Israel Enters Canaan", *Biblical Archaeology Review* (Israelul intră în Canaan, Revista Arheologiei Biblice), vol. XVII, nr: 5, sept./oct. 1991